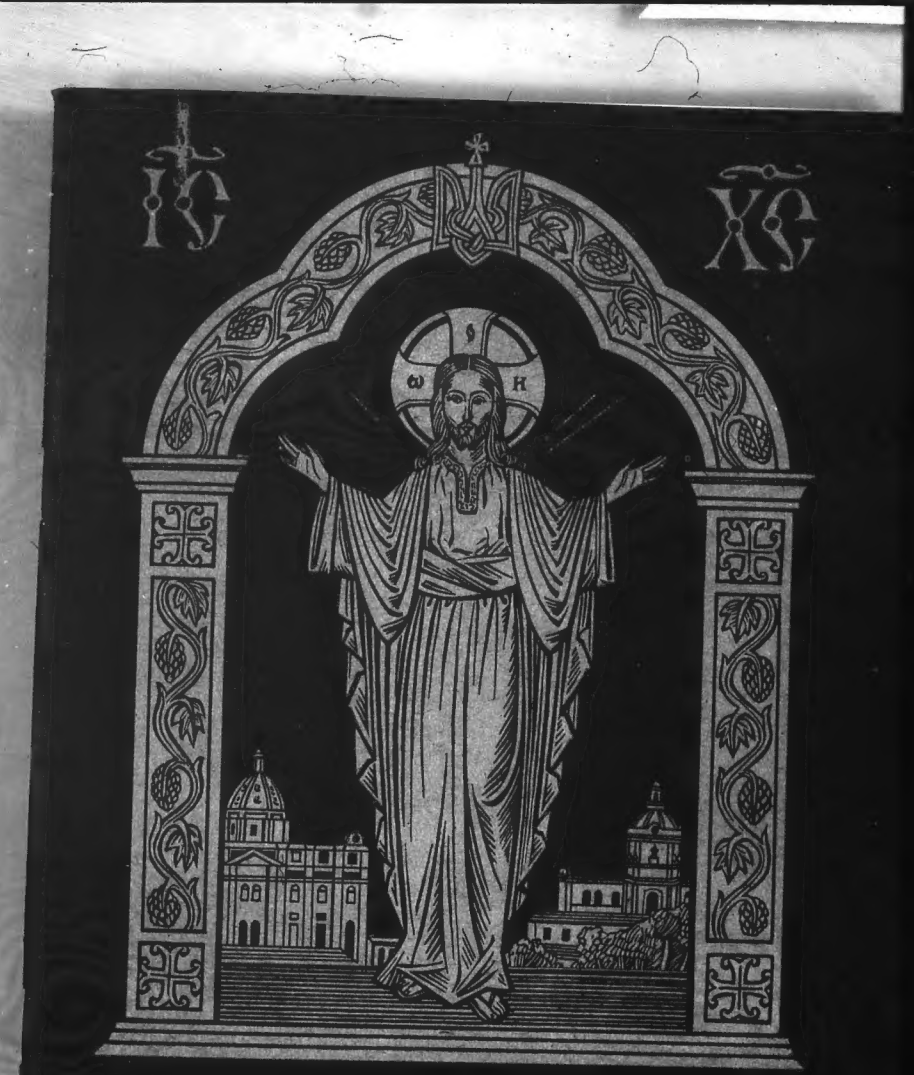


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

**THE REDEEMER'S VOICE**
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

**ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ**
Місячник видають Отці Чини Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одне число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Читайте Добру Пресу! | | 1 |
| З Листів до Редакції | | 3 |
| Вічний Цар | о. Василь Максимець | 11 |
| Під Її Покровом | А.Р.Т. | 14 |
| Вервиця Монаха | Христя Денисиха | 16 |
| Що Голосить Митр. Іларіон? | о. Мих. Щудло ЧНІ. | 19 |
| Перенесення Тлінних Останків Марії Горетті | о. Мих. Щудло ЧНІ. | 25 |
| Уряд Священника | Г.М. | 28 |
| Хотів Би Я Знати? | | 30 |
| Святий Володимир | | 31 |
| ВПр. о. Леонард Бойс ЧНІ. | | 33 |
| Свята Пелагія | о. Мих. Щудло, ЧНІ. | 35 |
| Сміховинки | | 38 |
| Feast of Christ the King | Clement H. Croch | 39 |
| Triumph of Union in Right Bank Ukraine | Rev. M. Schudlo CSsR. | 42 |
| Wonder Worker | Merlin J. Donovan, C.Ss.R. | 49 |
| Rosary Devotions | | 51 |
| How "Rhythm" Is Justified | D. F. Miller | 53 |
| Why It Pays to Be a Catholic | Donald J. Corrigan | 54 |
| I'd Like to Know | | 58 |
| The Apostleship of Prayer | Thomas H. Moore, S.J. | 60 |

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

**ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ**
*Релігійний Місячник*
Рік 25, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1958

# ЧИТАЙТЕ ДОБРУ ПРЕСУ!

"Книги—морська глибина:
Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,
Дивнії перла виносить".

Так сказав Іван Франко. А другий наш поет, Яків Щоголів, так оцінив книжку:

"Вчіться, діти, мудра книжка
Скаже вам чогось багато
З того, що колись другими
І посіяно й пожато...
Тільки ви не озивайтесь
У книжках на кожен голос:
Геть відкиньте кукіль чорний,
Вибірайте чистий колос..."

У нас є мало таких, що не вміли б читати. Одначе, нажаль, є мало таких, що читали б. Часто чуємо вимівку, що немає часу читати. Та це немає оправдання. Мають роботу чоловіки і жінки інших національностей, але в них на читання все мусить знайтися час. У них повно книжок, журналів та часописів. На читання вони все знаходять час. Так мусить бути і в нас, якщо ми хочемо іти з часом і не лишатись темняками, які мають очі, а не бачуть, вміють читати, а не читають. Від освіти і свідомості людей залежить сила й добробут цілого народу, а цю освіту й знання дає добра книжка й часопис.

Одначе не всі книжки й часописи добрі і корисні, як читаєте повище. Треба знати вибрати колос споміж кукілю. Книжки пишуть різні люди, з різною метою. Книжки, які говорять проти релігії, проти Бога, національних цінностей, родинних засад, це кукіль, який треба оминати, бо читання таких книжок принесе вам шкоду, а не користь. Не можете собі самі вибрати книжки, то порадьтеся добрих і мудрих людей.

В цьому місяці кожен українець повинен придбати нові книжки до домашньої книгозбірні. Хата-дім, в якому немає книжок, виглядає як порожня голова. Буває так, що дім гарний, меблі дорогі, а за книжкою чи часописом і сліду немає. На перший погляд відчувається некультурність. Набудуче цього не сміє бути в нас.

Хай добра книжка і корисний часопис буде найголовнішою оздобою-окрасою нашого дому.

**Чому треба читати добрі книжки і часописі?**

За посередництвом друкованого слова у формі книжки передають вчені, письменники, поети своє знання, свій досвід або свої почування другим людям. Так здобутки одного покоління переходять на друге. Це друге покоління доповнює ці здобутки, поширює їх, робить нові відкриття та все те передає грядучим поколінням. Так розвивається наука, цей найбільший скарб людства. До користування скарбом підготовляє замолоду людину школа, яка виучує молодь читати й писати, а опісля, впроваджуючи цю молодь в різні ділянки знання, дає їй можливість користуватись цим скарбом.

Одначе, нажаль, тільки мала кількість людей, так молоді в пошкільнім віці, як також старших людей, користується цим найбільшим скарбом—книжкою. Більшість сама себе відгороджує від цього скарбу та шукає на своє оправдання різнородних вимівок. Ці оправдання нічого не помагають і людина, яка не читає, не тільки не є в курсі нових здобутків науки, але також забуває й те, чого навчилась у шкільній лавці. Вона поводі, але постійно, замісць вперед, іде назад.

Над цими справами годиться застановитись час від часу кожній людині, а в місяці жовтні зокрема на це час. Скоро прийде осінь і довга зима. Всі люде у вільнім часі зогляду на холод будуть перебувати найчастіше у теплій хаті. Буде нагода, аби тільки була охота, на прочитання неодної доброї книжки!

Одначе щоби книжку перечитати, то треба її мати!

Прохаємо Шановних Читачок і Читачів Голосу Спасителя замовляти добрі книжки в адміністрації Голосу в Йорктоні. Он наш адрес:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada


# ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE**

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.


# —З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ—

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

## КОЛЕГІЯ СВ. ЙОСИФА
**(Йорктон, Саск.)**

По збудованні Академії Пресв. Серця ОО. Деляре, Декамп і Боский почали старатись про заснування в Йорктоні середньої школи для юнаків. Вони розказали про свої пляни Преосв. Кир Никиті, який довго про це думав і все передав у руки Т-ва Поширення Католицької Віри в Канаді, що має свій осідок у Торонті. В рр. 1919-1920 це Т-во збудувало сьогоднішню Колегію Св. Йосифа та передало управу в руки Братів Християнських Шкіл. Навчання почалося 4. жовтня 1920 р. До Йорктону приїхали Брати і спочатку мешкали в монастирі ОО. Редемптористів.

Вже 33 роки вони ведуть навчання, а українські юнаки отримують в Колегії глибокі моральні засади та основне знання предметів, що їх вимагає канадійський, научний закон. У вихованні і навчанні Брати Християнських Шкіл мають власну традицію і методи праці, бо вже поверх 270 років присвячують тим питанням свої педагогічні сили.

Тепер у Колегії вчать 8 братів, з чого 4 є українцями. Директором тепер є Пр. Бр. Юстин. Минувшого року був Пр. Бр. С. Методій, капітан канад. армії, кол. вихованок і довголітній вчитель Колегії, син п. Григорія Козяка, відомого українського піонера в Канаді, щирого і жертвенного патріота. Того року, на просьбу Преосв. Кир Анд. Роборецького його перенесли настоятелі тимчасово др Саскатуну, де має занятися при проводі ново-збудованого Інституту Митроп. Шептицького.

Колегія Св. Йосифа складається з головного, триповерхового будинка з великою пивницею, окремого крила головного бундика на два поверхи, двох дерев'яних будинків, прилучених до головного і окремого будинку, що має три просторі залі. Цей комплекс будинків може вигідно помістити поверх 100 студентів. У цих будинках є гарна каплиця, просторі спальні, вигідні кляси, хемічно-фізична і столярська робітні, приватні кімнати, українська та англійська бібліотеки, просторі їдальні, купальні, авдиторія і кілька заль для спорту. При Колегії є гарний парк і кілька-акрова площа на спортові гри, як: футбал, бейзбал, софтбал, гакі і волейбал.

Цього року в Колегії вчиться 145 хлопців, з чого 140 мешкають в інтернаті Колегії. Давніше ця Колегія була призначена для української молоді з Саскачевану. Тепер у ній виховуються юнаки з провінцій: Саскачевану (головно), Альберти, Манітоби й Онтеріо.

Навчання в Колегії Св. Йосифа є таке саме, що в інших середніх школах Саскачевану. Кожного року Колегію відвідує шкільний інспектор. Научний плян обіймає всі степені середньої школи, т. зв. гайскул, від 9-го до 12-го степеня включно. Учні пишуть кожного року державні іспити. Вони мають нагоду вивчити підчас свого побуту в Колегії 5 мов: українську, англійську, французьку, німецьку і латинську. Покінчивши свої студії, можуть йти до інших научних установ (учительська семінарія, університет чи Державна Семінарія) щоб продовжати своє навчання. Тут теж українська мова є кредитованим предметом.

У Колегії молодь має змогу розвивати ще свій інтелект у 2-ох літературних товариствах (українське й англійське), які що два тижні відбувають засідання. На тих засіданнях вони студіюють теоретично і практично бесідництво, музику, спів, театральну штуку, тощо. Крім цього відбувають кожного року три контести бесідництва (два англійські та один український), мають свою студентську раду, виступають кожної суботи з півгодинною програмою в радіо, тощо. 17. травня ц.р. в Колегії було теж особливіше торжество. Того дня 33 хлопців отримали абсолютерію, яка їм дозволяє йти дальше в життя.

Колегія Св. Йосифа та Академія Пресв. Серця, й просторий монастир ОО. Редемптористів з артистичною церквою й добре вивінованою друкарнею—це ті світила в житті українців Саскачевану, які вже довгі роки своєю працею кладуть тривкі основи під дальший розвій української спільноти в Канаді.

(П.Б.).

Уляна Кравченко

## ПІД ЗАХИСТОМ СВЯТОЇ ДІВИ

Ограблений, пустий
наш рідний чорнозем—
без проводу—поради—
у безвісті ідем...
Знеможені—голодні—
спинились ми
Над берегом безодні,
а ніч така глибока,
а ніч така грізна...
Хто ж збереже нас від згуби?
Хто через прірви проведе
на правий шлях?
Прочани—відважні,
зачнімо свій псалом—
Вона погляне—
наділить нас добром—
і від загибелі спасе—
Вона—Марія без порока,
Прославлена в віках!

Володарі—Володимир Великий
і князь наш Мономах—
Під захистом Святої Діви
Край боронили від ватаг—
І гинули половці,
Щезали орди печенігів диких...
В хідьбі подій—
Лицарство наше—козаки—
Із піснею: "Під Твою милість"
ішли у бій—
І боронили християн
Від турків, від татар...

Прочани—сміливі,
Вложім у наш псалом
Душі ввесь жар—
Нехай палає наша пісня,
як жертва цілопальна—
Вона—Марія—без порока—
На втомлених прочан—погляне
І силою надхне нас—до роз-
прави—
З нащадками татар...
І покінчиться ніч глибока,
Скінчиться час і проб і кар,
Настануть дні—і величі і слави!

## ТРИДНЕВНА ЮВДЛЕЙНА МІСІЯ
**в Спринг Велі, Ню Йорк**

На запрошення Впр. о. Пароха Яр. Скротського, о. Мих. Щудло ЧНІ. проповідав вдомовну триднівку цебто коротеньку, ювілейну місію, від 30-VIII до 1-го IX. Хоч була страшна спека, нарід щодня численно приходив до церкви. Можна сказати, що наша маленька парафія якслід використала цю місійку.

Д-р Іван Німчук:

## УКРАЇНЦІ В БРИТІЙСЬКІЙ КОЛЮМБІЇ
**(Нова книжка)**

Едмонтон 1953.—Накладом і коштом Григорія Браткова. Стор. 20 (подвійної колюмни), формат 8-ки. Ціна 25 центів.

Це відбитка фейлетонів автора, що друкувалися недавно в кількох числах "У.В.", доповнених деякими новими даними й цифрами. На зміст книжечки складаються такі розділи: (1) Вступ. (2) Найдавніші скупчення українців. (3) Місцевості, що в них живуть українці. (4) Британська Колюмбія та її більші міста під національним оглядом. (5) Віровизнаневі відносини серед українців у Британській Колюмбії. (6) Висновки. При кінці додав автор літературу предмету в українській та англійській мовах.

## ЩО ЧУВАТИ В НЮАРКУ?

1-2-го серпня був парафіяльний фестин у Роял Гарден у Рогвей. Хоч погода була дуже погана, бо падав дуже зимний дощ від 9 до 5 години, проте на подив усіх, численні парафіяни та непарафіяни прийшли на цей фестин і так запевнили йому гарний успіх. Це свідчить про почуття обов'язку помагати рідній школі, бо пикнік був призначений на викінчення рідної Школи для укр. катол. нюарської парафії.

Навчання в новій парафіяльній школі зачнеться вже цього року. Преп. Сестри Василіянки є вчительками цієї школи. Школу збудовано під проводом ОО. Редемптористів цебто Впр. о. В. Краєвського, пароха Нюарку.

2-23-го серпня 1953 р. був у Нюарку величний здвиг СУМ'а. Дооколишні відділи мали благословення своїх прапорів. Благословення доконав Впр. о. Петро Мельничук, духівник СУМ'а.

По благословенні прапорів був обід в укр. Централі в Нюарку та прегарний концерт.

## ЮВІЛЕЙНІ МІСІЇ В НОРТ ДАКОТІ

На запрошення місцевих парохів приїхав до нас на Св. Місію Впр. о. Ігумен Григорій Шишкович ЧНІ. з Ватерфорд, Онтаріо. Місії відбулися



## ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

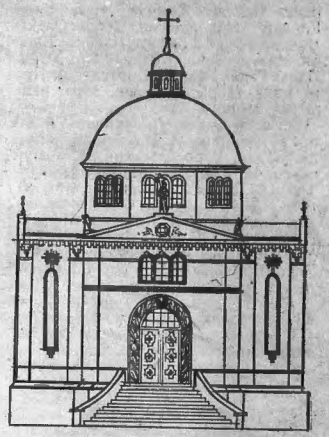

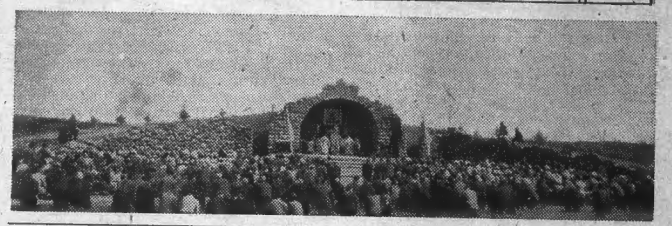

у всіх 4-ох парафіях в такім порядку: Місія зачалася в **Белфілд**, Н. Дак. 31-го мая, а потім на слідуючий тиждень 7-14 у **Вілтон**, Н.Д., а потім 14-21 в **Вайда**, Монтана і в **Україні**, а на кінець 21-28 червня в **Горгам**, Н. Дак. Місія мала всюди гарний успіх. Була лиш та недогода, що перешкаджав дощ і люди не всі могли дістатись до церкви. Але ті, що могли, всі взяли масову участь і приступили громадно до Св. Тайн і о. Місіонар чувся незвичайно задоволений вислідом своєї праці. Всі люде в Н. Дакоті знають Впр. о. Місіонаря з його попередних Місій і тому всі радо його приймали і тішились, що він до нас загостив. Ми всі будемо молитися, щоб Господь кріпив його в його тяжкій, місійній праці на многі літа.

Парохіянин.

## ЗОРЯ, МАН.
**Бл. п. Фрозина Данилюк-Николаєшин**

7 серпня ц.р., по довгій слабості, упокоїлася в Бозі Фрозина Данилюк. Покійна прожила 86 років. Приїхала до Канади тому 49 літ. Два роки пізніше вмирає її перший чоловік Іван Николаєшин. Лишається вдовою—а відтак щераз вступає в подружне життя за Яська Мазуркевича,— а від так в третє за Івана Данилюка. Покійна жила побожно, послідних кілька років много терпінь зазнала, бо тяжко хорувала. На склонні літ, коли втретє повдовіла, мешкала в сина Григорія Николаєшина, на Зорі, Ман.

Похоронні дійствія відправив наш парох, о. Декан Григорій Овчарик зі Сифтону, при співучасті многих людей, з церкви Сош. Св. Духа, Зоря, де і на місцевім цвинтарі зложено тлінні останки. Лишає по собі одну сестру,

паню Павліну Тимчук; трох синів: Григорія Николаєшин, Зоря; Олексу Николаєшина, Гилберт Плейнс; Василя Мазуркевича, Келд.— Три дочки: Паню Ганю Ткачук, Портедж ля Прері, паню Марію Гуцуляк, Зоря; паню Олену Мороз, Зоря.

При обіді слідуючі зложили по $1.00: о. Гр. Овчарик, М. Махіброда, пані О. Мороз, Ів. Городельський, В. Мазуркевич, П. Гуцуляк, Й. Богуцький, П. Ткачук, Г. Николаєшин, Ілько Максимець, П. Криворучка, О. Николаєшин, М. Максимець, М. Ясенюк. По 50ц.: Н. Баляк, С. Костур, Г. Мерко. Разом $15.00. З того розділено: 6.00 на Укр. Вісті. 4.00 на Голос Спасителя, решта на сироти.

Жертводавцям щира подяка, а Покійній Фрозині вічна пам'ять!

Ширший опис появиться в Укр. Вістях.

Учасник.

### ЙОРКТОН, САСК.
### Похорон бл. п. Іллі Гармацького

З похороном бл. п. Іллі Гармацького йорктонський дистрикт віддав останню прислугу одному з наших старих піонерів.

Бл. п. Ілля родився 1870 р. в Західній Україні в селі Сухостав Копичинецького (колись Гусятинського) повіту. Після військової служби одружився 1895 р. з Катариною Лушний. Побачивши дещо світу пішов він за прикладом многих інших і почав думати про виїзд до Канади, щоб добути краще матеріяльне життя для своєї родини. Вкінці рішився виїхати й взявши з собою синка Симеона поїхав до Канади й висів в Галіфаксі. Через Винипег поїхав до Шол-лейку в Ман. і разом з другими переселенцями перейшов тяжкі часи першого переселенчого життя, що тоді відбувалось в наметах-цельтах. Відсіль ходив на роботу й по якомусь часі спровадив свою жену. Разом із нею й дітьми поселились в Калдер, йорктонської округи, де фармував аж до того часу, коли 7 років тому перейшов на стале помешкання до Йорктону.

Як дуже багато інших наших піонерів, бл. п. Ілля визнавався духом глибокої віри й християнської любови. Релігійна борба, почата людьми, що не мали віри, а взялись організувати нову церкву, не захитала його віри. Всякі чужі і свої апостоли неправди й ненависти не змогли його відорвати від правдивої церкви. При тім був добрий, активний парафіян, що поклав свою працю в основи гарної калдерської парафії.

З шестера його дітей остались до тепер при житті 2 сини: Василь і Михайло й 2 замужні дочки. У хвилині, коли помер, 11 внуків і 9 правнуків доповнили тісний круг найближчої родини.

Похорон відбувся в гарній йорктонській церкві при участі великого числа вірних. Службу Божу відправляли коло престола чудово освітленим бальдахимом два отці, Вреп. о. Ігумен виголосив пращальну проповідь. Після похорону відбулась перекуска в парафіяльній залі, де до зібраних гостей ще мав промову Преп. о. П. Малюга ЧНІ.

Нехай душа бл. п. Іллі тішиться вічним щастям тих, що зберегли правдиву віру, остались вірними християнським своїм обов'язкам і скінчили життя під прапором свого Спасителя Ісуса Христа. Вічна пам'ять хай останесь по тобі, Ілле, й хай твоє тіло спочиває в канадійській землі, доки з душею у славі не перенесеться до вічного життя!

---

**УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.**

---


## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**
**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**





## НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк ..... .40
Історія Вселенської Церкви, о. Дядьо ..... .35
Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках ..... .50
Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий ..... 1.25
Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий .50
Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Щудло ЧНІ. .50
Велика Гра, М. Хортиця ..... 1.00
Провідник (самоук до англ. мови) ..... 1.50
Словар Англ.-Укр. і Укр.-Англ. 1.75
Волинь, У. Самчук, повість-хроніка у 3 частинах ..... 2.75
Спогади Фронтовика, Е. Затаєвський, вірні спомини учасника II світової війни ..... 1.50
Зелені Дні, повість, Л. Оленко 1.50
Батьки і Діти, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський... 1.00
Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич ..... 1.00
Мистецькі скарби укр. Вишивок, С. Стечишин, в гарній оправі 2.50
Новий Збірник Народніх Пісень, під нотами, М. Леонтович .. 2.85
Пригоди Молодого Лицаря, повість в 3 томах, С. Черкасенко ..... 4.00
Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45 ..... 1.50
Графіка в Бункрах У.П.А. ..... 5.95
Життя Святих, о. Г. Трух, 384 стор., гарна полот. оправа... 5.00
Книга Об'явлень св. Апостола Івана, о. В. Л. Текст і пояснен. .60
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Й. Сліпий ..... 1.00
Корпоративна Думка у Світі й у Нас. Б. Казимира ..... .50
Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика) о. М. С... .60
Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник ..... .20
Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта ..... 1.40
8,000,000, 1933 рік на Україні .75
Таємний Фронт, С. Любомирний .70
Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля) ..... 1.00
Хочу Жити, О. Данський ..... 1.00
Броди, трагедія укр. дивізії, О. Лисяк ..... 1.50
Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський ... 2.25
Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді) 2.00
Назустріч Життю, Равль Плю 2.00
Невидимий Чоловік, фантастична повість ..... .60
Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR. ..... .50
The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd 4.50
The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R. ..... .15
One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR .. 2.75
Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy ..... .50
The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy ..... .30
Moscow's Drive for World Domination, N. Prychodko ..... .50
Crime of Moscow in Vynnytsia .75
Communism in Reality, N. Prychodko ..... .50
Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin ..... 3.50
A Great Martyr (St. Josaphat), Schudlo CSsR. ..... .20
Shall I Be a Priest?, by Rev. M. M. Schudlo CSsR. ..... .20
Shall I Be a Redemptorist?, by Rev. M. Schudlo, CSsR. ..... .50
Shall I Be a Nun?, by Rev. M. Schudlo CSsR. ..... .20
Twentieth Century Ukraine, by C. A. Manning ..... 3.50

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Catherine Street,**
**Yorkon, Sask., Canada**


---

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли одночасно не буде в вас католицької преси, яко зброї для оборони й наступу"—

св. Отець Папа Пій X.

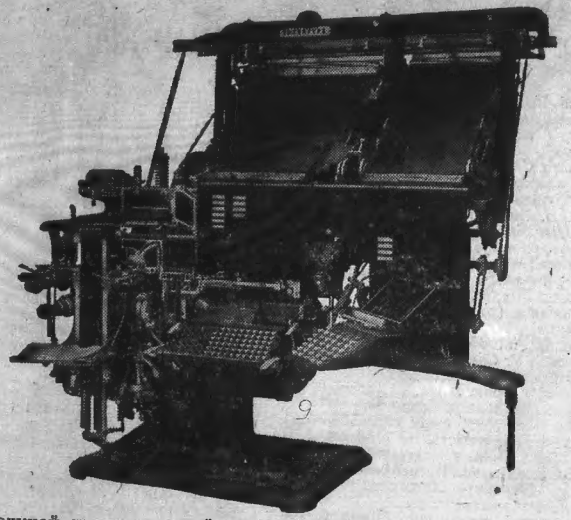

Послухай, що кажуть найвизначніші особи про пресу:

"Католицька преса понесе нашу науку до домів, до робітників і підприємців і до свідомости тих, що пишуть закони краю".
Св. Отець Папа Пій XII.

"Нарід, котрий не має правдиво католицької преси, яка гамувала б і вказувала б на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і на певно скорше чи пізніше мусить загинути".—Єп. Гр. Хомишин.

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли не буде в вас одночасно католицької преси, як зброї для оборони і наступу".
Св. Отець Папа Пій X.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

**УВАГА УКРАЇНСЬКІ, КАТОЛИЦЬКІ ДІВЧАТА!**

Преп. Сестри Василіянки видали цінну і цікаву книжечку, якої сильно бракувало між нашим народом. Ця книжечка о. Мих. Щудла ЧНІ., що має заголовок "Shall I be a Nun" "Чи буду монахинею (Сестрою)"?

В цій 45-сторінковій книжечці автор змальовує красу покликання черничого, подає раціі, чому укр. катол. Дівчата повинні ставати монахинями чи Сестрами, виясняє познаки правдивого та фальшивого покликання, подає Батькам засоби, як можна плекати покликання до черничого стану в дітях.

Отож прохаємо так укр. катол. Дівчата, як і їх батьків, щоб щоскоріше замовили собі цю книжечку та уважно прочитали її.

Книжечку можна дістати в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
або:
Orphanage Printing House,
832 N. 7th St.,
Philadelphia 23, Pa., USA

**ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ**

—В десятьлітню річницю чудесного врятування цілої моєї родини і близької рідні в числі 19 душ, від неминучої смерти-розстрілу з рук большевицьких партизан-парашутистів в Карпатах на Словаччині коло Можеляборців в половині вересні 1944 р. складаю після вчиненої обітниці прилюдну подяку, Матері Божій Неустанної Помочі за її особлившу Материнську опіку. Вона то закрила очі, зіславши твердий сон на большевицького партизана вартового, а нас усіх, як добра Мати взяла за руки і перевела таки по-при тогож вартового і через карпатські дебри, на битий шлях-гостинець бережений нім. військом. І нинішня наша втіха життям і свободою—це надзвичайна ласка-чудо нашої Небесної Нені. Про цю чудесну подію думаю колись докладно познайомити Дорогих Читачів Голосу Спасителя...

О. Степан Хабурський

Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви й опіку в часі воєнного та післявоєнного лихоліття складаємо прилюдну подяку.

Родина Тимкових.

**ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ**

Щиро дякуємо всім тим, що надіслали свої жертви чи постаралися о збірку на пресовий фонд Голосу Спасителя.

| | |
|---|---|
| Похорон бл. п. Н. Савчин, Фенвуд | 8.35 |
| М. Тимків, Коговс | 5.00 |
| Софія Перейма, Гудів | 1.00 |
| П. Созанський, Ровз Велей | 2.00 |
| Ольга Глек, Югославія | 1.00 |
| Всеч. о. С. Хабурський, Торонто | 3.00 |
| Похорон бл. п. Фрозини Данилюк-Николаешин, (Всеч. о. Г. Овчарик) | 4.00 |
| Дзера Стефан, Стейплетон | 3.00 |

**На друкарську машину:**

| | |
|---|---|
| Кость Тхір, Малой | 1.00 |
| Андрей Манків, Филаделфія | 5.00 |

**Винародовлення наступає тоді, коли батьки занедбують свої виховавчі обов'язки.**

* * *

**Піддержуймо українські інституції —вони й твердинями українського народу.**

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В понеділок 31 серпня почалася наука в нижчих школах в Йорктоні. До укр. катол. парохіяльної школи учащає 75 дітей. В ній вчать Преп. Сестри Артемія й Єлесея.

* * *

7 вересня Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправив співану Службу Божу в церкві М.Б.Н.П. з нагоди День Праці. В той день приступило щось 20 мужчин до св. Тайн. Опісля було спільне снідання в парохіяльній залі.

* * *

В середу 9 вересня почалася наука в Академії Пресв. Серця Христового. До Академії учащають 115 дівчат. Всіх Сестер в Йорктоні є 11.

* * *

15 вересня почалася наука в Колегії св. Йосифа. Учащає 145 хлопців. Братів є 9, з чого 4 є українцями.

* * *

Заходом Колегії св. Йосифа відбувся 29 вересня скрипковий концерт Донни Гресько в авдиторії Др.-а Бресса. Донна Гресько це славна українська скрипачка, родом з Вінніпегу. Це перший раз, що українці з Йорктону мали честь витати цю славну артистку в цьому місті.

* * *

В Йорктові будується мільоновий федеральний будинок, що май служити за почту й для урядових справ.

* * *

**Дбаймо за релігійне й національне виховання наших дітей.**

* * *

**Давайме нашій молоді тільки добрі книжки й часописи до читання.**

* * *

## Save Old Stamps

We sincerely thank all who have until now contributed to our stamp club. May God and His Holy Mother reward you a hundredfold for your charity. We hope that you will continue your present marvelous cooperation.

Those who still have not contributed, we hope will do so and thereby help us in a worthy cause.

**CHANGE OF ADDRESS:** From July 1st send your stamps to our new address:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary,**
**Meadowvale, Ontario, Canada**

НОВА КНИЖКА:

## Розваж то Добре

**(ПРО СВ. СПОВІДЬ)**

**о. П. Мельничук**

Добрий папір, сторін 78, з рідними ілюстраціями. Дуже цікаво написана.

Замовляйте:

**Rev. P. Melnychuk,**
**St. Mary's Academy,**
**Table Rock, Sloatsburg, N.Y.**

або:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask., Canada**

## Зміна Адреси

**СЕМІНАРІЇ БОЖОЇ МАТЕРІ**
**в Ватерфорд, Онтаріо**

В перших днях липня ц.р. ОО. Редемптористи перенесли та влаштували Семінарію Божої Матері, що досі знаходилась у Ватерфорд, Онтаріо, до **Медовейл,** Онтаріо.

Просимо ласкаво пересилати всі часописи, книжки та кореспонденцію на нашу нову адресу:

**ST. MARY'S SEMINARY,**
**Meadowvale, Ontario, Canada**

**ОО. Редемптористи,**
**Ватерфорд, Онтаріо.**

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ

## ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

**ЗМІНА АДРЕСИ:** Від 1-го липня ц.р. просимо ласкаво пересилати почтові марки на нашу **нову адресу:**

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary,**
**Meadowvale, Ont., Canada**


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 25, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1958


## ВІЧНИЙ ЦАР

о. ВАСИЛЬ МАКСИМЕЦЬ

**Остання Неділя Жовтня—Царя Христа**

"Прийдіть, поклонімся Христу Цареві нашому Богу"! Настали часи, в яких людство переживає нервово повно несподіванок. Остання війна, що скропила людською кровю поорану бомбами і гранатами землю, повалила знову кілька царських престолів. Усунено королів в Італії, Югославії, Болгарії і Румунії. Це вказує нам ясно, як марний, непостійний і проминальний є блиск царської величі володарів землі. Сьогодні—"Царська Величність"—а завтра—ізгой-вигнанець (якщо не вбють його), без ніякого голосу і значення в світі.

Та понад те все земне, змінне і проминальне лунають вже дві тисячі літ по цілій земній кулі могутні слова похвального гимну: "Благословенно Царство Отця і Сина і Св. Духа, тепер, і завжди, і на віки вічні". Рік річно в останню неділю місяця жовтня закликає нас свята Церква віддати чолобитню Ісусові, Цареві Вселенної.

Це Він—колись убогий "син теслі з Назарету", як Його звичайно звали, що за свого життя на землі не мав де голови прихилонити; це Той, що мов покірне ягня віддався без слова протесту на зневагу й на наругу, на найбільше не справедливий присуд і на найганебнішу смерть на хресті. Це наш правдивий Цар. Його Царство охоплює цілий світ і "царюванню Його не буде кінця".

Правда. Він не мав на Своїй голові золотої царської корони, але за те людські гріхи укоронували Його голову терновим вінцем, прикрашеним неоціненими рубінами з краплин застиглої Його крови. Замість царського жезла дали Йому в руку посіпа-

ки, як символ зневаги, звичайну палицю, а замість царської пурпури приоділи Його, покраяні дротяними нагаями, плечі старим, червоним, вояцьким плащем.

Та ці вигадки диявольської злоби не змогли принизити величі царської гідности Ісуса Христа. Навпаки! Вони розбудили ще більшу пошану і вдячність до доброго Царя, що так багато терпів за ціле людство й умер за нього. Навіть поганин, представник земного цезаря, Пилат з Понту, у хвилині найбільшого пониження Ісуса, признає Йому царську гідність: "Це ваш Цар!—Вашого Царя маю розп'яти?" А потім, не зважаючи на сильний протест жидівської старшини, Пилат наказав прибити на хресті над головою Ісуса таблицю з написом: "Ісус Назарянин—Цар Юдейський".

Скільки від того часу розлетілося сильних царств світу цього? З їх пишних колись столиць і багатств сліду не стало. Могутні колись цісарі, королі і князі,—де вони? Давно зникли з лиця землі, полишивши по собі в історії лише добру чи лиху славу. Їх могили, що криють у собі й їх ніби великі чини, покриваються мохом забуття.

Лишилося тільки одно двотисячлітне Царство Христа-Царя, яке, не зважаючи на найзавзятіші переслідування ворогів, змогло не тільки встоятися, але й щораз більше розширяється по всьому світу. Йому підлягагають всі народи. Христос-Цар тримає в Своїх руках долю цілого світу. Його Царство є царством миру і любови. Христос, наш Цар, не є деспот. Він має покірне, лагідне, люб'яче Серце. Замість царського титулу носить титул: "Добрий Пастир" (Ів. 10, 19), що дуже любить Своє "стадо". Він не вимагає від Своїх підданих багато. Христос-Цар бажає тільки, щоб за Його любов платити Йому піддані своєю любов'ю. Тим то й можемо пояснити явище, що від часу перших переслідувань християнства, аж до найновіших часів так багато мучеників-героїв із нечуваним фанатизмом йшли і йдуть на муки і смерть в обороні справи й Царства свойого Царя-Христа. Міліони вірних Його підданих щоденно прославляють свойого Царя-Христа. Христос-Цар не завоював світ залізною зброєю, але Своєю любов'ю і Своїм милосердям. Христос-Цар сяє більшою авреолею царської величі ніж наймогутніші колишні цісарі й королі. Вони володіли тільки тілом своїх підданих, а Христос-Цар володіє душами. Яка велика різниця між вигуками, що йшли з глибини серця соток тисяч мучеників-християн: "Нехай живе Христос, наш Цар" і вимушеним, повним ненависти до кровожадного цезаря приписаним окликом римських гладіяторів: 'Аве Цезар, морітурі те салютант!" (Слава тобі, царю, призначені на смерть вітають тебе!)!

Нашого Царя-Христа судять знову. Його хотять вороги здетронізувати, хотять захитати й завалити Його Царство—католицьку Церкву разом з підвалинами. Що ж ми, вірні піддані Царства Христа-Царя? Чи будемо, як колись жидівська юрба, вигукувати разом з ворогами Христа-Царя: "Розпни, розпни Його"? Чи може станемо в обороні Христа-Царя! Ми, як вірні Його піддані, віддаймо Йому на послуги всі наші бажання, нашу волю, наші сили, наш розум, знання, працю і ціле наше життя.



З великим захопленням і піднесенням співаймо пісню Цареві-Христу:

Царюй між нами, Князю мира
По наших селах і містах.
Пануй в державах і родинах
Та прав у серцях і умах!

(Церк. пісня).

## ЖІНКА ПОВИННА БУТИ РІШУЧА

З усіх жінок, які є нудні й іритують своїх чоловіків, найгірші є такі жінки, що не знають самі, чого вони хочуть.

Пані Н.Н. ніколи не знає, чого властиво вона хоче. Вона не може рішитися, чи помалювати стіни вітальні на зелено чи на синьо, чи ще цілий рік їх взагалі не малювати. Тому вона говорить про це. І що більше вона говорить, то менше знає, що вона має робити.

Коли прийде вечір, чоловік пані Н.Н. питається: "Може б ми пішли до кіна?"

Пані Н.Н. відповідає: "Добре, в Асторі, здається грає добрий фільм, але я не певна. І напевно там багато людей і треба буде чекати. І може буде тяжко знайти місце, щоб запаркувати авто" —і т.д.

Як хотів би її чоловік почути одного вечора: "Там грає дуже гарний фільм і я так хотіла б його бачити. Ходім".

Пані Н.Н. не знає, що робити з дитиною—10-літнім хлопцем. Він все її обдурює, і причина цього в тому, що він все користає з її неспроможности рішитися і держатися якоїсь постанови.

Наперед вона заборонить щось дитині, а пізніше подається та каже: "Добре, але якщо..." І так її чоловік мусить журитися ще й дрібницями щодо дитини.

Пані Н.Н. купує всі речі дуже довго. І хоч вона перегляне ціле місто, поки щось купить, то коли вона прийде додому, все незадоволена, чи це добре.

Через те вона багато говорить і нарікає, або віднесе цю річ назад і починає купно ще раз спочатку.

Чоловікові пані Н.Н. дуже тяжко зробити для добра родини якийсь плян на будуче через вічні сумніви і непевності жінки. По якімсь часі ці сумніви та непевності не тільки підривають усі зусилля жінки, але також усі зусилля і її чоловіка.

---

Мудрий намагається переконати, мудрагель—перемовити, а дурень—перекричати.

---

"Преса це велика, коли не найбільша сила наших днів".

Св. Отець Папа Пій XI.

# ПІД ЇЇ ПОКРОВОМ

**А. Г. Т.**

НЕЩАСНІ були часи, коли на українську землю набігали дикі орди татар і нищили села та містечка. Те саме робили пізніші турки, що забирали багато наших людей до неволі.

В 1672 р. турецький султан Магомед IV здобув був старинне українське місто-твердиню Камянець Подільський. Здобувши те місто не хотів цей поганин в'їхати до нього, бо в цьому місті пишалось багато церков. Казав отже найперше понищити все, що було християнське. На його приказ турки позривали з церков хрести, а на їх місце понаставлювали турецькі півмісяці. Вони пообдирали церкви з усіх святощів і дорогоцінностей, а церковними образами вистелили дорогу, якою мав їхати до міста султан. Пізніше вони осіли в Камянці Подільському і звідси висилали свої загони на грабунок.

В 1673 р. напали звідси турки на містечко Теребовлю, що було на Поділлю, недалеко від Камянця Подільського.

Теребовля не була такою твердинею, як Камянець. Оборонним місцем був тільки замок, окружений муром. Недалеко того замку стояв монастир ОО. Василіян, які в своїй церковці мали старовинний, чудотворний образ Діви Марії.

Як тільки мешканці Теребовлі почули, що під місто підходять турки, всі поспішили на замок. За ними пішли теж туди ченці з монастиря, забираючи зі собою найдорожий скарб, чудотворний образ Богоматері.

Всі зібрані на замку знали, що мури не встояться під напором турків. Проте всю свою надію покладали на небесну Опікунку, віддаючись під її покров.

Прибули вкінці турки під Теребовлю і побачили, що це мале, майже безборонне містечко та кинулись його здобувати. Вони вірили, що за першим наступом воно опиниться в їх руках. Одначе сталося інакше. Вже 14 днів наступали, висилюючись зі своїх сил і не могли діпняти свого. Розлючені і засоромлені невдачею підмінували вкінці мури замку, щоб висадити їх у повітря.



Тимчасом у замку хоробрі оборонці готовилися до страшної смерти. Побачивши, що роблять турки, вони були певні своєї загибелі. Одначе не втратили надії на рятунок, бо мали між собою чудотворний образ Марії. Зібралися всі перед ним і навколішках благали Богородиці захорони перед загладою.

І сталось велике чудо. Коли вибухли запалені міни, вони не ушкодили мурів, а тільки повернулись на турків, встелюючи землю їхніми трупами. Самі турки бачили, це пізніше ще розказували два молдавські воєводи, що були з турками, як Божа Мати ходила по замкових мурах у соняшній одежі й відвертала турецькі кулі та вибухаючі мури. Ту подію чудесної оборони Теребовлі Пречистою списали очевидці на дерев'яній таблиці, яка переховувалася в монастирі Св. Онуфрія у Львові.

Коли турки побачили цю небесну поміч, відступили з під мурів міста і в переполосі розбіглись на всі боки. Хоробрі українські оборонці дякували Діві Марії, під якої покровом вони були, за чудесну захорону перед загибіллю.

Слава про чудотворний образ теребовельської Богоматері широко розійшлась по Україні і тисячі богомільців почали сюди приходити, щоб помолитися в горю та нещастю. Коли про те чудо довідався Йосиф Шумлянський, львівський єпископ, який ще в юній молодості був великим почитателем теребовельської Богоматері, постановив перевести той образ до Львова. Його торжественно перевезено в 1674 р. і приміщено в церкві Св. Юра. Пізніше кожного року у свято Покрова Пречистої Діви Марії відбувався великий відпуст, на який сходилося багато побожних українців.

Мати Божа теж багато допомагала єп. Шумлянському. Вона його врятувала в день св. Михайла 1676 р. від смерти. Тоді йшов бій з турками під Журавном. Один турок вимірив і стрілив просто в єпископа. Грюкнув стріл і куля засвистала над його головою, вбиваючи дяка Петруся, що стояв за єпископом. За ту чудесну охорону щиро дякував Владика Пречистій. Кулю, яка мала його вбити, казав облити сріблом і повісити перед образом теребовельської Марії на вічну пам'ятку чудесної помочі. Під образом завішено теж табличку з описом того випадку.

Один очевидець оповідає, що в 1704 р. шведи облягали Львів. Місто було б напевно піддалось, якщо б не чудесна поміч Божої Матері. Коли шведський генерал Штембек зміркував, що Львів готов піддатися, зажадав від міста такого великого окупу, що його українські мешканці не могли ніяк зложити. В тому нещасному положенні вони почали гаряче молитись перед чудотворним образом теребовельської Богоматері. Сталось нове чудо. Божа Мати ревно заплакала і по образі потекли сльози... Про те довідався швед. Ця подія його так зворушила, що він зрікся викупу і залишив місто в спокою.

Пречиста Діва Марія, Цариця України, завжди мала в своїй опіці український нарід. З повним довір'ям і любов'ю віддаваймося під її покров.

(Катол. Акція).

# ВЕРВИЦЯ МОНАХА

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

ПРИЇХАЛИ біженці зо Сходу. Повіяло по чужині вітром з України. Повіяло вітром з Карпат, запахло ялівцем та смерекою. Повіяло вітром знад Дністра, запахло свіжим сіном а з поліських болот приніс вітер мряку м'ятою пахучу, а знад Дніпра шум степової тирси, звуки бандури та козацьких дум. Все те перейшло запахом бензинового диму, запахом згарищ та свіжої ще крови.

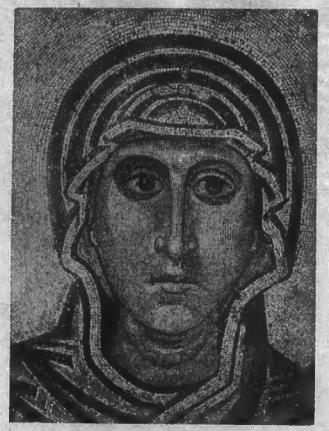

—Приїхали біженці зо Сходу,—відбилося гомоном по чужому місті, відбилося гомоном і об монастирські мури і вісткою влетіло крізь відкрите вікно у чернечу келію Преподобного Брата Павла.

У келії перед Пречистою Брат вервицю відмовляє. Голову схилив у задумі, в побожній покорі шепче молитви, а лиш зернятка вервиці перебігають в його пальцях та сховзуються вниз.

—Богородице Діво, радуйся ...—, пливе його молитва у рівних відступах, пливе разом з його глибоким віддихом, з його зідханням за кожним Богородице Діво. Пливе разом з його споминами, з його думками. Його молитва, його зідхання, його спомини й думки зливаються разом в одну благальну симфонію.

—Богородице Діво, радуйся... люди зо Сходу, з України... Там я маленький був, мав рідну землю, рідну хату, рідну маму... давно-давно. Я кинув усе. Господь кликав... Я пішов Тобі, Господи, служити.

—Богородице Діво, радуйся... Люди зо Сходу... Серце тьохкає, пригадує... давно минуле... Рідне село... Там залишив я дитинство моє і молодість мою...

—Богородице Діво, радуйся... і турботи там мої остались і мрії мої і навіть сльози мої там остались.

—Богородице Діво, радуйся, благодатна... Там сонце краще сходить і небо ближче і хмари золотом мережані і ліс і поле і вода, усе... усе рідне, кохане...

—Богородице Діво, радуйся, благодатна, Господь з Тобою... Садки весною квітами вкриті... Квіти пахнуть... Яблуня росохата... На яблуні рожеві квіти і рої бджіл...



—Богородице Діво... благословенна Ти поміж женами... Нова стріха на стодолі, кріслата верба над ставком... кладка над потоком... Там мама білля прала... Мама?... Тямлю чорну хустку в жовті квіти і мережану сорочку... Мама...

—Богородице Діво, радуйся... Батько звозить снопи. Я на самому вершку на снопах, мов володар на престолі. Вже недалеко до хати... Пахне свіжий хліб і мед пахне і васильок...

Богородице Діво... Приїхали з України... а може... може з рідного села?

—Богородице Діво... Богородице Діво...

Зернятка сховзуються одне по одному і молитви сховзуються разом з думками.

—Отче наш, що єси на небі... Може з рідного села?... Петро, Михась, Грицько, Микола і Богдан і Микола Кучерявий... А може... може брат Іван...?

—Отче наш,... нехай святиться Ім'я Твоє... З Петром і Грицьким ми разом в Усусусах були... Вони були старші, мені було вісімнадцять...

—Богородице Діво, радуйся... Разом ми рожеві мрії мріяли, волю-долю кров'ю мережали, будували Україну...

—Богородице Діво... Разом Збруч-річку проходили...

—Богородице Діво, радуйся... З Грицьком разом смерті з рук видералися, боролися з нею в тифозній гарячці. Мов два мерці верталися ми шляхами України, а в серці жевріла під попелом любов до неї, іскра надії, іскра віри в день її воскресення...

—Богородице Діво... Іскра попелом присипана, присипана, причаєна...

—Богородице Діво... Спалахне, полум'ям зніметься, як тільки вітер повіє...

—Богородице Діво... З Грицьком ми вернулися у рідне село ... На полі тоді жито жали...

...Радуйся, благодатна... Жито жали... Чорноока Марися, Катря і Ганка й Оленка... Оленка? О, так, сестра Оленка з очками мов волошки в житі,... Усміхнені волошки в житі...

... Господь з Тобою... На полі жито жнуть і пахне медом і сміються волошки в житі...

—Богородице Діво... Оленка з волоссям мов спіле жито, з очками мов волошки, а личка в неї мов червоний мак... Сестро моя, де ти тепер? А мама де? Брат Іван?

Вервиця повисла в його руках, а в душі хтось співав: Со святими упокой...

— — —

В церкві на престолі ікона Божої Матері. На ступнях престола Преподобний на вколішках, відмовляє молитви на вервиці, молитви за тих, що приїхали зо Сходу.

—Богородице Діво... Я був там, я бачив тих людей в таборі ... Мамо моя свята, помилуй їх! Нещасні, горем прибиті люди. Покинули рідну землю, щоб не покинути Тебе і Твого Сина. Втратили все, щоби не втратити Бога... Я бачив їх. Жінки, діти, старі і молодь. А там... сама одна стоїть дівчина, молоденька, така, як колись моя сестра, Оленка... Ми гралися в саду, я і брат

Іван і сестра Оленка. Груші тоді відцвітали і обсипали нас пелюстками і ми сміялися...

—Богородице Діво... Таке саме дівча, як Оленка, тільки смуток побілив його обличчя, а волошки сльозами-росою вкрилися ...Отче, знайдіть нам працю. Чоловіка мені взяли, а в мене мама і старенька бабуня... Отче, ніхто не хоче взяти на роботу зо старими... Отче, працю і дах над головою...

...Благословенна Ти поміж женами... Поможи, поможи знайти для них дах над головою... Ти теж втікала з рідного краю... Поможи... Ти теж шукала даху над головою... Поможи, Пречиста...

Душа його потонула в молитві, а промінчик сонця грався красками чудотворної ікони, розсипав діяманти по престолі.

—Богородице Діво... В неї чоловіка забрали, а вона ще така молоденька, як Оленка тоді, як ми в ліс по ягоди ходили... Червоні, спілі, солодкі ягоди...

Плила гаряча молитва і сльози плили з нею. Перші сльози відколи пішов Господу служити.

Усміхнулася Пречиста на іконі і мов блискавка шибнула думка в голові монаха: Там по той бік залізничого шляху... Сестри Бідних... Вони мають приют... Там буде праця і дах над головою... Іди, йди... ну, вже йди!...

—Радуйся, благодатна, Господь з Тобою...

Преподобний поклоном приляг на ступнях престола, а сонце гралося на іконі, розсипало спіле жито, усміхнені сині волошки і червоні маки...

...Радуйся, благодатная, Господь з Тобою...!

## ДИТЯЧА ПРОСТОДУШНІСТЬ

Одна дівчинка з сиротинця помагала Сестрі витинати з проскофори агнці для Служби Божої. Коли дівчинка викраяла агнець, поцілувала його.

—Моя дорога,—сказала Сестра—цього не треба робити. Ти знаєш, що це є ще тільки хліб; наш Господь Христос не буде в ньому присутній, аж до освячення підчас Служби Божої.

—О, я це знаю,—відповіла дівчинка,—але коли Він прийде, то вже застане мій поцілунок, що чекає Його.

---

На світі бувають тільки трагедії: одна—не могти осягнути того, що бажаємо, друга—якраз те осягнути.

---

# Що Голосить Митрополит Ілляріон?

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

### "Чи Східня Церква признавала Папський Примат?"

ДРУГЕ історично фальшиве твердження Митр. Ілляріона, що противорічить історичним документам і церковному переданню так Західньої, як і Східньої Церкви, це намагання Шановного Автора перечити **примат Римських Папів над цілою вселенською Церквою**, так Західньою, як і Східньою.

Шановний Автор у своїй книжці "Поділ єдиної Христової Церкви" отак висловлює своє твердження, яким намагається збити папський примат, що його зве "уроєним" (182 ст.).

**"Схід ніколи не визнавав Папського Примату"** (81 ст.).

Погляньмо на історичні джерела, на вислови Св. Отців Східньої Церкви та на вселенські Собори, щоб переконатися, що твердження Митр. Ілляріона зовсім фальшиве та не має ніякого історичного обгрунтування.

Не бажаємо, щоб Шановні Читачі та Читачки вірили нам на слово, як це дуже часто чинить Митр. Ілляріон у своїй книжці. Ми наводимо документи, щоб Шановні Читачі могли самі осудити, як Схід ставився до Папів.

Який Схід не признавав папського примату? Дійсно православний цебто католицький чи еретицький? Не дійсно православний, але еретицький, як це стверджує бодай частинно сам Автор: "Антіохійська Церква, а особливо аріяни, завжди рішуче виступали проти всяких зазіхань папства на владу" (82 ст.). Чи можна дивуватися, що еретики аріяни, які перечили божество Ісуса Христа й яких осудив перший вселенський собор у Никеї в 325 році, перечили примат папства? Кожен бачить, що опір еретиків осуджених вселенським собором Церкви не має ніякого значення, щоб доказати, що Схід перечив примат Папи над вселенською Церквою.

Справді Митр. Ілляріон не годен заперечити, що Папа мав завжди **якесь** першенство в Церкві, бо він сам це признає, але при тім перекручує значення цього першенства і намагається переконати читачів, що "На сході першенство Римської Церкви розуміли тільки **морально,** тільки як виявленя пошани, тоді як сам Рим хотів розуміти це юридично й канонічно" (82 ст.).

Далі Шановний Автор намагається пояснити, чому Римський єпископ (Папа) мав якесь першенство в Церкві: "На початку—каже він—Римський Єпископ видвигнувся виключно з причин адміністративно-політичних,—тільки через те, що Рим був столицею Візантійської імперії" (43 ст.).

Поперше Шановний Автор фальшиво твердить, що Рим був столицею візантійської імперії. Рим не був столицею візантійської, але римської імперії, що обнимала так Схід, як і Захід.

Подруге історично фальшиве твердження Шановного Автора,

що римський єпископ зразу відвигнувся **"тільки через те, що Рим був столицею імперії".**

Отут наводимо докази, що наявно виявляють, що так Східня, як і Західня Церква признавали Папу головою вселенської Церкви, бо Папи це наслідники Св. Петра, що його сам Христос настановив Своїм видимим Намісником на землі.

**1 Докази зо Св. Письма в світлі навчання Отців Східньої Церкви.**

1. Христос сказав до Св. Петра: **І кажу Я тобі, що ти Петро, і на цій скелі Я побудую Свою Церкву, і сили пекельні не переможуть її!** (Мат. 16, 18).

Митр. Іляріон посвоєму вияснює цей текст, заперечуючи, що Христос вивищив Петра понад інших апостолів і подав йому першенство над ними, бо за твердженням Шановного Автора відповідь Христа Петрові стосується да всіх учнів, а не до самого Петра... (49 ст..). Так твердить митр. Іляріон.

Що ж кажуть про ці слова Святі Отці Східньої Церкви? Он їх слова:

**Св. Григорій Нісейський,** учитель Церкви, (331-394), брат Св. Василія Великого, каже про цей текст: "Зо зміною імени він (Петро) **перетворюється** в щось божественніше; замість Симона, він прозваний і вчинений Петром" (Твори Св. Григ. Нис., Москва, 1862, Бес. 15, III, 374).

**Св. Іван Золотоустий** (347-407), що уложену ним Літургію до сьогодні відправляє православна Церква, пише: "Христові слова до Петра вказують на зв'язь переміни Петрового імени з визнанням віри в Сина" (Ів. Зол. Бесіда на ев. от Маф., Москва, 1864, II, 423).

**Св. Лев Великий,** (папа від 440-461), якого православна Церква почитає як Святого, пише: "Ради віри Петра Христос прийняв його до єдинства з Собою і зволив, щоб він (Петро) подібно до Нього Самого (Христа) звався скелею, щоб будова вічного храму (Церкви) стояла на непохитності Петра, і щоб ні нерозум людей, ні пекельні сили не могли йому нічого вчинити" (Св. Лев Вел., О.Ц., 7.; МІ 54, лист 10).

Отак говорять Св. Отці про вивищення Петра Спасителем понад інших апостолів. Кому треба вірити: митр. Іляріонові чи Св. Отцям східньої православної Церкви? На нашу скромну думку слід вірити більше Св. Отцям Церкви ніж митр. Іляріонові, що в своїх творах нераз противорічить собі, як це викажемо пізніше.

Що більше! Митр. Іляріон перечить, що Христос повищими словами: **На цій скелі...**, заповів, що на Петрі побудує Свою Церкву, а вияснює це по-свому, кажучи: "На цій скелі цебто на такій скелі, на такому міцному переконанні, що Ісус це Месія." Далі цілком безпідставно митр. Іляріон каже: "Тут Ісус ужив тільки цієї назви (Петро-скеля) **метафорично,** і тільки" (49 ст.). Так митр. Іляріон намагається самовільно потвердити своїм "винахідливим" аргументом, що слова Христові стосувалися не до одного Петра, а до всіх апостолів: "Чи інші учні мовчали? Напевно не мовчали: Петро висловив думку, яку всі Апостоли однаково визнавали і всі її підтвердили, але це самозрозуміле (!) Євангелист просто опустив"! (49 ст.). Он дійсно аргумент! Виходить, що євангелист Матей, що подає ці слова, мусів теж бути папистом, бо вивищив одного тільки Петра, а забув про інших апостолів!



Якщо б твердження Митр. Іляріона було правдиве, то Христос марне хвалив би Петра і заявляв би, що він пізнав, хто такий Христос при помочі особливішого Божого об'явлення: **"Блаженний ти, Симоне, бо тіло і кров тобі цього не виявили, але Мій неб. Отець"** (Мат. 16, 17). Христос скривдив би був апостолів, хвалючи Петра одного, хоч усі мали право до такої самої похвали, бо ж по словам самого Шан. Автора, це "всі Апостоли підтвердили".

Наше твердження, що збиває неправдиве пояснення митр. Іляріона, вповні погоджується з навчанням Святих Отців Східньої Церкви.

**Св. Іван Золотоустий:** "Петро зветься **скелею,** бо на ньому Христос побудував Церкву". (Пролог. II, Юнь, гл. 26).

**Св. Кипріян Картагінський** (190-25) мученик, що віддав життя за Христову Церкву в часі гонень цісаря Валеріяна, був одним із найвизначніших африканських письменників і єпископів, з яких митр. Іляріон намагається вчинити героїв у боротьбі проти примату Папів (Дит. 47 ст.). Цей святий мученик пише: "Петро, на **якім** Христос оснував Свою Церкву". (Твор. св. Кипр. Карф., Київ, 1879, 1, 257 і 199 ст.).

Далі цей самий Святий мученик каже: "Господь оснував Свою Церкву **на Петрі"** (Там само, 2, 192). Що більше, Святий мученик каже: Христос "оснував Свою Церкву на **одній** Петрі, а не на всіх апостолах, як це твердить митр. Іляріон. (Там само, II, 173 ст.).

**Св. Василій Великий,** (329-379), один із найбільших Святих Східньої Церкви каже: "За більшу віру Петро отримав обітницю, що **на ньому** буде побудована Церква" (Св. Вас. Вел., "Проти Евтимія", II і V, 22).

**Св. Єфрем Сирійський,** учитель Церкви і літургійний поет Сходу, пише про Св. Петра зовсім інакше ніж митр. Іляріон: "Петро, ...про якого великий Пастир (Христос.) сказав: **на цій скелі побудую Свою Церкву"** (Твори, 4-е вид. Серг. Пос., 1895, слово 57-е, 398 ст.).

**Евсевій Кесарійський** (260-340), єпископ Східньої Церкви і історик, пише в своїй історії: "Петро, що на **ньому** побудована Христова Церква, якої не переможуть навіть пекельні сили" (Евсев. Памф., "Церк. Історія", VI, 5). Слід же пам'ятати, що Евсевій був дуже активний на першім вселенськім соборі в Никеї.

Отак розуміють слова Христові "На цій скелі..." Святі Отці Східньої і Західньої Церкви, що передають нам християнську традицію перших віків. Східня ж Церква приймає церковну традицію як джерело віри, бо Св. Письмо і церковна традиція вміщають Христове об'явлення та Його науку. Хто перечить традицію, той сходить з правої дороги. Чому ж митр. Іляріон не заглянув до традиції, чому не провірив навчання Св. Отців, як брався до писання книжки про Церкву та про ставлення різних патріярхів до Папи? Одна тому причина: Митр. не хоче признати, що Католицька Церква **правдива,** ба й своїми безпідставними виводa-

ми намагається утвердити в відступстві тих, що далися звести різним пропагандистам і покинули католицьку Церкву.

Закид, що тільки один Христос є скалею та головою Церкви, не має ніякого значення. Католики не перечать, що Христос є головою Церкви та скелею. Якщо б Христове головство виключало головство Петра, то треба б те саме сказати про інші вислови Св. Письма: **Нема і не може бути Святих,** бо "един свят, един Господь Ісус Христос". Або: **не вільно молитися до Святих,** бо "один є Бог і **один посередник** між Богом та людьми, людина Христос Ісус" (І Тим. 2, 5). Так католицька, як і православна Церква признає, що Мати Божа та Святі не є власною силою посередниками, але тільки силою Христа, бо вони Його приятелі. Таксамо Петро не є скелею **сам від себе** цебто **власною силою,** але силою скелі-Христа, що вибрав його на видимого заступника на землі.

Тут іще варто б навести слова, що православна Церква (російська) читає на утрені 16 січня: "Христос назвав тебе Петром, незнищимою скелею і фундаментом Церкви" (Вид. Афин., II, 525 ст.). Нехай читач загляне ще й до православної Мінеї (29-30 червня): "Петре, підвалино апостолів, скеле Христової Церкви, початку християн, паси вівці своєї отари." Отак навіть православна Церква своїми літургійними книгами признає, що Петро це скеля, хоч немало православних, між ними митр. Іляріон, намагаються це заперечити, заперечуючи тимсамим авторитет літургійних книг Східньої Церкви та погорджуючи ним. В світлі наведених нами висловів Святих Отців твердження митр. Іляріона: "Ісус нічим не вивищив Симона над інших учнів: дав йому те саме, що дав всім іншим" (50 ст.), являється зовсім фальшиве та незгідне з історією християнського навчання, як це ми бачили зо слів Св. Отців Східньої Церкви, що добре розуміли, як треба толкувати слова Христові "На цій скелі..."

Христос сказав до Петра: **Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб пересіювати вас, як пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилася твоя віра; ти ж колись, як навернешся, зміцняй своїх братів!** (Лк. 22, 31-32).

Як митр. Іляріон вияснює ці слова, що поручають Петрові дбати про своїх Братів цебто апостолів і всіх тих, що приймуть Христову Євангелію? Он що каже Шановний Автор: "Латиняни (цебто католики) бачать у цих словах Ісуса, ніби Він настановив Симона керівником усіх апостолів і всіх християн. Цього тут немає,—Ісус дає Симонові тільки покуту (!) за його передбачене падіння, щоб він далі не падав, але навпаки, підбадьорував своїх" (50 ст.).

Вияснення Шановного Автора дійсно оригінальне, але нажаль воно фальшиве, бо не згоджується з навчанням Святих Отців Східньої Церкви, яких почитають як Святих не тільки католики, але й наші православні Браття.

Поперше зо слів Св. Письма не видно, що б Христос накладав якусь покуту на Петра. Зрештою, як можна накладати покуту за гріх, якого хтось ще не допустився? Хіба Христос поступив з Петром так, як циган зо своїм синком, що його бив вперед ніж посилав по воду, і наказував не бити збанка. Коли ж питалися



чому б'е синка, хоч він ще не збив збанка, так циган відповів: "Що поможе бити, як він уже зб'е збанок. От краще виб'ю його вперед..."

Якщо безсторонно візьмемо слова Спасителя, то зміст і значення їх зовсім ясні: Христос заявляє апостолам, що диявол буде спокушувати їх— **пересівати мов пшеницю.** Як же ж і хто буде боронити їх? Петро! Христос молився, щоб Петро став охороною та утвердженням для своїх братів посеред диявольських спокус. Тут Христос ясно каже, що Він молився за Петра, щоб він міг стати опорою для спокушуваних Братів: **Зміцняй своїх Братів!** Щоправда Христос предбачив упадок Петра, але це не перешкодило, щоб Христос настановив його Своїм видимим намісником і головою Церкви, щоб утверджував так апостолів, як християн у правдивій вірі. Отож Петро має бути вчителем цебто має викладати навчання Христове спокушуваним людям. Це його учительський уряд.

Наше твердження вповні згідне з навчанням Святих Отців Східньої Церкви, що були безпосередніми чи посередніми учнями Апостолів, тому краще ніж митр. Іляріон розуміли духа Христової Євангелії. Їх свідоцтва це автентичне вияснення для нас. Що ж кажуть про ці Христові слова **"Зміцняй своїх братів"?**

**Св. Єфрем Сирійський,** світило сирійської Церкви (306-373) каже: "Як (Іван Хреститель) зобачив, що його життя добігає до кінця, то він віддав свою отару Князеві Пастирів (Христові); так і Господь, щоб показати, як Він дбав про Своє стадо, **передав** його при Своїй смерті **старшому спомїж пастирів, Петрові"** (Твор. св. Ефр. Сир., Ч. VIII, видання Серг. Посада (православне видання), 1914, 132 ст.).

**Св. Кирило Олександрійський,** олександрійський патріярх (376-444), ревний оборонець Богоматері проти еретика Несторія, царгородського патріярха, пише про ці слова: "Ти станеш основою й учителем всіх тих, що вірою прийдуть до Мене (до Христа)" (До Луки, 22, М. 72, 916).

**Блаж. Теодор Кирський,** що помер около 458 року, каже про слова "Симоне, Симоне, ось сатана...": Так, як Я не покинув тебе, що спохитнувся, так і ти будь **підпорою для тих братів, що пробувають у бурі,** помагай їм і не відганяй їх від себе, але підводи тих, що наразилися на небезпеку. **Тому** Я дозволяю, щоб ти спохитнувся і **дозволяю на твій упадок,** щоб вчинити тебе здібним бути піддержкою для того, хто хитається" (Твори блаж. Теод. Кир., Москва, 1857, V, 382-5 ст.). Чи може бути ясніше виложено, як треба розуміти слова Христа сказані до Петра?

**Теодор Студит** (†826) надзвичайно ясно говорить про папський примат в листі до Папи Пасхазія. Теодор Студит, що його навіть московська православна Церква признає за Святого, був представником і одним із найславніших монахів Студіону. Щоправда митр. Іляріон немилосердно осудив грецьких монахів за те, що вони станули по стороні патріярха Ігнатія проти зазіхань Фотія. Митр. Іляріон без скрупулу пише про них: "Його прихильники були монахи "зилоти", крайні консервативні аскети й **обскуранти,** здібні на все. Вони підозріло ставилися до освіти ..." (107 ст.). Он оскарження, що митр. Іляріон ставить грець-

ким монахам, хоч не доказує його нічим! Проте для людей, що безсторонно ставляться до справи і бажають знати правду, свідоцтво Св. Теодора Студита про папський примат має своє велике значення.

Що ж каже Св. Теодор Студит? Он його слова: "Тобі (Папі Пасхазієві) як переємникові влади по Св. Петрі) сказав Христос наш Бог: Ти ж колись, як навернешся, зміцняй своїх братів!... Он прийшов час на це. **Поможи ж нам, бо Бог поставив тебе на це!** Ти маєш силу від Бога, бо ти верховодиш усіма, бо для того ти був поставлений. Усунь звірів еретиків (іконоборців)... Добрий Пастирю, положи душу за вівці!" (Твори Теод. Студ., вид. СПБ. Дух. Академія, 1908, II том, 265-266 ст.).

Отак розуміли слова Спасителя Східні Отці, що їх почитає Святими православна Церква. Нажаль так не хоче розуміти їх митр. Іларіон, що звернення Східніх до Папи намагається толкувати по-своєму. "Папа жив осторонь, каже Шановний Автор, далеко поза впливами Візантійського двора, тому природно ставав особою, на яку дивилися, як на більше об'єктивну. В добі єресей, та і в інший час, ображені чи понижені зверталися до папи на суд, але зовсім не тому, що папа верховний суддя, а тільки тому, що він далекий від візантійських суперечок і може був об'єктивніший" (85 ст.). Це вияснення митр. Іларіона ніяк не погоджується з вище наведеними висловами Св. Отців, що жили в тих часах і знали краще ніж митр. Іларіон значення Христових слів висказаних до Св. Петра.

Нехай Шановний читач вибирає між авторитетом митр. Іларіона і повагою Святих Отців та угодників православної Церкви і сам розсудить, кому треба вірити: Митр. Іларіонові чи Святим православної Церкви?

**ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:**

**1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!**

**2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!**

**3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!**

---

# Перенесення Тлінних Останків Марії Ґоретті

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ОДУШЕВЛЕННЯ та подив для малої Героїні зростали так в Італії, як і в цілім католицькім світі. Якщо б не дві світові війни з їхніми захитаннями в світі, то не тільки куди скоріше було б удалося приятелям Марійки перенести тлінні останки з цвинтаря до церкви Божої Матері, але й приспішити її беатифікацію та канонізацію.

**Перенесення мощів Мученицї Марії Ґоретті**

Як тільки затихли гармати воюючих держав і настав мир, приятелі героїні взялися до праці, якою займалися Отці Пасіоністи. Вони запросили до себе Асумпту, матір Марійки, та попрохали її подарувати їм тлінні останки дочки. Мати рато погодилася на їхне прохання. При цій нагоді Отці Пасіоністи дістали від неї багато цінних інформацій, щоб видати достовірну біографію Мученицї.

Ректор святині виєднав позволення від муніціпальних і церковних властей на перенесення тлінних останків з цвинтаря до церкви Божої Матері. Почалася гарячкова підготовка до врочистостей, що прегарно вдалися.

Комітет видав палкий зазив до церковних, цивільних і військових властей узяти участь в прославленні мученицї.

Надійшов урочистий день 28 липня 1929. Місто Нептуно виповнене паломниками прибрало радісний, святочний вигляд. Вулиці, якими мав посуватися похід з тлінними останками, були поприкрашувані оттакими написами:

Хай живе Марія Ґоретті!
Хай живе мала Мучениця!
Хай живе Агнетта 20-го століття!
Хай живе Мучениця за чистоту!

Велика напись виднілася на фасаді церкви Божої Матері, як теж дві інші прибито в самому храмі... На пам'ятку ж вирізьблено оці слова:

На честь Марії Ґоретті,
що в 12-у році життя цебто 5 липня 1902 р.
як мученица віддала життя за чистоту.
Християнський нарід здвигнув цей пам'ятник,
в якому зложив її тлінні останки
в 27-ліття її смерти.
Нехай її геройський приклад
вимовно промовляє до нашої молоді!

Побожний нарід прикрасив квітами та свічками престол Пречистої Діви. Вже зранку численний нарід виповнив святиню Божої Матері. Дуже багато людей приступили до Святого Причастя, щоб гідно вшанувати Марійку, Христову улюбленицю.

Велике одушевлення обхопило нарід, як у церкві з'явилася Асумпта, мати героїні. Прийшла вона зо сльозами в очах пошанувати свою донечку. При ній стояв її син Маріян зо своєю подругою Юлією та дочкою Ізоліною, що тепер є Сестрою Аврою в Згромадженні Сестер Обляток Ісуса та Марії.

Хоч літне сонце немилосердно пекло, всетаки непроглядні маси вже від 11-ої години ждали перед церквою Святого Франциска, де від попереднього вечора була домовина перенесена з цвинтаря.

Побожний нарід заляг не тільки площу перед церквою Святого Франциска, але й вулиці, якими мав проходити похід, що вдався краще ніж хтонебудь сподівався.

Ніхто не зважав на незносну спекоту, бо всіх захоплював поривний вид численних товариств Марійських дружин, представників церковної, цивільної та військової влади, що брали участь у тріюмфальнім поході Мучениці.

Довжезні ряди дівчаток убраних у сніжнобілі суконки з лілеєю та пальмою в руках зачинали врочистий похід. За ними ступали маленькі хрестоносці, сторожі Пресвятої Євхаристії з квітами та прапором.

Дочки Марії, до яких наша Мученица належала декілька годин у часі свого конання, прийшли вшанувати свою товаришку. Вони несли домовину з тлінними останками Мученици. Перед домовиною ішли священики та клир з ченцями Пасіоністами, співаючи побожні пісні і гімни. Біля домовини ішла теж Асумпта погружена в болю за дорогою донечкою.

Захоплений нарід супровожав свою героїню, захоплений її прикладом і святим життям.

По перенесенні тлінних останків Мученици одушевлений нарід звернувся до Асумпти... Навіть священики вшанували матір героїні, ґратулюючи їй за таку дочку. Одні приклякали перед нею, другі цілували її руки, звучи її блаженною за таку геройську донечку. Асумпта почувалася зворушена цим виявом пошани та любови так для себе, як і для своєї Марійки, бо безмежні товпи народу побожно припадали перед гробом її донечки, виливаючи свої прагнення в молитвах і побожних зідханнях.

Прославлення Марійки було деякою потіхою для бідної Асумпти та її діток сиріток...

По смерті донечки вона почувалася пригноблена та духово опущена. Зразу вернулася до Ферріере, але годі тут було їй полишитися, бо як мешкати в хаті Серенелліх, де кожен камінь, кожна стіна пригадувала їй болючу трагедію її донечки та відновляло рану зболілого серця.

Асумпта порішила зірвати контракт з Серенеллім і щоскоріше вернутися до Корінальдо. Це забрало чотири місяці. Надійшов день від'їзду, а тут нема сотика, щоб оплатити подорож. Поліція прийшла їй на поміч і безплатно перевезла її до Корінальдо, яке була покинула тому шість років.

Бідна, пригноблена верталася Асумпта, але її Марійка з неба



не забула про неї. Конт Бропорі зацікавився її численною родиною. Добрі люди допомогли їй навіть у Римі.

Отець Аллегріні покликав її до Риму, де вона пробула дві неділі. Він допоміг їй помістити її дочку Єрсілію в інституті Сестер Капуцинок і Тересу в монастирі Сестер Місьонарок Марії. Тричі він покрив Асумпті видатки подорожі.

Багато хто зазнайомилися в Римі з Асумптою, бо побожні особи бажали знати все, навіть найменші подробиці, про життя малої мученици, й хотіли довідатися про її чесноти від власної матері, що бачила їх і тепер простодушно, без гордости та претенсій розповідала про них цікавим відвідувачам.

Оповідаючи події з життя Марійки, мати не догадувалася, що отак вона передавала відомості, що внедовзі мали стати джерелом інформацій для канонічного процесу донечки.

Поладнавши родинні справи, Асумпта пішла на службу до пароха в Корінальдо, який шанував її як матір мучниці. "Яка була я щаслива, що могла служити священикам, каже Асумпта. Було їх там чотири, тому завжди було багато праці. Я мріяла померти в домі священиків. Як я впала та зломала собі ногу і мене відвозили до шпиталю, так я думала, що мене мертву виносять з хати. Проте нехай діється Божа воля! Як я дивилася крізь вікно на семинаристів, сльози з'являлися мені в очах. Як я бажала мати між ними власних синів!"

Тимчасом Марійчина сестра, Тереса, підросла та вступила до монастиря, де була вихована. Тепер вона Сестра Марія від Святого Альфреда. Марійчині браття та сестри Єрсілія вибрали подруже життя. Асумпта, якій завжди докучає біль у зломаній нозі, перейшла до дому Єрсілії, з якою проживає, чекаючи на зустріч з Марійкою в небі.

Навіть війна, що пройшла через Корінальдо, не зворушила її, бо проживає спогадами про свою Марійку, яку сердешно любить і за якою завжди тужить.

В 1906 році три браття Марійки прибули до Америки шукати заробітку та кращої долі. Наймолодший із них помер у 1917 році в часі першої світової війни. Другий брат Маріян вернувся до Італії, а третій Ангело проживає досіль в Америці.

Отак Свята Мученица не забула з неба ні про свою земську матір, ні про братів і сестер. Виблагала в Бога благословення для них. По її смерті положення родини Горетті було незавидне. Згодом воно покращало, бо кожне з них запевнило собі скромний прожиток.

На родині Марійки справдилися слова Святого Духа: "Був я дитятем і тепер я постарівся, але не бачив, щоб Бог опустив праведника або щоб його діти ішли за жебраним хлібом".

"Покладайся на Господа та зберігай Його закон... і Він дбатиме про тебе...

Христос запевнив своїх апостолів, що ніщо не пропаде та не піде марне, що написане в Законі... Так родина Горетті, як усі побожні християни, щоденно переконуються, що Бог у свому Провидінні не опускає тих, що Його люблять і закон Його зберігають.

# УРЯД СВЯЩЕНИКА

Г. М.

ТАЇНА священства це Тайна, що дає священні власті й Божу ласку до сповнювання священичого уряду.

Тайна священства витискає на душі незатертий знак, тому можна її приймати тільки раз у житті. Людина може статися священиком тільки через рукоположення епископа. На світі є різні уряди: уряд президента держави, губернатора штату, префекта й інші. Але найкорисніший, найліпший, найпотрібніший з усіх це уряд священика. Найпотрібніший, бо предмет священичого діяння є душа, цебто найцінніша частина людини. Читаємо в Св. Письмі: "Що поможе чоловікові, хоча б увесь світ позискав, а стратив свою душу?"

Священичий уряд є найкращий, бо священик живе для Господа Бога. Звичайно люди жиють для світа, мають світ за "бога". Священик, навпаки, беручи по-духовному, вмирає для світу. Священичий уряд є наймиліший з усіх, бо це уряд, що його сам Ісус Христос сповняв тут на землі. Священики продовжують працю Ісуса Христа. Він дав їм владу проповідати Євангелію ти приносити за людей безкровну Жертву. Одним словом, священик—це другий Христос на землі. Він заступає Христа, коли приносить безкровну Жертву—Службу Божу, бо приносить ту саму жертву, що Ісус Христос приніс на Горі Голгофі.

Священик це посередник між Богом і людьми. Ми люди, сотворіння Божі, можемо колинебудь удаватися до Бога, просячи різних ласк. Однак Бог у багатьох справах хоче, щоб ми Його просили через посередника, а саме через священика.

Священик є дверником, ключарем Царства Божого. Ісус Христос установив святу Тайну покаяння—сповідь. Хто хоче перепросити Господа Бога за свої гріхи, мусить приступити до св. сповіди, мусить висказати гріхи перед священиком, бо священик прощає в імені Бога. Хто знову ж не сповідається, йому не простіться. Кому не простіться тут на землі, не простіться також у небі.



Священик—це людина для всіх: для праведних, а ще більше для грішників. Священик особливіше служить грішникам, цебто їх увільняє з кайданів гріха через святу сповідь. Священик—це приятель для приятелів, а ще більше для ворогів, як цього навчав Ісус Христос, умираючи на хресті. Священик є другом бідних, опікуном прокажених (проказою гріховною) так, як його Вчитель Ісус Христос. Священик—це приятель недужих. Він спішить до них, несучи їм поміч у годині смерти, сповідає й уділяє Тайну Маслосвяття. Священик—це приятель померлих, відпроваджує їх на місце спочинку тоді, як всі наші найбільші "друзі" нас опускають.

Він щодня молиться за Католицьку Церкву, за всіх і вся.

## ДЕНЬ ПРАЦІ

В сотнях міст і містечок по всій Америці в перший понеділок місяця вересня, відбуваються паради. Ці паради символізують всю ту працю, що її працюючі чоловіки і жінки вклали в розбудову Америки.

Ідея встановлення свята на день праці виникла в 1882 р., коли тодішня відома організація Лицарів Праці вперше організувала паради. Ця організація повстала на базі таємної юнії кравців-закройників, заложеної в Филаделфії 1869 р. До них згодом приєднались шахтарі з Пенсильванії. Незабаром організація поширилась на цілу Америку. Між роками 1875 та 1885 вона вже нараховувала понад пів міліона членів.

Лицарі Праці щороку влаштовували паради. Один з членів організації, Джордж Р. Ллойд на зборах Центральної Юнії в 1884 р. в Ню Йорку, запропонував винести постанову про щорічні паради в перший понеділок вересня на честь організованої праці. Резолюцію прийнято і вирішено звернутися до уряду з проханням про легалізацію свята.

Першим стейтом, де встановлено святкування дня Праці, був стейт Орегон, але для того визначено першу суботу місяця червня. Незабаром стейти Кольорадо, Ню Джерзі, Ню Йорк та Масачусетс також визнали День Праці за офіційне свято, обравши для цього перший понеділок вересня. Пізніше стейт Орегон також погодився на цей день.

Тепер вся Америка, включаючи Порто-Ріко, Гаваї та Аляску, святкує і шанує День Праці і розвиток юнійної, організованої праці. В Сполучених Стейтах є тепер приблизно 15 міліонів членів юній в понад 70,000 юній. Крім того існує коло 200 національних та інтернаціональних юній.

**1) Якщо в церкві відправляється Свята Година або хресна Дорога, то як вірні мають повторяти молитви за священиком: потихо чи вголос? Як краще?**

Краще воно повторювати молитви голосно за священиком, що відчитує їх, бо усна молитва має більшу вартість аніж сама умова. Розуміється, що при вимовлюванні слів треба думати про те, що говоримо, бо механічне повторювання самих слів не має вартости. Треба отож злучити умову з'усною молитвою, як повторюємо слова за священиком в часі Святої Години чи хресної Дороги.

**2) Чи Бог вислухує молитву людини, що недавно згрішила?**

Бог завжди вислухує щиру молитву навіть людини, що допустилася гріха, якщо вона опам'ятається й сердешно перепросить Господа за зневагу. Людина може бути заскочена спокусою та впасти в гріх. Щирий жаль по гріху подобається Богові. Коли ж цей жаль досконалий цебто коли людина жалує за те, що зневажила найліпшого Батька—Бога, — так Бог прощає негайно її провину. Залишається проте обов'язок визнати цей гріх на найближчій сповіді.

**3) Чи матерія, що заторкує шосту заповідь, є завжди гріхом? Чи Бог не сотворив людей, щоб множилися на землі? Чому це має бути гріх?**

Бог сотворив людей, щоб розмножувалися. Це велике діло привести на світ другу людину. Христос підніс подружжя поміж християнами до гідности тайни. Все те, що в подружжі заторкує розмноження людського роду, є добре, тому й там нема жадного гріха. Надужиття ж подружжя чи власного тіла це гріх, бо воно нарушує ціль подружжя цебто розмноження людського роду.

Тут треба бути обережним, бо пристрасті та змисловість у людині по упадку Адама в первородний гріх є сильні, тому й сильність до цього роду гріхів є сильніша в людині ніж до інших гріхів. Слід молитися, уникати злі нагоди, відкидати неприличні гадки, поручатися Пречистій Діві, щоб уникнути цього гріха, до якого людська природа така схильна.

**4) Що значать різні обряди Божественної Літургії (Служби Божої)?**

Обряди походять з апостольських часів. Церква установила обряди, щоб яскраво представити гідність Літургії, розбуджувати в приявних християн набожність і пригадувати їм важливіші правди віри, що скриваються в Божественній Літургії.

Божественна Літургія так уложена, що вона своїми обрядами, словами і знаками видимо представляє й пригадує нам всі важніші тайни втілення Божого Сина від початку до кінця Його земського життя.

Обряди перед **освяченням** нагадують вірним Христове народження в Вифлеємі та інші діла Спасителя перед Його Страстями. **Освячення** нагадує смерть Ісуса на хресті. **Святе Причастя** пригадує Тайну Вечерю і воскресення Господа Ісуса. **Інші церемонії** по Святім Причасті пригадують Христове вознесення та зіслання Святого Духа.

Слід пригадувати собі значення обрядів у часі слухання Божественної Літургії, бо це найкращий спосіб брати участь у цій безкровній Жертві, що є осередком Богопочитання в Новім Завіті.

**5) Що таке сакраменталія?**

Це благословення і посвячення, якими Церква користується, щоб виєднати для нас духовні та дочасні ласки.

**6) Як сакраменталія отримують ласки від Бога?**

Сакраменталія отримують ласки від Бога через те, що Церква молиться за тих, що користуються цими сакраменталіями, і через набожність, що вони викликують у тих, які користуються ними.

**7) Які користі приносять нам сакраменталія?**

Сакраменталія приносять нам оці користі:

1. Актуальні ласки,
2. Пробачення простительних гріхів,
3. Прощення дочасних кар,
4. Здоров'я тіла та матеріяльні благословенства,
5. Захист перед злими духами (дияволами).

# СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

СВЯТОСЛАВ, син Ольги, не хотів піти за прикладом побожної та святої матері, та приняти християнську віру, бо казав: "Якщо я навернувсяа на нову віру, так мої поганські дружинники будуть сміятися з мене!"

Відважний Володимир, внук Ольги, таксамо зразу не хотів схилити буйної голови перед покірним Христом і Його Євангелією, бо свавільне життя, війна, закріплення держави займали всі його здібности. Проте Божа ласка сильніша ніж людська впертість. В Божому Провидінні надійшов був час, щоб справдилися слова Святого Апостола Андрея, які він виголосив на київських горах: "Хрест засіяє на цих горах, бо ласка Св. Євангелії просвітить руську землю!"

Молодий Володимир змагався криваво зо своїми братами за престол Київської держави. Багато крови братньої поллялося по руській землі. Володимир здійснив свої мрії, з'єднив в одну державу порозбивані та розсварені українські племена, ставучись єдиним володарем розлогої держави.

В краю настав спокій. Здібний монарх зачав організувати молоду державу на тривких основах, щоб запевнити їй могутність і славу, що їй належалася в тодішньому світі.

Проте як розумний володар бачив, що держава не може бути тривка, коли вона спирається тільки на фізичній силі. Знав він

про могутні держави Европи, що проживали по засадам християнської віри та досягали великого добробуту. Оттому Володимир рішився прийняти християнську релігію, що голосячи братерство, пошану до авторитету володаря як представника Божої влади, почуття обов'язку супроти ближніх і держави, витворює в громадянах моральну злуку та єдність, якої не створить ніяка фізична сила чи страх. Примус може викликати рабський послух. Свята Євангелія реформує духа та чинить людину доброю внутрі та назовні, шляхетною, благородною, моральною, вчить шанувати чуже добро та життя, подає вдоволення в житті, спокій при смерті та вічну славу в небі.

Отак християнство це найбільша сила в розбудові держави, в поширенні культури та закріпленні в душах правдивого патріотизму, бо наказує любити свій край і життя скласти за нього, якщо зайде потреба.

Надійшов 988 рік, що став переломовим у житті так Володимира, як і Руси-України. Володимир прийняв святе хрещення й одружився з грецькою царівною Анною, що була католичка, бо Греція тоді підлягала папській владі в церковних справах і царгородські патріярхи слухали Папи, як свого законного зверхника. Греція відділилася від Риму в 1054 році більше із політичних аніж релігійних мотивів. Грецькі цісарі згодом примусили трьох східніх патріярхів, єрусалимського, антіохійського й александрійського зірвати з Апостольською Столицею, хоч зразу ті патріярхи гостро осуджували діло Мих. Керулярія, справника розриву, та старалися перепинити лихо, що стільки нещасть принесло Христовій Церкві.

Сам прийнявши хрещення, Володимир узявся підготовляти свій нарід до хрещення, бо бажав, щоб і його просвітило світло Христової Євангелії. Це сталося першого серпня 988 року в Києві.

Паганство зразу опиралося новій вірі, особливо по провінціях, але ласка Божа, ревність Володимира, невтомність священиків і місіонарів перемогли спротив і світло Євангелії осяло Україну, ставляючи її в ряди найбільше цивілізованих народів світу.

Володимир, бояри, княжі дружинники добрим прикладом присвічували народові в християнськім житті. Церкви, школи доконали діло навернення всієї держави. Крім шкіл Володимир будував манастирі, що стали вогнищами науки та просвіти, закладав притулки для вбогих і сиріт, лічниці для хворих, дбаючи про добро своїх підданих і поліпшуючи обичаї та громадянські взаємини поміж населенням.

Вдячний нарід прозвав Володимира "ясним сонічком" і зачислив його до хору Святих за його великі добродійства та прикладне життя.

**ВПР. о. ЛЕОНАРД БОЙС,**
**Архимандрит Чина ОО. Редемптористів**
**помер 27. VI. 1953 р.**

Чин ОО. Редемптористів поніс велику втрату з причини смерти свойого Генерального Настоятеля, в особі Отця Леонарда Бойса, що помер в Інсбруку, Австрія, 27. червня, у 57-му році життя.

Родом Голяндець, о. Леонард Бойс вступив до ОО. Редемптористів в 1915 р. По скінченні студій і осягненні ступня Доктора Богословії й Філософії в Анджелікум, в Римі, був професором Моральної Богословії в семінарії ОО. Редемптористів у Вітем,

Голяндія, де продовж двадцять років розвинув був надзвичайну діяльність пера і почину.

Він співпрацював з о. Дамен'ом над десятим виданням Моральної Теології Св. Альфонса. Був довгий час редактором богословського й пасторального вісника "Католицький Голос Голяндії". Написав підручник Католицької Акції для діецезії Гаарлем і був автором численних, визначних статтей на полі моральної і пасторальної Богословії.

По занятті Голяндії Нацистами, підчас Другої Світової Війни покійний о. Бойс показався відважним і сильним оборонцем прав св. Церкви і як такий зайняв визначне місце в житті Церкви в Голяндії. Його слава як мораліста й соціолога стала в коротці така велика, що найвижча церковна власть в Голяндії вибрала його своїм дорадником.

Коли о. Бойс був вибраний Архимандритом свойого Чина, в часі Генеральної Капітули в Римі, 1947 р., Еміненція Кардинал де Йонґ, Архиєпископ Утрехту, заявив: "Виїзд о. Бойса до Риму є великою втратою для Голяндської Церкви".

Ставши Архимандритом, на переломі історії, о. Бойс віддався праці для свойого Чина. Через особисті візитації старався устійнити його життя нарушене війною, організував його пристосування до нових часів і поширював нові способи апостоляту, а передусім апостолят пера. Підчас недовгого урядування він оснував багато Провінцій і Віцепровінцій та взагалі поклав Чин ОО. Редемптористів на шлях нового поступу.

Він активно підготовляв програму близької Генеральної Капітули, коли смерть покликала його по нагороду.

О. Бойс був особлившим приятелем українського народу й української Церкви. В посмертному обіжнику, що його видала Генеральна Курія Чина в Римі є сказане дослівно, що о. Бойс задумував поважно в своїх молодих роках присвятитися духовній праці серед українського народу, але Настоятелі призначували його до іншого діла. 1950 р. він навідав монастирі укр. Редемптористів в Канаді й СДА., та всякими способами виявляв свою прихильність і опіку нашим Отцям. Його смерть посеред натужної праці є також великою втратою для укр. вітки ОО. Редемптористів.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

---

Он пісня з високого муру лунає.
По мурах одважний співець походжає.
Поет не боїться від ворога смерти,
Бо вільна пісня не може умерти.

Леся Українка

---

# Свята Пелагія

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква це новозавітня арка-ковчег, що по Божому провидінню має перевозити душі із землі до неба. Людство ділиться на дві великі групи людей: праведників і грішників. Всі вони діти Божі. Одні добрі, другі лихі, проте Христос помер за спасіння так добрих, як і злих.

Христова Церква мала та завжди матиме святі душі, що ніколи не образили Бога. Але й при тім є багато душ, що нераз тяжко зневажили свого Творця грішним життям. Якщо ж вони опам'ятаються та покаються, так кожен із них може стати Божою дитиною, хоч які великі були б його попередні гріхи, бо милосердя Боже для грішників безмежне.

Свята Пелагія це доказ Божого милосердя, чудовий взірець для всіх тих, що мали нещастя віддалитися від Бога тяжкими гріхами.

Пелагія уродилася в Антіохії в Малій Азії. Батьки її були пагани. Пелагія виросла в достатках і вигодах. Була прегарна видом і захоплювала всіх своєю надзвичайною красою. Звідники чигали на її чесноту приманені чаром і повабом її обличчя та прегарної постави. Пелагія стала акторкою. Посеред похвал, забав і підхлібства стала вона жертвою людських пристрастей. Життя її було грішне та згіршаюче, бо своїми вибриками зневажала того Бога, якого не знала.

Проте Христос не опустив цієї бідної душі. Около 453 року єпископи зібралися на синод до Антіохії. Як же вони йшли на наради до церкви, стрінули гурт веселих дівчат і юнаків, між якими була прегарно зібрана та жемчугами прибрана Пелагія. Еліопільський єпископ Нон поглянув на бідну грішницю та заплакав, говорячи до себе: "Погляньте на цю дівицю Пелагію! Вона прирекла світові подобатися йому та строго дотримує свою обіцянку, гарно вбирається, прикрашує своє тіло, щоб гарно виглядало. Що ж ми робимо, щоб прикрасити християнськими чеснотами свою душу, хоч ми прирекли в святому хрещенні служити Христові та дбати про свою душу? Де ж наші добрі діла та чесноти? Де ж сумлінне виповнення Божих і церковних заповідей, що є єдиною дорогою подобатися Господеві? Як нам оправдатися перед Богом, коли покличе нас на суд?"

Поглянувши ще раз на розсміяну Пелагію, єпископ Нон став молитися за її навернення, щоб її краса не запровадила її душі та душі інших до пекла на прокляття. На другий день еп. Нон проповідав у церкві, говорив народові про пекло та вічні муки

тих, що догоджують своєму тілові та опоганюють гріхами свою душу. Між слухачами була й паганка Пелагія, що сильно налякалася Божого суду та вічних мук, що ждали її по смерті за грішне життя на землі.

Вернувшись до дому, Пелагія затривожена проповіддю розплакалася та посеред сліз написала листа до Святого Нона, щоб обучив її в правдах християнської віри та рятував її від вічного прокляття.

Єп. Нон ласкаво прийняв розкаяну грішницю, бо попередньої ночі бачив у сні голубку чорну мов жужель, що була прилетіла до нього. Коли ж він обмив її, вона стала біла немов сніг. Пелагія припала єпископові до ніг публично в церкві та прохала охрестити її. Єпископ відмовився, бо вперед треба було навчити її християнської віри. Пелагія не хотіла встати з землі, говорячи: "Якщо не охрестиш мене, так буду проклята, вернуся до гріха та загину в своїх беззаконнях. Ти ж відповідатимеш перед Богом за моє прокляття!"

Зворушений каяттям і сльозами єпископ, спонуканий внутрішнім надхненням покликав дияконису Роману, звелів їй обучити розкаяну Пелагію в правдах Христової віри і приготовив до хрещення.

Здібна та розумна Пелагія за декілька днів вивчила головні правди віри, прийшла до церкви, припала лицем до землі та публично визнала свої гріхи перед численно зібраним народом, що подивляв каяття та навернення публичної та всім відомої грішниці-акторки.

По хрещенні пробувала вона в домі дияконіси Романи, де проходила страшну духовну боротьбу з самою собою, з приманами світа, з пристрастями та лихими звичками. Диявол теж не давав їй спокою, бо не радо годився стратити ту грішницю, що сама йшла до пекла та других туди тягнула своєю красою.

По сімох днях гострої боротьби Пелагія потайки покинула Антіохію, роздавши вбогим свої величезні маєтки. Заки покинула рідну хату дала свободу своїм невільникам і невільницям, благаючи їх стати християнами та прощаючись із ними, промовила: "Дай Боже, щоб ми всі стрінулися колись у небеснім царстві!"

Куди ж удалася Пелагія? Вона перебралася в мужеську одіж, щоб ніхто не напастував її, пішла до Єрусалиму та знайшла собі дику печеру, де живцем замкнулася. Чому? Щоб покутувати за свої гріхи.

Ніхто не знав, що жінка Пелагія мешкає в цій дикій печері, бо каянниця назвала себе Пелагієм і нікого не допускала до себе. Побожний нарід приносив їй час до часу трохи хліба та подавав крізь віконце завалене камінням.

Отак у печері під горою Вифсеманією Пелагія чотири роки строго постила, не спала, молилася в день і в ночі. Ніхто б із давніших приятелів і знайомих не пізнав її перед смертю. Висохла на тріску від постів, очі запалися, краса зникла з прегарного обличчя. Дух проте зростав, душа ставала щораз краща збагачувана щоденними постами, бичуванням і покутами.

Одного дня відвідав "Пелагія" знайомий монах посланий Ноном. Свята покутниця пізнала його, але він не годен був ніяк добачити прегарної акторки в вихудлій і змарнілій покутниці. Пелагія прохала, щоб молився за неї. Монах вернувся по кількох днях, але ніхто з печери не відповідав. Прийшов нарід, відвалив каміння і ввійшов до печері. "Пелагій" лежав мертвий на землі. Обличчя солодко всміхалося, очі дивилися на образ Божої Матері.



Нарід став приготовляти тіло до похорону; отак виявилося, що це не "Пелагій", а акторка Пелагія. Здивування та подив обхолив народні маси, бо всі зобачили, що не тільки мущини, але й слабосильні жінки при Божій помочі здібні до геройства.

Чутка про смерть колись славної акторки, а тепер великої Христової угодниці блискавкою рознеслася по всім усюдам. Тисячі народу, численні пустинники зійшлися на похорон Святої каянниці.

Щож навчає нас життя Святої Пелагії? Розкаяна покутниця наявно доказує власним життям, що Бог приймає й найбільших грішників. Ніхто не годен сказати, що йому вже запізно навертатися на правий шлях спасіння. Ворота Божого милосердя широко відчинені, поки душа не вийде з цього світу.

Он Божа ласка та співпраця з нею повернули велику грішницю Пелагію в велику Святу Христової Церкви. Християнські чесноти: віра в Бога, надія на Його поміч, якої нікому не бракує в житті, любов до Бога, що нас сотворив і до неба призначив, умертвлення, поборювання тілесних забаганок, згадка про небо, суд, смерть і пекло годні зворушити навіть найбільших грішників, освятити їх і вчинити спадкоємцями вічного, небесного царства, для якого Бог сотворив людей.

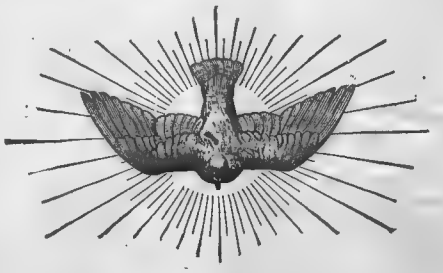

# СМІХОВИНКИ

Американець: Чому в Советах стільки босих людей?
Советський пропагандист: Що робити? Вони вже такі народилися.

—Куме, чи мали досить учора дощу?
Кум: Богу дякувати, не можна нарікати. Проте мій сусід дістав два рази стільки, бо він має два рази стільки поля.

Лавочка вибрався на прогулянку човном. Їдучи почув, як хтось кричить: "Рятунку! Рятунку! Не вмію плавати!"
—І чого ж тут кричати?—каже уголос Лавочка.—Адже я теж не вмію плавати, а не кричу.

—Мамо, я був у пивниці й ударився в ногу.
—В котру?
—Не знаю, бо там було темно.

Жінка, читаючи газету, каже:—Знаєш, учені стверджують, що жінки живуть тепер пересічно п'ять років довше.
Чоловік: Дуже мене це тішить, бо тепер ти напевно знайдеш час, щоб мені попришивати гузики.

Купець нарікає на погані часи:—Часи тепер такі погані, що навіть ті, що ніколи не платять, вони теж нічого не купують.

Чоловік до жінки:—А все таки ти не зможеш дорівняти в куховарстві моїй мамі.
—Так вона добре варила?
—Ні, не те, але коли я в неї їв, це мене нічого не коштувало.

Мати:—Що тут сталося? Тут щось розбилося.
—Мамо, пам'ятаєш цю вазу, за яку ти так боялася, щоб вона не розбилася...
—Так і що?
—Вже більше не потребуєш боятися.

Мати сенс гумору, це значить сміятися з того, що сильно вас лютило б, якби трапилось вам самому.

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1953

## FEAST OF CHRIST THE KING

By Clement H. Croch

NEVER IN THE History of the world was there a greater striving for peace and tranquility in the hearts and minds of people than now. We have reached the highest stage of material comforts, of art and culture and scientific discoveries, yet the attainment of peace seems to evade us. In our own lifetime we have witnessed two of the most costly and destructive wars of all times. The First World War was fought with the cry: "A war to end all wars." The Second World War was carried on under the slogan of the Atlantic Charter, guaranteeing the entire world the "Four Freedoms"—namely, freedom from fear, freedom from want, freedom of speech, and freedom of religion. These noble promises stimulated great hope in the minds and hearts of the downtrodden people all over the world. This second war is over, but these four freedoms with peace are still to be won. To achieve these objectives, a violent conflict is now raging between two opposing camps, motivated by two unreconcilable ideologies.

The one approach to the four freedoms and peace is violently atheistic in nature. It is known now by the familiar term of Secularism, which is defined as "the practical exclusion of God from human thinking and living." Like the mob on Good Friday in Jerusalem, this group cries out: "We will have no king but Caesar." They reject the idea of God as a determining factor in human events.

We, on the other hand, while we do not ignore the natural or physical forces of nature, declare that man does not live by bread alone; that man must begin with God, the Creator and Redeemer of the human race; and that man in his thoughts, words and deeds, with himself or with his fellowman, must gravitate back to God as the final end; that man is more than a mere cultural animal; that he is endowed by the Creator with a soul, a mind and will that transcend all physical forces; that he possesses a sense of truth, of justice, and of love which beget peace only when these gravitate back to the supreme truth, the supreme justice and love, which is none other than God. And God is none other than Christ, the God-Man who came to redeem the human race from bondage; who promised "peace to men of good will", Christ, whom we recognize as the King of kings and Lord of lords; whom the multitude gleefully received on that first Palm Sunday, exclaiming: "Hosanna to the Son of David! Blessed be the king who cometh in the name of the Lord!"

Besides this public proclamation on Palm Sunday, Christ's kingship was recognized on two other occa-

sions during His lifetime. The first was on the occasion of Christ's coming, when the three kings or princes from the East brought their princely gifts to Bethlehem, seeking "Him that was born of the Jews" (Matt., II. 2). The second occasion was at the close of His life when Pilate wrote the title which was placed on the Cross saying: "This is Jesus of Nazareth, the King of the Jews." This same Jesus repeatedly asserted that He is both God and King. He confirmed His divine powers with repeated miracles, saying: "I command you to arise and walk. Be thou made whole. Thy sins are forgiven thee. Lazarus come forth." Therefore, as the Second Person of the Blessed Trinity, Jesus can rightfully be called the co-Cr ator, the co-Preserver and the co Ruler of the universe.

Furthermore, we must acknowledge Christ the God-Man as our King by right of conquest through His death and resurrection. For, when a general redeems a country or conquers it, he acquires a just title to become its king or governing head. By His passion, death and resurrection Jesus ransomed the human race by the shedding of His Most Precious Blood. And after His resurrection He vindicated every claim that He made for Himself, even the stupendous claim that He is God. And if God, he is then King, indeed, of heaven and earth and of all therein.

But this Kingship of Christ must not be confused with any temporal royalty. Christ Himself made that clear from the start when He distinguished between the temporal and spiritual. For example, when His admiring followers wished to take Him and proclaim Him their king, He fled into the mountains Himself alone. To Pilate the same Christ declared distinctly: "My kingdom is not of this world." And yet, when Pilate asked: "Art thou a king then?" He answered: "Thou sayest that I am a king. For this was I born, and for this came I into the world; that I should give testimony to that truth." (John, XVIII. 36).

The scope of Christ's Kingship is universal. In the words of Pope Leo XIII "All mankind is under the power of Jesus Christ. Nor is any distinction made between individuals, the home, or civil society, since men are no less in the power of Christ when united in society than as single individuals. He alone is the source of individual and public welfare: 'Neither is there salvation in any other, for there is no other Name under Heaven given to men whereby we must be saved,' (Acts, IV. 12). He alone is the author of prosperity and true happiness both in individual citizens and in States."

Here then, my friends, we have the true meaning of the Feast of Christ the King which we celebrate It is to serve as a solemn reminder to rulers of nations, as well as individuals, that secularism will not give us the desired peace with the four freedoms once so hopefully proclaimed to the world; that we cannot continue to exclude God from the deliberations of our rulers and statesmen; that the individual cannot hope for peace as long as he excludes God and His commandments from his daily thinking and living. The moment we permit Christ to reign once more over our hearts, He will again reveal Himself to us as the Prince of Peace. He first came to earth to restore peace between rebellious man and his God. The first message from Bethlehem was a message of peace: "Peace on earth to men of good will" were the first words the Risen Saviour spoke as He addressed the frightened disciples. Again, as He commissioned them to go forth and preach His message to the whole world. He opened his farewell address with the same words: "Peace be to you. As the Father has sent Me, I also send you." This same message has come down to us through the ages. And the history of nations proves that, as long as the world paid head to these commissioned messengers of peace, God gave the world peace. But whenever and wherever rulers and people rebelled against Christ their King, and refused to be governed by His precepts, peace disappeared from their midst! Even in our age of so-called enlightment, let us be humble enough to admit this fact.

## ATTENTION, UKRAINIAN CATHOLIC GIRLS!!!

HERE IS A GIFT FOR YOU... Do you know what is it? It is a new booklet of Rev. M. Schudlo CSSR, for which you were waiting for such a long time... This booklet is "SHALL I BE A NUN?" which brings you a very interesting description of a Catholic Nun or Sister, her noble task in the world, especially in the Ukrainian Catholic Church in America and Canada, it points out who may become a Nun or a Sister, it gives you a correct explanation of true and false vocation...

Get this booklet at once! Here are the adresses:

Orphanage Printing House, 832 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

The Basilian Sisters did a wonderful thing for the Ukrainian Catholic Girls by publishing this first pamphlet on vocation... In this 45 page pamphlet you will find many examples of your companions who sacrificed everything everything for Christ and the Ukrainian Catholic Church, and you will see that they are glad they did it.

If you live in Canada, get this booklet from: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada.

Not only the girls, but the mothers should also read and meditate on this pamphlet which will help them to understand the importance of the religious vocation and show them the means to foster it in their daughters...

So hurry, hurry, hurry!!! Send your order TODAY! Don't miss it!

---

A little flattery now and then,
Makes husbands out of single men.

---

Fanatic: A guy who can't change his mind and won't change the subject.

---

If a man removed his hat in an elevator, he has one of two things—good manners or hair.

---

Some folks get so mad at their local officials, they threaten to vote.

---

# Triumph of Union in the Right Bank Ukraine

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

*I Favorable Circumstances*

AFTER THE Partition of the Ukrainian Church, one part of it under Muscovite domination became completely Orthodox and Russified, while that of the right bank, in spite of all difficulties and hardships, showed great vital energies and spread throughout the country, winning almost all the Ukrainians for Catholicism.

Eduard Winter says: "After the division of Ukraine, one part became almost totally Catholic, while the other turned Orthodox in a short period of time." [1]

The Uniates, freed from Muscovite persecutions, set to work to strengthen their Church and to win all Ukrainians for the allegiance to the Holy See.

Metropolitan Gabriel Kolenda had many opportunities to achieve much on behalf of his Church. Unfortunately he was not the man suited for that important period. He lacked the spirit of Ipatey Potey and the energy of Venamyn Rutsky. Small wonder then that the Basilians and Ukrainian nobles passed over to the Latin Rite and became Polonized.

When Michael Korybut Wisniowiecki, a polonized Ukrainian became the Polish king (1669-1673) there arose the question of a Ukrainian patriarchate which would have raised the prestige of the Uniate Church and shielded it from the Muscovite aspiration to rule over the remainder of our people living in the Polish state. Far from understanding the importance of the Ukrainian patriarchate, Gabriel Kolenda was the first to protest against it. When the Pope obtained a seat for the metropolitan in the Polish senate, Kolenda did not use it and therefore failed to protect his Church and further its interests.

In God's providence the events were favorable for the spreading of the Union. First of all the Polish kings confirmed again the rights and privileges of our Church. "In 1669 Michael Korybut confirmed the rights of schools and seminaries. After Korybut's death, John III Sobiecki was elected king of Poland. He confirmed under oath the rights of the Ukrainians." [2]

The dissidents did not cease to urge the abolition of the Union. In 1669 during the Coronation of Michael Wisniowiecki, and in 1670 during the session of the Diet in Warsaw, they asked the Polish government to suppress the Union. The dissident Bishop Jeremias Swistelnicki even tried to seize the bishopric of Vitebsk. His plans were frustrated by papal nuncio Francesco Nerli (1670-1671). Thus Bishop Cyprian Zhokhovsky remained as bishop of Vitebsk and Mstyslaw.

The royal commission instituted to settle the disputes between the Uniates and dissidents made decisions in favor of the Union.

During Michael Korybut's whole reign the general trend was very favorable to the Uniates.

1) Eduard Winter, Op. cit., p. 97.
2) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 459-460.



Metropolitan Kolenda recognized this in his letter of July 30, 1669: "Thank God we Uniates possess almost all benefices with foundations. We have more than 10 thousand churches in the Union". [3]

Kolenda chose a worthy successor for the metropolitan Cyprian Zokhosky:

The Union started its victorious march of conquest. Many difficulties which had hampered its spread disappeared by the end of 17th century.

The powerful confraternities, which had numerous Protestant members lost their strength because they lacked support from Kiev which was now in the Muscovite hands.

The Cossacks, instigated by the Muscovite and Greek propagandists, were bitter enemies of the Union during Khmelnytsky's uprising. Now they were disillusioned with Muscovite policy which proved utterly harmful both to Ukraine and its Orthodox Church. Besides, at the treaty of Hadiach, (1658) the Cossacks came in contact with the Uniates. Many of their prejudices vanished when they learned that the Uniates did not differ in Rite from their Orthodox co-nationals, and that the dissident agitators were falsely affirming among the Cossacks that the Uniates were saying Mass in Latin...

A. Petrusiewich relates that the Cossacks declared they were fighting for their political rights and not for the religion of Poland, when the Turks invaded it. [4] It proves that the Cossack attitude toward the religious strife among the Ukrainians was indifferent. They left all the religious affairs of our people to the hierarchy.

The dissidents themselves, deprived of Muscovite support, and aware of the enslavement of the Orthodox Church in the left bank Ukraine, softened their intransigence towards the Ukrainian Catholicism.

Thus the field for the Union has been freed of its main difficulties and hindrances...

*II. Metropolitan Cyprian II Zhokhosky* (1674-1698)

In 1674 Gabriel Kolenda passed away. Jacob Susza says of him: "Gabriel Kolenda, being coadjutor, rendered some precious services to the Union, although he was not free from human frailty." [5]

Kolenda was succeeded by Cyprian II Zhokhovsky. Zhokhovsky was the man sent by God to lead our Church out of chaos, corroborate it and spread the Union among the Ukrainian dissidents.

He completed his studies at Rome As coadjutor of the weak Kolenda, he had many opportunities to become acquainted with the general situation of the Church and to develop his qualities. He ruled our Church in its transition period, for under his wise leadership it passed from the defensive to the offensive, winning millions of new adherents among the remnants of Orthodoxy.

Jacob Susza, Bishop of Kholm (1652-1685) and Joseph Shumlansky, bishop of Lviv (1676-1708) became the main collaborators of Zhokhovsky by strengthening the Union among the Uniates and spreading it among the dissidents.

Ukrainian Catholicism had successfully and gloriously passed its

3) Julian Pelesz, Op. cit., p. 270.
4) A. Petrusiewicz, Svodnaja litopis, S. 612, apud J. Pelesz, Op. cit., p. 272.
5) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 336.

test. It gave thousands of martyrs to Christ's Church who shed their blood for their allegiance to the Vicar of Christ. [6] The priests, the monks, and the laymen who gave their lives for Catholicism proved that their faith was a living reality which can neither be killed by the sword nor extinguished by most cruel persecutions. Khmelnytsky's uprising, with its aftermath of chaos and confusion, had invigorated the Union. The bishops and clergy emerged from the hardships of the war and oppression as worthy leaders of their flocks.

Metropolitan Zhokhovsky decided to make the Uniate Church dear to the Ukrainian people, refuting the false propaganda of the dissidents, "That the Union is a bridge to the latinization of our people." It goes without saying that the Ukrainian patriots feared and hated to be polonized through the Church. Zhokhovsky showed that the Union was not a Polish intrigue, but an urgent necessity of our Church which began to decay since its separation from Rome.

First of all Zhokhovsky saw to it that the Uniate clergy was as learned as the Latin. He took measures to erect a "Ruthenian College" in Rome to educate his clergy, for experience had clearly confirmed that the priests who completed their studies in the center of true Christianity were the most zealous labourers of the Union. Pope Innocent XI approved his plan and warmly encouraged it.

The school problem was another work to which Zhokhovsky dedicated much attention. Jacob Susza did the same with great success in his diocese of Kholm. They founded a printing shop to publish liturgical and popular books for the priests and laity, since up to that time they were forced to use books edited by the Orthodox in Kiev or Lviv. Zhokhovsky ordered his clerics to study the old slavonic language and cultivate attachment to the Byzantine Rite.

The new printing shop published many liturgical and useful books, sermons, thus raising the level of culture both among the clergy and laity. This great achievement of our Church hampered any further transit of the Basilian monks and our nobles to the Latin Rite which ultimately turned them into Poles. Once the cultural level of the Ukrainians was raised to the same heights as that of the Poles, there would be no further attraction for our nobles to become Latins and Poles.

Our hierarchy discovered the main cause of these sad transits of the Ukrainians into the Polish camp a long time before Kostomariv wrote in 1862: "It is very painful for us to recall the polonization of Rus, but it would be unjust to think that polonization was exclusively due to violent pressure exercised by the Poles upon the Ruthenian nation. Freedom was the basis of the Polish state under the Polish regime. How did it happen that the Ruthenians could not preserve their religion and nationality? Was not Rus greater than Poland itself? The polonization of the Ruthenian nobility was mainly due to the weakness of Ukraine rather than to the violences and intrigues of the Catholics and Poles." [7]

The hierarchy took care to instruct the people and cultivate their piety through frequent reception of the Sacraments and the reading of

6) Conf. Chapter: The Ukrainian Catholic Church and the Cossack wars.

7) Kostomariv, Osnova, 1862, pp. 1-13.



good books. Zhokhovsky promoted the cult of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary and veneration to St. Josaphat, the great martyr of Ukrainian Catholicism. Year after year, thousands of pious pilgrims went to pay their homage to the miracle worker and Saintly Martyr who excited their zeal and fervor at his grave, located at Rila, in the Kholm land.

Zhokhovsky obtained from the Holy See a new decree on February 4, 1676 which confirmed the decision of September 28, 1643 extending again *privilegium canonis* to the Ukrainian clergy. This privilege protects the clergymen against injurious treatment. The decree of February 4, 1676, issued by the Propaganda for the extension of the Faith, says: "All those who strike the Ukrainian Catholic clerics will incur excommunication, for these clerics have the same privileges *canonis et fori, immunitatis et libertatis* as the Latin clerics."

### *III. The Union Spreads to Western Ukraine (Galicia)*

Due to the indefatigable labors of the metropolitan and his hierarchy, Catholicism penetrated deeply into the souls of the Ukrainian people. Once it became firmly established among the Uniates, the Catholic faith began to win the Orthodox. There were still three dioceses having large populations which refused to embrace the Union. These were Lviv, Peremysl, and Lutsk. Now, Metropolitan Zhokhovsky directed his activity and zeal toward winning them to the Union.

The atmosphere was favorable to the Union. The bishops of the three dioceses, although dissident, were favorably disposed towards it. John III Sobieski (1674-1696) patronized a general Union of the Ukrainians with the Holy See for both political and religious reasons. Being a good Catholic, he desired that all his Kingdom become Catholic. In fact he wrote to the Pope: "I would consider it my greatest work, if it were given to me to bring the numerous Ruthenian Churches to a unification with the Holy See." [9]

Moreover John Sobieski was at continual war with the Turks. He could not, of course, tolerate the interference of the Constantinopolitan patriarch into the affairs of the Ukrainian Catholic Church. In 1676, after his coronation, John III forbade his Orthodox subjects to contact the patriarch. He abolished the exemption of the Confraternities and placed them under the jurisdiction of the respective Catholic or Orthodox bishops.

Sobieski, having been born in Olesko (Western Ukraine), was well acquainted with our people whom he liked as well as he did his own. He restored the Cossack organization in the right bank Ukraine to fight the Tartars and Turks who often invaded Ukraine. These Cossacks of the right bank took part in Sobieski's expedition against Kara Mustafa who besieged the city of Vienna. The Turks hoped to invade the whole of Europe after the conquest of the Austrian capital which was looked upon as a key-position for the invasion of the Christian Western world. The Ukrainian Cossacks hurried to the rescue of Vienna. An old tradition relates that they attacked the Turkish hordes with this hymn on their lips: "Holy Virgin, Mother of Ukraine, help us." On September 12,

8) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 370.

9) Mon. Pol. by Teiner, III, p. 696, apud J. Pelesz, Op. cit., p. 280-281

1868 the Cossacks and the Polish army struck terrific blows, broke the ranks of the Mohammedans, forced them into chaotic retreat, and thus saved Vienna, diverting the Mohammedan menace from Western Europe.

Joseph Shumlansky, the Orthodox Bishop of Lviv was with King Sobieski during the Vienna campaign. He was even wounded when the Turks besieged the city. When the bullet was extracted, bishop Shumlansky had it encased in a silver case with a short description of the Vienna victory. The case was brought to Lviv and hung on the miraculous icon of the Blessed Virgin in the Ukrainian Cathedral of St. George to commemorate the protection of the Great Mother of God over the Cossack Host. [10]

Bishop Shumlansky was a sympathizer of the Church Union, although he was coadjutor of the Ukrainian dissident metropolitan of Kiev, Joseph Tukalsky, and after the latter's death in 1675 became his successor as metropolitan.

Innocent Wynnytsky, Bishop of Peremysl, also favored the Union. He ruled the diocese for twenty years.

Gedeon Chetvertynsky was the Orthodox Bishop of Lutsk.

In 1677, Bishop Shumlansky declared to the papal nuncio Antonio Pignatelli his willingness to join the Catholic Church with his flock. Pope Innocent XI (1676-1689), informed of the good intention of Shumlansky by Zhokhovsky wrote him a letter encouraging him to take this decisive step in embracing the Union. Shumlansky decided first to prepare his people for the Union in order to avoid frictions and protests. He planned a general synod of all Ukrainians, both Catholic and dissident bishops of the right bank Ukraine to decide such an important undertaking. The Uniate Bishops accepted the idea of Shumlansky. The Polish king Sobieski helped organize it, hoping that a new Union, when brought to happy completion, would render the Ukrainian Church independent from Constantinople and Moscow thus eliminating their interference in Ukraine.

On January 24, 1680 all the Ukrainian Bishops held a synod in Lublin called "Colloquium Lublinense". Metropolitan Cyprian Zhokhovsky with his Bishops and monks took part in the synod. The three Orthodox hierarchs, Shumlansky, Wynnytsky and Chetvertynsky represented the dissidents. The opening was held in the church. Metropolitan Zhokhovsky intended to open discussions with the Orthodox about the primacy of the Pope, the procession of the Holy Ghost and so forth.

The dissidents, especially Gedeon Chetvertynsky and the nobles of his diocese as well as represetatives of the Stauropigian Archconfraternity of Lviv did not want discussions. They asked for a delay in order to consult the patriarch of Constantinople before undertaking any agreement with the Uniates, which, of course, was a mere excuse, for it could not have been expected that the patriarch would grant his blessing to those who wished the Union with Rome.

In the meantime, the papal nuncio Opizio Palavicino (1680-1688) forbade any discussions recommending that the Uniates exhort the dissidents to accept the decisions of the Council of Florence. The dissidents Confraternity of Lutsk sent a delegation to the King, asking him to transfer the synod to Warsaw. The king accepted their

10) Confer: M. Harasiewicz, Op. cit., p. 474.



petition and ordered the transfer of the synod. Our Catholic bishops and some dissidents were greatly distressed, for they foresaw that the synod would end in failure. The facts confirmed their fears. Metropolitan Zhokhovsky asked the King not to dissolve the synod which both sides were willing to continue even in Warsaw. Unfortunately the king rejected his petition postponing the synod until June 24.

The participants of both camps took a friendly farewell. The synod failed to unite the Ukrainian Orthodox with the Catholics, for the Polish hierarchy and nobles persuaded the king to dissolve their convention of Lublin. The Poles were afraid of the Ukrainians assembled in one Church. They followed the old device to enslave the people: *Divide et impera!* In spite of the Polish intrigues, the longing for a reunion of both Ukrainian Churches continued to grow stronger with passing years.

In 1681 the Ukrainian Bishops presented a demand, with the following requests, to the Polish Diet in Warsaw: 1) Recognition that the Greek Rite is as holy as the Latin. 2) Benefices must be given to the Ukrainian nobles. 3) The Greek rite clergy has the right to the same freedoms as the Latin. 4) The Greek Rite Bishops are equal to their Latin companions. 5) Bishops will be placed right after the senators in the diet. 6) the King will urge the Pope to forbid the transit of Ukrainians to the Latin Rite. The Bishops also asked for some other concessions for the benefit of our clergy and nobles.

The mentioned requests were presented to the Polish diet in Warsaw but were not approved, for as M. Harasiewicz says, the Polish Government did not intend to observe them. The Poles continued the old policy of latinizing our people. [11]

Eduard Winter says: "The Poles hated the Ukrainian Catholic Church because they saw in it a bulwark of the Ukrainian nationality". [12]

On May 4, 1698, Metropolitan Zhokhovsky sent a protest to the Propaganda against the latinization of our people by the Poles: "We ask that the Latin clergymen and religious Orders be forbidden to induce our youth, educated in our episcopal schools to transfer to the Latin parishes... Wherefore we expect that Latin churchmen be prohibited from ensnaring our youth." [13]

It was his last gesture to defend our Church against Polish encroachment for Zhokhovsky passed away that same year.

Cyprian Zhokhovsky was a Metropolitan capable of facing the critical situation of our Church. Due to his incessant labors, several years after his death all the Ukrainian dissident dioceses embraced the Union. Catholicism began its triumph over Orthodoxy in the Ukraine. More and more dissidents joined the Union as the only true refuge against the Polish nationalizing policy.

The diocese of Peremysl accepted the Union under Bishop Innocent Wynnytsky in 1692; Joseph Shumlansky with the diocese of Lviv received the Union publicly in 1700. Dionysius Zhabokrytsky, Bishop of Lutsk, with his diocese followed them in 1702, and Lviv and Stauropigia in 1708.

The Stauropigia requested the

11) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 466-467.
12) Eduard Winter, Op. cit., p. 99.
13) Theiner, Mon. Pol. III, p. 741. See Julian Pelesz, Op. cit., p. 288.

Holy See that it be exempted from the jurisdiction of the Lviv bishop as a condition of her accession to the Union. Pope Clement consented to this and exempted the Stauropigia Brotherhood from the jurisdiction of the Ukrainian bishop of Lviv on April 5, 1709. The monastery of St. Onufrius which belonged to the Stauropigia, with all its monks, was also exempted, remaining subject to the Roman Congregation of Propaganda. (Juris. Pontificii, P.I, Vol. II pp. 262-263.

Eduard Winter says: "About 1700 the Ukrainian Catholic Church became a religious home for all the Ukrainians living in Poland. The bishoprics formed an ecclesiastical province with its own metropolitan. Millions of the faithful, thousands of priests belonged to the Ukrainian Catholic Church. [14] Winter's statement is confirmed by Viacheslaw Lypynsky: The Union, embraced by the most progressive and active elements of the nation, became the religion of the popular masses in Galicia (Western Ukraine) Thus, it acquired a constructive character. [15]

In the meantime the Ukrainian Orthodox Church of the left bank lost its independence and became a humble tool of the Muscovite Czars in denationalizing and enslaving our people in the left bank Ukraine.

## THE SAD COMPLAINT OF OUR DIVINE FRIEND

Our Divine Master's keen disappointment in the coldness and indifference fo mankind to His love, is recorded in His fervent plea to the "Beloved Disciple of His Sacred Heart." St. Margaret Mary Alacoque, in the words of complaint uttered during one of the Great Apparitions: "It is the ingratitude of men which hurts Me more than all the sufferings I underwent during My Passion," and again—"But what is even more painful to Me is that it is hearts consecrated to Me which use me thus!"...

June—the month of His Divine Heart—What a fitting time to make reparation and atonement for the indifference manifested to this Flaming Love, so vast, yet so unrequited! What does Our Divine Friend wish in return for His infinite love of ungrateful mankind?:

"Because of this I ask you to have the First Friday after the Octave of Corpus Christi kept as a special Feast in honor of my Heart, by receiving of Communion upon that day, and by making a reparation of honor for all the insults offered to the Host during Its exposition upon the altars." Would you satisfy the Divine Master's unquenchable thirst for the love of your heart and have your name forever written in His Heart never to be effaced? Give Him your heart then, allay the hurt that your past laxities have caused His Divine Heart! Give yourself to Him without return, make room in your heart for His love, and pray with St. Margaret Mary: "O Sacred Hearts which are capable of receiving Your love to experience Your loving and sovereign power."

God mingles the bitter and the sweet in this life, to set us seeking another life where there will be sweet alone.—St. Augustine

# WONDER WORKER

By Merlin J. Donovan, CSSR.

THE PRIEST laid aside his surplice and stole and wrote in the baptismal register: "In Muro on this the 6th day of the month of April, in the year of Our Lord one thousand seven hundred and twenty-siy, the Most Illustrious and Reverend Lord Felix Coccicone, Archpriest, baptised in the Cathedral church of the Assumption of Holy Mary the child born this morning in lawful wedlock of Domenico Majella and Benedetta Galella, of the parish of St. Mark the Evangelist, the name of Gerardus Maria having been given him, and the midwife Beatrice Picinno having acted as sponsor."

Little did Father Coccione know that the name he wrote that day would one day be written in the register of the Saints. Little did he know that this sickly mite of humanity would one day bear the title Wonder Worker, and that mothers the world over would invoke his intercession in the critical dawn of life for thousands of little ones. Nor could poor Father Coccione ever guess that Pope Leo XIII would one day say of this child that he was "one of the angels who are given by God to His Church on earth as models for Christian peoples."

Nothing extraordinary happened in the first five years of Gerard's life. At five he began going to daily Mass with his mother, and though he did not realize too clearly perhaps, the tremendous Sacrifice that was taking place, he did know that he felt close to God there, and that is where he wanted to be

Outside of Muro, stood the famous shrine of "Our Lady of Graces". Often, during the day, Gerard would go there by himself to pray before the statue of "the lovely lady wth the baby in her arms". When he was six years of age he came running home one day with a small white loaf of bread. His mother, Benedetta, asked him where the bread had come from. He prattled on about a lady who had let her little boy play with him, and had then given him the loaf of bread. Benedetta paid little attention to his childish prattle. But when Gerard returned a second and a third day with a little loaf of bread, Benedetta decided to investigate. She followed him to the shrine of "Our Lady of Graces" and watched him from behind a pillar. Before the awe-struck eyes of Benedetta, the statue suddenly came to life,

and the Mother of God placed her Child on the floor to romp and play with little Gerard.

From that time forward, the extraordinary became the ordinary in the life of Gerard Majella. An Archangel brought him his First Communion at the age of nine; a bird flew down from the sky to perch on his finger and sing for a crying child; the key to the Bishop's Palace was found and came up in the hand of a statue Gerard had lowered into a deep well; a poor family's scanty supply of wheat, blessed by Gerard, lasted until the next harvest; and time and time again, bread that he was distributing to the poor multiplied in his hands. He restored life to a child who fell from a high cliff, straightened the crooked limbs of those who had been born crippled, and cured many dying from cancer and tuberculosis. One day he walked out on the stormy waters of the sea to lead to safety of the shore a boatload of fishermen. He had the gift of bilocation, and on several occasions was even in different places at the same time. He read the consciences of men as one might read an open book, told sinners the secret sins that they had been ashamed to confess, and brought them to penance and to God. Everywhere he went, miracles seemed to be the order of the day.

When Gerard became a Redemptorist Brother, the steady stream of the miraculous in his life became a veritable torrent. Crowds flocked to the various Monasteries in which he was stationed; they followed him about the streets and called him "il santo"—the saint. But since saints ought never to be canonized during their lifetime, Gerard's superiors gave orders that he was to work no more miracles. That was fine, as far as Gerard was concerned. He did not want the adulation of the multitudes; he had left the world so that he would have more time for God.

No more miracles. That was the wish of his superiors.

That order was no sooner given than it was broken—but not through any fault of Brother Gerard's. He was walking along the street when he saw a man fall from the roof of a high building. Not wishing to disobey his superiors, Gerard called out to the man, "Wait!" The man remained suspended in the air until Gerard ran to the Monastery and got permission to bring him safely to earth. The miracle was witnessed by hundreds of people.

It was no wonder, then, that even as he walked this earth, Gerard was regarded as a great saint. Since his death, the Church has set her seal of approval on the verdict of the people who knew his and has crowned him with the aureole of sainthood. And he who worked so many miracles during life now continues to use his powerful intercession before the throne of God on behalf of those who pray to him. So many favors were attributed to his intercession, that during the nineteenth century he became known as the "Great Wonder Worker of Our Day." Today, St. Gerard is more commonly known as "The Mothers' Saint"—for by far the greater number of his miracles have been worked on behalf of mothers and their children.

The feast of St. Gerard is celebrated each year on the sixteenth of October.

# ROSARY DEVOTIONS

*The following is an English translation of the text of His Holiness Pope Pius XII's Encyclical Epistle "Ingentium Malorum," calling upon Catholics the world over to intensify their traditional Rosary devotions and imploring the Blessed Mother to obtain peace for individuals, for nations, and the Churchs*

PIUS XII, POPE, Greets and Gives His Apostolic Blessing to the Venerable Brethren:

Since We were raised to the supreme Chair of Peter, by design of Divine Providence, seeing the advancing evils, We have never ceased to entrust to the most powerful protection of the Mother of God the fate of the human family, and, for this aim, as you know, several times We have written letters of exhortation.

It is known to you, Venerable Brethren, with what zeal and how much spontaneous and unanimous approval the Christian people everywhere have answered Our invitation. It has been magnificently testified many times by the great demonstration of faith and love towards the august Queen of Heaven, and above all, that manifestation of universal joy which, last year, Our eyes had the pleasure to behold, when, in St. Peter's Square, surrounded by an immense multitude of believers, We solemnly proclaimed the Assumption into Heaven of the Virgin Mary.

The recollection of these things comes back pleasantly to Us and encourages Us to trust firmly in Divine Mercy. However, at present, We do not lack reasons for profound sorrow which torment and sadden Our paternal heart.

*Sad Conditions of Our Times*

You know well, Venerable Brethren, the sad conditions of our times. Fraternal union among nations, broken for such a long time, has not yet been re-established everywhere. Yet, everywhere we see souls upset by hatred and rivalry, while threats of new bloody conflicts still hover over the peoples. To this, one must add the violent form of persecution, which, for a long time, has been unleashed against the Church, saddened it very cruelly with calumnies and miseries of all kinds, making the blood of martyrs flow again.

To what and to how many snares are the souls of so many of Our sons submitted in those areas to make them reject the Faith of their fathers, to make them break, with utmost disgrace, the tie of union

which links them to this Apostolic See. Nor can We pass over in silence a new crime to which with utmost sorrow, We want earnestly to draw not only your attention but the attention of the clergy, of parents and even of public authorities. We refer to the iniquitous campaign that the impious lead everywhere to harm the shining souls of the children. Not even the innocent age has been spared. On the contrary, audacious efforts are unfortunately made to snatch, with a gesture, from the mystical garden of the church even the most beautiful flowers, which constitute the hope of religion and society. Considering this, one cannot be surprised if peoples groan under the weight of the Divine punishment, and live under the nightmare of even greater calamities.

*Refuge of the Christian People*

However, consideration of a situation so pregnant with dangers must not depress your souls, O Venerable Brethren. Instead, that Divine teaching: "Ask and it shall be given to you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you" (Luke 11, 9) spontaneously raises your hearts with greater hope towards the Mother of God. There, the Christian people have always sought refuge in the hour of danger, because "she has been constituted the cause of salvation for the whole human race" (St. Irenaeus).

In the light of the above, we look forward with joyful expectation and revived hope to the coming month of October, during which the faithful flock in larger numbers to the churches to raise their supplications to Mary by means of the Holy Rosary.

O Venerable Brethren, We desire that this prayer should be offered with such greater fervor of heart as is demanded by the increased urgency of need. We well know the Rosary's powerful efficacy to obtain the maternal aid of the Virgin. By no means is there only one way to pray to obtain this aid. However, We consider the Holy Rosary the most convenient and adequate means, as is clearly suggested by the very origin of this practice and of its nature, more beautiful than the Lord's prayer and the angelic salutations, which are flowers with which this mystical crown is formed? Adding to the vocal prayers the meditations on the Sacred Mysteries, there emerges another very great advantage, that all even the most simple and least educated have in this a prompt and easy way to feed and keep their own faith.

*A Source of Confidence*

And truly, from the frequent meditation on the Mysteries, the soul draws and imperceptibly absorbs the virtues they contain, and lights up with extraordinary hope of the immortal virtues, and becomes strongly and easily impelled to follow the path which Christ Himself and His Mother have followed. The recitation of identical formulas repeated so many times, rather than rendering the prayer sterile and boring, has on the contrary the admirable quality of infusing confidence in him who prays and makes a sweet compulsion toward the maternal heart of Mary.

Endeavor with particular care, O Venerable Brethren, that the Faithful, on the occasion of the coming month of October, should per form this rite with the utmost possible zeal, and that the Holy Rosary become always more esteemed and more diligently recited.

Through your effort, the Christian people should be led to understand the excellence, the value and the salutary efficacy of the Rosary.

---

# HOW "RHYTHM" IS JUSTIFIED

By D. F. Miller

*Problem*: Is it true that a husband and wife, after having three or four children, have by that very fact sufficient reason for adopting the practice of rhythm during the entire remainder of the time in which they might have children? A married friend of mine stated this recently and was surprised when I expressed a doubt about it. Will you clear up the matter for us?

*Solution*: It seems to be clear from the Pope's recent pronouncement on the morality of the so-called rhythm practice that the mere fact of having had a certain number of children does not justify a husband and wife in deciding to use rhythm continually thereafter. In fact the Pope seems to have made his statement on this matter just to correct erroneous views that were becoming widespread and were being followed by many married people.

The pertinent point of the Pope's instruction is that *only a serious motive or reason*, deriving from external circumstances, can make it lawful for husbands and wives to adopt the practice of rhythm for either a short or a long time. He even goes so far as to set a list of the kinds of serious reasons that are to be considered sufficient to justify the use of rhythm. The reasons must be either 1) medical e.g., ill-health of wife); 2) eugenic (e.g., great probability of bringing forth defective children); 3) economic (e.g., poverty); 4) social (e.g., inescapable dependence on others, or being dependent on others.)

Nothing is said in this connection about the mere fact of already having children as constituting a reason for attempting never to have any more. It is very true that many cases in which a couple have several children, one of the above reasons may be clearly present. But if it is not present, then there is not a good reason deriving from external circumstances for the continuous adoption of the rhythm practice.

It must always be noted that even in cases in which there are reasons that might make the practice lawful, two other conditions must be fulfilled before it actually becomes lawful. The first is that both husband and wife agree to it (unless the reason be so serious that it would be clearly unreasonable for one of them not to agree to it.) The second is that there be incontinence during the fertile periods. It is these conditions, together with the importance of a serious reason, that make it prudent for every married person to consult a confessor for a decision when there is question of practicing rhythm.

(From *The Liguorian*)

# Why It Pays to Be a Catholic

By Donald J. Corrigan

*Millions of human beings have learned the truths listed below by experience. Millions more are waiting to learn them. Every loyal Catholic is another proof of each of these statements, and an instrument of conversion of other.*

THE REASONS listed below are directed especially to the individual Catholic and to the Catholic family.

1. *The Catholic Church helps make good citizens.* The charge is sometimes made against Catholics that they owe allegiance to a foreign ruler and therefore cannot be loyal citizens of their country. This accusation should long ago have been refuted by the fact that, according to reliable estimates, the percentage of Catholic boys in the armed services in both world wars was 6 to 10% higher than the ratio of Catholic citizens to the population of the United States at large.

The authority that St. Peter and his successors, the Popes, received from Christ was entirely in the spiritual realm. To this Catholics the world over subscribe completely, rightfully convinced that their religious convictions are no business of the American or any other government. But in the past, as now, it has been advantageous for the Pope to be independent of any civil ruler and for that reason he now has Vatican City, a sovereign state so recognized by the nations of the world. The only citizens of Vatican City however, are those who dwell within its confines. Catholics in all other parts of the world owe their civil allegiance to the lawfully constituted authority under which they live.

The Catholic Church moulds good citizens because it teaches that patriotism is a moral virtue binding in conscience. This presupposes the Catholic doctrine that it is entirely in accord with the natural needs of human society that human beings band together into nations according to geographic, linguistic or ethnical ties for their common temporal good. Moreover, the Catholic Church actively supports this training by inculcating respect for God, from whom all legitimate authority derives its right to rule, and for His moral laws, without which obedience to civil law will ultimately collapse. Especially is a Catholic taught reverence for the oath, upon which depends the integrity of our courts, of our civil officials and all our fellow-citizens.



2. *The Catholic Church supports the family.* To anyone who is interested, it is apparent that marriage and the family are in a very sad, if not disastrous, state. For proof of this ask any of the thousands of victims of the divorce courts or any unfortunate child of a broken home. It is not uncommon for thoughtful young people to hesitate long before they vow their lives before an altar. Lax, immoral, hypocritical divorce laws on the part of our civil government have contributed to the breakdown of the family, as have easy, quick ways of marrying before justices of the peace and some Protestant ministers. But underneath it all is a pagan manner of life that has taken all that is holy and moral and divine and obligatory out of matrimony.

The Catholic Church is the only organization in the world today that upholds marriage as it should be and as God ordained it to be. This is not something new for the Church; it is as old as the words of our Lord and the Bible which clearly and forcefully condemn remarriage after divorce, birth prevention, neglect of children, and adultery. If the Catholic Church had been lenient with Henry VIII and permitted him to put away his lawful wife Catherine to marry Anne Boleyn, she probably could have kept all England for the faith and avoided three centuries of persecution; but she could not compromise the divine law regarding marriage any more than she could encourage a violation of any other of the ten commandments.

Catholics entering marriage believe that they are bound by their vow, no matter what happens, until death. Therefore, Catholic marriages usually endure and are successful.

Catholics believe and are convinced that marriage between baptized persons is a sacrament; therefore they look reverently upon their wedded life as a holy state, comparable, in the words of St. Paul, to the union of Christ with His Church.

Catholics believe that in the exercise of their marital rights God usually cooperates with them in bringing a new life into the world. Consequently Catholic marriages are usually blessed with children.

Catholic young people, as a rule, do not rush into marriage; their training and the laws of the Church enable them to take upon themselves these solemn obligations only after due instruction, reflection and prayer. This is marriage as it should be; this is marriage as it is in the eyes of God.

3. *The Catholic religion helps parents to give their children a true education.* Many times Catholic parents feel sorry for non-Catholic parents. They know that many non-Catholic parents are deeply concerned regarding the education of their children, and yet these non-Catholic parents have no choice but to send their girls and boys to a public school where moral and religious training is barred by law; where the children may be exposed for all that they can do about it, to a teacher who is an atheist or communist or one lacking in morals; where sometimes their children may be led into evil ways by the bad example of their companions.

In fact, Catholic parents believe that, while the present system of public schools continues to be regulated as it is regulated now, the only really democratic schools are private schools where parents can excercise their God-given Constitution-guaranteed right of educating

their children according to their conscience. Surely the erection of the vast parochial school system and the double burden of taxation have been a heavy load on Catholic parents, but they are happy to bear it if it guarantees that their children receive expert training, especially in morality and religion.

4. *Catholics are trained to respect another person's religion.* The Catholic religion teaches the fundamental doctrine of freedom of conscience. That is why all Catholics are taught to respect the religious convictions of other people even when they do not agree with them. They are taught that to ridicule, to despise, or to discriminate against another person because of his religion is a sin. This tolerance, however, does not extend to agreement with error, and for that reason the good Catholic can be expected to speak out for the truth and to condemn falsehood.

Catholics are convinced that most non-Catholics who have a fear or distrust or hatred of the Catholic Church will change their attitude once they come to know the truth about Catholics and their religion. For that reason Catholic priests and people are content to propagate truth, confident that the best refutation of calumny and the best approach to misunderstanding is the real teaching of the Catholic religion and the practice of the example of millions of fervent Catholics.

5. *Catholics can and do become saints.* In his battle with the difficulties and dangers of life, the Catholic is certain that he is not alone. Most often in his youth he has had the priceless advantage of a good Catholic home and a Catholic school training. All through his years he has the advantage of the guidance and encouragement of specialists in human and divine welfare, his priests. He shares the company and the help of the saints in heaven, who have won their goal for all eternity and will intercede for him with God in heaven when his own prayers prove too weak. Surely every Catholic has the opportunity and the help he needs to become a saint, just as many Catholics have become saints before him.

In a general sense, a saint is anyone who dies in the state of grace and gains eternal happiness. But most often by saints we mean canonized saints whom the Church has declared to have attained with certainty a high place in heaven. Such a declaration is made by the Church only after a most critical examination of their heroic lives and the miracles that God has worked in response to the prayers of these saints.

Scarcely anyone denies that there were saints in the apostolic age and during the first centuries of Christianity. But many say that saints are no longer produced in modern times. Now a religion that would not go on producing saints would have to be classified as dead. If we grant that the Catholic Church was founded by Christ, we can expect that there would be Catholic saints in every century. And that is just what has happened, even down to the first half of this latest twentieth century.

In order to become a saint, a person must be taught how, and also be helped, for sanctity is a supernatural goal that demands, in addition to human effort, supernatural effort, supernatural help in the form of God's grace. In the Catholic Church the saints have been inspired in their quest for sublime virtue not only by the Christ-like ideal of the Gospels but by the numerous lives of Christian heroes who have gone before them.



Further, the saints have had the benefit of the corporate prayer and worship of the Church, and the means of grace in the holy sacrifice of the Mass and in the seven sacraments. Without the graces flowing from the Mass, baptism, confession and Holy Communion, it can be safely said that no Christian can become a saint.

Every Catholic today has all the helps the saints have had, and every Catholic today can become a saint.

6. *The Catholic Church really helps at death.* There is no sermon that preaches man's helplessness more effectively than death. During life many people try to forget death, and when death comes, they sometimes try to surround it with a sort of screen to forget it still more. All the while they may be tortured by the question, "Is my loved one still alive? Where is he? Is there anything I can do to help him?"

The old adage that "the Catholic religion is hard to live in, but easy to die in," holds a lot of truth. Most Catholics die in a very calm manner, especially if they have had the benefit of the last sacraments of the Church. Catholics, as a rule, do not during life try to dodge the thought of death. While by nature it is no easier for them than for others, still they are convinced that it is a necessary consequence of original sin, but at the same time the step that will lead them to the door of their everlasting home. So they pray for a happy death day after day, and they try to live in such a way that they will be ready for death whenever it may come.

Again, a Catholic wake and funeral is not a cold, hopeless affair. The bereaved, though smarting under earth's most bitter loss and parting, are encouraged by a firm trust of reunion in heaven. Likewise they know that they can help the dear departed one by prayer and be helped in return: a consolation that lightens the burden of grief when death comes. Friends come to the wake, not merely to express their sympathy, but to kneel and pray the rosary together for the soul of the deceased. There is real comfort in that. The Requiem Mass, the blessing of the grave, the entire funeral service, — all breathe of hope that is stronger than the power of death.

### IT'S THE SYSTEM

The test of every religious, political, or educational system is the man it forms. If a system injures the intelligence, it is bad. If it injures the character, it is vicious. If it injures the conscience, it is criminal.

---

The barber had used his electric clippers in cutting small Bobby's hair. "I guess my neck wasn't clean," he told his mother on coming home, "'cause that man used his vacuum cleaner on it."

---

Anatomy: Something that everyone has but it looks better on a girl.

# I'D LIKE TO KNOW...

Q. When the Communists had invaded Ukraine, Hungary, Poland and other countries behind the Iron Curtain, many Catholics were faced with the choice between the apostasy from the Catholic faith and death or at least exile to Siberia with the consequent spoliation of their property, separation from their dear ones, etc. I would like to know whether under such circumstances apostasy from the Catholic Church would not be justified in the eyes of God?

A. We may answer you that there is a future life or there is not. If there is not, then the oppressed Catholics may apostatise, if they want, but there is not hope of happiness for them and the nature of things compels despair. If, on the other hand, there is a future and eternal life,—and we know for sure that there is such a life hereafter, —then our welfare there is of infinitely more importance than our temporal life here on earth. It may be right to enjoy what passing temporal pleasures and good come our way so long as they in no way jeopardise our eternal salvation, but it is mere logic and common sense to sacrifice unhesitatingly the highest of temporal pleasures if their enjoyment interferes in the smallest conceivable degree with our eternal welfare. For good that is limited by time must of its nature be less than the good that is not limited by time, but lasts forever.

Our Lord promised heaven and eternal salvation to those who accept His divine teaching, and He threatened with eternal doom all those who refuse to believe in Him and deny Him. "Whoever acknowledges Me before men" said He, "I too will acknowledge him before My Father who is in heaven; and whoever disowns Me before men, before My Father in heaven I too will disown him." (Matt. 10, 32-33). On some other occasion Jesus added, "If anyone is ashamed of acknowledging Me and My words the Son of Man will be ashamed to acknowledge him, when He comes in His glory" (on judgement day). (Luke: 9, 26).

It is clear that it is always a *mortal sin* for a Catholic to deny his faith or to apostatise from the Catholic Church. The Christian martyrs went to death, but did not deny their faith to save their life. All Ukrainian Catholic hierarchy, Metropolitan J. Slipy and other Bishops, went to jail and exile, but they stood fast in their allegiance to the Vicar of Christ, while the emissaries of Stalin were forcing them with various threats to apostatise from the Catholic Faith.

Q. I am a Ukrainian Catholic and I attend a Roman Catholic high school as there is no Ukrainian Catholic high school in our city. I am a Senior. We are having our Senior Prom on a Friday. In our Rite we are not allowed to dance on Friday, therefore I haven't attended any of the school dances because all have been held on Fridays. Now since this Prom occurs on Friday, and can't it be changed just for me so that I may attend it?

A. Since the Ukrainian Catholic Church forbids its faithful to take part in dances held on Fridays or during the fasting periods. It you frequent the Latin Rite high school where all the students are somehow bound to attend such social affairs as dances, you may get a dispensation from your pastor to attend them at least now and then, providing that there is no danger of scandalizing the Latin Rite students who know that the Ukrainians are forbidden to dance on Fridays or during the fasting periods.

Q. When is the soul infused into the body? Is it not at conception?

A. The souls are created and infused into the bodies at the moment of conception. It is not true that the souls pre-exist, that is that they exist somewhere before they are infused into the bodies.

Q. Are there any Ukrainian Catholic coed colleges or all-girls?

A. No, there is no Ukrainian Catholic coed college. There is a college for the boys at Stamford Conn. and three academies and one college manor for girls. These academies are: Fox Chase, Pa., Stamford, Conn., and Sloatsburg, N.Y. There are also two academies for girls in Canada, at Yorkton, Sask., and Ancaster, Ont. At Yorkton, Sask., there is St. Joseph's Colege for the Ukrainian boys.



Q. My mother had not dated my father before they married. Both of their parents planned their marriage. Now since I am a girl of eighteen and willing to get married, my father objects to my dating any boy. He says that when I am ready, he will find someone for me to marry. I would like to get married young and to raise a big family like my mother did. Should I obey my father and marry the man he will choose for me, or should I rather choose his by myself?

A. According to the Catholic teaching no parent has the right to force his children to marry a person whom they do not like. Marriage is a very important affair. The choice of the life partner belongs to children, and not to parents. It is the children that have to live with their life-long partners, and not the parents.

The parents, however, must be consulted in such an important affair as the marriage of their children. Parents have more experience than children. If their advices are good, children should follow them. If not, they are free to marry the Catholic person they choose for themselves.

Q. What is a Rite?

A. A Rite is the exterior way or form of worship in which we honor and serve God.

Q. How do we call our Rite?

A. We call it Ukrainian Catholic or as some call it, Byzantine Rite.

Q. Why is our Rite called Byzantine or Ukrainian Catholic Rite?

A. Our Rite is called Byzantine, because originally it came from Byzantium or Constantinople. It is called Ukrainian Catholic, because after having been brought to Ukraine, it has been partly modified and enriched by the Ukrainian customs and traditions.

# THE APOSTLESHIP OF PRAYER

By Thomas H. Moore, S.J.

WHEN YOU THINK of the power of God, you remember the twenty-eighth Psalm—God riding the lighting storm out of the north, lashing the cedars of Lebanon, twisting the mighty oaks, shaking the desert of Cades. He called forth the lightening in flames of fire. When the storm had passed out over the desert, the Lord gave peace and calm to the shattered land. Think of the power of God and you, remember hurricanes and earthquakes.

But when you think of the weakness of God you remember men.

Often enough has the Lord of heaven and earth cried out because of what men were doing to Him. "My people, what have I done to thee? How have I offended thee? Answer thou Me! Was it because I led thee forty years through the desert, and fed thee with manna, and brought thee to the Promised Land, that thou hast prepared a cross for thy Saviour?" So does Christ complain in the Lamentations of Good Friday. He does not seem able to do with men what He does so easily with things. "Behold this Heart which has so loved men and so loved men and is loved so little in return." The Heart of Christ is broken because He seems to have failed in his most cherished work, in winning men to his love.

There have been those who point to the lavish descriptions of divine mercy in Holy Writ and to the mani festation of God's love in the passion and death of His Divine Son. They compare what is written with what they see: a chaos of religious, gross vice, the triumph and duty, a world in the throes of suicide. They are puzzled by a God who generously feeds the beasts of the field, yet lets men languish for want of truth and hope. Can it be that He can do less for man than He does for the robbin and the lonely eagle?

God commands the sun and the clouds and there is sunshine, rainfall and growth in the land. These elements have no will of their own by which they can resist divine orders. It is God's power which drives them to their goals. But the will of man is free. In his case, it is not power which forces him to obey God, but love which urges him, though leaving him free to rebel. The weakness of God is a by-product of his divine love. For the freedom of man consists in this, that he is able to do the will of God or frustrate it. No man can overcome the almighty power of God. No man can ever prevent God from attaining his ends. But, because he is free, a man can re-



buff divine love and force God to accomplish his will in some other way.

When Our Lord spoke to Judas in the Garden of Gethsemani, calling him friend, reminding him of the degradation into which the betrayal had thrown him, He was trying to touch the heart of Judas to awaken him to repentence and salvation. But Judas was free. So he chose to reject the love of Christ to his own damnation. He did not outsmart God. Divine Wisdom saw to it that out of his treachery came the exaltation of Christ and redemption from sin. But he thwarted the will of God in his own behalf. Our Lord wanted very much to save him.

The free will of sinners is one reason why God has failed to do with men what He does so easily with things.

There is another reason which involves those who love God and seek to do his will but who do not realize their great power to help Him.

You believe God to be the creator of all things, making everything out of nothing, sustaining it in existence. Nevertheless, you have never actually seen Him create anything. He gives motion to the stars which speed through space and to the tiniest bit of matter in an atom. Every little cricket gets life from Him, as does the elephant and the lion in their wilderness kingdoms. But the hand of God is not visible on the twig, nor in the lairs where great beasts whelp their young.

What you see is the play of one thing on another. The sun attracts the earth and thereby keeps it in its orbit. The earth holds everything on its surface with the constant pull of gravitation. Rain and sun co-operate to ripen the harvest. Generations beget generations. It is fire which warms you and drink which refreshes. Light always puts out the darkness.

But though the hand of God be not visible in any of these activities, you know that it is there. God does all these things, but not unaided. Omnipotence waits upon the co-operation of his creatures. He always works through secondary causes.

Suppose He did not do this? You can think of a world in which every stone moves, not because it is hit by another, but because God moves it. In this world God makes each plant and flower, as He made the first, without benefit of seed. You can think of animals bounding through the land, but you will be hard put to find something for them to do. They neither graze nor hunt, because the hand of God feeds them. They are barren. Omnipotence does not need them in the work of generation. It is hard to think of them as anything but marionettes.

Did such a world exist, there would be no bond between one creature in it and another, there would be no unity or order in this kind of creation. On the other hand, with God acting through the instrumentality of creatures, they depend upon each other and cooperate together. The sun in the sky, the air, the minerals in the ground, the rains of summer and the snows of winter, all meet together in a blade of grass. There is purpose here, and order. Cows in the meadow, hawks on the wing, trout in the stream. When you see these things, you know that all is right in God's land.

The physical world is one. Everything in it, though complete in itself, is a part of the whole and makes its own contribution to the order of things. The wonderful harmony which exists in this world

is a testimony to the fidelity with which each thing in it does its part.

When you move from the lower kingdom into the world of men, you find much in common between the two—and one great difference. There is the business of man's free will.

But, even here, you see that God's idea of working, not directly, but through secondary causes, prevails. There is an interplay of one will upon another which shapes the destinies of men.

Were this not so, the kingdom of men would be as strange and impossible a place as the world of lesser creatures imagined a moment ago. Here again, there would be no bond of union, no oneness and no order. Each will would deal with God and with no one else. Each man, through the use of his own will alone, would be able to reach his end and obtain perfect happiness without help of anyone else. You would have no duty towards anyone. You could expect no aid from anyone. You and your neighbor would be strangers. If you could obtain perfect happiness unaided, those with whom you live would have no need to practise the virtues of charity, self-denial and devotion.

There would be no society as we understand it. For society, by the broadest of definitions, brings men together to co-operate in doing what no one could do by himself.

Mutual aid forms the basis of human society. This union of men makes itself the moment one soul begins to influence another. Individuals with authority, ability and purpose take charge, and things begin to get done. Efficiency, in society as in nature, will be in proportion to the fidelity with which individual makes his contribution.

In the kingdom of men, it is God who urges the will and acts upon the soul. He is forever hovering over a will steeped in sinful unhappiness, trying to lift it to sanctity and perfection. But though He acts everywhere, He nowhere acts unaided. He works on men through their fellowmen. Save in those rare occurences when God shows the might of his hand through miracles, He makes Himself depend on the will of man to act with Him.

By the providence of God, moral order is in the hands of men free in will.

This free co-operation in the work of God *implies a power to thwart it.* Otherwise co-operation has no meaning. If you are a father, you know that you have a duty towards your children. But what would became of this duty if you found out that your neglect of it deprived the children of nothing, and that your faihtfulness to it gave your offspring only that which God would give them anyway? Society must fall apart once it has no purpose. What reason can it have to exist if your neighbor can get along without you? Why should you choose to co-operate with God for the good of others, if your refusal will deprive no one of God's blessings?

*Free Will*

Free will is a two-edged sword. You have the power to help or to hinder.

The salvation of another's soul can depend upon you.

Since God desires the eternal happiness of all men, to each of them He must give the means to shun evil and do good. God will see to it that the most abandoned of men gets, at some time or other in his life, the grace of salvation. But in the providence of God, the gift of eternal life, won for each man by Christ on the Cross, will come to him, almost always, through the free co-operation of someone else.



The world of men is one, even as the world of things. But the bond of union is different. In things it is a physical necessity—in the world of men it is the bond of charity or love.

The failure of free men to co-operate with God in the work of their *own* salvation is the first reason for what we have called the divine weakness. The second reason is the failure of men to co-operate with God in the salvation of others.

If the world is not Christian, then Christians have not done enough. Somehow, they have failed to keep the second law of love.

"Thou shalt love the Lord thy God with thy whole heart, and with thy whole soul, and with thy whole mind. This is the greatest and the first commandment. And the second is like it. Thou shalt love thy neighbor as thyself. On these two commandments depend the whole Law and the prophets."

The Church has always taught this commandment of love. Not to do so would be to fail in a most essential obligation. When ordaining priests, the Church reminds them of their duty to feed the sheep of Christ and to search for those who have lost the fold. She has sent missionaries into every corner of the world. She has never stopped working and praying for the salvation of souls. Her weakness is like that of God. Many of her children refuse to add their works and prayers to hers. On the contrary, many of those endowed with most precious talent have used their powers to hinder rather than aid her in the work of salvation. Others less gifted perhaps, have thought that God would be satisfied if they did not turn the powers at their command into instruments of moral ruin.

Half the world lies in ignorance of its Saviour because those who know Him have not taken to heart the words of Scripture: "God gave to every man commandment concerning his neighbor."

When you think of vocation, you think of the priest and nun called to apostolic labors by some mysterious voice within them. You think of Paul, struck from his horse and blinded by the light in which Jesus spoke. You think of Francis Xavier, the ambitious university professor, who could not shake out of his head the constant refrain of his pupil's words: "What does it profit a man if he gain the whole world and lose his soul?"

Our Apostolate

These great saints converted thousands to the love of Christ and to the obedience of his Gospel. Their converts, in turn, let fall the influence of their words and example on the fertile souls of other. Who but God can measure the ever accumulating impact of a saint's will working in partnership with the will of God? And when you remember that the will of man is free, you tremble to think of the number of souls who would have been lost to God had such saints as Paul and Xavier and Francis of Assisi thrown the weight of their greatness to the side of evil.

Working with Christ

But you must not think of vocation as being the exclusive property of the saints for specialized work in the apostolic field. The apostolic vocation is as broad as Christianity. "God gave to every man command concerning his neighbor." You may not have a vocation to co-operate with Christ in bringing the fruits of redemption to all men.

You are not destined to save yourself alone.

You cannot be without some kind of spiritual posterity.

In the flock of Christ there are no sheep who are barren.

The way in which people co-operate with God in the saving of souls is varied. Early in his public life, Our Lord was passing through Samaria on his way from Judea to Galilee. He stopped to rest at the well of Jacob, near the little village of Sichar, close to the mountain of Gerazim where the Samaritans offered sacrifice. While his disciples were buying food in the village, their Master talked to the Samaritan woman at the well, "telling her all that she had ever done." On their return from the village, the disciples could not prevail on Jesus to eat, and from his words they took it that another had fed Him. His answer to their thought impressed upon them the co-operative nature of the work which will engage us all if God's will is to be done and souls are to be saved. This is what Jesus said to them.

"My food is to do the will of Him who sent me, to accomplish his work. Do you not say, "There are yet four months, and then comes the harvest?" Well, I say to you, lift up your eyes and behold that the fields are already white for the harvest. And he who reaps a wage and gathers fruit unto life everlasting, so that the sower and the reaper may rejoice together. For herein is the proverb true, 'One sows, another reaps.' I have sent you to reap that on which you have not labored. Others have labored, and you have entered into their labors."

These words of Christ reveal to you the one object of his own mission on earth and the cause of its apparent failure.

The salvation of souls, the gathering of the harvest of men, sheep without a shepherd, prodigal sons without a father, wasting their patrimony and strength in the swine-pens of far countries; this was the task ever present in the thought of Christ. To do this work, He sacrificed his strength and his life.

But it was not the will of his heavenly Father that He should get it done alone. Others had to work with Him. If they did not reap, the seed would rot. The hunger of Christ at the well is a symbol of his great yearning for the harvesters who would come after Him once He had sown the seed from the Cross.

*"I Thirst"*

Looking down from the Cross, He saw souls all over the world in rebellion against his love. Because of them, He had to leave the earth with that pitiful cry which the soldier tried to satisfy with drink.

But his thirst was for souls.

From the height of the Cross, too, the Saviour of mankind looked down upon his Church which, at that time, was indeed a "little flock", composed of St. John and the three faithful Marys. With this little Church He would share his thirst for souls. The beloved Apostle, and all those for whom he stood, would scour the world for the water which could quench the thirst of Christ. His would be the apostleship of sacrifice, Sacraments and pulpit. The holy women, brave in their love, would leave the corpse of Christ in the tomb and wait patiently for the dawn of Easter. They would then return to minister unto Him, in a way unbelievably different. They too, were to have a divine mission.

The three Marys were the first members of the Apostleship of Prayer.


Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Часописи · [illegible] · [illegible] · Молитовники · Каталоги · Календарі · [illegible] · Грамоти · Купони · Накладові листи · Коверти · Обіжні листи · Весільні запрошення · [illegible] · [illegible] форми · Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ,
СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях- відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

КНИЖКИ — що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в український мові | .20 |
| Катехизм- Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр і англ мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .50 |
| Трети книжечка, буквар, М. Матвійчук | .60 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою. | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS
FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT
SHOP

PHONE 836

YORKTON — SASK.

# SERVING MILLIONS !

Another great value-packed EATON Catalogue is in the homes of millions of budget-wise Canadians from coast to coast. Shop from it and save!

T. EATON Co
CANADA

**EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN**

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - North Battleford - Prince Albert - Regina
Saskatoon - Swift Current - Tisdale - Weyburn - Yorkton

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чини Найсвятішого Іскупителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, [redacted]

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —


| | | |
|---|---|---|
| День Подяки | | 1 |
| З Листів до Редакції | | |
| Князь Апостол Св. Арх. Михаїл | о. К. С., ЧНІ. | |
| Папська Коронація Короля Данила | | 9 |
| Св. Ап. Петро це Архипастир Христової Церкви | о. М. Шудло ЧНІ. | 12 |
| Розкаяний Обійник | о. М. Шудло ЧНІ. | 15 |
| Хотів би Ти Знати? | | 22 |
| Про Східній Обряд | о. М. Шудло ЧНІ. | 25 |
| Львів | | 26 |
| Заклик Амер. Владик у справі Виховання | | 29 |
| Релігійне Вихования Дітей | о. Павло Малюга ЧНІ. | 33 |
| Сміховники | | 36 |
| Saint Demetrius, a Great Martyr of the Eastern Church | | 38 |
| The Liturgy in Parish Life | Rev. N. Hodowany CSsR. | 39 |
| First Thanksgiving | | 43 |
| I'd Like to Know | | 44 |
| Shall I Be a Priest? | | 46 |
| Question of Annulment | Rev. M. Schudlo CSsR. | 48 |
| One Church, or Many | D. F. Miller | 50 |
| What Purgatory is Like | | 51 |
| Synod of Zamost | D. F. Miller | 53 |
| Ukrainian Emblem | Rev. M. Schudlo CSsR. | 57 |
| The Golden Rule and Your U.C.Y. Membership | | 63 |
| | | 64 |


За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 25, ч. 11. Йорктон, Саск. Листопад, 1953


## ДЕНЬ ПОДЯКИ

З ВЕЛИКИМ піднесенням святкує американський народ "День Подяки". У всіх церквах ЗДА відбуваються Богослуження, щоб подякувати Господу Богу за всі ласки, а на столах американських родин появляються традиційний печений індик та різні овочі.

Початки цієї такої гарної традиції в ЗДА сягають до 1621 р. Свято "День Подяки" має старшу історію, ніж інші національні свята. Воно походить з часів перших переселенців-мандрівників у ЗДА. З часів поселення кольонії Плимат, там, де тепер стейт Массечусетс, коли переселенці склали подяку за перший урожай у Новому Світі.

На основі "Історії плиматської плянтації", яку написав губернатор першої кольонії, Віліям Бредфорд, перший "День Подяки" святковано другої зими після прибуття переселенців до Америки. Вони прибули до Америки виголоднілі й під зиму, і внаслідок голоду вмерла майже половина з них. Вони провадили сільське господарство, до праці йшли неохоче, а щойно після довгих сварок згодилися працювати окремо, кожний для себе, у висліді чого осягнули добрий урожай. Сталося так і при допомозі заприязнених Індіян. Губернатор Віліям Бредфорд, з нагоди доброго врожаю, який урятував переселенців від голоду та уможливив їм розвинути господарство на новій землі, призначив "Урочистий день", щоб подякувати Богові за врожай. На це свято запрошено й Індіян, які принесли з собою диких індиків. Переказ говорить, що сьогоднішні традиційні печені індики з нагоди "Дня Подяки" походять з того часу.

Ці перші святкування дня подяки в кольонії Плимат у Новій Англії поширилися на всі Злучені Держави Америки.

"День Подяки" визначувано на різні дні. Національним святом ЗДА проголосив "День Подяки" Конгрес у 1783 р.

През. Вашингтон видав 1789 р. першу проклямацію, в якій проголосив вівторок 26 листопада днем народної молитви і подяки Богові за щасливе закінчення війни та за мирне і щасливе життя. Кожного року до 1815 р. з нагоди "Дня Подяки" президенти ЗДА (крім Т. Джеферсона) видавали проклямації до американського народу. Щойно през. А. Линколн видав проклямацію в справі святкування "Дня Подяки", визначуючи четвертий четвер листопада всенароднім "Днем Подяки" кожного року в сам день.

Президент Рузвелт у роках 1939, 1940 і 1941 видавав окремі проклямації з нагоди святкування "Дня Подяки", а в грудні 1941 р. през. Рузвелт затвердив резолюцію обох палат Конгресу, в якій проголошено, що після 1941 р. в кожний четвертий четвер

місяця листопада святкується "День Подяки" як всенаціональне свято ЗДА. З цим проголошенням "День Подяки" святкується в усіх стейтах і володіннях ЗДА.

В Канаді також від давна Уряд назначував "День Подяки", в осені в місяці жовтні або листопаді. Часом лучили з днем "Закінчення 1. Світової Війни". А тепер від довшого часу святкують в другий понеділок жовтня.

У ЗДА ввійшов у життя звичай з нагоди "Дня Подяки" дарувати президентові найкращого живого індика.

В четвер 26 листопада, з нагоди "Дня Подяки" також і в усіх українських церквах будуть Служби Божі, щоб усі українці могли взяти участь і зложити подяку Всевишньому. Зайдім до церков і подякуймо Богові за всі Його ласки, за урожай та свобідне життя.

## ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**


## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**

**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**

**УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.**

## ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE**

**CATHERINE ST. PHONE 1467 YORKTON, SASK.**


## — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

### ПЕРШИЙ РАНОК ЛИСТОПАДА

Я мав тоді років десять,
Як прийшов холодний
Перший ранок листопада.
Т'ямлю, як сьогодні:
Сонечко осіннє було
Мрякою сповите,
Як прийшов мій батько в хату
Весь кров'ю облитий.
—Христе Боже! Що з тобою?—
Мама заридала.
—Рідні мої! Цить, не плачте!
—Воля завітала!
—Прощавайте, йду на стійку,
—Прощавай, дружино!—
Мама сльози витирала
у білу хустину.
—Рости, сину!—сказав батько,
—Та вийди на стрічу!—
Мама втерла свіжу кровцю
на його обличчю.

### НОВІ КНИЖКИ

**"Господарство України** в Системі РСФР", автора А. Канора, новак нижка видана Комітетом Українців Канади, змальовує використання України москалями та поневолення її економічно та політично. Робітник це коліщатко в машині Совєтської системи.

Совєтська система винищила масу укр. населення та знищила Україну економічно. Україна це тільки скарбниця для московського імперіялізму.

**"Книга Об'явлень Св. Івана"**, текст і пояснення зладжені о. В. Л. Видала її Катол. Акція в Едмонтоні. Шановний Автор гарно перекладає цю святу та намагається вияснити тайни, що вона включає. Пояснення включені в сам текст книжки.

Шановні Читачі напевно багато довідаються з неї, якщо уважно прочитають її, бо неодне можна сміло застосувати до наших "апокаліптичних" часів.

**"П'ятдесять Років у Канаді"**, авторів о. Й. Жана ЧСВВ і Б. Казимири. Це коротенька брошура, що цікаво змальовує прибуття та працю ОО. Василіянів у Канаді у самих початках нашої іміграції до цього краю.

**"Майбутнє Канадійських Українців"**, автора О. Демкова, розбирає питання, що повинно живо цікавити кожного укр. патріота. Автор аналізує наші завдання так у релігійній, як і політичній ділянці. Обсервації та твердження Шановного Автора цікаві та повчальні.

Ця книжечка видана Катол. Акцією в Едмонтоні.

**Енцикліка про Східні Церкви,** видана в укр. перекладі Катол. Акцією в Едмонтоні. Для прозрачности Шановний Перекладач подавав заголовки до поодиноких розділів Енцикліки Папи Пія XII, що вийшла була на початку 1953 року в Акта Ап. Седіс.

### WHITE BOOK ON THE RELIGIOUS PERSECUTION IN UKRAINE

Такий наголовок англійського перекладу "Білої Книги" про релігійні переслідування в Україні.

Матеріял "Білої Книги" поділений на дві частини: І. Український нарід в зустрічі з комунізмом (1917-1952) і ІІ. Українська Католицька Церква і комунізм.

Після вступної інформації з історії християнства і Католицької Церкви в Україні слідує перша частина, в якій коротко, але яскраво висвітлено методи і факти нищення червоною Москвою (1917-1939) української державности, приватної власности, особовости та української духовости взагалі. Об'єктивно і зі співчуттям представлено нелюдські переслідування і знищення також Української Автокефальної Православної Церкви (стр. 19-22); це робить "Білу Книгу" ближчою і для наших православних Братів.

Друга частина "Білої Книги" коротко, майже ляконічно, говорить про світлі сторінки з історії Української Католицької Церкви в рр. 1939-1952. Це історія українських мучеників, за католицьку віру. Факти опираються найбільшою докладністю, що робить на документах, які наведені тут з "Білу Книгу" цінною під науковим та історичним оглядом.

Дальший зміст "Білої Книги" це промова Папи Пія XII до питомців Української Папської Колегії в Римі

від 14. 11. 1952, енцикліка "Orientales Ecclesias" від 15. 12. 1952 і доповіді на Триднівці Молитов у Римі (30. 1. —1.2. 1953).

В промові, виголошеній в університеті "Де пропаганда Фіде", ВПреосв. Владика Кир Іван, відкрито робить докори західньому світові, а навіть деяким католицьким кругам за промовчування переслідувань УКЦеркви, подає причини цього явища і закінчує промову надією на релігійну єдність українського народу. У доповіді о. д-ра А. Великого свої і чужі найдуть ясну і повну відповідь на те, чому саме на Українську Католицьку Церкву Москва звернула всю свою їдь і вістря. Остання доповідь Монс. Мойолі, офіціяла Священної Конґрегації для Східньої Церкви, на підставі невиданих ще документів, кидає ярке світло на велич особи Митрополита Андрея підчас переслідування та подає точні дані наших втрат у нерівній боротьбі.

З вдячністю для невтомних авторів і видавців приймаємо цю "Білу Книгу", як авторитетний документ-свідоцтво перед англомовним світом мартирології Христової Церкви в Україні. Вважаємо також, що релігійним і національним обов'язком всіх наших організацій, осередків та поодиноких українців—мати цю "Білу Книгу" у своїх бібліотеках, і подбати, щоб вона була на полицях міських публічних бібліотеках всюди, де тільки живуть українці!

Книжка має 114 сторін друку, в тому 22 ілюстрації та мапу України. Ціна $1.00. Замовляти можна:

Redemptorist Fathers,
661 High Street, Newark, N.J. USA
або в
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

### "МАТИ БОЖА З ЛЮРДУ ЗАХИЩАЙ УКРАЇНУ"

Заходом українців-залишенців у Зах. Європі, в базиліці в Люрді, Франція, вмуровано мармурову таблицю з написом:

Notre Dame de Lourdes,
protegez l'Ukraine!

(Мати Божа з Люрду, захищай Україну!).

### МІСІЯ В БРИДЖПОРТ, КОНН.
(4-11 жовтня 1953)

Це наша ювілейна місія, що її на запрошення Всеч. о. Пароха, Я. Шуста проповідав о. Мих. Щудло ЧНІ. Місія гарно вдалася, бо люди взяли численну участь. Обновлені духом всі закінчили місію посвятою Матінці Божій Неустанної Помочі.

### СЕМИНАРІЙНІ РЕКОЛЕКЦІЇ
Вашинґтон 23-IX—1-X, 1953

Наші цьогорічні реколекції пречарно вдалися. Проповідав їх о. Мих. Щудло ЧНІ., звертаючи особливішу увагу так на конечність внутрішнього життя, як і на завдання укр. катол. священика в Америці. Цей священик має знати свій обряд, любити його та вливати любов до нього в серця дітвори та молоді, щоб затримати їх при нашій Церкві.

Хоч нас не дуже багато, бо всіх тринадцять, проте слова місьонаря викликали в нас бажання стати працівниками Христовими між нашим народом в Америці та віддати всі свої сили для слави Божої та добра нашої Церкви.

Семинарист з Семінарії Св. Йосафата, Вашинґтон, Д.С.

### ВІДЧИТАНО НАПИС НАД ГРОБОМ СВ. ПЕТРА

Повідомлення про відчитання напису подав культурний відділ італійського посольства в Ню Йорку в своїм бюлетені "Італійська сцена". Пошукування за гробом св. Петра успішно закінчено після довгої праці археологів, які прокопали тунель під сьогоднішньою базилікою св. Петра. Археолог Муціолі знайшов кам'яну плиту зі словом "PETRUS" і дальшим ледве видним текстом. Кам'яну плиту якнайдокладніше відфотографовано, а цю фотографію опісля докладно простудійовано. Після двох років студій професор грецької епіграфії відчитав нарешті цілий напис: "Petrus Roga XS-Pro Sanc-(tis)-Homini-b(us)-Chrestian IS AN Corpus Tuum Sep(ultis)" цебто: "Петре, моли Ісуса Христа за побожних людей, похованих близько твого тіла".

Недалеко від гробу св. Петра був колись цирк Нерона, де дикі звірі розривали тисячі побожних християн, з яких багато поховано на тому кладовищі, де був гріб св. Петра. Над цим кладовищем стоїть сьогодні базиліка св. Петра.

### ПОШУКУЮ

свою сестру **АННУ КАЧМАР**, родженну в Камянці, повіт Сянок, яка, будучи молодою дівчиною, коло 1920 р. виїхала до Канади.

MRS. MARY WATCHER
R.D. 2, BOX 444B,
POTTSVILLE, PA., USA.


# НОВІ ЦІКАВІ КНИЖКИ

| | |
|---|---|
| Дивні Події у Фатімі, Мгр. І. Гаврилюк | .40 |
| Дорога Спасення, або Св. Місія в Образках | .50 |
| Дев'ятниця (до Найсв. Серця Хр.) о. З. Золотий | 1.25 |
| Історія Біблійна Нового і Старого Завіту, о. А. Луговий | .50 |
| Великий Мученик, Св. Йосафат Кунцевич, о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Велика Гра, М. Хортиця | 1.00 |
| Спогади Фронтовика, Е. Затуаєвський, вірні спомини учасника II світової війни | 1.50 |
| Зелені Дні, повість, Л. Оленко | 1.50 |
| Батьки і Діти, з модерного виховання, о. І. Нагаєвський | 1.00 |
| Укр. Література 20-го століття, В. Раджикевич | 1.00 |
| Крізь Сміх Заліза, С. Хрін; спогади з 1944/45 | 1.50 |
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 стор., гарна полот. оправа | 5.00 |
| Книга Об'явлень св. Апостола Івана, о. В. Л. Текст і пояснен. | .60 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. И. Сліпий | 1.00 |
| Корпоративна Думка у Світі й у Нас. Б. Казимира | .50 |
| Післанці з Таємного Світу (про укр. стигматика.) о. М. С. | .60 |
| Спільне Родинне Св. Причастя, о. Мельник | .20 |
| Поклін Марії (про чудотворні образи), Т. Курпіта | 1.40 |
| 8,000,000, 1933 рік на Україні | .75 |
| Таємний Фронт, С. Любомирний | .70 |
| Товариші Усміху, Б. Полянич (з життя підпілля.) | 1.00 |
| Хочу Жити, О. Данський | 1.00 |
| Броди, трагедія укр. дивізії, О. Лисяк | 1.50 |
| Слово Рідне, читанка з українознавства, К. Кисілевський | 2.25 |
| Безхатний, О. Луговий (повість з життя українців в Канаді) | 2.00 |
| Назустріч Життю, Равль Плю | 2.00 |
| Невидимий Чоловік, фантастична повість | .60 |
| Історія України, І. Холмський | 4.50 |
| Сефта, оповідання, М. К. Головінський | 1.50 |
| По Америці, Др. Г. Г. Скегар | 1.20 |
| Брат твій Каїн, оповідання, С. | |
| Марія і Ти, о. Ір. Назарко | 1.10 |
| Життя Св. Тереси від Дитяти Ісуса | 1.25 |
| Життя і Ласки Св. Анни, о. М. Залітач | .30 |
| Ледянський | 1.10 |
| Розважання Про Пресвяту Богородицю, о. С. Решетило | .50 |
| Релігія і Церква в Історії України, В. Липинський | .75 |
| Великий еЧрнець і Народолюбець | 1.50 |
| Jesuits Go East, F. A. Plattner, a record of Missionary activities in the East | 2.95 |
| Odyssey of St. Francis Xavier, T. Maynard | 3.00 |
| Cardinal Newman, J. L. May | 3.25 |
| Case of Therese Newman, H. C. Graef | 2.50 |
| Marriage, the Great Mystery, Abbe R. Kothen | 2.25 |
| Song at the Scaffold, G. von le Fort | 2.25 |
| Roying Recluse, P. F. Anson | 3.00 |
| Lift Up Your Heart, Fulton Sheen | 1.49 |
| Peace of Soul, by Fulton Sheen | 1.49 |
| Greatest Story Ever Told, by Fulton Oursler | 2.95 |
| Greatest Book Ever Written, by Fulton Oursler | 3.95 |
| Religion in Pictures, by Rev. L. Pyzalski | 2.50 |
| If War Comes Tomorow, O. Honcharuk | .50 |
| Just One Minute Please | .10 |
| Pedigree of Our Faith | .10 |
| Ukrainian Catholics, Rev. M. Schudlo CSsR. | .50 |
| The Second World War 1939-1945, Major-Gen. Fuller, cloth bn'd | 4.50 |
| The Holy Shroud of Turin, Dr. E. A. Wuenshel C.Ss.R. | .15 |
| One of the 15-million, N. Prychodko life of author in the USSR | 2.75 |
| Greek Catholic Dictionary, Rev. B. Shereghy | .50 |
| The Greek Catholic Church, Rev. B. Shereghy | .80 |
| Communism in Reality, N. Prychodko | .50 |
| Ukrainian Grammar, J. W. Stechishin | 3.50 |
| A Great Martyr (St. Josaphat), Schudlo CSsR. | .50 |
| Shall I Be a Priest?, by Rev. M. Schudlo CSsR. | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist?, by Rev. Rev. M. Schudlo, CSsR. | .50 |
| Shall I Be a Nun?, by Rev. M. Schudlo CSsR. | .20 |
| Twentieth Century Ukraine, by C. A. Manning | 3.50 |

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Catherine Street,**
**Yorkon, Sask., Canada**

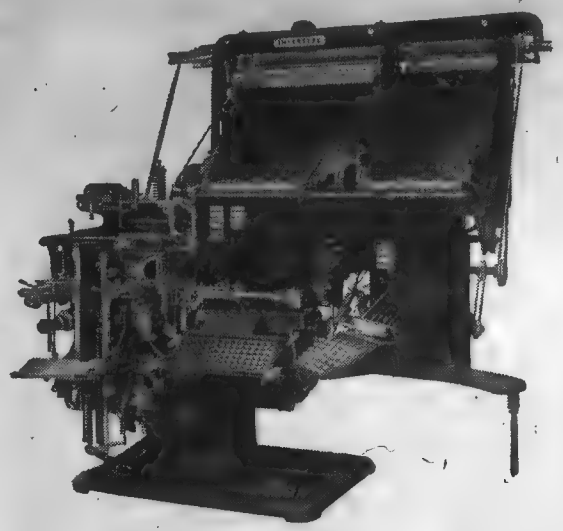

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



# ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

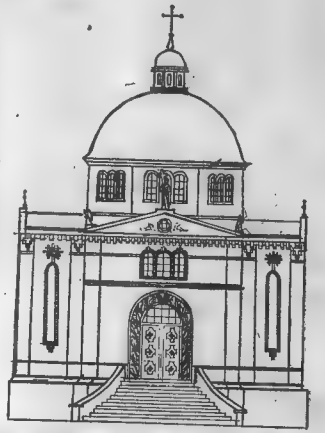

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ В РОБЛИН, МАН.:

Сердечно дякуємо за щирі жертви, що їх надіслали слідуючі добродії на будову нової церкви в Роблин, Ман.:

| | |
|---|---|
| Марія Домбровська, Сторновей | $20.00 |
| Марія Коник, Райдінг Парк | 20.00 |
| Варвара Николаїв, Віда, Монт. | 10.00 |
| П. Матейко, Бруклин, Н.Й. | 10.00 |
| Василь Черепущак, Лонг Лейк | 10.00 |
| Анна Брик, Йорктон | 2.00 |
| Лідія Пирожинська, Бруклин | 2.00 |

Хто слідуючий?

### ПОДЯКА

Духовна Семінарія ОО. Редемптористів в Медовейл, Онт., щиро дякує Всеч. о. Мих. Пелехові за дар $100.00 на викінчення Каплиці.

Студенти Богослови Семінарії ОО. Редемптористів будуть щиро вдячні также за найменшу жертву на ту ціль та будуть довгі роки згадувати в своїх молитвах за жертводавців.

ST. MARY'S SEMINARY
Meadowvale, Ont.

### ПРЕСОВИЙ ФОНД
### Голосу Спасителя

Слідуючих щирих жертводавців нехай Господь винагородить за надіслані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя:

| | |
|---|---|
| Збірка на весіллі Й. й Ольги Вилкі, Моделфарм | 11.50 |
| Анна Росолович, Поттставн | 2.50 |
| А. Дяків, Ванкувер | 1.00 |
| Малвіна Коропій, Вінггемптон | 2.00 |
| Цюпик Антон, Данбурі | 1.00 |
| Іван Лівчанин, МкАду | .50 |

**НА НОВУ МАШИНУ:**

| | |
|---|---|
| Анна Росолович, Поттставн | 2.50 |
| Вівчар Василь, Вінніпег | 1.00 |
| Лаба Михайло, Айтуна | 1.00 |

## ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР НА ЛИСТОПАД 1953

**Старий Стиль**

**1. Нед. 23 по Сош.** Гл. 6, Єв. утр. 1. Ап. 220, Єв. Лк. 38.

**8. Нед. 24 по Сош. і Вмч. Димитрія.** Гл. 7, Єв. утр. 2. Ап. 221 і 292, Єв. Лк. 39 і Ів. 52.

**15. Нед. 25 по Сош.** Гл. 8, Єв. утр. 3. Ап. 224, Єв. Лк. 53.

**21. Собор Архистратига Михаїла:** Ап. 305, Єв. Лк. 51.

**22. Нед. 26 по Сош.** Гл. 1, Єв. утр. 4. Ап. 229, Єв. Лк. 66.

**29. Нед. 27 по Сош. і Сщмч. Йосафата.** Гл. 2, Єв. утр. 5. Ап. 233 і 311, Єв. Лк. 71 і Ів. 36.

**Новий Стиль**

**1. Нед. 23 по Сош.** Гл. 6, Єв. утр. 1. Ап. 220, Єв. Лк. 38.

**8. Нед. 24 по Сош. і Собор Архистратига Михаїла:** Гл. 7, Єв. утр. 2. Ап. 221 і 305, Єв. Лк. 39 і 51.

**15. Нед. 25 по Сош. і сщмч. Йосафата:** Гл. 8, Єв. утр. 3. Ап. 224 і 311, Єв. Лк. 53 і Ів. 36.

**21. Введення в Храм Пресв. Богородиці.** Ап. 320, Єв. Лк. 54.

**22. Нед. 26 по Сош. і Попразд. Введення.** Гл. 1, Єв. утр. 4. Ап. 229, Єв. Лк. 66.

**29. Нед. 27 по Сош.** Гл. 2, Єв. утр. 5. Ап. 233, Єв. Лк. 71.

### ЙОРКТОН, САСК.

**Похорон бл. п. Іллі Гармацького**

Похорон бл. п. Іллі Гармацького відбувся в гарній йорктонській церкві. Службу Божу відправляли два отці. Впреп. о. Ігумен виголосив прощальну проповідь. Після похорону відбулась перекуска в парафіяльній залі, де до зібраних гостей ще мав промову Преп. о. П. Малюга ЧНІ.

Бл. п. Ілля Гармицький

(Гляди: Голос Спасителя за місяць жовтень 1953, де на 6-ій сторінці появився обширніший допис).

### МОДЕЛФАРМ, САСК.

Дня 26 квітня 1953 р. в церкві Покрови Пресв. Богородиці в Модельфарм, Саск., Пр. о. Григорій Новак ЧНІ., звінчав свою рідну сестру Ольгу з Йосипом Вілке. Йосип Вілке є син Павла й Аврелії Коб з Вайкавнт, Саск., а Ольга—донька Семеона й Ярини Середа з Вест Бенд, Саск. На це свято зійшлось велике число свояків, сусідів і друзів.

Після співаної Сл. Божої був спільний обід у парафіяльнім домі. Підчас бенкету зложено молодятам гарні дарунки й сердечні желання.

На заклик п. Івана Войтаса зроблено збірку на католицьку пресу. Зібрано 16.50, з чого 4.50 на клішу, а решту на Голос Спасителя й Українські Вісті.

Усім жертводавцям—щире спасибіг, а молодятам—Многая і Благая літа.

Учасник.


## Різдвяні Картни

**Різдвяні Картки** з желаннями в українській мові, ріжні:
—менші: одна 5ц.; 12 за 50ц.
—більші: одна 8ц.; 12 за 80ц.
—більші з укр. мал., 1: 10ц. 12: 1.00
—великі 7½x6, одна 15ц., 12: 1.50

**Різдвяні Картки** з желаннями в англійській мові, ріжні:
2 за 25ц.; 12 за 70ц.

**Christmas Cards,** beautiful in design:
2 for 25c; 12 for 75c.

**Коляди,** вид. оо. Редемптористів .25
Укр. Коляди, з нотами, о. Дирда .75
Христос Родився, вел. збірник коляд з нотами ____ .50
Укр. Колядки для Міш. Хору, О. Кошиць ____ .75
Укр. Коляди й щедрівки, для хору, зладив К. Стеценко ____ .50
Коляди під нотами, Й. Когут ___ 1.75
**Календар** книжковий на 1954 ___ .75

Яко Різдвяний Дарунок— купуйте гарні книжки, що є в каталогу Календаря Голосу Спасителя на 1954.

Замовляйте в:

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask.**



# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 25, ч. 11. Йорктон, Саск. Листопад, 1953


## Князь Анголів - Св. Арх. Михаїл

о. К. С., ЧНІ.

ГОСПОДЬ Бог сотворив анголів на небі й людей на землі, щоб вони Його пізнавали, любили та служили Йому. Те, що анголи чинять у небі, те люди повинні робити на землі, поки не злучаться в небі з анголами та не почнуть спільно на всю вічність величати свого Творця та найлучшого Батька.

Премудрий Господь порішив, що анголи мали заслужити собі на блаженство в небі вірністю та послухом своєму Творцеві. Бог міг був їм дати небо задармо, але Він не схотів так поступити. Небо це велике, найбільше добро, яке треба собі вислужити. Оттому Господь виставив на пробу Своїх анголів, щоб вони могли заслужити собі на вічне щастя в небі. Свідомість власної заслуги збільшує радість у того, хто при Божій помочі виконав велике діло, що за нього Господь надгородив його. Мало хто оцінює речі, що дісталися йому задармо без ніякого труду.

На яку пробу виставив Господь Своїх анголів? Св. Письмо не каже, що це була за проба. Деякі Святі Отці, між ними вчений і побожний отець Суарез, твердять, що Бог показав анголам майбутнього Месію Христа та Його Пречисту Матір, Марію, і звелів анголам поклонитися їм.

Коли ж анголи зобачили маленьке Дитятко на руках жінки, так деякі з них під проводом Люципера, що був тоді провідником ангольських хорів, відмовилися поклонитися Дитяткові та Його Матері, бо природою анголи вищі ніж люди. Вони чисті духи, а людина складається з духа та матерії.

Проти збунтованих анголів виступив Св. Михаїл з окликом: "ХТО ЯК БОГ"? За ним станули послушні анголи. Каже Св. Письмо, що тоді счинилася велика боротьба поміж анголами.

Св. Михаїл розгромив бунтарів. Господь скинув розгромлених анголів до пекла на вічні муки: "Бог не помилував анголів, що згрішили, а в кайданах темряви вкинув до тартару й передав зберегати їх на суд" (2 Пет. 2, 4).

Добрі ж анголи під проводом Св. Михаїла, що перебрав провід над ними по упадку Люципера, ввійшли до неба, де Господь наділив їх вічним щастям.

**1) Отож Св. Михаїл архистратиг це великий оборонець Божої Слави.**

Саме його йменння "Хто як Бог" виявляє його ролю в історії світу. Він має захищати Божі інтереси на небі та землі. Християни завжди вірили в велику могутність і ревність Св. Михаїла за Божу славу та добро людських душ, в яких він бажає прославити Свого Творця.

Так жидівська, як християнська історія записали багато славних діл, що їх мав виконати Св. Михаїл.

Пророк Даниїл натякує, що Св. архистратиг Михаїл відограє надзвичайно важну ролю при кінці світу, як прийде Антихрист, щоб знищити Христове царство на землі. Св. Михаїл з'явиться тоді й буде захищати Божих вибранців перед обманами Антихриста та його прислужників. Так як у первопочині сотворення він розгромив збунтованих анголів, так при кінці світу він переможе Антихриста та врятує людей від вічної загибелі.

Як же ж помер Мойсей, великий провідник ізраїльського народу, так диявол намагався привести жидів до того, щоб вони почитали Мойсееве тіло й покланялися йому немов свому божкові. Св. Михаїл зберіг ізраїльський нарід перед іколопоклонством, до якого Сатана намагався привести його.

Передання подає, що це Св. Михаїл допоміг Мойсееві випровадити ізраїльтян із єгипетської неволі. Це він чинив предивні чуда в Єгипті, насилав різні "язви" на край, щоб змусити гордого фараона випустити на волю гноблений нарід, що Бог був вибрав собі.

Св. Михаїл вб'є Антихриста при кінці світу та проводитиме Святими в дні страшного суду. На його голос люди воскреснуть із мертвих і підуть на суд. В часі ж самого суду він триматиме високо святе знамено хреста добрим людям на потіху, а лихим на сором.

Святий Михаїл багато разів з'являвся в світі, щоб рятувати людей від різних нещасть. В часах Св. Папи Григорія (590-604) жахлива зараза вибухла в Римі, що ширилася з застрашальною скорістю. Люди вмирали масово. Затривожений Папа зарядив публичні молитви на честь Св. Михаїла. Коли ж побожний нарід посеред сліз і благань поступав у покудній процесії вулицями Риму, Папа Григорій зобачив Св. Михаїла на замку. Св. Михаїл стояв у повітрі та обтирав закривавлений меч, вкладаючи його до піхви. Папа зрозумів, що молитви народу були вислухані за посередництвом Св. Михаїла.

Так воно й стадося. Зараза нагло устала й нарід спасся від неминучої смерти. Папа Григорій, повний вдячности за ласкаву



поміч, звелів збудувати церкву на честь Св. Михаїла. Згодом і сам замок став зватися замком Св. Михаїла.

**2) Св. Михаїл далі бореться за спасіння людей.**

Боротьба між добром і злом буде тривати аж до кінця світу, бо на землі проживатимуть завжди лихі люди, що йдуть слідами Люципера та його анголів і кличуть до Бога: "Не будемо служити Тобі!" Так дияволи, як і люди, що стали прислужниками дияволів, не перестануть змагатися за царство Сатани на землі, поки Св. Михаїл остаточно не знищить їх і не прожене на віки до пекла при кінці світу.

Наша земля є та буде ареною боротьби між Христом і Сатаною. Як лихі анголи цебто дияволи намагаються шкодити людям і вести їх до гріха, так Св. Михаїл і його добрі анголи спішать на поміч людям, щоб вони не далися звести Сатані та його помічникам і не повстали проти Бога.

Отож Св. Михаїл це відважний Божий ЛИЦАР, що не щадить труду, щоб захищати Божі інтереси в людських душах. Всі християни—це Божі лицарі, бо такими вчинила їх тайна миропомазання.

Хто бажає щиро почитати Св. Михаїла, що був покровителем Руси-України, той повинен наслідувати його ревність за славу Божу та добро душевне своїх ближніх. Св. Михаїл повинен стати прикладом християнської ревности та самопосвяти для слави Христа та спасіння людських душ, що диявол намагається занапастити зразу в гріху й опісля в вічнім вогні в пеклі.

Не слід знеохочуватися боротьбою. Св. Михаїл це наш провідник. Він надхне нас довірям, що остаточна перемога буде наша, а не наших ворогів! Отож вперед до бою за славу Божу та спасіння людських душ! Вперед за Св. архистратигом Михаїлом!

Пречиста Діва не покинула нас сиротами по своїм внебовзятті. Вона завжди невидимо пробуває посеред нас, бачить у Бозі всі наші потреби та клопоти, молиться за нас і рятує посеред небезпек. Вона долучує свої до наших молитов, як ми молимося. Марія йде до нашого серця за Ісусом, як ми приймаємо Його у Св. Причасті. Он тому слід мати живу віру в присутність нашої небесної Матері в усіх потребах нашого життя та при смерті тулитися до її грудей немов дитина до матері.

---

"Даремно будемо будувати церкви, засновувати школи, всі ваші зусилля підуть на марне, коли не буде в вас одночасно католицької преси, як зброї для оборони і наступу".

Св. Отець Папа Пій X.

---

# Папська Коронація Короля ДАНИЛА

ДАНИЛО—це найбільша постать в історії Галицько-волинської держави. Він вів свою діяльність серед незвичайно важких обставин. З великими зусиллями він наново з'єднав розбиту державу, ведучи боротьбу з Польщею і Угорщиною й анархічним боярством. Нічого не втратив з батьківських земель, забезпечив кордон у Каратах і від Вісли, поширив державну територію на півночі. Привернув авторитет княжої влади. Наново зорганізував державний апарат. Не дав знищити своєї держави татарам, особистими жертвами здобув мир і підготував країну до відсічі орді. Супроти наступу Азії ввійшов у зв'язки з Західньою Европою, шукаючи там політичної і культурної допомоги. Трудом свого життя він відбудував державу свого батька Романа й поклав основи під її дальший розвиток.

Цього року минає 700 літ, коли легат Опізо в імені Папи Інокентія IV коронував королівською короною одного з найбільших володарів України, князя Данила Романовича.

Цього року минає 700 літ, коли князь Данило сказав пропам'ятні слова, які нерозривною ланкою злучили Рим і Львів: "Незабаром надійде час, що всі приймемо віру римську й зверхність Папи". Ці слова, сказані до послів племени Мордва, які просили прислати місіонарів до їхніх осель між середущою Волгою і Дніпром, слова сказані ще перед коронацією, як не можна краще характеризують духове наставлення одного з найчесніших, найрозумніших і найсправедливіших володарів України, князя Данила.

Але чи тільки духове наставлення володаря України?

Можемо сміло сказати: ні! Король Данило не був самітній у своїм духовім наставленні й глибші студії над Галицько-волинським літописом (який повстав у XIII ст.) вказують докладно, як галицько-волинська суспільність (і духовна і світська, бо погляди і одних і других заступлені в особах авторів літопису) ставилися до Риму взагалі, а до латинської Церкви зокрема. В суті речі церковно-релігійна ідеологія Галицько-волинського літопису повинна була бути протиримська, чи внайкращому випадку протилатинська, бо ж при кінці XII ст. всі прояви самостійности



Української Церкви й її тяготіння до Апостольської Столиці були здушені релігійно-політичними потягненнями Візантії. А все ж таки ми не знаходимо ні однісінького натяку навіть на якусь різницю між обома Церквами. Для тодішньої галицько-волинської суспільности не існують якісь дві Церкви, а є тільки одна, Христова Церква Вселенська, нема ні "греків", ні "латинян"—є тільки християни. Літопис згадує про хрещення литовського короля Мендовга в латинському обряді, але нема ніякого натяку, що це хрищення є інше, ніж "грецьке". При описі нищення татарами Сандомира літопись описує Службу Божу, сповідь і Св. Причастя так, що важко навіть догадатися, що не про православних у церкві, а про католиків у костелі йде мова. Про смерть польського князя Болеслава Соромливого (1279) літописець пише, що він "у пізній старості відійшов" до Господа". Літописець признає святих Римської Церкви, як, нпр.., св. Кунегунду, угорську королівну.

Врешті, що Україна прагнула постійної злуки з Римом, маємо чимало доказів і з інших джерел: у звідомленнях пруських єпископів папам Гонорієві III з 1227 р. і Григорові IX з 1231 р., як і в листах естонського архиепископа до Папи Інокентія IV читаємо, що "князі й народ Галичини бажають бути у злуці з Св. Римською Церквою з тим тільки застереженням, щоб їм вільно було від свого обряду не відступати".

Тому можемо сміливо ствердити згідно з історичною правдою, що хоч формально Україна не належала до Риму, то духово, а навіть і догматично Українська Церква належала до Апостольської Столиці.

Але це, сказати б, церковно-релігійна сторінка тих часів, часів, які так дуже є подібно до сьогоднішнього дня. Є ще друга сторінка, національно-політична, й вона грала теж неабияку ролю.

Силою свого геополітичного становища Україна опинилася спершу між трьома силами: Візантія, Суздаль, чи назвім його сьогоднішнім іменням "Москва", й Польща. Після упадку Візантії (1453 р.) Україна стала між двома силами: Польщею і Москвою. Польська державна політика взяла зразу ж оригінальну тактичну лінію, патроном якої є польський король Болеслав Хоробрий (992-1025): відсепарувати Україну від Риму й Українську Церкву кинути в обійми Сходу. Згодом до цієї політичної лінії долучилась друга: при помочі латинщення винародовлювати українців. Суздаль-Москва мала іншу тактику: держатись осторонь супроти Риму й творити "Рим" із себе. По відношенні ж до України, розкладати її з середини, не допускаючи до з'єднання з Римом, і патронувати тому відламові Церкви, який є проти Риму. І коли Польща в своїй акції винародовлювання йшла зовсім одверто, Москва творила підлазки й використовувала цю акцію Польщі в некористь Риму, а в користь свою.

Між цими двома силами Україна встоятись не могла просто тому, що як з одного боку, Київська Держава надто коротко тривала, щоб дати відпір таким двом потугам, як Польща чи Москва, так знову з другого боку, духова структура України була й є так бігуново відмінна від духового світу Москви, що не тільки

Україна, але разом із нею майже цілий сьогоднішній західній світ упав у тенета Москви.

Хоч деякі вчені твердять, що "Історія не повторяється", 700-літній ювілей коронації Данила, що ми його цього року святкуємо, говорить щось інше:

—Як 700 років тому, в 1253 році, так і сьогодні для Москви є незмінними й завжди основними слова кн. Олександра Невського (1220-1263), що "кожна займанщина є тимчасова, але залежність від Риму є постійна".

—Як 700 років тому, в 1253 році, монголи загрожували Західній Європі, так сьогодні большевизм іде наступом на цілий світ.

—Як 700 років тому, коли папський легат Опізо, їдучи з королівською короною для князя Данила, зупинився в Кракові й краківський єпископ не радив йому коронувати Данила, бо українці це "віроломні люди", так і сьогодні наші вороги всюди й постійно повторяють ці слова.

—Як 700 років тому, канцлер, а згодом митрополит Кирило III був знаряддям Москви й, коли Данило прийняв корону, прислану папою Інокентієм IV, втік у Суздальщину, щоб згодом, при поставленні Олександра Невського великим князем у 1262 р. величати його "сонцем землі Суздальської", так і сьогодні агентура Москви діє серед нас,—

—і цими самими словами, що їх записав літописець і якими звернувся король Данило в імені України до Апостольської Столиці 700 років тому, ми можемо звернутися й сьогодні до Вічного Риму: "Како могу приняти венець без помощи твоей?!"

("Америка")

Церква не лякається людських геніїв, бо по своїй стороні має Божого генія, Св. Духа, духа правди та вічної мудрости, невичерпне джерело надхнення та незнищимої життедайности. Відрікаючись християнської віри, людина зрікається джерела своєї слави нев'янучої, покидає тайну своєї душевної сили в житті, тратить право до вічного щастя та блаженства в небі посеред ангелів і святих.

---

Щаслива та людина, що їй Бог подав святу матір, бо святі матері чинять святими свої діти.

---

"Нарід, котрий не має правдиво католицької преси, яка гамувала б і вказувала б на шкідливий й небезпечний вплив ворожої преси, зведений блудить по манівцях і на певно скорше чи пізніше мусить загинути".—Єп. Гр. Хомишин.

---

# Св. Ап. Петро це Архипастир Христової Церкви

**(Відповідь Митр. Іляріонові)**

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

МИТРОПОЛИТ Іляріон пише в своїй книжці: "Поділ Єдиної Христової Церкви"—"Коли політичний центр остаточно був перенесений з Риму до Константинополя, туди потроху став переноситися й центр церковний, і реальне значення Римського єпископа стало підупадати. Ось тоді, десь на початку V-го віку, народжується в Римі особлива нова ідеологія, ніби папа—то намісник (!) Апостола Петра на землі, а то й вікарій (заступник) Христа. Наука про папу, як заступника Апостола Петра, тісно пов'язана з його владою на землі. Апостол Петро був ніби перший між апостолами, так і папа повинен бути головою всіх єпископів. Це ніби Петро передав папі ключі Царства Божого, і він один може керувати ними,—без нього ніби нема спасіння. Що Петро не був князем Апостолів, про це вияснено нище". (48 ст.).

Отак пише Шановний Автор. Прикро нам, що в його твердженнях є самовільні вислови та безпідставні заключення, що не мають ніякого обоснування в писаннях Святих Отців, так Східньої, як Західньої Церкви. Але Митр. Іляріон не журиться висловами та навчанням Святих Отців Східньої православної Церкви. Він у своїм творі не цитує їх висловів, ані не покликується на них, як говорить про головство Петра та папського примату. Чому? Чи не знав, що про цю справу говорили Св. Отці православної Церкви, чи навмисне промовчує їх? Якщо не знав, так не повинен був писати історії, а як знав ці вислови Св. Отців і промовчав їх навмисне, так його праця не заслуговує на ніяке довіря читача, бо вона розчислена на агітацію.

Повище наведені нами слова митр. Іляріона сміливо твердять: (1) Церковний центр був у Римі, бо там був і політичний центр. (2) Як політичний центр перенісся до Візантії-Царгороду, так туди перейшов і церковний центр цебто Папи стратили своє головство в Церкві на користь царгородських патріярхів. (3) Митр. Іляріон твердить, що ідеологія примату Папи була вироблена в Римі аж у V-ому столітті. (4) Св. Петро не був головою апостолів, і це митр. Іляріон збуває твердженням: "Про це вияснене вище".

Всі ці твердження фальшиві чи перекручені, розраховані на легковірність необзнайомлених із правдою Читачів і Читачок.

**Поперше:** Воно зовсім фальшиве, що Папи були тому шановані більше ніж інші єпископи, бо вони були єпископами Риму. Через три століття Римська Церква, так як інші, була страшно переслідувана, тому й не мала нічого величного на зовні, чим могла б заімпонувати іншим церквам. Вона й мала менше число

вірних ніж наприклад Церкви Малої Азії, що майже вся була християнська. Зрештою Христос не зв'язав головства Петра з Римом, бо релігійний уряд Петра не мав нічого спільного з цивільним і політичним центром римської імперії. Якщо б Петро був прийшов до якогось іншого міста й там єпископував, так не Рим, центр імперії, але те місто було б центром релігійним. Ото ж бачимо, що так перше, як і друге твердження митр. Іляріона фальшиве, бо не відповідає правді.

**Подруге:** Третє твердження митр. Іляріона теж неправдиве, бо противиться історичним доказам, взятим з історії Церкви та писань Св. Отців не тільки Західньої, але й Східньої Церкви. Див. Гол. Спас. число на Вересень і Жовтень. В повищих числах подано багато доказів на те, що від самих початків християнства Христова Церква дивилася на Римського єпископа як на свого Голову та Верховного Пастиря, і не треба було чекати аж до п'ятого століття, щоб у Римі виробляти "ідеологію" папського примату.

**Потрете:** Фальшиве теж четверте твердження Шановного Автора, що Петро не був головою апостолів. Його ж відклик "Про це було виявлено вище" це голословний відклик до того, що він сказав на попередніх сторінках своєї книжки. Відсилаємо своїх Шановних Читачів і Читачок до числа Голосу Спас. на вересень і жовтень, щоб з попередніх наших відповідей переконатися, що Митр. Іляріон справі твердив, але зовсім не доказав, закінчуючи свої виводи оцими словами: "Бож у християнській Церкві керує не Апостол Петро, але Сам Ісус Христос" (36 ст.).

Ніхто з католиків не перечить, що Христос є Головою Церкви. Головство Христа не перечить головства Петра, бо Петро головує і верховодить не власною силою, але силою поручення, що йому дав Христос Спаситель словами, що їх намагається по-своєму витолкувати Автор: **Паси Мої ягнята! Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 15-16).

Он що каже Митр. Іляріон: "Сам Симон нічого надзвичайного в цих словах не відчув, крім того, що це Господь кличе його до гурту Апостолів по його падінні".(51). Отак Шановний Автор вияснює слова "Паси Мої вівці!"

Христос уживає того самого образу (вислову), що вже пророки вживали, говорячи про Месію, називаючи Його Пастирем. Наводячи притчу про Доброго Пастиря (Ів. 10, 1-16), Христос заявляє, що в Христовім Царстві буде одна отара під проводом одного Пастиря: **І буде одна отара й один Пастир!** (Ів. 10, 16).

Хто ж буде видимим пастирем Христової отари (християн) по смерті Спасителя? Петро, бо до нього Спаситель сказав: "Паси Мої вівці!" Отак ясно з Христових слів, що Св. Петро є одиноким, найвищим Пастирем Христового стада. Всі інші пастирі є підчинені йому, бо вони є пастирями тільки над частиною Церкви. Це Петро каже виразно, що підчинених собі пастирів, інших єпископів: **Пасіть Боже стадо, що в вас!** (І Пет. 5, 2).

Як Христос остається навіки невидимою скелею Церкви, так Він залишається теж невидимим Пастирем. Петро це тільки видимий Його заступник на землі. Як Христові підчинені всі вівці (люди) на землі, так і Петрові вони мусять підчинитися, бо Петро має дбати про їх спасіння з виразного припоручення головного, верховного Архипастиря, Христа Господа.



Отож всі вівці (люди), так звичайні вірні, як і їх пастирі, єпископи, підлягають головному Архипастиреві—Христові, і Його видимому заступникові, Петрові. Ніяка вівця, що бажає належати до Христа, не може виломлюватися спід власти Петра, бо віддалившись від Петра, вона тікає від Христа та сходить на манівці.

Оттаке то значення Христових слів до Петра: "Паси Мої вівці!" Митр. Іляріон не погоджується з ним. Він перечить, що в Христовій Церкві має бути верховний, видимий Пастир. Шановний Автор твердить: 'Всі апостоли були рівні. Східні православні маси примату пап ніколи не сприймали. Це незбитий доказ проти "науки" папського примату" (52-3 ст.). Щоправда, митр. згадує, що деякі східні Отці Церкви часом дійсно розуміли вищеподані тексти на користь Петра (52 ст.), але митр. Іляріон нехтує їхнім авторитетом, може тому, що Східні Отці, яких Православна Церква почитає як Святих, були теж "папистами", тому й "помилилися"... Вони зле розуміли Св. Письмо, тому аж митр. Іляріон "відгадав" змисл і значення слів Христових, що Спаситель сказав до Петра. І так Шановний Автор намагається заперечити примат Папи, що його ВИРАЗНО та НЕДВОЗНАЧНО СХІДНІ ОТЦІ, що їх Східня Православна Церква визнала за СВЯТИХ, замість відкинути їх як "папистів" за те, що намагалися 'вести в блуд"(!) східні "правовірні" маси, що на них покликується митр. Іляріон, не зазначуючи, хто були ці маси, де вони жили, в котрім столітті вони заперечували папський примат, які документи полишили...

Для нас важне те, що казали про Петра Святі Отці Східньої Церкви, а не Митр. Іляріон та винайдені якісь "східні православні маси". Що ж кажуть Східні Отці про Петра? Чи Христові слова "Паси Мої вівці" це привернення Петрові "апостольського сану, з якого він випав через трикратне відречення", як це твердить самовільно та безпідставно митр. Іляріон? (53). Нехай Святі Отці Східньої Церкви вирішать це питання. Он їх слова:

**Святий Василій Великий** каже: "Христос поставив по Собі Петра Пастирем Своєї Церкви, бо каже: Паси Мої вівці!" (Твори Св. Вас. Вел., Москва 1858, 449-450 ст.).

**Святий Епіфаній** (†403) каже про Петра: "Той (Петро), що йому повірено отару, це пречудний провідник силою Господа Бога". (Ancorat. 9.—Mg. 43, 33).

**Св. Іван Золотоустий,** що його Бож. Літургію відправляють наші православні Браття, каже про Петра: Христос "сказав до нього:—Паси Мої вівці!' Чому Христос, не зважаючи на інших учнів, говорить з Петром про це? Тому, що він **вибранець із апостолів, уста учнів, голова** (верховний) їх собору. Тому Христос поручає **йому дбати про братів".** (Гом. 88 на Йоана, Mg. 58, 478 ss.).

Далі Св. Іван Золотоустий дощенту збиває наведений аргумент митр. Іляріона, що мав би доказати, що не Рим, але Єрусалим мав би мати першенство в Христовій Церкві, бо "тут мученичеськи постраждав сам Господь" (35 ст.). Св. Іван Зол. каже: "Якщо хтось спитається, чому Яків дістав ерусалимський престіл, то я відповім, що Христос поставив Петра не для цього міста (Єруса-

лиму), **але для вселенної!"** (Твори Св. Іо. Злат., вид. СПБ. Дух. Академія (російська), 1902, VIII том, 599 ст.).

Далі цей сам Святий Східньої Церкви каже: "Петро визнав свою вину... і гірко заплакав, чим обмив так своє відречення, що став **першим між апостолами, і вселенна зістала повірена йому.** (Таксамо, Том I, 1898, Против Іуд., бес. 8, 3, 746 ст.).

Далі цей Святий каже: "По тяжкім упадку... Господь вшанував його давньою честю і **поручив йому управляти вселенською Церквою"** (Таксамо, I том, 30 ст.).

Що більше? Цей сам Святий каже виразно, що влада Петра переходить на його наслідників: "Чому Божий Син пролляв Свою кров? Щоб знайти ті **вівці, що Він повірив Петрові та його** (наслідникам) **переємцям".** (Тамсамо, I том, 2-го книга "Про священство", слов. 2-е, 1, 414-415 ст.).

**Св. Єфрем Сирійський:** "Щасливим прославлятиму тебе, Симоне Петре, що маєш ключі... **О блаженне стадо, що повірене твойому піклуванню**... О блаженний ти, що **отримав уряд Голови й Уст у зборі своїх братів,** що складається з Господніх учнів і дітей" (Assemani, Bibl. Orient., 1, 95).

Оці слова Святих Отців ясно доказують, що Христос повірив Петрові піклуватися цебто рядити **цілою** Христовою Церквою, а не її частиною, як це роблять єпископи в своїх дієцезіях. Петро —це голова апостолів, а не рівний іншим, як твердить безпідставно та всупереч навчанню Східніх Отців митр. Іляріон, спираючись на якісь видумані ним "православні", а може краще єретицькі "маси" (32 ст.)., як це Шановний Автор сам бодай частинно признає, вичисляючи єретиків аріянів, як ворогів папського примату. (82 ст.).

Митр. Іляріон не є першим противником папського примату над вселенською Церквою. Католицька Церква мала, має і завжди буде мати багато ворогів, що стараються повалити її. Найкращий же засіб, щоб повалити Церкву, це позбавити її верховного проводу та поділити її на осібні, незалежні частини, як це сталося з різними автокефальними церквами. Якщо нема одного проводу, так не буде одностайности в діянні та житті Церкви, а це веде до безладдя та занепаду.

Щоправда, всі інші апостоли бути теж пастирями душ, але вони по волі самого Спасителя мали підлягати верховному проводові Петра, що є найвищим пастирем. Бо чи є де в світі якесь стадо, що не мало б одного провідного пастиря? Хіба Христос не подбав би про Свою Церкву, щоб і вона теж мала одного найвищого Пастиря? Він подбав, сказавши до Петра: **Паси Мої вівці!** Пастирювання Петра не виключає невидимого пастирювання Христа, що повік залишиться Пастирем невидимом відкуплених Його кров'ю душ. Так, як священик, прощаючи грішникові гріхи, не виключає Христа, так і Петро, пасучи вівці, цебто управляючи Церквою вірних, не виключає Христа-Архипастиря, бо Петро пасе ці вівці з поручення та в іменні Христа. Петро це тільки засіб у руках Спасителя, щоб вести душі до спасіння. Хто признає та кориться Петрові, той признає і кориться самому Христові. Хто ж відкидає Петра, той відкидає й Христа, бо не хоче



коритися Христовому намісникові, що йому Христос поручає дбати про людські душі: **Паси Мої вівці!**

Митр. Іляріон не бачить нічого надзвичайного в словах Петра: **Ти Христос, Син Бога живого!** (Мт. 16, 16), якими визнав божество Спасителя й як надгороду за це визнання був відзначений Христом і настановлений головою Церкви. Шановний Автор приписує відповідь Петра його нагальному характерові, кажучи: "З відповіддю вихоплюється Петро, як найгарячіший з учнів" (49 ст.). Митр. Іляріон штудерно намагається це вияснити, але його вияснення фальшиве, бо Св. Отці Східньої Церкви йнакше про це говорили. Он **Св. Кирило Олександрійський** (376-444) каже: **"Корифей і первоверховний** над іншими виступив і каже:—Ти Христос..." (Твори Св. Кир. Александрійскаго, вид. у Москві, Дух. Академія, ч. XV, 1912, 291-309 ст.). Цей східній святий Отець і учитель Церкви подає навіть причину, чому Петро відповів за інших апостолів: **"Годилося,** щоб за всіх відповів той один, якому належалося **вище місце** в зборі апостолів" (Таксамо, ч. XIII, 1906, 84 ст.).

Св. Письмо Нового Завіта наводить місця, де Петро авторитетно рішає спір поміж апостолами. Йшло про обрізання поган. Гадки апостолів у цій справі були поділені. Одні вимагали, щоб навернені до християнства пагани приймали жидівське обрізання, другі ж перечили його потребу. Тоді встав Петро та заявив, що новонавернениим із поганства не вільно накладати обов'язку обрізання: **Ми віруємо, що спасемося ласкою Господа Ісуса так само як вони.** (Діян. 12, II). Як же ж прийняли апостоли рішення Петра? З покірною підлеглістю, слухаючи його як свого наставника, бо каже далі Св. Письмо: І ЦІЛА ГРОМАДА ЗАМОВКЛА! (Таксамо, 12). Чи ж це не доказує, що Апостоли признавали верховство Петра та його вищість над них? Не дивно, що Св. Єроним і бл. Теодорит звуть рішення єрусалимського собору "рішенням Петра". Нажаль митр. Іляріон не завважив цього. Він, хоч і сам переклав Дії Апостолів укр. мовою, чомусь забув, як апостоли на єрусалимськім соборі покірно та без спротиву прийняли рішення Петра в справі обрізання новонавернених із поганства християн.

Проте Шановний Автор аж надто докладно зауважив, ба й тріюмфально підкреслив немов доказ проти головування Петра слова, що Св. Павло звернув до Петра, докоряючи йому, що не повинен двояко поступати, раз заховуватися як приклонник жидівських традицій, та знову полишати їх. Митр. Іляріон кличе: "Взагалі Св. Письмо ніде **ані словом** (!) не вказує, щоб Апостоли самі вважали Петра за найвищого поміж собою; навпаки, Павло публічно осудив був Петра (див. Лист до Гал. 2, 11-15), заявивши, що **"Петро заслуговує на осуд".** Яке ж тут першенство"? (54 ст.).

Як і коли Св. Павло "судив" Петра? Чи дійсно осудив його?— як це твердить митр. Іляріон намагаючись отим фактом доказати, що Петра не вважали наставником апостолів? Про що властиво там ішло? От про що: Петро працював поміж новонавернеными жидами, тому й зберігав деякі їх обрядові приписи, щоб не дразнити навернених юдеїв. Павло, працюючи поміж пагани,

не накладав жидівських звичаїв на паган, бо в новім завіті вони не мали значення. Коли ж Петро був в Антіохії, він сам не зберігав їх, пробуваючи поміж християнами навернених з паганства. Як же ж прийшли християни навернені з жидівства, то Петро став зберігати з ними деякі жидівські обрядові приписи. Це викликало подив поміж християнами, що навернулися з поганства. Св. Павло публично звернув Петрові увагу, що не слід так поступати. З докору Павла Петрові Шановний Автор старається збудувати аргумент проти першенства Св. Петра. Чи це дійсно доказ проти примату Петра?

Св. Павло, звертаючи увагу Петрові на те, що його поведінка могла дивувати навернених з паганства християн, зовсім не перечить примату апостола Петра. Петро ж сам був заявив на єрусалимському соборі, що жидівські обрядові звичаї не зобов'язують християн. Отож тут Петро не помилився в навчанні, але поступив так зо слабости для християн-юдеїв, щоб не дразнити їх. Оттому Павло по-братньому звернув йому увагу і то публично, бо його поведінка могла викликати замішання поміж християнами, що навернулися з поганства. Зрештою навіть підвладний може звернути увагу свому настоятелеві, не заперечуючи його авторитету над собою. Чому ж треба добачувати заперечування Петрового примату в увазі, що Павло взернув Петрові, як це робить митр. Ілярíон, кличучи тріюмфально: 'Яке ж тут першенство?" (54 ст.).

Зрештою Св. Іван Золотоустий каже, що Св. Павло не осуджував поступування Петра, якого разом із Яковом і Іваном зве **стоянами** цебто підпорою Церкви, але публично зганив християн навернених із юдейства за їхне непотрібне прив'язання до юдейських звичаїв і за намагання наложити ці звичаї навіть на християн навернених із поганства. Це ж для новонавернених із поганства християн було б тяжке ярмо непотрібно на них наложене. **Сказане** Павлом, каже Св. Іван Золотоустий, **не було докором для Петра, але упімненням для юдеїв в виді докору зверненого до Петра.** (Бесіди на разн. міста, III, 117-118 ст.).

Ото ж не було рації для митр. Ілярíона тішитися та кликати: "Яке тут першенство?"... Митр. Ілярíон тріюмфує, що Павло противиться Петрові, а Св. Іван Золотоустий, славний екзегет і великий учитель святої православної Церкви не допускає навіть можливости, щоб Павло противився Петрові та кличе: "Да не будет!" Великий учитель Східньої Церкви заперечує, що **вибрана посудина** Христа (Павло) міг протиставитися тому (Петрові), якого Церква "почитає як Голову апостольського збору, провідника вселенної та підвалину Церкви". (Таксамо, Бес. на II Тим. 3, I, III, 182).

Тепер же, кому треба вірити, Св. Іванові Золотоустому, учителеві Східньої Церкви, одному з найбільших толкувателів Св. Письма, чи митр. Ілярíонові, що, як ми бачили в попередніх статтях на тему його книжки "Поділ...", твердить дечого багато неправдивого, або перекручує факти історичні чи винаходить штудерні вияснення, на які не годен подати ніяких аргументів хіба свій власний авторитет або авторитет московських письменників, яких він невпинно цитує в своїм творі немов непомильні джере-



ла, не числячись із тим, що про дану тему навчають Отці Св. Церкви... Нехай Шановні Читачі самі розсудять, кому треба вірити і видадуть осуд про те, що пише Шановний Автор, митр. Ілярíон, голова автокефальної Церкви, що її донедавна не признавав, поки лідери цієї Церкви не запропонували йому посади в цій церкві та наложили йому деякі умови, в яких він мусить виконувати своє головування...

## ОЧИЩАЛЬНА СИЛА МОЛИТВИ

Християнин, що молиться, є промінюючим християнином. Веселе серце і промінююче обличчя доказують, що християнин живе в мирі з Богом, з людьми і з самим собою. Християнин, що молиться, є чистий серцем.

Молитва і гріх не можуть жити разом у тому самому серці. Або молитва вижене всі гріхи, або гріхи знищать молитовне життя християнина.

Християнин, що молиться, буде християнином, що любить і прощає. Лихі думки, лихословлення, ненависть, нетолеранція чи яканебудь злоба не можуть жити в атмосфері молитви. Ніхто не може одночасно молитися і ненавидіти; християнин або перестане ненавидіти, або перестане молитися.

Християнин, що молиться, буде зростаючим християнином. Ніхто не може залишитися малим, слабим і переможеним, коли є витривалим у молитві. Душа росте міцна, багата і гарна в товаристві Отця. Молитва є атмосферою спільноти, у якій душа зростає в мирі і мудрості.

Християнин, що молиться, є християнином, що ділиться і роздає. Ніхто не може одночасно бути самолюбом і молитися; ніхто не може бути невірним у своїм господарюванню. Християнським життям треба ділитися; сконцентроване на себе життя витисне молитву. Молитва витисне самолюбство і знайде вислів, ділячись своєю промінистістю з іншими. Молитва є одним з найбагатіших духових переживань.

---

Багато людей скаржуться на свою роботу чи професію. Ми повинні покірно прийняти кожен стан, у якому Бог поставив нас, хоча б він був незначний і повен трудностей, бо цей стан чи робота будуть завжди шляхетні та корисні нашій душі, коли гідно з любови до Бога виконаємо їх. Це не місце чинить людину вартісною, але людина місце. Ми повинні бути завжди та в усьому вірні Богові мов лицарі свому Цареві.

---

"Католицька преса понесе нашу науку до домів, до робітників і підприємців і до свідомости тих, що пишуть закони краю".
Св. Отець Папа Пій XII.

# Розкаяний Убійник

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

КРОВ мучеників ніколи не пропадає. Мученики це герої Христової Церкви, що проживають і діють по своїм відході з цього світу.

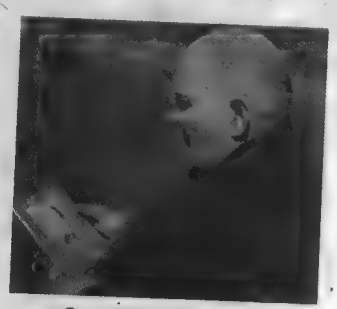

Олександер Серенеллі

Марійка Горетті не забула про тих, що звертались до неї. Хоч сама її мученича смерть була чудом, яке вчинило її героїнею на всю вічність, проте Всевишній почав прославляти її прерізними чудами зараз по її смерті. Хворі на тиф, сухоти та всякі інші недуги почали звертатися до неї, благаючи помочі та потіхи... Марійка з неба відповіла чудами на їхні прохання...

Найбільше ж її чудо це повне розкаяння та навернення її вбийника, Олександра, що перший скористав з її крови, яку невинно пролляв у приступі розбурханої пристрасті.

16-го жовтня 1902 р. справедливість засудила його на 30 років тяжкої в'язниці та примусових робіт, бо публична опінія народу домагалася строгої кари для злочинця, хоч масонська преса намагалася всілякими засобами виправдати його злочин і врятувати від заслуженої кари.

Навернення й опам'ятання вбийника це либонь найбільше чудо доконане заступництвом мучениці, бо Олександер полишився закамянілий по доконанім убийстві.

Марне урядовці справедливости переслухували його. Він завзято мовчав і не хотів відповідати, чекаючи на кару смерти або на звільнення під позором умової слабости.

В часі судової розправи був повний цинізму та не виявляв жодного докору сумління за свій злочин, ба й кепкуючи заявляв, що єдиним мотивом його злочину була подія, що на ціле життя дістане мешкання та арештанський хліб, тому й не потребуватиме журитися прожитком. Безбожні та неморальні книжки і часописі перетворили людину в звірину.

Здається, що такою поведінкою сподівався викликати в суддях враження умової хвороби та так уникнути заслужену кару. Проте судді не дали себе перехитрити Олександрові.

Поліція вислала до нього його власного брата, що був жандармом. Сподіючись, що вияснення злочину поменшить його провину, убийник точно описав свій проступок, заявляючи, що



перед злочином намагався приманами, обіцянками та погрозами привести Марійку до гріха. Коли ж вона відмовилася, бо це гріх, так напасник попав у шал, ухопив заздалегідь приготований кинджал, накинувся на спокушуване дівча та смертельно поранив його.

По такім зізнанні злочинця марні були викрути Олександра та хитрощі масонської преси і її редакторів, що бажали захистити від кари. Злочин був продуманий, підготований, тому й занадто очевидний, щоб можна його було оправдати. Хоч злочин вимагав кари смерти, проте Олександер дістав тільки 30 літ тяжкої тюрми, бо був малолітній. Розправа відбулася в Римі, щоб захоронити злочинця перед гнівом і пімстою народу. Тривала вона три місяці. Навіть по відбутті кари Олександер мав полишитися три роки під доглядом поліції. Крім цього суд позбавив його всіх громадянських прав, бо лікарі признали по докладнім прослідженні, що Олександер зовсім умово здоровий, тому й вповні відповідальний за свій злочин.

Переведений до тюрми в Сицилії убийник полишився надалі циніком. Ні тридцятилітня тюрма, ні позбавлення свободи, ні розлука з батьком, ні неслава родини, ні сам злочин негодні були опам'ятати убийника та викликати в його серці найменшої познаки розкаяння, бо порнографічна преса потушила в ньому всяке людське почування та затерла різницю між добром і злом.

Кров же мучениці не пішла намарне. Кров Марійки це краплина, що впала в безодню Олександрової злочинности. Кров же не вода, бо вона обагрює все, на що попаде, особливо тих, що її проливають.

Всі мученики, за прикладом Спасителя, прощають своїм убийникам: "Отче, відпусти їм, бо не знають, що роблять!"

Марійка не тільки простила Олександрові, але й заявила священикові перед смертю: "Прощаю йому з любови до Ісуса... і хочу, щоб він був зо мною в раю... Нехай Бог простить йому, бо я вже простила".

Великодушне та беззастережне пробачення припечатане кров'ю мучениці та її молитвою кликало милосердя перед троном Всевишнього в небі, де пробувала мученица. Чи ж посеред небесної слави мала б вона забути про того, хто був причиною її слави та мучеництва, чи не пам'ятала про того, якого намагалася опам'ятати погрозами вічного прокляття і пригадкою пекла погасити в ньому полум'я пожадливости? Ні, вона не забула про бідного злочинця. Посеред небесної слави виблагала в Бога його покаяння та навернення.

Олекнадер відбував кару в Ното на Сицилії. Дозорці поступали з ним шорстко, бо так велів засуд суддів. Він мусів тяжко працювати, ламаючи каміння для будови доріг.

Ніхто не знав, де Олександер відбував кару. Всі про нього забули за винятком єп. Тита Куккі, що в пастирській ревності бажав рятувати душу злочинця. Це не була легка справа. Треба було вперед викрити, де пробував засудженець. По довгих розшуках ревний архипастир довідався довірочним шляхам, що Олександер перебуває в Сицилії. Єпископ зразу почав висилати

йому католицькі часописі, які щораз голосніше прославляли мученицю з Коріналдо.

Крім цього Монсіне Куккі написав до єпископа в Ното, прохаючи його відвідати засудженця та передати йому маленьку біографію Марійки Горетті, яку Олександер прийняв з радістю.

Трудно було побачитися з Олександром, бо в тюрмі панувала страшна антиклирикальна атмосфера викликана масонськими та безбожницькими чинниками, що тоді рядили Італією.

Отець Домінік Фіорентіно, визначний ширитель слави маленької мучениці, довго трудився, але на кінець виєднав позволення для єпископа Бляндіні побачитися з засудженим убийником. Старенький, нездоровий архипастир радо погодився на труд, аби тільки спасти нещасну душу, бо й за неї Христос теж помер і кров пролляв.

В назначений день єпископ удався до в'язниці та по батьківськи заговорив до Олександра, що може в житті не чув ласкавого та люб'ячого слова. Горливий архипастир представив йому невичерпне Боже милосердя, говорив про прощення, пригадав Христову кров, що заступається за грішниками і пробачення, що йому полишила Марійка в хвилині смерти. При прощанні полишив йому біографію життя Марійки. Олександер прочитав коротеньку біографію мучниці, бо він завжди любувався в книжках.

Ця маленька брошурка, що її прочитав у тюрмі, опам'ятала його. Олександер увійшов у себе та вперше об'єктивно зрозумів, яку жахливу ролю відограв у трагедії Марійки. Розкрилися замр'ячені пристрастями очі й він зрозумів, що був дійсною потворою".

Олександер не був половинчастою людиною. Він не починав діла, щоб його не докінчити. Заплакав у розкаянні, визнав свій злочин; почув у собі довір'я до Божого милосердя та рішився направити свій гріх перед цілим світом.

Кожне слово в біографії Марійки було гострим мечем, що глибоко ранив його затверділе серце, викликуючи в ньому біль і жаль. Пригадуючи собі Марійку, що в тюрмі представлялася без похибки його уяві, оточена небесним авреолом мучеництва, Олександер захоплювався нею, невинно продумував і в снах мріяв про неї. Ці думки та мрії про святу героїню вливали відвагу в його зболілу душу та розбуджували відвагу благати в Бога прощення, бо уявляв собі Марійку, як простягає до Христа руки та благає помилувати вбийника. Посеред мрій і плачу цілував її образець, молився до неї немов до Святої, бо відчував, що своїм заступництвом у Бога Марійка виблагає йому прощення провини та допоможе двигнутися з упадку, зреформувати життя та направити згіршення. Отак Олександер плакав, каявся, молився, розмовляючи з Марійкою немов з живою особою, яку тепер подивляв і любив чистою любов'ю.

Довгі дні роздуми та каяття змінили його простацьку душу. Не задовольнився своїм плачем. Забажав дати світові знати, що він кається й оплакує кривду, що вчинив Марійці. Оттому написав листа до єпископа Бляндіні, де повний жалю признає свою провину, та невинність Марійки, приймаючи тюремний присуд як



покуту за свій гріх, повторяючи, що за деякі злочини не буде ніколи забагато покути.

Раз у сні з'явилася йому сніжнобіла Марійка в городі посеред квітів, подаючи йому китицю лілей зо словами: "Візьми їх!" Оповідаючи це видіння, додає: "Сподіюся спастися, бо в небі маю Святу, що молиться за мене!"

Добре, прикладне, побожне життя віддане молитві та приниманні Святих Тайн виєднали йому скорочення кари на 28 літ. Вийшов з тюрми 7 березня 1929.

Вийшовши з тюрми, попрохав прощення в Асумпти, що й дістав. Тепер він проводить побожне життя, працюючи як огородник у Капуцинів.

**1) Чи це правда, що католицька Церква забороняє своїм вірним читати Біблію? Так говорять мої сусіди біблійники.**

Католицька Церква зовсім не забороняє своїм вірним читати Біблію. Навпаки вона заохочує католиків читати Біблію та Св. Євангелію. "Незнання Св. Письма це незнання Христа", сказав Папа Лев XIII.

Католицька Церква забороняє католикам читати некатолицькі Біблії, бо їх видавці подекуди пофальшували їх, тому вони не віддають точно Св. Письма. Кожен католик може набути католицьку Біблію та розчитуватися в ній, щоб пізнати Божий закон і краще зберігати його.

**2) Чи це правда, що Папа має право розв'язати правдиве подружжя та позволити партнерам удруге вийти заміж чи оженитися?**

Якщо подружя є важне і завершене, так ніхто в світі не має права розв'язати його та дозволити партнерам удруге виходити заміж чи женитися: "Що Бог злучив, нехай чоловік не розлучує!" сказав Христос. Папа не може зміняти законів, що Христос проголосив для Своїх визнавців. Найкращий приклад дає на це англіканська Церква. Як Генрих VIII, англійський король, домагався розводу, бо не злюбив старшої від себе Катерини Арагонської, і при тім грозив Папі схизмою цілої англійської Церкви, так Папа відповів: "МИ НЕ МОЖЕМО!" Отож Папа дозволив радше на відірвання цілої англійської Церкви ніж мав би був дозволити на розвід, бо Папа не мав права розв'язувати важного та завершеного подружжя.

Проте часом подружя може бути неважне через різні причини може навіть невідомі самим подругам. То-

ді Папа може видати рішення, яким проголошує, що дане подружжя було неважне від самого початку. Таксамо. Папа з важних причин може розв'язати важне, але не "завершене" подружжя, хоч подібні випадки рідко трапляються.

**3) Чому диявол спокушує людей найбільше спокусами проти чистоти?**

Це тому, що Людина по упадку в первородний гріх дуже схильна до змислових приємностей. Невинний Адам і Єва не відчували в собі змислових порухів, тому й диявол не міг привести їх до гріха нечистоти. По упадку ж у первородний гріх люди відчувають у собі змисловість, тому й диявол намагається користати з цього та спокушує до цього гріха.

Перед упадком у первородний гріх людська природа була ухоронена перед змисловістю особливішою Божою ласкою. Адам затратив цей привілей для себе та для своїх потомків. Якщо б Адам був не згрішив, так ні він сам, ні його нащадки не були б підлягали змисловим спокусам.

**4) Які є головні сакраменталія?**

Он головні сакраменталія: 1) благословення, що вділяє єпископ чи священик; 2) екзорцизм злих духів; 3) благословення побожних речей, от як води, зілля, пасхи,

**5) Яких сакраменталій (благословенних речей) найбільше вживають католики?**

Католики найбільше вживають цих благословенних речей: свячена вода, свічки, лоза, хрестики, ікони Ісуса Христа, Пречистої Діви Марії і Святих, медалики, вервиці і парамани.

**6) Як треба уживати сакраменталій?**

Сакраменталій треба вживати з вірою та побожністю. Не вільно вживати їх як забобонів.

**7) Чому священик підносить навхрест освячені Дари?**

Священик підносить хрестообразно освячені Дари в часі Божественної Літургії, щоб пригадати людям, що Христос приніс себе в Жертву Отцеві на хресті за наші гріхи та спасіння.

# Про Східній Обряд

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

## ЯКІ КАНОНИ ЗОБОВ'ЯЗУЮТЬ СХІДНІХ КАТОЛИКІВ?

СХІДНІ обов'язані законами, що їх **виразно згадують,** як підчинений законові. Кодекс латинського канонічного права має різні закони, де є мова про Східніх. Ці закони можна б отак поділити:

1) Канони, що регулюють взаємовідносини між латинниками та східніми та накладають обов'язки на латинників.—Отак канон 542, 2 каже: "Важно, але незаконно вступають до латинського монастиря Східні, якщо вперед не дістали письменного дозволу від Східньої Конгрегації". Цей канон є повторений у новому східньому праві, що заторкує ченців і черниць (Кан. 74, § 2, 6). Східній священик має право служити Божественну Літургію в латинських церквах, якщо має посвідчення від свого єпископа, чи чернечого настоятеля, коли він чернець. (Кан. 804, 1).

Так світські, як чернечі священики, апробовані до слухання сповідей якимось Ординаріем, можуть розрішати подорожніх і людей без сталого поселення і також католиків східнього обряду (Кан. 881, 1).



Латинський єпископ не може правно (лічіте) висвячувати східнього християнина без позволення Апостольського престолу (Кан. 955, 2).

2) Канони, що регулюють взаємовідносини між латинниками та східніми та безпосередньо накладають обов'язки на східніх.—Отак: "Священики східнього обряду, що мають право чи привілей миропомазувати дітей свого обряду при хрещенні, не повинні миропомазувати дітей латинського обряду" (Кан. 782, 5). Таке миропомазання було б важне, але заборонене. Коли ж латинський священик має право миропомазувати латинські діти, так миропомазання було б попросту неважне, якщо б уділив його дитині східнього обряду (Кан. 782, 4).

Коли східній жениться чи східня виходить за латинника, так вони зобов'язані брати шлюб перед парохом, якщо латинник чи латинничка зобов'язані були до цієї форми (Кан. 1099, 3). Тепер східні зобов'язані брати шлюб перед парохом, бо так приписує для всіх східніх нове, канонічне, продружне право (Кан. 85, 86, 87).

3) Канони, що регулюють взаємовідносини між східніми та західніми християнами і обидвом накладають взаємні обов'язки. "Клирики (священики) не сміють поважитися намовляти латинників переходити на східній обряд, ані східніх на латинський" (Кан. 98, 2).

4)Канони, що нормують взаємновіднисини між різними обрядами, не заторкуючи тільки самих латинників або східніх.—"Кожен католик належить до того обряду, в якім був хрещений, хібащо був хрещений священиком іншого обряду чи то підступно, чи з конечности, коли не можна було дістати священика того самого обряду чи за апостольським позволенням, щоб хтось був хрещений у данім обряді, хоч не мав належати до нього" (Кан. 98, 1).

"Ніхто не може без позволення Апостольського Престолу переходити з одного обряду на другий, або вертатися до давнього обряду, по законнім переході на другий" (Кан. 98, 3).

"Жінка іншого обряду може перейти свобідно на обряд свого мужа в часі шлюбу чи пізніше; коли ж подружжя розв'яжеться (як муж помре), вона може вернутися до свого попереднього обряду, хібащо партикулярне право забороняє" (Кан. 98, 4).

"Звичай, хоча б який довгий, приймати Св. Причастя в іншім обряді, не спричиняє зміни обряду" (Кан. 98, 5).

"Дитина має бути хрещена в обряді своїх батьків. Якщо одне з батьків належить до латинського обряду, а друге до східнього, так діти мають бути хрещені в обряді батька, хібащо спеціяльне право інакше заряджує" (Кан. 756, 1-2).

"Подружжя має бути заключене перед парохом дівчини, хібащо зайде якась слушна причина; подружжя ж католиків мішаного обряду (коли молодята належать до різних обрядів) мають бути в обряді хлопця та перед його парохом, хібащо партикулярне право інакше заряджує" (Кан. 1097, 2). Так було з подружжями українців католиків і латинників в Канаді та Америці

від проголошення конституції "Кум дата фуеріт" у 1929. Шлюб бував у церкві й обряді дівчини та перед її парохом. Цей партикулярний закон був скасований 22 лютня 1949 року, як вийшло нове, східне, канонічне право: "Подружжя має бути заключене перед парохом жениха, хібащо звичай або слушна причина вимагає інакше; подружжя ж католиків мішаного обряду, мають бути заключені в обряді мужа і перед його парохом" (Кан. 88, 3).

5) Канони, що приписують вірним східнього обряду зберігати свій східній обряд, або накладають цей обов'язок на кожного придержуватися свого обряду.—Отак канон 98 наказує кожному зберігати власний обряд, в якім був хрещений чи мав бути хрещений, бо коли через помилку чи з конечности українець католик був хрещений у латинськім обряді, він усетаки належить до східнього, а не до латинського обряду. Цей сам закон забороняє священикам перетягати вірних на другий обряд.

Далі Кодекс подає приписи про Св. Тайни. "Треба придержуватися обряду і церемоній приписаних апробованими Церквою книжками при доконуванні, розділюванні та приниманні Св. Тайн" (Кан. 733, 1).

"При відправлюванні Божественної Літургії священик по приписам власного обряду має вживати квашений або неквашений хліб, де б він не відправляв" (Кан. 816).

"Треба відправляти Божественну Літургію в літургійній мові свого обряду одобреного Церквою" (Кан. 819).

"Вірні різних обрядів можуть із побожности приймати Пресвяту Євхаристію в якімнебудь обряді".

"Проте порадно воно було б, щоб кожен прийняв Великодне Св. Причастя у власнім обряді".

"Ті, що вмирають, повинні прийняти Св. Дари в своїм обряді. Коли ж зайде конечність, так можна це зробити в якімнебудь обряді" (Кан. 865, 1-3).

Котрими ж канонами латинського Кодексу є зобов'язані Східні Католики?—Канони під 1-им числом безпосередньо зобов'язують латинників, а посередньо східніх. Канони під 2-им числом безпосередньо зобов'язують східніх, а посередньо латинників. Канони під 3-им числом зобов'язують однаково всіх, латинників і східніх. Перші три категорії канонів (1, 2 і 3 число) нормують взаємовідносини між східніми та латинниками, отож не заторкує взаємовідносин поміж самими східніми різних обрядів. Канони під 4-им числом заторкують взаємини між різними обрядами. Проте не слід на це надто наставати, бо кодекс регулює головно та першорядно взаємини між латинниками та східніми, бо був він уложений для латинників, а не для східніх, тому й не займається взаєминами поміж християнами різних східніх обрядів. Канони під 5-им числом зобов'язують безпосередньо вірних різних обрядів.

В) Східні зобов'язані канонами, що **"імплічіте", невиразно про них говорять.**—Щоб це правило могло бути примінене до східніх, потрібні дві умовини: а) Тон цих конституцій має бути загальний. Конституції мають обнимати всіх католиків, а не членів одного якогось обряду. б) Щоб справа, про яку говорить якась папська конституція, була спільна східнім і латинникам. Он



приклад: Папа чи Конгрегація осуджує тайні товариства і забороняє католикам належати до них чи складати в них присягу невідомим вождям. Чи це тільки латинники зобов'язані цією забороною, чи вона розтягається теж на східніх католиків? Вчені не погоджуються в цій справі. Справа пішла до Св. Офіція, що видав таке рішення: Східні теж зобов'язані цією забороною!—Чому? Тому, що потаємні організації та товариства є однаково шкідливі латинникам, які і східнім. Крім цього тон заборонів був загальний цобто не обмежувався до вірних ніякого обряду, тому й обнимав всіх католиків. Якщо зайдуть якісь нові потреби часів, що вимагають загальних протизасобів так для Сходу, як для Заходу, коли особливіші потреби вимагають рішення найвищого церковного авторитету, як це буває з законами проти масонерії, тоді Папа чи Конгрегація може видати загальне рішення, що буде зобов'язувати всіх католиків різних обрядів, хоча б вони поіменно не були згадані.

## ЛЬВІВ

ЛЬВІВ це серце Західньої України. Церква Святого Юрія, що була митрополитальною церквою галицьких митрополитів по віднові галицької митрополії в 1807 році за Михайла Ангеловича, є безперечно найкращою церквою у Львові. В початках 13-го століття на Святоюрській Горі, де сьогодні пишається велична церква, був тільки ліс. Посеред густого ліса проживали наші ченці-пустельники. Князь Василько, брат нашого великого Данила, що злучив церкву своєї галицько-волинської держави з Папою та був коронований папським послом на короля, прийшов до ченців, закінчити свою старече життя на молитві та самоті.

Василько мабуть вистарався в свого братанка Лева, що він побудував посеред лісу на горі невеличку церковцю та декілька монаших келійок для ченців, що там уже проживали.

Згодом число ченців значно зросло. Стало замало келій. Ченці взялися до праці та вибудували великий манастир у честь Св. Юрія. Церква ж полишилася та сама, бо не було потреби більшої.

В 1340 році польський король, Казимир, напав на Галичину, спустошив наші села та дійшов зо своїм військом до Львова. Місто впало жертвою чисельної переваги польського війська. По здобутті міста переможець забрався до манастиря, взяв його силою та звелів вирізати всіх львівських міщан, що були скрилися в манастирі. Крім цього Казимир звелів пустили з димом манастир і церковцю.

Який рік пізніше ігумен манастиря, о. Евтимій, забрався з осталими ченцями до будови нового манастиря та церкви. Будував він уже не з дерева, але з тривкого матеріялу. Церква ви-

ставлена отцем Євтиміем простояла аж до 1744 року. Коли ж вона почала валитися, то львівський єпископ, Атанасій Шептицький, звелів розібрати її та очистити місце під будову нової церкви.

Так заложено підвалини під величну церкву Св. Юрія, що є славою та гордістю нашої Церкви в Західній Україні. Атанасій помер, не докінчивши церкви. Прийшов Лев Шептицький і доконав діло. Повстала велична церква Св. Юрія на святоюрській горі.

Ця церква маю чудотворну ікону Богородиці. Старинна це ікона та знана по всій Україні з чуд. Це **Теребовельська ікона.**

Теребовельською зветься вона, бо була вона в княжім городі Теребовлі, заки перенесено її до Львова, де вона зберігається по сьогоднішній день.

В 1672 році турецький султан, Магомет IV, напав на Україну, понищив села, попалив міста та підступив під Каменець Подільський. Його орда захопила старинне, українське місто по довгій і завзятій обороні. Гордий султан не хотів в'їзджати до здобутого Каменця Подільського, бо там було багато церков. Він звелів понищити вперед церкви та очистити місто з християнства. Жорстокі яничари вирізали населення Каменця, поскидали з церков хрести та поставили на них магометанські півмісяці. Тоді султан в'їхав тріюмфально до здобутого міста. Його дорогу вимощено святими образами та іконами.

Горді турки перемінили Камянець Подільський у свою твердиню та стали робити з неї набіги на інші довколишні міста та села. В 1673 році турецька орда вибралася з Камінця до Теребовлі, що лежить на Поділлі. Теребовля була тоді слабо захищена від нападів. Її колишня слава давно минулася, перейшовши в історію. Проте Божа Мати чувала над давнім княжем містом. Вже в 1663 році Божа Мати заллялася сльозами гейби попереджаючи свої діточки про недалекий турецький набіг. Відділ козаків, що тоді був у Теребовлі зо своїм ротмістром, Іваном Суловським, бачив це чудо, як Богородиця плакала. В 1673 році турки з Камінця підступили під Теребовлю, сподіючись легкої здобичі, бо місто було дуже слабо укріплене. Мало воно всього один замок оточений сильнішим муром. Недалеко замку стояв манастир із церквою. В церкві була ікона Богородиці, що з давен давна славилася чудами.

Так мешканці Теребовлі, як і ченці забралися до замку, бо місто та манастир не мали сливе ніякої оборони. Ченці забрали з собою ікону Богородиці, щоб вона не попалася в руки туркам.

Турки наближилися до Теребовлі та стали облягати її. Сподівалися бісурмени легко заволодіти слабо бороненим замком, бо крім народу недосвідченого в воєннім ремеслі було в замку тільки декілька соток наших відважних козаків. Так мешканці, як козаки були готові боронитися до останку, згинути в бою а не піддатися на сором поганцям. Турки зобачили, що з відважними оборонцями справа не піде так легко, як вони сподівалися. Облога міста тривала 14 днів. Турки декілька разів штурмували замок, але він не піддався. Нарід боронився до загину.



Завзятість нечисленних козаків і теребовлян до краю розлютила яничар. Ціле Поділля, укріплений Камінець Подільський піддалися їм і були в їх руках, а тут слабенька Теребовля противиться їх ордам. Розлючені турки порішили покінчити з Теребовлею. Паганці підложили міни під мури замку. Сподівалися, що міни вибухнуть та подавлять оборонців. Решту ж населення мали вирізати турки, бо ніхто вже не врятує нещасних теребовлян, як не стане оборонних мурів.

Так оборонці, як населення посеред страшної паніки готовилися до неминучої смерти. Проте не всі стратили надію. Як оборонці відважно стояли на мурах і намагалися відбивати наступаючі орди турків, населення ведене одним ченцем зібралося перед чудотворною іконою Богородиці та посеред сліз і зідхань благало в неї рятунку. Марія, їхня Небесна Покровителька, могла єдина врятувати їх від смерти та неволі, бо не можна було нізвідки сподіватися помочі. Навіть малі діти навколішках молилися до Богоматері, закликаючи рятувати їх.

Пречиста Діва не завела в надіях своїх діточок. Турки підпалили міни та тріюмфально ждали на розрив мурів. Тимчасом сталося чудо. Міни вибухли зо страшним гуком, але не розвалили мурів. Навпаки, вибухаючі міни відбилися від мурів і впали на наступаючих турків. Це спричинило страшний погром поміж турецьким військом. Орда стратила найзавзятіших яничарів, що були на переді наступаючого війська. Під мурами лежали купи турецьких вояків.

Два молдавські воєводи, що були з турецьким військом під Теребовлею, зізнали під присягою, що вони бачили, як Божа Мати ходила по мурах замку та відвертала від мурів турецькі стріли та міни. Ці стріли верталися на самих турків, ранили та вбивали їх вояків і ширили страшну паніку.

Зобачивши чудо, турки покинули свій табор і в переполосі втекли. Ця чудесна подія записана на табличці очевидцями оборони Теребовлі. До большевицького нападу на Західню Україну, таблинка переховувалася в манастирі Св. Онуфрія у Львові.

Вдячні ж козаки та мешканці удалися перед ікону Богородиці та щиросердешно подякували їй за порятунок і захорону від неминучої смерти. З того часу слава про Теребовельську Богородицю рознеслася по всій Україні.

Йосип Шумлянський, львівський єпископ, великий почитатель Богородиці довідався про це чудо від очевидців. Він дуже зрадів, що його Небесна Покровителька чудесно врятувала Теребовлю. Проте його радість не була вільна від затривоження. Він побоювався, що розлючені турки могли б колись несподівано зробити наскок на Теребовлю та знищити ікону. Оттому Йосип Шумлянський порішив перенести ікону до укріпленого Львова. В 1674 році теребовляни попращалися зо своєю Небесною Покровителькою. Ікону забрано до Львова на приказ львівського єпископа. Поміщено її в церкві Святого Юрія.

Щорічно тисячні маси народу приходять на Покрови відвідати свою Небесну Царицю в церкві Св. Юра у Львові, бо вона далі опікується нашим народом і Церквою. Небесна Покровителька

двічі вирятувала самого єпископа від смерти. Раз єпископ був зранений затроєною турецькою стрілою, як був з козаками під Віднем. Затроєна стріла була б напевно спричинила його смерть. Єпископ удався до своєї Покровительки. На прочуд всіх отруя не пошкодила йому. Вдячний єпископ звелів зробити золоте серце та повісив його як вияв вдячности у стіп чудотворної ікони Богоматері. Було це 12 вересня, 1683 року, коли то найбільше шалів бій між християнськими та турецькими військами під Віднем. Там наші козаки відограли визначну ролю. Вони в рішальному бою за християнську цивілізацію Европи кинулися на паганців із оцим кличем: "Пресвята Діво, Мати України, будь з нами!" Це наші козаки прорвали головну турецьку лаву та змусили бісурманів до безладної втечі. Розгром під Віднем зламав раз на завжди потугу магометанів і звільнив Европу від турецької загрози.

Другий раз Пречиста Діва врятувала єпископа Шумлянського від смерти під Журавном. Було це в 1674 році. Турки напали на Україну. Козацькі та польські війська виступили проти нападників. Єпископ Шумлянський стояв недалеко боєвої лінії. Один турок вистрілив на нього. Куля мигнула попри голову єпископа та вбила співця, що стояв за ним. Єпископ приписав це чудо Богородиці, бо він поручився її опіці, як вирушав під Журавно. Шумлянський звелів витягнути кулю, що мала його вбити, наказав облити її золотом і сам повісив перед Теребовельською іконою, перед якою гаряче молився та поручався Пречистій Діві, заки був вирушив під Журавно.

На обидвох пам'ятках є напис, що пригадує паломникам чудесне захоронення від смерти єпископа Й. Шумлянського: Он напись на кулі зпід Відня: 'Тота турецька куля... під Віднем... поцілила в ліве рам'я єпископа львівського, о. Йосипа Шумлянського, що був присутній в тій війні... Було то в неділю дня 12 вересня 1683. На вічну пам'ятку на образі П. Д. Марії Теребовельської в Львівській катедрі св. Юра завішена 28 жовтня 1683".

На позолоченій кулі, що зранила та вбила півця під Журавном, поминаючи єпископа, видіється оцей напис: "Один турок підчас битви під Журавном стрілив сею кулею до особи єп. Йосипа Шумлянського, а не поціливши його, пострілив в голову півця Петра, від котрої сей і помер. Було це в день св. Арх. Михаїла р. 1676... Кулю сю на вічну пам'ятку завішено при престолі П. Д. Марії в львівській руській катедрі св. Юра".

В 1704 Теребовельська Богородиця вчинила ще одне чудо для своїх почитателів у Львові. Лютеранські шведи облягли Львів і домагалися величезного окупу. Коли ж мешканці не змогли й окупитися, тоді строгий Штембок, шведський генерал, грозив містові руїною. Нещасні львовяни удалися до Богородиці, припали перед її чудотворною іконою та стали благати рятунку. Марія на іконі залилася сльозами над недолею своїх діточок. Бачив це шведський генерал, що прийшов був по окуп. Це так зворушило його що зрікся окупу, відступив від облоги міста та більше не докучав мешканцям.

---

# ЗАКЛИК

## АМЕРИКАНСЬКИХ ВЛАДИК У СПРАВІ ВИХОВАННЯ І НАВЧАННЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

**Преосв. Єп. К. Богачевський**
Апост. Ексарх.

**Преосв. Єп. А. Сеннишин**
Єп. Помічник

### ЗАКЛИК ДО ДУХОВЕНСТВА Й УЧИТЕЛЬСТВА В НАШИХ ШКОЛАХ

### Напрямні виховання і навчання

НАДІЙШОВ вересень. Пусті мури наших шкіл оживились. До них вступило життя. Наша дітвора заповнила лавки. Почався шкільний рік.

Дорого коштувала будова наших шкіл. Багато жертв треба було зібрати, багато праці власки, поки здвигнено цілу сітку наших парохіяльних шкіл. Та не менше гроша й труду коштує вдержання шкіл. Всі ті витрати будування, випосаження чи вдержання шкіл ми можемо обрахувати. Рахунки покажуть нам легко, скільки все те коштує.

Однак є щось, чого не можна обрахувати. Цією великою цінністю є діти, життя наших шкіл. Кожна дитина—це скарб для її батьків і цілої родини, це цінний скарб нашої Церкви й нашого народу, це скарб для самого Творця, в очах Якого душа кожної дитини вартісніша, як цілий матеріяльний світ, що його красу й безмежність подивляємо. Тому про цей великий скарб, про дітей, треба нам дуже дбати. Треба вжити якнайбільших заходів, щоб у наших школах, збудованих для наших дітей, українська католицька дітвора одержала якнайкраще виховання, цю дорогоцінність людини. Щодо цього, в цій праці за Вами слово, батьки дітей, Отці Духовні, Сестри-Учительки й Учителі. Тільки Вашою згармонізованою співпрацею досягнете такої шляхетної цілі—дбайливого виховання дітей. А виховайте дітей так, щоб вони були славою нас усіх; щоб діти вже від своїх ранніх літ навчи-

лися любити свого Твобця на небі, свою Церкву, свій нарід; щоб їх серце, як каже поет, раз налите добром, ввік не прохололо. Повторяємо: дім, школа, Церква—нехай разом співпрацюють у цій такій дуже важливій ділянці над вихованням нашої молоді.

Хто може заперечити, що будучність наша тут, у ЗДА, розцвіт нашої Церкви, наших парохій, нашої культури, нашого взагалі життя (включаючи дальше існування самих наших шкіл), а вкінці якоюсь мірою будучність Америки, в якій живемо, залежить від виховання нашої молоді, яку нам Господь повірив провадити? Ліпше поставлені школи, краще виховання молоді, то тим самим у державі менше криміналів, менше шпиталів, менше проклятих душ у пеклі. Сумний досвід учить нас, а сухі статистичні дані стверджують, що злочинність молоді постійно зростає. В цій загальній статистиці злочину, на жаль, і наша молодь має свій відповідальний відсоток. Де корінь лиха? Причин можна знайти багато, але одною з перших є занедбане, або невідповідне виховання дітей.

Тут хочемо заторкнути ще інший сумний факт (якщо мова про наші виключні справи), а саме, що багато нашої молоді покидає (головно, коли вступає в подружній стан) свій обряд, свою українсько-католицьку парохію, йде до чужих, пропадає для нас. Правда, доводиться сказати, що велика більшість осіб, які поступили так, не ходила до наших шкіл, не належала до наших католицьких організацій. Однак із жалем доводиться ствердити, що поміж тими, які покинули нас, є й такі, що ходили до наших ціложенних католицьких шкіл.

Де лік на це? Як зарадити цьому? Передусім треба всюди, де лише можливо, подбати про свою парохіяльну школу, так, щоб усі наші діти ходили до цих шкіл. Та це ще за мало! Бо що сказати про тих дітей, що з вкладом великих коштів одержали виховання в своїх школах, а опісля немає нам із них користи, бо для нас вони пропадають.

Часто чуємо тверезі голоси, що добрими громадянами Америки є ті члени своєї суспільности, які міцно держаться своєї віри, свого обряду та спільноти народу, з якого походять їх предки, які принесли до Америки свою культуру, традицію, збагачуючи нею культуру американського народу. Наша молодь повинна виконувати й виконує обов'язки, які накладає на нас прибрана батьківщина—Америка. Докази цього дали сотки нашої молоді, які полали свої голови, боронячи чести американських прапорів на полі бою. Але наша молодь повинна також добре знати, хто вона, яких батьків, ким і за що батьки закуті. Знати, що крім багатої й могутньої Америки є сплюндрована, ограблена, в крові купаючись Батьківщина та переслідувана новітніми неронами наша св. Церква. На жаль, одні цього не чули, не знають, а інші скоро забувають.

Ось тут треба нам усім замислитись, зробити перевірку, знайти причину лиха. Всіх тих, що навчають у школах, отже Вас, Високопреподобні і Всечесніші Отці Духовні, Преподобні Сестри, Пані й Панове Учителі, питаємо: Чи крім навчання приписаних предметів звертаєте Ви бачну й пильну увагу на достаточне навчання нашого обряду, Літургії, навчання молитов у рідній



мові, навчання української мови й українознавства? Та ж для цього й збудовано з таким великим вкладом гроша наші школи; для цього ж ми їх вдержуємо! Католики інших обрядів мають свої величні школи. Здавалось би: от найлегше й найвигідніше післати дитину до такої школи... Та ні! Ми будуємо наші рідні школи, бо хочемо наших дітей мати при собі, при нашій Церкві, при нашім обряді, при нашім народі!

Ще раз питаємо: Чи вповні наші школи сповняють те своє найперше завдання? Інші народи вчать своїх дітей любити свій Старий Край, свою Церкву, свої традиції. Чи ми мали б це занедбати?

Правда, навчання згаданих предметів (ще раз підкреслюємо, що не торкаємось тут предметів, приписаних шкільною програмою, які треба сумлінно навчати й держатись програми) велось досі усюди. Але, чи часом не за слабо були практиковані ті предмети? Чи дійсно всі діти одержали міцні підвалини в пізнанні свого рідного? Чи враз із навчанням тих предметів і любов вливано молоді до свого рідного, де всього, що українське, щоб діти ним дорожили, як великим скарбом? Ця любов—це щось більше, як саме знання, бо хто має щиру любов до свого рідного, то немає сили йому її видерти.

Тому пильно пригляньмося до того стану на початку цього шкільного року. Саме добра нагода перевірки, рефлексії, замислення. Пам'ятаймо, що по овочах пізнати дерево; по дітях, які виходять із наших шкіл, по їх дальшому життю пізнати, чи наші школи сповняють як слід своє завдання в обох ділянках: релігійно-моральній і народній. Не наражуймо наших шкіл на закид, що вони в дечому не дописують, головно в тому, ізза чого їх поставлено.

Гляньмо: Якщо в нас усе без заміту, продовжаймо дальше нашу корисну працю. Якщо були браки, недотягнення, доповнім їх, справмо, що недомагає. Зробім у цій справі все можливе, щоб виховати якнайкраще нашу молодь.

Нас не багато! Доложім старання, щоб жадна дитина не пропала для нас!

Доложім старання, зусиль, праці наших рук, а Господь поблагословить наші труди, нашу працю сторицею. Ще тут, на землі, нагородить нам за наш тяжкий труд, що побачимо врятовану й збережену нашу молодь для нашої Церкви й народу, а правдиву вічну нагороду одержимо за нашу ревну працю в другому життю, де щедра рука Господня нагородить кожного, хто формував молоді ніжні душі, хто тільки вливав у них любов до Бога, до Церкви, до рідного народу, хто навчив добро чинити тих найменших, що їх царство небесне.

✠ **Амвросій**
Єпископ Помічник
Генеральний Вікарій

✠ **Константин**
Єпископ
Апостольський Ексарх

# Релігійне Виховання Дітей

о. ПАВЛО МАЛЮГА ЧНІ.

РАЗ запиталися одну матір, щоб показала свої скарби. Вона чемно перепросила гостей і на хвилину вийшла на двір, прикликала своїх двох малих хлопчинків, які бавилися на подвір'ю, обмила й гарно зачесала їх, вбрала в чистеньку одіж і привела до гостинного покою. "Ось мої скарби", сказала вона до зібраних гостей,— ніжно обіймаючи своїх двох хлопчиків.

Діти—це скарб родичів. Скарб—нерукотворений, але живий,, сотворений на образ і подобу Божу. Скарб—цінніший ніж золото, бо за ніякі гроші не можна його здобути. Тільки на превеликий жаль батьки цей скарб закопують, як той нерозумний чоловік у Євангельському оповіданні.

Нераз можна почути, як старші батьки нарікають на свої діти: "Сьогодні діти не такі, як колись були. Колись діти були послушні, працьовиті, до церкви ходили, в хорі співали, церковні пости заховували, по-українськи між собою розмовляли..., а тепер, тільки гуляти напиватись і весело забавлятись..."

Яка причина, що батьки так мало потіхи мають зо своїх дітей? Слухайте, Шановні Батьки! Ви шукаєте овочів, де Ви нічого не посадили. Як Ви хочете, щоб діти Вас шанували й слухали, коли Ви самі не слухаєте правної власти? Як Ви хочете, щоб діти в згоді жили, коли в хаті замість любови й спокою, тільки прокльони й пиянство? Пословиця каже: "Слова навчають, а приклад потягає". Отже затямте собі добре, що хоча би Ви не знати як гарно вчили дітий словами, якщо вони будуть наочними свідками Вашої незгоди й сварні, то Ваша наука буде пуста й даремна. Який вплив можуть мати слова родичів, коли прикладом не потверджують свою науку?

Сучасні педагоги і провідники молоді настають, що дітям треба дати всю можність, щоб вони розвинути свої фізичні й духові спосібності спортом, читанням всякого роду книжок і часописів, оглядянням різних кін, музеїв, малюнків, тощо... а те що найважніше—релігійне виховання—вони промовчують. Вся їх наука змагає до розвою тіла й природного знання, а за душу їм байдуже.

Подібно поступають неодні батьки. Пильно дбають, що б їх дитина мала в що вбратись, чим забавитись і з чимось показатись. "Дитина моя боса не ходить, не голову є, до школи учащає. Що ж можу більше для неї зролити?" говорять неодні батьки. Забувають вони, що дитина має не тільки тіло, але й безсмертню душу. Як душа є щось куди вища від тіла, так і обов'язки супроти душі є взнесліші й важніші. Не думають батьки, що дитина, це дорогоцінний скарб, який Бог повірив їх опіці, і з ним не можуть робити що їм подобається. Дитина є передовсім Божою власністю. Дитина є в першій мірі дитиною неба. Вона мусить це небо осягнути,—а родичі мають обов'язок її помогти. Цей обов'язок вони взяли на себе, вступаючи в стан подружий. Релігійне виховання дитини не вільно легковажити або трактувати зовсім байдуже, що йде тут не про якусь маловажну річ, але про душу дитини, в дійсності про безмежну, святу річ—про спасення безсмертньої істоти сотвореної на образ і подобу Божу. Треба витворити якнайсердечніше відношення дитини до найліпшого Бога-Вітця, що на небі. Хтось може спитатися: "Як це зробити?"



Перша засада, що про неї мусимо пам'ятати, це та, що ніхто не може дати другому того, чого сам не має. Це цілком просте і всім зрозуміле. Тепер, коли хочемо вчинити відношення нашої дитинки до Бога щирим, сердечним, приязним, отвертим, свідомим, мусимо застановитися, чи наше власне відношення до Бога є саме таке? Чи самі не уважаємо Бога за якогось сильного й могучого пана, але далекого, неприступного і потрібного нам тільки в тяжких хвилинах нашого життя? Чи самі уважаємо Бога за свого найкращого приятеля й добродія? Чи відносимося до Нього з якнайбільшим довір'ям в своїх щоденних справах, як до найвірнішого приятеля? Коли будемо любити Бога кожним віддихом нашого серця і будемо відноситися до Нього з якнайбільшим довір'ям, тоді можемо сміло почати працю над душею дитини.

"Коли почати спрямовувати душу дитини до Бога?", хтось запитається. Якнайскоріше. Коли вона розуміє, що Ви до неї говорите. Не треба чекати на якийсь торжественний настрій, шукати якоїсь спеціяльної хвилі, а просто при кожній нагоді говорити дитині про Бога, як про найліпшого батька. Очевидно, на початку треба говорити до неї здрібнілою, діточою мовою, потім постепенно, як дитина починає розвиватися, щораз більше їй пояснювати Бога, найважніші події з життя Ісуса й Марії, анголів, святих, небо. Мусимо признати, що ці перші науки про Бога і Божі правди лишаються в душі людини на ціле життя, і це найсильніша запорука проти зла. Скільки людей стратили б віру або пішли б на грішну дорогу, як би не пам'ятали про поучення й поради своїх матерей?

Дуже важне, щоб дитина від самого початку мала поважне і правдиве поняття про святість, щоб вона здавала собі справу, що не той побожний чи святий, що відмовляє довгі молитви, пересиджує в церкві, і т.д., але той, що старанно й совісно сповняє свої обов'язки супроти Бога й людей, що любить ближнього свого як самого себе, і дуже важне, щоб дитина знала, що нашим ближнім є кожний чоловік.

Християнська мати перша формує совість дитини: вчить її робити добро та уникати зло. Впоює в неї страх перед гріхом. Учить її, що Бог всюди присутній, знає й бачить найбільше скриті блуди, та що Він карає, коли хто не кається й не поправляється. Вона старанно дбає, щоб її дитина заховала невинність своєї душі, тому усуває всі можливі небезпеки. Для малої дитини цих небезпек дуже багато: її змисли, її браття й сестри, її

товариші чи товаришки при забаві, домашня служба. Вона вважає, щоб ніколи не лишити під руками дітей книжок, часописів, малюнків, що могли б нарушити невинність дитини. Пильнує, щоб її діти не приставали зо злим товариством. Коли в місті є католицька школа, посилає свої діти до тої ж школи. Дбає, щоб в хаті був католицький часопис і книжки релігійного змісту. Здержує дітей від злих кін.

Релігія не може бути чимось другорядним чи додатком у вихованні дітей. На ній спирається все. Коли хочемо, щоб наш нарід був з'єднений і сильний, мусимо перше подбати про релігійне виховання дітей. Треба глибоко вповіти в душу дитини релігійного духа так, щоб релігія стала другою природою дітей, щоб вони зрозуміли, що віра є конечністю для людини, і що ніщо й ніхто не сміє цього дару видерти з душі. Коли так будете поступати, то заховаєте цей дорогоцінний скарб нашого народу, нашої святої Церкви, для неба, та самі заслужите собі на вічну нагороду в небі.

---

## СМІХОВИНКИ

Батько: Тепер мушу тобі злупити шукуру як я тобі обіцяв, бо ти прирік, що будеш чемний, але не дотримав обітниці!

Синок: Правда, я не дотримав обітниці, але хто ж вас, тату, змушує додержувати свою обітницю?

---

Чоловік нагло заслабнув і закричав: Жінко, біжи щоскоріше по лікаря, бо вже вмираю!

Жінка: Пощо бігти по лікаря, як ти вже вмираєш? Шкода труду та грошей!

---

Це діялося на кордоні советської і американської окупаційних зон. Американський вояк, кінчаючи варту, каже "Слава Богу", советський вояк—"Слава Сталіну".

Одного разу американський вояк не втерпів і запитав:

—Ну, гаразд, а як помре Сталін, то що ти тоді будеш казати?

—Тоді?... Тоді скажу, "Слава Богу".

---

—Як чув, що ти заборжився по вуха...

—На жаль, так. Але потішся тим, що я є малого росту.

---

Суддя:—Чи можете заперечити те, що ви напали на свідка, і побили його?

Підсудний:—Очевидно, можу, пане суддя, якщо ви вважаєте це за доцільне...

---

Студент:—Ти знову не здав іспиту?

—Певне, що не здав. Уяви собі, вони знов дали мені ті самі дурні запитання, що й у минулому році.

---

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1953

## Saint Demetrius, A Great Martyr of The Eastern Church

SAINT DEMETRIUS is one of the few Saints that are very popular among the Ukrainian people. Many churches are dedicated to this great martyr for the Christian faith. Our people turn to St. Demetrius in all their needs with a full confidence that their prayers will be heard and their petitions granted by the powerful Martyr who shed his blood for Christ.

*Who was Saint Demetrius?*

Saint Demetrius was born and educated in Thessalonica in Greece in the third century. His father was governor of that city which had many Christians among its inhabitants. Demetrius' pious parents raised their son in the love of God and his neighbor. His devout mother instilled into his heart a strong spirit of self-confidence and zeal for the Christian faith.

Upon his father's death Demetrius took over his office as a governor. His zeal, punctuality and affability attracted to him the attention of the emperor Galerius Maximus. Seeing his extraordinary capacities, the emperor treated him as his friend.

Unfortunately there are not many friendships based on the human qualities that are able to overcome the differences of faith or political views.

The pagan priests, seeing the growing decadence of their false religion and the marvelous spreading of the Christian faith, instigated emperor Galerius to start a general persecution of Christians. At the instigation of Diocletion Galerius issued a decree which forced all Christ's followers to abandon their faith and to adore the pagan idols.

Demetrius was ordered by the emperor to deal ruthlessly with Christians of his city of Thessalonica without sparing anyone. It goes without saying that Demetrius could not in good conscience fulfill such an impious order. He abstained from arresting Christians. If they were arrested by the imperial emissaries, Demetrius tried to set them free, or, if this was impossible, to visit, comfort and encourage them to persevere and to die for Christ as Christ died for them.

Demetrius' courageous behavior and zeal did not escape the imperial spies. They denounced him to emperor Galerius. The emperor could not believe his ears. "How was it possible?" he asked himself. "How can my beloved governor be a Christian whom I intend to erase from my empire?"

Upon his return from a military expedition the emperor entered the city of Thassalonica to inquire about Demetrius and his faith. He was utterly surprised when he heard from his beloved governor: "Your Majesty, I am your servant, and

you are my king. But remember that besides you, I have a greater King than you!"

"Who is that other king?" asked the irate emperor. "Tell me, who he is, you traitor!" Demetrius smiled to the emperor and said, "Do not be afraid. I won't betray you. I love you as my earthly king and I am ready to serve you as long as I live."

"Why then, do you disobey my orders? Why do you help and try to save those poor wretched whom I am determined to exterminate from my empire?" exclaimed the emperor.

Saint Demetrius replied: "My King, Christ, the Son of the living God, is greater than you. If I must choose between Christ and you I choose Christ for whom I am ready to shed my blood to the last drop."



The inquisition ended with the arrest of Demetrius. The saintly martyr was glad to suffer for Christ. He was prepared to death which he looked upon as the greatest honor that Christ can bestow upon his faithful servants.

Although angry with Demetrius the emperor did not have heart to condemn him to death. Demetrius knew that his end was not far off. He ordered his servant Luppas to distribute all his good to the poor upon his death.

Emeperor Galerius ordered an athletic play in Thessalonica in which the imperial athlete Lias took part displaying his unusual strength with which he challenged everyone to come and fight with him.

Lias knew that his protector the emperor decreed the extermination of Christians. Then he began to mock at them and deride their religion. He challenged them and their God. "If your Christ is a God, come and fight with me. He will protect you from me!" No one was ready, however, to fall under his blows and end his life pierced by the spears against which the pagan athlete used to throw his victims.

The blasphemies of Christ caused sadness and consternations among the persecuted Christians. But no one dared to accept the challenge of Lias. The insolence of Lias aroused the zeal of a young Christian youth Nestor, friend of St. Demetrius. He decided to avenge the blasphemies of Christ on Lias. He went to St. Demetrius and asked for his blessing, declaring his willingness to humiliate the insolent pagan giant.

Saint Demetrius encouraged Nestor, blessed him, assured him a victory and predicted that after having defeated the blasphemous giant he would suffer for Christ and die as a martyr.

There was a general laughing when Nestor entered the arena to fight against Lias. But the Christian youth declared to the crowd that his trust in Christ is more powerful than Lias. The giant attacked Nestor and tried to grab him and throw him against the spears. He failed, however, in his attempt, because it was Nestor who caught him by his waist and threw him over the sharp spears. The blades of the spears pierced the giant who died at once. The pagan crowd shouted in stupefaction, "Great and powerful is the God of Christians!"

The enraged emperor condemned the valiant youth to death. Besides he ordered the death of St. Demetrius who blessed and encouraged him to fight the giant.

The imperial soldiers entered the prison and pierced Demetrius to death with their spears. The great martyr shed gladly his blood for his beloved Master Jesus whom he loved more than himself and his life.

The tragic execution occured on October 26, 306.

Luppias, Demetrius' faithful servant, took the body of his master and gave him a Christian burial. He took also Demetrius' cloak and ring with which many miracles were performed. The angry emperor puished Luppias with death for the burial of his master Demetrius.

A few years later (d. 311) Galerius who was responsible for the violent persecution of Christianity passed away worn by the hideous worms. The persecutiton ended in 311 when Constantine defeated Maxentius and proclaimed freedom for the followers of Christ.

Many pilgrimages were seen at his tomb. Leontius, a nobleman from Illyria, cured at his tomb, decided to build up a new church in honor of his heavenly protector.

When the old basilica was taken to pieces, the body of the Martyr was found fresh and incorrupt. Besides, a fragrant oil was flowing out of it. The number of miracles performed at his intercession greatly increased at the same time.

The veneration of St. Demetrius is widely spread among the Ukrainian people. His name is often given to the Ukrainian children at their baptism. This is due to the fact that our princes and their armies chose St. Demetrius for their special patron when Ukraine became a Christian nation in 988. In 1198 the people of Thessalonica sent a beautiful picture of St. Demetrius to the Ukrainian prince Vsevolod of Volodymyr. Ever since, Saint Demetrius is especially invoked and honoured by the Ukrainian Church and people.

## MESSAGE OF UCYL TO THE PRESIDENT

The following is the text of a telegraphic message forwarded to the President of the United States, Secretary of State John F. Dulles, and Secretary General of the United Nations on behalf of he League:

President Dwight D. Eisenhower
White House
1600 Pennsylvania Avenue
Washington, D.C.

As citizens of the United States and members of the Byzantine Slavonic Rite of the Catholic Church it has been resolved by the delegates assembled at the 15th Annual Convention of the Ukrainian Catholic Youth League of the United States of America in Youngstown, Ohio, to petition the President of the United States to exercise all his efforts to have members of the Hierarchy and clergy who have been confined unjustly by the Communistic leaders of the USSR, released from slave labor camps. The delegates especially have in mind the Most Reverend Archbishop Joseph Slipyj unjustly arrested with seven other bishops and hundreds of priests in 1945.

Harry Kany, Nat'l President

## LEARN FROM CHINESE

The Chinese publishers are very kind even in refusing the works of unsuccessful authors to soothe the hurts: "Your manuscript is stupendous. We never read a book of such mastery. We are, however, sorry... We cannot publish your precious work, for it would be impossible in the future to issue any book of lower standard. Such books as yours appears once in 1,000 years. We, therefore, return to you your divine work, begging pardon for our unkindness."

Now, what would a civilized American or European do in such a case? He would certainly answer the poor author: "Your manuscript is worth nothing. You better try some other job, for ex. sweeping the street or working in some shop, for writing is not for you.

# THE LITURGY IN PARISH LIFE

*A summary of the speeches delivered By Rev. B. Ehman of Rochester—Prepared by Rev. N. Hodowany, C.Ss.R.*

WE APPROACH the parish primarily to celebrate the Divine Liturgy and to distribute the Sacraments. We are sent as representatives of Our Lord, to get the people into the sacramental stream of life—Christian life. We have to lead the people in the worship of God, and thus lead them to heaven. That, again is the *primary* purpose of a parish priest's life.

And what must he do to lead his parishioners into this sacramental stream of life.

He must first, remove the impediments that blockade that stream of Divine life.

One of the greatest impediments, and one which many priests neglect as they grow older, is their correctness, their exactness and devoutedness in celebrating the Liturgy and in distributing the sacraments. Priests today watch the clock too much—the result—the people watch it still more! By our decent and devout recitation of words and faithful observation of the rubrics we make the people realize that something extraordinary is taking place. They will begin to be more attentive and then it will not be difficult to pray *the* Liturgy instead of only praying during the Liturgy.

Once the people get interested in the Liturgy then the priest has to do the building—the positive side. The confessional is his great means. Offer advice to your penitents, *always,* never dismiss one with out a good word. Get across to them some ideas of the mystical body. Tell them that they are members—Christ the head. Make them realize their obligations towards Christ. And that He as on Calvary, offers Himself every morning during the Liturgy.

*During Catechism*— Drive home to the children that central thought —The Mystical Body. Make them feel proud of their membership—and have them live as true members.

*Parish Visitations.* They *must* be undertaken. This contact with the priest means so much to the people. Make them feel that you are interested in their problems. Talk the problems over with them. Offer some suggestions but remember—*suggestion!* Then tell them the problems of the parish. Disarm them against any opposition—get them on your side. Tell them your plans. Ask them what they think of them. Make them see their oneness with parish life. Then leave it with them. Almost always, when you announce something you have talked over with them—they will heartily accept it.

If the priest acts as a true representative of Christ during these calls and if he removes the existing barriers, his parishioners will look at him with a better eye in the sanctuary. By being a Christ out of the sanctuary, they will see in him Christ in the sanctuary.

The *next important step* would be to indoctrinate your people into the Liturgy. This could be done by occasional courses of sermons on the Mystical Body, on the Mass. Break up the Popes' Encyclicals to them on these topics. Make them realize that the Pope wrote it for each of them.

Homilies are so very important. Never let an opportunity pass without teaching your people, even if only by 5 minute sermons on more important week-day feasts.

If possible begin discussion clubs, form groups and sodalities. They are an invaluable aid. Organize meetings of Mass preparation for the next Sunday. During these a little innocent fun may be had. Plan some party, a little music. Then when you feel the stage is set you can introduce the leaflet missals. Guide them to the pulpit.

*Main Thought!*

If we're going to be effective Apostles, we have to have the true apostolic spirit. It has to be part of us. If we are to preach Christ to others, we have to have Christ in us. And the primary and indispensable source for information of the Christian Spirit is the Liturgy. The Liturgy forms us under the guidance of the Holy Spirit. There is no holiness apart from Christ. He has left the Mass and the sacraments, by which we receive His grace. But we have to co-operate with this grace. We have to live the Mass, realize that it is our sanctification.

# FIRST THANKSGIVING

OUR HISTORY is rich in traditions that make us all proud that we are Americans, but none of them is more significant than our annual celebration of that first Thanksgiving Day that was proclaimed by Governor Bradford of Plymouth Colony in 1621. With firm faith in God and a determination to live in freedom and worship Him in their own way, the men and women of that Pilgrim band endured many hardships and made many sacrifices to find this freedom. And though hunger, sickness and death decimated their number and the bitter prospect of winning a living from the wilderness overshadowed their colony, they never lost faith in God and the divine inspiration that made them come to America.

It is abundantly evident that this courageous little group of men and women who wanted a day set aside in which to express their gratitude to God for all His blessings, were especially chosen by the Creator to unlock new doors for mankind. Their search for religious, political and economic freedom, and the fact that they found it here on this continent, was the very beginning of the American way of life. Three centuries have passed, but the faith of our forefathers has never weakened. Indeed it has grown stronger with each generation, and the confidence, courage and industry of millions of others who came to these shores has made this the finest, noblest and in every way the greatest nation in the world.

That little band of devoted Pilgrims laid the foundation out of which all the greatness of this nation has grown. They began to build the Plymouth Colony with the ideals of a fundamental belief in God, a desire for government by constitution, and a devotion to service to others. Out of these have grown all the things that embody the American concept of freedom such as the right to worship God as we choose, the right of free speech, free press and freedom of assembly, the right of privacy in one's own home, the right of trial by jury and the belief that one is innocent until proved guilty, the right to own private property, and the right to go and come as one pleases and to work at the occupation on one's choice.

Implicit in the foundation structure of the Pilgrim Fathers was an abiding faith in the honesty and integrity of our fellowmen, and a devotion to the belief that freedom of man comes from our Heavenly Father and not from the state which man has created. As a result we Americans through 300 years have worked together, worshipped together, and constructed a nation that is the envy of the rest of the world and the goal toward which all free men are striving.

As we celebrate Thanksgiving Day this year let us remember that it commemorates the sacrifices our forefathers made to build a place where they could find all the freedoms they couldn't find abroad and which we today accept as a part of our American way of life. Let us pause to realize these blesings, and let us show our appreciation by going to church and thanking God in prayer and devotion for this land we love. Then let each one of us make a solemn resolution that we will protect these freedoms with our very lives if necessary, so that America will forever remain the greatest nation on earth.



Bess: "Tess, I'm the happiest girl alive. I'm marrying the man I want."
Tess: "Pooh, you goose. There's nothing to the joy of marrying the man someone else wants."


# SPECIAL PAMPHLET BARGAINS

These pamphlets cover such subjects as: Sacraments, Catholic Action, Religion, Marriage, Prayers and Novenas, Rosary, The Mass, Devotions, etc., etc.

**Assortment No. 1.—**
Contains 65 pamphlets, all different. About 2600 pages.
Special price per set. $5.75

**Assortment No. 2—**
Contains 60 pamphlets all different. About 900 pages.
Special price per set. $2.75

**Assortment No. 3—**
Contains 40 pamphlets all different.
Special price per set. $1.75

**Note:** There is no two pamphlets alike in the above three assortments.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**YORKTON, SASK., CANADA**

# I'D LIKE TO KNOW...

Q. My son married a Latin Rite girl. They have two children, a boy and a girl. Both of them were baptized in the Roman (Latin) Catholic Church. Is it right or wrong?

A. It is wrong. Both children had to be baptized in the Ukrainian Catholic Rite and Church, for the law of the Catholic Church says: "If the father and mother are Catholics of *different Rites,* all children follow the Rite of their father, whether boys or girls." (Can. 756, 2). Nor should the will or the sentiment of the mother be considered. Thus a child belongs to the Rite of the father, even if by mistake or in case of necessity it has been baptized in the Rite of the mother. The violation of the Church law cannot be without sin.

Q. Is the Catholic Church infallible, that is, free from errors?

A. The only way in which men can find out all of Christ's teachings without fear of error is to listen to a living voice of a divine, infallible teacher. That teacher is the Catholic Church. All Catholics believe that, together with the written word of God, there is a divine Tradition of Gospel truth, both of which are safeguarded and interpreted by a divine infallible authority instituted by Christ, the Catholic Church.

Q. Is that old rhyme, "Finders keepers, losers weepers," all right for me to follow when I find something on the street or in a bus station, etc.?

A. That "something" could be a lot of things: a stick of gum, a banana peel, a dime, a dollar, a billfold, etc., etc. Let's first presume that this "something" is recognized to be an object usually considered valuable to someone.

It does not belong to you; it is not you property. So, you can (1) leave it where it is, or (2) take charge of it. If you take charge of it, then you MUST protect it while it is in your temporary "possession" and you MUST use ordinary means to find the rightful owner.

Q. A person has been living in the state of mortal sin for several years. Hearing of the danger of atomic bombing, he decides to make a good confession. Later he realizes that this is an unworthy motive for confession. Was his confession a bad one? Would he have to mention this fact in confession now?

A. The very fact that the individual in this case began to worry about a sudden and unprepared death proves that there was something of the supernatural about his motives for going to Confession. Anxiety about the state of one's soul is based on faith. And a confession is good presupposing the presence of the other necessary conditions, if the sorrow is prompted by a supernatural reason. There need be no further worry about that confession, nor is it necessary for the penitent to make mention of it in confession now.

Fear of damnation and the loss of God for eternity constitutes what is called imperfect contrition which suffices, together with the sacrament of Penance, for the remission of sins. Although imperfect contrition with confession is enough each person should strive to arouse in his soul perfect contrition, which is sorrow based on the enormity of the offense offered God, or on the love of God.

Q. Does God give those who have died and gone to heaven a knowledge of what is happening to their families here on earth? My husband died recently and it would help me so much to know that he is watching over me and our small children.

A. It is the common Catholic teaching that God does permit the blessed in heaven to know much about the needs and affairs of their dear ones on earth, and help them by their intercession. God so sanctified marriage and made the family so important in His plan of things, that it is unthinkable that He would completely separate a good husband from his wife and a good father from his children at death. So you may be assured of your husband's knowledge of and interest in your welfare, and may continue to ask his intercession with God for the task of raising your children.

Q. I know of a case in which a Catholic boy was forced against his will to go through a form of marriage with a girl whom he scarcely knew except to bid her time of day. After the ceremony was over he came to his senses and declared he was not a married man. He went back to his own home and never lived with the girl and never consummated the marriage. He applied for a declaration of nullity, but was told he would have to wait till the ecclesiastical court convened. It is over a year and nothing has been done. What does he have to do to be declared free to marry a good Catholic girl?

A. This is a very sketchy presentation of a strange case. Sometimes a second-hand report of a case like this does not include the necessary facts. If, however, all that is said here is true and there are no other relevant circumstances, the boy has ample grounds for a declaration of nullity. All he has to do is to find a priest who will take his case and present it to the diocesan authorities. He may have to wait a year or two for the court to convene, but in the meantime he should keep in touch with the priest who has accepted the case.

Q. Why do the Latins have Ash Wednesday?"

A. Ashes in the Latin Church are one of the sacramentals used on Ash Wednesday to remind faithful of death when their bodies will turn into dust and of the necessity of contrition and penance during the Lenten season. The Jews of old used ashes to cover their heads to express sorrow and humiliation. This practice was introduced into the Latin Church by converts from Judaism. At first is was imposed upon public sinners. In the 11 century it became common to all Latin Rite Catholics.

# SHALL I BE A PRIEST?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

Doubtlessly, far more Ukrainian young men are called to be priests than answer the call of the loving Savior. We are sure because the Gospel testifies to it, that Christ Himself called His first priests, that is the apostles, "Going up to a mountain, He called to Him men of His own choosing, and they came to Him" (Mark 3, 13). It was not the apostles who chose Christ, but it was Christ who chose the apostles "that He might send them forth to preach" (Mark 3, 14). On some other occasion Christ reminded His apostles of their divine call, saying: "You have not chosen Me, but I have chosen you, and have appointed you that you should go and bear fruit, and that your fruit should remain." (John 15, 16). The Apostles chosen by the Lord were a spiritual foundation upon which Christ built up His universal kingdom, the Catholic Church.

The call to the priesthood always was, always is and always will be divine. The sacerdotal state in the Church was established by the Redeemer not for private good of an individual, but for the common good of the Church and the whole body of Christians. Jesus Christ provides that His Church at no time lacks the necessary priests to carry out Christ's mission in the world. Therefore there cannot be any doubt that some men are called to the priesthood, inasmuch as they are made by the Lord capable of fulfilling the priestly duties on behalf of the people entrusted to their care.

We should not forget, however,

that while the Religious vocation in general is offered to all who are willing to embrace the Evangelical counsels, it is certain on the other hand, that the sacerdotal vocation is offered by the Lord to a comparatively few. Priests belong to the hierarchy, which God willed to be distinguished from the laity. Now the hierarchy is composed of comparatively few members. We must also neot that a man becomes a priest for the sake of the people. Hence the number of priests is determined by the needs of the faithful. St. Paul expressly confirms our statement: "No man takes the honor to himself, he takes it who is called by God, as Aaron was." (Hebr. 5, 4). "While it is *per se* posible for a man to become a religious by his own power, and it is only by ecclesiastical law that there is demanded today an acceptance of the candidates, says Father A. Vermeursch, S. J., the acceptance for the sacerdotal state is necessary by the divine law. Thus follows from the constitution of the ecclesiastical hierarchy and from the form of rule in the Church. Then, too, the higher Orders are a sacrament which none can confer on himself." (Religious and Ecclesiastical Vocation, translated by J. G. Kempf 130, p. 68).

Who then are called to be priests? "By the will of God, consequent to their external acceptance, those are called to the priesthood who lawfully receive the Holy Orders. From the fact that God has committed to the Church the chooing of priests, it follows that He wants those to be priests who are properly acepted by the Church. Therefore the Catechism of the Council of Trent says the above mentioned passage from the Epistle to the Hebrews that "They are said to be called by God who are called by the lawful ministers of the Church." (Father Vermeersch, Ibid.' p. 69). It means that those are really called by God and the Lord wants them to perform priestly functions who were properly, without any fraud accepted by a bishop and ordained priests.

Dear Friend, who are perhaps in hesitation whether you can become a worthy minister of the Ukrainian Catholic Church, you may ask me: But what about the will of God which theologians call antecedent that is preceding one's ordination to the priesthood? Should you wait for a special and extraordinary call similar to that of St. Paul on his way to Damascus of which the Savvior Himself said to Ananias: "This man (St. Paul) is a chosen vessel to me, to carry my name among nations and kings and the children of Israel." (Acts 9, 15). Ordinarily speaking you, my Ukrainian friend, would vainly and without any solid reason wait and hope that God will speak internally to your heart urging you to seek for the priesthood in the Ukrainian Catholic Church. It is the law of the Catholic Church that a man desirous to become a priest must become such in his own Byzantine Rite. Catholic theologians and the Church authority say that every Catholic is free to seek admission and be ordained a priest, if he is accepted by the lawful authority. "Hence, says Father A. Vermeersch, S. J., it is right for anyone who is fit to seek this state with the sincere intention of fulfilling it obligations." (Ibid., p. 69).



## TRUST IN GOD

A bishop was worried to such a degree that he couldn't sleep. During his sleepless nights he seemed to hear the voice of God: "My poor servant, you may take a night off and go to sleep, and I will watch on your affairs until morning." Let us have more confidence in God's providence. God takes care of us and of our affairs, because He loves us as His Children, if we try to do His holy will.

S. Gregory: "He who lives according to rule, lives according to God."

# QUESTION OF ANNULMENT

By D. F. Miller

*Problem*: A relative of mine whose marriage turned out badly claims that she read in a past issue of The Liguorian that if a man marries a girl with the provision that in case she is not happy she may get a divorce, such a marriage is not a valid one. She now states that her husband did marry her with such a provision in mind and believes that she has a right to ask for an annulment. I claim she has no case for annulment because she has no witnesses for the fact that he had placed such a condition in marrying her. Who is right?

*Solution*: It is true that any person who deliberately excludes from the contract of marriage the acceptance of the inssolubility of marriage, or, in other words, who deliberately makes it a temporary contract, or one that can be broken at the wil of either party, thereby makes the whole marriage contract invalid. Anyone who would knowwingly marry a person who refused to accept indissolubility as a part of the marriage contract thereby commit a mortal sin and would be living in sin as long as he or she lived as if married to such a person.

This does not mean that any husband or wife can come along a few years after marriage and demand an annulment on the ground that the partner did not intend to enter a contract till death. First of all, every marriage contract is presumed to have been a valid one, unless witnesses or objective evidence can be procured, apart from the mere statement of husband or wife, that there was some invalidating circumstance in the making of the contract. Secondly, the words of the marriage ceremony always include the promise of fidelity until death, and no husband or wife can get an annulment of marriage by stating years later that they did not mean to make this promise of fidelity till death at all.

Of course the case is possible and sometimes happens in which a man deceives a woman into thinking he is entering into a true marriage with her, while he has been secretly telling his friends that he intends no such thing and is binding himself only a few years of living with her. If such friends can be produced, and can give testimony to the fact that will be completely satisfactory to impartial judges, an annulment is possible on the ground of lack of proper consent to a true marriage contract. In no case, however, will such an annulment ever be granted merely on the say-so of husband or wife that they did not intend to bind themselves to indissoluble marriage. Even in these days of widespread divorce, normal people enter into marriage seriously and with the idea of making it permanent; the idea of divorce arises in their mind only later on when trouble arises. One who deliberately intends to enter a "companionate" or temporary marriage, whether because of his own bad will or of the known bad will of his partner, shows a frightening lack of conscience and a capacity for even greater sins. Such a one would scarcely be concerned about requirements for an annulment.

(From *The Liguorian*)

# ONE CHURCH, OR MANY

*Private Interpretation of the Bible*

PRIVATE Interpretation of the Rule of Faith makes the statement, in one form or another, that: the Bible, and the Bible alone, is the foundation of Christ's religion. Therefore, as a means of uniting Christians and converting infidels, hundreds of thousands of Bibles are circulated throughout the world.

But—in one form or another, each individual human being is permitted to interpret the words of Sacred Scripture. What follows is not union, but confusion; not agreement, but chaos; not the ringing bell of peace, but the discordant bellow of war.

*What is Desired?*

A Rule of Faith, to be the True Rule designated by Christ, must be (1) certain and unerring: it must not have the weakness of leading any rational and sincere inquirer into inconsistency or error; it must likewise be (2) universal: proportioned to the abilities and circumstances of the great bulk of mankind.

*Catholics Say*

To avoid the confusion of "private" interpretation of the words of Sacred Scripture and also to insure a complete Rule of Faith, Catholics say that: the word of God in general, BOTH written and unwritten (or: the Bible and Tradition; taken together, constitutes the Rule of Faith. That is the Method appointed by Christ for finding the TRUE religion.

Catholics also say that, besides the Rule itself, Christ provided in His Holy Church a living, speaking Judge to watch over His words

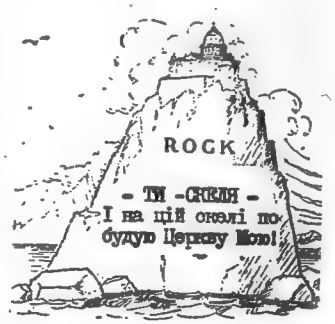


and to explain all matters of controversy.

*Christ Wrote No Book*

If Christ had intended that all mankind should learn His religion from a Book, (namely, The New Testament), would He not have written it Himself (to be certain that it would contain no error)? Further, would He not have obliged His followers to learn to read, so that His Book might reach all mankind?

Yet Christ is not recorded as having written anything — except, perhaps, the sins of the Pharisees with His finger upon the dust (John 7, 6).

Nor does it appear that He ever commanded His Apostles to write His Gospel. He did, however, repeatedly and emphatically commanded them to preach it (Mat. 10) and He wanted them to preach to all the nations of the earth (Matthew 28, 19).

*What the Apostles Did*

All the Apostles of Christ—ALL without exception, remember! —

spent their lifetime preaching (not writing) the Gospel of Christ. They did not mince words, but they also did not choose peoples or individuals to whom they would preach: they preached to ALL MANKIND.

Only a few Apostles wrote anything. Check through the Epistles in the New Testament and see for yourself. Furthermore, when these few wrote, their writings were addressed mainly to particular persons or congregations and on particular occasions. It was not a Gospel, strictly speaking, to all mankind.

No doubt the Evangelists (writers of the Gospel story) were, indeed, moved by the Holy Ghost to heed the requests of the faithful and to set down in writing what they had already preached by word of mouth. Nevertheless, there is nothing in these occasions, nor in the Gospels themselves, to indicate that any one or all of them together meant to contain an entire, detailed, clear exposition of the whole religion of Jesus Christ.

*Need of Living Authority*

There is something sadly inadequate in the statement that the Saviour of the world appointed written word for our Rule of faith and omitted the appointment of an authorized Judge to decide on the unavoidable controversies growing out of so many "private" understandings of its meaning.

Why, any other legislator, dictating a set of laws, never fails to appoint competent judges and magistrates to decide on their meaning and to enforce obedience to such decisions! Think of the confusion in any country (over and above the conditions already prevailing, that is) whose tax laws or traffic laws or building ordinances or military laws were left to "private interpretation" without a living authorized arbiter to settle differences conclusively.

Fenelon remarks: "It is better to live without any law, than to have laws which all men are left to interpret according to their several opinions and interests."

Are we to think that peace and unity are less desirable or less necessary in the Church of Christ than they are in civil society? Is truth to be less evident and less compelling in the Rule of One Who said, "I am the Way, the Truth, the Life" than in the plans for a modicum of order among humans prepared by a limited and erring intelligence?

(From: *Franciscan Message*)

Father criticized the sermon, mother disliked the blunders of the organist, and the eldest daughter thought the choir's singing atrocious. But the small boy of the family, with the schoolboy's love of fair play, chipped in with the remark:

"Dad, I think it was a good show for a penny."

---

Two workers were reparing a convent. Looking at 20 nuns who were taking their frugal dinner in silence, one of them remarked: "They must belong to the true Church, if they are able to keep silence like that."

# WHAT PURGATORY IS LIKE

By D. F. Miller

FOR NOVEMBER we wish to tell you something about purgatory. The chances are that many of us in the not too distant future will be making a visit to that mysterious land. All tourist agencies say that when you go to a place where you have never been before it is good to bone up on the weather conditions, the companionship available, and the accommodations. This is good advice for anybody who is thinking of going to purgatory.

There are two classes of people who make this little sidetrip before setting off for heaven.

There are those who die in unrepented venial sin. If you tell little lies, fall into fits of anger, use God's name in vain, talk uncharitably about your neighbor, disobey your parents, or eat too much, you commit a venial sin. You have to be sorry for what you have done, or you'll be assigned a place in purgatory when you die. Venial sins are just about the easiest thing in the world to commit. If one doesn't watch oneself, one can have a whole string of venial sins before a full day has passed. And of course, the greater the number of venial sins, the worse is the weather and the meaner are the accomodations in purgatory.

Then there are those who die without having done sufficient penance for their sins after their sins were forgiven.

It is a law of the universe that whenever the system or the order is inherent in all created things is broken some kind of reparation must be made. In the physical world this law surely holds. A man is hurt in an automobile accident and the whole order of his body has been disturbed. The only way he can get that order back is to go to a hospital and have a couple of operations or lie in bed for a few months and take medicine that tastes like poison. That is the reparation necessary to restore the broken order of his body.

The same thing holds for the moral order. When this order or system is broken by a sin, it can be fixed up only when the sinner does penance. God says that that is the way a man makes up for the evil that he has done. Penance, then, is a very important thing.

Now, there are lots of people who don't want to have anything to do with penance. It is their purpose in life to avoid pain, not to seek it. They would laugh at you if you suggested to them that they shouldn't smoke or drink or ride in automobile. And they would think you were crazy if you said to them that they'd be wise if they hung on a hook for an hour or two a day or slept on the floor every third night of the week or mixed ashes with their ice cream when the dessert was handed out at dinner. If you insisted that you gave this advice only because it is necessary for every man who has committed a sin to do penance, they would accuse you of being scrupulous, or of being a fanatic or "a nut." And they would go their merry way, having as good a time in life as they could, without ever thinking that if they didn't do their penance here on earth, they would most assuredly do it someplace else.

They would and they will do it in

purgatory. Very likely most of the people in purgatory are not the venial sinners but rather the good time Joes who never did a hard thing in their life unless they were forced to it at the point of a gun.

And that constitutes the population and companionship of purgatory. They'll be fine people—all of them, for they shall have been given the assurance that their souls are saved. In a sense they'll be saints. But there won't be any running off to a movie during Lent or throwing down a Tom Collins with ice cubes tinkling in the glass when the temperature goes up. Neither will there be soft cushions on the metaphorical kneelers and soft music in the background to take the mind off trouble. Just a good crowd of people, sweating it out together until the heat is turned off and the windows are opened.

There is no sure evidence from the Bible or the teachings of the Church that there is fire in purgatory. The Popes have never said anything about it. In fact, the Eastern rites of the Catholic Church have always held that there was no fire in purgatory; and they were never reprimanded by the Holy See for their teaching. It it were certain, or rather, if it were a revealed doctrine that fire burns in purgatory, you can be sure that anyone who held the opposite would have been asked to accept this part of God's revelation or else be denounced as a heretic.

However, it has always been a popular belief amongst western Catholics that it is hot in purgatory. There have been visions granted to holy people, showing the suffering souls swathed in fire and crying out in the terrible thirst that was upon them. But these visions were private visions, and do not demand belief from Catholics as a part of revealed religion. Still, the fact that the Church has never made a pronouncement about the matter is no absolute proof that there is no fire. Maybe there is. You would be foolish if you said that you were no longer afraid of purgatory because the fire has been put out or because there was never a fire.

There will be other things twenty times as painful as fire.

The worst of them all will be the loneliness you feel. There are very few people in the world who have not felt the pangs of loneliness. The mother seeing her son march off to war. The wife kissing her husband good-bye as he travels to a foreign country in the service of his flag. The mother and father looking down upon the face of their child who has been taken away from them by death. There are no words in any language that can adequately describe the anguish of a heart so afflicted. And then the long days and months that follow. That is when loneliness is like a knife cutting away the very substance of the heart.

But this loneliness is nothing in comparison to what you will feel if you go to purgatory. You shall have learned in some measure what God is like. You shall have found out that He is the very purpose of your being, the cause of your creation. You will be to God as a needle is to a magnet—pulled towards Him with a force that makes it almost impossible for you to stay away. And yet you will have to stay away. You won't be able to move. A longing will rise in your soul that will be worse than being burned alive at the stake.

Furthermore you will realize that in God are all the beauties that you enjoyed on earth, only multiplied a millionfold—the mountains, the seas, the flowers, the star-lit heaven, the masterpieces of the artists. You will understand that these earthly beauties are only shadows in comparison with the beauty that is His. In spite of this you won't be able to see God face to face. You will desire with fierce desire to explore the beauty of that face. But all to no avail. You won't catch a glimpse of Him until you have finished your term in purgatory. It is going to be awful. And we warn you about it now so that you can plan a detour when you launch forth on your final journey.



Over and above that, in purgatory you will find out for the first time the real meaning of love. The love that you had for those near and dear to you on earth had drawbacks. You were afraid that you would lose that love. Or you felt that you would never be able to love the loved one as much as you wanted to. Your earthly love seemed to be circumscribed by limits and pricked by hidden thorns.

Well, in purgatory your love for God will be greater than all the human love in the world combined—greater than the love of the young husband for his wife or of parents for their children or of a friend for a friend. You will simply live for God. Your every thought will be bound up in Him. But you won't be able to possess Him. Love demands possession. And the greater the love, the more agonizing the pain if possession is not granted. Imagine what it will be like, then, if you go to purgatory and discover that it is out of the question for you to reach out and, as it were, take God into your arms in spite of the fact that you love Him so much that if you had had that kind of love on earth, you would have simply died from it. You wouldn't have been able to stand it.

It is very likely true that you will know what's going on amongst your relatives and friends whom you left behind when you took off on the wings of that last breath you drew. If your mother and father like to go to Notre Dame football games, there is no evidence against the possibility of your knowing what is going on there.

How long will purgatory last? For some people is may be a pretty long time. One story is told of a girl who went to purgatory and who, it was revealed to a friend of hers, will stay there until the end of the world. Maybe it isn't true. You don't have to believe it. But it is true that some will stay there longer than others. A legend has it that a minute in purgatory is the equivalent of a hundred years here on earth. The best advice is not to wory about the length of time, but to plan on not going there at all.

And that brings up a rather interesting point. Some people are inclined to believe that only the saints escape purgatory. That is a fallacy. One dollar will bring you ten (to be paid after we get our wings) that a great number of ordinary good people do not go to purgatory at all. They did their penance on earth in the cheerful acceptance of the cancers and consumptions and sorrows that God allowed to fall upon them. They gained a good number of indulgences before they died. And they were holding in their hand the crucifix which had been given the blessing for the happy death when they arrived at the end. They were not miracle-workers. But they did their best, and were willing to accept all that God sent. No doubt many of them flew like an arrow into heaven.

And if it so happened that some of your friends did go to purgatory for a time, you can help them as long as you are still on earth and they are in need of help. You

can pray for them. You should do this every night before you go to bed. One part of your night prayers should be an Our Father and a Hail Mary for the deceased members of your family. You can have holy Mass said for them. You should do this as often as you can, but especially each year on the day of the anniversary of the death. The Mass, particularly if it is accompanied by Holy Communion, affords the most powerful relief to the suffering souls.

How can a man say that he truly loves his wife who has been taken away from him by death when he neglects to receive Holy Communion often for the repose of her soul? His love is a funny kind of love when it refuses her the one great thing that can help her.

And you can gain as many indulgences as the Church allows. An indulgence is an application of the merits of Christ and the Church to the one to whom the indulgence is diercted. Only God knows how many poor souls are rescued by indulgences.

And that is all we shall tell you about purgatory this time. It is difficult to understand how so many people find it impossible to believe that there is a purgatory. Here is a mother with a little daughter eight years old. The mother tells indeed commands the girl to come out and help wash the dishes. The girl disobeys. Right afterwards she dies. No chance for sorrow. No chance to go to confession. She committed a sin. No soul with a sin on it can go to heaven. The Bible says that. What then is to happen to the girl? Surely she won't go to hell for her small infraction of the fourth commandment. Well, she has to go some place. The Church says it is purgatory, because Our Lord talked about atoning for such sins in the next world. And the mother feels close to her girl by the fact that she can help her reach heaven.

## VOICES OF APPRECIATION

Dear Father Schudlo,

Congratulation on the edition of your fine pamphlet, "SHALL I BE A NUN?". It has fulfilled a long felt need for a better understanding on this subject. May God continue to bless your noble work.

Respectfully your,
Miss Marie Gawrada (Woonsocket, R.I.)

Dear Father Schudlo,

I have received your booklet "SHALL I BE A NUN" which I have read very thoroughly. I enjoyed it very much. I am sure that every Ukrainian Catholic girl that reads it will get as much satisfaction out of it, as I have received.

God bless you, Father, and I will always remember to pray for you also..
Miss Marie Markovich, (Taylor, Pa.)

# XIX SYNOD OF ZAMOST (1720)

By Rev. M. SCHUDLO C.Ss.R.

(1) *Three Sessions*

THE SYNOD held just three sessions during which all the affairs concerning our Church were discussed and settled. It must be noted that the deliberations were followed by numerous decisions.

On August 26, 1720 Metropolitan Leo Kyshka celebrated a solemn Liturgy in the Church of the Blessed Virgin Mary in Zamost to implore her heavenly protection and secure God's blessings for the participants of the important assembly. Thus the Synod was officially opened. After the Liturgy, Gerome Grimaldi, papal representative and president of the Synod, gave a speech to the assembly, wherein he explained to the convoked members the purpose of the Synod. He exhorted them to make the profession of faith in the Oriental form and recommended that the Fathers root out the abuses which were paralyzing the life and vitality of the Uniate Church. Then four documents, i.e., two papal Breves to the nuncio and the Metropolitan, the decree of the Council of Trent about the residence [1], and the decree of the profession of faith were read to the assembly. Metropolitan Leo Kyshka and all the bishops, priests, monks and deputies who were present made their profession of faith and signed it. Thus ended the first session.

On September 1, 1720 the second general session was held. The assembled Fathers read and promulgated the constitution of Gregory XIV of May 28, 1591 and the constitution "Unigenitus" issued by Pope Clement XI on September 8, 1713 where by the Vicar of Christ condemned the Jansenistic doctrines of Quesnel which denied the value of good works performed by a sinner. [2]

On September 17, 1720 the third session took place. At the end of this session the decisions of the Synod were promulgated: "The Decrees of the Provincial Synod of the Ruthenian Greek Rite Province." [3]

(2) *Decisions of the Synod of Zamost*

The decisions of the Synod were arranged in three chapters: "De fide Catholica", "De praedicatione Verbi Dei et Cathechismo Institu-

1) Synodus Provincialis Ruthenorum, habita in civitate Zamosciae, Anno 1720, Editio Tertia, Rome 1888 ex Typographia Polyglotta, pp. 39-50. Council of Trent (1545-1563) was held in Trent. It was summoned by Pope Paul V for the purpose of reforming the decadent discipline of the Latin Church and combating heresies of the Protestants of Luther, Calvin, etc. It was the longest and the most important of all councils with lasting effects. It rooted out the abuses, refuted the gross innovations of the pseudoreformers and saved the Catholic Church from further decadence.

2) Synodus p. 51. The Catholic Encyclopedia Dictionary, the Gilmary Society, New York, p. 980, and A Catholic Dictionary by Donald Attwater, The Macmillan Co., New York, 1945, p. 536.

3) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 53. Julian Pelesz, Op. cit., p. 424.

endo" and "De Sacramentis eorumque administratione". 1. The first chapter *"The Catholic Faith"* contains the following decisions: 1) The Synod stressed the papal primacy of jurisdiction over the whole Church of Christ. 2) The Uniates must add "Filioque" to their Creed. 3) They will insert the name of the Pope into their church services to show the union between the head and members of Christ's mystical Body. 4) The Uniates are forbidden to attend schismatic religious services or to receive the Sacraments in the dissident churches. 5) The errors of Philip, Muscovite Raskolnik, were condemned. The Raskolniky taught that there are three different natures in God; that there is no such thing as the Sacrament of Holy Eucharist, penance and priesthood; that baptism without immersion is invalid; that holy water is useless; that it is a crime to read printed books because they must be handwritten; that marriage is not necessary, for men can live loosely with women. [4] 6) The reading and keeping of heretical and schismatical beeks is forbidden under excommunication *ipso facto*. Regarding Church books like missal rituals, breviaries, the synod decided that they must be approved by the bishops and must with the edition ordered by the synod and ratified by the Pope. [5]

The first chapter added nothing new to the Catholic faith embraced by St. Volodymyr and re-established again at the synod of Beresť Lytovsky in 1596. The Fathers insisted that their priests name the Pope in the church services and that the people add to their creed the words 'from the Son" in order to distinguish their faithful from the dissidents of the left bank Ukraine. They added it to their creed of their own will, for Pope Clement VIII said "The Greeks must believe that the Holy Ghost proceeds also from the Son. They are not, however bound to say it, in reciting their Creed, unless there is scandal or necessity of confessing the Catholic faith. Then it must be said."

The introduction of the Pope's name was not a novelty either, for his name had been commemorated in the Greek diptychs at Constantinople for many centuries. It was Michael Cerularius who cancelled it. The synod of Zamost re-established the commemoration of the Pope in the Ektenia and the Great Entrance. The Pope's name must be especially stressed during the great Entrance at the Divine Liturgy. [7]

II. The second chapter *"The preaching of the word of God and cathechistic instruction"* repeats and promulgates the decisions of the Council of Trent, stressing the necessity of cathechization of the people. This resolution manifests the deep interest and ilustrates the concern of our leaders for making religion practical. The synod ordered that two new cathechisms be published to make learning easier both for the clergy and laymen.

4) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 55. Julian Pelesz, Op. cit., p. 425.

5) Synodus Provincialis, Ruthenorum, pp. 53-58.

6) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 55. Some Eastern Fathers, like St. John Damascenus, affirm that the Holy Ghost proceeds from the Father *through* Son, *the son*, i.e., that the Son, being born of the Father has from Him the principle of spiration.

7) Synodus p. 55. Dyptych is a two-leaved hinged writing tablet protecting the writing by folding together.



Since the Muscovites were increasing their activity in the right bank Ukraine through continual interventions on behalf of the dissidents, the Fathers took certain measures to insure proper knowledge of the Catholic faith for their faithful. The synod ordered the preaching of sermons at all major functions of the Church. [8]

III. The third chapter treats of the *"Sacraments and their administration."* It contains an introduction and eight paragraphs. The introduction has regulations for maintaining the uniformity of Ritual in the Ukrainian Catholic Church by ordering that "all use the same Ritual—Trebnyk without any changes or omissions." [9] A special commission was formed to prepare and publish all liturgical books. It took a long time to pre-pare the Ritual, for it was published in 1739 at Univ.

The introduction is followed by eight paragraphs which contain specific rules concerning each Sacrament.

1) The first paragraph determines the matter and form of baptism: natural water is the matter and the form consists of the following words: "A servant of God (boy or girl) is being baptized in the name of the Father, of the Son and of the Holy Ghost, Amen." Until the synod of Zamost, infants were baptized by immersion in the water. The synod of 1720 decided that baptism should be conferred by pouring the water over the child's head. The ablution took the place of the immersion among the Ukrainians from that time on. The synod stressed the necessity of keeping the ceremonies of the Eastern Rite when the Sacrament of baptism is being administered.

2) The second paragraph "The Confirmation" determined its matter (oil and balsm) and imposed the following form "Seal of the gift of the Holy Ghost." In the Eastern Rite, the Sacrament of Confirmation, by immemorial privilege, is conferred immediately after baptism by the baptizing priest.

3. The third paragraph "The Holy Eucharist" determines the matter (wheat bread and genuine wine) and the form of the consecration; *This is My Body broken for you for the remission of sins*, and *This is My Blood of the New Testament, shed for you and for many, for the remission of sins*. Thus the syond declared that the Transubstantiation is effected by the above words and not by the Epiclesis, as some schismatics claimed.

Furthermore, the synod forbade the imparting of the Holy Eucharist to infants right after baptism and confirmation and set an age at which children should receive Holy Communion for the first time.

It was a custom in our Church that the species for Holy Communion for the sick were consecrated on Holy Thursday, dipped in wine, dried, ground and preserved in powder form throughout the year This custom was abolished by the synod and instead, the present practice of bringing Holy Communion to the sick under one species, that of consecrated bread was instituted.

The blessed Sacrament must be preserved in the ciborium on the main altar, renewed every week and a sanctuary lamp must burn before it. A red lamp is generally used, although the Fathers did not determine its color. The Blessed Sacrament must be kept in every church for frequent public adoration by the people. At the same time

8) Synodus.., pp. 58-59.

9) Ibidem, p. 62.

the synod enumerated the cases in which Holy Communion must be denied to public sinners.

4. The fourth paragraph *"The celebration of the Liturgy"* forbids the Uniate priests from celebrating with unleavened bread. The Liturgy must be celebrated in churches, the proskomedia (preparation of bread and wine for the sacrifice) must be performed by the celebrant priest himself. The altar must be covered with three towels between which must be an Antimension. [10]

The synod forbade the pouring of hot water into the chalice after the consecration. According to the Eastern custom, the hot water was a symbol of ardent love which unites souls with Christ.

In order to enable the people to assist at the Holy Liturgy more often, the synod established the celebration of Low Mass and permitted the consecration of additional altars in the same church in order that the Liturgy might be celebrated simultaneously for the benefit of the people. This innovation brought forth a vigorous protest from the dissidents, as if the Greek Rite were being completely latinized. The change in favor of more than one Liturgy in the same church on the same altar, or various altars, was dictated by necessity so that people might more readily fulfill their duty of attending Mass on Sunday.

It is not true that the ynod of Zamost condemned the *Ikonostasion*. On the contrary, the Fathers of the synod stressed the necessity for keeping all the lawful and venerable customs and traditions of the Eastern Rite. The ikonostasion with its artistic icons, besides being a characteristic adornment of the Ukrainian churches, is a real liturgical necessity without which many ceremonies and Church services cannot be duly observed.

The synod mitigated the ancient custom of fasting for three days before approaching Holy Communion. It urged even daily Holy Communion, relaxing the former rigid conditions. For greater veneration of the great Sacrament of the Altar, the synod established the feast of the Holy Eucharist.

5. The fifth paragraph *"The Penance"* decreed that the priests and their flock should approach confession at frequent intervals.

It defined the form of penance. *I absolve thee from all thy sins.* The synod spoke of the confessional seal, of the approbation and reservations. The people refrained from this Sacrament because they had to fast rigidly for three days prior to confession, and because of the severe penances imposed upon the faithful by the priests who followed the Greek monocanon, an ancient penitential book. The synod declared that three days' fasting prior to confession was a praiseworthy custom, but not a necessary condition for the worthy reception of the Sacrament of penance. Besides, the confessors were told not to follow the monocanon in the future when imposing penances upon their penitents. Thus a practice somewhat similar to that of the

10) Antimension is a kind of corporal of linen containing the relics of a martyr to remind the people that the early Christians celebrated the Liturgy upon the graves of their martyrs. It is spread on the altar between the towels for the celebration of the Liturgy. The bishop alone has the right to bless it. (Confer: "Polny Tserkovno-Sloviansky Slovar", by Gregory Diachenko, Moscow 1900, p. 18. Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 72.



Latin Church was adopted. The synod exhorted all our people, to approach the Sacraments of Penance and Holy Eucharist at least three times a year: at Easter, Christmas and the Assumption of the Blessed Virgin Mary. The Easter confession and Holy Communion excommunication. [12]

6. The sixth paragraph *"The extreme Unction"* determines the matter (oil and oiling of the five senses) and the form of the sacrament: *"Holy Father..."* The synod declared that, in cases of necessity, a shorter formula might be used because the ceremonies exist for the Sacraments, and not vice versa, although in ordinary cases, the whole text of Extreme Unction as it appears in the Trebnyk must be followed. Neither seven nor three priests are indispensible, for one is enough to administer this Sacrament.

7. The seventh paragraph *"The Sacred Ordination"* eliminated certain abuses and promulgated new regulations based upon Greek ecclesiastical law and the decisions of the Council of Trent. It determined the matter and the form of all degrees of this Sacrament. The bishops were bound to examine the candidates for ordination. The name of the candidate was to be sent to his birth or dwelling place and announced to the people from the pulpit by the local pastor, who was ordered to send a report about the morals of the candidate to the bishop. The candidate was bound to make ten days strict retreat. The intervals in conferring the various degrees of priesthood must be scrupulously observed.

8. The eight paragraph *"The Matrimony"* related the well known regulations of the Council of Trent concerning marriage. Speaking of the married priests, the synod says: "If a priest, after his ordination, or after his first wife's death, presumes to enter a new marriage, then he must be separated from communion (*a communione*) and the altar by the bishop, arrested and punished with other canonical penalties, that he may give up his strange and spurious union." [13]

Then the synod passed rules for the metropolitan and bishops. The Metropolitan must make visitations to his bishops, admonishing and recalling them to their duties. He must see that the decisions of the synod are promulgated and observed in the metropolis.

The synod states that no one can be consecrated bishop unless he becomes a Basilian monk. Julius Pelesz says: "The Basilians pressed (caused) this decision for they wished to retain the bishoprics in their hands. This rendered impossible for the laymen who were not in Church service to become priests and soon after Bishops." [14]

Furthermore, the duties of the bishops were declared: The duty of residence in his bishopric, canonical visitations and diocesan synods.

11) Ikonostasion in the Ukrainian Church is a solid, carved, ornamental wall betwen the sanctuary and the nave. It is adorned by various pictures of the Old and New Testament which relate the history of the Church and and stimulate the people to imitation of God's heroes. It has three doors: the middle one, so called "Royal Door" has two half doors. The Ukrainian ikonostasions are richer and taller that the Greek.

12) Synodus Provincialis Ruthenorum, pp. 75-76.

13) Ibid., p. 91.

14) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 98. Julius Pelesz, Op. cit., p. 439.

Then the synod passed to the various Church officials: notaries, deans, parish-priests, etc. The parish priests were ordered to reside in their respective parishes and to keep the parish books, such as the baptismal book, in good order. The pastors must see to it that all parishioners receive the Sacraments of Penance and Holy Communion at Easter time. The priests must wear a long, black garment, avoid excesses, shun taverns and banquets, refrain from unbecoming occupations, and stay away from market places, since someone else should take care of their finances. The deans had the obligation of keeping the bishop informed of the state of their deanery, accompanying the bishop or his substitute on canonical visitations, and visiting their deaneries.

The synod issued definite regulations concerning the administration of Church goods, proscribed simony, etc.

The synod took to heart the education of the clergy and people. Every monastery having more than twelve monks must have a seminary for the religious and secular clergy. The bishops must try to erect their own seminaries in the dioceses and take care of erecting parish schools. The seminaries and parish schools were considered to be of vital importance for the Union.

The Fathers enumerated the "fasting periods" and the feasts which must be observed in our Church. Treating of relics and the veneration of the Saints, the synod forbade honoring George Palama who was proclaimed a Saint by the schismatics.

The synod ordered the monks of the Southern dioceses to form a province like that of the Basilians living in Lithuania. The latter tried unsuccessfully to unite the Southern monasteries to their Lithuanian province.

The Ukrainian nuns had numerous convents, usually in the same places where the monks lived. The convents of the nuns had a long history in Ukraine. In 1088 the first convent for the nuns was built in Kiev. The convent of Polotsk gave the Church St. Parascevia, its abbess, canonized by Pope Gregory X. However, due to the tumults and nomadic invasions, womanly convents almost disappeared in the Ukraine. After the Union of Berest Lytovsky, (1596) they were again revived and even began to flourish. Metropolitan Rutsky, founded several convents for nuns: Vilna, Novhorodok, Grodno, Pinsk, Minsk and Orsza. During the Cossack and Muscovite wars, the Uniate nuns suffered many persecutions for the Union. "Our nun Euphrosina Trysnianka, eighty years old, superiores of the monastery in Pinsk passed away long ago. Her letters should be read that one may know with what courage our prelates and priests defended the Union and the Catholic faith, if the fragile sex with God's help did it so courageously!" says Jacob Susza in his rerelation to the Holy See. [15]

The nuns did much to foster the education of both girls and women, but their religious life was not free from some abuses similar to those of the monks. The synod applied the necessary reformatory measures to re-establish order, discipline and sanctity among both the monks and the nuns.

The Basilian monks were prohibited *under excommunication* (ipso facto) to introduce women into their monasteries. The Archimandrite was forbidden to wear silk garments and the monks to possess

15) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 334-335.



any property for their own use. No monk could leave his monastery without his superior's permission. The synod ordered the monks who took care of the souls as pastors to take the chrism from the bishop of the diocese in which they were working. This was imposed under penalty of interdict of the church. It was a severe punishment when we consider that such an extraordinary measure had been taken by by the bishops who themselves were once Basilians. Julius Pelesz says: "One can see that in those times the monks must have committed excesses against the existing laws. [16]

The synod issued the following regulations concerning the nuns: 1. The nuns should not leave the convents except in emergencies, such as fire. 2. No man should be admitted inside the convent under penalty of excommunication, except the confessor, doctor or worker... 3. Every novice must bring her dowry. 4. The bishops should abolish the small convents, incorporating their nuns into some bigger monastery. 5. The girls who live in the convent for the purposes of studies, must have a separate place in the building. 6. The abbess well be elected by the nuns and approved by the local bishop. 7. The ordinary and extraordinary confessor will be chosen and approved by the bishop for the nuns. [17]

16) Synodus Prov. p. 108-110. J. Pelesz, Op. cit., pp. 467-8.
17) Ibid., pp. 468-9; Synodus, p. 110-112.

# UKRAINIAN EMBLEM

Undoubtedly you have seen the above figure, known as a "trident" numerous times in your churches, schools, halls, various Ukrainian clubs, and on the seal of the U.C.Y. Since it is an important phase of our cultural history, every Ukrainian Catholics should know its meaning and origin. There are many theories concerning the origin of this insignia. However, at this time the most popular one explains the trident in the following manner. After Volodymyr the Great (980-1015 A.D.) had accepted Christianity he was supposed to have seen it the sky three fiery poles which he believed to be a sign from God. Thus he adopted the trident, which the poles resembled, with a cross on the middle pole, as his emblem. If you would analyze the structure of this emlem, you would be able to spell Volodymyr's name from its component parts.

Also, if you use your imagination, you can picture Volodymyr sitting on his throne.

After Volodymyr the Great's reign, rulers of Ukraine used modified versions of this trident as their emblems. From Volodymyr the Great's era, coins on which the trident is pictured have been found. However, it wasn't until 1918, when Ukraine became an independent republic, that this insignia came to be regarded as the national emblem of the country. Now it is being used by Ukrainians everywhere.

# The Golden Rule and Your U.C.Y. Membership

BECAUSE our group has as its foundation the finest virtues of humanity, there is a special significance in the words of the Golden Rule:

Luke 6: 31, "And even as you wish men to do you, so also do you to them."

The spiritual essence of the Golden Rule is service for others. When we, from that small charitable core that is deep within us, wish for others what we would have for ourselves and then work to make such a wish come true, we are giving the best that is in us. A beautiful Church with its inspiring music and eloquent sermons inspires us to greater deeds of doing and amplifies to audibility the small voice in every heart that makes us see the need for helping those around us. With this Golden Rule in our heart showing in all our dealings with our fellow Ukrainian Catholics and others, we become worthy of our membership in the U.C.Y. This then, is our responsibility—this our most beautiful lesson: that by our influence, attitudes, and teachings we can impress the souls of our Ukrainian Catholic brothers and sisters who are not members of the U.C.Y. to join with us to know unselfish service to God and country.

From this glorious, inspiring phrase one word stands out ... "DO". It is a positive command to each of us. We may think right in our minds, feel right in our hearts but to heed this message we must DO right with our hearts and hands. Our service is the measure of our love and understanding.

When your membership director asks for your conception in getting new members into our Club, remember the above words. Don't say to yourself, "Ah! What's the use? I can't get anyone to join." This is not true. It may be that in your own particular case someone took the time either to tell you about or take you to our council meeting. That, in itself, helped to bring you in as a member. He wanted you to share in the good things which the U.C.Y. offers to every Ukrainian Catholic in the U.S.A. Our progress for 1953 is very good. It is a real pleasure to receive the Reavy envelopes in the mail. It shows that the U.C.Y. is in your hearts. Remember! "DO IT NOW". Make it your business to bring in at least one new member this year. Remember! "THE BEST WAY TO CRUSH YOUR LAURELS IS TO REST ON THEM."

---

Susie: What crooked trees! They're almost bent double.
Judy: You'd be bent double, too, if you were full of green apples.

---

"It looks like rain," commented the waitress as she looked out the window."

"Yes," replied the customer glancing up from his cup, "but at least it smells like coffee."

---

She: "You once said that you worshipped the ground I walked on."
He: "Yes, but I thought you owned the property."

---


Друкарня Голосу Спасителя
ДРУКУЄ
Часописи, Брошури, Книжки, Молитовники, Каталоги, Календарі, Летючки, Грамоти, Купони, Наголовні листи, Коверти, Обіжні листи, Весільні запрошення, Базарові тікети, Бізнесові форми, Стейтменти
ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА
При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —
Життя Святих, о. І. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа ..... 5.00
Нарисний Катехизм, лекції в українській мові ..... .20
Катехизм—Наука Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий ..... .30
Біблійна історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий .. .50
" " Нового Завіту в укр. і англ. мові, ..... .50
" " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові ..... .50
Буквар Рідної Школи, перша часть ..... .50
Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук ..... .50
Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук ..... .90
Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький ..... .90
Друга Читанка ..... .50
Нова поч. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка ..... .50
Моєю Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою ..... 1.50
Дитяча Абетка, з рисунками ..... 2.00
Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин ..... .60
Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена ..... 4.50
THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION
MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

Shop early this Christmas
EATON'S Christmas Book
FROM
EATON'S
BIG, NEW
Christmas
Book
164 pages brimming with new seasonable merchandise offerings. Buy from this and EATON'S big Fall Catalogue for complete shopping satisfaction.
T. EATON Co

ГОЛОС
СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Не Будь Песимістом | | 1 |
| З Листів до Редакції | | 3 |
| Христос Раждається | Юрій Кучер | 15 |
| Святі Тайни | Сестра Б-нна | 18 |
| Папа це Найвищий Суддя | о. М. Шудло ЧНІ. | 20 |
| Осяги Вірних в Розбудові Саскачеванської Дієцезії | | 26 |
| Українські Різдвяні Звичаї | | 30 |
| Про Східній Обряд | о. М. Шудло ЧНІ. | 32 |
| Люрд—Місто Непорочної Діви Марії | С. Блакитний | 36 |
| Сміховинки | | 38 |
| Christ's Birthday | Rev. M. Bochnewich | 39 |
| Dogma of the Immaculate Conception | | 41 |
| Approval and Promulgation of Zamość Synod | Rev. M. Schudlo | 45 |
| St. Nicholas in Ukraine | Prof. W. Brygider | 50 |
| How Herod Died | Gerald Treacy, S.J. | 52 |
| Is Dancing a Sin? | D. F. Miller | 53 |
| The Liturgy and the Lay Apostolate | | 54 |
| I'd Like to Know | | 57 |
| Abolish Divorce | D. J. Corrigan | 59 |

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval.

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 25. ч. 12. Йорктон, Саск. Грудень, 1953

## Не Будь Песимістом

ХРИСТОС має Серце повне спочуття для бідних грішників і страждального людства. Він не осуджує нікого, хіба гріх, бо гріх завжди треба осудити як зло та нещастя. Фальшивий той християнин, що займається обмовою ближнього, декорами за його провини. Такий чоловік не подобається Богові, бо замість допомогти, шкодить ближньому в його повороті до Бога та чесноти. Треба поборювати фальшиві засади та погубні гасла, але не вільно шкодити своєму ближньому.

Нажаль дуже часто "добрі люди" осуджують ближнього, критикують його промахи, але не здають собі справи, що нерідко вони самі є причиною упадку ближнього, бо не усувають обставин, що ведуть других до гріха та упадку, хоч мають змогу це вчинити. Замість діяти енергійно проти гріха та надужиття, вони воліють мовчати, примикати очі на лихо, і так своєю байдужністю ширять зло в світі, бо не перепиняють його.

Правдивий християнин усуває зо свого дому, товариства, оточення, все те, що могло б його дитину чи ближнього попхнути на злу дорогу, от як злу пресу, недобрі розмови чи безстидні жарти. Коли ж ближній упаде, так добрий християнин не кидає на нього каменем, але заохотою, доброю порадою та прикладом помагає йому двигнутися з упадку та повернутися на праву дорогу.

Замало воно кликати на все горло: "Проживаємо в часах безвір'я та песимізму!" Люди почуваються дизор'єнтовані, бо вимазали зо свого життя чудові ідеали святости, братолюбности та взаємної співпраці, що Христос подав у Своїй Євангелії. Проживаємо в часах песимізму, бо Христові вороги при помочі зісвітоватілих християн замкнули Христа та Його науку в тісних мурах захристій, бо прозвано Спасителя "зацофанцем", а Його Євангелію "застарілою та пережитою".

Світ не вийде зо своїх недуг песимізму, матеріялізму та скептицизму, поки не повернеться до Христа, не прийме покірно Його порад і вказівок, як улаштувати особисте, родинне та міжнародне життя.

Дипльомати не потраплять розв'язати замотаних міжнародніх

проблем, поки Христос не просвітить їх. Мир це не діло дипломатії, але діло Боже. Мир має спертися на Бозі, щоб міг бути справедливий і тривалий. Віра, відродження людського духа на засадах Євангелії, поворотом до Бога це єдина дорога до мира, що покінчить всякі війни та конфлікти.

Звичайний християнин може вчинити дуже багато, якщо в приватнім і публичнім житті буде руководитися вказівками Христа, не звертаючи уваги на безбожників і скептиків, які вважають усе за страчене. Світ лихий тому, що боїться наблизитися до Христа, який має силу улічити його.

Католики повинні вказати світові дорогу до Христа та заохочувати людство щоскоріше вертатися до Нього. Не скаржмося, що зло поширилося в світі. Ми ж теж не без вини, бо мали остерігати вчас людство перед небезпекою та накликати до повороту до Христа. Світ інакше сьогодні виглядав би, якщо б католики всього світу були завжди та всюди світлом для своїх братів, якщо б були так поширяли засади Св. Євангелії, як комуністи ширять фальшиві гасла Маркса, Леніна та Сталіна.

## ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машинбю).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**

## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**

**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**

Чи можемо Вам під цю пору післати кращі побажання від тих, що самі ангели сповістили людям в День Христового Різдва, "Слава на висоті Богу й мир людям доброї волі". Хотяй ми не чуємо ангельського хору сьогодні, все таки ту радісну новину сповіщають нам церковні дзвони. Ангели мали причину радуватися того дня, бо Христос дійсно приніс славу на небі й мир на землю, тим одиницям, що були доброї волі. Наші найщиріші побажання є, щоб Невинне Дитятко Вифлеєму поблагословило Вас Своїм святим спокоєм і, щоб Ви відчули в своїх серцях ту радість, що зазнали Марія й Йосиф при Його Рождестві.

Звертаємося до Вас, Шановний Добродію, і просимо ласкаво зложити свій Різдвяний Дар на сироти.

Я жертвую $.....

Просимо слати жертву на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK.

# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

### УВАГА, УКРАЇНСЬКІ ЮНАКИ!

Український Оначе, чи бажаєш вчинити багато добра для душ українського народу? Напевно, що так, бо ж на те Ти юнак. Чи знаєш, що БУТИ МІСЬОНАРЕМ це велика гідність і знаменита нагода вчинити дуже багато для Божої слави та спасіння безсмертніх душ? Нема кращої в світі карієви ніж місьонарювання.

Наш нарід в Канаді чи Америці, як теж і в Україні жде на Тебе. Треба нам численних місьонарів для Канади та Америки. Але й ще більше їх буде треба в Україні в недалекій майбутності, як розвалиться тюрма Совєтської тиранії. Хто поведе до Христа збаламучені комунізмом маси нашого народу? Он твоя черга!

Якщо бажаєш бути МІСЬОНАРЕМ, так звернися по інформації до ОО. Редемптористів, що з професії є МІСЬОНАРЯМИ. Вони допоможуть Тобі стати Христовим Співпрацівником і Місьонарем.

Якщо Ти проживаєш у Канаді, так напиши негайно, висилаючи 25ц. до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**
або:
**Rev. Michael Schudlo CSsR.,**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High St., Newark, N.J.**

Від них негайно дістанеш прецікаву книжечку о. Мих. Щудла ЧНІ. про ОО. Редемптористів і їхню Місійну працю. Ця книжечка зветься: Shall I be a Redemptorist?

### НОВА—ЦІННА КНИЖКА

**УКРАЇНСЬКІ**

## КОЛЯДИ

**Й ЩЕДРІВКИ**

**під нотами (до 150)**

Йосифа Когута

**Ціна: $1.75**

Замовляйте:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Появилася друком нова книжка о. Мих. Щудла ЧНІ.: **'Божественна Літургія"** (Служба Божа). Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої і всіх рубрик по новому служебникові, подає кліші важніших церемоній, вияснює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристийної Жертви тощо.—

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення треба висилати:

а) Якщо ви живеве в Канаді, то висилайте замовлення і гроші до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**
або:
**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**

### ПОДЯКА

ОО. Редемптористи з Йорктону щиро дякують панству **Стеф. Кошеляник** з Калієнто, Ман., за щедрий дар в сумі $20.00 на свої апостольські цілі.—Ми не забудемо Вас у своїх молитвах, особливо на Службі Божій.

о. Протоігумен.

### ЗАМОВЛЯЙТЕ

## Різдвяні Картки

**Укр.** менші: по 5ц.; 12: 50ц. з коверт.
**Укр.** більші, гарні: 3: 25ц.— 12: 1.00
**Укр.** люксусові: 7½x6: 15ц.; 12: 1.50
**Англ.** ріжні, гарні, релігійні: 12 за 80ц.

Всі картки з ковертками.
Пишіть до:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask.**

## КАРНАВАЛ УКЮ, ЙОРКТОН, САСК.—7 ЛИСТОПАДА, 1953

**Панночки: Аделя Библів, Зоня Гавришко, Анна Верхомінка—Королева; Анна Ковалик, Марія Малецька**

В днях 7-8 листопада відбувся карнавал і з'їзд укр. католицької молоді східнього Саскачевану. Королевою карнавалу зістала панночка Анна Верхомінка. Її княжнями були Зоня Гавришко, Анна Ковалик, Аделя Библів і Марія Малецька. Церемонію коронації довершив сам майор міста. В неділю 8-го XI Їх Ексцеленція Кир Андрей відправив Службу Божу для молоді й виголосив святочну проповідь про св. Великомученика Димитрія. Після Служби Божої Їх Ексцеленція ще відправив Соборну Панахиду за полеглих в сослуженні Впр. о. Вол. Маланчука ЧНІ. й Пр. о. П. Малюги ЧНІ. Відтак був спільний обід. В год. 3.00 розпочалась головна сесія. Предсідником був п. Андрій Новак, місцевий голова УКЮ. В часі сесії чули привіти від Впр. о. Вол. Маланчука, ЧНІ., протоігумена оо. Редемптористів, Пр. о. П. Малюги, ЧНІ., духовного провідника УКЮ в Йорктоні, п. адв. Кіндреда, голови БУК-а в Саскачевані, панночки Гені Щудлик, голови УКЮ в Саскачевані (останні два привіти були надіслані й прочитані), п. Мих. Стадника, місцевого голови БУК-а, п. Вас. Козакевича, голови Лицарів Колюмба, пані А. Кіндред, голови молодшого відділу Ліги Жінок. Після прочитання річного звіту паном Орестом Федоровичем, зібрані почули доклад "Про ціль Організації УКЮ" від учительки Анастазії Жук, другий доклад "Про Небезпеки, що загрожують Релігії й Демократії, і як їх уникнути" від учителя пана Стефана Кобринського. Відтак взяли слово Кир Андрей і говорили на тему виховання Молоді. Присутні вислухали доклади з великим одушевленням, як свідчили їх довгі оплески. Опісля панночка Ірина Стрільчук прочитала резолюції. Пр. о. Малюга виголосив кінцеве слово, в якому зложив подяку всім учасникам за їх співпрацю в цьому карнавалі й з'їзді. Сесію закінчено канадійським і національним гимнами.

— — —

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Перед Святом Христа-Царя відбулась триднівка в церкві М.Б.Н.П. під проводом Пр. о. П. Малюги ЧНІ.

— — —

В середу 11-го листопада Пр. о. Ст. Масло ЧНІ. відправив заупокійну Службу Божу за полеглих, в якій взяли участь студенти й студентки з католицьких інституцій.

— — —



### ЙОРКТОН, САСК.

В четвер 15 жовтня з'їхались до Балморал Готелю знайомі, щоб вшанувати панство Петра й Марію Стахових перед їх від'їздом на спочинок до Ванкувер, Б.К.

Панство Стахових приїхали в четвер вечером поїздом з Фом Лейку до Йорктону. З стації забрав їх на авто власний син Стах і привіз до готелю, де чекали на них около 40 гостей. Коли вони ввійшли в залю, далися чути радісні оплески.

По довшій розмові слідувала спільна перекуска. Після перекуски син Стах коротко пояснив всім присутним значення оцього вечірка. Слідували відтак промови і побажання від рідних бесідників. Говорив на самперед Пр. С. Ів. Шавель, ЧНІ., відтак п. адвокат А. Кіндред, п. Ів. Панчук, п. С. Яремович. При кінці всі присутні заспівали панству Стаховим Многая Літа й вручили їм шкіряний пуларис з грішми. Відтак п. Петро Стахів встав і дуже зворушливо промовив до всіх. В своїй промові зложив щиру подяку своєму синові, невісті, і всім присутним за цю несподіванку.

Пан Петро Стахів працював 43 роки при С.П.Р.-ській залізниці, з чого 42 роки як форман. Він був найстарший С.П.Р.-ський робітник в Саскачевані. До Канади приїхав 1906 р. і замешкав зразу в Виннїпегу. В 1911 оженився з Марією Матковською й ще трохи працював в Виннїпегу. Відтак компанія його перенесла до Саскачевану, де працював в округах Тедмор і Фом Лейк через 33 роки. Пані Марія Стахів була діяльною членкинею парохії Пресв. Евхаристії в Фом Лейку й брала живу участь у всіляких жіночих організаціях. За час свого побуту в Саскачевані, вони здобули собі багато приятелів, не тільки серед українців, але також серед чужих, як свідчать ріжні вечірки, що їм справляли знайомі.

Панство Стахових мають 3 сини: Стаха в Йорктоні, Володимира в Тафнел, Йосифа в Мейдстон, Саск.; і 3 дочки: Ему в Бледворт, Саск., Геню й Юлію в Ванкувер, Б.К.

При кінці цього вечірка на заклик п. адв. А. Кіндреда переведено збірку на католицьку пресу. Збірка принесла 12.50, з чого призначено 4.38 на прес фонд Голосу Спасителя. Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку й панству Стаховим желаємо довгого й щасливого життя в місті Ванкувер.

Приятель.

---

### Листопадовий Концерт

Заходом БУК, ЛУКЖ і УКЮ відбувся гарний листопадовий концерт в Йорктоні, в неділю 22 листопада. Концерт отворено панахидою, котру відспівав Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ. і Пр. о. П. Малюга ЧНІ. при гарній прибраній могилі. Коло могили стояла сторожа кадетів у військовим строю. В вступнім слові п. адв. А. Кіндред коротко пояснив ціль цього концерту й подав кілька завваг. По вступнім слові місцевий хор відспівав під проводом п. Ів. Бонцала дві вояцькі пісні: Ой у Лузі—Вахнянина, й Чайка—Леонтовича. Слідувала деклямація Мих. Барана: Листопадовий Спомин і ще одна вояцька пісня: Ми йдем вперед,—під проводом п. Бонцала. Відтак Богдан Деркач, ученик з Колегії св. Йосифа віддеклямував: Полягли, а Марія Боднарська, учениця з Академії відспівала сольо: Родимий Краю, в супроводі Марії Корній на фортеп'яні. Дуже зворушливу деклямацію сказав Вол. Дуткевич: Тим, що лягли в Боротьбі. Гарний реферат виголосив п. Стефан Шебець, в якому представив положення українського народу й України та підніс надію всіх, що день воскресення України вже близький. Відтак 90 студентів з Колегії св. Йосифа виступили з своїм хором під проводом п. Бонцала і відспівали: Сів Пугач на Могилі—Лисенка, Ой зза Гори Чорна Хмара й Коби Скорше з Гір Карпатів. Так закінчено першу частину програми.

На заклик п. Ник. Брика переведено в часі павзи збірку на українських інвалідів. Збірка принесла $41.25.

Другу частину концерту отворили студентки з Академії Пресв. Серця своїм хором під проводом Пр. Сестри Тарсизії. Вони відспівали: Розвивайся, ой Ти Старий Дубе, Ой Впав Стрілець і Володиш Брате Мій. Слідувала деклямація Вас. Петришина: Під Легіт Вітру й друге сольо Марії Боднарської: Крілець, в супроводі Марії Корній на фортеп'яні. Потім місцевий хор відспівав: Ой Шумить і Гуде—Гайворонського й Ой Дрижить. П. адв. А. Кіндред дав кінцеве слово й концерт закінчено українським і англійським гимнами: Ще не Вмерла Україна й Боже Щасти п. Всі відійшли з гарним враженням і заохочені боротись далі за визволення України.

Учасник.

**ЙОРКТОН, САСК.**
**Ювілейні Торжества**

20 липня 1953 минуло 50 років від коли Іван Жукевич і Розалія, з дому Гамрацій стали під вінець перший раз і зложили свою шлюбну присягу в

**Панство Іван і Розалія Жукевич**

малій церковці в Оттон, Єаск. Зразу вони замешкали на фармі в околиці Плейнвю. По війні вони перенеслись до Йорктону на відпочинок. Минулого літа їхні діти й знайомі справили їм приняття в Йорктоні з нагоди 50-річчя їхнього подружного життя. На прийняття з'їхалось багато гостей, що зложили їм свої гарні подарунки й найщиріші побажання, між іншими Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., п. С. Яремович, пані М. Верхомінка від Ліги Жінок, п. Мих. Галабуза.

Всіх дітей в них було 12, з котрих 4 повмирало. З тих що живуть, то 5-ох синів служило при війську і за морем, один служить при канадійській кінній поліції, в Едмонтоні. Є ще три сини й три дочки нежонатих. Всіх дітей дуже добре виховали й є примірними для всіх.

В часі прийняття була збірка на католицьку пресу з чого призначено 15.00 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а шановним ювілятам желаємо прожити ще довгі й щасливі літа!

Богдан Лепкий

**СВЯТИЙ ВЕЧІР**

Святий Вечір--- Хто з нас не згадає,
Як було колись у дні ясні?
Кому перша зірка не засяє
В рідній хаті, у малім вікні?
Хто не вздрить, неначе на картині:
Батька, матір і братів, сестер,
Не спитає: як у них там нині?
Чи здорові, чи може хто вмер?

Рідний Краю, хто з нас не побачить
Тебе нині і хто не заплаче?
До святої вечері сідали
Ми колись при власному столі,
"Бог предвічний" нам колядували
Під вікном колядники малі.
По вечері ішли до церкви,
Сяли зорі і мороз скрипів.

Нині в хмарах зорі нам померкли,
Білий сніг від кривди почорнів,
І стаєнка Божа в Вифлеємі,
Перед нами в крові вся і димі.
З дзвіниць наших позділмали дзвони,
Замість дзвона висить мотузок,
І від Сяну до Дону проклони
Гомонять з різдвяних колядок.

Не втішається навіть дітвора,
(Що значить золочений горіх?)
Вся країна ніби важко хвора,
Скрізь один страшний, смертельний гріх,
І здається, що й Христос заплаче,
Як уродиться і нас побачить.
А всеж нині Свят-Вечір в нас дома,
Борщ і голубці, кутя і дідух.

Десь дівається з тіла утома,
І новий вступає у груди дух.
Все чим серце з давна накипіло,
Ніби стравою старий казан,
Силою новою ллється в тіло
Прилипає, як бальсам до ран,
Хочеться співати "Бог Предвічний",
Краю мій, і Ти, й Ти—вічний.

**ВІСТІ З ЙОРКТОНУ**

В днях 14-17 ц.м. гостив українців в Йорктоні п. В. Авраменко й висвітлив кілька своїх фільмів.

— — —

Заходами БУК, ЛУКЖ, УКЮ приготовлено гарний Листопадовий концерт, що відбувся 22. ц.м.. В цьому концерті співав хор пана Івана Бонцала, хор Академії й Колегії св. Йосифа. Реферат виголосив п. Ст. Шебець. Концерт зробив надзвичайне враження на всіх учасників.

**Панство Іван і Маргарета Верхомінка**

**ЙОРКТОН, САСК.**

Понад 450 гостей прибуло до парохіяльної залі в Йорктоні 20 жовтня, щоб вшанувати панство Івана й Маргарету Верхомінка з нагоди їхнього срібного ювілею.

Тому 25 років їх звінчав Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. в Йорктоні. За дружбу був їм тоді п. Федь Добко, за дружку —Каролька Винніцька, що тепер замужна за Др. Сеньком в Вінніпегу. Вони зволили також прибути на цей ювілей й зайняти почесні місця зараз коло шановних ювілят.

Панство Верхомінка є широко знані в Йорктонськім окрузі. Своєю лагідною вдачею вони здобули собі всюди дуже багато приятелів, як свідчить це прийняття в честь їхнього 25-літнього ювілею. Пан Ів. Верхомінка є знаний як будівничий, а пані М. Верхомінка вже другий рік є місцевою головою ЛУКЖ. За її проводом наше Жіноцтво гарно працювало й дуже багато причинилось для добра церкви й парохіяльного дому. В них є двоє дітей—Стефан і Анна. Їхня дочка цього року вийшла за королеву карнавалу.

В часі бенкету, якого господарем був п. С. Яремович, промовляли Впр. о. Вол. Маланчук, ЧНІ., п. Мих. Стадник, п. Ю. Скварчук, пані М. Медвідь, п. Ник. Завацка. Потім відспівано многоліття.

По отриманні дарунків, панство Ів. і Марг. Верхомінки зложили всім щиру подяку і відтак кожному дали кусник свого весільного медівника на пам'ятку.

Кілька днів опісля Пр. о. Павло Малюга ЧНІ відправив співану Службу Божу в наміренні ювілят і їх родини та уділив їм окреме благословення з нагоди 25 річчя їхнього подружнього життя. Слідувало відтак чайне прийняття, котре справили панство Верхомінка для своїх знайомих.

Дорогим ювілятам желаємо Божого благословення й ласки дочекатись ще золотого ювілею!

Приятель.

**ГАББАРД, САСК.**
**Посмертна згадка † Ігнатія Сеньків**

Дня 27-го червня ц.р. помер у шпиталі в Йорктоні, Саск., бл. п. Ігнатій Сеньків, маючи 74 роки. Покійний полишив удову Марію, одного сина і чотири дочки на рідних землях.

Родився покійний в селі Говилові Малому, в Західній Україні, пошта Хоростів, повіт Копичинці. До Канади прибув перед першою світовою війною. Працював на залізній дорозі кілька років, а відтак поїхав до своєї рідні на кілька років. Потім прибув до Канади знову. Думав ще раз повернути до рідних земель, та

прийшла друга світова війна і він остався тут.

Похоронні богослуження відправив о. І. Сирота, ЧНІ. з Айтуни, Саск. При участи великого числа людей та приятелів. Тіло пожоронено на цвинтарі Чесного Хреста в Габбард, Саск.

На подяку заслуговує п. Григорій Музика, Стах Завітковський і Никола Пилипів, котрі занималися похороном та обідом в народнім домі.

По обіді не забули добрі люди і за нашу пресу. Зібрано на прес фонд Голосу Спасителя 10.00. Жертвували: 2.00 Гр. Музика; По 1.00: В. Музика, Марія Музика, Ів. Януш, Й. Корчинський, а решта дрібними. Жертводавцям подяка, а бл. п. Ігнатієві Вічная Пам'ять!

## ГОМФІЛД, САСК.

### Посмертна згадка бл. п. Дм. Мадюк

Немов блискавка рознеслась сумна вістка про наглу смерть бл. п. Дмитра Мадюк, літ 18, котрий помер в автомобілевім випадку 2 милі з дому в суботу 24 жовтня. Бл. п. Дмитро

Бл. п. Дм. Мадюк

вертався з ліцитації п. Антона Мадюк і ударився на горбку з автом Мих. Іляша, муніципального секретаря з Джедбург. По короткім часі прибули до помочі побитим Дмитро Мацюх і Василь Колодій. Вони завезли обидвох до шпиталю в Айтуні, де по дорозі помер бл. п. Дмитро.

Небіжчик полишив в смутку батька, матір, сестру й швагра Івана Маковецького, що зайнявся був його похороном. Похорон відбувся в вівторок 27 жовтня з церкви Успення Матері Божої, Бівердейл. Заупокійні богослуження відправив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Тлінні останки зложено на цвинтарі біля гробів діда й баби. На похорон з'їхалось дуже багато людей.

Після похорону всі учасники були запрошені на обід до дому батька й матері помершого. В часі обіду Пр. о. П. Малюга ЧНІ. зложив щире співчуття для засумованої родини. При тім також завізвав присутніх зложити жертву на радіоавдиції з Йорктону й на католицьку пресу. Збіркою зайнялись пані Марія Мацюк і Марія Березюк. Переведана збірка принесла $44.88, з чого призначено 20.00 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а покійному Дмитрові хай буде вічна пам'ять!

## НЕ МАРНУЙТЕ ВЖИВАНИХ ПОЧТОВИХ ЗНАЧКІВ!

Корисною річчю є збирати вживані почтові значки. При помочі наших приятелів ми збираємо такі значки на вихования українських священиків-місіонарів Редемптористів, які працюватимуть над спасінням душ та дочасним добробутом українського народу. Ви легко можете виконати ту прекрасну ціль, коли в **більшій скількості** пришлете нам вживані почтові марки.

**Не здирайте почтових марок із ковертів,** хіба змочивши їх у теплій воді, або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. **Здерті марки є безвартісні.**

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, якнайщедріше відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуються Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці повернуть до Бога і Його святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**



# ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце датн жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

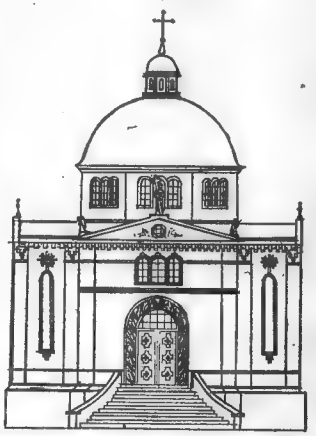

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ В РОБЛИНІ

Василь Станцюк, Ангусвил ___ 25.00
Параскевія Костів, Елмайра ___ 5.00
Е. Б., Ватервліет _____ 10.00
Єлена Прокопець, Ст. Анн ____ 2.00
М. Караведький, Борден Гантс 10.00

Щиро дякуємо за жертви.

### ГРУДЕНЬ—Старий Стиль

4. **Введ. в Храм. Пресв. Богор.** Ап. 320, Єв. Лк. 54.

6. **Нед. 28 по Сош.** Ап. 250, Єв. Лк. 76.

13. **Нед. 29 по Сош., † Ап. Андрея.** Ап. 257 і 131, Єв. Лк. 85 і Ів. 4.

19. **Св. Николая Чудотворця:** Ап. 335, Єв. Лк. 24.

20. **Нед. 30 по Сош.** Ап. 258, Єв. Лк. 91.

22. **Непорочне Зач. Пр. Діви Марії:** Ап. 320, Єв. Лк. 3.

27. **Нед. Праотців. Попраз. Непор. Зач. П. Д. Марії.** Ап. 257, Єв. Лк. 76.

### ГРУДЕНЬ—Новий Стиль

6. **Нед. 29 по Сош. і св. Николая Чудотворця.** Ап. 250 і 335, Єв. Лк. 85 і 24.

9. **Непор. Зач. Пр. Діви Марії.** Ап. 320, Єв. Лк. 3.

13. **Нед. Праотців, † Мч. Євстратія і Попразд. Непор. Зачаття.** Ап. 257 і 233, Єв. Лк. 76 і 106.

20. **Нед. Отців і 30 по Сош:** Ап. 328 і 258, Єв. Мт. 1 і Лк. 91.

24. **Навеч. Різдва Христового:** Ап. 303, Єв. Лк. 5. Піст.

25. **Різдво Христове.** Ап. 209, Єв. Мт. 3.

26. **Собор. Пресв. Богор. і св. Обручника Йосифа.** Ап. 306, Єв. Мт. 4.

27. **Нед. по Різдві й пермч. Степана.** Ап. 200 і 17, Єв. Мт. 4 і 87.

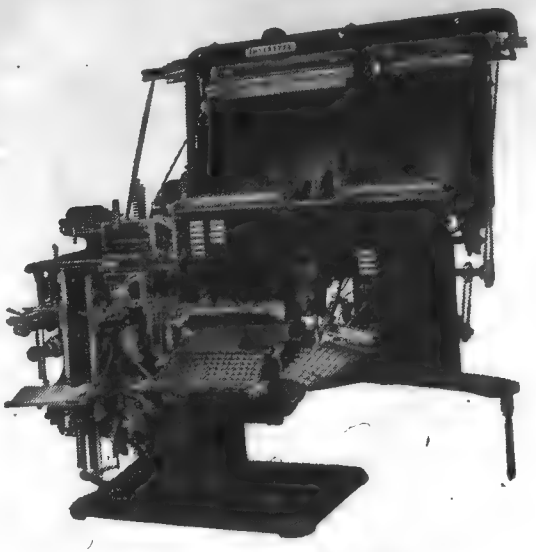

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



### ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ
**Інтертайп в друкарні Г. Спасителя**

| | |
|---|---|
| Валечний І. пані, Монтреал | 1.00 |
| Озимок Петро, Вестон | 1.00 |
| Вирста Дмитро, Гудів | 1.00 |
| Мичка Петро, Торонто | .50 |
| Войтович Василь, Н. Бетлефорд | 1.00 |
| Окон Никола, Грейт Нек | 1.00 |
| Стасів Кароліна, Дітройт | 1.00 |
| Ковбель Анна Пані, Форест | 1.00 |
| Астраб А. Пані, Пікскил | 3.00 |
| Свиргун Іван, Врокстон | 1.00 |

Сердечно дякуємо за ласкаві жертви. Нехай Дитятко Ісус благословить!

### ПРЕСОВИЙ ФОНД

Добродії, що зложили на пресовий Фонд Голосу Спасителя:

| | |
|---|---|
| Мерчук Іван, Йорктон | 1.00 |
| Яремко Василь, Йорктон | 1.00 |
| Шалева Наталія, Гвілінг | 1.40 |
| Олійник Теодор, Монтреал | 1.00 |
| Дудик Євгенія, Амстердам | 1.00 |
| З весіля: Чайковський П. і Козакевич Т., Паркервю | 15.50 |
| Ювілей панства Жукевич, Йорктон | 15.00 |
| Береза Павло, Оттава | 1.00 |
| Федорович Іван, Форт Сен | 1.00 |
| Цяхановська О., Честер | 1.00 |
| Лехман М., Вінніпег | 1.00 |
| Процький Гелена, Едмонтон | 1.00 |
| Гошуляк Г., Калгарі | 1.00 |
| Манович Теодор, Гомфілд | .50 |
| Гуцуляк Ол., Ківатін | 1.00 |
| Похорон: Сеньків Ігнаній, Габбард | 10.02 |
| Пращання: Дан. і Анни Середи, Бівердейл | 5.50 |
| Кучер Юлія, Пітсбург | 1.00 |
| Похорон: Дмитерко Прокім, Айтуна | 6.00 |
| Шлюб: Вущенний Й. і Карапіта Фл., Йорктон | 13.60 |
| Іванчина Василь, Піт Парк | 1.00 |

Всім сердечна подяка, а Дитя Ісус нехай многократно винагородить.

### МІСІЯ В ЛЕЙТРОБ, ПА.

Наш Всеч. о. Парох, Вол. Терещук улаштував ювілейну місію, що в двох мовах проповідував о. М. Щудло ЧНІ від 1-8 листопада. Місія гарно вдалася. Богато молоді та дітвори приходило на місію. Церква була все наповнена народом, що уважно слухав проповідей о. Місьонаря. Були загальні Св. Причастя за священичі і манаші покликання, за душі в чистилищі та за наших страждучих Братів в Україні.

о. Місьонар подивляв наших дітей, що прегарно вивчилися співати Службу Божу. Це заслуга нашого Дорогого о. Пароха, що сердешно займається дітворою, в якій є будучність нашої Церкви.

Щиро дякуємо там нашому о. Парохові, як і місьонареві за Святу Місію.

Церковний Комітет.

### АЙТУНА, САСК.
**Свіжа могила**

В п'ятницю, 6 листопада, відвійшов від нас до вічности бл. п. **Прокім Дмитерко,** у 70-ім році життя. Послідних кілька місяців тяжка недуга мучила його, та він спокійно зносив ті терпіння. Перед смертю прийняв послідні св. Тайни, Напуття на дорогу до

**Бл. п. Прокіп Дмитерко**

вічности. Похорон відбувся 9 листопада з церкви Пресв. Серця Христового в Айтуні. Богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів ЧНІ., та виголосив прощальне слово. Тлінні останки зложено на церковнім цвинтарі.

Покійний родився в селі Кобильниця Воловська, п. Яворів. До Канади прибув разом із женою 1914 року, та поселився на фармі в околиці Айтуни. Рік тому замешкав у місті Айтуні. Полишив засмучену жену Теодору; синів Дмитра, Івана, Николу й Петра; доньки Розалію, Катерину, Софію й Марію; одну сестру Марію (з. Кривуляк), та 13 внуків.

По похороні зійшлися люди до дому помершого на обід, а в часі обіду Отець попросили гостей до жертви на добрі цілі, як це в нас звичай.

**Жертвували** слідуючі: родина Дмитерко 5.00; І. Міньо 2.00. По 1.00: Д. Дмитерко, М. Кривуляк, П. Кривуляк, М. Кінг, п. Отченаш, Ф. Миколаїв, Н. Кривуляк, Н. Головенчук, Е. Конечний, А. Савчин, М. Миколаїв, М. Наконечний, С. Чайковський, М. Клюс, Я. Міньо, А. Гулага, Н. Голдун, І. Луць, Б. Міньо і Н.Н. По 50ц.: М. Герега, К. Отченаш, В. Марчук; по 25ц.: С. Герега, і Н.Н. З цієї жертви уділяю на сироти з Сиротинця св. Анни в Айтуні 10.00; на українську радіову програму в Йорктоні 10.00; а на пресфонд Голосу Спасителя 6.00.

Всім жертводавцям щира подяка. Бл. п. Прокопієві вехай Господь уділить Царство Небесне!

Учасник похорону.

---

### ІНСІНГЕР, САСК.—Св. Николая

В Стар. Завіті в Книзі Товії (радили б ми її всім батькам прочитати і її науки придержуватись)—в 14 главі і прикінці книги є дуже гарна сцена праведної смерти праведного мужа Товії. Цей праведник, який все своє життя перевів на вірній службі Богу,

Бл. п. Іван Снігур

перед смертю в завіщанні дуже гарні поради і вказівки дишив свому синові молодому Товії, які ніколи не переминуться, але завсіди є живі для читача.

Там якраз, в цьому завіщанні, крім інших наук—на першому місці видніє наука про пошану своїх батьків, а особливо про гарну прислугу для них після смерти. Подібно св. Дух через Ісуса сина Сирахового, в його Книзі Премудрости наказав пам'ятати про своїх предків та шанувати своїх батьків. Там напр. так сказано: "Хто боїться Господа, цей шанує батьків", "Ділом і словом та всякою терпеливістю шануй свого батька" і багато інших подібних наук (Іс. Сир.: 3, 8-9; 7, 29-30; 44, 1 і т.п.). І якраз показничком того, чи якісь діти є добре вихо-вані, та чи вони релігійні,—це пошана своїх батьків в останніх літах їхнього старечого віку, а відтак і пам'ять про них після смерти. Багато і серед теперішніх людей йдуть слідами великих Предків та зберігають Божу волю і побожні традиції, передані їм цими ж Предками. Вони виявляють в цей спосіб свою релігійність.

Родина Снігурів, чи точніше, діти п. Івана і Анни Снігурів з Інсінгер також не забули за цей важний обов'язок супроти свого померлого батька Івана. В сорок днів по похоронах, в цій самій церкві св. о. Николая, біля якої спочили тлінні останки померлого батька, вони замовили-уладили Поминальні Богослужения за спокій душі померлого в суботу 17. X. 1953. Разом із старенькою матір'ю зібрались сини і дочки покійного з внуками, та сусіди і знайомі. Організацією поминків зайнялись сини Покійного: Роман (з Тафнел) і Петро (з Йорктону) та дочка Павліна, замужня за п. Буличем і друга, Дора, за п. Затварніцьким.

По співаній Службі Божій з Парастасом (над гробом померлого) вони запросили гостей на гарний обід до парохіяльної галі. Не забули діти покійного і за релігійну пресу при цій нагоді, та зложили жертву на Пресфонд Голосу Спасителя. Ми з вдячністю згадуємо цей їхній акт супроти померлого Батька, а Покійникові нехай земля буде пером та нехай ласкавий Господь нагородить його Небесним Царством.

Гість.

---

### БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
### Прощальний вечерок

Дня 28 жовтня, 1953, діти уладили прощальний вечерок для своїх родичів Даниїла й Анни Середи з Бівердейл. Сини: Іван і Михаїл запросили родину та сусідів. Зійшлося багато людей. Пан дірігент Іван Бонсал мав перший промову, згадуючи між іншим, що то тяжко для родичів лишати своє гніздо та їхати до нового міста. Опісля оба сини з женами здо-



жили дуже гарний дарунок та сказали кілька зворушаючих слів. Родичі: мама й тато щиро подякували, заявляючи як то тяжко прощатися й розлучуватися з родиною. Потім пані В. Хруник в імени сусідів зложила щирі желання, закінчуючи: "Нехай Господь Бог кріпить Вас добрим здоровлям, нехай Вам помагає й благословить у новім домі, на многі літа".

Присутні гості заспівали "Многая Літа" та деякі народні пісні як "Де згода в родині", "Реве та стогне___" і т.д. Також промовляли ще пан Василь Середа, брат щановних родичів, пан Филип Гардебала й Антоній Жуленяк.

При тій нагоді згадали за катол. пресу й зложили на Г. С. слідуючі: Середа Д. 1.00; Середа В. 1.00. По 50ц.: Ілиш Н. І., Гардибала Ф., Жуленяк І., Хруник В., Войцешко І., Середа Р., Бабяш В.

Дітям честь й подяка, що так гарно вшанували своїх родичів, й відходячим родичам: многих і щасливих літ прожити в Йорктоні, а вкінці всім жертводавцям щире спасибіг.

Присутний.

---

## Різдвяні Картки

**Різдвяні Картки** з желаннями в українській мові, ріжні:
—менші: одна 5ц.; 12 за 50ц.
—більші: одна 8ц.; 12 за 80ц.
—більші з укр. мал., 1: 10ц. 12: 1.00
—великі 7½x6, одна 15ц., 12: 1.50
**Різдвяні Картки** з желаннями в англійській мові, ріжні:
2 за 25ц.; 12 за 70ц.
**Christmas Cards,** beautiful in design:
2 for 25c; 12 for 75c.
**Коляди,** вид. оо. Редемптористів .25
Укр. Коляди, з нотами, о. Дирда .75
Христос Родився, вел. збірник коляд з нотами _____ .50
Укр. Колядки для Міш. Хору, О. Кошиць _____ .75
Укр. Коляди й щедрівки, для хору, зладив К. Стеценко _____ .50
Коляди під нотами, Й. Когут __ 1.75
**Календар** книжковий на 1954 __ .75

Яко Різдвяний Дарунок— купуйте гарні книжки, що є в каталогу Календаря Голосу Спасителя на 1954.

Замовляйте в:

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask.**

---

Рим, 23 жовтня 1953

Я отримав дві книжечки (Shall I be a Priest? і Shall I be a Nun?), що Ви зволили мені вислати. Гратилюю Вам за їхній успіх. Майбутність католицьких громад, особливо коли вони розкинені поміж некатоляками, майже виключно залежить від якости та численности Священиків і Сестер.

Приклад З'єднаних Держав Північної Америки дає на цей вимовний доказ. Можу запевнити Вас, що я багато дечого навчився про цю справу, як відвідував як кардинал Америку в 1947 і 1950 роках.

Бажаю Вам, щоб Ваші обидві книжечки поширилися. Сподіюся, що Ваша діяльність буде Богом благословлена і що молодь обидвох полів, численні хлопці і дівчата, призадумуються над покликанням до досконалішого, направду апостольського життя.

Високопреподобний Отче, прийміть мою подяку та побажання.

Ваш у Христі,
✠ Евген Кардинал Тіссеран,
епископ Отсії та Порти від
Св. Руфіна.

---

### DON'T DISCARD OLD STAMPS!

Provided there are enough of them, old postage stamps are worth while saving.

With friends helping us, we are collecting them to help educate Redemptorist misionary-priests. Will you help us by sending yours?

**Do not peel stamps off the envelopes,** for torn stamps are of no value. Cut them off, leaving a white border of paper around the stamp.

Send your collection of stamps to:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**

---

### "FASCINATING PROBLEMS"
### by Rev. L. Pyzalski, CSsR.

Interesting reading on such subjects as: "Human Conscience, Human Happiness, Hell, Heaven, Death, Salvation in the Catholic Church, or outside the Church...

This booklet can be used as an excellent means of apostolate, among Catholics and non-Catholics. The author carefully refrains from offending the conscience of non-Catholics. Price: 60 cents. In quantities of at least 10 copies, 50 cents. Write to:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask.**

—КУПУЙТЕ—

## КАЛЄНДАР Голосу Спасителя

**на 1954 рік**

Має нову, гарну, кольорову окладинку, сторін 208, ілюстрацій 41, статі писані в українській та англійській мові, слідуючого змісту.

О Мати Божа—присвята на Марійський рік (1954) ..... 2
Календар стар. й нового стилю 3
Церковний Календар ..... 9
Загальний Церковний Устав ..... 10
Церков. Устав Стар. й Нов. Стилю 12
Панагія свята—вірш ..... 22
Місія Укр. Церкви—М. Тиченко 23
Ще не вмерла Україна ..... 30
Св. Письмо, книга над книгами—о. Др. В. Лаба ..... 31
Значення Папства—о. Т. Гурко 34
Орисине весілля ..... 36
Вел. Схід. Схизма—о. М. Шудло 43
Взаємини між Церквою й Держ. о. С. С. Шавель, Ч.Н.І. ..... 50
Хочеш бути вел.? о. М. Ш. ЧНІ. 55
Остання картина—Хр. Денисиха 58
Австралійський Евхар. Конгрес—о. Н. Копяківський, Ч.Н.І., .. 60
Великий ювилей—о. М. Шудло, 64
Паломництво до Бон Секур— о. Б. Курилас, ЧНІ, ..... 70
В незнану вселенну-о. М. Шудло, 73
Наша твердиня—рідня мова .... 79
Проблеми хлопячого—юнацького віку—о. І. Нагаєвський ..... 80
Укр. Отці Редемптористи ..... 84
Єпископ — Юліян Пелеш—о. М. Шудло, ЧНІ. ..... 88
Пер. Божі слова до Адама й Еви 92
Характеристика Укр. (вірш) .... 96
Що приносить комунізм? ..... 97
Льорд-Канцлер і прошак — Л. Ленцен ..... 101
Важність молитви ..... 103
Як народня поетеса, Горпина Шелихвіст попала в неласку? 104
Деж лік на лихо? ..... 106
Велич Божої любови ..... 108
Найдорожча перлина — Україна 109
Важне для дівчат ..... 110
True devotion to the Bl. Mother of God — Rev. M. Schudlo, 111
Secularism — Rev. Y. Dybka, 115
How to behave with girl friends—D. F. Miller ..... 118
A great Jubilee—Rev. M. Schudlo 124
Y.C.W.—Rev. M. Dzurman, CSSR. 128
God's kind of mother — Rev. N. Hodowany, CSSR., ..... 130
Cana is forever — A. M. Record 132
Shall I be a nun?—Rev. M. Schudlo 137
How to foster the Redemptorist Vocations? ..... 139
Apostleship of Prayer ..... 141
Greatness of T. Shevchenko ..... 144
The S.S.M.I's—Heroines all—Rev. N. Hodowany, CSSR., ..... 146
Will Ukraine be converted to Catholicism? —Rev. M. Schudlo, 148
To all our boys— N. Hodowany 150
What does the Catholic Church want from our children? .... 152
Become a missionary Sister ..... 153
Адресар укр. катол. духовенства В Канаді (4 Ексарх.) ..... 154
В Зл. Державах ..... 158
В Західній Європі ..... 163
В Полудневій Америці ..... 165
В Австралії ..... 166
Адресар укр. жіночих Чинів в Канаді і Зл. Державах ..... 166
Адресар Церковних установ у Канаді і Зл. Державах ..... 167
Адресар Укр. Катол. Преси ..... 168
Сміховинки ..... 174
Каталог книжок що можна набути в Адміністрації Голосу Спасителя ..... 194

**ЦІНА 75¢**

При замовленні більшої скількости даємо опуст.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 25. ч. 12. Йорктон, Саск. Грудень, 1953

## Різдвяні Побажання

**Редакція та Адміністрація Голосу Спасителя складають щирі побажання та бажають обильних ласк і благословенств від Дитяти Ісуса та Його Матері Марії всім Передплатникам, Читачам і Читачкам, Добродіям і Добродійкам Голосу Спасителя. Нехай Христос і Його Мати будуть Вашими найкращими Гостями в дні Христового Народження!**

## ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ

ЮРІЙ КУЧЕР

ХРИСТОВЕ Різдво це загальне християнське свято, бо святкують його всі ті, що вірять у Христа, хоч може в багатьох інших справах, от хоча б у вірі в інші правди Святої Євангелії різняться одні від других.

Це свято викликує дивну переміну в людях і їх настроях. Це завважується вже декілька днів перед самим святом. Кожен на свій спосіб намагається приготовитися на стрічу Христові, що приходить у світ спасати людей від гріха та неволі диявола.

Християни від самих початків християнства святкували день Христових народин. До 376 року Церква святкувала разом Різдво та Богоявлення. Згодом ці празники розділено.

Рік за роком від 988 український нарід радісно святкує Христо-

вікнами з'являються колядники, що нагадують нам анголів, пастирів і мудрців, що вітали новонародженого Месію. Вранці Різдва всі спішать до церкви на богослуження.

Оттакі це прегарні різдвяні звичаї передали нам наші предки. Вміли вони приготовитися до Різдва постом, що зветься Пилипівкою. Знали вони вчинити Різдво родинним святом нашого народу. Не забули вони, що головна постать Різдва, це Христос, новонароджений Месія світу, оттому всі спішилися на Повечіря та Божественну Літургію, на якій сливе весь народ приступав до Св. Причастя, щоб прийняти Спасителя до свого серця, бо ж це найкраще вшанування Христового Різдва.

Що ж поможуть нам різдвяні карточки з побажаннями, яка користь із ялинок і всяких декорацій і паперових анголів по стінах і гучних розривок, коли нема душі Різдва цебто Христа? Це хіба глум із Різдва, а не християнське святкування народження Спасителя світу!

Український народ повинен зберігати свої власні різдвяні звичаї та гордитися ними, бо їх нам передали наші предки. Це наш скарб і дорогоцінна спадщина, якої ми не сміємо занепастити чи проміняти за чужі звичаї. Це була б зневага наших предків. Коли ми їх занапастили та їх забудемо, так вони ніколи більше не вернуться до наших родин.

Перш за все слід звернути бачну увагу на душу Різдва цебто на Христа та зберегти християнський характер Різдва. Вороги християнства намагаються повернути Різдво в "великий бизнес". Христові ясла повинні бути в кожній українській хаті, нагадуючи мешканцям родини, що Різдво це свято Дитяти Ісуса та Його Матері Марії. Христос має бути осередком нашого святкування. Отак Різдво буде тим, чим воно повинно бути і чим століттями було воно для наших предків. Тільки таке Різдво піднесе наші душі та серця вгору. Тільки таке Різдво додасть нам бодрости в боротьбі за краще майбутнє.

Таке Різдво становить надію на кращу долю наших вигнаних владик, переслідуваних священиків і гноблених Братів і Сестер в Україні. В такому дусі святкують Христове Різдво наші геройські упівці по горах Карпатах, споглядаючи на зірку, що підтримує їх надію на остаточну перемогу над наїздниками нашої батьківщини. Таке Різдво одушевляє їх до дальшої боротьби з напасником, що всіма засобами намагається вирвати нашому народові віру в Христове народження та надію на кращу майбутність.

Ідім слідом наших бійців-героїв. Злучімся в сердешній молитві із ними, як припадемо навколішки перед Христовими яслами. Благаймо новонароджене Дитятко Ісуса та Його Пресвяту Матір Марію, Царицю України, щоб зірка волі та свободи щоскоріше засяла над Україною, запевняючи щастя нашій батьківщині та свободу нашій гнобленій большевиками Церкві.

# СВЯТІ ТАЙНИ

Сестра Б-на, ЧСВВ.

ТАЙНА—це видимий знак установлений Ісусом Христом, щоб уділяти ласку. Маємо сім Святих Тайн. Святі Тайни одержують силу вділяти ласку від Господа Бога через заслуги Ісуса Христа. Кожна тайна уділює освятну ласку, як також й особливішу ласку, так-звану "Таїнственну Ласку". Таїнственна Ласка допомагає осягнути особливішу ціль даної тайни. Тайни завжди уділюють ласку, якщо принимаємо їх з належним розположенням.

1) Що таке Свята Тайна?

Свята Тайна—це видимий знак установлений Ісусом Христом, щоб уділяти ласку.

2) Скільки Тайн установив Ісус Христос?

Ісус Христос установив сім Святих Тайн: Хрещення, Миропомазання, Пресвята Евхаристія, Покаяння, Єлеопомазання, Священство й Подружжя.

3) Від кого одержують Святі Тайни силу уділяти ласку?

Святі Тайни одержують силу уділяти ласку від Господа Бога через заслуги Ісуса Христа.

4) Чи Святі Тайни уділюють освятну ласку?

Святі Тайни уділюють освятну ласку.

5) Чи кожна Свята Тайна уділює і особливішу ласку?

Кожна Свята Тайна уділює і особливішу ласку так звану "Таїнственну" ласку, що помагає кожному осягнути особливішу ціль даної Тайни.

6) Чи Святі Тайни завжди уділюють ласку?

Святі Тайни завжди уділюють ласку, якщо принимаємо їх з належним розположенням.

7) Чому Хрещення і Покаяння зовуться тайнами мертвих?

Хрещення і Покаяння зовуться тайнами мертвих, бо їх головна ціль це вділяти надприродне життя освятної ласки душам духовно мертвим через смертельний гріх.

8) Чому Миропомазання, Пресвята Евхаристія, Єлеопомазання, Священство й Подружжя зовуться тайнами живих?

Миропомазання, Пресвята Евхаристія, Єлеопомазання, Священство й Подружжя зовуться тайнами живих, бо їх головна ціль це побільшення ласки в душах духовно живих через освятну ласку.

9) Як грішить той, що свідомо принимає святу тайну живих в смертельнім грісі?

Хто свідомо принимає святу тайну живих в смертельнім грісі, допускається святокрадства, бо тяжко зневажає святу річ. Він допускається нового смертельного гріха.

10) Котрі тайни можна принимати тільки раз у житті?

Хрещення, Миропомазання і Священство можна прийняти тільки раз у житті.



11) Чому можна прийняти Хрещення, Миропомазання й Священство тільки раз?

Хрещення, Миропомазання і Священство можна тільки раз прийняти, бо ці тайни витискають на душі нестертий знак, що триватиме вічно.

12) Чи Єпископ або Папа можуть установити якусь Тайну?

Ні! Ні Папа, ні епископ не може установити Тайни, бо тільки сам Ісус Христос може долучити освятну ласку до якогось видимого знаку, як це буває при вділюванні Святих Тайн.

---

## ЧИ ВИ ВЖЕ СТАРІЄТЕСЯ?

Один письменник каже "що не можна означати віку людини по її волоссю, її зубах, чи її колінах; правдива старість є щось глибше як це". Ви можете бути певні, що ви "старієтесь"—
якщо ви не можете вже легко здобувати собі приятелів;
якщо ви думаєте, що молодша генерація сходить на пси;
якщо ви ловите себе на розмові про добрі минулі часи;
якщо вашою улюбленою розмовою є ваша операція;
якщо ви відкриєте, що в вас розвиваються дрібні упередження;
якщо ви стаєте все більше самолюбним;
якщо ви хочете бути на самоті;
Якщо життя починає видаватися вам нудним;
якщо ви не зносите, як хтось пересуне вам ваше улюблене крісло;
якщо ви думаєте, що люди стали дурніші, як вони були колись.

---

В світі нема гірш нічого,
Як для себе жити,
В самолюбстві ціле життя
В безвартність дробити.

---

Бог є джентелменом. Бог не йде туди, де Його не хочуть. Люди, що вигнали Бога з модерного життя мусять привернути Його вдома, в школах, в законодавстві і в судах. —о. Льорд.

---

Хто щоденно відбуває своє розважання, той викриває потреби своєї душі, небезпеки, що окружають його, і конечність молитви.—Св. Альфонс.

---

# Папа Це Найвищий Суддя

## ТАК СХІДНЬОЇ, ЯК І ЗАХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ

**(Відповідь митр. Іляріонові)**

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ХРИСТОС установив Свою Церкву та настановив Петра її Головою. Петро має пасти Христові вівці цебто дбати про спасіння людей. Коли ж помер Петро, тоді його наслідник зайняв місце видимого верховного учителя Христової Церкви. Петрові наслідники це Римські Папи, переємники влади Св. Петра в Христовій Церкві, що до кінця світу буде мати видимого Голову, що берегтиме її від хаосу та замішання, яке панує по різних автокефальних церквах, не виключаючи українських автокефалій.

Голова Христової Церкви це її учитель, законодавець і суддя, бо він навчає християн, видає закони та судить, як зайде потреба. Всі ці чинності виконували Папи так над латинською, як і Східньою Церквою довгими століттями аж до церковного розриву, що прийшов у 1054 році, хоч бували деякі царгородські патріярхи, що бунтувалися проти юрисдикції Папів над грецькою Церквою й так спричиняли в Церкві замішання й схизми.

Митр. Іляріон заперечує, що Папи взагалі були керівниками Східньої Церкви та мали над нею колинебудь юрисдикцію. Он як він висловлює своє твердження: "ПАПА НЕ СУДДЯ ДЛЯ СХІДНЬОЇ ЦЕРКВИ!" (54 ст.).

Як же ж митр. Іляріон обосновує своє твердження? Он його слова: "Римські Папи в обороні свого примату звичайно посилаються на постанови Сардикійського помісного Собору 347-го року. Дійсно, цей помісний Собор зробив папу суддею поміж єпископами, але тільки між єпископами Заходу" (54-55 ст.).

Щоб скріпити своє твердження Шановний Автор не вагається навести навіть свідоцтво еретиків аріянів, яких осудила Церква на першім вселенськім соборі 325 року. "До нас дійшло Послання аріянських єпископів про ці постанови Сардикійського Собору. Єпископи (аріянські!) скаржаться, що папи намагаються захопити владу в свої руки" (57 ст.). Далі митр. Іляріон приписує Папі Миколаєві I (858-867) винайдення чи краще вироблення ідеології папського примату на Схід. Он його слова: "Так говорив папа Николай I, що виробив ідеологію папського примату на Схід. Східня Церква таких думок ніколи не приймала" (58 ст.)

Чи правду каже митр. Іляріон, як твердить, що аж папа Николай I виробив ідеологію папського примату на Східню Церкву? Чи до Папи Николая I-го римські Папи не виконували повної юрисдикції над Східньою Церквою, чи не рішали догматичних спорів, що їх було повно на Сході, чи не окреслювали правд Християнської віри проти прерізних еретиків Сходу, між якими було навіть багато царгородських патріярхів, осуджених вселенськими соборами?



Погляньмо до давніх церковних письменників і історичніх подій, щоб переконатася, що твердження митр. Іляріона не відповідає правді, тому й воно зовсім фальшиве і розчислене на пропаганду проти католицької Церкви. Ми вибираємо за свідків не західніх, але **східніх** Отців Церкви, **східніх** єрархів і **східніх** письменників, бо їх свідоцтва більше промовляють до наших Східніх Нез'єдинених Братів аніж свідоцтва латинських письменників. У доказуванні свого твердження будемо слідувати хронологічний порядок з віку на вік. Наше ж твердження стопроцентово противолежне твердженню митр. Іляріона. Обидва твердження не можуть бути правдиві. Отож одне правдиве, а друге фальшиве. Ми ж твердимо: СХІДНЯ ЦЕРКВА ВІД САМОГО ПОЧАТКУ ПРИЗНАВАЛА ПРИМАТ ПАПІВ. Нехай Шановні Читачі самі судять про наше твердження зо слів і подій Церкви впродовж перших віків християнства.

**Перший вік.**

Десь около 96 року повстало замішання в коринтській церкві, де усунено деяких пресвитерів. Причина замішання невідома, але здається, що це були деякі схаотизовані люди, що не хотіли слухати священиків. Схизма та непорозуміння грозило одності коринтської церковної громади. Розсварені партії не годні були самі погодитися, тому звернулися до Папи Климента I, благаючи порішити спір, що й Папа дуже второпно та по-батьківськи виконав. Слід пам'ятати, що в тім часі ще жив в Азії святий апостол Іван, улюбленець Христа Господа.

Що ж скаже на це митр. Іляріон? Чому коринтські християни не звернулися до апостола Івана, але аж до Папи Климента I, що був уже третім наслідником Св. Петра? Тільки тому, що головство Петра перейшло не на апостола Івана, але на Папу Климента, що був наслідником Св. Петра на римській єпископській катедрі. Якщо б так не було, то коринтські християни, що добре знали від самих апостолів, хто найстарший у Христовій Церкві, не були б писали до Папи Климента та не були б читали його листа по церквах немов Св. Письмо, але були б удалися до Св. Івана апостола зо своїми клопотами, щоб він вирішив їх. Історик Церкви, Евсевій Кесарійський свідчить, що ще за його часів в численних церквах читали послання Папи Климента.

Признає це навіть протестант-раціоналіст, німець Гарнак, ворог папства та Церкви: "Оцей поступок (римської катедри) в історію Церкви надзвичайно блискучий... Оце послання (Папи Климента) доказує, що... вона (цебто римська катедра) вже при кінці першого століття з матірньою запопадливістю слідила за дальшими громадами та що вже тоді вміла промовляти мовою любови та влади" (Harnack, Dogmatengeschichte, I, 4 p. 444).

**Друге Століття.**

З бігом віків роля Римського Папи в діях Христової Церкви стає щораз ясніша. Рим стає осередком християн не через те, що був осередком римської імперії, але через те, що там пробу-

вав намісник Христа, Папа. Християни гордили зовнішньою пихою та виставністю поганського Риму, називаючи його Вавилоном за його неморальність і зіпсуття. Отож не політичне значення міста, але наслідство по Св. Петрі чинило Папів Головою Церкви. До Папи зверталися єпископи всього світу, прохаючи помочі чи поради.

**Святий Ігнатій Богоносець,** великий Святий Східньої Церкви, що помер мученичою смертю десь біля 107 року, був єпископом Антіохії. Коли ж його заарештували погани в часі переслідування і мали вивезти з міста, він написав листа не до східніх довколишніх єпископів, але до далекого Риму цебто до Папи, поручаючи йому свою отару. В листі до Папи звертається він до Римської Церкви, як до "тої, що є предсідателькою" в Церкві Христовій. Он його слова до Папи, якими признає юрисдикцію Папи над своєю отарою в Антіохії: "Над нею (антіохійською Церквою) єпископує тільки Христос і ваша ЛЮБОВ" (9, I, Рус.).

Знана всім історія єретика **Маркіона.** Ще як був він правовірний, посварився зо своїм єпископом у Понті, в Азії, за що й єпископ викляв його. Тоді Маркіон вибрався з далекої Азії до Риму до Папи, щоб виправдатися. Чому саме до Риму пішов він, а не до інших ерархів? У тих давніх часах було трудно подорожувати, але він це вчинив, бо думав, що найвищий Голова Церкви виправдає його та звільнить від заслуженої кари.

**Св. Іриней,** учень Св. Полікарпа (140-202), отак пише про Папу в своїй книжці "Проти єресей": "Свята Римська Церква, мати і володарка всіх церков, має видавати рішення в усьому, що заторкує віру. Коли (у спорах з єретиками) ми покликуємося на передання, що його превелика, **святіша і пренебесна римська** Церква, **основана Петром** і Павлом, отримала від них і зберігає через своїх єпископів, тоді ми розгромлюємо єретиків,... бо з цією (римською Церквою) **мають годитися всі церкви** та всі вірні по всій вселенній ради її **верховодства** та тому, що всі, які вірують у неї по всьому світі, зберігають передання, що походить від апостолів" (Проти єресей, III, 3, 2).

От що твердить Святий Іриней, якого Східня Церква почитає як святого від перших віків християнства. Знав він, що говорив, бо був учнем Св. Полікарпа, а Полікарп був учнем Св. Івана Апостола. Іриней ясно і виразно твердить: 1) Римська Церква це мати всіх церков, 2) Треба звертатися до цієї Церкви, щоб знати апостольське передання. 3) Вона це передання прийняла від апостолів Петра та Павла і зберігає його через **наслідство своїх єпископів.** 4) Якщо якась теорія голошена людьми не погоджується з переданням римської Церкви, так це ясний знак, що згадана теорія це **єресь.** 5) **Всі християни** розкинені по цілій землі мають **погоджуватися** в вірі з цією (римською Церквою, бо вона **верховодить** всіма.

Навіть раціоналіст Гарнак бачить у цих словах Св. Іринея, що Римська Церква це голова всіх церков. Нажаль митр. Іляріон і російські письменники, на яких Шановний автор опирає свої твердження не погоджується зо Св. Іринеєм, який жив у початках християнства та краще ніж митр. Іляріон знав, як має виглядати правління Христової Церкви.



В протязі другого століття зверталися до Папи так православні, от як Полікарп, Гегезин, Іриней, Ігнатій, як і **єретики,** осуджені своїми єпископами, от хоча б Маркелин, Кердон, Маркій, Валентин, Праксей, бажаючи, щоб Папа виправдав їх і зняв наложену кару.

Ці відклики до Папи так правовірних, як і єретиків доказують, що так Західня, як і Східня Церква бачила в Папі наслідника Св. Петра та уважала його Батьком і вчителем усіх християн розкинених по світі. Якщо б так не було, так згадані особи не були б зверталися до Папи по його рішення.

**Св. Кипріян** (190-258), мученик за віру в часі гонення християн Декієм, виразно признає примат римського єпископа: Христос "на ньому однім основує Свою Церкву та вручає її йому для спасіння людей. І хоч по Своїм воскресенні (Христос) подає всім апостолам однакову власть..., проте Він **установив одну катедру,** щоб **показати одність**... Петрові ж поданий примат, щоб зазначити одність Церкви та одність катедри" (Біляєв, Крит. Замітки, 92).

Далі каже цей самий Святий: "Люди впадають у єресі і роздори, бо не звертаються до початку правди, не шукають Голови, не зберігають навчання небесного Учителя. Тут нема місця на обширне доказування... Слід тільки згадати слова, що Господь сказав до Петра, і якими то словами Він оснував Свою Церкву на однім" (Твори Св. Кипріяна Карф., Київ, 1879, II, 173).

Митр. Іляріон мабуть не знав про ці слова, як у своїй книжці намагається при помочі Св. Кипріяна перечити примат Папи, бо всі єпископи рівні! (53-4 ст.). Ніхто з католиків не перечить, що всі єпископи мають той сам єпископський характер і таку саму священичу владу. Це ж не виключає, що один єпископ може мати більшу юрисдикцію ніж другий. Он митрополити чи патріярхи, хоч вони такі самі єпископи, як усі інші, мають більшу юрисдикцію та керують іншими єпископами, що в епископському характері рівні їм.

Таксамо, хоч апостоли мали рівну владу голосити Св. Євангелію, але Петро мав над іншими більшу юрисдикцію, бо він верховний Пастир, так інших пастирів, як і вірних. Отож Петро рівний апостолам в усім крім примату.

Що-правда Св. Кипріян не погоджувався з Папою Степаном у справі перехрещування єретиків. Св. Кипріян був за перехрещуванням, а Папа Степан за неперехрещуванням, якщо є докази, що еретицьке хрещення важне. З цього вив'язалася доволі сильна дискусія між Св. Кипріяном і Папою Степаном, з чого так митр. Іляріон, як і всі інші вороги папського примаду намагаються доказати, що Св. Кипріян не признав римського Папу за Голову всієї Христової Церкви, так Східньої, як і Західньої.

Чи так воно дійсно мається? Ні! Правдиве воно, що Св. Кипріян думав, ба й твердив, що Єпископ Риму має владу над вселенською Церквою, але заразом і правдиве те, що він писав у своїм листі: "Кожен прелат має у правлінні своєї Церкви свій власний вибір і свобідну волю, тому буде здавати Господеві звіт зо своєї поведінки". (Лист 72, 3). Не йшло тут про справу віри, але про юрисдикцію та звичаї Церкви. Проте, не зважаючи на спро-

тив Кипріяна, Папа Степан повідомив усю вселенську Церкву про заборону перехрещувати важно охрещених еретиків, і згодом навіть картагінська Церква прийняла це рішення. Св. Кипріян не перечив прав Папи, але думав, що справа хрещення це справа кожної Церкви, а не справа, що Папа має рішати. В листах Св. Кипріяна нема й згадки про заперечення папського примату. Навпаки він багато разів у своїх листах признає, що Папа це голова Христової Церкви.

Он його слова до Папи: "Один Бог, і один Христос і одна Церква і **одна катедра,** що по словам Господа основана **на камені"** (Н. Арсенев, "Православіе, Кат. і Протест.", Париж 1930, 73 ст.).

Далі він пише до Папи Корнелія: Еретики "поставивши собі— лже-епископа..., ще й осмілюються звертатися до катедри Петра (до Папи), як до **головної Церкви,** з якої походить священича одність": (Твори Св. Кипріяна Карф., Київ, 1879, 1, 208). "Спільність же з тобою (Папою) це **одність вселенської Церкви** і любов" (Тамсамо, 1, 124, 137).

Св. Діонісій Олександрійський, патріярх Олександрії, звертається до Папи Сикста II з питанням, як треба розв'язати справу перехрещування еретиків: "Прошу твого погляду, бо боюся в цьому случаю вчинити помилки" (Евсевій, Історія Церкви, VII, 45). Отак пише учитель Церкви до Папи Сикста, благаючи його рішення у справі перехрещування еретиків. Чому так поступив? Бо признавав, що Папа це найвищий авторитет у Церкві.

Папа Діонісій установив слово "Єдиносущний" проти аріян, що перечили божество Христа. Ціла Церква прийняла без спротиву папську дефініцію.

Від другого століття історія має повно документованих фактів, що Папи дбали про вселенську Церкву, настановляли єпископів, видавали рішення для різних церков, приймали апеляції, осуджували фальшиві навчання деяких новаторів. Отак поступали Папи, з яких багато є Святими в Православній Церкві!

Якщо ж часом якийсь єпископ не погоджується з Папою, так це не перечить папської юрисдикції над згаданою церквою, але тільки заторкує практичну сторінку згаданого питання, от хоча б коли треба святкувати Великдень, чи як треба поступати з відпалими в часі гонень християнами.

Оці факти становлять церковне передання. Передання ж це друге джерело віри. Католицька Церква приймає не тільки правди віри, що записані в Святій Євангелії, але й у церковнім переданні, бо не все, що треба вірити, знаходиться в Євангелії. Св. Іван каже: "Є й багато іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що колиб написати про все те зокрема, про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг!" (Ів. 21, 25).

Святий апостол Павло виразно наказує зберігати передання: "А ти (Тимофію), в тім пробувай, чого тебе навчено й що тобі повірено, знаючи, від кого ти навчився!" (12 Тим. 3, 14). Апостол хвалить коринтійців за зберігання передання: "Похваляю ж вас, браття, що ви все моє пам'ятаєте і заховуєте те передання, що я вам передав" (I Кор. 11 2).

Християнське ж передання перших віків виразно навчає, що Церква вважала римських епископів за Голову Церкви і слухала їх, бо всі були свідомі свого обов'язку коритися наслідникам Св. Петра: "Ти—Петро"..., хоч тоді Папи бували переслідувані поганськими, римськими царями іне мали ніякої світської влади, щоб вивищатися понад інших єпископів, бо світська влада Папів почалася аж у восьмому столітті.

**1) Що означає "Вірую?"**

"Вірую" це відмовлення Символа Віри. Символ віри це коротке зібрання головніших правд християнської віри. Символ віри був уложений Нікейським і Царгородським, вселенським Собором. Церква бажає, щоб її вірні часто відмовляли Символ віри й так пригадували собі головні правди святої Євангелії.

В часі відмовлювання Символу віри священик тримає воздух над Святими Дарами на знак, що Святий Дух своєю благодаттю спочиває на них, наповняючи храм і всіх вірних, що гідно та побожно відмовляють Символ віри.

**2) Чи я можу бути спасенний, бо я не годен жалувати за свої гріхи?**

Нема такого чоловіка, що б не годен був жалувати за гріхи. Бог не відмовляє нікому цієї ласки. Жаль це обридження гріха та прикрість, що образили ми Бога з постановою поправитися. Не доконче потреба плакати, щоб мати правдивий жаль. Сльози, зідхання це підрядна річ. Якщо ж не маєте жалю, просіть його в Бога через заступництво Божої Матері, так напевно отримаєте його!

**3) Що треба робити, як хтось пригадає собі якийсь тяжкий гріх із давнішого життя, але не знає, чи визнав його на сповіді?**

Найліпше щераз сказати його в сповіді, зазначуючи, що ми непевні, чи коли сповідалися з нього. Отак будемо мати спокій сумління, бо ніхто не бажає вмирати з непевностями на душі.

**4) Чи танцювати це гріх?**

Танець сам собою не грішний, але бувае дуже часто нагодою до гріха, через злі товариства, пиятику або коли танцюється в заказаний час, чи береться участь в неморальних танцях.

**5) Коли властиво є тяжкий гріх за працю в неділю, бо моя сусідка говорить, що нема гріха працювати по вислуханні Служби Божої?**

Ваша сусідка грубо помиляється. В неділю та в свято треба вислухати Службу Божу та не вільно працювати цебто виконувати тяжкі роботи, от хоча б жати, орати, прати, прасувати білля. Хто виконує подібну працю через які дві чи три години, той тяжко грішить.

**6) Папа знає, що большевики нищать Україну та вбивають наших людей і священиків. Чому не боронить їх перед світом?**

Папа запротестував проти гонення нашої Церкви та видав при цій нагоді особливішу енцикліку про Українську Церкву. Папа знову запротестував новою енциклікою: "Східні Церкви".

Святіший Отець голосить завжди справедливість між народами, братолюбність, от же тимсамим боронить і Україну, домагаючись справедливости для всіх.

# Осяги Вірних в Розбудові Саск. Дієцезії

Дорогі в Христі,

ДВА роки проминуло від тої радісної для нас усіх хвилі, коли то Апостольська Столиця, рішенням з дня 7. квітня 1951 покликала до життя Апостольський Ексархат для українців католиків Саскачевану з Єпископським осідком в Саскатуні.

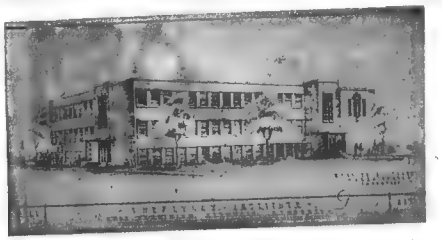

Вже третій рік втішаються українці католики Саскачевану тим великим доказом любови та особлившої опіки, якої дізнав наш віруючий і побожний український нарід від Бога через Свят. Вітця, Намісника Христового і Голову Вселенської Католицької Церкви.

Вже третій рік вірні Саскачеванського Ексархату враз із своїми душпастирями, при Божій помочі та за нашими вказівками, з великим успіхом працюють над розбудовою нашої молодої Дієцезії та тим самим над закріпленням Христового Царства між тою частиною українського Народу, який з волі Божої, далеко від свого рідного Краю, будує свою другу, прибрану батьківщину, на свобідній канадійській землі.

Успіхи тої праці є в дійсності великі і подивугідні, коли візьмемо під увагу відносно короткий час існування Дієцезії, брак відповідного числа священиків, та брак відповідних матеріяльних засобів.

Великі вони на полі релігійно-церковному, не менші і на полі суспільно-народньому.

На протязі минулих двох літ молода Дієцезія вспіла розбудувати і відповідно вивінувати існуючі вже церкви, побудувати і вивінувати 13 нових церков, а розпочати будову сього року церков в Інвермей, Бігар, Вініярд і Вейборн.

Позатим побудовано декілька парохіяльних домів і церковних галь, в яких наші вірні мають змогу плекати і розвивати своє релігійне і народне життя, відбувати свої церковні мітінґи, уряджувати свої релігійні і народні імпрези, концерти та вистави, плекати церковний і народний спів, удержувати рідні школи і курси, уряджувати товариські забави і розривки.

Щоби запевнити нашій дітворі, особливо мійській, здоровий відпочинок на лоні сільської природи в часі літніх ферій, Дієцезія сабула 19 акрів вакаційну оселю над озером Медж Лейк, коло



Кемсек, Саск., де цього літа близько сотня наших дітей провела безжурно і здорово свої вакації.

Рівнож наші старання, щоби нашій молоді запевнити навчання української мови в гайскулах, увінчались успіхом і за послідних два роки уряд признав право навчання української мови кільком школам.

Цього літа набула Дійцезія відповідний дім на єпископську резиденцію, положеній в найгарнішій дільниці Саскатуну, Нютені, над рікою Саскачеван.

Та одним з найбільших надбань, яким Господь поблагословив нашу молоду Дієцезію, це здвигнення величавої будівлі Виховного Інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького в Саскатуні для потреб нашої студіюючої молоді.

Будучність нащої Церкви і нашого Народу залежить від добре вихованої молоді. І длятого то нашою мрією і нашим стараннням було, від самого початку існування нашої саскачеванської Дієцезії, побудувати виховний Інститут, в якому би наша молодь могла знайти не тільки відповідне приміщення, але перш за все доповняти і поглублювати своє знання укр. мови, історії, культури і традиції та плекати в ньому свою прадідну католицьку віру і християнські чесноти, та в цей спосіб як найкраще приготовлятись на будучих працівників і провідників українського народу в Канаді, а може, коли зайде цього потреба, також і на вільній, рідній Україні.

Щоби тільки приблизно змалювати велич цеї імпозантної будівлі інституту, положеного при Каледж Драйв напроти саскатунського університету, вистарчить подати осьцих кілька даних: будинок інституту, це величава триповерхова, залізо-бетонова будівля, 134 стіп довга і 90 стіп широка, виконана в модерному стилі, яка складається із 47 кімнат з приміщенням для 80 студентів, із величавої каплиці, двох викладових саль, бібліотеки, просторої їдальні, модерно урядженої кухні, гімнастичної салі, мешкань для ректорів і настоятелів, канцелярійних кімнат і пр.

Кошти будови Інституту, його урядження і вивінування, але рівночасно і його вартість, виносять приблизно 600 тисяч долярів, що становить поважне надбання Дієцезії і під оглядом матеріяльним.

Дорогі в Христі,

Осьце вкоротці вичислені ті поважніші надбання нашої молодої Дієцезії в протязі заледви двох літ.

Всі вони є доказом Божої помочі і Божого благословення для наших спільних і ревних трудів та зусиль, за що ми незмірно вдячні Господу Богу.

Однак до цих наших осягів в великій мірі причинились також велика співпраця і жертвенність загалу українців католиків не тільки із саскачеванського Ексархату, але навіть із інших провінцій Канади, і за це бажаємо ще раз на цьому місці всім ласкавим жертводавцям і співпрацівникам сердечно подякувати.

Не вільно нам однак забувати, що ті всі навбання нашої Дієцезії впродовж двох літ її існування, становлять тільки частину того, що поставила собі за ціль наша Дієцезія на початку свойого існування, а що є конечне для її розбудови та для запевнення її

належного розвою і сповнення її взиеслого завдання.

Вправді, при Божій помочі, удалось нам досі зробити багато в цьому напрямі, але багато ще позістало до зроблення.

Перед нами пекуча потреба власної української духовної семінарії, в якій моглиб виховуватись ревні Христові апостоли, священики, яких великий брак у нашій молодій Дієцезії. Не брак у нас покликань до духовного імонашого стану і під цю хвилю студіює св. богослов'я 7 богословів із нашого Ексархату; 10 вступило до Чина Н.І., один до Чина Б.Х.Ш., 13 дівчат до Жін. Згр. СС.С.Н., однак найбільш відчуваємо брак священиків. Тому звертаємось до всіх наших вірних з забликом, щоби заохочували своїх синів до священичого стану і виховували їх в тому напрямі. Недостача священиків була і буде все причиною поширення ріжних сект і релігійного розбиття серед нашого народу в Канаді.

Цею дорогою звертаємось рівнож до Всеч. укр. катол. Отців в Европі і Америці, які мали б змогу одержати потрібну відпустку від своїх Преосв. Ординаріїв і бажали б посвятитись душпастирській праці в Нашому Ексархаті, та прохаємо їх, щоби зголошувались до нас, а ми їх радо приймемо.

Треба нам в Дієцезії більше сиротинців для наших дітий-сиріт, якими в першу чергу мусить заопікуватись наша Церква і дати їм відповідне приміщення і виховання. Один сиротинець, який маємо в Айтуні, рішучо не вистарчає.

Треба нам дальше бодай одного дієцезального дому для бездомних і немічних старців, калік, позбавлених родинного тепла, духової опіки і помочі.

В Дієцезії не маємо досі ані одного шпиталя з нашою українською духовною і лікарською обслугою.

Брак у нас дієцезальної преси, при помочі якої ми моглиб скоро і свобідно порозумівatись із нашими вірними та подавати їм потрібні ради і поучення, інформувати їх правдиво про щоденні світові події, які нас доторкають, протиставитись пропаганді ворожих нашій вірі і Церкві сект і т .д.

Брак у нас врешті і власних радіо-передач, через які ми малиб змогу передавати наші пильні зарядження, надавати наші прекрасні Богослуження, різні доклади і концерти.

Як бачимо із всего того, що досі подано, ми дуже гарно розпочали розбудову нашої Дієцезії, як багато завдань стоїть ще перед нами до виконання, щоб ми могли розпочате діло розбудови нашої Дієцезії довести до можливо найкращого викінчення, щоб вона могла сповнити якслід своє взнесле призначення перед Богом, перед Церквою та перед нашим Народом.

А щоби ми це осягнули треба нам передо всім Божої помочі, і о цю поміч молім всі Всевишнього в наших щоденних молитвах і при кожній нагоді.

До своїх молитов долучуйте конечно вашу співпрацю і жертвенність, бо без ваших відповідних фондів, яких нам так дуже бракує, ми не зможемо належито розбудувати нашої Дієцезії.

І длятого, користаючи із нагоди, що можемо на сторінках цінного місячника "Голосу Спасителя" промовити не тільки до вірних нашого Ексархату, але і других Ексархатів Канади і Америки, звертаємося до всіх Вас, Дорогі Браття Українці, з гарячим закликом: Поможіть нам своїми ласкавими жертвами довершити так гарно розпочате діло розбудови нашої саскачеванської Дієцезії, бо цего вимагає від нас усіх в першій мірі слава Божа, добро нашої Церкви, наша честь і наше особисте добро, цего вимагає від нас усіх і наша всенародня честь і добро. Посилайте ваші ласкаві жертви негайно на адресу: **Bishop's Chancery, 214 Ave. M. So., Saskatoon, Sask., Canada.**



Не жалуймо наших жертв а складаймо їх так радо і щедро як складали їх наші перші поселенці-піонери через 60 літ на ріжні церковні і національні потреби і завдяки їм ціла Канада вкрилась многими українськими церквами, цілою сіткою преріжних українських установ, товариств і організацій, та в той спосіб збудували величавий храм труду українського народу в Канаді на всіх відтинках його релігійного і національного життя.

Чи ми мали б оказатись гіршими від них?!

Ні! Ми віримо, що ви своїми щедрими жертвами допоможете нам прикрасити ту величаву будівлю наших змагань новими осягами.

Будуймо і завершуймо будову нашої молодої Дієцезії! Не даймо себе завстидати перед чужинцями! Хай вони бачать і знають, що український нарід уміє цінити свою віру, свою Церкву, вміє пожертвувати для неї все.

На нас глядять не тільки всі вірyючі браття наші в Канаді і Америці, на нас глядять наші поневолені браття у Рідному Краю, які для виборення волі і кращого майбутнього для свого народу не жаліють численних жертв життя і крови, які складають в обороні слави Божої і слави та честі свого народу.

Від нас не вимагає Господь тут на свобідній канадійській землі жертв життя і крови, щоб дати Йому доказ нашої любови і вірної служби для Нього і для Його Церкви, але зате вимагає від нас щедрої жертви нашого майна, яке ми надбали при Його вселаскавій помочі, вимагає від нас нашого труду і співпраці.

Тож, всі як один, до праці і жертви для розбудови Саскачеванської Дієцезії, до жертви для довершення того благородного діла, до сповнення цего святого обов'язку нашого перед Богом, перед нашою дорогою Церквою та перед нашим любим українським народом!

Хай Всемогучий і Вселаскавий Господь благословить Вас Всіх і помагає Вам!

✠ АНДРЕЙ
Апостольський Ексарх Українців Католиків Саскачевану.

# Українські Різдвяні Звичаї

ОБРЯД коляди відбувається підчас Різдвяних Свят; в грудні після підготовчої праці на подвір'ї, на току, коло худоби і в хаті розпочинається 6 січня (нов. кал.) ввечері багатою кутею або вілією. В цей день господар турбується тим, щоб усі його господарські прилади були вдома, а не по чужих хатах. Все родюче дерево в садку обв'язується перевеслом, щоб добре родило. Коли на багату кутю небо буде зоряне, то буде великий урожай.

Ще з полудня починають варити вечерю: борщ, варена і смажена риба, пироги з капустою, узвар і кутя з медом.

Перед вечерею господар іде на тік і з молитвою бере в'язочку сіна і ,сніп жита, ячменю гречки й тощо, і все те приносить до хати. Сіно кладуть на стіл, закривають обрусом (скатертю), а сніп ставлять на покуті, підклавши під нього трохи сіна. В деяких місцевостях під стіл кладуть навіть плуга й упряж. На покуті на високому місці врочисто ставлять горіщик із кутею; накривають його кришем; над горшком ставлять свічку й запалюють її. Потім ціла родина одягає на себе чисте вбрання і з появою на небі першої зорі всі члени родини, а також і чужі (слуги й гості) сідають за один стіл і починають вечеряти. Господар, підіймаючи першу чарку, до всіх промовляє: "Дай же, Боже, в добрім здоров'ю ці святки провести, ще й на той рік дождати!"

Після тих слів починається вечеря, яка закінчується кутею; коли на стіл подадуть кутю, господар перший набирає її в ложку, підходить до вікна або виходить на двір і каже: "Морозе, морозе, ходи до нас куді їсти, а коли не йдеш, то не йди й на жито, пшеницю і всяку пашницю". Першу ложку куті господар кидає на стелю, щоб бджоли роїлися і по тому, скільки приліпиться куті на стелі, господар судить про те, чи проживуть бджоли зиму і чи доволі буде роїв. Після вечері ложки в куті залишаються на цілу ніч, очікуючи приходу померлих родичів, або загадуючи про довге своє життя; коли на ранок чиянебудь ложка буде перевернена, той у ближчому часі помре. Тоді ж увечері декого з



молодших членів сім'ї дітей посилають до священика й до родичів однести вечерю, за що від священика отримують проскурку, від інших—гроші.

Свято Різдва Христового або Коляда. (В основу цього обряду кладеться обряд коляди гуцульський; це тому, що він найповніше заховав цей обряд і є найстарший). Дуже раненько на Різдво сходяться люди до церкви. Справді є на що дивитися або що чути; бо ті, що мають взяти участь у коляді, готуються ще з Пилипівки: скрипники ладнають скрипки та вправляються, щоб добре заграти до коляди, до танців або за голосом берези до його співанок. "Тримбіташі" нотують собі в голові гру до круга, до танців, до підвіконної умерської та інших веселих розваг; один проти другого муштрується так у тримбіту заграти, щоб його люди хвалили, найбільше за всіх тримбіташів, що так добре грає. Ті, що мають танцювати, вчаться добре різних танців, щоб не помилися або так удати, щоб сказали, що добре вмів танцювати. Кожний колядник, молодий чи старий, пригадує собі якнайбільше колядок.

Той, хто в коляді веде провід, береза, вже цілу Лилипівку колядує собі колядки, щоб знати добре й уміти їх на пам'ять, а також вміти вести коляду, привітання (віншування) і самих колядників, бо все це лежить виключно на березі, а всі інші мусять його слухати. Котрий береза знає якнайбільше всяких укладів у колядках, привітаннях, у подяках, а до того ще знає багато всяких приповідок, уміє добре кожному господареві й господині доладу щось промовити, то при такому доброму проводі радо приймають усіх колядників, а колядники всі навперейми до такого берези горнуться й на кожний рік запрошують бути березою. Отже подивитися й почути таких колядників збирається до церкви все село. А ті, що колядують, пририхтовані йдуть одразу до церкви.

Після Служби Божої люди виходять із церкви, а в деяких селах ідуть старші вибірці з дзвінками в руках навколо церкви тричі й колядують, а за ними йдуть вже справжні колядники й підхоплюють коляду вибірців.

Коли обійдуть церкву тричі, то тоді найкращі колядники й береза насамперед ідуть колядувати до священика. Попереду колядників ідуть танцюристи парами по два з дзвінками, що прив'язані до барток (сокирок), які кладуть на плечі і злегка ними помахують, а дзвінки поцоркують. Здрібна вони підступають, злегка підскакуючи то на одній нозі, то на другій, при чому танцюють і приговорюють.

Насамперед ідуть колядувати до священика, а потім до інших людей.

Замітка:—Цей уривок передруковано з книжки проф. д-ра Леоніда Білецького: "Історія української літератури, ч. 1: Народня поезія, Авґсбурґ, 1947.—Ред.

---

Прийняття смерти з повним підчиненням Божій волі має більшу вартість аніж усі покути, що ми могли б виконути.—Св. Альфонс.

---

# Про Східній Обряд

## ЯКИМ ЗАКОНАМ КОДЕКСУ ПІДЛЯГАЮТЬ СХІДНІ КАТОЛИКИ?

о. М. Щудло ЧНІ.

СПИРАЮЧИСЬ на повищих засадах, подаємо деякі канони латинського Кодексу, що "імплічіте" зобов'язує східніх, хоч про них виразно не згадує. Розуміється, відколи вийшло східне, канонічне право про подружя та чернечий стан, так ці справи вже безпосередньо підчинені приписам східнього права. Те саме треба сказати про дальші частини східнього канонічного права, що будуть постепенно появлятися.

а) Східні підлягають канонам Кодексу, як **матерія безпосередньо заторкує теж східніх християн,** хоч ні виразно, ні рівнозначно нема згадки про них у згаданому канонові. Отак канон каже: "Крім Римського Архиерея кардинали мають звичайну юрисдикцію слухати сповіді в цілій Церкві. Єпископ має таку юрисдикцію на всю свою єпархію, а парох та його заступники на всю парафію" (Кан. 873, 1). Папа як найвищий Пастир усіх християн має з природи свого уряду право прощати гріхи своїх духовних Овечок, де б вони не жили та до якого обряду не належали б, бо він наслідник Петра, якому Христос дав владу: "Що зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі, а що на землі розв'яжеш, буде розв'язане на небі" (Мат. 16, 19). Кардинали ж, творячи гейби Папський Сенат, мають привілей наданий правом, щоб слухати сповіді по всій Церкві, так у східніх обрядах, як і західніх.

б) Як закони Кодексу **безпосередньо узгляднюють особи, інститути чи справи латинян, але посередньо заторкують теж східніх,** якщо після існуючого права ці закони примінюються теж до східніх. Отак канони 36-62 обговорюють справу різних рескриптів, цебто документів, якими різні конґреґації вділяють вірним чи громадам ласки та привілеї. Якщо східні звертаються до своїх патріярхів або митрополитів, так вони не є зобов'язані приписами латинського Кодексу. Коли ж вони звертаються за чимось до якоїсь римської Конґреґації, так тоді зобов'язані канонами кодексу і мають притримуватися приписів кодексу.

в) Заходить деяка трудність, коли йде про **певні прероґативи** (права) **застережені Папі.** Загально знане всім, що сьогодні Папа має застережених багато прав, що колись мали єпископи, бо сьогодні лекша комунікація з Римом як колись за давніх часів. Друга причина, чому багато прав застережені Папі, це бажання Церкви ввести всюди однообразність дисципліни по всіх церквах. Отак багато справ чи то звичаєм чи канонами є в західній Церкві застережені самому Папі. Чи ці застереження (резервації) обнимають теж Східню Церкву?



Он колись єпископи могли надавати відпусти. Згодом зродилося багато надужить. Папа Іннокент III обмежив владу єпископів надавати відпусти на 4ім латеранськім Соборі. Відтоді єпископ міг надати один рік відпусту при посвяченні церкви, а 40 днів при інших нагодах. В 18-ім столітті маронітський патріярх почав надавати повні відпусти. Конґреґація сказала йому, що ці відпусти неважні. Папа має повну власть над скарбом Церкви. Єпископ не може надавати відпустів, якщо Папа обмежить його владу. Влада ж єпископів була обмежена, коли патріярх маронітів почав надавати відпусти, тому ці відпусти були неважні.

Колись єпископи та синоди рішали, які перешкоди чинять подружжя неважним і установляли ці перешкоди. Згодом у латинській Церкві Папи застерегли собі це право, щоб дисципліна була однозгідна в усіх латинських діецезіях. В 1626 українські католицькі єпископи мали синод у Кобрині. Цей синод приписав для нашої Церкви тридентійську форму подружжя, не згадуючи тридентійського Собору. Рим уневажнив рішення кобринського синоду в подружих справах, бо провінціональний синод не може вводити нової форми подружжя, бо це належить до найвищого авторитету Церкви.

Проте пізніше сирійський синод у Шарфі в 1888 році і коптийський в Александрії в 1898 році установили багато нових перешкод у подружжі, і ці перешкоди були в східніх Церквах цих обрядів аж до проголошення нового, канонічного, східнього права в 1949 році. Справді Святіша Столиця загально апробувала рішення згаданих синодів, але загальне одобрення не зміняє природи цих рішень, тому було непевно, чи провінціональний синод має право установляти подружжі перешкоди. Сьогодні з появою нового, східнього канонічного права про подружжя ці справи розв'язані. Нове подружже право касує всякі перешкоди за винятком тих, що є в новім, східнім подружжім праві.

Вчені загально твердять, що "всі важніші справи" (кавзи майорес) застережені Папі. Що ж тут треба розуміти? Чи всі ці важніші справи застережені Папі в латинській Церкві є теж застережені Папі в східній Церкві, "Важніші справи" це такі справи, що застережені Найвищому Архиереєві. Вони можуть бути такі зо своєї природи або з позитивного закону. З природи важніші справи це ті справи, що належать до безвідкличного присуду, непомильного навчання або до вселенського законодавства. Коли Папа, як Найвищий Пастир, щось рішить у справах віри та моралі, так нема відклику до нікого, бо навіть вселенський собор є нищий від Папи. Інші справи можуть бути застережені Папі позитивним законом, от коли Папа відкликує владу єпископам дещо чинити, що вони робили передтим. Знаємо з історії нашої Церкви, що при заключенні унії в Римі в 1595 році наш митрополит київський мав право іменувати і висвячувати собі стільки єпископів, скільки потребував для київської митрополії. Згодом його влада змаліла, особливо по Львівськім Синоді в 1891 році. На сході патріярхи мають далі право висвячувати підвладних собі єпископів. Це признає їм надалі Святіша Столиця. Таке було і на заході, поки Венедикт XIV конституцією "In postremo" не зарезервував цього права для Святішої Столиці.

г) Східні **участвують у привілеях і ласках** Кодексу, бо вони "імплічіте" включені в його законах і канонах, хоч деякі автори це перечать, а другі обмежують їх участь. Проте це було б проти заміру Святішої Столиці позбавляти східних християн привілеїв, що ними втішаються латиняни, особливо, як іде про спасіння душі. Отож канон 882 розтягається теж на східніх священиків: "В годині смерти всі священики, навіть не апробовані до слухання сповідей, важно та дозволено можуть розгрішити всякого каянника від будьяких гріхів чи цензур будьяк застережених і загальнознаних, хоча б був приявний апробований священик, за винятком кан. 884 і 2252." Це потвердила Папська Пенітенціярія, заявляючи, що східні участвують у відпустах наданих Папою загальним декретом.

Отож всі привілеї і ласки, що безпосередньо заторкують душевне добро душ, розтягаються на всіх християн без різниці обрядів, бо Церква Христова оточує тою самою дбайливістю всіх своїх Дітей. Отож східні епископи та священики мають ті самі власті, що й латинські, як іде про розгрішення в годині смерти чи про дизпенси від нерегулярностей так у годині смерти, як у тяжкій потребі. До східніх християн теж застосовуються канони: 882, 990, 1043, 1044, 1045, 2252, 2254, тощо. Східні вже й перед проголошенням Кодексу в 1917 році користувалися цими властями. Отож вони далі законно ними користуються по проголошенню Кодексу. Східні хворі користуються привілеєм частого Св. Причастя: "Ті, що хворують від місяця, і не мають надії, що скоро видужають, за порадою сповідника можуть раз чи двічі на тиждень приймати Св. Причастя, хоча б узяли якусь медицину чи щось з'їли в плинному стані" (Кан. 858, 2).

Рішення про знесення цензури видане для латинян відноситься теж і до східніх католиків. (Кан. 899 і 900). Коли Папа обмежує право власних резерваций, так він цього не стягає до самих латинян, але розтягає на християн всіх обрядів, бо всі вони Його духовні Діти. Канони 899 і 900 не звільняють проте східніх від застережень гріхів, що їх видали східні епископи для своїх підвладних, бо це була б кривда для східніх епископів. Зрештою це не є в практиці в Христовій Церкві.

Не слід проте застосовувати до східніх християн канонів, які подають якусь загальну норму, але безпосередньо не відносяться до духовного добра, хоч ця адміністративна норма теж деяк спричиняється до добра вірних. Отак канони 1052 і 1054, що заторкують дизпенси від подружих перешкод, хоч можуть бути тягаром для інших. Природою своєю вони не є ласками, тому не вільно їх без розбору розтягати на східніх.

Навіть не всі закони, що надають привілей чи ласку, не можуть бути розтягнені на східніх. Їх не вільно розтягати на тих східніх католиків, яких партикулярні обрядові закони не дозволяють на це, бо це було б на шкоду східніх обрядів, які Святіша Столиця намагається заховати в чистості та ненарушності. Як іде про літургійні привілеї, так треба вперед розслідити, чи ці привілеї не порушують законів східніх обрядів. Отак Конгрегація поширення Віри відповіла, що в задушній день Східні священики не можуть за прикладом латинян відправляти трьох Літургій, бо це проти духа Східніх обрядів.



**В) Закони, що вийшли чи вийдуть по проголошенні Кодексу.**

Що ж слід думати про ті закони, що вже вийшли по проголошенні латинського Кодексу у 1917? Чи вони розтягаються на східніх? На це питання ми дали відповідь, говорячи про закони самого кодексу. Коли ці закони заторкують усіх християн без огляду на їхній обряд, так вони зобов'язують їх. Коли ж ці закони відносяться до самих латинян, так вони не заторкують східніх католиків.

---

---

Стараймося відробити страчений час. Віддаймо Богові час, що нам ще полишається.—Св. Альфонс.

---

Як довго ти мрієш,
Дармо час теряєш,
Мріями без праці
Нич не здобуваєш...

---

Ми повинні використовувати життя на те, щоб зростати в Божій любові.—Св. Альфонс.

---

Господь бажає, щоб ми руководилися вірою, щоб Він міг збільшити наші заслуги в житті.—Св. Альфонс.

---

Праця вартість тоді має,
Як приносить плоди,
Як для тебе, так для людства
Бажані вигоди.

---

Один акт досконалої згоди з Божою волею годен вчинити нас святими. Святий Павло пожертвував себе чинити Божу волю і Христос учинив його вибраною посудиною та апостолом народів. —Св. Альфонс.

---

# Люрд—Місто Непор. Діви Марії

СВЯТОСЛАВ БЛАКИТНИЙ

"На тій скалі сліди знати,
Де стояла Божа Мати..."
(Марійська пісня)

У ЧУДОВОМУ закутку Південної Франції, серед романтичних підніж Піренейських гір, багатих у старі лицарські замки і старовинні пам'ятки, яких 25 миль від еспанської границі лежить Люрд. Це місцевість стала в останньому сторіччі осередком Марійського культу. Якщо ми назвали б Рим мозком християнства, тоді без сумніву Люрд є його серцем. Чому і як це сталося?

Чотири роки до проголошенні догми про Непорочне Зачаття Пр. Діви з неба прийшло потвердження тієї догми і то в чудесний спосіб. Вісімнадцять разів з'явилася Пренепорочна бідній пастушці Бернадеті в Люрд. З тих появ слід відмітити три, що відбулися: 11. II., 18. II. і 25. III. 1858 р. У печері надбережної скелі над річкою Гава Мати Божа передала своїй слузі, невинній Бернадеті нове післанництво, нові дари. Вона відкрила нові джерела ласк, що стали зворотною точкою в історії Франції та цілого християнського й нехристиянського світу.

"Я є Непорочне Зачаття" сказала Пречиста—а на потвердження своїх слів подарувала нам чудотворне джерело цілющої води, що нагло виплило зо скелі. Це джерело дає донині 85 літрів хрустальної води на мінуту або 5.100 літрів на годину.

Від тих перших появ до сьогодні в Люрді сталися тисячі чудесних уздоровлень, що задивували цілий світ. Зокрема скептична і ліберальна французька інтеліґенція була приголомшена тими подіями. Вона оніміла з подиву і мусіла склонитися перед Божеством і признати устами найвизначніших лікарів, учених і членів Комісії Дослідів Уздоровлень чудесні уздоровлення. Церква, яка завжди остання говорить про чуда, признала, що в Люрді діє надприродна Божа сила, що є джерелом тих чуд.

Сама Бернадета вступила до монастиря, де вмерла в сяєві святости. Папа Пій XI підніс її в 1933 р. до лика Святих, чим потвердив божественність людських чуд.

Мале люрдське сільце розрослося продовж десятиріч у модерне місто з чудовими дорогами, готелями і безлічно крамниць з



девоціоналіями. Серцем Люрду стала мистецької краси базиліка. Недалеко від неї розложилися шпиталі для хворих, у яких працюють як справжні покутники різні князі, ґрафи та аристократи. Срібно-сніжна базиліка може помістити коло 20 тисяч вірних і 400 священиків, які мають стільки престолів, при яких відправляють Безкровну Жертву. Три поверхова святиня царює своїм маєстатом величі над ключем недалеких шпилів Піреней. Її дві вежі врізались у блакить неба і спрямовують зір паломників до Всевишнього і Пренепорочної.

Величезна площа перед базилікою т. зв. еспланада живо нагадує площу Св. Петра в Римі. На ній відбуваються процесії зо Св. Тайнами. По боках еспланади, у формі еліпси, укладають тисячі хворих, що приїздять з усіх закутин світу та вичікують в мольбі та надії на своє чудесне уздоровлення. Серед співу і молитов, наче хори анголів, ідуть тисячі дівчат у вельонах з пальмами у руках, співаючи гимн на честь Пренепорочної: "Вітай, вітай, Маріє". За ними мужчини, молодь, ереї, архиереї, кардинали, і між ними найстарший під бальдахимом несе Св. Тайни, якими благословить хворих і всіх приявних. Нема кращої хвилини у Люрді, як ця. Тисячі прочан схиляють свої голови перед самим Богом і благають Його повернути нещасним здоров'я. Помалу тиснуться сльози до очей і кожному починає срібним дзвоном грати сумління, яке кличе до поправи, до поєднання з Наймогутнішим за посередництвом Марії. Сповідальниці облягають люди, які пізніше повертаються від них радісні, веселі... Якась невидима рука запалила в їх очах новий вогонь. Всі стоять перед Божим маєстатом як одна сім'я. Всі обмиті чудодійною водою, очищені в Св. Сповіді, покріплені Хлібом Життя стаються новими людьми.

У Люрді сотні тисяч віднайшли загублену ціль свого життя і твердою ногою йдуть тепер далі до своєї мети. Люрд сформував нову, спокійну людину, Божу істоту... Це найбільше замітне в цьому молитовному, святому місці. Людина набирає нової радости, нових сил до праці і до боротьби за краще завтра нашої душі, нашого народу та світу!

Повторяймо часто акти любови до нашої Небесної Неньки. Наслідуймо великого Редемптористa, о. Леоне, що помер в опінії святости. Він зчаста говорив: "Кожен раз, що вимовляю слова: "Маріє, люблю Тебе, бажаю любити Тебе всім серцем, всім умом, всією душею, всіма силами, ставляючи Тебе в моїй любові зараз по Бозі. Хочу любити Тебе такою любов'ю, якою любили, люблять або любитимуть Тебе всі праведні душі, що жили, живуть або житимуть на землі. Що більше! Бажаю любити Тебе тією любов'ю, якою люблять Тебе всі Анголи та Святі в небі. Отак, люблячи Тебе, жертвую Тобі, безконечну любов, що нею небесний Отець, Син і Святий Дух люблять Тебе!"

---

Віднови свою віру, якщо спокуса проти віри напастує тебе. Не відповідай на сумніви, що диявол намагається збудити в твоїй душі.—Св. Альфонс.

---

# СМІХОВИНКИ

Катехит: Скажи мені Івасю, що треба робити, щоб дістатися до неба?

Івась без надуми: Треба померти, бо живий до неба не дістанеться!

---

В лікарській канцелярії пацієнт дякує лікареві:—Я вам страшенне вдячний, пане докторе. Ви навіть не можете собі уявити скільки я завдячую вашому лікарському знанні.

—Але ж я вас ніколи не лікував.

—Мене ні, але мого дядька, а я його спадкоємець.

---

Не найдете:

Диктиста, що рвав би свої зуби
Поета, що не хвали би своїх віршів.
Людину, що говорила б все правду.
Матері, що не хвалила б своїх дітей.
Власника підприємства, що не нарікав би на тяжкі часи.
Дівчини, що не хотіла б вийти заміж.
Українського політика, що не мав би манії великости.
Українця, що міг би обійтися без польської або російської газети.

---

Професор: Я ніяк не можу зрозуміти, як один чоловік може зробити тільки блудів в одній задачі, як оце ти зробив!

Ученик: Пане професоре, це неодин чоловік, мені помагав мій батько і брат.

---

—І хочеться тобі женитися з такою старою жінкою?

—Га, щож робити, з самим її посагом шлюбу не дадуть!

---

В тюрми, один до другого:—Тебе за що замкнули?

—За те, що товк головою до муру.

—Якто? За це замкнули?

—Так, бо ятовк не своєю головою.

---

Кум до кума в шинку: Ащо, куме, буде нова війна чи ні? Як думаєте?

—А котра тепер година?

—Дванадцята доходить. Он уже й північ.

—Ой, направду буде війна, як вернуся додому.

---

Анатомія в коханні.—Спочатку Івась був залюбився в Ірці по ВУХА, потім вона кидалася йому на ШИЮ, а як оженився, влізла йому в ПЕЧІНКИ і вимазить тепер БОКОМ.

---

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1953

## CHRIST'S BIRTHDAY

By Rev. M. Bochnewich

DID YOU EVER notice the change that comes over people when the season of Christmas comes about? That rush for Christmas shopping and preparations even to the last minute for the nativity of Christ. It is the coming of our Saviour into the world for our salvation.

If one takes Christ out of Christmas we shall have no Christmas at all. The way it is displayed today, one would think that it was a paying idea connected by some advertising agent. It terms of dollars, it is quite profitable to the business world. This mundane attitude that has crept into the Christmas scene has brought about a sincere desire in people to make the Nativity what it really is. The many cribs placed in the homes and even publicly on the lawns outside their homes give witness to this.

The meaning of a feastday can be distorted to lose any semblance to its religious meaning. One would think that Halloween is a grand costume party and not the Eve of All Saints celebrated in the Latin Rite. Again Valentine's Day is commemorated to St. Valentine, Martyr,—not sweethearts. New Years is the Circumcision of Our Lord and the Feast of St. Basil the Great—but one is awed at the exclusion of the real religious meaning which is substituted with celebration pure bacchalean. St. Nicholas is a bishop and saint but not a cola drinking caricature we see on billboards with the nickname Santa Claus. Christmas cards are sent in the name of Jesus Christ and not on the value of a snow-covered pine tree. No wonder this anxiety has risen and one must endeavor to place the crib and halo back on the Christmas card. The Nativity is the coming of Jesus to you for you. The greater the realization of this truth the greater the joy on Christmas Day.

As Mary and Joseph searched for

a haven nearly 2,000 years ago to bring the Saviour into the world, so is there a place being sought today. Don't let the knock go unheeded but open your hearts and let your Master in. Be the modern Bethlehem. Tune yourselves into that heavenly station and hear the words of God "Glory to God in the highest and on earth peace..." One doesn't expect a radio to play unless it is turned on and a station tuned in. A message is there but you have to search for it and adjust to the wave-length of the sender. It is the same with the message of Christmas. You must turn the set of your soul on and tune it in to God. It is no wonder that some people fail to hear the Christmas message. Their souls are not tuned in to the divine wave-length. If something is wrong with a radio one corrects the failure. Why should not one have the same attitude toward their soul.

Open your hearts to the message "Peace at last for the restless human heart which poured forth its grief for centuries in the poetic accents of the prophets! Peace of soul for reconciled sinners! Peace after death for multitudes who have served God without complaint! Let us go to Bethlehem and se this wonder which the Lord has made known to us and when we have seen the glory of the new-born King, let us return with the shepherds giving praise to God for his wondrous love.

The Church begs our Lord that by worthy living we may be reborn in Him whose miraculous birth has dispelled the ancient curse of mankind and that we may hope for immortal life in Him whose birth has brought about our won rebirth in godlinness. Come let us go to Bethlehem and adore Him, the Infant Child Jesus, who has lovingly remembered our sore need of salvation.

*Conclusion*

It is a time which makes a bustling world no less efficient because of its good fellowship—a time for smiling, loving, giving and helping those less fortunate than we—a time when the glitter of the traditional yule tree, with its gay coat of tinsel, colored lights and fragile trinkets, reflects the emotional appeal in the eyes of both young and old—a time when those mysterious ribbon bedecked boxes radiate the inner happiness in the trustful and shining faces of children—a time when children of all ages revel in the old myth of Santa Claus—a time when the chimes of church bells call us to once again hear the song which has gone down the ages in the hearts of men—a time when all humanity should join to pray for Peace on Earth to Men of good will, and that this time will forever march in the hearts of men.

---

**Poise is the ability to talk fluently while the other fellow is paying the check.**

---

**If some one tells you that you look like a million dollars, find out if he means before or after taxes.**

# DOGMA OF THE IMMACULATE CONCEPTION

## PIUS IX's DEFINITION

Pius IX: Bull *Ineffabilis Deus*,
Dec. 8, 1854

BEFORE the definition of the dogma itself, Pius IX dwells at some length on the reasons that convinced him that the doctrine of the Immaculate Conception could be defined as a truth revealed by God. The attitude of the Holy See over the space of some four hundred years showed the official mind of the Roman Church, "which is the Mother of all Churches." That attitude was always one of encouragement and even of initiative in inviting the faithful to celebrate the feast of Mary's Conception with becoming splendor. At the Council of Trent, the Church in ecumenical assembly had made it clear that her teaching on the university of original sin was not meant to include the Blessed Virgin Mary. Finally, the universal belief of the faithful, together with the assurance of the bishops of the Catholic world that the truth was divinely revealed, removed all possibility of doubt. For the bishops, in union with the Holy See, are the divinely constituted teachers of the Church, while the words of Christ, "He that heareth you, heareth me," guarantee the belief of the faithful. Strictly speaking, this consent of the bishops was enough to warrant the dogma. Pius IX, however, was conscious that his action would be open to the scrutiny of the non-Catholic world. Some would demand that the dogma be established from Sacred Scripture, others that it be proven historically. Out of consideration for such, perhaps, the Pope appeals to Scripture, not as it is contained in the pages of a written though inspired book, but as the relevant passages of Scripture have been understood and preached by the Church herself through the voice of its Fathers and great ecclesiastical writers, who are the witnesses of the faith in their age. It is this section of the bull that we now cite.)

1. *The Argument from Tradition*

The Fathers and writers of the Church, well versed in the heavenly Scriptures, had nothing more at heart in the books which they put together in order to explain the Scriptures, vindicate the dogmas and instruct the faithful, than to emulate one another in declaring and

proclaiming in a remarkable variety of ways the Virgin's exalted sanctity, her dignity and freedom from all stain of sin, and her celebrated victory over the most hateful enemy of the human race.

a. *Genesis* 3:15

When, therefore, they cited the words: 'I will place enmity between thee and the woman, between thy seed and her seed"—words in which at the beginning of the world, God announced His merciful remedies, prepared for the regeneration of mankind, checked the brazenness of the lying serpent, and marvelously raised up the hope of our race—they taught that in this divine prophecy the merciful Redeemer of the human race, the only-begotten Son of God, Christ Jesus, was clearly foretold, and that his most Blessed Mother, the Virgin Mary, was designated, and that the enmity of both against the serpent was at the same time remarkably expressed. Therefore as Christ, the Mediator of God and men, in the human nature which He assumed, blotted out the hand writing of the decree which stood against us, fastened it triumphantly to the Cross, so the most holy Virgin, bound to Him by a most intimate and indissoluble bond, with Him and through Him displayed eternal enmity towards the malignant serpent, and, gaining a resounding victory over him, crushed his head with her immaculate foot...

b. *Mary, the Second Eve*

Therefore, to vindicate the original innocence and justice of the Mother of God, they (the Fathers) not only compare her to Eve while still a virgin, still innocent, still inviolate and still undeceived by the deadly snares of the treacherous serpent, but they have also preferred her to Eve with a wonderful variety of expressions and statements. For Eve pitiably obeyed the serpent, and fell from the state of original innocence, and became his slave. But the most Blessed Virgin constantly added to the gift that was originally given her, and not only never lent her ear to the serpent, but, by a power divinely received, utterly shattered his strength and power.

Therefore, they have never ceased to call the Mother of God the lily among thorns; or the earth entirely untouched, virginal, undefiled, immaculate, ever blessed and free from all contagion of sin, earth from which was formed the new Adam; a flawless, bright and fragrant paradise of innocence, immortality and delights, planted by God Himself, and fenced against every snare of the poisonous serpent; or the never-fading wood that the worm of sin has never corrupted; or the fountain ever clear and sealed by the power of the Holy Spirit; the divine temple; the treasure of immortality; or again, the unique and only daughter of life and not of death, the offshoot of grace and not of wrath, which by the singular providence of God and at variance with established and ordinary laws, flourished and flowered, although sprung from a root that was corrupt and infected.

c. *Mary's Sinlessness*

As if these magnificent expresions were not enough, they proclaimed in appropriate and in precise terms that where sin is treated no question whatever is to be raised concerning the holy Virgin Mary. For to her an abundance of grace was given to conquer sin completely. They also declared that the most glorious Virgin was the Reparatrix of her parents, Life-giver to posterity, chosen before the ages, prepared for Himself by the Most High and foretold by God when He said to the serpent: "I will place enmity between thee and the woman," who was undoubtedly crushed the poisonous head of the same serpent. Therefore, they affirm that the same Blessed Virgin was through grace perfectly free from every stain of sin and from all contagion of body and soul and mind; that she was always at home with God and united with Him in an eternal covenant; that she was never in darkness, but always in light; that she was, as a result, a perfectly suitable dwelling place for Christ, not because of her bodily endowments but because of her original grace.



d. *Mary's Dignity as Mother of God*

...It was altogether proper that, as the Only-begotten had a Father in heaven whom the Seraphim extol as thrice holy, so He should have a mother on earth who has never lacked the splendor of holiness. As a matter of fact, this doctrine so dominated the minds and the hearts of our forefathers that a wholly extraordinay way of speaking came into vogue among them. Frequently, they referred to the Mother of God not only as imaculate but as entirely immaculate, not only as innocent, not only as spotles but as most spotless. They called her holy and completely removed from every stain of sin, all pure and all but the very archtype of purity and innocence, more beautiful than beauty, more gracious than grace, more holy than holiness, and alone holy; most pure in soul and body, who transcends all integrity and virginity, who alone and in her entirety has become the dwelling place of all the graces of the Holy Spirit, and who God alone excepted, is superior to all, and by nature more fair, more beautiful, and more holy than the very Cherubim and Seraphim and the entire angelic host; she whom all tongues of heaven and earth cannot sufficiently extol.

e. *The Liturgy as Witness* ...

No one is ignorant that these forms of speech have passed almost spontaneously into the monuments of the most holy liturgy and the Office of the Church, where they often recur and are to a great extent dominant. It is here that the Mother of God is invoked and proclaimed as the one spotless dove of beauty, the rose ever blooming, perfectly. It is here that she is celebrated as innocence undefiled, and as the second Eve, who brought forth Emmanuel.

(There follows an account of the devotion of the faithful, of the petitions of their pastors, the convocation of a special Congregation to study the question anew, the favorable judgment of the bishops, and the final consistory of the cardinals in which Pous IX was asked "to promulgate the dogmatic definition of the Immaculate Conception of the Virgin Mother of God." The definition itself follows.)

2. *The Dogmatic Definition of the Immaculate Conception.*

...To the honour of the holy and undivided Trinity, to the glory and adornment of the Virgin Mother of God, to the exaltation of the Catholic faith, and the increase of the Catholic religion, We, by the authority of Jesus Christ our Lord, of the Blesed Apostles, Peter and Paul, and by Our Own, declare, pronounce and define that the doctrine which holds that the Blessed Virgin Mary, at the first instant of her Conception, by a singular privilege and grace of the omnipo-

tent God, in consideration of the merits of Jesus Christ, the Savior of mankind, was preserved free from all stain of original sin, has been revealed by God, and therefore is to be firmly and constantly believed by all the faithful.

Therefore, if any shall presume—which God forbid—to think in their hearts anything different from what has been defined by Us, let them know and realize that they are condemned by their own judgment, that they have suffered shipwreck of faith, and have broken with the unity of the Church; moreover, if they shall dare to signify, by word or writing or any other external means, what they think in their hearts, by that very fact (facto ipso) they subject themselves to the penalties by law established.

3. *Mary, Mediatrix and Patroness*

(In a tone that recaptures something of the spirit of the magnificat sung by the maiden whom he just honored with the fullness of his authority as Christ's Vicar, Pius IX spontaneously calls upon the Christian world to invoke the patronage of Mary under her new title —the Immaculate Conception.)

Our speech overflows with joy, and Our tongue with exultation. We give and we shall continue to give the hublest and deepest thanks to Jesus Christ our Lord, because through His singular favor He has allowed Us, unworthy as We are, to decree and offer this honor and glory and praise to His most holy Mother. We have the surest hope and the most utter confidence that the most Blessed Virgin, who, all fair and immaculate, has crushed the poisonous head of the cruel serpent and brought salvation to the world...who is the safest Refuge and the most reliable Helper of all who are in danger, and the most influential Mediatrix and Conciliatrix of the whole world with her only-begotten Son...who has ever destroyed all heresies and delivered faithful nations and peoples from the greatest and varied calamities...will bring it about... that the guilty obtain pardon, the sick healing, the weak of heart courage, the afflicted consolation, and those in danger assistance; and that all who are in error, may, with the removal of all blindness of spirit, return to the path of truth and justice, and that there may be one flock and one shepherd.

During the last war, a Redemptorist chaplain in Europe was called to a battlefront first aid tent, where a badly wounded soldier was at the point of death. The priest discovered that the lad was one of his own converts, and one who had rather reluctantly submitted to the truth and obligations of the Catholic religion. When he saw the chaplain, he smiled and remarked: "Father, you know that I found the Catholic religion a rather difficult religion to live up to. But now I am finding it a very comfortable one to die in."

---

Sign in restaurant: "If the steak is too tough, get out. This is no place for a weakling!"

# (3) Approval and Promulgation of the Zamost Synod

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE SYNOD was closed with with a prayer. Nuncio Gerome Brimaldi gave the kiss of peace to all the bishops. All the participants intoned *"Tebe Boha Khvalym"* (Te Deum laudamus) thus ending the most memorable convention of our ever-growing Church.

The decrees were sent to Rome for study and approval. It took four years before the Holy See confirmed them. On December 5, 1722 the Holy Congregation for the Propagation of the Faith declared that the decrees of the Synod of Zamost would be approved, conditionally, by the Pope under the following clause: "The Apostolic approval of this synod does not derogate the constitutions of the Roman Pontiffs and the decrees of the General Councils regarding the rites of the Greeks. Notwithstanding this confirmation they must remain as they are." [18]

This clause shows clearly that the Apostolic See considered the decrees of the synod of Zamost as temporary provisions necesary for our Church at that period. In fact several amendments were made to these decrees by the Oriental Congregation when a new "Ordo Celebrationis" appeared at Rome in 1944.

On July 19, 1724, four years after the conclusion of the synod, its decrees were approved by Pope Benedict XIII (1724-1730) with a special Breve "Apostolatus officium" which says: "Wishing to fulfill the pious desires of the Metropolitan... we confirm and approve his synod, all its statutes, regulations and decrees, confering upon them the authority of Apostolic firmness... They will remain firm, valid and efficacious... They must be thoroughly and firmly observed by all whom they concern." [19]

At the request of the secretary of the Congregation of the Rites, Prosper Lambertini, later Pope Benedict XIV (1740-1758) the clause regarding the Oriental Rites was added to the decree, declaring that the Papal Breve "Apostolicus Officium" does not annul any decree published by the Popes on behalf of the Eastern Rites which must remain unchanged. [20]

(4) *Importance of the Synod*

Nicholas Chubaty says: "The synod of Zamost in 1720 at the time of Metropolitan Leo Kyshka was intended to reorganize the Ukrainian Church united with Rome, eliminate ritual chaos caused by Latin practices, invigorate internal dicipline, and impede any further decrement of the ecclesiastical and ritual individuality. It did not, however, return to the *Union of Potey*, its task being to rectify the extistant situation." [21]

18) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. VIII.
19) Synodus, p. VII & VIII.
20) Synodus, p. VIII. A. M. Ammann, Op. cit., p. 335.
21) Ukrainsko-Katolytska Tserkva, by Nicholas Chubaty, Regensburg, 1946, p. 14.

The decisions of the Synod were followed by our bishops and in twenty years accepted by all the people, which shows clearly that they were needed and well adapted to the circumstances which our Church faced at that time. On the other hand, the "puritans" of the Eastern Rite sharply criticized them for their Latin innovations.

Perhaps it would be more correct to say that at least some of the modifications made by the Zamost Synod were not urgently necessary. It must be stressed, however, that generally speaking, the importance of the Zamost Synod is as great for the Ukrainian Church as that of the Council of Trent for the Latin Rite Church. The rules and regulations made by the Zamost Fathers served as the basis for the great development of Catholicism among the Ukrainians and White Ruthenians. [22]

The synod eliminated many Latin practices introduced into our Church but it was not possible to remove all of them for some had already taken a deep root among the people

A. M. Ammann, a learned Jesuit professor at the Roman University, thus characterized the Zamost Synod: "The form in which decisions were made is completely Western. The Council of Trent was often quoted, while the bulls of Pope Clement VIII and Paul V given to the Uniates were not mentioned.

"Thus one may say that the participants in the Zamost Synod ecclesiastically did not base their actions upon the pure Byzantine-Slav culture. Later on the Ruthenian Church and Rite were originated from the decisions of that synod. It closed one period of development and started another. The quick reception of its decisions in the South proves that the time was ripe for such a change.

"The Pope and the Roman Congregations were aware that they changed the Rite which Pope Clement VIII confirmed for the Ruthenians... No matter whether ulteriorly one disapproves or approves these innovations, they remain an undoubted token of life. In a certain degre they can be found within the Muscovite Church too. An ecclesiastical community resembles exactly any other association which cannot remain a mummified institution." [23]

No one can deny the dep interest of the Fathers of the Zamost Synod in the welfare of our Church, in furthering its spreading, development and interior strength of resistance.

Michael Nahirny, professor at the Stamford Ukrainian Catholic Seminary, wrote in The Ark: "Due to the chains of events in European history which followed, the Synod proved to be the important Synod of the Church in Ukraine. Its provisions made it possible for the Ukrainians to preserve their Catholic faith through the terrible persecutions which the Russian Tzars were about to let loose in their full fury." [24]

Julius Pelesz says: "Due to very important reasons the Zamost provincial synod made some little changes or timely and necessary improvements of some ritual regulations.

"If one examines the decisions of the Zamost Synod without prejudice, if its friends and enemies

22) "The Ark", March 1947, p. 64.
23) A. M. Ammann, Op. cit., pp. 335-336.
24) The Ark, June 1951, p. 86.



seek what is contained in it, all must be convinced that this Synod was the greatest benefit which the bishops of that time were able to bestow upon the Ruthenian ecclesiastical province." [25]

Why did our bishops introduce these innovations, apparently contrary to the prescriptions of our Eastern Rite? One may answer: They did it to legalize what had been used for long decades, to introduce uniformity within our Church to stop the general trend of the monks towards unduly warping our Eastern Rite. They succeeded wonderfully in their purpose. They formed a Ukrainian Catholic Rite which still flourishes among the Ukrainian people.

A. M. Ammann, a Jesuit writer, notes: "One may ask whether they (The participants of the Synod) aimed at furthering Ukrainian nationalism in their land, through ecclesiastical support which would separate Ukraine both from the Muscovite state Church and Polish latinism?" [26]

No one can give an exhaustive answer to this question. The Fathers were aware that, through these innovations, they were modifying the Eastern Rite, for they were well acquainted with the papal bulls concerning the Eastern Rites. Why did they do it?

Edward Winter, who cannot be called a great sympathizer of popedom, says: "In 1720 a provincial synod of the Uniate Church was held at Zamost. Since all the Ukrainians of Poland belonged to the Uniate Church, it was a *Ukrainian national Synod*. While the Ukrainian Orthodox Church of the left bank in Russia was estranging itself from her people in the 18th century, the Ukrainian Uniate Church in Western Ukraine, in spite of all Polish influences, was becoming more and more a national Church. The Zamost Synod was also a national event... A too stressed eagerness for orientalism was equivalent to a dangerous propensity towards Orthodoxy. The Fathers of Zamost knew it well. Furthermore, the way of assimilation is easier than a self-existence based upon the Eastern ecclesiastical traditions. Strength was needed for such self-affirmation which was lacking in the Ukrainian Uniate Church of that time." [27]

We may admit that the Fathers of the Synod endeavored to mark the difference between Ukrainian Catholicism and Orthodoxy so that their people would from the Orthodox, even by some ritual divergences, and thus avoid everything which would endanger their Catholic faith.

"Politically, says Nikolaev, the Union is against Moscow and Poland. If there must be two states Russia and Ukraine, two peoples are necessary. The little Russians and the Great Russians can become two distinct nations, if they will profess two different religions, Union and Orthodoxy. Two cultures will originate, the Western and the Eastern, and a wall of separation will be built." [28]

Did not the Fathers of the Zamost Synod see this long before the Muscovite clergyman put it in his book, which is extremely hostile to Rome and Ukrainian independence?

The Ukrainian historian Stephen

25) Julius Pelesz, Op. cit., p. 444-445.
26) A. M. Ammann, Op. cit., p. 336.
27) Eduard Winter, Op. cit., p. 100.
28) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 99.

Tomashivsky says: "It is already time to stop calling the Union a Polish intrigue... It was the Union of Berest Lytovsky that gave us a real national Church.

"Had not the Cossacks, instigated by Muscovite machinations, joined the anti-Uniate fight, Ukraine, with insignificant exceptions, would have had one national Church united with Rome by the end of the seventeenth century. The distinct national cultural formation of Ukraine already would have ben completed, and Ukraine today would be one of the leading nations of Europe. It is a pity that through our own faults and Polish mistakes, this did not occur. Poland was never favorable to the Union... Without the Union, Ukraine up to the Dnieper would have been polonized." [29]

The Zamost Synod contributed greatly toward increasing the prestige and vitality of the Ukrainian Church and nation. "The Zamost Synod," Says Eduard Winter, "did not create the necessary orientation toward Oriental art...nor had it resolved all the important problems. Its responsibility for the development of the Uniate Church in Poland, however, should not be under-estimated at all. It assembled the forces and introduced uniformity in discipline and studies." [30]

Viacheslav Lypynsky says: "The Union took from Roman Catholicism its own weapon: Using the same wonderful method of organization as that employed by the Roman Catholic Church, the Union reinforced the old organization of the Byzantine Church. This, of course, increased its influence over the popular masses. Thus, the Union, representing conservatism and tradition, preserved the popular masses from Polonization in the form of transits to Roman Catholicism." [31]

The Uniates began to realize that no good could possibly come to our Church from the Orthodoxy, which at that time was becoming ever more Muscovite even in Ukraine. Besides it constituted a serious menace to our Church and nationality. "The self-consciousness of the Ukrainian Uniate Church was greatly increased through the Zamost Synod", says Eduard Winter. "The Synod was under the special protection of the Pope and led by the Pope's nuncio Grimaldi at Warsaw. The decisions of the Synod received the express confirmation of the Pope. Thus the Uniate Church became a full member of the World Church. Such consciousness strengthened it against the Roman Catholic Polish oppressions... Thus Western and Eastern Ukraine followed a separate course of development. They did not, however, lose all connections." [32]

(5) *Strengthening of the Ukrainian Catholic Church*

Metropolitan Leo Kyshka ruled our Church for eight years after the Zamost Synod. He and his bishops dedicated their efforts to spreading the synodic decisions among their faithful in order to consolidate the Church. It took twenty years of unceasing labors and sacrifices. The synodic decisions were posted in all rectories and churches. The bishops, the deans and the pastors explained these decisions to the people, exhorting all to keep them.

29) Pro idei heroiv i polityku, by Stephen Tomashivsky, Lviv, 1929, p. 75-76.
30) Eduard Winter, Op. cit., p. 103.
31) Religia i Tserkva v istorii Ukrainy, by Viacheslav Lypynsky, Phila., 1925, p. 78.



After prolonged years of war and oppression by the Poles and Muscovites, a rainbow of peace seemed to appear over the Uniate Church.

Unfortunately new clouds began to obscure the horizon of our land. The Muscovite Tsars, after having subjugated the Ukrainian Orthodox Church, by incorporating it into the orbit of the Muscovite Patriarchate, turned their eyes to the Ukrainian Uniate Church. They were aware that, sooner or later, the Uniate Church, with its national trend and consciousness would awaken the enslaved Ukrainians under Muscovite domination. It was but natural for Moscow to conquer the right bank Ukraine and to eradicate Catholicism among the Uniates in order to subdue them to the Muscovite dictatorship. Their designs could be easily realized, for once powerful Poland was approaching her downfall due to internal disentions and the continual struggles between the Poles and Ukrainians.

The Ukrainian nobles latinized by the Poles, contributed greatly to the downfall of the Polish state. They brought chaos and confusion into Polish politics and state affairs which caused dissensions within the kingdom and gave pretext to the neighboring countries for intervention. This, of course, resulted in the partition of Poland. The Ukrainian traitors to their nationality and Rite were not a gain for the Poles, but rather a curse for their country.

Metropolitan Kyshka founded a seminary in Volodymyr to educate a learned and zealous clergy, which is the backbone of the ecclesiastical life in the Church. He tried to regain the ecclesiastical goods unlawfully usurped. He visited the metropolis, confirming the clergy and the faithful in the Holy Union. This attitude towards the dissidents was kind and peaceful, and it greatly pleased them.

Metropolitan Kyshka employed his pen to defend the Union and teach his people. He wrote the life of Joseph Velamyn Rutsky and of some other Basilians. "It is noteworthy", says Ammann, "that these few rose against their thoroughly 'Roman-minded' confreres in defense of Potey's Union." [33]

"Thus the Ukrainian Uniate Church has acquired a proper physiognomy which distinguishes her from the dissident Russians and brings her to Catholicism. This physiognomy was marked by the Zamost Synod. In the political and religious disorganization which followed the partitions of Poland, the Zamost Synod became the only juridical basis of our Church. The Holy See approved its decisions and the Ukrainian ecclesiastical province of Galicia officially accepted them. Thus the Zamost Synod preserved ecclesiastical discipline in these regions. The Uniate dioceses (of Carpathian Ukraine) which were under the Latin Hungarian Metropolitan, were forced by circumstances to accept, at least partly, the decisions of the Zamost Synod to avoid general juridical ignorance", says Charles de Clerq. [34]

32) Eduard Winter, Op. cit., p. 103-104.
33) A. M. Ammann, Op. cit., p. 333.
34) Charles de Clerq, Op. cit., p. 190.

# ST. NICHOLAS IN UKRAINE

By Prof. Wolodymyr Brygider, Ph.D.

THERE ARE TWO beautiful dreams of childhood: St. Nicholas and the Christmas Tree. Saint Nicholas comes at night, on the eve of December 19th from heaven in order to bring gifts to the children. The Christmas tree, beautifully lighted and decorated, brings to the children the angelic messenger of Christ.

The figure of St. Nicholas has developed from two historical persons: a bishop of Myra in Lykien, and a prior of Sion. The former lived in the fourth century and suffered persecution for the Christian faith under the pagan emperor Diokletian. His mortal remains lie in Bari in Italy. The latter died in the sixth century as a bishop of Pinara in Lykien. The cult of St. Nicholas spread at first throughout the East where St. Nicholas became very popular in the IX century. Later on it spread to the western countries as well, after the Reformation the idea of St. Nicholas has become associated with that of Christmas and Santa Claus.

In Ukraine St. Nicholas has become extremely popular. His picture adorns the walls of every church; many churches bear his name. The people have composed several songs about him which glorify him as the "miracle working father Nicholas." The children especially like his kind face. He becomes their spiritual father. For several days previous to his arrival they will speak of no one but "holy father Nicholas." They write to him so many letters that the post-office becomes deluged with mail.

On St. Nicholas Eve the children become so excited they can hardly sleep. This is the night the holy man brings the gifts and puts them under or besides their pillows. This is why many of the children sleep with their hands under the pillows The usual quiet of the early dawn becomes a near riot as the children scamper out of their beds and fill the house with joyous chater. The joy of this morning is not limited to the young fry alone as the grown ups also exchange surprise gifts. In the end all dress in their best attire and set out for church service. This is a great holiday and no lessons are held in school.

In the homes of the well-to-do another traditional custom is observed. On St. Nicholas Eve the Saint comes in person—with a long white beard and dressed in the robes of a bishop, with a mitre on his head and a crosier in his left hand. Accompanying him is an angel and a devil. The angel carries the gifts in a basket and the devil a bundle of rods. The angel is dressed in a long white or light blue robe, on his back are two large wings. He is mild and gracious. The devil is all black, with two horns on his head, a long red tongue and a dangling tail. He is very noisy and is displeased to see good people happy, but rejoices to see them suffer. He shows a healthy respect for the angel and St. Nicholas, though, and behaves himself.

St. Nicholas greets the people with the works: "Glory to Jesus Christ!" This greeting is used throughout Ukraine at all times. Then he makes a speech to the children and asks them how they have learned at school and how they behaved at home. He asks them to recite their daily prayers in order to find out how well they know them. The devil stands by read to punish the children who cannot pray well, or whose standing in school or conduct at home is not satisfactory. As the presence of the angel and the holy man make it impoosible for him to carry out his intentions, he is satisfied with passing his rods to the parents—an omenous gesture which never fails to create a more or less lasting impression on the children.

Schools, associations and clubs, each celebrate the occasion with a large party which brings together many children and grown-ups. These parties usually begin with a play which climaxes with the appearance of St. Nicholas on the stage. He is accompanied by an angel and the inevitable devil who play their customary roles. The evening ends with group games and general merriment.

Few people realize that Christopher Columbus received only $320 for discovering the New World.

That certainly is small payment for the suffering he endured and the great service he rendered to the millions who have lived in America, as well as those generations still to come.

It often seems in this world that we get little in return for our efforts. We may be discouraged at times because we don't see any tangible results.

And yet the Lord may reward us in this life. But our real reward will begin in the life hereafter.

"Come ye blessed of my Father, possess you the kingdom prepared for you from the foundation of the world." (Matt. 25:34).

---

Politics is the art of looking for trouble, finding it everywhere, diagnosing wrong and applying unsuitable remedies.

# How HEROD DIED

By Gerald Treacy, S.J.

ST. PETER'S prison cell was damp and cold and dark. He could not walk around it because he was chained to two guards day and night.

One night as St. Peter was sleeping a bright light shone in upon his prison darkness and he saw an angel standing by him. The angel shook him and said, "Quick. Get up." The chain dropped from St. Peter's arms. "Wrap your cloak about you and follow me," said the angel.

*Angel Rescues Peter.*

Peter followed wondering whether or not it was all a dream. They passed the first and second guards and reached the heavy iron prison gate. It swung open before them of its own accord. In a minute they were out on the street while the prison gate clanged shut after them. No one had touched it. Peter blinked his eyes and looked around. The angel had gone. Then Peter said, "Now I know for certain that the Lord has sent His angel and rescued me from the power of Herod and the schemes of the Jewish people."

When Peter realized he was a free man, he made up his mind to go to Mark's house where he knew many of the Christians would be. He got to Mark's house and knocked on the door three times. It was early morning and very dark.

*Little Girls extends Welcome*

A little girl named Rhoda came running to open the door. But first she peered through a little hole to see who was there. When she saw Peter, she got so excited that she forgot to open the door but ran back shouting, "Peter is here!" The people woke up and shouted back at her, "Rhoda, you're crazy!" But she kept on telling them, "Peter is here." Then someone said, "Maybe it is his angel."

Peter kept knocking harder and harder, and finally he was let in and everyone cried out in excitement. "Be quiet a minute," said Peter, and then he told them how he had been freed by an angel. "Tell this to James and all our people," he concluded. Then he left and did not say where he was going.

*Herod Orders Guards Slain*

When Herod learned that Peter had escaped, he was very angry and sent for the guards. "What have you got to say?" he asked. They had nothing to say except that Peter was gone and had left nothing after him but his broken chains. Herod jumped up and said to his soldiers, "Cut their heads off." This was done quickly and Herod left the room where the dead guards were lying on the cold stone floor. Then he went to Caesarea and found a big crowd waiting to hear what he had to say.

*Herod Struck Dead*

Herod, with his golden crown on his head and a silver sword in his hand began to speak. As he spoke some of the crowd thought they would win his favor by flattering him. They shouted, "This is not the voice of a man but of a god." Just then an angel appeared and struck Herod dead. As he fell a great number of worms came up out of the ground, climbed all over his outstretched body and began to eat it.

This is how Herod died 'because he did not honor God,' St. Luke tells us as he finishes the first part of the story of the first Catholics, called Acts of the Apostles.



# IS DANCING A SIN?

By D. F. Miller

*Problem*: I wonder if you can help me with this problem. I am one of sixteen children, no longer in my teens, but Dad and I are constantly getting into arguments about dancing. He disapproves strongly of all dancing, saying that it is a sinful pastime. As for me, it is my most enjoyable recreation. My Dad himself asked me to write to you and to ask your opinion of our different views.

*Solution*: Your father's opposition to dancing as a form of recreation is no doubt based on a strong desire not to see you morally harmed in any way, and on the mistaken notion that, because dancing is somewhat of a danger, it must be considered evil in itself. Since he himself asked for an opinion and for advice concerning his duty in this regard, we feel that he will accept our statement and explanation of the moral principles involved. These are the principal ones:

1) Decent dancing in respectable circumstances is not generally a sin. Now and then it might be such for an individual who has found by experience that it provokes temptations that he is too week to resist. For most people, however, whatever temptations arise in decent dancing can be successfully resisted.

2) Much of the kind of dancing that is done today can be sinful because it is actually turned into a provocation to lust. When, instead of being an innocent enjoyment of modest, rhythmic actions, it is turned into an occasion for very close bodily contact, prolonged kissing, even immodest gestures and actions, it is always a sin because such things are a universal and unnecessary incentive to sin.

3) Dancing can be kept from being evil on these conditions: a) If it is done with persons one knows to be respectable and good. Therefore it is not wise to go to blind date dances, or to go to commercially operated dance-halls unescorted and for the sake of meeting and dancing with strangers. b) If it is done in places where nothing in the way of immodest acions would be tolerated. Dance-halls connected with doubtful taverns, dimly-lit night clubs, places where it is known that "anything goes," must be avoided. c) If it is limited to the dance-forms that do not demand posturings, contacts and actions that are dangerously provocative.

If these rules are kept, a father need have very little fear for the moral welfare of a grown daughter who loves dancing. But he should continue to insist that the rules be observed for the simple reason that they are so widely disregarded today.

# THE LITURGY AND THE LAY APOSTOLATE

TODAY there are many striking movements and among the most striking is the Lay Apostolate. The human race is increasing tremendously. Within the last 25 years there has been an increase of a quarter billion, while the number of converts is much lower. Since the number of converts is so low we have to recruit the Lay Apostolate to do convert work. We need a revitalization of the Mystical Body. This can be achieved only through the Mass. For the Mass as Pope Pius XII says: "is the source and centre of our spiritual lives".

There are a number of strands that connect the Liturgy with the Lay Apostolate.

The first is that Mass is Calvary. It is a renewal of our Lord's death. It is the great thing in history—the great thing today. Christ struck down the barriers of time and space and we have that sacrificial death before our eyes.

Pope Pius says that Christ acts each day to have us in the Mass. So we who offer that sacrifice cannot be indifferent in bringing about that renewal. We have to see that we and others bring that sacrifice into the whole of our lives.

It is a commonplace, now, that the solution to the world crisis is largely in the hands of the laymen. Simply for the reason that the area of life most affected are the areas of lay life. All of human life needs redeeming and it's the lay Ap. that's going to do it more than anyone else. There is a breakdown in lay life. Great reconstruction is called for on all fields. Isolation has been lessened by two world wars. We must therefore have lay apostles to carry our Lord's Redemption into every phase of life.—"May they have life and have it more abundantly."

If we have this sense of th Mass—that Mass is Calvary—this deduction flows immediately.

Secondly, Mass is a sacrifice and precisely for this reason the L.A. flows from it.—It is a giving of ourselves completely with Christ. Since we are privileged to offer that sacrifice with Christ, we have to complete that offer. Pius XII says that in Mass Christ not only offers Himself, but His whole Mystical Body—So Christ offers us also. We are the victims, the goft offered at Mass. It's our own great expression of love—a giving. That is the Supreme moment and if I give not only this moment but the whole day, the whole week and my entire life in the Apostolate. The Lay Apostolate is inhacrent in each



life. Therefore it's going to spell out a lot of disappointment, many hardships. We find the impulse in the Liturgy. It is a complete giving—the entre and source of our life. Every Mass should be a radication.

The third strand is that Mass is something we *do*, not watch. We participate in it, we offer it. No matter where we are, what we are doing, there is the extention of the altar. The workbench, the factory is an extention of the altar. *Work* is myself translated into action. We do it in union with the Mass offered at this moment.

When we offer the Mass we have to consider a twofold thing: first—the unbloody renewal of Calvary—and this is done by Christ and the priest. Secondly it is the sacrifice of all the people, of the entire church—of course through the priest and through Christ. Through Baptism and confirmation we all share in Christ's priesthood. So the lay people are now nailed to the task of offering Christ and themselves also. This is the theological basis for the active participation of the people in the Mass and not the mere psychological effect.

We want to get the people out of mere passive attendance at Mass. They have to be active. Get rid of that passive idea. The Mass is something they do. And if the people take active part in the Mass they must be active in the work of Redemption—this is the Lay Apostolate. In their lives they have to have something to do.

We've had too much talking and study. It's time to do something. The Lay Apostolate has to give the people something. They have to do the Mass more often. Then we'll have the Great Redemptive action followed by small Redemptive actions.

Our Lord multiplied Masses because human life continually needs a new impulse. That is why He made it so easily available for us.

Fourthly Mass is something we do together. This gives the Lay Apostolate the great sense of the Mystical Body. Without his doctrine the L.A. vanishes because the L.A. is the Mystical Body. Where we are Christ is. We are the heart of Christ in as much as we love, Christ is in us.

Our Lord could have saved the world all by Himself. He could have done it all alone. But He took a chance and gave us the honour of participating in His Redemption.

The Mass is always a social act, even if the priest says it all alone. The whole Mysical Body is in on it. This doctrine of the Mystical Body gets its initiative at the Mass and it has to be restimulated at Mass. At Communion we get yet closer together. One factor that keeps the family together is their eating together. We eat the one food, One Christ. This symbolizes and further creates our oneness. This sense of oneness has to be translated into all phases of life—in the family, in business, in social life, in international life.

Fifthly, the L.A. must have a great sense of justice and charity. Charity without justice is a fraud. But justice in itself may be cold. We have to have both. Mass is the great act of justice and also the great act of charity. "Greater love no man hath, than if he lay down his life for another". The L.A. can get these two great virtues at Mass. Finally Mass is our teacher. The L.A. is the apostolate of lay people. If the priest dominates, it's not the L.A. anymore. As priests we only assist them, give them a priestly assistance: (1) We give them the Mass and sacraments that give life.

(2) We watch them, give them truth. A chaplain of the lay Apostolate should be both a Teacher and Inspirer, but indispensibly a teacher. Our sacrament of Holy Order is not for ourselves but for the people. And as the L.A. grows their thirst to know grows.

The Mass is the great teacher, the great pioneer in the Church. We learn through and from Christ. The lay Apostles must have the complete image of Christ in himself. Their image is reflected throughout the Mass. Mass forms people, but how can it do it if the people don't even get close to it.

Parochial life needs a fixing up. The centre of the parish is the altar, the seat of sacrifice. In a parish, the people put up an altar and a church around it. Most of the areas of life which need reconstruction are the lay-man's, but one is specifically ours; the sanctuary, the altar. In that too, there has been a deterioration. Insofar as the altar has lost its effect this problem reaches the very heart of the church—it is worship, sacrifice and sacraments—it is the most important of all problems. The great problem is to get the people back to active participation. This is primarily our job as priests and others belong to the lay people. The initiative, the drive in this movement depends on priests.

God first created the universe and rested; God then created man and rested He finally created woman, and since then neither God nor man has rested.

---

What better Christmas message could we convey to you this holy season, than that sung by the angels on the night of Christ's Birth, "Glory to God in the highest and peace on earth to men of good will." The message of the angels is as true today as it was when it first rang over the plains of Bethlehem. It is our sincerest wish that on Christmas Day the Most Innocent Babe of Bethlehem bless each of you with heavenly peace and may the joy that dwelt in the hearts of Mary and Joseph find its echo in your hearts.

We take this opportunity and kindly ask you, dear friend, to make your Christmas offering for the Christ Child by sending a donation for the Orphanage.

My offering for the building fund of a new wing for Orphanage $.....

Kindly send your donations to:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK.



# I'D LIKE TO KNOW...

Q. My brother is getting married outside of the Catholic Church. May I attend his marriage ceremony?

A. You are not allowed to attend the ceremony. This is because your presence there would be an act of tacit approval of this attempted marriage against the laws of the Church. Outside of this restriction, he dominant consideration must be charity. How can you best help your brother to realize his mistake and correct it? There may be a few instances where severe treatment is advisable. But in general I think that kindness will do more in the long run to effect a change of heart than severity. To awaken bitterness and resentment might only drive him further from the Church. You should do all in your power by wise and tactful suggestion to help him —something which cannot be achieved by breaking off all relations with him. In this matter as in others it is well to remember the words of Holy Scripture— the Lord desires the conversion not the death of the sinner.

Q. Should a husband complain because his wife drinks as much as he does?

A. No, because a wife has as much right to drink as her husband.

Q. Do priests have to go to confession too?

A. The obligation of confessing sins holds for priests as well as for the laity. Priests confess to other priests. Most of them, seeking the greatest possible purity of soul for the offering of Mass and the administration of the Sacraments, go to confession more frequently than the majority of laymen. Even the Pope must go to confession.

Q. How does the Ukrainian Catholic Rite differ from the Latin and other Rites which are in the Catholic Church among other peoples who belong to them?

A. The Ukrainian Catholic Rite differs from the Latin and other Rites by its special customs, traditions, forms of worship, church legislation and ecclesiastical discipline.

Q. If a person is sick because of sin and prays to get better, will God hear his prayers?

A. Why not? Keep up your prayers, and if it be the will of God, you will get better.

Q. Is it a mortal sin for a child to deliberately and continually to disobey his parents?

A. If the child brings really serious grief upon his parents, he does make a mortal sin.

Q. Is it proper to listen to a minister talk over the raido on Sunday? Is it proper to listen to the Protestant service?

A. No, it is not proper. You should not do it.

---

Husband: "Dear, I just insured myself for $10,000, so if something happens to me, you and the children will be taken care of."

Wife: "Good. Now you won't have to see the doctor every time you feel sick."

---

"When I was your age, Johnny, my parents never had any trouble with me."

"Well, Dad, up until now I haven't had any trouble with you, either."

---

A man was sick at home and his pastor came to visit him. Some years before he had come into the Church with his wife and children. "I had to miss Mass this morning ,Father," he said to the priest, "because of my illness. Before I became a Catholic I used to sleep till noon on Sundays and think nothing of it. This is only the second time in eight years that I have missed Mass on Sunday, and both times I couldn't help it. But these two days have been the most miserable I have ever experienced." Today one of his sons is studying for the priesthood.

---

For teachers of religion, and students of the upper grades:

## "RELIGION IN PICTURES"

BY REV. LEO PYZALSKI C.Ss.R.

A book containing 63 symbolical colored pictures, referring to:

God and His Perfections,
The Ten Commandments,
The Holy Sacraments,
And some related matters.
Short explanations of the pictures are added.

Price: $2.60

# ABOLISH DIVORCE!

By D. J. Corrigan

BARBARA WAS a fourteen year girl, detained, for her own protection, in a reform school. "Who is your mother?" I asked. She told me. "And your father?" She answered: "Which one do you mean?" Like so many other youngsters in trouble today, her home life had been blighted and all but destroyed, not once but several times, by divorce.

Everybody, apparently, looks with loathing upon divorce courts, but so many, especially our civil lawmakers, approve divorce. Everybody condemns the evils consequent upon divorce, but so many particularly among non-Catholics, flock to the divorce courts. In some years since the war there has been one divorce to every three marriages in the United States; in the six year period betwen 1945 and 1950, approximately 2,771,000 divorces were granted in this country alone. (National Catholic Almanac, 1952) This is a far more serious evil than our crime investigating committees have gone into to date, for it is wrecking not only the nation but human souls. Yet, except for a few faint-hearted attempts by some legislators to make marriage slightly less easy after a divorce, the trend is to throw open ever more widely the gates to marital infidelity. In most of the 48 States about all one needs to obtain a divorce is $75 to hire a lawyer.

For many people easy American divorce laws have made marriage a gamble and a mockery. It is sadly ironic that the very laws that should be safeguarding and promoting the good of the home and individual are surely and rapidly encouraging one of the maggots that are gnawing away at the decaying organism of modern civilization. The entire security and prosperity of civil society is conditioned on the permanence and well-being of family and the home: when these break down, always the state soon after succumbs to anarchy or a stronger power. With regard to divorce, our civil government has persistently, in ostrich fashion, buried its head almost completely to hide from one of the problems that is bound, if it goes on, to wreck the power and stability of the American nation.

To check this disastrous trend, onr government would have to go against the established practice and opinion of a very large portion of American citizens. One of the many evils that stemmed from the Protestant revolt in he 16th century

was he denial of the sacramentality and indissolubility of marriage bond. With that the bottom dropped out of marriage as a sacred and permanent institution in the preponderant power, and this country has been no exception. While many individual Protestants may disagree in conscience with their ministers and churches on the subject of divorce, the fact remains that the traditional freedom granted by Protestanism, in evident contradiction of the Bible, for divorce, and remarriage has afforded the greatest encouragement to American couples, both churched and unchurched, to seek in increasing numbers divorce and remarriage. By doing this, if has contributed largely to most of the other evils that the man or woman who looks upon marriage as something human only and as something that can be broken at will, is not going to bother much about fidelity or compatibility, or even the children, once he or she is attracted to an outside person or pleasure.

One such half-hearted though well meant attempt has recently been made in the Washtenaw County Circuit Court of Michigan, "the first such attempt in Michigan and in some ways the first in the United States." When the League of Women Voters in Ann Arbor, Michigan, appealed to Judge James R. Breaky Jr., to do something about the social problem of divorce, the judge with their help established in connection with the court a marriage counseling service, with Dr. Katherine B. Greene, clinical psychologist of the University of Michigan, in charge. Dr Greene is considered a particularly happy choice in as much as she has successfully reared a family of five children.

The procedure is as follows: when a couple appear before the court, if their attorneys consent, they are referred to Dr. Greene. She in turn tries to do three things:

1. Effect a reconciliation if possible.

2. If reconciliation is impossible and a divorce is to be granted, lessen the blow for the children by helping the parent who has custoday to establish a new home.

3. In prospective remarriage give assistance in avoiding the pitfalls of the first marriage.

Dr Greene gets down to reality that's when a woman has more when she states:

"When a divorce goes through, troubles than when she was married. A woman may be married to a man who drinks, or beats her, or fails to provide adequately for the family, but when she gets a divorce she learns that she has traded one trouble for two or three.

"The children lost both parents because the mother must go to work to support them. They get into trouble. She loses out in social life because she is the odd one at any gathering. Financial troubles pile up.

"Many divorced women admit to me that, bad as he may be, any man in the house is better than none. The causes of divorce—drink, religious differences, money troubles, beatings—all of them exist in going marriages."

There is also much merit in her following remark: "It is willingness to make adjustments, on the part of one or both, that keeps a marriage going." But she shows that she is in accord with the unmoral tempo of our times when she continues: "No doubt some people *should be divorced because they are completely incompatible.*" (Italics ours) If incompatability is to be considered a justifiable cause for divorce, where is the line to be drawn when incompatibility is not to be a cause? May a husband divorce a wife who has fallen sick and will be only a burden to him? (Incidentally, this happen, under our present laws.) Or may he put her aside because she is an abominable cook and his stomach cannot stand her?

It may be that Dr. Greene and the other earnest officials of the court of Washtenaw County are trying to salvage what they can from a very rotten situation. Possibly, too, they would agree privately that the evils of divorce have a deeper cause than incompatibility, that man and wife will not be compatible unless they want to be and try to be; that they will not want to be and make sacrifices to be, so long as they look upon their marriage as something that does not bind till death, that can be broken in the courts for almost any trumped up excuse under the sun. In other words all marriage counselers in the world are not going to be able to do much to prevent divorce until our civil laws reform to fit the divine commandment: "What God hath joined together, let, no man break asunder."

As a priest, the writer has never felt so frustrated as when a couple, with no religious belief whatsoever once came to him separately about their proposed divorce. They were angry and bent on wreaking their fury on each other's reputation. In addition, as events subsequently proved, the husband was interested in another woman. In the absence of religious or moral convictions, it was useless to invoke God's law or the consequences of sin or the sanctity of their marriage vows. And as so often happens, even their two children meant nothing in the face of their passion. In the language of moderns, they wanted out, they knew they could get it, and nothing was going to stop them.

True, it is not exactly the office of the state to convert and bring back American pagans to the ways of God in marriage. But the state can and should, if only for its own good, do everything possible to prevent the spread of immorality and irreligion, instead of fostering it as it is doing at the present time in our counry. For its own salvation civil government should immediately reform and enact legislation to put a stop to the steady and certain ruin of home and family life in America. The following two suggestions would in the writer's opinion, prevent most of the evils of married life and stabilize marriage today.

First, put a halt to all hasty and ill-advised marital unions. In most states, for numerous justices of the peace and even some ministers, marriage has become a lucrative financial racket, with no regard for the disastrous consequences that such inconsiderate matings often bring to the people involved and the possible child. Just to give an example of how low our officials have fallen in this, we quote a news dispatch that came out of Idaho on March 27:

Idaho and Nevada are the chief competitors for marriage and divorce business. Idaho matched Nevada with a six weeks requirement for divorce. Idaho delays the wedding-bound couple only long enough to get a blood test—about an hour and a half.

For the convenience of wedding bound couples, Kootenai County's marriage license bureau remains open until 9 P.M. Justices of peace who do a thriving business, have set up shop across the street from the courthouse.

One resourceful marrying justice

sports a neon sign on his place of business—"The Hitching Post."

While it may seem unfair to quote the glaring examples of Idaho and Nevada, the truth is that in most of our sates it is hardly more difficult to get married at the drop of a hat, in less publicized way of course.

In as much as matrimony, for the vast majority, is the most important step in life, it is imperative that civil law try to help it be successful. This could be done if our States demanded a waiting and "cooling off" period of from three to six months from the application for the license to the marriage ceremony. Allowance could be made for exceptions, by clearly defined emergencies specified by law.

Then, especially in the marriages of minors, documented evidence, not just one's word, should be demanded for proof of age. Statistics show that often a long career in divorce begins when a boy, and especially a girl, are married early in their teens. When minors apply for marriage, the permission of parents should be just as stringently required as for business contracts. Under present legislation, it is often too late for parents to sue for annulment, after the ceremony is performed and the young couple have lived together.

It is just here that a marriage counseling service could accomplish some good, not later, when the marriage is on the rocks. As it is, so many Americans go, and often rush into marriage with little or no sense of the obligations and moral issues involved. But it is doubtful whether any such counseling service could have much permanent effect, limited as it is to few practical hints it can give for compatibility and forbidden by the lax conscience of America from invoking any higher source of obligation than decency and honor, which soon disappear in the hearts of those seeking easy divorce in the courts of the United States. Right now the only marriage counseling service that works in America is that afforded by Catholic priests, because young Catholic couples believe that God instituted marriage and made its laws. This accounts for a proportionate low divorce rate among Catholics, even though the spirit of the age has infected Catholic marriages and homes to a certain extent.

Secondly, if our civil government is to save marriage and the family, it should abolish entirely our present system of divorce with the pretended right to remarry during the lifetime of one's partner. Until this is done there will be no improvement in matrimonial life in America. Indeed, if it were done, most of the evils in married life today would disappear.

The first reason for the abolition of divorce is that it is immoral. Both the natural and revealed moral law condemn the practice of divorce as it is granted by our laws. History proves that when a nation, by abuse of its power, interferes with divine law in such important and sacred relationships as marriage and family, invariably that nation will be punished.

If divorce were abolished by civil law, a person contemplating marriage would be very particular about the qualities of the partner with whom he must spend the rest of his life. Thus many, perhaps most of the causes for present day incompatibility, would disappear. Neither would marriage be the haphazard, spirit-of-the-moment, or the juvenile decision that it often is today: it would regain much of its dignity, solemnity, sanctity, because



the marriage certificate containing the written vow would be much more than a scrap of paper.

Besides, such laws would take away much of the fear in the hearts of many good young people contemplating marriage today. To know that one's partner has the same convictions regarding the permanence of the matrimonial bond, even if only under compulsion from civil law, would make it much easier for a couple to weather the squalls and tempests that threaten even the best families at times. If no remarriage afer divorce were possible, it would mean that children would be better housed and better fed, better trained and loved, better prepared for service to their country and their God.

But what about the fiendishly drunken husband or the absolutely unfaithful wife? Would there be no recourse in such cases? Would one have to continue to cohabitate until death with a partner who is a danger of morals, happiness and even life itself? By no means, for our civil laws could, for extremely serious reasons, permit separation of husband and wife, even enforced, as is the practice of the Catholic Church and as even Christ allowed. But it would be a separation, not a divorce with the right to remarry. This is the law of God, who deemed matrimony too important to the well-being of the human race to admit of exceptions even in these extreme cases. Moreover, if this were the law of the land, many causes for separation would probably of their own accord disappear. Our present system of easy divorce encourages infidelity.

So that is it, America. There is no other way to stop the ruination of family life, with its overflow of broken hearts, broken vows, and broken children. The grafters who are fattening on the spoils of corrupted marriage would probably put up a loud howl. Even some who bear the role, if not the garb of religious teachers, would probably cry out against it as dictatorship and a denial of human liberty, when in reality it would be but a curb of license. The only way is a return to the laws of God. For proof? Ask any judge, any respectable lawyer, any juvenile authority, any priest or social worker who comes in daily contact with the human wreckage of the broken home. For that matter, ask the divorced themselves, and especially children who have known the agony of joy and hope dried up in their hearts by a decision of a divorce court.

(from *The Liguorian*)

There are distressing moments in the life of every priest. A little girl, seven or eight years old, tells the priest: "I missed Mass twice." "But was it your fault?" inquires the priest, looking for an excuse for one so young. The child ponders a moment, then: "I think so, Father." The priest wants more information. "Don't your parents see to it that you get to Mass on Sunday?" "Oh," replies the little one, "Mommy and Daddy never go to Mass."

## CHRISTMAS GREETINGS

The REDEEMER'S VOICE extends to its readers the time-honored greeting of the holy season, which neither war nor any other adversity should be permitted to disturb: may they find in its spiritual values the solace and courage which will make this truly a Merry Christmas!

Rev. M. Schudlo, CSSR,
661 High Street,
Newark, N.J., U.S.A.

Dear Father:

When your booklet 'Ukrainian Catholics' was first published, I had the pleasure of being president of the Ukrainian Catholic Youth of Manitoba. At that time I wrote you, requesting a copy. You were kind enough to send one back by return mail. It lived up to all my hopes in fulfilling the requirements of conciseness, clarity and ease of reading. It has become a best seller both in and out of the Ukrainian Catholic community in America.

So good did I consider it, that when I attended the XXII World Congress of Pax Romana (World Movement of Catholic University Students) in Canada last year, I did my best to distribute it to some of the key personalities of the Lay Catholic Intellectual World. Furthermore, liberty was taken to make some of your conclusions the basis of the philosophy of our 'Canadian Federation of Ukrainian Catholic Student Organizations—Obnova'. Since its formation in May of this year, the federation has had its first Congress, adopted a constitution, decided to make application to join Pax Romana, and to publish a Quarterly.

It is in this last item, that I am approaching you. Knowing full well of your many duties as priest, editor and author I am taking the liberty of requesting you to write a short piece for the publication. Although I am leaving the topic up to you, I would like to offer a suggestion as to the type that would be suiable. 'The value of a trained Ukrainian Catholic Intellectual Apostolate in America' or 'Some contemporary contributors to the Ukrainian Catholic Intellectual life in America,' or 'Some recent publications that have added to Ukrainian Caholic thought in America,' or 'A historical approach to the problem of the future union of the Slav nations under the Holy See'. Articles may be in Eng. or Ukrainian.

As you can see there is a variety of choice, and we would be pleased to receive any contribution you may wish to make. We are looking forward to future correspondence with you. Thanking you for your time, I remain,

Respectfully yours,
Walter I. Zborowsky

P.S. Orders for the "Ukrainian Catholics" should be sent either: 1) The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask. or Rev. M. Schudlo CSSR. 661 High St. Newark, N.J.


# Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

# КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Гретя книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова початк. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, в рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L

PAINTS FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON — SASK.

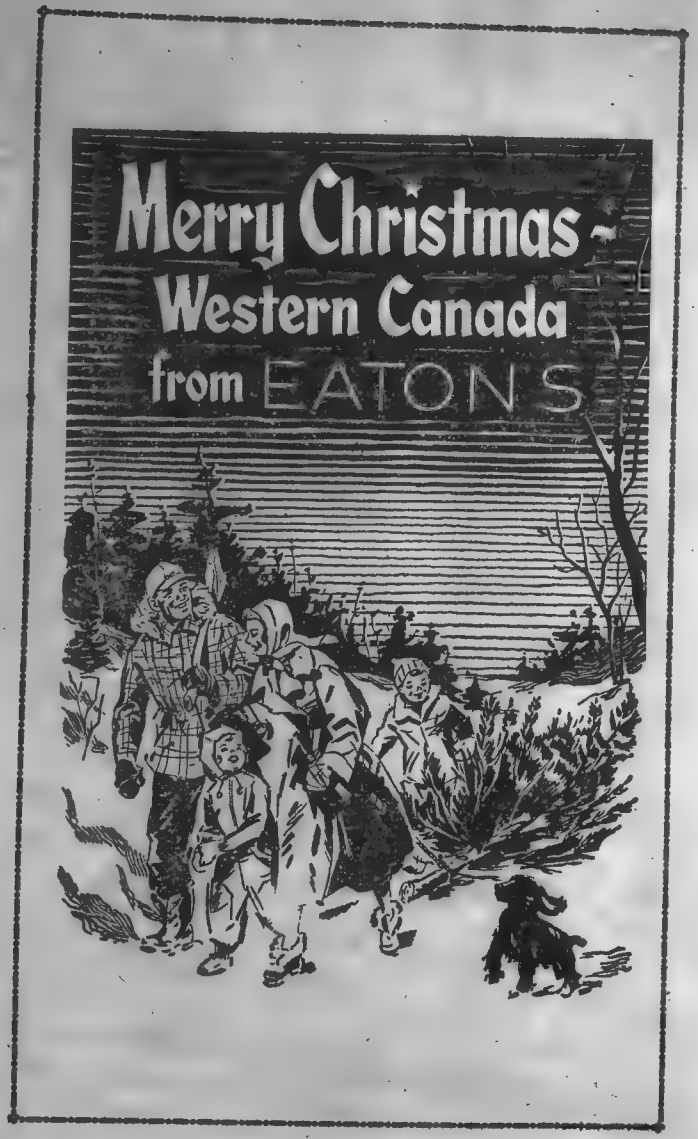



# THE REDEEMER'S VOICE

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ | Yorkton, Sask. | January, 1954

20¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Енцикліка про Марійський Рік | о. І. Назарко ЧСВВ. | 1 |
| З Листів до Редакції | | 4 |
| Історичне Значення Різдва | о. І. Назарко ЧСВВ. | 11 |
| Про Східній Обряд | о. М. Шудло ЧНІ. | 14 |
| Чому Дійсні Вчені Вірять у Бога | | 17 |
| Дивне Пророцтво Пустельника | о. С. Х., ЧНІ. | 21 |
| Хрещення | Сестра Б-нна | 23 |
| Вселенські Собори | о. М. Шудло ЧНІ. | 26 |
| Хотів Би Ти Знати? | | 34 |
| Богоявлення Господне | о. А. Погорецький | 35 |
| Сміховинки | | 38 |
| Christmas Means a Way of Life | Fulton J. Sheen | 39 |
| St. Joseph | | 41 |
| Synod in Zamost | Rev. M. Schudlo CSSR. | 43 |
| Empty Hands | Rev. J. Corkerey CSSR. | 50 |
| St. Agnes | St. Alphonsus Liguori CSSR. | 52 |
| Shall I Be a Priest? | Rev. M. Schudlo CSSR. | 54 |
| Company Keeping in Late Thirties | D. F. Miller | 56 |
| I'd Like to Know | | 57 |
| The Adoration of the Magi | Raephel Brown | 59 |
| How to Find Jesus | M. H. Pathe | 62 |

За Дозволом Церковної Влади

Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1954

# Енцикліка про МАРІЙСЬКИЙ РІК

о. д-р І. Назарко ЧСВВ.

I.

ВЖЕ від довшого часу в Римі серед почитателів Преч. Діви ходила вістка про те, що Христовий Намісник Папа Пій XII задумує проголосити 1954-ий рік Роком Марійським цебто роком призначений для особливіших об'явів набожности й почитання Преч. Діви Марії з нагоди сторіччя проголошення догми Непорочного Зачаття. Вже заздалегідь раділи цією вісткою ревні почитателі Марії. І дійсно сповнилися їх задушевні бажання. Оце в неділю 27 вересня м.р. в "Оссерваторе Романо" появилася нова Папська Енцикліка п. н. "Блискучий вінок" (Фульдженс корона), звернена до всього католицького світу. Цим батьківським листом зверненим до своїх улюблених синів і доньок, Батько християнства проголосив наступний Божий рік 1954 т. зв. Марійським Роком. Притокою до цього був для Папи факт, що саме 1954 р. минає повних сто літ від тієї пропам'ятної хвилі, коли Папа Пій IX проголосив догму про Непорочне Зачаття Преч. Діви. Подаємо тут короткий зміст тієї важної Енцикліки.

"Блискучий вінець слави, що його Бог зложив на найчистіші скрані Пресв. Діви Богородиці, немов ще яркіше ясніє, як пригадаємо собі той день, коли то наш Попередник бл. п. Папа Пій IX сто літ тому своєю непомильною властю заявив, проголосив та торжественно определив, що наука, яка навчає, що Преч. Діва Марія від першої хвилини свого зачаття, через окрему ласку і привілей Всемогучого Бога ради заслуг Іс. Х. Спасителя людського роду, була захоронена від усякої скверні первородного гріху— що ця наука є Богом об'явлена й тому всі вірні мають непохитно й завжди в неї вірити". Такими словами зачинається ця Енцикліка. Потім Папа стверджує, що весь християнський світ прийняв цю правду віри з великою радістю, а Преч. Діва немов потвердила цю правду, бо чотири роки пізніше з'явилася простенькій і невинній дівчині в Люрді і на запит дівчини про Її ім'я відповіла: "Я є Непорочне Зачаття". Вірні зрозуміли цю подію правильно, бо почали відбувати прощі до Люрду, там скріпляли свою віру, побожність і життя за Божим заповідями і там теж отримували такі чуда, що збуджували подив у всіх.

Після цього вступу Святіший Отець переходить до першої час-

тини Енцикліки, де довше спиняється над доказами Св. Письма, Св. Отців Церкви та католицьких богословів на потвердження правди Непорочного Зачаття Преч. Діви. Слова Господа Бога висказані до вужа-диявола в раю: "Положу ворожнечу між тобою і жінкою, між насінням твоїм і насінням її" та слова Архангела, якими він поздоровив Преч. Діву кажучи: "Радуйся, повна ласки" означають її Непорочне Зачаття, бо коли би Преч. Діва, хоч на момент була позбавлена Божої ласки, зачинаючись у первородному гріхові, тоді ворожнеча між Нею і дияволом не була би постійна, тоді Пречиста не була би повною ласки.

За цими доказами Папа з'ясовує коротко науку Св. Отців Церкви, що вважали Преч. Діву за "Лілею між терням, за землю ще неторкнену, за дерево негниюче, за джерело завжди хрустальне, за святішу від Херувимів і Серафимів".

Вкінці Папа наводить докази богословів, які доводили, що гідність Богоматеринства Преч. Діви вимагала повної чистоти та свободи від усякого гріху. Цього вимагала й любов Бога до Матері Свого Сина, бо годилося, щоб Мати Спасителя була якнайгідніша Його. Бог захоронив Преч. Діву від первородного гріху через майбутні заслуги Ісуса Христа.

Отак ця правда від перших століть ставалася ясніша в Христовій Церкві як у навчанні Пастирів, так і в переконанні вірних. Проце свідчать Св. Отці Церкви, Собори, акти Римських Папів, найстарші Літургії. Цю правду визнають і східні нез'єдинені Церкви, що святкують це свято Непорочного Зачаття Преч. Діви.

Ця правда про Непорочне Зачаття Преч. Діви Марії набирає ще окремого блеску тепер тому, що в ювілейному році 1950 проголошено правду про Преч. Діву, а саме про її вознесіння з тілом на небо. Обидві ці правди лучаться разом так, що ця друга випливає з першої, бо через її непорочне зачаття пречисте і непорочне тіло Преч. Діви діждалось такого прославлення. Преч. Діва, яка була злучена у боротьбі з пекельним вужем зо своїм Сином так теж разом і з Ним бере участь у славнім тріюмфі над гріхом.

II.

У другій частині своєї Енцикліки Св. Отець подає засоби, якими треба святкувати ці столітні роковини проголошення догми Непорочного Зачаття Преч. Діви.

1. Як мати найбільше вдоволена, коли дитина до неї подібна, так і нам треба старатися вподібнитися до Преч. Діви Марії. Відбити на своїй душі її чесноти, а в першій мірі старатися про таку чистоту обичаїв, яка не терпить і тікає від усякої скверни гріховної.

У Кані галилейській Преч. Діва сказала до слуг: "Що скаже вам, зробіть". Цю ролю сповняє Преч. Діва і тепер серед сьогодішніх нещасть, але в ще ширшому змислі. Тепер ясно, що причиною усіх нещасть саме те, що люди і народи опускають Того, що є "дорога, правда і життя", що, як каже пророк Єремія, "опустили джерела живої води, а викопали собі цистерни, але цистерни розбиті, які не можуть задержати води". Тому треба завернути з блудної дороги.

Цього повороту до Христа вимагають особливо сьогоднішні



обставини, коли то багато змагає до того, щоб віру в Бога вирвати з людських сердець. Однак коли відкинути віру, й релігію, то нема вже ніякої сили, щоб удержати закони та пошану до влади. Люди, стративши надію на вічні добра, у недозволений спосіб шукають за добрами земськими навіть із кривдою другого. Звідси походять незгоди, тертя, завісті між громадянами, звідси замішання в публичному житті, а з тим захитання підвалин самих держав.

Не перечимо—каже Папа,—що державна влада може тут багато зробити, але до уздоровлення треба шукати глибших засобів. На поміч треба прикликати силу міцнішу за людську, що проникала б людського духа та за допомогою Божої ласки його відновила б. Тоді щойно можна сподіватись нового розцвіту християнського життя, тривкости й суцільности державної та соціяльної справедливости між різними суспільними клясами.

Маючи перед очима ці справи, треба святкувати цей Марійський Рік урядженням відповідних торжеств, проповідей, паломництв, головно до Люрду.

Багато ласк треба випрошувати у Пречистої в цих часах, та перш за все треба пам'ятати і молитися до Пречистої за поправу обичаїв і життя, за молодь, щоб зростала здорова й чиста, за дорослих, щоб відзначались чесністю й християнською мужністю, за родинне життя, за старців, за потребуючих, щоб мали кусок хліба і дах над головою, за скитальців, за несправедливо ув'язнених, за полонених, за сліпих тілесно й духово, за роз'єднаних, щоб запанувала згода і справедливість, за Церкву перш за все переслідувану, за ув'язнену Єрархію, за свободу навчання по школах та щоб це слово дійшло до тих, що мусять мовчати. Нехай і православні, що так гаряче почитають Преч. Діву, беруть участь у цій спільній молитві, а Пречиста нехай гляне і на протестантів, що не почитають її.

До молитви треба додати діла покути для більшої її успішности.

Вкінці слід просити Пречисту, що зродила Князя Миру, щоб запанував на світі справедливий мир.—Оце головний зміст тієї прекрасної і глибокої Енцикліки.

Мабуть зайва річ зокрема заохочувати українців до гарячої участи в Марійському Році. Не згадуючи про наш многострадальний нарід на Рідних Землях, українці на еміграції в Европі та за морем доказали свою любов до "Матері українського краю" своєю надією на Марію, своїми щорічними прощами до Люрду під проводом Архиепископа скитальців, Впреосв. Кир Івана, своїм гарячим почитанням Преч. Діви. Ми певні, що в Марійському Році те почитання Преч. Діви серед нашого народу ще погибиться і зросте. Додати б треба хіба тільки побажання, щоб у Марійському Році серед нашого народу зросли колись буйні Марійські Дружини, а ті, що тепер існують, щоб з особливішим го-вінням відсвяткували Марійський Рік, уладжуючи Марійські реколекції, дев'ятниці, набоженства й академії.

Дай Боже, щоб цей Марійський Рік доказав, що між усіми народами світу український нарід є Марійським народом!

# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

### ВЕЛИКА РОЗГРАВКА

24 жовтня 1953 р. відбулася в Ньюарку в укр. Централі розгравка на автомобіль Бюік-седан, що принесла значний дохід укр. катол. школі в Ньюарку. Вигравка відбулася в часі забави при участі дуже численних гостей.

### ПОСВЯЧЕННЯ КАПЛИЦІ В НЬЮАРКУ

25 жовтня 1953 Впр. о. В. Краєвський, парох укр. катол. громади в Ньюарку, посвятив каплицю під новозбудованою, модерною школою в Ньюарку. Було багато учасників. Каплиця має 150 сиджень. Щонеділі буде там дві Служби Божі: читана в 8 год. і співана о 10. Отак наша парафія в Ньюарку матиме вже два релігійні центри. Це значно улегшить нашим людям, що мешкають у Ірвінґтоні, Оренджах і Майпелвуд, ходити на богослуження до св. церкви.

### МОЄ СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Ось цікава брошура про о. Йосафата Жана, французького канадійця, що радо віддав велику частину своїх сил духовних для обслуги нашого українського народу в Канаді, почувши ясно про нього в 1901 році. Відтоді о. Жан щиро полюбив українців немов рідних Братів і не щадив труду, щоб нести духовну обслугу нашим першим поселенцям.

Ця брошура подає дуже цікаві спомини про працю о. Жана та про наших перших поселенців у Канаді та про організацію нашого власного церковного життя.

### ЮВІЛЕЙНІ МІСІЇ

**Вилкес-Бар,** Па. (11-18-X). Місія в нашій парафії гарно вдалася, бо Впр. о. Парох А. Хлистун гарно приготовив до неї своїх парафіян. Преп. о. Мих. Щудло ЧНІ. проводив місією. Крім загальних тем Отець Місьонар сильно наставав на потребу священичих, монаших і чернечих покликань між українським народом.

Парафіянин.

**Филядельфія** (18-29-X). Це була перша місія в новозаснованій церкві Христа Царя в Филядельфії. Нарід узяв у ній задовольняючу участь. Пр. о. Мих. Щудло ЧНІ. на запрошення нашого Всеч. о. Пароха, В. Головінського, провів місію в двох мовах. Нарід численно приступив до Св. Тайн. Зворушаюче було загальне Св. Причастя за нашу страждаючу Церкву та нарід в Україні.

Парафіянин.

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Появилася друком нова книжка о. Мих. Щудла ЧНІ.: **"Божественна Літургія"** (Служба Божа). Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої і всіх рубрик по новому служебникові, подає кліші важніших церемоній, виясює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристийної Жертви тощо---

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення треба висилати:

а) Якщо ви живеве в Канаді, то висилайте замовлення і гроші до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**


ЗАМОВЛЯЙТЕ

## Різдвяні Картки

**Укр.** менші: по 5ц.; 12: 50ц. з коверт.
**Укр.** більші, гарні: 3: 25ц.— 12: 1.00
**Укр.** люксусові: 7½х6: 15ц.; 12: 1.50
**Англ.** ріжні, гарні, релігійні: 12 за 80ц.

Всі картки з коверткими.
Пишіть до:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask.**





### УВАГА, УКРАЇНСЬКІ ЮНАКИ!

Український Оначе, чи бажаєш вчинити багато добра для душ українського народу? Напевно, що так, бо ж на те Ти юнак. Чи знаєш, що БУТИ МІСЬОНАРЕМ це велика гідність і знаменита нагода вчинити дуже багато для Божої слави та спасіння безсмертніх душ? Нема кращої в світі карієви ніж місьонарювання.

Наш нарід в Канаді чи Америці, як теж і в Україні жде на Тебе. Треба нам численних місьонарів для Канади та Америки. Але й ще більше їх буде треба в Україні в недалекій майбутності, як розвалиться тюрма Совєтської тиранії. Хто поведе до Христа збаламучені комунізмом маси нашого народу? Он твоя черга!

Якщо бажаєш бути МІСЬОНАРЕМ, так звернися по інформації до ОО. Редемптористів, що з професії є МІСЬОНАРЯМИ. Вони допоможуть Тобі стати Христовим Співпрацівником і Місьонарем.

Якщо Ти проживаєш у Канаді, так напиши негайно, висилаючи 25ц. до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Rev. Michael Schudlo CSsR.,**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High St., Newark, N.J.**

Від них негайно дістанеш прецікаву книжечку о. Мих. Щудла ЧНІ. про ОО. Редемптористів і їхню Місійну працю. Ця книжечка зветься: Shall I be a Redemptorist?

## Різдвяні Картки

**Різдвяні Картки** з желаннями в українській мові, ріжні:
—менші: одна 5ц.; 12 за 50ц.
—більші: одна 8ц.; 12 за 80ц.
—більші з укр. мал., 1: 10ц. 12: 1.00
—великі 7½х6, одна 15ц., 12: 1.50
**Різдвяні Картки** з желаннями в англійській мові, ріжні:
2 за 25ц.; 12 за 70ц.
**Christmas Cards, beautiful in design:**
2 for 25c; 12 for 75c.
**Коляди,** вид. оо. Редемптористів .25
Укр. Коляди, з нотами, о. Дирда .75
Христос Родився, вел. збірник коляд з нотами ---------- .50
Укр. Колядки для Міш. Хору, О. Кошиць ---------- .75
Укр. Коляди й щедрівки, для хору, зладив К. Стеценко ---------- .50
Коляди під нотами, Й. Когут -- 1.75
**Календар** книжковий на 1954 -- .75

Яко Різдвяний Дарунок— купуйте гарні книжки, що є в каталогу Календаря Голосу Спасителя на 1954.

Замовляйте в:
**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask.**

УКРАЇНСЬКІ
## КОЛЯДИ
**Й ЩЕДРІВКИ**
**під нотами (до 150)**
Йосифа Когута
**Ціна: $1.75**
Замовляйте:
**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**


Чи можемо Вам під цю пору послати кращі побажання від тих, що самі ангели сповістили людям в День Христового Різдва, "Слава на висоті Богу й мир людям доброї волі". Хотяй ми не чуємо ангельського хору сьогодні, все таки ту радісну новину сповіщають нам церковні дзвони. Ангели мали причину радуватися того дня, бо Христос дійсно приніс славу на небі й мир на землю тим одиницям, що були доброї волі. Наші найщиріші побажання є, щоб Невинне Дитятко Вифлеєму поблагословило Вас Своїм святим спокоєм і, щоб Ви відчули в своїх серцях ту радість, що зазнали Марія й Йосиф при Його Рождестві.

Звертаємося до Вас, Шановний Добродію, і просимо ласкаво зложити свій Різдвяний Дар на сироти.

Я жертвую $. . . . . .

Просимо слати жертву на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK.

### ПАРКЕРВЮ, САСК.—ФАРМИ
### Вінчання Павла Чайковського з Тересою Козакевич
18. X. 1953

Дня 18 жовтня 1953 в Паркервю, Саск., на фармах була відправа. З'їхалося багато людей, тим більше, що була надзвичайно гарна й тепла погода. По співаній Службі Божій о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону звінчав Павла Чайковського з Тересою

**Панство П. Чайковські**

Козакевич. Родичі обох молодят ще жиють і належать до місцевої парохії та є широко знані в околиці. Крім того, варта згадати, що вже від многих літ, з нагоди відправ священики перебувають у домі родичів молодої й тут знаходять сердечну гостинність та приняття.

По вінчанні батьки молодої запросили всіх присутних до себе на обід. З'їхалося багато людей. Підчас гостини зложено молодятам щирі побажання та заспівали "Многолітствіє". З тої нагоди зібрано на катол. пресу й допись $20.50.

Офірували: Теодор Козакевич 2.00. По 1.00: о. С. І. Шавель ЧНІ., М. Михалюк, Гр. Шпільчак, І. Пяста, С. Чайковський, В. Чайковський, Гр. Козакевич, Д. Король, В. Вовк, Н. Кривуляк, П. Березний, П. Калинюк. По 50ц.: І. Цюпик, П. Головка, Д. Стан, І. Олейнич, І. Кривуляк, Параскевія Цюпик, Н. Гулька, Анна Шпільчак. Крім того були ще менші офіри.

Збіркою занялися В. Д. Смиснюк з Айтуни й І. Лозінський з Келлігер.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а молодятам желаємо здоровля, щастя та обильного Божого благословення на многі літа.

Учасник.

---

### КЕМСЕК, САСК.
### Срібний ювілей Панства В. Мандриків

В середу 25-го листопада з'їхалася родина, знакомі та сусіди до парохіяльної салі в Кемсек, щоби спільно відсвяткувати та вшанувати гідно Срібний Ювілей 25-літнього подружжя панства Василя Мандриків. Гостей прибуло повна саля, цебто родина та знакомі з Саскатуну, Кадворт, Мічам, Канори, Верегін, Ст. Филипс, Кемсек та околиці. Панство Мандрики, хотяй ще не дуже давно як прибули до містечка Кемсек всего несповна сім років, але за цей так короткий час своєю прихильністю в своїм биснесі та щирою жертвенністю як у парохії зглядно церкви чи то в інших народних підприємствах здобули собі велику популярність та пошану. Панство Мандрики мають склеп мішаних товарів, належать до парохії української католицької церкви в Кемсек. На бенкеті брали участь в промові особи іменно о. Шек, парох в Кемсек, о. Василишин, парох з Канори, п. І. Горчинський, інспектор шкіл, пані Фаріон, голова жіночого товариства в Кемсек, пан М. Жбитнюк, п. Й. Ковбель з Канори, п. Юрчук з Мічам та також отримано гратуляції листовно від всеч. о. Ляшкевича та Всеч. о. Ворони з Арран. Родина, приятелі та гості на пам'ятку так великого торжества вручили панству Мандрикам Silver Cocktail Shaker, Chest of Flatware and Silver Relish Platter. Господарем вечірку був п. Стефан Киба. Забавовий комітет припоручив маленьку жертву на добрі ціли, себто на пресу Українські Вісті 10.00, на Голос Спасителя 4.00. Всім гостям щира подяка, а Ювілятам дай Боже щоби гідно дочикали до золотого ювілею.

Гість.

---



### ЙОРКТОН, САСК.

В неділю, 1 листопада 1953 **Йосиф Вусценний й Параня Карапита** вступили в стан подружний. Родичі молодого: Олекса й Катерина Плякса жиють в Гудів, Саск. Тато молодої помер уже давно, а мама від кількох літ мешкає в Йорктоні. Її брат Стефан дякує в церквах Бівердейл і Джедбург, Саск, а другий, Олекса, працює в Йорктонській лічниці. Молодята мешкають в Торонті. Молодих звінчав о. С. І. Шавель ЧНІ., в церкві Матері Божої Н. П. Присутних було дуже багато. Опісля в йорктонськім парохіяльнім домі відбулася спільна вечера-бенкет. Предсідником був пан Василь Козакевич. Підчас гостини пан Н. Завада привітав молодих від парохії, пан адвокат А. Кіндракевич від БУК-а, а від молоді панна Марія Ковалик. Опісля погратулював і пожелав молодятам о. С. І. Шавель ЧНІ. Пан Т. Богдасевич з Джедбург вніс тост на здоровля молодят. Молодята за це все щиро подякували. На закінчення бенкету всі заспівали Многая Літа. При тій нагоді зібрано на допись та знимку молодих $13.60. Збіркою занялися: Пан Михаїл Стадник і Григорій Козак.

**Панство Й. Вусценні**

Молодятам желаємо здоровя, щастя та Божого благословення на многая літа, а всім жертводавцям щиро дякуємо.

Учасник.

---

### НЕ МАРНУЙТЕ ВЖИВАНИХ ПОЧТОВИХ ЗНАЧКІВ!

Корисною річчю є збирати вживані почтові значки. При помочі наших приятелів ми збираємо такі значки на виховання українських священиків-місіонарів Редемптористів, які працюватимуть над спасінням душ та дочасним добробутом українського народу. Ви легко можете виконати ту прекрасну ціль, коли в більшій скількості пришлете нам вживані почтові марки.

**Не здирайте почтових марок із ковертів,** хіба змочивши їх у теплій воді, або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. **Здерті марки є безвартісні.**

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, якнайщедріше відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуються Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці повернуть до Бога і Його святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**

---

### МАЛЕНКОВСЬКА СТРИЖКА

В одному анекдоті розповідається про те, як малий хлопець прийшов до голярні постригтися.

"Ну, молодий друже,—каже голяр,—під який фасон тебе постригти? На те хлопець відповів: "Пострижіть мене під такий фасон, як мого батька стригли. Але не забудьте мені виголити маківку, щоб було видно лисину, як у мого батька".

Цей анекдот пригадується нам, коли слідкуємо за Маленковською тактикою в радянській пропаганді для внутрішнього і зовнішнього вжитку. Хоч вона носить нову зачіску, однак крізь неї завжди просвічує стара "батькова" лисина. За висловами Маленкова Центральний Комітет Комуністичної партії є тепер керівною силою в так званому "будівництві комунізму". Це тепер називається "колективною мудрістю".

Культ індивідуального генія, що його Маленков протягом двадцяти кілька років допомагав творити довкола особи Сталіна, більш не існує. Сталін—"батько народів" і духовний батько самого Маленкова—немов би ніколи й не жив. Його часом згадують ще тільки в сателітних країнах і то в зв'язку минулим.

У своїх останніх промовах, зокрема в промові 8-го серпня на Сесії Верховної Ради СРСР, Маленков зробив крутий відхід від всяких партійних "ліній" які донедавна зобов'язували і які постійно виводили з Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна,—хоч не один зних напевно повертався б у могилі, коли б знав, як його вчення перекручують.

За життя Сталіна Маленков погоджувався з усім, що говорив "батько" інавіть пробував перевершити Сталіна в хвальковатості Сталінської доби.

Ще минулої осени на 19-му з'їзді партії Маленков хвалився: "Ми йдемо вперед.... Симпатії всього прогресивного людства по нашому боці.... Наша могутня батьківщина в розквіті своїх сил іде від перемоги до перемоги. Ми маємо все для будівництва справжнього комуністичного суспільства. Народи ідуть вперед під проводом партії, випробуваної і загартованої в боротьбі.... Ми здобули всесвітньо-історичного значення перемогу соціялізму в Союзі РСР.... Наша велика мета—побудувати комунізм у нашій країні.... Немає в світі сили, яка б могла спинити похід радянського суспільства.... Наша справа непереможна.... Під прапором безсмертного Леніна, під мудрим проводом великого Сталіна ідемо вперед до торжества комунізму. Ми—говорив наприкінці Маленков—з повним довір'ям ідемо вперед на шляху до побудови комуністичного суспільства".

Однак Сталін помер, не залишивши заповіту, хто має вести Союз РСР до торжества комунізму. Берія, Маленков, чи може хто інший?

Чи провід має бути в руках одної особи, чи кількох? Народи в Чехо-Словачині, Польщі, Румунії і в різних так званих "союзних" республіках—зокрема в Грузії і на Україні—почали ворушитись і дедалі настирливіше домагатись харчів, одягу і житлових будинків. Цей розвиток подій довів до заворушень в Східній Німеччині 17-го червня і пізніше.

Той самий Маленков у своїй промові на сесії Верховної Ради сказав, що обов'язком партії є виконати "почесне завдання забезпечити дальше піднесення матеріяльного добробуту радянського народу".

Замість бундючности з 19-го з'їзду партії ми почули тепер визнання, що "ми залишилися далеко позаду щодо якости товарів широкого вжитку та що ми мусимо вжити серіозних заходів для поліпшення цієї ситуації".

Чи Маленков прилюдно визнав невдачі комуністичного режиму, боячись можливих наслідків від замовчування правди? "Товариші—говорив далі Маленков—ми стоїмо перед лицем важливих завдань в розвитку сільського господарства. Немає сумніву, **якщо** все наше колгоспне селянство і всі наші інженери і техніки.... **якщо** ми всі разом рішуче і наполегливо йтимемо до спільної мети і **якщо** не пошкодуємо ні сили ні труду, тоді ми успішно виконаємо план продукції продовольства для населення і виробництва сировини для нашої легної промисловости...."

Всі ці речення починаються умовним слівцем "ЯКЩО". Почавши від жовтневої контрреволюції, коли більшовики привласнили собі плоди революції, круті повороти радянської політики завжди супроводились вишукуванням "козлів" відпущення". Чи Маленков, говорячи так відкрито про радянські невдачі, не натякав на новий період вишукування "козлів відпущення?" І знову пригадується анекдот про хлопця в голярні: крізь нову маленковську зачіску завжди просвічує стара "батьківська" лисина!

(Голос Канади).

---

# ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**

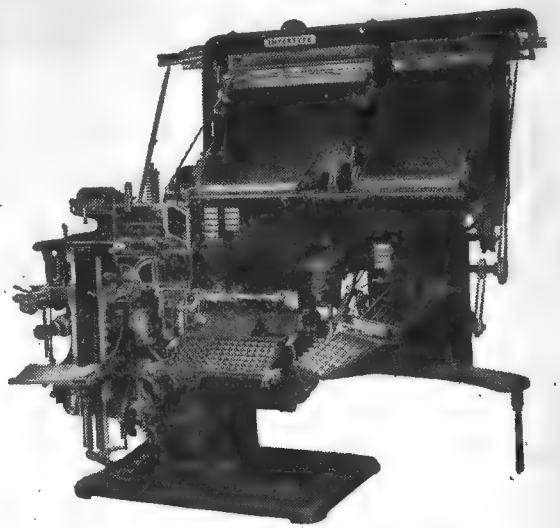

**ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:**

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

—КУПУЙТЕ—

## КАЛЄНДАР Голосу Спасителя

на 1954 рік

Має нову, гарну, кольорову окладинку, сторін 208, ілюстрацій 41, статі писані в українській та англійській мові, слідуючого змісту.


О Мати Божа—присвята на Марійський рік (1954) ..... 2
Календар стар. й нового стилю 3
Церковний Календар ..... 9
Загальний Церковний Устав ..... 10
Церков. Устав Стар. й Нов. Стилю 12
Панагія свята—вірш ..... 22
Місія Укр. Церкви—М. Тиченко 23
Ще не вмерла Україна ..... 30
Св. Письмо, книга над книгами—о. Др. В. Лаба ..... 31
Значення Папства—о. Т. Гурко 34
Орисине весілля ..... 36
Вел. Схід. Схизма—о. М. Шудло 43
Взаємини між Церквою й Держ. о. С. С. Шавель, Ч.Н.І. ..... 50
Хочеш бути вел.? о. М. Ш. ЧНІ. 55
Остання картина—Хр. Денисиха 58
Австралійський Евхар. Конгрес—о. Н. Копяківський, Ч.Н.І., ... 60
Великий ювилей—о. М. Шудло, 64
Паломництво до Бон Секур— о. Б. Курилас, ЧНІ, ..... 70
В незнану вселенну-о. М. Шудло, 73
Наша твердиня—рідня мова ... 79
Проблєми хлопячого—юнацького віку—о. І. Нагаєвський ..... 80
Укр. Отці Редемптористи ..... 84
Єпископ — Юліян Пелеш—о. М. Шудло, ЧНІ. ..... 88
Пер. Божі слова до Адама й Еви 92
Характеристика Укр. (вірш) ... 96
Що приносить комунізм? ..... 97
Льорд-Канцлер і прошак — Л... Ленцен ..... 101
Важність молитви ..... 103
Як народня поетеса, Горпина Шелихвіст попала в неласку? 104
Деж лік на лихо? ..... 106
Велич Божої любови ..... 108
Найдорожча перлина — Україна 109
Важне для дівчат ..... 110
True devotion to the Bl. Mother of God — Rev. M. Schudlo, 111
Secularism — Rev. Y. Dybka, 115
How to behave with girl friends—D. F. Miller ..... 118
A great Jubilee—Rev. M. Schudlo 124
Y.C.W.—Rev. M. Dzurman, CSSR. 128
God's kind of mother — Rev. N. Hodowany, CSSR., ..... 130
Cana is forever — A. M. Record 132
Shall I be a nun?—Rev. M. Schudlo 137
How to foster the Redemptorist Vocations? ..... 139
Apostleship of Prayer ..... 141
Greatness of T. Shevchenko ..... 144
The S.S.M.I's—Heroines all—Rev. N. Hodowany, CSSR., ..... 146
Will Ukraine be converted to Catholicism? —Rev. M. Schudlo, 148
To all our boys— N. Hodowany 150
What does the Catholic Church want from our children? .... 152
Become a missionary Sister ..... 153
Адресар укр. катол. духовенства
В Канаді (4 Ексарх.) ..... 154
В Зл. Державах ..... 158
В Західній Европі ..... 163
В Полудневій Америці ..... 165
В Австралії ..... 166
Адресар укр. жіночих Чинів в Канаді і Зл. Державах ..... 166
Адресар Церковних установ у Канаді і Зл. Державах ..... 167
Адресар Укр. Катол. Преси ..... 168
Сміховинки ..... 174
Каталог книжок що можна набути в Адміністрації Голосу Спасителя ..... 194


**ЦІНА 75¢**

При замовленні більшої скількости даємо опуст.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

---

Слухайте Українських Радіопередач
**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**
ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940
Завваги й жертви шліть до:
St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1954

## Історичне Значення Різдва

о. д-р Ір. Назарко ЧСВВ.

ЗНОВУ завітало до нас Різдво Господа нашого Ісуса Христа, чарівне обрядовістю Свят-Вечора, красою коляд і атмосферою мира. Свята Христового Різдва—це дні достойні глибиною свого значення, своїм релігійним змістом і близькістю Втіленого Бога. Це хвилини мережані любов'ю близьких сердець, чаром родинного щастя і почуттям народньої єдности. Забуваємо всі непорозуміння, двоподіли і свари, а з'єднані зв'язками крови і св. віри, живемо під надхненням єдности й братерства. Дні Христового Різдва—це дні доброї волі. Хочемо бути тоді у згоді з собою, з нашим сумлінням, в згоді з нашими ближніми та в згоді з Богом. Тому з відразою відвертаємося від усякого фальшу, забріхання і ненависти в глибокому переконанні, що новонароджений Христос—як центральна Особа всієї історії людства—це творець та ініціятор нової ери, ери правди й любови.

I.

Христове Різдво має не тільки велике релігійно-містичне значення для поодиноких душ, як таїнство св. віри, але як історичний факт, що здійснився у Вифлеємі перед тисяча дев'ятсот п'ятдесяти роками, має теж переломове історичне значення для всього людського роду. В історії людства воно становить цю граничну подію, до якої повільною ходою і з тугою в серці йшли всі попередні покоління й епохи. Після сильних героїв, викутих з криці і граніту, нагло в придорожній стайні за Вифлеємом з'являється маленьке і на сповид слабкосиле Дитя та своєю дрібною рученькою починає накреслювати нові шляхи, що ними відтепер має йти історія людства. Отже Новонароджений Христос—це двигун історії народів, це вісь, середоточка і центральна Особа всіх історичних процесів. Він поділив історію на доби так, що тепер властиво маємо тільки дві доби всесвітньої історії: добу перед Христом і добу після Христа.

Повна історія повинна визначатися прагматизмом не тільки фільософічним, але й теольогічним, тобто представляти пооди-

нокі події не тільки у їх взаємному причиновому зв'язку і відгадувати їх духа, але також слідити в історичних випадках і виказувати Божу думку, премудрі Божі пляни і шляхи Божого Провидіння. Вся історія людства, на думку мислителів, це не що інше, як тільки сіра канва, на якій Бог мережає свої премудрі Божі пляви. В Божих плянах Воплочення і Різдво Божого Сина було найважнішою історичною подією, а Новонароджений Христос—найважнішою історичною Особою, Творцем нової християнської ери й середоточкою історії світу.

II.

Немає сумніву, що ми живемо в добі т. зв. історизму, тобто пробудження якоїсь окремої і глибшої уваги до історії, історичних дій і процесів. Історичні питання займають мабуть найважніше місце в мисленні Европи двадцятого століття, а й протискають щораз настирливіше в Америку. Людей, що живуть між трьома останніми війнами, більше хвилює історична доля людського роду, ніж якісь математично-природничі теорії, а навіть більше, ніж найновіші винаходи. В добі атомової бомби і ще важніших відкрить, ці епохальні відкриття не роблять такого враження, як нове відкриття людини та її історичної долі, А історію людства треба би признати беззмістовною, безцільною, а то й трагічною, якщо ми шукали б змісту і цілі історії тільки в межах самого туземного існуваннял юдей. Неповнота, незакінченість і безмежний трагізм зникають при яскравому світлі вічного надземного існування, Туземна історія людського роду—це не припадковий біг без мети, це не гра стихій, чи хаотичний круговорот, але це дальший розвиток того, що зачалося перед появою людей на землі, в небесній історії і воно найде свою розв'язку також у небесному житті. Та історія, що розгортається тут на землі, визначується в небесній історії, в таємних глибинах внутрішнього життя самого Бога, там вона має свій глибокий вступ, яким починається. А виразом найглибшого змислу в туземній історії є для християнина саме Воплочення і Різдво Божого Сина. Як Особа Ісуса лучить у собі найдосконалішу природу Божу з немічною природою людською, так цей же Христос забажав нас—людей злучити з небом. Він на те народився, щоби нас відродити. Він став убогий, щоби нас збагатити цінностями Божими. Він став "Сином чоловічим", щоби всіх людей вчинити дітьми Божими. До цього має служити Його наука, Його св. Тайни. Ось це основа всякої християнської історії. І наскільки людство сходить з тієї основи, настільки його історія затрачує зміст і мету. Тому в сучасній критичній ситуації людство повинно всеціло вернутися до Христа, на Ньому будувати все своє життя історичне, а певно в Ньому віднайде зміст і мету, бо тільки Він "дорога, правда і життя".

III.

Історичні питання стоять теж в осередку українського світовідчування і світогляду. Не навколо природознавчих питань, але навколо питань історичної долі і правди кружляла українська духовість минулого й нашого століть. Особливо яскраво це позначилося в свідомості українського народу 19-го і 20-го століть. Ми —українці—вже з природи більше схильні до соціялогічно-історичного сприймання світу. Крім цього ми: кожний зокрема і всі разом глибоко поранені історичною долею. Освідомім собі хоч би й цьогорічне Різдво. Уживаючи біблійної мови з Літургії Різдва, ми могли б назвати цьогорічне Різдво—Різдвом "за днів Ірода царя", Різдвом народу, для "якого не було місця в господі", Різдвом краю, що "плаче за своїми синами і не хоче потішитись, бо їх нема". Для героїв нашої Повстанчої Армії—це Різдво на побоєвищах, для других воно в концентраційних таборах, на засланні, в обозах праці, десь на холодному Сибірі, Колимі, чи Казакстані, в голоді і холоді, без просфори, без коляди, навіть без різдвяної відправи. Для інших—це Різдво на скитальщині в чужій стороні, серед невимовної туги за Батьківщиною.— Серед орґій ненависти, серед таких важких трагедій і людських терпінь, як колись, так і тепер лежить перед нами в яслах те саме Боже Дитя. Тут ніщо не змінилося. Христос і дальше лишився центральною Особою і правдою різдвяних торжеств. "Слово сталося тілом". Йде тільки про те, щоби Воно й надальше "замешкало між нами". Ще перед десяти століттями український нарід станув при Христі і з християнською культурою зв'язав нерозривно духа своєї історії. Тому тепер, коли наша Батьківщина страждає в кайданах червоного сатани, ми — українці—тут на вільній землі вернімся на ново до Христа і на Ньому будуймо тут усе своє життя, з Його задумами в'яжім в одне нерозривне свою історію. На тлі жахливих історичних катастроф нехай український нарід краще зрозуміє значення Христового Різдва і зв'язок між Новонародженим Дитям і своєю історичною долею. Вслід за тим хай цьогорічна українська коляда лунає могутньо, як присяга і гимн на славу Новонародженого Христа Царя! А певно прийде хвилина, коли серед цвинтарищ культури і народів, окутаних брехнею, вільна Україна заясніє, як остоя правди, чесноти й свободи.

## Новорічні Побажання

**Редакція та Адміністрація Голосу Спасителя засилають щонайсердечніші побажання щасливого Нового Року всім Шановним Читачам і Читачкам! Нехай Рік 1954 буде для Вас роком щастя, духового та матеріяльного добробуту і поступу! Наше гасло на 1954 рік: "Кожен повинен придбати бодай одного передплатника чи передплатницю для Голосу Спасителя!"**

**Тож з Богом уперед до праці! Хай Ісус і Його Преч. Мати поблагословлять Ваші зусилля!**

---

# Про Східній Обряд

**Чи Східні Католики мають зберігати свій обряд поза своєю територією?**

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

ОН питання, що неодному колись було неясне: перші українці почали приїжджати до Канади та Америки в минулому столітті. Не було тоді наших священиків, ані церков. Чи наші люди мали далі триматися свого обряду та придержуватися його приписів, от як постів, чи могли слідувати закони та звичаї латинян, посеред яких проживали, ходячи часто до найближчої латинської церкви? Чи вони були зобов'язані законами свого українського обряду, чи мали підлягати законам латинської Церкви? Коли це було неясне. Тепер же нема сумніву, що обряд і його закони зобов'язують вірних поза територією, в якій вони зберігали свій обряд, бо це східня країна. Обряд зобов'язує особи не тільки тому, що вони живуть на даній території. Обряд зобов'язує їх як особи. Де б вони не пішли, вони є далі членами та підданими свого обряду, хоча б в околиці, де вони хвилево чи стало проживають не було ні їх церкви, ні священика.

Така була завжди тактика та поступування католицької Церкви впродовж історії. В перших віках християнства Східні свобідно проживали на Заході; а Західні на Сході, зберігаючи свій обряд і звичаї. Он Венедикт XIV видав отаке рішення про Східніх християн, що наказувало західнім місьонарям шанувати звичаї східніх і не нарушувати їх обряду: "Виразно наказуємо місьонарям кожного чина та згромадження, навіть Ісусовцям..., щоб усі пошанигідні звичаї Східньої Церкви передані давньою традицією Отців і закріплені апостольським потвердженням залишилися ненарушні і щоб вірні в цілості придержувалися їх. Нехай вони (місьонарі) не важаться щонебудь пропонувати або радити, що могло б спричинити погорду чи пошкодити цим звичаям. Якщо вони (місьонарі західні) провиняться проти нашого ріщення, так будуть змушені здати рахунок Богові, Нам і своїм настоятелям (Ми ж накладаємо на настоятелів особливіший обов'язок чувати над захованням цього декрету). Крім цього за його переступлення такі місьонарі силою цього листа будуть **відразу** (іпсо факто) позбавлені активного і пасивного голосу (не зможуть голосувати і бути вибрані на ніякий уряд), стануть нездібні до ніякого уряду в своїх чинах чи згромадженнях. "Таке рішення видав цей великий Папа в буллі "Емандатам челітус".

Вже й Папа Лев IX (1049-54) виявив це становище Апостольської Столиці, коли він докоряв царгородському патріярхові, Михайлові Керулярієві, як патріярх обурений на Рим звелів був позамикати латинські монастирі в Царгороді, хоч дотіль латинські монахи свобідно проживали на Сході, так як східні на заході, навіть у самому Римі під оком Папів. Лев IX вказав патріярхові, що католики навіть поза територією власного народу та держави мають зберігати свій обряд і притримуватися в церковнім житті власних звичаїв.



Східні мають придержуватися свого обряду навіть тоді, як проживають поміж латинянами і з браку власних священиків користають з послуг латинського клиру. Он відповідь Пропаганди з 25-VII-1887: "Чи східні, що пробувають під опікою латинських місонарів, мають докладно зберігати латинські пости і свята, чи власні?" Конгрегація відповіла: "Не латинські, а власні".

Таке саме рішення видав Лев XIII 30. XI. 1894 в буллі "Гідність Східніх (Орієнталюм дігнітас)": "Східній християнин, що перебуває поза територією власного патріярха, полишається під адміністрацією латинського клиру, але він надалі залишається в своїм обряді. Він надалі залишається під владою патріярха немов вернувся б у його територію".

Те саме правило подає Кодекс латинського, канонічного права про східніх, що проживають поміж латинянами та не мають можности належати до власної церкви та приймати в своїм обряді Св. Тайни: "Звичай приймати Пресв. Евхаристію в чужім обряді, не потягає за собою зміни обряду, хоча б який довгий він був". Обряд має особистий характер, тому кожен має триматися свого власного обряду, де б він не проживав навіть хвилево. Отак подорожні, що проїжджають територією не власного обряду, мають зберігати приписи свого обряду, а не обряду, що існує на згаданій території. Те саме правило стосується до громад і осель. Отак українці, що проживають поміж латинянами в Канаді чи Америці і не мають власної церкви та священика, хоч можуть і повинні ходити до місцевої латинської церкви, всетаки в своїм житті мусять придержуватися приписів свого східнього обряду. Кожен католик має зберігати приписи та закони свого обряду, як довго полишається членом згаданого обряду.

Становище Католицької Церкви до різних обрядів гарно на підставі папських рішень виложив Пилип де Карбонеано в трактаті, що долучив до Морального Богослов'я уложеного о. Гавриїлом Антоан, Т. І., у 8-ій главі під заголовком: "Святі обряди християн". Он як він пише про це право: "Отож східні обряди, що означують дисципліну східніх Церков, є законами потвердженими публичною, церковною владою. Ці закони вповні зобов'язують вірних, так єпископів, як усіх патріярхів. Тільки Римський Архиєрей, що є головою вселенської Церкви, має право звільнити від них".

З цієї засади він витягає такий висновок: "Ніхто не може покидати свого обряду і переходити на інший так, як ніхто не може звільнятися від закону, якому підлягає".

Церква позволяє різним людям відмінних обрядів зберігати свої обряди навіть як проживають на території інших обрядів. Отак латинники мають затримувати свій обряд, як живуть поміж

східніми, а східні поміж латинянами. Церква це робить, щоб показати свою пошану для всіх обрядів. Вона знає, що люди тримаються дисципліни, що отримали від своїх предків. Коли б нарешті кожному було вільно змінняти рідний обряд самовільно, так з цього повстало б велике замішанні в Церкві.

Зразу моралісти та каноністи спорили, що християни мають заховувати рідний обряд, як проживають на території відмінного обряду. Папи сприяли збереженню обрядів різних народів. Зразу Папи видавали закони для різних народів, зобов'язуючи їх шанувати та триматися власного обряду, як вийдуть поза свою територію. Згодом це сталося загальним правилом для всіх обрядів у католицькій Церкві. Св. Альфонс Лігорій, основник ОО. Редемптористів, багато причинився своєю повагою, щоб закріпити засаду, що кожен християнин має держати свій обряд навіть як проживає поміж християнами інших обрядів. За ним пішли всі пізніші автори і так витворилася засада про незмінність обряду. Це правило застосовується навіть для подорожніх. Отак східні католики, що з браку власної ерархії підлягають на чужій території латинським ерархам, мають зберігати свій рідний обряд і триматися своїх звичаїв.

---

**Треба пошукувати Ісуса не в приємнощах, але в умертвленнях, коли бажаємо знайти Ісуса.—Св. Альфонс.**

---

**Покликання до Віри це найперша та найбільша ласка, що Спаситель подав нам при відвідинах Мудрців зо Сходу.—Св. Альфонс.**

---

**Віддаймо своє серце Господеві разом з усією своєю любов'ю, бо Він пожертвував свою кров, життя та Себе самого, щоб здобути нашу любов. —Св. Альфонс.**

---

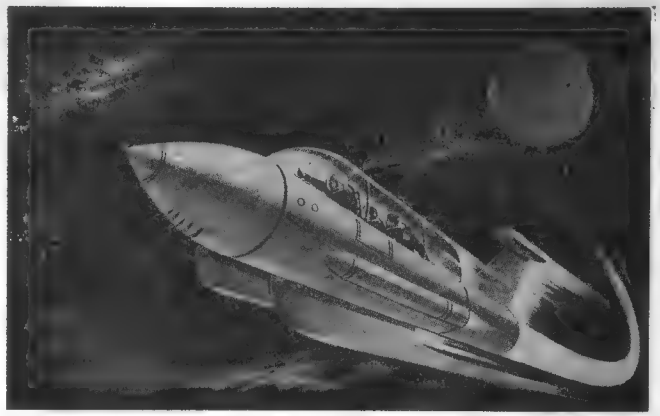

## Чому Дійсні Вчені Вірять у Бога

МИ живемо в часі розквіту науки й кожне нове відкриття кидає світло на діяння великого і розумного Творця. За 90 років від виступу Дарвіна ми зробили великий поступ; завдяки справжній науці й вірі, спертій на знанні, ми завжди приходимо до свідомости існування Бога.

Я особисто начисляю сім причин моєї віри:

**1) Непохитними математичними доказами ми можемо довести, що наш всесвіт був накреслений і збудований великим будівничим Розумом.**

Уявіть собі, що ви кидаєте до кишені десять монет з числами від 1 до 10, після чого їх всіх перетрушуєте. Тепер спробуйте витягнути їх всіх в числовому порядку від 1 до 10. З математики знаємо, що ваші шанси витягнути за першим разом ч. 1 є 1 до 10; витягнути за порядком ч. 1 і 2 є 1 до 100; 1, 2 і 3—1 до 1000 і т.д. Ваші шанси витягнути за порядком від 1 до 10 досяглиб неймовірної цифри—один до десять більйонів. З цих самих міркувань така кількість точних і необхідних умов на землі потрібна для можливости життя, що є неможливим, щоб вони були з бігом обставин. Земля обертається на своїй осі зі швидкістю тисячу миль на годину; якби вона обнизила свою швидкість до сто миль на годину, наші дні і ночі були б вдесятеро довші ніж тепер і гаряче сонце за довгий день спалило б усю рослинність, коли за ніч всі її решгки замерзли б.

Сонце, джерело нашого життя, має на своїй поверхні температуру 12,000° Ф і земля якраз настільки віддалена від нього, що цей "вічний вогонь" огріває її якраз в міру і не занадто! Якщо б сонце давало половину свого промінювання, ми замерзли б, а якби подвоїло, ми спеклися б.

Відхилення земної осі на 25° дає наші пори року і якби його не було, випарування океанів рухались би на південь і північ, нагромаджуючи континенти льоду. Якщо, скажімо, місяць був би віддалений від нас на 50 тисяч миль замість теперішньої віддалі, морські припливи і відпливи заливали б двічі на день всі суходоли і навіть гори були б змиті. Якби земна кора була лише десять футів товстіша, не було б кисню, необхідного для життя і всі організми мусіли б умерти. Був би океан на кілька футів глибший, вуглекислий гас і кисень були б заабсорбовані, після чого пропали б рослини. Якби земна атмосфера була лише трошки менш згущеною, метеори, які згоряють в просторі, попадали б на землю, спричинюючи всюди пожежі.

Такі і маси інших прикладів говорять про те, що немає ані одної можливости на мільйон, яка доказувала б, що життя на нашій планеті є випадком.

**2) Життя виконує свої цілі з такою винахідливістю, що воно саме свідчить про всепередбачуючий Інтелект.**

Що таке життя—ніхто не збагнув. Воно не має ні ваги, ані вимірів, але має силу, корінь, що зростає, ламає скелю. Життя завоювало воду, сушу й повітря, орудуючи елементами, змушує їх розчинятися й перетворюватися в різні види.

Життя—скульптор, що формує всі оживлені речі, мистець, який креслить кожний листок кожного дерева й розмальовує пелюстки квіток. Життя—музикант, який навчив кожного птаха співати любовні пісні, комах—кликати своїх партнерів музикою своїх многогранних звуків. Життя—вмілий хемік, який дав смак овочам і городині, запах трояндам, перемінюючи воду й карбонатну кислоту в цукор і целюльозу і в цьому процесі виділяє кисень, щоб тварини мали животворче дихання.

Розгляньте майже невидну для ока краплинку протоплязми, прозору й тягучу, яка може рухатись, побираючи енергію від сонця. Ця самотня клітина, ця прозора, темна крапля має в собі зародок житя і має силу передавати це життя кожному живому створінню, великому й малому. Сили такої краплинки є більші ніж сили цілого рослинного, тваринного й людського життя, бо все життя походить від неї. Природа не створила життя, вогняні скелі і несолоні моря не зібрали б умов, необхідних до нього.

Хто ж тоді такі умови створив?

**3) Мудрість тварин переконливо говорить про доброго Творця, який дав інстинкт самозбереження всім безпомічним малим створінням.**

Молодий лосось проводить роки в морі, після чого повертається до рідної річки, де народився. Що проводить його назад з такою докладністю? Якщо його перенести до інакшої притоки, він відразу знатиме, що він не на місці й буде шукати і пробиватись до свого місця призначення.

Ще інтереснішою є містерія вугрів. Ці риби мандрують після свого дозрівання з усіх ставків і річок з Европи тисячі миль океаном до безодень поблизу Бермуди. Там вони плодяться й помирають. Новонароджені вугри, хоч маленькі і без жодного досвіду, знають відразу, куди мають плисти. Таким чином всі ставки й річки є заселені вуграми. Ніколи американський вугор не заплив до Европи й ніколи европейський до Америки. Звідки походить це дивне почуття орієнтації?



Оса схопить польового коника, зробить діру в землі, вколе коника в таке місце його тіла, щоб він не згинув, але тільки заціпнів і таким чином перемінює його в законсервоване м'ясо. Тоді оса покладе яйця якраз так, щоб, коли народяться маленькі, вони могли кусати і не вбити коника, бо мертве м'ясо було б для них вбивче. Після цього мати-оса відлітає й здихає. Ясно, що оси робили так, відколи вони є осами, інакше вони не існували б.

**4) Людина має дещо більше ніж тваринний інстинкт—вона має спроможність думання.**

Ні одна тварина не доказала своєї спроможности числити до 10-и, або хоч би зрозуміти зміст числа 10. Коли інстинкт подібний до одної ноти флейти, людський розум—це всі октави всіх можливих орхестр. Немає потреби опрацьовувати цей четвертий пункт; кожному ясно, що так є завдяки тому, що ми дістали іскру Всесвітнього Розуму.

**5) Руку Провидіння видно в усіх життевих явищ, які ми знаємо тепер і яких ще не знав Дарвін—насамперед в такому диві природи, як гени.**

Якби їх усіх, що спричинили зародки всіх людей на світі, зібрати разом, вони не наповнили б собою одного наперстка. Але ці ультрамікроскопійні гени та їх супутники—хромосоми замешкують кожну живу клітину і є абсолютними ключами всіх характерних рис людського, тваринного і рослинного життя. Наперсток—це маленький предмет, але в нім вміщаються зародки індивідуальностей двох мільярдів людей! Все ж це безперечні факти! В такому разі—яким чином гени замикають в собі прикмети маси предків і зберігають їх психічну структуру в такому мікроскопійному просторі?

Тут справді починається еволюція—в клітині—в цілості, яка має в собі гени й передає їх. Факт, що кілька мільйонів атомів, замкнутих у формі ультрамікроскопійного гена, можуть регулювати ціле життя на землі, є доказом глибокої, всеобіймаючої Руки, яка є Рукою Творця. Інакших гіпотез не може бути.

**6) Економія природи змушує нас завважити, що тільки безконечна мудрість може все передбачувати і приготовляти з такою господарністю.**

Багато років тому в Австралії пробували посадити один рід кактуса у вигляді огорожі. Кактус, який не мав природних воротів у Австралії, став поширюватися у велетенських розмірах і скоро зайняв терен величиною Англії, виганяючи населення міст

і сіл, руйнуючи людські оселі. У розшуках оборони проти цього несподіваного ворога, науковці натрапили на комаху, яка живе виключно на цьому кактусі і нічим іншим не живиться. Ця комаха не мала природних ворогів у Австралії і розплоджувалася там дуже добре. Таким чином кактусову пошесть перемогли і сьогодні там є лише маленький заповідник, де зберігаються ці комахи на випадок нового розвитку кактусів.

Такі ж противаги—контрасти забезпечують можливість цілого життя на землі. Через що комахи, які швидко множаться, не опанували землі? Бо вони не мають легенів таких як людина, тільки рурочки, через які дихають. Коли комаха росте, то в пропорції з її тілом ці рурочки не зростають. Тому ніколи не буває комах великих розмірів—обмеження росту є їм у цьому перешкодою. Якби так не було, людина не могла б існувати. Уявіть собі шершня величиною з коня!

**7) Факт, що людина може дійти до думки про існування Бога є сам по собі найбільшим доказом.**

Думка про Бога походить від божественної прикмети в людині, прикмети, якої не має ніяке інше створіння—від уяви. Силою уяви людина і тільки людина може відчути присутність невидимих речей. Вигляди, які відкриває перед нами ця сила, є безконечні, дійсно, справжня уява робиться духовою дійсністю, людина бачить велику правду, що небо є все і всюди, що Бог є всюди й завжди, але найближче Він є в наших серцях.

Це й правдою науковою і правдою уявленою, бо, як казав співець псальмів:

"Небеса проголошують славу Богові
І зорі вказують на діла Його".

Стараймося відробити страчений час. Віддаймо Богові час, що нам ще полишається.—Св. Альфонс.

---

Господь бажає, щоб ми руководилися вірою, щоб Він міг збільшити наші заслуги в житті.—Св. Альфонс.

---

Розширім своє серце, бо ж ми маємо до діла з люб'ячим Богом. Це було б дуже нерозумне недовіряти Йому.—Св. Альфонс.

---

Ми повині використовувати життя на те, щоб зростати в Божій любові.—Св. Альфонс.

---

# Дивне Пророцтво Пустельника

**о. С. Х., ЧНІ.**

В 1850 році появилася в Німеччині книжка пророцтв. Другий том (124-126) заповідає дивні речі, що мали статися в двадцятому столітті. Автор їх це побожний пустельник, Амур Бугарб, що проживав у Палестині в Ливанських горах. Он що він каже:

"Я підняв очі до неба і зобачив ясні зорі і вічну, незмінну велич Того, що існує й існуватиме повік. Потім поглянув на землю, і моє серце затривожилося на вид тих речей, що я зобачив.

"Я зобачив сповнені слова пророка Софонія. (Софонія був ізраїльським проком, що жив у сьомому столітті перед Христом. Він написав книгу проти жидів і зіпсутого Єрусалиму та проти інших поганських народів, заповідаючи, що по карах прийде Месія).

"Я чую, що так, як колись Господь промовляв до ізраїльтян, так тепер говорить до цих людей. Ніхто не бажає чути, що за кожне діло прийдеться здавати рахунок. Ніхто не хоче приймати слів напімнення та картання. Люди загналися в **сліпий кут** і не знають, як вийти з нього, бо вони погордили світлом, що Я жертвував їм. Погружуються вони йому в пітьмі. Вони відкинули Мої слова навчання, тому й Я відкину їх і віддам на жир власних пристрастей.

"Що довше вдивляюся в Захід—каже ясновидець,— та сумніша стає моя душа, бо внедовзі спадуть на Европу великі лиха. Я бачу апокаліптичну боротьбу Добра зо Злом. Земля сталася помешканням дияволів і ареною нечистих духів. Страшні злочини жахають мене. Від них стигне кров у жилах. Ці злочини кличуть до неба про пімсту.

"Слухайте, люди,—каже пустельник,—що Бог об'явив мені проті дні, що будуть повні крови та сліз.

"ЕВРОПЕЙЦІ! Будьте обережні та чувайте. Два великі смоки-драгони, що виросли в темряві, споки огидні та кровожадні,

з'являються в Европі та повзатимуть по ній. Перший смок буде подобати на багато-голову гидру, якої голова прикрашена численними коронами. Я бачу, як до його довгого хвоста подочеплялися різні маски, з яких виходять різнородні злочини, жорстокості та підлості, що поширяються по світі. Бачу, що довкола цього смока збираються всі темні сили людства, всі вороги людей, свободи та спокою. Біля цього кривавого смока стають всі насильники права, слуги мамони, невольники золотого теляти. Бачу, як ці нещасні кланяються йому, вихваляють його і присягають боронити його до загину. Бачу, як ця гидра обмотується в свої власні сіті та попадає в небезпеку.

"Ця гидра в крайній своїй небезпеці порозуміється зо смоком, страшним потвором, що приповзе з Сиберійських степів. Цей азійський смок увійде до Европи і буде скреготати мільйонами залізних зубів. Бачу, як ця потвора знищить все довкруги себе та потопче все своєю велитенською лапою.

"Тоді цілий небосхил притемниться та потемніє від вибухів куль. Світ задрижить у своїх підвалинах, а кров мордованих жертв зачервонить землю, бо це буде боротьба світла з темрявою, свободи з неволею, багатства з нуждою.

"Горе спало на багачів і лихварів. Їхні тіла будуть пошарпані, бо нарід повстане на них і розграбає їхні багавства. По трьох великих нещастях зникне смок у власній крові, той смок, що зродився на німецькій землі.

"Німецький народе, коли твій смок покличе на поміч східнього смока, той східній смок приповзає до тебе, але він обернеться проти тебе й Німеччина буде поділена на дві частині.

"Як те ж ти, народе німецький, переживеш ці три загрози, так зірветься нова завірюха. В цій завірюсі твій орел і орел зпоза океану, що дасть силу твому вірлові, повстане проти східнього смока. Заокеанські птахи будуть гнати східнього смока з Европи, поки не зв'яжуть його в сибірських степах.

"Прапори прикрашені пасами та звіздами повіватимуть над Дніпром. Народ, що заселює новітню Гелляду (під новітньою Геллядою слід розуміти Україну) зірветься до бою зо смоком і допоможе заокеанському вірлові добити його. Безліч блакитніх прапорів повіватиме на звільнених землях славної, давньої Русі, і Київ засяє новим світлом. Відживе слава Володимира в землях України. Заокеанський орел допоможе тризубові збудувати оборонний вал проти східнього смока, щоб його вже більше не впустити з Азії до Европи.

"По розгромленні східнього смока заокеанський орел вернеться тріюмфально до свого гніздечка, щоб спочити в спокою".

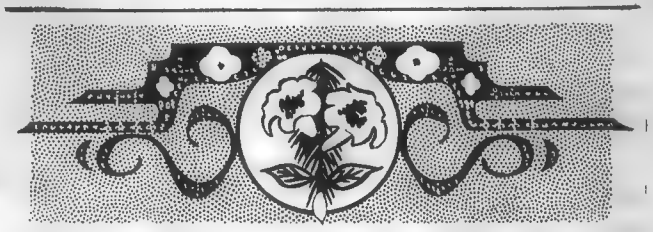

# Хрещення

Сестра Б-на ЧСВВ.

СВЯТА Тайна Хрещення уділює душам нове життя освятної ласки. Ця тайна чинить нас дітьми Божими й спадкоємцями неба. Хрещення змиває первородний гріх. Змиває теж особисті гріхи й кару за них, якщо охрещена особа допустилася особистих гріхів і за них щиро жалує. Хрещення робить нас членами святої Церкви й через Хрещення стаємося здібні принимати інші святі Тайни. Хрещення конечне до спасіння, бо Христос сказав: "Коли хто не родиться з води й Духа, не може ввійти в царство Боже". Ті, що без власної вини не прийняли Хрещення, можуть спастися Хрещенням крови, або Хрещенням бажання.

1) Що таке Хрещення?

Хрещення це тайна, що вділює душам нове життя освятної ласки, якою стаємося дітьми Божими й спадкоємцями Неба.

2) Котрі гріхи змиває свята Тайна Хрещення?

Хрещення змиває первородний гріх, як також особисті гріхи й кару за них, якщо хрещена особа допустилася особистих гріхів і за них щиро жалує.

3) Які наслідки має нестертий знак, що Хрещення витискає на душі?

От такі наслідки має нестертий знак, що Хрещення витискає на душі: стаємося членами Церкви, підлягаємо її законам і здобуваємо право принимати інші тайни.

4) Хто може уділяти Хрещення?

Звичайно уділяє Хрещення священик, однак, в разі небезпеки смерти нехрещенного, хтонебудь може й повинен хрестити його.

5) Як уділяємо Хрещення?

Отак треба хрестити: взяти трохи звичайної води, полити три рази водою голову дитини і в часі поливання сказати слова: "Хрещається раб Божий (раба Божа) (ім'я) в ім'я Отца й Сина й Святаго Духа, Амінь".

6) Чому Хрещення конечне для спасіння всіх людей?

Хрещення абсолютно конечне до спасіння всіх людей, бо Христос сказав: "Коли хто не родиться з води й Духа, не може ввійти в царство Боже" (Іван 3, 5).

7) Як можуть спастися ті, що без власної вини не прийняли святої Тайни Хрещення?

Ті, що без власної вини не прийняли Тайни Хрещення, можуть спастися через Хрещення крови, або Хрещення бажання.

8) Коли нехрещена особа принимає Хрещення крови?

Нехрещена особа принимає Хрещення крови тоді, як умирає за Христову віру і так хреститься у власній крові.

9) Коли нехрещена особа принимає Хрещення бажання?

Нехрещена особа принимає Хрещення бажання, як любить Бога понад усе і бажає сповнити все, що потрібне до її спасіння.

10) Коли треба хрестити діти?

Діти треба хрестити як найскоріше по народженні.

11) Як грішать батьки що на довший час відкладають або зовсім занедбують Хрещення своїх дітей?

Католицькі батьки, що відкладають на довший час або зовсім занедбують Хрещення своїх дітей, грішать смертельно.

12) Що прирікаємо через наших хресних родичів у Хрещенні?

Через хресних родичів прирікаємо відректися сатани й жити по приказу науки Христа й Його Святої Церкви.

13) Чому при Хрещенні даємо дитині ім'я Святого?

Даємо ім'я Святого при Хрещенні, щоб ново-охрещений мав взір до наслідування і щоб мав у небі заступника, який опікувався б ним.

14) Який обов'язок мають хресні родичі по Хрещенні?

Обов'язок хресних родичів по Хрещенні є старатися про добре католицьке виховання похресника, якщо батьки занедбують його.

15) Кого можна вибрати на хресних родичів при Хрещенні?

На хресних родичів при Хрещенні треба вибрати тільки католиків, що знають свою віру й живуть по правилам своєї релігії.

16) Де українські діти мають бути хрещені?

Українські католицькі діти мають бути хрещені в українській католицькій церкві та обряді.

17) До якого обряду належить дитина, що через помилку чи з конечности була охрещена в латинськім обряді?

Українська католицька дитина, що через помилку чи з конечности була охрещена в латинськім обряді, належить всеодно до українського католицького обряду неначе б вона була в ньому хрещена, бо в цьому випадку саме хрещення не зміняє обряду, в якім хтось мав бути охрещений.

18) Коли українські католицькі діти приймають тайну Миропомазання?

Українські католицькі діти приймають тайну Миропомазання зараз по хрещенні, бо українські католицькі священики від довгих століть мають право миропомазувати.

19) Що означає "вивід"?

"Вивід" це прегарний обряд Східньої Церкви, в якому священик провадить матір і новонароджене дитя перед ікону Божої Матері та молиться за них, благословить так матір, як дитину і кропить їх свяченою водою.

Вивід пригадує старозавітній звичай, що Бог наложив на ізраїльських матерей. Вони мали очищатися від законної нечисті дітородження. Ця нечисть була тільки обрядова, бо материнство і дітородження це щось святе. Сама Божа Мати прийняла



обряд очищення по народженні Ісуса, жертвуючи Богові свого первенця, як це закон велів чинити всім ізраїльським матерям.

20) Чому Католицька Церква забороняє брати некатоликів на кумів для католицьких дітей?

Католицька Церква забороняє брати некатоликів на кумів для католицьких дітей, бо вони, бувши некатоликами, не зможуть по-католицьки виховати свого похресника чи похресницю, якщо дійсні батьки це занедбають.

21) Які обов'язки хресних батьків?

Хресні батьки мають дбати про католицьке виховання похресників чи похресниць, якщо дійсні батьки занедбають чи не зможуть цього виконати або як помруть.

22) Чому українська дитина дістає свічку при хрещенні?

Українська дитина при хрещенні отримує свічку, що представляє світло віри та має пригадувати їй, що треба жити по засадах віри.

23) Що означає крижмо, яким священик покриває охрещену дитину?

Крижмо представляє білість, якою освятна ласка прикрашує душу дитини.

24) Якщо муж є українцем католиком, а мати латинкою, то де мають бути хрещені їхні діти?

Якщо батько українець католик, а мати латинка, так всі діти, так хлопці, як дівчата мають бути хрещені в українськім обряді, бо всі діти йдуть за обрядом батька і мають бути хрещені в його церкві.

25) Якщо мати католичка, а батько некатолик, так де мають бути хрещені їх діти?

Всі діти мішаного подружжя мають бути хрещені та виховані в католицькій релігії.

Вояки доказують свою вірність не в часі миру, але підчас бою. Бог випробовує свої слуги противностями, а не успіхами.—Св. Альфонс.

---

Терпеливість це щит, що боронить нас від пригноблення. Ми виставлені на зранення, коли не захищаємося цим щитом.—Св. Альфонс.

---

# Вселенські Собори

## ПРИЗНАВАЛИ ЮРИДИЧНИЙ ПРИМАТ ПАПИ

### (Відповідь митр. Іляріонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

МИТРОПОЛИТ Іляріон не перебирає в словах, ані не дивиться на те, чи його твердження годяться чи не годяться з історичними фактами. Він твердить своє навіть усупереч історичним доказам, що наявно виявляють першенство юрисдикції Римського єпископа, Папи, над цілою вселенською Церквою. Митрополит Іляріон намагається доказати, що так воно не було та ставляє оце твердження: "ВСЕЛЕНСЬКІ СОБОРИ НІКОЛИ НЕ ВИЗНАВАЛИ ПАПСЬКОГО ПРИМАТУ!" (86 ст.).

"Вселенські собори, пише Шановний Автор, рано зайнялися справою взаємовідносин усіх п'ятьох патріярхів, і рано встановили, що всі патріярхи рівні між собою по владі, а єпископові Римському належиться першенство тільки шани. Він—перший посеред рівних. А коли Папи хотіли виявити реально свій примат, Вселенські Собори давали їм рішучу відсіч." (86 ст.). Далі митр. Іляріон тріюмфально додає по наведених доказах, які нічого не доказують, бо або неповні, або перекручені: "Про якусь вселенську папську владу ніде нема й згадки" (87 ст.).

Люди необзнайомлені з історією вселенських Соборів готові повірити безосновним твердженням автокефального канадійського Митр. Іляріона, хоч вистачить переглянути історію вселенських Соборів Христової Церкви, щоб наглядно переконатися, що Шановний Автор сильно помиляється та ставляє фальшиві і неправдиві твердження, які ідуть у розріз з історією вселенських Соборів.

А все останнє твердження Шановного Автора, "Про якусь вселенську папську владу ніде нема й згадки" виказує або незнання історії або попросту намагання ввести в блуд читачів або потвердити в відступстві тих, що зведені фальшивою пропагандою покинули українську католицьку Церкву та пішли до автокефалії, що тепер у Канаді очолює митр. Іляріон.

Фальшиві теж інші твердження в цій справі, що їх ставляє Шановний Автор: "Ніколи не бувало, щоб який папа затверджував постанови Вселенського Собору!" (87 ст.). Чи ще й друге: "Папські легати на Вселенських Соборах ніколи не головували—головував старший по сану,—а це значить, що Римська Церква, як така не вважалася вищою за інші!" (87 ст.).

Відповідаючи на ці фальшиві твердження митр. Іляріона, наведемо рішення та дії перших вселенських соборів цебто перших сімох соборів, бо наші православні Браття признають тільки їх, відкидаючи всі інші, що відбулися пізніше. Всіх же соборів є двадцять.

Нам вистачить виказати першенство юрисдикції цебто дійсний примат Папи діями перших сімох Соборів, що признають їх наші нез'єдинені Браття. Не будемо покликуватися на рішення пізніших соборів, як це робить невмісно та непотрібно Шановний Автор, наводячи доказ аж із єрусалимського, хоч не вселенського собору, що відбувся в 1672 року: "Головою вселенської Церкви не може бути смертна людина, бо Головою її є Господь наш Ісус Христос!" (54 ст.). Ця цитата зовсім непотрібна, бо таке рішення видав собор (невселенський!) довгі століття по розриві Церкви, тому таке рішення не має ніякої вартости, бо походить від ворогів примату!

Що таке вселенський Собор? Вселенський Собор це зібрання єпископів,—по можности з усіх сторін світу,—що скликує або принаймні затверджує Папа, щоб порішити церковно-релігійні питаня, що заторкують справи цілої Церкви.

Дії та рішення вселенських соборів—дуже важне свідоцтво для доказання юридичного примату Папи, бо ці Собори ясно та недвозначно визнали Папу Головою вселенської, так західньої, як і східньої Церкви з правом влади та навчання.

Вороги папського примату закривають чи намагаються заперечити, що Папи скликали, проводили чи затверджували собори та їх рішення. Тимчасом історія доказує, що Папи були душею соборів, вони їх або скликали або годилися, щоб цісар скликав їх, висилаючи своїх легатів, щоб проводили соборами та потверджували соборові рішення через підпис своїх легатів або попросту окружним письмом по провіренні актів собору, бо соборові Отці відсилали до Папи рішення соборів. Коли ж легати папські чи Папа не потвердили якихось рішень собору, так ці рішення не мали значення.

Слід додати, що імператори допомагали та нераз мали почесне місце на соборах, але собором ніколи не проводили. Вони допомагали єпископам дістатися на місце собору, чували над порядком і безпекою місця, але предсідниками собору не були. Он що пише історик, Евсевій Неокесарійський, що був на соборі Нікейськім про імператора Константина, що в 313 надав свободу Христовій Церкві: "Констянтин І привітав Собор і уступив слово **предсідателям** собору. (Евсевій: De vita Constantini, Mg. 20, 1069)

На інших соборах бували теж часом або самі імператори або їх представники, але вони не брали участи у догматичних чи інших рішеннях. Їхня роля була вдержувати порядок там, де відбувався собор. Отак собор IV пише до Папи Лева І: "Побожні імператори були предсідниками для доброго порядку", бо, як зобачимо пізніше, папський легат Пасхазин проводив собором. Імператор не підписував соборових актів; ці ж акти мали силу й були важні без цісарського підпису, що було б неможливе, якщо б цісарі були предсідниками соборів.

Папські легати завжди були предсідниками соборів, якщо ці собори були скликані як вселенські, бо деякі собори були помісні цебто скликані для частини Церкви, східньої чи західньої. Ці помісні собори не зобов'язували цілої вселенської Церкви, але тільки ту частину, для якої були скликані.

Як знаємо, що папські легати були завжди предсідниками Соборів? **Поперше:** імена легатів Папи стоять завжди перші у спис-

ках учасників соборів: Історики чи хронікарі соборів ставляють імена папських легатів, навіть звичайних священиків, перед східніми єпископами. Яке значення мали папські легати на соборах, видно з того, що трапилося на п'ятім засіданні халкедонського Собору. Дехто спротивився посланню Папи Лева І-го. Тоді легати сказали до зібраних Отців Собору: "Якщо ви не погоджуєтеся з посланням апостольського і блаженнішого папи Лева, то скажіть видати нам грамоти на поворот, **і так скінчиться собор".** (Діянія Вселенских Соборов, видала російська дух. Академія в Казані в 1873, IV, 97). На ці слова противники замовкли та собор продовжав свої наради.

Слід додати, що й цісарі теж потверджували рішення й ухвали соборів, але це не було властиве потвердження. Це було радше повідомлення християн про рішення собору при помочі цісарського едикту. Це видно хоча б із того, що по четвертім вселенськім соборі цісар Маркіян звертається до Папи Лева І і прохає його потвердити догматичні рішення **"для всіх церков і всіх народів",** бо папська мовчанка цебто брак особистого потвердження актів четвертого собору служила деяким противникам за притекст, що Папа ніби противиться рішенням Собору. (Msi, 6, 279).

Розгляньмо тепер коротко перебіг усіх сімох перших вселенських Соборів, що їх признають Східні нез'єднені Церкви таксамо, як признає їх і католицька Церква.

**1-ий Вселенський Собор (Нікея 325 р.)**

Нема тодішніх документів, що доказували б, що Папа Сильвестер скликав цей перший вселенський собор. Цей собор був скликаний царем Константином бодай за порозумінням з Папою, бо шостий вселенський собор виразно заявав це, кажучи: "Повстав Арій... і тоді незабутній Констянтин і славний Сильвестер скликали великий і знаменитий собор" (Діянія Всел. Соборов, Казань, 1873, VI, 493).

Дійсний предсідник собору не був імператор Констянтин, але папський легат, епископ Гозій з Кордуби, Евпанії. Історик Гелясій, що жив у п'ятому віці, виразно твердить, що Гозій, "епископ кордубський прийшов до Нікеї в імені римського епископа зо священиками Вітом і Вінкентієм" (Мані, II, 805).

Цей еп. Гозій був предсідателем собору, як це видно з підписів учасників собору. Ім'я папського представника, Гозія, видніє завжди в декретах собору на першому місці. Чому? Тільки тому, що він був представником і легатом Папи, якого Церква признавала за Голову, видимого Намісника Спасителя та наслідника Св. Петра. Якщо б так не було, то Отці Церкви цебто учасники цього Собору, що сливе всі були східніми епископами, не були б дозволили, щоб предсідником Собору був звичайний собі еспанський епископ, хоч на соборі були славні епископи Сходу, ісповідники за віру в часі недавніх переслідувань, що їх сам цар Констянтин цілував по руках, шануючи їхні близни по тортурах.

Навіть російські літургійні книги признають те, що Сильвестер через своїх легатів, Гозія, Віта та Вінкентія, був предсідником Собору. Он що каже російська Церква на честь Папи Сильвестра (2-го січня): "Ти показався вогненним стовпом, **проводячи** священним собором... **Ти показався верховодою** священного собору... Як божественний **верховода** священних Вітців... ти замкнув уста еретикам". Якщо б Гозій не був представником Папи, так російська Церква не могла б звати відсутного Папу "верховодою", предсідником собору.



На соборі було багато аріянських (еретицьких) єпископів, що перечили божество Ісуса Христа, за що й собор осудив і викляв їх із Церкви. Якщо б Святі Отці собору не були признавали примату Папи та не визнавали його за Голову Христової Церкви, так згадані аріянські епископи були б запротестували проти того, що звичайний латинський епископ, Гозій, був предсідателем собору, хоч там були славні східні епископи. Проте ніяких протестів не було. Це наявний і незбитий доказ, що вся Церква, так Східня, як і Західня признавала Папу за Голову Церкви, тому й прийняла його представників на соборі та покорилася їм як легатам того, хто в імені Христа рядить Церквою, цебто визнала примат юрисдикції Папи Сильвестра.

Отак уже перший вселенський собор, що судив аріян і установив дату святкування великодня, показує, що Папа через своїх висланців виконував на соборі верховну владу, і ніхто цьому не противився, бо всі бачили в ньому наслідника Св. Петра, до якого Спаситель промовив: "Паси Мої вівці! Паси Мої ягнята!"

**2-ий Вселенський Собор (1-ий царгородський собор 381).**

Знаємо, що цісар Теодосій І скликав цей собор, щоб осудити еретичне навчання царгородського епископа, Македонія, який твердив, що Св. Дух не є Богом цебто третьою особою Пресвятої Тройці, рівною Отцеві та Синові, але тільки звичайним сотворінням. Цей собор був помісним собором східньої Церкви. Історики сумніваються, чи Папа Дамаз мав участь у цьому соборі цебто чи він його скликав або чи піддав цареві гадку скликати цей собор. Є проте деякі історики, що не вагаються твердити, що цей собор був за згодою та попереднім повідомленням Папи Дамаза, бо Папа Дамаз потвердив рішення цього собору та надав їм зобов'язуючу силу. Це ж було б неможливе, якщо б Папа був не знав наперед чи не згодився, щоб цісар скликував цей собор. Певне проте одне: аж халкедонський собор (451 р.) згадує про нього як про вселнський, коли прочитано нікейський і царгородський символ віри і торжественно потверджено його. Проте аж Папа Григорій Великий визнав цей собор за вселенський і потвердив його догматичні рішення. Інші канони не були ніколи потверджені, між ними й той, що надавав царгородському єпископові право чести зараз по Папі, не зважаючи на старших єпископів Антіохії та Олександрії. (Hefele, L. II, pp. 42-45).

Як воно не було б, з рішень халкедонського собору, яким проводили папські легати, ясно, що 1-ий царгородський Собор дістав право зватися вселенським тільки тому, що потвердив його Папа. Історія царгородського собору виказує, що не мав він вселенськости, поки не дістав одобрення від Папи. Це ж доказ, що Церква вважала Папу за Голову Церкви, коли не прийняла за вселенський собор, що відбувся в Царгороді в 381-ім році, поки він не дістав папського одобрення.

**3-ий Вселенський Собор (Ефез, 341 р.).**

Третій вселенський собор відбувся в Ефезі. Цей собор осудив єресь царгородського патріярха, Несторія. Несторій навчав, що Пречиста Діва не є Божою Матір'ю, бо вона не породила Христа-Бога, але Христа-чоловіка.

Цей третій вселенський собор виразно потвердив примат Папи над вселнською Церквою. З листа Папи Келистина, що подають Діянія Вселенських Соборів, що їх видала російська Духовна Академія в Казані в 1873 році, видно, що Папа згодився на скликання цього собору. (Діянія Всел. Соборов, 1. 680).

Коли ж скликання собору було вже вирішене, Папа Келистин зазначив своїм легатом, Св. Кирила, патріярха Олександрійського, що був головним противником єресі Несторія. "Діянія Всел. Соборов" подають: "Кирило олександрійський, що теж представляє Келистина, святішого архиепископа римської Церкви..." (1, 491 ст.). Далі ці Діянія подають: "Келистин... передав своє місце на соборі.., Кирилові, єпископові... Олександрії" (1, 694 ст.).

На соборі прочитано послання Папи Келистина, де Папа подав Кирилові і соборові інструкції, як треба поступати з Несторієм і виконати рішення Папи. (Діянія Всел. Соборов, 1, 369-370 ст.).

Як же ж Отці Собору, в переважаючій кількості єпископи Східньої Церкви поставилися до рішення Папи та його інструкцій? З найбільшою пошаною так, як діти слухають Духовного Батька та Вчителя, що заступає для них Христа. Зразу учасники собору пробували подоброму переконати патріярха Несторія та привести його до опам'ятання. Коли ж Несторій відповів Теодотові, що "Я ніколи не признаю за Бога двомісячну дитину", Отці зобачили, що його неможливо привести до опам'ятання, тому змушені були викляти його. Он їх документ, що виказує владу Папи: "Змушені канонами і листами нашого найсвятішого Вітця і співєпископа Келистина, римського єпископа, ми взяли оце сумне рішення..." (Діянія Всел. Соб. 1, 592 ст.). Цей декрет викляття Несторія підписали 198 приявних на соборі єпископів. Неприявні єпископи підписали пізніше.

Проте Несторій і його 43 сторонники відлучилися від собору та викляли Св. Кирила і його сторонників, а цісарський декрет уневажнив усе, що рішено проти Несторія під проводом Кирила. Тоді саме прибули папські легати з Риму і в імені Папи Келистина підписали викляття патріярха Несторія. Це надало рішенням Собору апостольську повагу. Легат Папи Пилип звелів перед зібраними Отцями прочитати нове послання Папи Келистина, що каже: "Уже давно святіший наш Папа Келистин, єпископ апостольського престола, в своїм посланні до святішого Кирила, **видав рішення** про цю справу (про єресь Несторія). Тепер же знову до **скріплення католицької Церкви** він послав Вам нове послання, що його ми принесли. Ви ж звеліть прочитати його перед Св. Собором і вписати в церковні меморіяли". (Діянія Всел. Соборов. 1, 669).

Отці Собору виповнили бажання папських делегатів і з радістю прочитали перед собором послання Папи Келистина, де він заохочував до згоди і заявляв, що вислав легатів", щоб вони виповнили те, що Нами уже **перед тим було вирішене"** (Діянія Всел. Соб., 1, 676).



Шановний Автор, митр. Іляріон, який самопевно, хоч безпідставно твердить, що вселенські собори ніколи (!) не признавали папського примату, напевно був би так не питав у своїй книжці, якщо б був заглянув до вже цитованих "Діянiй Всел. Соборов", що їх видала в Казані в 1873 році московська Духовна Академія, яку годі хіба посуджувати в папизмі! Он як Отці Собору, про яких Шановний автор не вагається твердити: "Коли Папи хотіли виявити реально свій примат, вселенські Собори дали їм рішучу відсіч"( 86 ст.)—поставилися до папського властолюб'я он яку "рішучу відсіч" дали Папі Келистинові. Слід зауважити, що цю цитату беремо зо згаданих Діянiй Всел. Соборов: "Всі... єпископи закликали: (про осуд виданий Папою на єретика Несторія, Царгородського патріярха): **Он справедливий суд!. Цілий собор благодарить**... Келистина, сторожа віри!" Зобачивши таке одушевлення Отців Собору для Папи Келистина, легат Пилип промовив "Благодаримо святий собор, що ви по прочитанні послання святого... папи..., грімники окликами сполучилися **з ним, як святі члени під одною головою!"** (Діянія... 1, 678, ст.).

На третім засіданні собору папські легати попрохали відчитати осудження Несторія. Коли прочитано його осуд, легат Пилип промовив: "Ніхто не сумнівається і це було звісне століттями, що святий... Петро, Голова апостолів, стовп віри, фундамент католицької віри, прийняв від нашого Господа Ісуса Христа... ключі царства, і дана йому влада вязати і розгрішати гріхи: він й до цього часу і **завше проживає і судить у своїх переємниках.** Отак, **переємник і намісник його, святіший папа Келистин, вислав** нас на цей святий собор замість себе самого" (Діянія... 1, 687).

Тут ясно і виразно зазначено, що Папа має владу над вселенською Церквою, бо він наслідник Св. Петра, як це й зрештою сам Папа Келистин писав до народу міста Константинополя (Діянія, 1, 342). Навіть **Діянія Всел. Соборов,** видані російською Дух. Академією, не згадують про якусь рішучу відсіч на властолюб'я Папів зо сторони вселенських соборів. Навпаки, Отці Соборів, як ми вже бачили, радісно вітали рішення Папи Келистина, бо бачили в його словах рішення самого Христа, що Його видимо представляє на землі кожний Папа.

Ми зо своєї сторони радили б митр. Іляріонові заглянути до цих Діянiй Вселенських Соборів, бо вони видані не папистами, але російською православною Духовною Академією в Казані. Прикро, що Шановний Автор кидає такі безосновні твердження, а при тім заявляє, що він аж "вісім літ працював, віддавши їй багато своїх духових сил..." (7 ст.) Пригадуються Шевченкові слова: "Як би ви вчились так, як треба, то й мудрість була би своя". Треба було переглянути не тільки те, що говорять завзяті вороги Папів і Католицької Церкви, але подивитися й до тих документів, що нам полишилися по вселенських соборах. Тоді Шановний Автор не був би пускав усвіт твору повного перекручень, необ'єктивности, самовільних і безпідставних тверджень, що ширять замішання між нашим уже й так нещасно роз'єднаним народом...

Якщо б Шановний Автор був прослідив діяння та поступування Соборів, то в "нього мудрість була би своя", і не треба було б компромітувати своєї митрополичої гідности нісенітницями і наклепами, що він безкритично повторює за московськими письменниками, ворогами Риму.

---

## Історія Святочних Картон

ПОМІЖ тисячами невтомних покупців, які схиляються над склеповими прилавками, щоб вишукати для родичів, друзів і знайомих відповідні різдвяні картки, здається, тільки дехто знає, що першу різдвяну картку видрукував перед 110 роками в Лондоні 16-літній граверський челядник Вілем Іглі. Більшість тих заклопотаних людей не знає теж, що знаною найстаршою новорічною карткою є дереворит друкований около 1450 року в долині Райну, в Німеччині. Він представляє Христа-Дитятко, яке стоїть на тилу галери, що її обслуговують моряки-ангели. Біля машту корабля сидить Мати Божа. Підпис цієї картки звучить так: "Оце я прибуваю з Александрії і приношу багато добрих років, які роздаватиму щедро. Я роздаватиму їх майже задармо і матиму тільки Божу любов за відплату."

Оригінальну картку Відема Іглі показують тепер в Британському Музею. Ця картка це гравюра в міді, яка показує родину, що їсть сливовий пуддінґ, Гарлекіна і Колюмбіну, хатку для ляльок, групу танцюристів і совгарів, а це все обтинене вінком з зелені й рож.

Під цією ілюстрацією є написано: "Веселих Різдвяних Свят та Щасливого Нового Року!" і дату—1842. Це просте поздоровлення виказалося найбільш популярним поздоровленням з-поміж святочних поздоровлень, колинебудь уложених. До часу віднайдення цієї картки між кількома старими совгарськими друками в 1941 р., першу різдвяну картку приписувано сір Генрі Колеві, за соновникові музею Вікторії і Альберта в Лондоні, який в 1846 році доручив Джонові Горзелі, членові Королівської Академії, скомпонувати відповідний рисунок. Картка була літографована і ручно мальована. Надруковано її 1000 штук під псевдонімом мистця "Фелікс Суммерлі". На рисунку видно англійську сім'ю, яка за святочним різдвяним столом випиває тоаст, а по обох боках голодні сироти, яких одягають і годують. Ці картки продавалися в мистецькій крамниці Генрі Кола і були популярними серед англійської середньої кляси.

Принс Альберт, чоловік королевої Вікторії, завів в Англії різні німецькі святочні звичаї, включно з ялинкою. Другою причиною розвитку різдвяних карток була "Різдвяна Коляда" Чарлса Дікенса, видана в 1843 році, яка подобалася читачам як реакція



проти строго пуританського способу святкування різдвяного часу в добі Кромвела. Безпосередніми попередниками різдвяних карток були "Кристмес Пісис", які є знані вже від 1702 року—часу володіння королевої Анни. Це були зразки праць дітей, які в цей спосіб виказували свої поступи у школі. Спочатку, писані на ослячих шапках, пізніше на кольорових аркушах, щоб надати їм більшого святочного подиху.

Рання історія різдвяних карток в Північній Америці є тісно звя'зана з ім'ям Люї Пранґа, втікача з Німеччини. Він заложив мале літографічне підприємство в Роксбурі, Масс. і удосконалив один спосіб багатокраскового друку, яким він репродукував славні олійні картини. На віденській виставці в 1873 році він рекомендував квітистою візитівкою, яка звернула на себе таку увагу, що місис Артур Акермен, дружина лондонського представника Пранґа, піддала думку, щоб на візитівці, на місці назви фірми, видрукувати різдвяне поздоровлення. Такі картки були видані в Англії в 1874 році, а в Америці з ними запізнилися в 1875 році підчас філядельфійського "Сентінел'у". Картки Пранґа скоро стали славними у цілому світі, а сьогодні вони є предметом колекцій.

Стилі карток міняються. Квітні мотиви, люксусові шовкові борти, мережаний і люкрований папір є характеристичні для різдвяних карток в 1880-их роках. Пізніше срібний папір, морські трави, плетення, желятина і сушені квіти—уживані для декорації різдвяних карток—відзеркалюють стиль рококо при кінці 19 ст. На початках 1900-них років американські фабриканти почали імпортувати німецькі друкарські машини для кольорового друку. Так почалася масова продукція. Першими були Норкров, Голмарк, Гібсон і Расткрефт, міняючи з року на рік взори і удосконалюючих їх мистецьке виконання.

Около 1910 стали відомими різдвяні поеми Генрі ван Дейка, Філіпа Брука, "О, мале місто Вифлеєме", і Кліменса Мура "Відвідини св. Миколая". В 1920-их роках на різдвяних картках стали популярними моделі кораблів. Відомі артисти почали ілюструвати різдвяні картки й їх почали збирати як інші мистецькі твори (так як найпринадніші з Пранґових "кромоус-ів" в 30-их роках).

Різдвяні картки в Америці відзеркалюють смак публіки й американські звичаї так, як літографовані друки Керієнра і Айвеса унагляднюють давні народні звичаї. Чи варто після свят нищити ці гарні куски твердого паперу? Вплітені в альбоми вони можуть бути гарними дарунками в дитячих відділах багатьох шпиталів.

**1) Що означає звернення священика до людей зо Святими Дарами перед Св. Причастям?**

Це звернення пригадує з'яву Спасителя Своїм учням по воскресенні. Цією з'явою Христос доказав, що Він дійсно воскрес із мертвих, переміг смерть і пекло та визволив людей від прокляття.

**2) Я бачила, що священик їхав з Найсв. Тайнами до хворого та слухав радія? Чи можна так робити?**

Священик, що везе до хворого Пресвяті Тайни повинен бути скупчений. Проте не слід осуджувати його, що слухав радія, коли подорож була довга.

**3) Я маю 5 дітей. Більше не хочу. Чи я маю за це якийсь гріх?**

Якщо ви не бажаєте більше дітей і не робите нічого, щоб їх не мати, так тут нема ніякого гріха. Чоловік і жінка можуть спокійно проживати собі немов брат і сестра. Якщо ви уживаєте бирткоптролі або інших ліків (дрогс), так тяжко провиняєтесь і грішите проти Божого закону. Бог не установив подружжя для низьких задоволень, а щоб зберігати та помножувати людський рід. Коли ж ви відкидаєте першу ціль подружжя і берете тільки приємності, так ви перевертаєте встановлений Богом порядак, збещещуєте тайну подружжя та приготовляєте собі вічні муки в пеклі!

**4) Чи вільно вбивати звірята для самої приємности або мучити їх?**

Не виявляє шляхетного духа та лагідности, хто знущається над звірятами. Жорстокість зраджує грубе серце та заскорузлі почування. Гріха проте нема, бо звірята сотворені для користі та приємності людей.

**5) Я люблю світити лямпку перед іконою Пресв. Серця. Мій чоловік злоститься та клене мене за це. Що маю робити?**

Краще буде залишити цю побожну практику та старатися гарячіше серцем любити Ісуса Христа. Може муж боїться пожежі? Було б дозволене залишити цю практику навіть і для того, щоб муж перестав клясти та нарікати на вас. Жінка повинна слухати свого мужа та старатися подобати йому, коли Божий закон не противиться цьому.

**6) Маю сусіда, що змінив своє прізвище та не признається, що він українець. При всякій нагоді називає себе американцем. Чи він добре зробив?**

Не дивуйтеся! Каже Святе Письмо, що дурних повно на світі. Бог нас сотворив українцями та зарядив, щоб ми народилися в Америці. Отже маємо бути україно-американцями. Не сміємо стидатися свого українського походження, як не стидаються свого походження ірляндці, англійці, жиди___ —Виявляє слабий характер волі та плиткий ум, хто стидається своїх батьків. Україна була заборолом християнства на Сході проти азійських орд. Наша батьківщина врятувала християнську культуру перед знищенням татарів і турків. Наші козаки прославилися на ввесь світ. Наша повстанська Армія єдина бореться тепер проти большевиків. Ми маємо тисячі мучеників між священиками та світськими, що погинули та гинуть за Христову віру та европейську цивілізацію під московським сатрапом! Кожен із нас повинен гордитися, а не стидатися, що він українець!

# Богоявлення Господне

о. А. Погорецький

"І отворилися Йому небеса".
(Мт. 3. 16).

РІЖНІ образи відбивалися вже в срібному плесі Йордану впродовж століть. Йорданські струї бачили й пророка Ілію, що сухою стопою переходив Йордан,—бачили й образ пророка Єлисея, який плащем Ілії задержав був струї, переходячи Йордан,—бачили дивну й постать останнього пророка, Св. Івана Хрестителя, що над берегами Йордану голосив незчисленним масам людей свою проповідь покаяння, й опісля їх цими ж водами Йордану хрестив...

Але такого образу, який відбився у чистому зеркалі Йордану у дні Богоявлення Господнього,—такого образу ні Йордан і люди на світі не бачили ще—й вже й вдруге не побачуть.

Звернім у світлий празник Богоявлення очі своєї душі в сторону Йордану та приглянь-мося цьому чудовому й непонятному образові Богоявлення.

— — —

Наша віра кінчиться воскресенням мертвих і Богоявленням у щасливій вічності. На йорданських водах бачимо, що Богоявлення відбулося іще перед воскресенням мертвих у дочасності. Одначе йорданське Богоявлення є те саме, що у вічності, бо є відбиткою вічного...

Пригляньмося йому:

"І отворилися небеса..." (Мт. 3. 16)—небеса, що звіщають світові Спасителя, який ось-ось увільнить людський рід від страшної клятви первородного гріха. Тому з відчинених небесних просторів несеться сьогодні, у хвилі хрещення Спасителя, голос Бога Вітця: "Це є Мій Син улюблений, в якім Я уподобав собі" (Мт. 3. 17).

— — —

Спаситель у водах Йордану—то друга Особа Божа, Син Божий, що стався чоловіком, щоб відчинити нам небо, щоб умерти на хресті, зійти до гробу і аду та щоб у третій день воскреснути,

щоб згодом взнестися на небеса і там, сидячи по правиці Бога Вітця, зробити нам місце у небесних хоромах...

— — —

Образ Богоявлення, що його оглядаємо сьогодні у йорданських струях при хрещенні Богочоловіка, Ісуса Христа, повторяється у відбитці і при нашому хрещенні. При Св. Хрещенні Господь Бог у Пресвятій Трійці єдиний, змиває Своєю благодаттю пляму первородного гріху з нашої душі. Наша душа ясніє тоді сніжнобілою одежжю невинности, бо ми стаємося тоді добрими дітьми Божими, у яких Господь знаходить Своє уподобання.

Образ Богоявлення надіємося оглядати ще у Небесному Царстві. Там буде звершене Богоявлення у вічному блаженстві.

Приглянувшись очима душі величньому образові Богоявлення на йордонських струях, піднесім тепер очі до неба й просім Всевишнього Бога, у Пресв. Трійці єдиного, щоб дарив нас Своєю благодаттю, щоб при її помочі могли ми осягнути колись вічне щастя у небі та бути учасниками радісного й вічного Богоявлення у Божому Царстві.

---

# НЕМАЄ ЗЛИХ—

## А ТІЛЬКИ НЕЩАСНІ РАБИ ЗЛОГО

о. П. Голинський

У ПРИТЧІ про сівача пояснює нам Спаситель перепони, через які посів Божого Слова і взагалі посів добра між людьми так рідко видає бажаний плід. Не зла воля, неохота чи нехіть спиняють розріст добра у світі, бо людина, створена на образ і подобу Божу по своїй природі відчуває голод на Божу правду і з щирого серця бажає добра. Посів Божого слова нищить передусім диявол, ота вища некольна сила, яка безнастанно діє в світі, а що ми, нажаль, так мало беремо до уваги. Зруйновані основи родинного та суспільного життя, збезчещені Божі храми, потоптані Божі заповіді, ціле море горя і сліз— все це діло злого духа. Пекло не діє тут однак безпосередньо, воно послуговується людьми як знарядям, впливає на людину через спокуси, використовує наші пристрасті і слабі сторони, щоб тільки спинити ріст Божого посіву, а на його місце насадити кукіль зла. Люди—це тільки дієві особи у постановці диявольської драми світу, автор і головний режисер драми—це сатана. Немає у властивому розумінні слова злих людей на світі. Один є

тільки злий, це диявол, батько лжі і спричинник усього лиха так, як "никтоже благ токмо єдин Бог". Людина не є зла по своїй природі, вона є тільки схильна до злого, слабосила і грішна, вона однак може бути добра або зла. Спаситель проголосив заповідь любови ближнього і включив в цю нашу любов усіх людей без виїмку, добрих із лих, праведних і грішних, приятелів і воротів. Навіть той, що віддав себе, всеціло на службу для зла, що виповнює ввесь зміст свого життя найтяжчими беззаконствами, не є по своїй суті злий, він є лише гідний пожалування, нещасний послушник злого. Святий Августин каже, що ненависть можемо почувати і виявляти тільки до злого, тобто до сатани, як спричинника і джерела гріха та до самого гріха, як найбільшого зла. Грішну людину маємо однак оточувати особливою любов'ю, саме тому, що вона не є зла. Це тому, каже він, що ми не знаємо, яким завтра буде той, що сьогодні ми його називаємо злим. Та й воно цілком згідне з духом Христової науки, що грішна й найбільш злочинна людина не є зла, це тільки бідний, нещасний потомок Адама, якому наша любов має помогти вирватися з кігтів сатани.

Про одного праведника, який серед спокус світу вправлявся в чеснотах розказують таке: серед натовпу людей у місті винагідний злодій витягнув йому з кармана останній гріш, що його він потребував на найпотрібніші видатки. Праведник завважив це і зловив злодія за руку. Зловлений карманник зо страху, щоб його не передано на кару, кидається до ніг праведникові і просить помилування, мовляв, він від двох днів без їди, а жінка і діти пухнуть з голоду в хаті. Та тут зайшло диво: пошкодований, замість передати злодія в руки справедливости, обнімає його мов рідного брата і каже: "Брате, ти нещасна людина і тому я ще більше люблю тебе. Ти вчинив зло, бо переступив заповідь, але я хочу допомогти тобі цей гріх направити. Твоя рідня примирає з голоду, ти потребуєш куди більше, як знайшов у моєму кармані. Ходи, брате, зо мною. Я дам тобі все, що маю готівкою в хаті". І вони пішли. По дорозі праведник розтрясає ще більше совість злодія, жаліє його, приобціює займатись його рідною, хоч сам він не багатий і живе з праці рук своїх. Врешті зворушений цим благородним вчинком злодій признається, що в нього немає ніякої рідні, що він живе у тяжкому беззаконстві, що грошей він потребує тільки на заспокоєння невпорядкованих пристрастей, врешті, що він має гроша подостатком, бо в останніх днях обікрав більше людей. Але від нині він хоче змінити своє життя, хоче чесно працювати і, як самітній, другим помогти, і прохає прощення. Вкрадені гроші зложив він праведникові, щоб цей розділив їх між бідних, а сам став послужником у манастирі. Вчорашній злочинець став праведником, може опісля своїм життям надолужив Божій справедливості за свої злочини, може навіть осягнув високий ступень християнської досконалости і став святим. А все завдяки християнській любові.

Діяльна християнська любов творить чуда. Нинішній злочинець може завтра стати найприкладнішим громадянином, безбожник—святим. Наша люба Україна повна сьогодні воюючих безбожників, ненависників Христа, Його Церкви та Його Намісни-

ків на землі. Комсомолці, воюючі безбожники можуть завтра стати апостолами Христової Правди на землі, борцями за ідею святого зеднання на нашому Сході. Чи стануть вони апостолами, це залежить від нас, від нашої второпности, вирозуміння, вибачливости, жертвенности, посвяти—словом—від ступеня нашої християнської любови.

---

## СМІХОВИНКИ

Батько: Не знаю, пане учителю, куди ця наша нещасна молода генерація йде?
Учитель: Пане, добре було б спитатися, звідки вона прийшла.

---

—Підеш з нами завтра на Везувій?
—Ні.
—Що? Не хочеш глянути зблизька на вулкан?
—Хотіти, то хочу, але там постійно курить, а мені лікар заборонив нюхати дим...

---

Старий курець: Це дуже легка річ перестатити курити, тому й я багато разів вже це робив.

---

Вартовий: Хто там іде?
Голос: Диявол: Диявол.
Вартовий: Іди! Ти знаєш, куди можеш іти.

---

Для багатьох людей критерій того, що добре та що лихе це питання, що більше користі комусь принесе.

---

У суді:—Думаю, що вас уже тут ніколи не побачу,—каже суддя до якогось злодійчука.
—От, то пан суддя в такому молодому віці вже йдуть на емеритуру?

---

Малий хлопець, що дістав велосипед, пописується перед своєю мамою їздою:—Дивися, мамо, без рук. За другим разом він сказав:—Дивися, мамо, без ніг.—А за третім: —Дивися, мамо, без зубів.

---

—Давніше найбільшим моїм бажанням було мати власне авто.
—А тепер?
—Його продати.

---

Запізно!—Агент до молодого газди: Може хочете, щоб я вас засекурував перед нещасливими випадками?
Молодий газда: Запізно приходите! Я тому три місяці оженився.

---


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1954


## Christmas means a Way of Life

By Fulton J. Sheen

CHRISTMAS is the juncture of two ideas: the weakness of man and the Power of God. He Who came to earth is not a human person with a high degree of godliness, nor a super-Lincoln, nor a high frequency Plato, nor a diviner Confucius. If He were like this, He would be like the rest of us, subject to the same weaknesses and foibles and equally in need of redemption.

The world is full of ethical systems, rational abstractions, eightfold ways, short cuts to contemplation, and elaborate schemes for making man better and happier. Here in this Babe is Holiness at its purest, the very holiness of God. But this Holiness is due to the fact that the life of God beats within the heart of that child. From that moment on holiness will not be a following of rules, or the living up to a code; it will be in some mysterious way the assimilation of that life of holiness to our lives.

Christmas means that this Babe is not just another teacher, but rather a Life of Goodness Itself Who would have us incorporate ourselves to Him as branches to a vine, so that we live His life, think His thoughts. He is not just an example to be copied, but a veritable life to be lived.

Thus did God take the human out of the dust and mire when He raised our frail human nature to this incomparable prerogative of union with Himself. Let the dust of the ages whirl; let neurtics fission atoms; let all the diological urges of the universe push man up from primeaval slums there is never any possibility of man becoming really greater unless God comes down from the heavens to unite him with Himself, and this is the meaning of Christmas.

Every man aspires to be more

than he is; everyone is, clamoring for the more and more; more beauty, more love, more justice, more truth; man knows that he cannot attain them of and by himself. So God in His Goodness descends to man in order to make them available to man.

When one hears of the tragedies in Korea, where soldiers fight for a spot of earth hardly large enough to try the cause, one is tempted to wonder what life is worth, or whether it is controlled by some pitiless fate. But when we realize that God became a man, then each one has a title to an eternal and anxious interest. Christmas is the foundation of democracy—the worth of a man.

Christmas has a special message, for Americans, for here in the stable of Bethlehem the greatest of events is worked out on the smallest of scales. The greatness of an actor does not depend on the size of the theatre, nor does the dexterity of the sculptor depend on the magnitude of his studio. Those who would say that there are more under the hammer of Communism than under the yoke of Christ confuse colossalism with virtue.

Americans have to learn the lesson that bigness is not greatness, and that industrial power is not moral strength. The capital object of God becoming man was not to make man abound in possessions, but in virtue, and to see at naught the things that dazzle our senses and mislead our hearts.

Christmas is the one day in the year when we universally become mindful of our neighbor by the bearing of gifts. But this horizontal relations to neighbor cannot be a substitute for our vertical relation to God. There are gifts we are to bring Him—not material gifts, for the earth and it fullness already belong to Him. Rather we are to bear something so unique that nobody else in the world can bring one like it, and something so tawdry that He alone can turn it into the pearl of great price, and that is, our idle words, our empty hearts, our guilt-laden consciences, our fears of war, our anxieties and insecurities.

Once these which are so personal are laid at the Feet of the Wonderful, the Counsellor, the Mighty God, the Prince of Peace, then shall we vibrate to the ecstacy of what we now wish one another: "Merry Christmas!"

The 1951, census in Canada, shows the population of the country to be 14,009,429. Of this figure, 6,709,685 are British (English, Irish, Scottish and Welsh), 4,319,267 are French, 319,995 are German, 152,245 are Italian, 181,670 are Jewish, 264,267 are from the Netherlands, 219,845 are Polish, 91,279 are Russian, 283,024 are Scandinavian (Danish, Swedish, Norwegian and Icelandic), 396,043 are Ukrainian, 163,601 are native Indians and Eskimos and the remaining consists of a number of smaller ethnic groups.

# SAINT JOSEPH

THERE IS only one famous man in history whose words, at one time or another, have not been recorded for future generations to hear and profit by, and that is Saint Joseph, the greatest Saint after Our Lord and His Blessed Mother, who lived and died without the world once hearing the sound of his voice. No conversations with his Son, no words of wisdom, no expressions of his thoughts nor emotions have been preserved to enable us to become better acquainted with this man who was chosen from the beginning of time to be the foster-father of the Son of God. Yet he has become the patron of the Universal Church and the perfect model of persons in almost every walk of life. St. Joseph has proven that one does not have to make a sound in the world in order to become a saint.

Through the centuries, we have grown accustomed to imagining Saint Joseph as an old man with a long beard—a protector for Our Lady and her Child—rather than the perfect spouse and foster-father. Bishop Sheen in his new book, "The World's First Love", gives us some enlightening ideas along these lines. He pictures Joseph not as an elderly person, but as a young, strong handsome, athletic man, full of the promise of youth and disciplined by chastity and obedience.

It had been known, in that period for some of the Jews to take a vow of virginity along with their vows of marriage. This type of marriage was not founded so much on any carnal desires for one another, but rather it was the framework into which two young people fashioned their lives together for the sake of greater spiritual happiness, while dedicating themselves to the service of the Lord. How peaceful our world today would become, if this spiritual side of the vocation of marriage could be emphasized more! Our divorce courts would soon be evacuated.

This married state of the heart, rather than of the flesh, was the kind Mary and Joseph entered when they became espoused. They had both taken the vow of virginity, and so their union with each other was in the highest spiritual realms. To picture St. Joseph as an old man at this time of his life seems almost absurd. It is very unlikely that Our Lord would choose for His Mother, who was but yet a child, a partner who was two or improbable that a saintly man would three times her age. Also it seems wait until he was old and decrepit to take a vow of virginity. If

Our Lady gave her life to Christ when she was just a child, so it would be with Joseph. He took this vow, too, when he was only a youth, surrendering to God a life that was eager to be lived and a heart that was flaming with love. His purity and simplicity won him favor before God and his fellow men, for he was known throughout the countryside as "Joseph the Just". It was, then, to this young man that God entrusted the care of His Blessed Mother. Joseph was the first of millions who would love Mary as they could love no other, whose love would be purified through her purity and elevated by her blessedness.

Saint Joseph was indeed a virtuous man, for we find him in all the virtues desirable. His obedience and patient acceptance of the will of God could be matched by that of Jesus and Mary. What great suffering and anguish he must have experienced during those long months when Mary was unable to reveal to him the great mystery which was taking place within her. It was only when this silence seemed unbearable that an angel appeared to him while he slept and told him to fear not to take Mary, his wife, "for that which is conceived in her is of the Holy Spirit". Even though he could never understand it, Joseph knew that he and Mary were part of a wonderous plan of God. What this plan was or how it would be accomplished, he did not know, but he accepted willingly, but blindly, whatever lay ahead.

Just as Saint Joseph is regarded as the ideal example for husbands, labourers, and contemplatives, so he can easily become the perfect model for the afflicted. Some of the trials of our particular vocation were very real to him in his lifetime. The sufferings he had to endure were sanctified by his great patience, fortitude, purity and obedience. Even though he lived many years under the same roof with Jesus and Mary, never once are we told that Our Lord revealed His true Divine identity to Joseph, yet he knew with unquestionable certainty that this Child who he held in his arms was truly the Son of God! No doubt the days and months of silent living and endless work in the little carpenter shop have seemed very drab to Saint Joseph if it had not been for this little Boy who played with his tools and filled these days with a happiness only shared by the angels in heaven.

Saint Joseph, indeed, shares the hidden life of the shut-in, but unlike some he shared it with Jesus and Mary. The days that we feel bored with ourselves and with life are the days we have not shared with God. Joseph's days may have been as dull, sometimes, as ours, but through the silence he felt the presence of God in and around him. Christ is in our sickrooms, just as surely as he was in the carpenter shop in Nazareth. We have only to recognize His Presence as Joseph did, with faith, hope, love and humility, to find that peace and contentment that filled that holy household. In this atmosphere every suffering becomes bearable.

This month, as we give Saint Joseph a little more room in our thoughts, let us make him the model of our lives, be it a wedded life, a contemplative life, a career, a bachelor's or a shut-in's life, for in every walk of life, Joseph can be imitated and loved, and whenever he is invited to dwell, there, too, will be Jesus and Mary. What more perfect company could we have than these three?

---

# From the Synod in Zamost to the Destruction of the Union in Russia

By Rev. M. Schudło C.Ss.R.

XX *The Internal Situation of the Uniate Church.*

1) *Athanasius Sheptytsky* (1729-1746)

THE ZEALOUS Metropolitan Leo Kyshka ended his laborious life in 1728 in Volodymyr of Volynia. He was succeeded by his coadjutor, Athanasius Sheptytsky, Bishop of Lviv. Our Bishops elected their Metropolitan without the Basilian monks' participation. This, of course, provoked a conflict between the Basilians and our bishops. Pope Benedict XIII (1724-30) ratified the election not withstanding the protests of the monks.

The main occupation of the new metropolitan was the execution of the decisions made by the Zamost Synod. The memorable synod of 1720 was one of the most important constructive factors in strengthening the internal position of the Uniate Church by rendering it dear to the people.

Athanasius Sheptytsky had three tasks before his eyes: 1) Defense of our Church against dissident attacks. 2) The fight against latinization. 3) Appeasement of hostilities between the secular clergy and the monks.

1) *Attitude of the Uniate Church towards the Orthodox.*

There were very few dissidents in the right bank Ukraine. A few monasteries in Volhynia still adhered to Orthodoxy, but there were no Orthodox hierarchy in the right bank Ukraine.

To save the remnants of the Orthodoxy, Tsar Peter I re-established the Orthodox bishopric at Mohyliv in Bielorus. Silvester Chetvertynsky became its first bishop. This bishopric did not belong to the Kievan Orthodox metropolitan, but was subject directly to Moscow. In 1728 Bishop Chetvertynsky died. His protector Tsar Peter I passed away three years earlier. The Moscovite Synod attempted to send Arsenius Berlo to replace Chetvertynsky. August II, the polish King rejected the Muscovite pretension and Berlo was compelled to return to Moscow.

The remaining dissidents found an energetic supporter in Tsar Peter I, for he was a great enemy of the Ukrainian Catholic Church. Tsar Peter was an Asiatic despot with his own people and with the neighboring states. He decided to europeanize his half Mongolic country, for the Muscovian population was a mixture of the Slavs and Mongols.

In 1720 Tsar Peter the Great published an ukase whereby he imposed the name "Rus" and "Ruski" upon the people of his empire. Up to that year the country of Peter was called Muscovia. The name was changed in order to ease the tribes.

Peter acted despotically with his boyars (nobles) and with the Church. Since the Muscovite Church was very repulsive to Peter's Western reforms, the unscrupulous Tsar abolished the office of the Muscovite patriarch in 1700 and instituted a "Holy Synod" in 1721 under a procurator assigned by the govern-

ment.. T. V. Boltin (1722-1725) was the first procurator and the last was Wl. N. Lwow (1917-1918). Since the patriarch's office was an influential post, Peter I abolished it in order that he might more easily rule the Muscovite Church, because everything must be done as he wished.

Poland was decaying. Peter I had an excellent opportunity to declare himself the defender of the dissidents who remained in the Polish kingdom. Through the treaty of 1720, he became protector of the non-existent dissident Church in Poland. Profiting from the complaints which were often sent by the dissidents, Peter, on several occasions, intervened in their behalf under the pretext of protecting their rights and privileges.

Muscovia was always a great enemy of the Union and of the Holy See. There was always a wall of separation betwen Rome and Moscow since the latter began to aspire to the honor of being the "third Rome" after the fall of Constatinople into Mohammoden hands in 1453. E. F. Shmurlo says: "A wall of separation always stood between Russia and the Holy See... After having turned its back to Rome. Moscow destroyed any desire for a union..." Philoleos, a Russian monk, wrote to the Muscovite Tsar Basil III: "Two Romes have fallen. The third Rome (Moscow) stands (took their place) and the fourth will never appear." [1]

The Muscovites, pretending to submit Ukraine to their rule, hated the Union with Rome, of which Nykolaev says: "They (the authors of the Union inBerest Lytovsky 1696) hoped that the Union would serve as a means for submitting Moscow to Rome." [2]

The Muscovite ambition was to reunite all parts of the "Rus of old", that is Ukraine, Bielorus and Muscovia. The Union with Rome constituted a barrier for the Ukrainians and Bielorusins. It had to be abolished first, before the Muscovites could start a successful assimilation of other nationalities. To achiev its aim, Muscovia used subterfuges. For the left bank Ukraine, the Muscovites sought to destroy Ukrainian national sentiment in the Ukrainian Orthodox Church and her faithful, while for its own purpose of winning sympathizers and collaborators in fighting the Union in Poland, Moscow fomented national consciousnes among the Ukrainians and Bielorusins against "the polonizing" Uniate Church. Bishop Arsenius Berlo, Joseph and Gerome Wolchanskyjs, and especially bishop George Konyskyj were well known Ukrainian patriots. They were sent by the Muscovite Synod to fight the Union in Poland. Their program and propaganda may be defined by quoting Nykolaev's words: "The political freedom and the spiritual independence of the Ukrainian People lie in a preservation of their historical union with the nations of Eastern Europe and Asia. This union was accomplished through the hard, common efforts of the peoples of Russia." [3]

The increasing decay of Poland made possible the intervention of Muscovia into the affairs of the Uniate Church. To awaken the

1) Postolstvo Chemodanova i Rymskaya Kurya. Zapysky Russkoho Nauchnoho Instituta v Belhrade by E. I. Shmurlo, Belgrad 1932, p. 18 Logos, Vol. II. No. 4, 1951, p. 274.
2) Nykolaev, Op. cit., p. 28.
3) Nykolaev, Op cit., p. 231.



opposition to Muscovite intrigues, Moscow formed a russofile Polish faction led by Prince Chartryski. At first, Moscow was content with protecting the rights and freedom of the few thousand dissidents living in Poland. After King August II's death in 1733, however, Moscow became more aggressive in her demands. She incited dissidents to fight the Union with all the means at their disposal.

Gerome Wolchansky, in taking over the dissident diocese of Mohyliv, requested that 61 churches and 5 monasteries, formerly Orthodox, but now Uniate, be given back to him in the sole diocese of Mstyslav. Betuzew, Muscovite envoy of the Empress Elizabeth (1741-1762) brought the matter before the Polish Diet. His action was supported by Chartoryski's faction. Bestuzew, as Empress Elizabeth's commissioner, requested from the Polish government the restitution of all churches that were formerly Orthodox. This Muscovite plan, had it been successful, would have destroyed the Uniate Church with one blow, for almost all the churches were Orthodox before 1596.

Pope Benedict XIV (1740-1758) informed of the insidious Muscovite plan, sent a letter to the Polish King August III (1733-1763) on September 19, 1744, entreating him to defend the Union against the Muscovite intrigues. The Pope wrote another letter to the Polish primate reminding him of the holy purpose of the Union. Although the Polish Primate, in obedience to the Pope's request resisted the Muscovite pretensions, the enemies of the Ukrainian Catholic Church formed a commission in Grodno in 1744 This commission set to work at once. Its efforts were directed at depriving our bishops of their churches and monasteries taken "by force" from the dissidents.

The Polish bishop of Polotsk, Anthony Dembowski, was the head of that commission. Prince Chartoryski, adherent of the Muscovite policy, became its strenuous supporter. The members of the Commission were indifferent Catholics. The Uniate bishops were called to appear before the comimssion in November 1744 and produce the necessary documents to substantiate their rights. If they could not prove their rights, their churches and monasteries were to be consigned to the dissidents. The enemies resolved to win by time. The term was too short for the Uniate bishops to prepare their defense.

Our bishops laid a protest against the unjust procedure, demanding more time to prepare and assemble the necessary documents. They requested a delay. Joseph Sapieha, coadjutor of the Latin Bishop of Vilna, defended the Union. King August III ratified the petition of our bishops. The unpleasant affair was postponed... In the meantime Metropolitan Athanasius Sheptytsky passed away and the commission was dissolved. The Muscovite being at war with Prussia, did not courageously consider it prudent to irritate the Polish King, who might join the Prussians. Thus the whole cause of the dissident vindication was dropped until Bishop Wolchansky's death (1754).

After Wolchansky's death, Pope Benedict XIV asked King August III not to name an Orthodox bishop for the only dissident diocese of Mohyliv. The weak King did not obey the Pope's request. In 1755 George Konysky, professor of the Kievan Academy, was named Wolchansky's successor. He was a bitter enemy of the Union, whereupon he began a malevolent and

insidious campaign against it. "Protected by the patronage of Empress Catherine II (1762-1796) he sent several complaints against the Uniates to the effect that forced the dissidents to embrace the Union. The dissidents were making the same complaints, as well as the Lutherans and Calvinists. Since the Diet of 1764 paid no attention to their demands, the Protestants and the dissidents formed a confederation in 1767...to secure a religious freedom for themselves...

"On February 13, 1768 an everlasting treaty of friendship and protection was concluded between Russia and Poland. Through that treaty, the Polish King and republic granted equal rights to the Catholics, to the dissidents of the evangelical and the Swiss confession, as well as to the Greek Orthodox.

"Besides, the treaty contained 17 articles arranging the affairs of the Orthodox Ruthenians... The 14th article secured the restitution of all illegally usurped churches and monasteries to the Orthodox" [4]

By the end of August III's reign Konysky was forced to leave his diocese. Pope Clement XIII (1758 1769) asked the King to unite the bishopric of Mohyliv with that of Polotsk, but without success.

The Muscovite soldiers, who often passed through Poland, encouraged the dissidents of Volynia to raise their heads and to openly combat the Union. Gervasey Lynchevsky, coadjutor of the Kievan Metropolitan, came to instigate the dissidents of the right bank Ukraine against the Uniates, thus causing numerous hardships to the persecuted Ukrainian Catholic Church! [5]

2) *Relations between the Secular Clergy and the Basilians*

The Zamost Synod of 1720 did not secure a peaceful settlement of the relations between the Secular clergy and the Basilian monks.

Julian Pelesz says: "The Basilian Order of that time gained such a power and importance as it never had before nor after this period, and this brought some advantages." [6]

The Basilian monks pretended that all episcopal and other high ecclesiastical dignities must be reserved for them with the exclusion of the secular clergy. The sixth title of the Zamost Synod say: "No one can become a Bishop if he does not make religion his profession. No one, however, can do this until he spends a year and six weeks probation in a monastery." [7] The Fathers of the Synod made this provision in order to bar unworthy lay pretenders from the episcopal dignities. They requested that candidates for the bishoprics be possessors of the necessary science, integrity and prudence which would befit them for taking care of the clergy and people without saying that the candidate must necessarily be a monk. The Basilians, however, gave that provision their own interpretation. "This provision was made not to exclude the qualified secular clergymen from becoming bishops, as the Basilian monks tried to interpret it, but to prevent the laymen from episcopal dignities." [8]

The Basilian claims however were at least partly justified by the provision taken by Metropolitan

4) Harasiewicz, Op cit., pp. 496-497.
5) Ammann, Op. cit., p. 423-424.
6) Pelesz, Op. cit., pp. 472-473.
7) Synodus Provincialis Ruthenorum, p. 93.
8) Harasiewicz, Op. cit., pp. 478-479.



Velamyn Rutsky himself. In 1635 the said Metropolitan obtained a privilege from the king for the Basilian monks. The privilege stated that henceforth the monks alone would be candidates for all Uniate bishoprics. [9]

It was relatively easy for the Basilians to bring their interpretation to realization for they had many learned monks while the secular clergy lacked the opportunity to complete the higher courses of study:

"The Basilians," says Julian Pelesz, "possessed the necessary means to raise the cultural level of the secular clergy, for there were many capable candidates who could worthily occupy the ecclesiastical positions and dignities." [10]

The dissention between our hierarchy and the Basilian Order was increased by the postponement of the creation of a new Basilian province. The Zamost Synod decided that all Basilian monasteries of the diocese of Lutsk, Kholm, Volodymyr, Lviv and Peremysl must be organized into a province similar to that of Lithuania.

The Ukrainian bishops were not anxious to execute the decision of the Zamost Synod...because they feared that the Basilian Order, subtracted from their jurisdiction and constituted independent, would not render any good service to our Church. Julian Pelesz says: "One must know the Basilian attitude towards the government of our Church. The Basilians did not form a closed Corporation similar to the Occidental Orders. They considered their Order a privileged Association which was called upon to rule the whole ecclesiastical province without belonging to it... They wanted to provide the diocese with bishops and other dignitaries. This was an unnatural situation.

"The privileged position of the Basilians attracted several individuals to the Order. It was a distressful phenomenon that several Polish noblemen took the Basilian garments in the hope of securing a bishopric or a rich archimandrite (convent) which hope often came true." [11]

In spite of these faults which might have been noticed in some monks, the Basilian Order was the spiritual pulse of the Uniate Church The reformed monks were zealous, indefatigable laborers and defenders of the Union in Ukraine, Bielorus and Lithuania. Nicholas Petrov, a Russian historian says *a propos*: "The Basilian Order constituted a very substantial part of the Union." [12]

J. T. Krachkovski, another Russian historian adds: "The Union existed for a half century, and it existed through the work and labors of the Basilians. How many storms and injuries, how many nuisances did it suffer, especially at the time of Ladislaw IV and the Cossack wars? How many times did she hear that she must be cancelled from the number of tolerated religions. How many times did the Polish government pronounce her death verdict? And yet

9) Vasyliany v Ukrainskim narodi, by M. Vojnar, OSBM., New York, 1950, p. 40. M. Harasiewicz, Op. cit., p. 295.
10) Pelesz, Op. cit., p. 474.
11) Pelesz, Op. cit., pp. 478-479.
12) Ocherk Basilianskoho Ordena v byvshey Polsche, apud Trudy Kievskoy Dukhovnoy Akademyi, 1870, Vol. II, p. 428.

the Basilians bore the burden of these heavy trials upon their shoulders". [13]

The Basilian monks stook firm during the persecutions of our Church by Cossack uprising. Jacob Susza in his Relation to the Holy See "e Laboribus Unitorum" expressly states that there were no apostate monks among the Basilians, and that many of them lost their lives for the Union. [14]

The learned and zealous monks were the main support of our Church, as Pope Pius XII declared on December 23, 1945 in His encyclical "Orientalcs omnes": "The Basilian Order... Its members were always of the greatest help to the Catholic Church of the Eastern Rite." [15]

And the Pope goes on in the same encyclical: "When Velamin Rutsky reformed and restored (Basilian) monasteries to better discipline the Order encomposed a very great number of members adorned with piety, doctrine and learning, which enabled them to become examples, leaders and teachers of religious life to Christians. In the schools which they opened, the young men received their solid virtues besides excellent training in the human and divine sciences. Their training was by no means inferior to that of the Latin schools. When the dissident Brethren received news of this they (not few of them) went to these centers of science to partake of their sweet fruits." [16]

According to ather Meletius Wojnar, OSBM., everything in the Basilian Order was directed to the welfare of the Uniate Church: multiplication of the monasteries which reached 144 by 1772 when the first partition of Poland took place; preparatory education; missionary activity; schools and literary work. They had two famous printingshops which published many valuable works, especially liturgical books.[17]

After the organization of the Southern Ukrainian Province and its reunion with the Lithuanian province at Dubno in 1743, which resulted into the erection of one Order under one archimandrite, the Basilian monks rendered several good services to the Ukrainian Catholic Church. They formed the nucleus of our learned clergy; they formed numerous missions, and developed scores of valiant missionaries; they formed considerable schools for our youth which rivaled the Jesuit colleges; they built or rebuilt various shrines such as that of Zhyrovytsi, Krekhiv and Pochaiv. Thus the monks of St. Basil successfully competed with the Jesuits.

On May 11, 1744, Pope Benedict XIV confirmed the reunion of the two Basilian provinces into one Order under one Archimandrite with two separate provincials: "We approve and confirm the union and the election of the archimandrite and other officials." [18]

On November 27, 1742, Benedict XIV subtracted the Basilians from the jurisdiction of the local bishops and declared them exempt even from submission to the metropolitan in spite of the remonstrations of Athanasius Sheptytsky. The Pope looked upon the Basilian Order "as the best means for preserving and spreading the Holy Union among the Ruthenians.". [19]

13) Krachowski, Ocherki Uniatskoy Tserkvy, in "Chtenia", 1871, Vol. I. p. 142.
14) M. Harasiewicz, Op cit., p. 340.
15) AAS. January, 1946. N. 2.
16) Ibidem.
17) Vasyliany v Ukrainskim narody, by M. Wojnar, OSBM., p. 42.
18) De Martinis, Juris Pontifici, Vol. III, p. 145, Art. 7.
19) Harasiewicz, Op. cit., p. 494.

## 'UKRAINE IS BOUND TO BECOME FREE'

*Says St. Laurent, Prime Minister of Canada*

"Ukraine is bound to become free, but we have to be extremely prudent and patient," said Rt. Hon. Louis St. Laurent, the Prime Minister of Canada, at the Fourth All-Canadian Congress of Ukrainian descent.

The congress, attended by over 1,000 delegates and guests who came from various Ukrainian Canadian communities ranging from Montreal in the East to Vancouver in the West, was held on July 8, 9 and 10, 1953 at the Royal Alexandra Hotel in Winnipeg, and was one of the most significant affairs in the life of the Ukrainian Canadian citizens.

Speaking on the upheaval in Eastern Europe, the Prime Minister said that communism cannot destroy the free community as long as the free world will stand united and solidified. He complimented the Ukrainians of Canada for their staunch and uncompromising attitude against communism and for their unqualified loyalty to their new country, Canada.

"We are proud of you, Ukrainians," continued Prime Minister St. Laurent, "that you maintain pride of your national origin and that you demonstrated your undivided loyalty to Canada."

## A HOUSE SHOULD BE A HOME

A lady received the following reply from a neighbor in answer to a question as to why she allowed her husband and children to litter up every room in the house: "The marks of little muddy feet on the floor can be more easily removed than the stains where the little feet go into the highway of sin. The prints of the little fingers upon the window pane cannot shut out the sunshine half so much as the shadow that darkens the mother's heart over one who is but a name in the coming years. And if my Joe finds home a refuge from care, and his greatest comfort within its four walls, he can pile his boots in the rocking chair and throw his coat on the floor any day in the week, and if I can stand it and he enjoys it, I can't see that it is anybody's affair."

The tobacco farmer was showing his Aunt Emmie around the plantation.

"These are tobacco plants in full bloom," he said proudly.

"Isn't that wonderful," replied Aunt Emmie. "When will the cigars be ripe?"

# EMPTY HANDS

By John F. Corkery, C.Ss.R.

A woman lay dying in a Catholic hospital. The kindly little Sister in charge of the floor walked quietly into her room to cast an anxious eye on her patient. She noticed large tears making their slow way down the woman's face.

"Why are you weeping, my child?" asked the Sister with an angelic smile.

"Because I am going to die," answered the other, "and I die with empty hands."

The Sister at once undid the small crucifix which hung around her own neck, and placing it gently between the clasped hands of the dying woman, said sweetly:

"Don't cry any more now. Hold this cross firmly, and when our Lord calls you, you will die with your hands filled."

It would be interesting to know how very many people on their death-bed are tormented with the same regret as the woman in our story: "I die with empty hands.' That woman had passed through all the stages of life—just as you who read these lines are passing through one stage in your life. At one time she was healthy and robust She had youth on her side for a while. She had beauty, too, She had lots of good times. She got married—had a good husband, a home and children. All the while, the years were slipping by. Yes! she had her religion, and was probably as good to go to Church as the people next door. Now at last she was at that phase of life which she had not banked on reaching—so soon that is. She was on the threshold of eternity. God was about to ask her for an account of her stewardship, and she knew her hands were empty. Indeed it is a sad story but yet a story that is multiplied many times every day over the face of the earth. Catholics are dying, and many of them, in their heart, if not with their lips, are lamenting "I am going to die with empty hands."

Why should a tragedy be? Catholics, God's elect, are so blest by Almighty God. They have every opportunity to heap up merit for themselves. Why should they fail to do so? Well, probably it is because Catholics, like so many others about them, are too much concerned about their present happiness and the needs of the present life. They find life a rather tough ordeal—work, sickness, disappointment, sorrow. In order to try to escape the reality of these things—consequences of original sin—they seek the temporary relief of many distractions: social events, entertainments, pleasures of varying types. Too many, especially the young, are like butterflies, lightweight Christians who flit here and there and all over the place after new delights and thrills—pleasure crazy fanatics who fundamentally are bored with life. There are others who are more moderate, who accept life more seriously, but who nevertheless refuse to bend their entire will to their religious conviction. They would like to be good—if it wasn't so hard. They make an effort towards being good, but it is almost a selfish effort. If a sacrifice is required in order to be good in this instance or that circumstance, then they deliberately prefer to commit mortal sin. A few such Catholics are those who will not abandon bad company; who will not break clean with an occasion of sin; married people who keep God's law in marriage only when it is convenient. All of them have forgotten that Christ promised His followers in this life, not material pleasure and luxury, but a cross. If they would only take up their cross daily and carry it for the love of God, then the crucifix placed in their hands at life's dying moments, would not be a mere empty symbol of their conformity with and allegiance to Christ, but it would be one final act of love, replete with meaning.



The bells which rang out the Old year and usher in the New Year should jolt anyone who has the faintest idea of the true purpose of life. The Old Year has gone; 365 days of God's gift of time to man are beyond reach forever. Never can those precious moments be recaptured. The Old Year appears in God's books either to our credit or to our shame. The New Year lies ahead of us. Those New Year bells which clang so noisily should be as a hammer driving into our thick skulls the truth that we have not here on earth a lasting dwelling; that our true home is heaven; that life, so brief and fleeting, is but a momentary preparation for eternity.

At the beginning of this New Year, be honest with yourself and answer the question for yourself: "how have I been doing?" To say "enough" in the service of God is to fall short of what God demands of us. We have a divine command "be ye perfect as your heavenly Father is perfect." A survey of the past year will show you where you have failed and will dictate what you must avoid and what you must do in the New Year. It will undoubtedly show, that you who have heaven within easy reach have been content up until now to be like little children making mud pies!

Time is on our side now, thanks be to God. But one of these years, death, unannounced, will take us out of time into eternity. If we keep drifting along as perhaps we have done in the past, unmindful of death and eternity, unmindful of the opportunities our faith and religion holds out to us in daily life, then that day is swiftly coming when we will take one last look back upon our life and reproach ourselves "I die with empty-hands." Right now however we have consolation in knowing that it is never too late to mend. A sincere determination supported by God's grace is all that is required. Occasions of sin must be unmercifully and painfully cut from one's life; the Sacraments frequented; prayer, a daily habit. We must be faithful to the routine of duty; generous to the poor; charitable to all; merciful to the fallen; forgiving to our offenders; patient in the trials and crosses of every day life.

Our Mother of Perpetual Help is the star of the sea—as the star on her forehead indicates. She it is who will direct us safely into the port of salvation if we only follow after her. Kneel before her picture, pray to her when the passage of life gets rough. She will calm the troubled waters. A little prayer to her each day of the New Year will surely win for us the powerful protection of this lovely Mother. "If Mary protects us, we have nothing to fear."

# ST. AGNES

By St. Alphonsus de Liguori, C.Ss.R.

THE NAME of St. Agnes is among the most celebrated of the early Christian martyrs. Among her panegyrists are Sts. Ambrose and Augustine, and she is also mentioned in the canon of the Mass. She is said to have been descended of very noble and pious parents, and to have been but twelve or thirteen years of age at the time of her martyrdom. Because of her extraordinary beauty she was besieged with offers of marriage by many young Roman nobles. But her principle suitor was Procopius, son of Symphronius, governor of Rome. He sent her a rich present, signifying that he was most anxious to be her husband. But the saint, who had dedicated her virginity and all her affections to Jesus Christ, answered that she had been promised to another spouse. Not discouraged by this reply, Procopius continued his importunities.

At last, to free herself from his unwelcome attentions, the saint said to him: "Begone from me, food of death! I am already engaged to another and a far better spouse. He is the King of heaven, to Whom I have consecrated my entire being."

Not knowing what to do, Procopius employed the assistance of his father, Symphronius, whose authority, he thought, might induce Agnes to yield. The governor accordingly summoned her to his presence, and told her that he could not conceive why she should refuse the hand of his son, as it was impossible for her to obtain a more advantageous match. The saint replied that she had a divine spouse Who was far preferable to his son. Since the governor was unable to understand what she meant by a 'divine spouse,' one of his assistants explained:

"This young lady is a Christian, and the divine spouse to Whom she refers is none other than the God of the Christians."

Hearing this, the governor changed his tone, He told her that she should abandon that sect and its maxims altogether or else not only lose the good fortune which now presented itself, but be exposed to infamy and the most cruel torments.



He concluded by granting her one day to consider whether she would continue in her obstinate determination to be a Christian. Agnes boldly replied that she required no time for deliberation, as she had already resolved to have no other spouse than Jesus Christ, and that neither torments nor death could frighten her, as she was most anxious to lay down her life for Him.

Thinking to intimidate her, the governor threatened to have her sent to an infamous place, there to be dishonored. But the saint replied:

"My confidence is placed in Jesus Christ, my spouse, Who is omnipotent. He will defend me from every outrage."

Enraged at this answer Symphronius ordered her to be handcuffed and dragged in chains before the idols that she might offer incense. On arriving at the place, however, she made the sign of the cross, declaring that her crucified spouse alone should be adored. She was then led by force to a house of prostitution. But if any dared approach her with an immodest intent, he became so completely overawed as not to be able to look at the saint. Only one rash young man, whom some suppose to have been Procopius, attempted to offer her any violence. But the impure wretch soon experienced the jealousy with which the 'Spouse of Virgins' defends His own. For a flash of lightning struck him blind and he fell as if dead to the ground. While his friends endeavored to assist him, and had already given him up for dead, some asked the saint to pray for him. This she did, and he instantly recovered and again received his sight.

Surprised at this miracle, the governor was inclined to dismiss the holy virgin. But the idolatrous priests exclaimed that it was the result of magic, and excited the people to demand that Agnes should be put to death as a witch. Fearing an uprising if he should discharge her, and, on the other hand, being unwilling to put her to death, the governor left the judgment of the case to his lieutnant, Aspasius, who condemned her to be burned alive. The funeral pile was accordingly erected; the saint was placed upon it, and the fire enkindled. But the flames, respecting her person, divided themselves on either side, and consumed many of the idolators who assisted at the execution.

Despite this, however, the priests and the people continued to cry out that it was the work of the devil, and obliged the lieutenant to send an executioner to behead her. The horror of such an execution cause even this minister of cruelty to turn pale, and, as says St. Ambrose, he trembled to give the stroke. But the saint encouraged him, saying:

"Hasten to destroy this my body, which could give pleasure to others to the offending of my divine spouse. Fear not to give me that death which shall be to me the commencement of eternal life."

Then raising her eyes to heaven and beseeching Jesus Christ to receive her soul, the tender virgin received the stroke of death, and went to receive from her Saviour the palm of her triumph. As early as the time of Constantine the Great a church was erected in honor of St. Agnes. And her feastday is celebrated twice a year by the church, on January 21st, in honor of her earthly triumph; and on January 28th, in commemoration of her heavenly reward.

# SHALL I BE A PRIEST?

By Rev. M. Schudlò C.Ss.R.

THERE ARE so many splendid professions in the world which secure numerous advantages to men. Doctor, lawyer, soldier, etc. Men are quick in appreciation of their professions, Unfortunately the world pays no attention to the sublime dignity of the Catholic priesthood. Although the work of the noblest professions cannot be the work entrust by Christ to His priests. The doctor heals bodies, the priest heals the souls which are infinitely more precious than the bodies. The lawyer fights against injustice, the priests combat immorality and sin through which innumerous souls get lost forever. The soldier defends his citizens against covetous enemies, the priests fight against Lucifer and his dark spirits. A teacher trains the minds of children, the priests train souls to lead a Christian life on earth and secure their eternal bliss hereafter. The good effects done by almost any of these professions is bounded by the limits of time and this earth, the good done by a priest lasts forever and will be recognized at its full value on the last day of judgment. All other professions try to make earth a happier place for men to live in while the priests are striving to prepare mankind for an unending happiness in heaven. The priests hold the battlefront for Christ, snatching souls from Satan and leading them to God and paradise.

Everything in the life of a Catholic priest is centered on God and souls. He is promoting the glory of God and the salvation of souls when he celebrates the Divine Liturgy, when he recites his daily breviary, spends hours in chilly confessionals of his sick parishioners, prepares his sermons, instructs children in the principles of Christ's Gospel or spends evenings in the rectory parlors, waiting for his parishioners. Pope Pius XI says in his encyclical: "Although Christians are but too often forgetful of God when everything is alright, nevertheless led by a natural instinct turn to the priests for prayers in private and public crisis; every knee of the unfortunate implores comfort from a praying priest they turn to him for celestial help during their exile." (Ibid., p. 19).

Each zealous priest can truly repeat the words of St. Paul: "I became all things to all men, that I might save all." (I Cor. 9, 22). A great French preacher, Father Lacordaire, eloquently described the ministery of a Catholic priest, when he wrote: "To live in the midst of the world without wishing its pleasures; to be a member of each family, yet belonging to none; to share all sufferings; to penetrate all secrets; to heal all wounds; to go from men to God and offer Him their prayers; to return from God to men bringing pardon and hope to have heart of true charity and a heart of bronze for chastity: to teach always—what a glorious life! And it is yours, Priest of Jesus Christ!"

Priestly Qualifications

Catholic moralists and educators have often considered the question of the moral and spiritual requirements in an aspirant of the priesthood. The pastors of our parishes throughout Canada and the United States are looking for the signs of a priestly vocation in our boys or young men. The Council of Trent has declared that the Church regards not as her ministers, but as robbers all those who assume the priesthood without a vocation: "They must be considered not as ministers of the Church, but as robbers and brigands." (Sess. 23, c. 4).

It goes without saying then, that whosoever aspires to the priesthood must carefully examine whether he has a true vocation to Holy Orders for Christ will not call a young man unless he has the necessary qualifications, or at least the possibility of developing these qualifications.

These qualifications and requirements, however, are neither difficult nor complicated. St. John Chrysostom says apropos: "Since this (sacerdotal) dignity is great, it must be approved by a divine sentence, so that only the one that is worthy may be admitted thereto." (In Tim. I, hom. 5).

How can a young man who wishes to become a Ukrainian Catholic priest know whether he has a true vocation in order to become a worthy minister of Christ's Church?

In answering the question of the signs of a real vocation to the priesthood, we relate here the controversy which broke out in France at the beginning of this century. The occasion for this controversy was a book published by Canon Joseph Lahitton: *Sacerdotal Vocation*.

At that time particularly in France, the teaching prevailed among Catholic theologians that an internal impulse felt in the heart was absolutely required for entering the priesthood. This teaching led to a startling conclusion; some theologians did not hesitate to maintain that one must rely on human advice and invitation in order to enter the sacerdotal state. Canon Lahitton attacked these erroneous assertions and tried to bring the question of ecclesiastical vocation into line with the definitions and the teaching of the Church. He affirmed in his book: "All are said to be truly called to the priesthood whom the bishop legitimately invites and chooses." His statement was praised by some and denounced as unsound by others. The question was discussed at Rome until the Holy See itself put an end to the controversy. Cardinal Merry Del Val, Secretary of State, wrote a letter on July 2, 1912, to the Bishop of Aire concerning the book written by Canon Lahitton. He notified the Bishop of Canon Lahitton that His Holiness Pope Pius X had appointed a special commission of Cardinals to verify the statements contained in the book: *Sacerdotal Vocation*. The Commission examined the statements of the two theses and pronounced the following judgment on June 20th, which was confirmed by Pius X on June 26, 1912: "The work of the Excellent Canon Joseph Lahitton which bears the title *Sacerdotal Vocation* is in no way to be condemned. In fact it is to be approved when he says that: (1) No one ever has any right to ordinations antecedently to the free choice of the bishop; (2) the requisite on the part of the one to be ordained, which requisite is called sacerdotal vocation, does not consist, at least necessarily and ordinarily, in a certain inclination of the subject or in inducements of the Holy Spirit to enter the priesthood, but (3) on the contrary, in order that one may be rightly called by the bishop, nothing further is necessary than the right intention

together with fitness (based on the gifts of nature and grace sufficiently confirmed by a good life and the required learning), which give well-founded hope that he will be able to fulfill the duties of the sacerdotal state properly and observe the obligations of that state holily." (A. Vermeersch, Op. cit., pp. 76-77).

# COMPANY--KEEPING IN THE LATE THIRTIES

By D. F. Miller

*Problem*: I am thirty-eight years old and am keeping company with a man who is a little past forty. We seem to get along wonderfully well, in fact are in love, and he has spoken to me about getting married. One thing has made me hesitate. If I marry at my age, must I do so with the thought of possibly having a family? I have heard and read that bearing children for the first time in the late thirties is very dangerous. Must I face that danger? If so, would it be wiser not to marry at all, or at least to wait for several years?

*Solution*: One thing should be ruled out very clearly from the start and that is the thought of continuing your steady company-keeping with the intention of not marrying at least for several years. To do that while being, as you say, in love, would be to remain deliberately in a very proximate occasion of sin without necessity. If for any reason you decide that marriage is out of the question for eight to ten years, the only prudent thing to do is to decide that close company-keeping should also be put off for close to eight or ten years.

If you think about marrying, you must do so with the consideration of the possibility that you may have children. It would be gravely wrong to enter marriage with the idea of taking measures to prevent yourself from ever having children; indeed, the marriage would be an invalid one if you excluded from the contract the very right to such actions as might result in your having children.

We do not think there is sufficient reason for you to be overfearful of the danger of childbearing at your age. If a thorough physical checkup reveals that you are in sound health, and if you are sufficiently stable of mind not to permit imaginary fears to make you panicky, you should be able to face marriage and its responsibilities with calmness and joy. This should be especially easy if you possess solid religious principles and childlike confidence in God. God's interest in your welfare and His care of your future may be counted on to balance any special difficulties that may arise if you have a family. And remember always that only God knows whether you will ever have a child. I would say: Get married, but do so with unreserved acceptance of all the responsibilities of marriage, and with unshakable confidence in God.



# I'D LIKE TO KNOW...

Q. What is a relic?

A. A relic is a memento of some deceased person. Generally the word relic refers to a body of a saint or fragment of the bodies or articles used by the saint.

Q. What is meant by a Doctor of the Church?

A. The title of Doctor of the Church has been conferred upon certain ecclesiastical writers on account of their pre-eminent teaching of Catholic doctrine. The root meaning of the word *doctor* is "teacher".

Q. What happens to those who die unbaptized? Do they all go to hell? Did all those who died before Christ's sacrifice go to hell?

A. Unbaptized infants who die, most probably enjoy a natural happiness forever, without the vision of God which has been promised only to those who are baptized. The good people who died before the death of Christ were detained in Limbo until Christ came to release them and admit them into heaven after His death.

Q. Are there any mortal sins against purity other than adultery and fornication?

A. The virtue of purity is that by which a person rejects and resists all indulgence of sex that is contrary to the sublime purpose for which God intended the powers of sex to be used. God intended that the pleasures He attached to the sex powers be enjoyed only in marriage and only in subordiation to the primary purpose for which He designed those powers, *viz.*, the procreation of children. Therefore any deliberate seeking of or consenting to sex pleasure outside of marriage, alone or with others, through deliberate thoughts, desires or evil actions, is always a mortal sin. It is also a sin against purity for married people to indulge in in full sex pleasure while deliberately interfering with or preventing the purpose of their act from being attained.

Q. Why is the Ukrainian Catholic Rite really Catholic in the same way as the Latin Rite?

A. The Ukrainian Catholic Rite is in the same way Catholic as the Latin, because its members fulfill three conditions required to be a Catholic.

Q. What are these three conditions required to be a Catholic?

A. These conditions are:

(1) One must profess and believe the same faith taught by our Savior Jesus Christ,

(2) One must make use of the same seven Sacraments instituted by Jesus Christ,

(3) One must recognize as the visible head of the Church on earth the Bishop of Rome, the Pope.

Q. I am a divorced woman and have a four-year-old son. My husband Charles drank a lot and messed up our marriage, so we got a divorce eighteen months ago. Now he wants to come back to me. He says he has quit drinking. I still love Charles very much, but I'm afraid the same thing might start all over again. Should I give him another chance? How can I be sure?

A. You can't be sure of anything. All you can go on is the evidence of past experiences, and present circumstances. That's how we make all our decisions, isn't it?

By this time I'm sure you've learned that people will not change just because you love them and want them to change. Love and understanding go a long way, and he probably needs you badly. A man who drinks is a lonely man, someone who's living with a burden that's too big for him.

My advice to you is to see him steadily. Date him exactly as you did during your courtship days. Make sure that he has really faced the problems that made him drink. You know him better than I. You can help him build a strength inside himself that will prevent his going back to alcohol as an escape. If it looks as though he might weaken, tell him you want him to be a proud husband and father. And together you might consult your local branch of Alcoholic Anonymous or a family service clinic in your community, That' the only practical and realistic way of making the future secure for all of you.

Q. In accepting the truths of the Catholic Church, does not man surrender his private judgment to other men?

If the voice of the Church were the voice of man alone this would be true. But the Church is the voice of God and its ministers speak not in their name but in the name of God and with His authority. In submitting to the Church man accepts not human authority but divine authority.

N.B.—Questions will not be answered by personal letters. Inquiries about personal sins or marriage cases should be made in person to a priest who can make all necessary inquiries about the details. Anonymous questions are not answered; names and addresses are not published. It is impossible to answer all questions received, and those of general interest are given the preference. Address letters to:

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.
The Redeemer's Voice Editor,
661 High St.,
Newark, N.J.

---

A shipping magnate whose income is in the upper tax class went to a hotel cloakroom, where he deposited his coat. He handed the cloakroom attendant a dime. "There's a dollar for you sonny," he said, "less tax."

---

"When did you start to work here?"
"When they threatened to fire me."

# THE ADORATION OF THE MAGI

By Raphael Brown

*..The "Adoration of the Magi" is a brief excerpt from the life of Our Lady in the new published book THE LIFE OF MARY AS SEEN BY THE MYSTICS, compiled and edited by Raphael Brown (Bruce). Based on the private revelations and visions of four great mystics—St. Elizabeth of Schoenau, St. Bridget of Sweden, Venerable Mother of Agreda and Sister Anna Catherine of Emmerich—the book presents in rich colorful detail a series of vivid events in the life of the Mother of God, showing how Our Lady was above all a "model of the interior life."*

THE MOTHER OF GOD knew by supernatural enlightment that on the night of the Nativity an Angel had been sent to announce the birth of the Savior of mankind to the three Magi Kings of the East, and she also knew that they would soon come to adore the Infant Jesus in the stable, for which she had a real affection. Yet when St. Joseph suggested that they move to a more comfortable dwelling in Bethlehem, Mary simply answered, without revealing the mystery:

"My husband and master, wherever you wish to go, I will follow with great pleasure."

Just then the holy Archangels Michael and Gabriel appeared to them both and said:

"Divine Providence has ordained that three kings of this world shall come from the East in search of the King of Heaven, and shall adore the Word Incarnate in this very place. They are already ten days on the way and will shortly arrive.

Joseph and Mary therefore set about preparing the grotto for the visit of the Kings, and during the following days the Blessed Virgin saw in visions the Magi travelling together across the deserts east of the Holy Land.

The three Kings, whose names (according to tradition) were Gaspar, Balthasar, and Melchior, ruled over what is now Iraq and Iran. Gaspar of Mesopotania the youngest, was light brown in appearance Balthasar of Parthia was dark brown, while Melchior of Media, the oldest was rather stout and had an olive-colored complexion. All three were unusually just and honorable men who were also great scholars and students of religion. Through their knowledge of the Old Testament prophecies and of certain traditions of their own peoples, they believed in the coming of the Saviour of mankind. And because they were kind and generous and good men, on the night of the Nativity they earned the privilege of being told by the angels in a dream that the long-awaited King of the Jews had just been born, that He was the Promised Redeemer, and that they were chosen by the Lord to seek Him and to honor Him. Though each one received this revelation separately, each was made aware that it had also been given to the other two. The three Kings awoke at the same hour of the night, filled with extraordinary joy, and prostrating themselves on the ground they humbly thanked and worshipped Almighty God. Then decided to leave immediately

for the Land of Israel in order to adore the divine Child. Without delay they prepared gifts and procured the necessary camels, provisions, and servants for their journey.

As each King set out that evening, he suddenly perceived a beautiful mystic star, which was formed by the angels, and in this star he saw a symbolic vision of a Virgin and a Child with a crown, who was the King of a heavenly city and whom all the kings on earth worshipped. The star then guided the three Magi in such a way that within a few days they came together, Melchior having travelled more rapidly than the others from his more distant kingdom. All three, who were already intimate friends, after conferring about their revelations, became still more inflamed with devotion for the newborn King, and they now pursued their trip together, always under the guidance of the star, which they could see as clearly during the day as at night. Each King was accompanied by four or five relatives and friends and a large number of servants, all riding on camels, dromedaries, or horses, and consequently the caravan consisted of about two hundred persons. The journey across the deserts, mountains, and rivers of Chaldea and Syria took nearly a month, despite fact that the camels and horses were unusually fleet footed. The whole caravan travelled in perfect order ,and everyone seemed filled with simple joy and devotion. At times, while contemplating the mystic star, the good Kings spontaneously composed and sang lovely canticles, with words such as: "Beyond the mountains we yearn to kneel at the feet of the newborn King!"

At last, after crossing the river Jordan, they arrived before the walls of Jerusalem, which, because it was the capital of Israel, they thought was the logical birthplace of the new King of the Jews. However, they were already disturbed by the fact that, contrary to their expectations, they had observed no signs of rejoicing among the people over the birth of the Messiah. Also as they approached the great city, the star almost faded from their sight. At the city gate they questioned some of the guards, saying:

"Where is the newly born King of the Jews? For we have seen His star in the East and have come to worship Him."

But to their astonishment, the guards and other Jews indicated that they knew nothing about the birth of a new King of Israel. Then at the request of the Magi, messengers were sent to arrange an interview with King Herod in his palace. And while they were waiting, the three Wise Men became very discouraged and only recovered some of their confidence after a period of silent prayer.

Herod having agreed to see the Kings the following morning, the caravan camped for the night in a large courtyard. But the Magi could not sleep. Instead they wandered through the city with guides, and studied the sky as though they were looking for the star. They thought that perhaps Herod wanted the Child King from them.

Actually Herod too was so deeply troubled that he could not sleep, and during the night he summoned the high priests and doctors of the Law to meet with him. And he inquired of them where the Christ was to be born. Unrolling their scriptures and pointing to a passage in the Book of Micheas, they said to him:

"In Bethlehem of Judea, for thus it is written through the prophet."



Becoming still more disturbed and fearful for his throne. Herod thereupon resolved to have the Infant King secretly put to death. Taking some of the priests with him, he went out onto a porch and tried in vain to see the star of the Magi. Meanwhile the scholars urged him to pay no attention to the fantastic stories of the Eastern rulers, for they insisted that if the Messiah had indeed been born, the fact would already be known both in the Temple and in the Palace. Realizing how unpopular he was among the people, Herod decided to keep the whole matter quiet.

He thereupon received the Magi in secret, at dawn the following morning in a large hall in which refreshments and bouquets of flowers had been prepared for his guests. After having made them wait a while, he entered, accompanied by several doctors of the Law, and proceeded to question the Wise Men closely concerning the time when the star had first appeared to them and concerning all that they knew about the Infant King. Then Gaspar described the vision which they had had of a Virgin and a royal Child whom the kings of the earth adored, because His kingdom was greater than all the kingdoms in the world. After telling them about the prophecy refering to Bethlehem. Herod hypocritically pretended that he too wished to adore the Infant King and he said to the Magi:

"Go and make careful inquiry concerning the Child, and when you have found Him, bring me word, that I too may go and worship Him.

Leaving the King very ill at ease and without taking any of his refreshments, the Magi set out with their caravan for Bethlehem. Soon after they had passed out of the city gate, they again perceived the star and burst into cries of joy and happy songs. Then they camped for a while and said some prayers, and all of a sudden a spring of clear, fresh water gushed out of the ground before their eyes. Taking this as a good omen, they built a small pool and let their animals drink their fill. The three Kings now ate their first meal since leaving Jerusalem. Later in the day they continued on their way over the hills of Judea to Bethlehem.

---

What better Christmas message could we convey to you this holy season, than that sung by the angels on the night of Christ's Birth, "Glory to God in the highest and peace on earth to men of good will." The message of the angels is as true today as it was when it first rang over the plains of Bethlehem. It is our sincerest wish that on Christmas Day the Most Innocent Babe of Bethlehem bless each of you with heavenly peace and may the joy that dwelt in the hearts of Mary and Joseph find its echo in your hearts.

We take this opportunity and kindly ask you, dear friend, to make your Christmas offering for the Christ Child by sending a donation for the Orphanage.

My offering for the building fund of a new wing for Orphanage $.....

Kindly send your donations to:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK.

# HOW TO "FIND JESUS"

By M. H. Pathe

"THERE ARE many things about the Catholic Church that I like. Her liturgy fascinates me. Her laws, even though I may not understand them, are so well directed to the sanctification of souls. Her world-wide charity is one of the brightest things in this rather dark world of ours. Her clergy are, by and large, a body of sincere and devout men. Her convents are always a source of great edification. Her congregations are well organized and ably directed."

Such a tribute from a non-Catholic left me all tied up in a question mark. Why was my traveling companion still on the outside looking in? We met in the diner on a train, and after the usual greetings, we seemed to hit it off together pretty well. Our conversation continued in the club room. There I bodly asked him if there was anything in the Catholic Church which he didn't like. I was surprised when he said:

"Oh yes—for the life of me I can't understand your Catholic adoration of the Virgin. To me it smells of superstition. But my chief objection to it is that I can't find any justification for it in he Bible."

"You're well acquainted with the Bible?" I put it.

"I read it every day," he said, "and I try to form my life in accordance with its teachings."

"Good for you," I remarked. "I wish we could persuade our Catholic people to follow your splendid example. Just a few Sundays ago our Bishops sent out a letter to all the parishes urging their congregations to the practice of reading the Bible every day."

He was surprised to hear that. I think he was under the impression that Catholics are forbidden to read the Bible.

But not to get off he track we had taken, I came back to the subject of our veneraion of the Blessed Virgin.

"I am surprised to hear you say that your acquaintance with the Bible has left you blank with regard to the position of God's Mother in the scheme of our salvation."

"Why," he said, "there's nothing about her in that book."

"Quite the contrary, my friend. That book is filled with the one great lesson of knowing God's Mother and of loving her, and on the Catholic teaching that it is through her you find Jesus, the Saviour.

"You will agre with me that the object of all our spiritual endeavors is to 'find Jesus'. We are put here on earth to know God, to love Him and to serve Him. 'Finding Jesus' is your Protestant expression that corresponds to our Catholic definition of the cheif purpose of life. Your faithful reading of the Bible is your conscientious effort to 'find Jesus'. In the Bible our Saviour has revealed Himself to us, and in many wonderful ways. Let us take the Bible and go in search of Him."

He seemed to be very pleased with this idea, and finding him content to let me talk on, I continued.

"Jesus was a little boy in the stable home of Bethlehem. Come, the Bible will direct us to Him. It



warns us not to waste any time going to the inns of the city. There was no room for Him there. (Luke 2. 7.). We shall find Him 'wrapped in swaddling clothes and laid in a manger'. (Luke 2. 13). See, the shepherds are going in. Shall we join them? Here we are, inside the cave. Over there is the Baby Jesus, and beside His crib ministering to Him, is Mary, His Mother. Would you like to take the Infant in your arms and press Him to your heart? But you must ask His Mother. You would do that in any home. After all she owns Him. It were rude, indeed, to ignore her. It would be inane to order her out of the house. There would be no Bethlehem without her. The Mother of Jesus is glad you came and she is very pleased to have you love her Child. And as you stand there, you must realize you found Jesus through His Mother, Mary.

"Perhaps you would like to visit the Saviour as a growing boy in the little home of Nazareth. The Bible will lead us to Him. Remember—it says, 'And he went and settled in a town called Nazareth' (Matt. 1.23). This is the house—a carpenter's shop is attached to it. For Joseph, the spouse of Mary, was a carpenter. (Matt. 13.55). You know, before we enter this home, I think we should knock on the door. That is common politeness. In answer to our knock the door opens, and I know you are both surprised and disappointed to see a woman standing there on the threshold. Albeit she is a beautiful woman, I can still hear you say that you do not want anyone to stand between you and you God. You have no patience with intermediaries. Should we ask this woman to get out of our way? Well, I forgot to tell you this woman rules here. She rules this house with the authority of the Heavenly Father. And ederybody in the house obeys the woman."

"Do you mean to tell me that Jesus, too, obeys her?"

"Oh yes, haven't you read that in the Bible? 'And He went down with them and came to Nazareth and was subject to them' (Luke 1.51). Be assured of this, the Mother of Jesus is very happy that you came. She welcomes you. She bids you in. She will call her Son, and He will obey her and come to you. And once again you find Jesus through Mary, His Mother.

"I think I can hear you say that you would rather meet Christ during His public ministry. You can talk to the Miracle Worker without going through His Mother. Oh—again I must refer you to the Bible story which tells you that the first revelation of the Miracle Worker was made through the intercession of Mary. At the marriage feast in Cana of Galilee, the Mother of Jesus appealed to her Son, to save the embarrassment of their host. He seemed to ignore her, but she knew He would do what she asked. She said to the attendants, 'Do whatever He tells you' (John 2. 5). He changed the water into wine. 'This first of His signs Jesus worked' (John 2. 11). And it was Mary, don't forget, who 'manifested His glory' (John 2.11). It would seem that you cannot escape the conviction that the Miracle Worker is discovered through Mary, His Mother.

"At least you come to the conclusion that you would rather find Jesus on Calvary. There, you fondly hope, you will not be bothered by the presence of this woman. Oh, what a pity your prejudice, may I say it? closed your eyes to the most beautiful and the most tragic words in the Bible. 'Now there

# NEW YEAR'S WISHES

The editor and the administration of the Redeemer's Voice extend their hearty wishes of a Happy New Year to all our Readers, Friends and Benefactors. May Infant Jesus and His Immaculate Mother bless and fulfill all your wishes and dreams in 1954.

Our watchword for 1954 is: *"Every Reader and Friend of our monthly should get a new Subscriber for the Redeemer's Voice!* Forward! Christ and His Mother will help you!!

was standing by the cross of Jesus His Mother' (John 19.25). How can you adore the Sacred Body that was 'all wounded for our iniquities' (Is. 53.5) and ignore her of whose flesh it was made? How can you thank Christ for the sacrifice that wrought your redemption and forget her who so intimately cooperated with Him in this sacrifice?

"We don't adore Mary. We honor her 'whom the King hath a mind to honor' (Esther 6.9). We love her because God loves her. We pray to her because we believe that her intercession with her Divine Son is as powerful in heaven as it was on earth.

---

### DON'T DISCARD OLD STAMPS!

Provided there are enough of them, old postage stamps are worth while saving.

With friends helping us, we are collecting them to help educate Redemptorist misionary-priests. Will you help us by sending yours?

**Do not peel stamps off the envelopes,** for torn stamps are of no value. Cut them off, leaving a white border of paper around the stamp.

Send your collection of stamps to:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**

---

### ATTENTION YOUNG UKRAINIAN MEN!

Dear Young Friend,— are you interested in promoting God's glory and the salvation of immortal souls through MISSIONS? We hope you are. A MISSIONARY is Christ's HERALD who spreads the Gospel of the Savior and leads souls to the Redeemer. The Missionary career is the most sublime vocation that Christ can bestow upon a young man.

Well, if you are interested in the missionary vocation and in helping souls on their way to heaven, THE UKRAINIAN REDEMPTORIST FATHERS are ready to help you become Christ's HELPER in saving souls for which Jesus Christ did not hesitate to shed His precious Blood.

If you like to become a MISSIONARY, write for a very interesting pamphlet "SHALL I BE A REDEMPTORIST"? written by Fr. Michael Schudlo CSsR. The Redemptorist Fathers are missionaries by profession. Our people in Canada and the U.S.A., and also of the Ukraine, need numerous missionaries who will lead them back to Christ from sin and ignorance.

Write at once, enclosing 25c, to:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

or, if you are living in the U.S.A., to:
**Rev. Michael Schudlo CSsR.**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High Street,**
**Newark, N.J., USA**

---


## Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Конверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

## КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словаром і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CIL
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

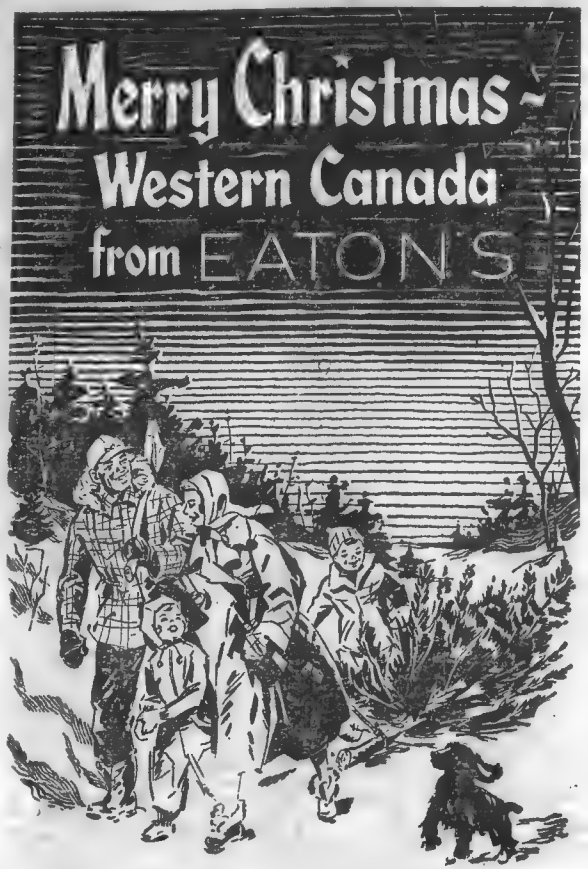
Merry Christmas -
Western Canada
from EATON'S

THE REDEEMER'S VOICE
ГОШІВ
ЛОЧАІВ
ЗАРВАНИЦЯ
БЕЛЗ
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
ЛЮТИЙ
Yorkton, Sask
20¢
FEBRUARY, 1964

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Умертвлення Конечне Християнам ..... о. С. М. 1
З Листів до Редакції ..... 4
Стрітення—Марійне Пожертвування ..... о. М. С. ЧНІ. 17
Про Східній Обряд ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 20
Вага і Сила Преси ..... Др. Мирон Коновалець 23
Четвертий Вселенський Собор ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 27
Прославлення Марії Горетті ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 34
Хотів би Ти Знати? ..... 37

Marian Year Program ..... 39
Why Be a Practical Catholic ..... 41
Attitude of the Polish Latin Church towards Union ..... Rev. M. Schudlo 48
We Must Tolerate Individuals, Not Their Errors ..... Rev. A. B. Horvath 53
The Worth of a Man ..... M. J. Fitzsimons, S.J. 54
Second Marriage ..... Ruth Bryan Gabour 57
Importance of Catholic Press ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 61
Laugh with Us! ..... 68

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1954

## Умертвлення Конечне Християнам

о. С. М.

СВІТ ганяється за роскошами, намагається за всяку ціну запевнити своїм любимцям щонайбільше задоволень і приємностей, погорджує покутою та насміхається з тих, що уникають заказані розривки та умертвляють свої пристрасті. Багато християн, забувши, що вони Христові учні та послідовники, вірять фальшивим засадам світу та проживають по кличам світовиків.

Свята Церква Христова, йдучи за приказом свого Основоположника Христа, "мужа болів", раз ураз завзиває свої духовні діти до покути та вмертвлення, пригадуючи їм, що християнин це **другий Христос,** Його жива відбитка та наслідувач. Християнин не буде правдивим християнином, слугою розп'ятого Спасителя, якщо не пройметься духом умертвлення та покути; діла християнина не будуть прославляти Спасителя, якщо його життя не стане невпинним, добровільним і повним самозреченням, що випливає зо всестороннього умертвлення. Св. Іван від Хреста потверджує наше твердження оцими знаменними словами: "Якщо хтось нехтує покутою, так йому не слід вірити навіть тоді, коли б він чинив чуда!" Чому? Бо його чуда не були б правдивими чудами, але тільки дивами, що навіть Сатана може підробляти, щоб зводити легковірних і необережних людей, бо ж знаємо зо Св. Письма, що часом "Сатана перемінюється в ангола світла!"

Християни мають вірити та слухати Христа, а не висланників Сатани чи тих, що свідомо чи несвідомо ширять його царство в світі та ведуть душі до прокляття. Чи ж Христос не сказав про Себе та своє навчання: "Я світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не ходитиме в темряві, але матиме світло життя!" (Ів. 8, 12). Навчання Христове це дійсне світло, що веде до правди та вічного життя. Ніхто не може рівнятися з Його навчанням, бо Він Бог. Навіть безбожний Руссо, що воював проти Христової Церкви, признав: 'Ісус Христос безмежне перевищує всіх учителів і добродіїв людства. Він притягає і ушляхетнює людський геній і серце". Віктор же Гуго зве Христа **днем** цебто сонцем, а Сократа, Пітаґора та Плятона з їхніми навчаннями в порівнянні до Христа називає незначними **смолоскипами.**

Що ж каже нам Христос? Он Його слова: "Хто хоче бути Моїм учнем, нехай відречеться себе самого, візьме свій хрест і йде вслід за Мною!" Св. Петро, вияснюючи першим християнам, чому Христос це муж умертвлення, каже: "Христос пострадав за нас, і оставив нам приклад, щоб ми йшли Його слідами". (І. Пет. 2, 21).

Життя ж Христа на землі це невпинна покута, страждання та

вмертвлення за наше спасіння. Від уродження Христос зазнав умертвлення: в яслах відчував холод, на пустині до Єгипту зазнав зимних вітрів і спраги, в назаретській робітні піт спливав з Його чола, руки відчували втому від цілоденної праці. Коли ж зачалося публичне Його життя, так Христос зазнав немало вмертвлень і недостач, бо порівняв Себе до бездомного паломника, що не має де голови прихилити на нічний відпочинок. Його тілесне вмертвлення закінчилося жорстоким бичуванням, коронуванням терням і розп'яттям на хресті за наші гріхи та провини.

Не менше ж душевних страждань прийняв Христос за життя в дусі умертвлення за наше спасіння. Злоба та наклепи фарисеїв, перекручування Його чуд, злобне толкування Його діл фарисеями. Грубість і шорсткість Його учнів, що здається ніколи за Христового життя не розуміли Його, поки Св. Дух не просвітив і перетворив їх у нових людей і не очистив їх серця та розуму, щоб стали духовими людьми. Далі приходить невдячність тих, що Христос учинив їм стільки добра, осушив сльози, звільнив із гріха та прокази. Зрада Юди немало зранила Серце Ісуса. Гоніння ж ворогів, суд перед первосвящениками, бичування і засуд на ганебну смерть сильно боліли Його! Христос же все те прийняв з любови до людей і пожертвував за наше спасіння Свому небесному Вітцеві.

Христос дивився на умертвлення та покуту не як на щось зле, але як на засіб, щоб чинити добро людям і прославити Свого Вітця.

Хто ж поважиться гордити покутою та вмертвленням, якщо все життя Христове було одним тягом умертвлень від колиски до гробу? Умертвленням може погорджувати тільки той, хто не має в собі Христового духа та не розуміє Його навчання. Хрест цебто умертвлення це ядро Христової Євангелії. Без хреста Христова Євангелія не мала б ніякого значення, але була б збіркою мрій і бездушних вигадок. Христос припечатав кров'ю та вмертвленням Своє навчання, тому воно має божеську вартість так, як сама Його Божеська кров, що нею забагрена наука Спасителя.

**Чому ж християнам потрібне вмертвлення?**

Он деякі рації, чому треба вмертвлятися:

1) Без умертвлення ми не можемо мати Христового духа та бути Його правдивими учнями. Хто ж не має Христового духа, той не належить до Христа та не може сподіватися стрінутися з Ним у небесному Царстві.

2) Без умертвлення неможливе правдиве християнське життя, бо бути християнином по Божому Серці значить відректися себе, виповісти війну своїм пристрастям і боротися з пожадливостями, що бушують у нашім тілі, поки не покормимо їх духові, й так відтворимо в собі блискучий образ Спасителя. Не вистачить мати освятну ласку хрещення, щоб бути правдивим християнином. Христос не сміє залишатися в нашім серці малою дитиною. Він мусить зростати, щоб стати повнолітнім. Образ Христа має бути ясний і повний, а не тільки нашкіцований. Ми ж ніколи не потрапимо виплекати в душі Христа до повноти Його духовного росту, як це вчинили Святі, поки не поневолимо при помочі умертвлення своїх пристрастей, що не дозволяють Христові зростати в нашім серці, але тримають Його в неповнім, дитиннім стані або попросту проганяють Його.



3) Без умертвлення нема ревности в нашім житті. Хто не умертвляє себе, той не зможе всім серцем віддатися Богові. Поділене ж серце, що тяготить між Богом і сотворінням, не може бути ревно цебто всіма силами служити Богові. Бог же не любить поділених сердець і забирається з них. Отак невмертвлена душа стається щораз менше здібна до добра, а щораз сильніша в своїх лихих забаганках і схильностях.

4) Душа без умертвлення не зможе довго вдержатися в стані освятної ласки, бо так зовнішні, як внутрішні вороги, диявол, лихі товариства, пристрасті та пожадливості візьмуть над нею верх і заведуть у пропасть гріха, а може й у вічне прокляття. Бог же не дає великої помочі тим, що не умертвляються. Без особливішої ж помочі душа не зможе піднятися з упадку, бо не буде мати сили та охоти. Послаблена своїми пристрастями подобає на того паралітика, що впав і сам негоден піднятися, бо й зрештою в такому стані йому ліпше лежати ніж стояти чи ходити. Це не значить, що вмертвлені душі не можуть згрішити. Ніхто не вільний від гріха на землі. Проте вмертвлена душа негайно підноситься з упадку, бо подобає на того силача, що похо́взнувся та впав, але негайно двигається та йде далі, бо йому приємніше ходити ніж лежати на землі!

Отож плекаймо духа покути та вмертвлення! Христос, Божа Мати та Святі Божі угодники й угодниці кличуть до нас: НАСЛІДУЙТЕ НАС, якщо бажаєте колись злучитися з нами в небі в вічнім щасті та роскошах!


## Зміна Адреси

**СЕМІНАРІЇ БОЖОЇ МАТЕРІ**
**в Ватерфорд, Онтаріо**

В перших днях липня ц.р. ОО. Редемптористи перенесли та влаштували Семінарію Божої Матері, що досі знаходилась у Ватерфорд, Онтаріо, до **Медовейл, Онтаріо.**

Просимо ласкаво пересилати всі часописи, книжки та кореспонденцію на нашу нову адресу:

**ST. MARY'S SEMINARY,**
**Meadowvale, Ontario, Canada**

**ОО. Редемптористи,**
**Ватерфорд, Онтаріо.**

**ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ**

## ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

**ЗМІНА АДРЕСИ:** Від 1-го липня ц.р. просимо ласкаво пересилати почтові марки на нашу **нову адресу:**

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary,**
**Meadowvale, Ont., Canada**


## ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**

# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

### МОНУМЕНТАЛЬНА КНИЖКА

Багато письменників різних національностей, редемптористів і нередемптористів, намагалися писати життя Св. Альфонса Лігорія, основника ОО. Редемптористів, одного з найбільших моралістів між католицькими богословами, великого почитателя Богоматері Марії, надзвичайно плідного аскетичного письменника, Учителя Католицької Церкви та Небесного Покровителя католицьких моралістів і сповідників.

Світова література цебто життєписі основника ОО. Редемптористів доволі численні в різних мовах світу. Вистачає згадати б хоча о. Берта, що видав обширне життя Св. Альфонса по-французьки, чи Капечелятра, що уложив таке життя Святого, що дехто не вагався твердити, що твір Капечелятра це вже "дефінітивна" праця про великого Святого, бо годі було б сподіватися, щоб хтось міг іще щось краще, докладніше та більше наукове написати про Св. Альфонса.

З появою нового твору в двох грубезних томах, що разом мають 1,868 сторінок великого формату: San Alfonso M. a De Ligorio, Fundator, Obispo y Doctor, пера отця Raimundo Telleria, Редемпториста, еспанської провінції, цю похвалу треба віддати о. Раймондові Теліерії.

Сам вигляд зовнішній двотомового твору о. Раймунда Теліерії робить прегарне враження. Артистичне та мистецьке виконання твору, гарний папір, твердооправлена окладинка доказують, що Шановний Автор подбав, щоб його твір захоплював око глядача.

Проте властива вартість твору о. Р. Теліерії лежить у виконанні самого твору, а не в його зовнішнім вигляді. Два великі томи наявно доказують, скільки труду Автор мусів вложити, щоб дати нам таке обширне життя Св. Альфонса Лігорія. Читаючи сам твір наш подив для працьовитости Автора зростає з кожною сторінкою твору, бо численні, часом може й надто численні цитати, незбито доказують, скільки труду мусів піднятися Автор, щоб написати подібну працю. Цих вже цитат тисячі в двох грубезних томах! Не дивниця, що о. Р. Теліерія трудився над цим твором двадцять літ. Тільки любов до Св. Альфонса та до Чина ОО. Редемптористів могла надхнути Шановного Автора такою геройською терпеливістю та спонукати його до таких сумлінних розшуків за документованими матеріялами по різних архивах Італії.

Писати про Св. Альфонса науковий життепис, висвітлити в правдивім світлі його гігантичну постать і колосальний вплив, що він мав на католицьких учених свого часу, ба й до сьогоднішніх днів, це річ не зовсім легка. Відтворити історичне, політичне, релігійне середовище, в якому проживав Св. Альфонс, це річ надзвичайно трудна, бо вимагає солідного простудіювання тогочасних обставин державних і церковних. Ці ж обставини в часах Св. Альфонса були надзвичайно складні, бо цезаропапизм, янсенізм, вільнодумство намагалися притупити в християнах змисл Божий, ба й зовсім зляїцизувати світ.

Шановний Автор не пожалів труду, щоб зрозуміти ці справи та так умілo представити їх у своїм творі, щоб Св. Альфонс виглядав мов живий перед очима читача. Оттому кожен науковець буде вдячний Шановному Авторові за його труд і працю. Вдячні ж особливіше будуть йому його Співбраття, ОО. Редемптористи. Автор подає багато речей, про які досіль не було згадки в жадних життєписі Св. Альфонса. Це вказує, що Автор терпеливо пошукував за документами та солідно провірював їх по засадам наукової критики.

### ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ

Канада збудувала величезну обсерваторію, щоб слідити за літаючими тарілками. В. Б. Смит, головний інжинер цілого проекту, не вагається заявити, що ці літаючі тарілки це літаки з других планет. Отож матеріяльні, розумні істоти із інших планет мали б приїжджати до нас на обсервацію. Чи це можливе? Не тільки можливе, але й правдоподібне, бо годі, щоб у всесвіті тільки маленька земля мала розумні істоти.

### ЛЮДСЬКА МАРНОТРАВНІСТЬ

Перша світова війна в 1914-1918 року мала такі кошти: 8,538,315 вбитих, 21,219,900 ранених, 7,750,919 полонених і пропалих. Разом 37 мільйонів людей___

Розвойовані в першій світовій війні народи ще до 1948 року були винні Америці 15 і пів більйона долярів, що ще досіль незаплачені.

Друга світова війна коштувала один трільйон і 116 більйонів долярів. Ця сума поділена дала б 560 дол. кожному мущині чи жінці чи дитині в цілім світі.



### ЯК ВДЕРЖАТИ РОДИННІ ЗВ'ЯЗКИ?

Дві речі можуть статися в родині, як діти доростуть і розійдуться по світі, а батьки залишуться самі.

Вони можуть всі триматися разом та втримувати родинну солідарність, хоч вони будуть розділені, вони можуть бути дуже зайняті своїми власними справами, але все ж таки бути одною родиною.

Або вони можуть постепенно віддалюватися. Родинне почуття завмре і члени родини будуть мати мало що спільного з собою, як вони з'їдуться разом.

Різниця між родинами, що вдержують родинне почуття і тими, що не вдержують проявляється у зусиллях, які вони зроблять на те, щоб втримати контакт з допомогою листування. Ті, що не роблять ніяких зусиль, кажуть, що вони є такі зайняті своїм життям, що не можуть ніколи знайти хвилинки часу, щоб написати кілька слів для вдержання родинного зв'язку.

Однак причиною того не є брак часу, а просто призвичаєння. Кожна напів-інтелігентна людина може написати цікавого листа за 15 мінут.

Чи не варт посвятити час до часу 15 хвилин на те, щоб вдержати зв'язок з батьками і братами та сестрами? Так родини діляться хоч трошки одні з одними своїм життям.

Чи не можете ви посвятити годинки на тиждень на родинні листи? Якщо ви не можете, то спробуйте позичити годинку з часу, в якому ви пльоткуєте через телефон зо своїми знайомими, які вдійсності мало значать для вас, або з часу, який ви витрачаєте на телевізію чи радіо?

Повірте, воно варт години на тиждень на те, щоб втримати зв'язки з членами своєї родини цілі роки.

### РІЗЬБИ СВІЙ ХАРАКТЕР

Самовиховання—це мистецька праця, що її завданням вирізьбити в нашій душі такий образ, що відповідає Божій думці про нас. Цю працю може виконати тільки кожний сам і ніхто інший за другого. Інші люди можуть тільки давати поради, вказувати правильний шлях, але остаточно ти сам, друже, мусиш відчути потребу працювати над оформленням цього чудового твору, що його Господь схоронив у Твоїй душі. Ти сам мусиш мати бажання статися благородним, сильним, лицарським. Ти мусиш знати, в якому положенні знаходиться твоя душа, що їй є шкідливе та чого їй недостає. Ти мусиш сам взятися за самовиховання та й мусиш собі добре усвідомити, що його успіх коштуватиме багато самовідречення, напруги та самоперемоги. Часто мусітимеш відмовити собі того, що давніше було тобі до вподоби, часто треба буде робити те, що не відповідає твойому смакові, та з затисненими зубами видержувати й тоді коли твої найкращі наміри та змусилля не будуть раз-у-раз кінчатися успіхом.

Твій характер, оформлення твого цілого життя залежить від дрібної праці. "Засій думку, а збиратимеш бажання; засій бажання, а збиратимеш діло; засій діло, а збиратимеш звичку; засій звичку, а збиратимеш характер; посій характер, а виростиш собі долю". Бачиш, з дрібних думок та діл є виткана твоя судьба!

"У кожній хвилині твого життя звертай свій зір з повагою й любов'ю на чесноту, не пропусти ні одної нагоди, коли можеш зробити щось доброго, й то навіть тоді, якби це противилось твоїй хвилині користі чи бажанню, призвичаюй свою волю це перемагати___ так здобудеш собі характер, що його силою довершиш колись великого і для твого часу і для майбутности так, що твоє ім'я будуть всі згадувати з високою пошаною і любов'ю.

Нашу волю мусимо виховувати згідно з Божою волею. Немає кращого успіху вишколу характеру над цей, коли можемо з цілою щирістю визнати: Господи, не моя, а Твоя нехай діється воля! Не може бути ціннішого самовиховання над це, коли ми після кожного вчинку, кожного слова, кожної думки питаємо себе: Господи, чи те, що я зробив та сказав, було справді Твоєю волею! Чи Ти також так хотів?

З тим вихованням характеру зачинай уже тепер, у твоїх молодих літах. У дорослому віці будуть твої старання спізнені. Характер розвивається в гаморі життя. І справді, хто попадає в світовий вир без сильного

характеру, цей тратить і цю дрібку характерности, що ще її може досі мав.

### ЗРІСТ ЛЮДСТВА

Бюлетень Об'єднаних Націй заповів, що за тридцять літ число людей на світі збільшиться до 3,600,000,000. Це значить, що за тридцять літ буде більше один більйон людей на земській кулі. Може цей бюлетень пересаджує та перебільшує можливість приросту людей, але за тридцять літ напевно буде бодай пів більйона більше людей на світі.

Людство мучиться в нужді, моральній і матеріяльній. Неодин здвигає плечима та каже безнадійно: "Що тут можна порадити?"

Читачу Голосу Спасителя, ти б здивувався, якщо б ти здавав собі справу, як багато кожен із нас може вчинити для свого страждучого ближнього. Не кажи: "Що я годен вчинити, щоб полегшити нужду людства?" Радше візьмися до роботи. Роби щось для свого ближнього, що біля тебе потребує помочі фізичної, матеріяльної, духової, моральної чи релігійної.

Як візьмешся до праці, так негайно переконаєшся, щоб Бог дав тобі величезну силу чинити добро, але дуже часто ти несвідомий цієї сили, тому й не вмієш використовувати її для добра ближнього та для Божої слави. Бог же буде тебе благословляти в твоїй праці, бо Його Син Христос приказав: "Ідіть, навчайте всі народи".

Сьогодні світ страшно терпить, бо не виконали Христового припорученя. Тільки 600 мільйонів людей у світі знають чи чули про Христа та Його Церкву. Це дуже малі здобутки на 2,000 літ існування християнства в світі.

Не кажи, що це місьонарі та священики мають людям голосити Христа! Це ж обов'язок кожного християнина запізнавати своїх ближніх із Христом, Його Церквою та Його наукою, що єдина має спроможність запевнити людству матеріяльний і моральний добробут. Отож: До Праці!

### ТОМА ЕДІСОН—ГЕНІЙ ЛЮДСТВА

Маленьке дитя народилося 11 лютня 1847 в Мілянті, Огайо, в Америці. Ім'я дитини—Тома Едісон. Хто б був при його народженні подумав, що це мале, немічне хлоп'я буде мати такий колосальний вплив на ціле людство своїми пречудними винаходами, якими ми сьогодні користаємося й уприємнюємо собі життя: електричне світло, телефон, телеграф, фонограф і багато інших..... Все ж це доконав Едісон, бо думав і намагався поліпшити долю людства.

Подумай, Брате, як скоро світ перемінився б із матеріялістичного в християнський, якщо б кожен християнин і християнка виказали стільки енергії та труду для духових речей, як Тома Едісон вложив у матеріяльні! Ох, за декілька десятиліть усе людство пізнало б Христа, Його Церкву та знайшло б у Христі розв'язку на всі проблеми та лік на всяку нужду!

Бог сотворив людей для неба, але вони приготованням на землі мають заслужити собі на це небо. Плян спасіння виготовлений Христом для всіх людей від 2 тисячі літ, проте людство не запізнається з ним і не використає його, якщо ми не подамо цього пляну своїм ближнім, що необзнайомлені з Христом і Його божеським пляном спасіння.

Отож до праці! З нами Бог! Нагамайся змінити на ліпше ту частину світу, в якій живеш, працюєш і пробуваєш! Бог учинить решту!

### ІМІГРАНТИ—ЦЕ ПІОНЕРИ

Кожний мешканець Канади, за винятком індіян та ескімосів, є або іміґрантом, або нащадком іміґрантів—заявив міністер іміґрації та громадянства В. Гарріс, промовляючи недавно на виставі Ради Канадійської Краєвої Єдности в Гемилтоні. "Ми віримо, що в цій країні є місце для громадян з багатьох країн світу"—говорив він. "Щойно на зібраннях, таких як сьогоднішнє, підчас якого чоловіки й жінки різних культур і різного етнічного походження є об'єднані спільною метою, можемо справді сказати: Ось тут маємо перекрій канадійського народу, тут можемо відчувати живчик нації".

Дальше міністер відмітив, що сьогоднішні іміґранти є такими ж піонерами, як ті, що розширили канадійські кордони. Вони бо допомагають будувати могутнішу Канаду і подібно, як канадійці давніших часів, відмовляють собі всяких вигод, щоб ними згодом могли втішатися їхні нащадки. "Ми, канадійці, належимо до числа найбільш щедро обдарованих долею народів у світі",—ствердив міністер Гарріс..

("Канадійська Сцена")



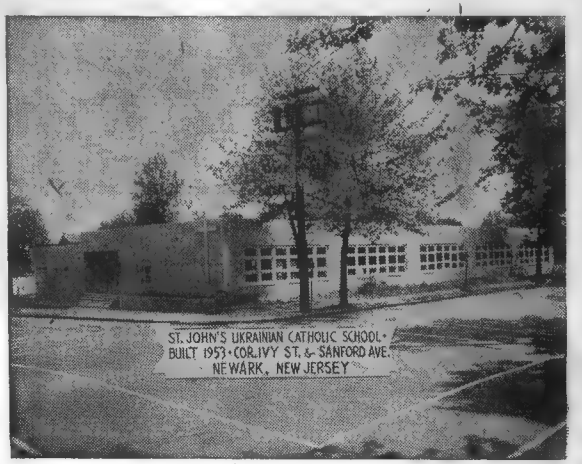


**Школа Св. Івана Хрестителя, Нюарк**

### БЛАГОСЛОВЕННЯ ШКОЛИ В НЮАРКУ

"День Подяки" 1953 залишиться довго милим спомином для всіх приятелів і парафіян нашої школи в Нюарку. Під проводом Впр. о. Пароха, Вол. Краєвського ЧНІ. наша парафія взялася до будови модерної школи, що вміщає понад 400 дітей.

26-XI-1953 року церковні та світські достойники зібралися на врочисте посвячення Школи Св. Івана Хрестителя в Нюарку. Бож. Літургію відслужив Преосв. Максим Германюк ЧНІ., що прибув з Вінніпегу на запрошення Їх Екс. Кир Константина. Церква була набита одушевленим народом. По обіді Преосв. Кир Константин Богачевський довершив посвячення модерної школи. Лат. архиєпископ Нюарку, Преосв. Тома Болянд був почесним гостем при обряді посвячення. Велика процесія всіх товариств відбулася перед доконанням посвячення. Сотки парафіян взяли участь у процесії. Багато дооколишніх священиків прибули на врочисту подію, гратилюючи Всеч. о. Парохові за велике діло доконане в Нюарку для нашої молоді.

Ввечері був бенкет в Укр. Централі. Велика галя була заповнена гостями. Між гостями були майор міста Нюарку, П. Карлін і інші міські урядовці. В численних промовах бесідники вихваляли велике діло та підкреслювали важність рідної школи для розвитку парафії та виховання дітей у прив'язанні до рідної Церкви та в українськім дусі.

Школа коштує 300,000 дол. Але це виплачується, бо вона запевнює розвиток нашій парафії.

Пр. о. Д. Лаптута ЧНІ. є адміністратором нової школи. Сестри Василіянки в ній є учительками.

Між гостями був Впр. о. Г. Шишкович із Канади та Монс. Бабак із Стемфорду.

Гратулюємо та виявляємо нашу щиру вдячність Панам і Паням Будівельного Комітету, що не щадили ні труду ні часу, щоб зібрати потрібний гріш і довести діло до славного кінця. Нехай Вселаскавий Господь і Преч. Діва, Мати Неустанної Помочі, Покровителька Чина ОО. Редемптористів винагородять усіх, що чимнебудь причинилися до збудования першорядної школи в Нюарку на славу Богу та добро українській громаді міста Нюарку й околиці.

Парафіянин.

### "ПРОТИ ЗАКОНУ"

Клюб Приятелів Укр. Книжки перевидав книжку В. Бірчака: "Проти Закону". Книжка цікаво написана-

Змальовує вона відрух нашого галицького боярства та народу на згіршення, що князь Володимир давав на своїм княжім дворі. Бояри та нарід повстали проти згіршення, бо бажали, щоб князь був для всіх прикладом християнського життя й чеснот.

Коли ж князь покаявся, то нарід пробачив йому та допоміг відзискати затрачений престіл і прогнати гнобителів нашого народу, мадяр, що були зайняли галицьке князівство та використали непорозуміння між князем і боярами, щоб поневолити наш край.

Книжка чудово змальовує моральний змисл нашого народу, що не годен без обурення та чинного спротиву дивитися на згіршення на княжому дворі, бо Божий і людський закон має бути правилом поведінки так для князів, як і народу.

Ретактор Голосу Спасителя.

### "УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ (1942-1952)"

Ось нова книжка про нашу Повстанську Армію, що написав Петро Мірчук. Книжка має 319 сторінок, багато знимок і фактів, що надзвичайно цікавлять кожного українського, щирого, пристрастями та партійництвом не засліпленого патріота.

Книжка поділена на чотири частини що змальовують повстання УПА, бої з німцями та большевиками. Подана фактами діяльність Упівців і їх рейди та оборона нашого населення перед німецьким і большевицьким гнобителем.

З книжки віє дух геройського спротиву наших хворобрих вояків на землях України та їхня посвята для добра нашої землі. Непереможний дух України живе та житиме в серцях відважних бійців, поки Україна не стане суверенною, від нікого незалежною державою.

Автор виразно збиває твердження деяких пропагандистів, що УПА це власність якоїсь політичної партії. УПА це українська, понадпартійна армія, що змагається за визволення України від большевиків.

Редактор Голосу Спасителя.

### "ДОБА СТРАХІТЬ"

Ось нова повість Ст. Любомирського, видана УНВС. Це ніби роман на тлі боротьби нашої Повстанської Армії. Автор змальовує різні дії УПА в боротьбі з большевиками.

Книжка "Доба Страхіть" дуже цікаво написана, хоч вона має аж забагато фантазії, щоб могла наближатися до дійсности. Книжка-роман насичена динамічністю, що поривае молодого читача. Подекуди Автор робить аморальні висновки чи ставляє аморальні засади. Проте слід зазначити, що під кутом моральности "Доба Страхіть" непомірно краще представляється ніж його книжка "Жорстокі Світанки".

Якщо б молодий Автор трохи вчитувався в засади Св. Євангелії та час до часу прочитав бодай катехизм, що його вчився в школі, так не одне твердження пропустив би в своїй книжці, бо воно противилося б його християнському світоглядові. Сподіваємося, що молодий Автор послухає нашої поради, і тоді його книжки стануть правдивим вкладом у нашу книжкову працю для виховання молоді на засадах Христової Євангелії.

Редактор Голосу Спасителя.

### ЮВІЛЕЙНІ МІСІЇ

**Клівленд, Огайо, 22-29-XI-1953**

Ця ювілейна місія пройшла під покровом Св. Йосафата, великого мученика за злуку української Церкви з Римом. Люди гарно приходили на місію та тричі прийняли загальне Св. Причастя, останнє за нашу Церкву і нарід під большевиками. Пр. о. Мих. Щудло ЧНІ. проповідав місію на запрошення Впр. о. Монсіньйора Д. Греська, що побудував прегабну, величезну школу в парафії, до якої ходять яких 500 дітей.

**Питсбург, Па. 29-XI-6-XII-1953**

Ювілейна місія гарно вдалася. Проповідав її о. М. Щудло на запрошення Всеч. о. Пароха Мих. Кіндія. Хоя погода не дуже дописала, нарід все-одно приходив на місію. Численні Св. Причастя вказують на успіх місії.

**McKeesport, Pa. Nov. 15-22-1953**

The Jubilee Mission in our parish was a success. At the invitation of our young pastor-administrator to the Mission was conducted by Rev. M. Schudlo CSSR. The faithful of our parish showed a wonderful zeal in attending the church services followed by two sermons, the first in English, the other in Ukrainian.

Now we are working on a drive to build a new Ukrainian Catholic church in McKeesport. We have a very active Pastor John Litvak under whose inspired leadership we hope to achieve our aim soon.

Parishioner.



✝

## ВПР. о. ТЕОДОСІЙ ДОБКО, ЧСВВ.

Несподівано 11 грудня 1953 р. помер наглою смертю в 46 р. життя і 21 р. священства бувший Протоігумен Канадійської Провінції ОО. Василіян, Президент Видавничої Спілки "Українські Вісті" (Канада), член Ордену Лицарів Колюмба, дуже ревний священик, джентелмен і зразковий громадянин, щиро люблений і шанований усіма Впр. о. Теодосій Добко ЧСВВ.

Про його діяльність добре поінформовані "Українські Вісті" (Канада) пишуть:

О. Теодосій (хресне ім'я: Теодор) народився в Йорктоні, де закінчив і початкову школу і ювенат ОО. Редемптористів в Йорктоні. Після того вступив до О. Василіян, закінчивши новиціят у Мондері, потім Духовну Семінарію в Монтреалі і в 1932 р. був рукоположений на священика.

Майже всю свою священичу працю вклав у душпастирювання на теренї сьогоднішнього Апостольського Ексархату Зах. Канади. Від 1932 до 1935 р. був душпастирем нинішніх душпастирських округ Скаро, Дерверт, Мирнам та Інніфрі. В рр. 1935-1939 працював успішно на широких просторах округи Піс Ривер, об'їжджаючи щороку десятки тисяч миль. Там, завдяки його колишній праці, пишається сьогодні вже кількадцять наших церков, кілька резиденцій для священиків та існують три душпастирські округи. В р. 1939-1940 обслуговував теперішні душпастирські округи Голден та Равнд Гилл, а крім цього клав перші основи під нинішні едмонтонські парафії Пресв. Евхаристії в Північному Едмонтоні, св. Володимира в Калдер та Покрова Пресв. Богородиці в Беверлі. В рр. 1940-1948 працював серед незвичайно важких обставин у Британській Колюмбії, де завдяки великому вкладові його праці парафія у Ванкувері зросла з 22 членів до 340 і де набуто церкву. Поза Ванкувером доїздив теж до Вікторії, Чиливек, Лулу Айленд та інших українських осередків у Брит. Колюмбії.

В часі війни призначили о. Теодосія теж капеляном на Західну Канаду для українських католицьких вояків Канадійської Армії. Це завдання виконував він побіч своїх звичайних душпастирських обов'язків.

В 1948 році передано о. Теодосієві до обслуги сьогоднішні душпастирські округи: Вильна, Редвей, Редвотер та Егрімонт. Одначе вже після кількох місяців праці о. Теодосія призначено Протоігуменом Канадійської Провінції ОО. Василіян, що ним був він аж до серпня 1953 р.

За часів його Протоігуменату розпочато малювання катедральної церкви і справлено до катедральної церкви дубові лавки й устаткування до захристії.

Був любителем співу й усюди організував хори по парафіях.

В Покійному втратив Преосв. Владика Кир Ніль, Апостольський Ексарх Зах. Канади щировідданого й ревного священика, ОО. Василіяни зразкового єромонаха, українці зразкового громадянина-патріота, а канадійська суспільність одного з кращих своїх синів.

### ОВКБУРН, МАН.

Дня 27 листопада 1953 упокоївся в Бозі бл. п. Іван Осадець з Овкбурн, Ман., брат Всеч. о. Василя Осадця, пароха в Принс Альберт, Саск. Покійний полишив вдову Розалію і 5-ох синів. Він був дуже ревним католиком і ціле своє життя працював для нашої церкви. Похорони відбулися дня 2 грудня ц.р. під проводом о. кан. Антона Лугового, о. Василя Осадця і о. Йосифа Романишина, місц. пароха. Вічна йому Пам'ять!

### ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдну подяку Господу Богу, Найсв. Серцю Ісуса і Матері Божій за отримані ласки і опіку через моє життя, моєї дружини і її родини.

Михайло Баранюк, М. Ровд.

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісусовому за вислухану просьбу.

Н.Н., Росселл, Ман.

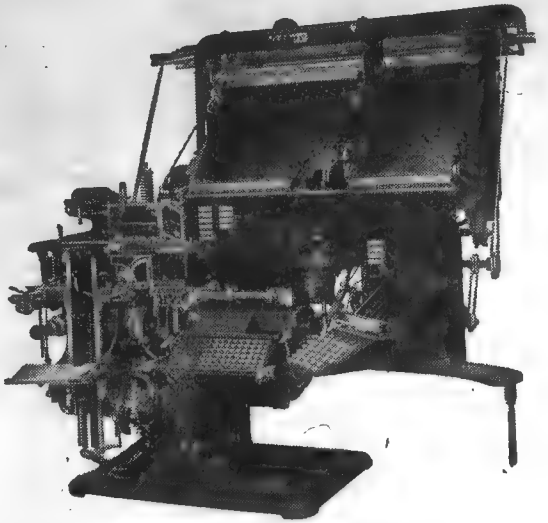

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



### ПРЕСОВИЙ ФОНД

Слідуючи добродії надіслали свої жертви на пресовий Фонд Голосу Спасителя. Нехай добрий Ісус благословить їх!

| | |
|---|---|
| Козяк Гр., Едмонтон | 1.00 |
| Воронюк І., Вакав | 1.00 |
| Безралко Ярослав, Торонто | 1.00 |
| Яцканіч Ольга, Бівер Медовс | 1.00 |
| Маланчук Іван, П. ля Прері | 1.00 |
| Миронюк А. пані,, Гамільтон | 1.00 |
| Лукій Василь, Чемсфорд | 1.00 |
| Збірка на похороні, І. Осадець | 5.00 |
| Дубик Гр., Кадворт | 2.00 |
| Мельник Марія, Спрінг Велей | 1.00 |
| Всеч. о. Дюк П. Г., Мед. Лейк | 10.00 |
| Путас Катерина, МкКіс Порт | 2.00 |
| Брезден Катерина, Вилтон | 1.00 |
| Шатинський Вас., Момарт | .50 |
| Сторожук Д. Пані, Росбурн | 1.00 |
| Пенсяк М. Б., Вайкавнт | 1.25 |
| Станчук Вас., Ангусвил | .50 |
| Косманко І. Пані, Торонто | 1.00 |
| Іваніча Василь, Сатерленд | 1.00 |
| Яник Семко, Шол Лейк | 1.00 |
| Дашко Юстина, Торонто | 1.00 |
| Воронюк В., Райкрофт | 1.00 |
| Мартинюк Павло, Гирі Гилл | .50 |
| Дзаган К., Садбурі | 1.00 |
| Вавришин Н. Пані, Торонто | 1.00 |
| Ілія Ю., Словтсбург | 1.00 |
| Королюк М. Пані, Форт Вилям | 2.00 |
| Пристанський С., Розендейл | 1.00 |
| Дробот Павло, Малой | 1.00 |
| Кісей С., Вернон | 1.00 |
| Павлюк Розалія, Перт Амбой | 1.00 |
| Безралко Павло, Фініксвил | 2.00 |
| Бойко Варвара, Норвок | 2.00 |
| Гузяк Никола, Просперіті | 1.00 |
| Михальчук І., Ярослав | 1.25 |
| Жілковський Іван, Вінніпег | 1.00 |
| Похорон, П. Чіпурда, Ростерн | 12.95 |
| Рудик М. Пані, Бостон | 3.00 |
| Костевич Дмитро, Денгом | 1.00 |
| Пирчак Катерина, Шікаго | 5.00 |
| Солима Лев, П. ля Прері | .25 |
| Балак Н., Ешвил | 1.00 |
| Дмитришин А., Вінніпег | 2.00 |
| Бойко Петро, Ріджтавн | 1.25 |
| Матрофіл Н., Стемфорд | 3.00 |
| Венгер Мих., Кінгмен | 1.00 |
| Збірка С. Булич, Бекенгем | 6.50 |
| Кокорудз Т., Амстердам | 4.00 |
| Козик М., Елк Пойнт | 1.00 |
| Жубрицька А., Відір | 1.00 |
| Кис Ірина, Боском | 2.00 |
| Цалин Никола, Вакав | 1.00 |
| Горбач Г., Йорктон | 1.00 |
| Василишин Марія, Ню Йорк | 1.25 |
| Ожибко В. Пані, Едмонтон | 1.00 |

### НА МАШИНУ ІНТЕРТАЙП—

| | |
|---|---|
| Назарук Пані Марія, Конема | 3.00 |
| Гриценко Іван, Амстердам | 2.00 |
| Баранюк Мих., Мовнтен Ровд | 1.00 |
| Кузек А., Ванкувер | 2.00 |
| Олексюк Анна, Гамболт | 2.00 |
| Косманко І. Пані, Торонто | 3.00 |
| Яник Семен, Шол Лейк | 2.00 |
| Дрібненький Андрей, Вилтон | 1.10 |
| Грицак Василь, Віста | 1.00 |
| Мельник Ева, Кемпбел | 1.00 |
| Войтович Іван, Н. Беселфорд | 1.00 |
| Галян Мих., Жамайка | 1.25 |
| Ковальчук Фред, Рама | 1.00 |
| Яремко Василь, Йорктон | 3.00 |
| Щурик А., Едмонтон | 1.00 |
| Романюк В., Дервент | 1.00 |
| Палюк Розалія, Перт Амбой | 1.00 |
| Тиран Розалія, Рочестер | 1.50 |
| Голобовський С., Фирвю | 5.00 |
| Чорний Захарій, Елмайра Гайтс | 1.00 |
| Ханас Славко, Ла Керей | 1.00 |
| Вайда Марія, Ебенізер | 3.00 |
| Олеський Андрей, Кеселгар | 3.00 |
| Косцільник А., Торгілд | 3.00 |
| Козик М. Пані, Елк Пойнт | 1.00 |
| Мирежук Іван, Йорктон | 1.00 |
| Фик Мих. І., Калдер | 2.00 |
| Приступа Василь, Айтуна | 1.00 |
| Кардаш Данило, Сенді Репідс | 1.00 |

Щиро дякуємо за жертви. Хто слідуючий?

### РОСТЕРН, САСК.

24-го грудня 1953 рознеслася сумна вістка про несподівану смерть бл. п. Параскевії Чіпурди. Прожила 69 років. До Канади приїхала в 1904 році із Городенки та замешкала на фармі у Ростерн. Того самого року подружилася та через цілий час проживала на фармі. Тіпько протягом останніх 7 років проживала в містечку Ростерн.

Була добра громадянка, добра членкиня церкви, тиха, дбайлива й щира фармерка. Заупокійну Службу Божу і похоронні обряди відслужив о. А. Хорунжий, що виголосив також прощальну проповідь.

Домовину покійної вкрили вінці зі штучних і живих квітів. Тіло спочило в гробі на новім парохіяльнім цвинтарі.

По похороні відбувся обід у салі під церквою, підчас якого о. А. Хорунжий перевів молитви та заохотив до збірки на нашу пресу, з котрої прийшло $20.95, з чого призначено 8.00 на Укр. Вісті а 12.95 на Голос Спасителя.

Покійна полишила по собі засмученого мужа, 3 доньки та 4 синів, (всі подружені), 14 внуків і 2 правнуки.

Похорон відбувся 29-го грудня.

Дай Боже покійній вічну пам'ять і царство небесне.

Присутний.

# ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

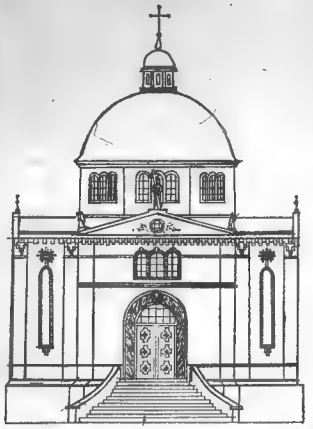

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В РОБЛИНІ

| | |
|---|---|
| Лідія Пирожинська, Бруклин | 2.00 |
| Марія Олеськів, Кеселгар | 12.00 |
| Василь Пенцак, Вайкавит | 5.00 |
| А. Дрібненький, Вилтон | 10.00 |
| Михаїл Лехман | 25.00 |
| Семен Голобовський, Фирвю | 5.00 |

Щиро дякуємо за ласкаві жертви. Нехай добрий Ісус винагородить стократно.

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

На Різдво о півночі Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. відправив співану Службу Божу й виголосив святочну проповідь. Та Служба Божа й проповідь були передані через радіо. Співав місцевий хор під проводом п. Івана Бонцала.

Дня 8 січня виїхав до Риму Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ., як представник української вітки оо. Редемптористів з Канади й Америки. В Римі він візьме участь у Виборчій Генеральній Капітулі, що починається з днем 2-го лютого.

На третий день Різдвяних Свят, з нагоди первомученика Стефана, парохіяни й знайомі зійшлися разом вечером на спільне свячене й вшанували в окремий спосіб тих, що носять ім'я того первомученика.

На Богоявлення о півночі була Архиєрейська Служба Божа й проповідь передані через радіо. Архиєрейську Службу Божу відправив Його Ексцеленція Кир Андрей, Ексарх українців католиків Саскачевану, в асисті Впр. о. Ів. Бали ЧНІ. й Пр. о. Ст. Гарванка ЧНІ.

Від 24-31 січня були окремі проповіді й публичні богослуження в церкві в намірені з'єднення християнських церквей.

Що вівтірка й четверга відбуваються нічні курси української мови в парохіяльній школі.

**Будьмо Апостолами Доброї Преси. Читаймо самі й запрекумеровуймо знайомим католицькі часописі. Підтримуймо свою пресу збірками, добровільними датками, як рівнож постійними передплатами.**



### ПОДЯКА

Провід духовної Семінарії Пречистої Діви Марії в Медоувейл, Онтеріо, складає сердечну подяку всім тим жичливим одиницям, котрі зложили жертву на удержання тоїж Семінарії. Жертву зложили:

| | |
|---|---|
| о. Пелех | 50.00 |
| о. Оленьчук | 15.00 |
| Пан Поворозник, Гемилтон | 250.00 |
| Пан Бабин, Торонто | 39.00 |
| Іван Баранецький, Кадворт | 15.00 |
| Пан Подлужевич, Торонто | 10.00 |
| Парафія в східнім Торонто | 83.00 |
| Пан Перейда, Віндзор | 20.00 |
| Пані П. Деренівська, Йорктон | 5.00 |
| Панство Михалчишин, Ш. Лейк | 5.00 |
| Пані Сорока, Арнолд | 1.00 |
| о. Довгович, Елмайра | 5.00 |
| Панство Миська, Ватерфорд | 5.00 |
| Панство Данилюк, Ватерфорд | 15.00 |
| Пан Монастирський, Ватерфорд | 2.00 |
| о. Бахталовський, Айтуна | 5.00 |
| Пані Сорочинська, Айтуна | 2.00 |
| Дмитро Баранецький, Торонто | 5.00 |
| Антін Курмій, Торонто | 5.00 |
| Анна Стухляк, Атлас | 5.00 |

Най добрий Ісус стократно відплатиться всім тим добрим людям, котрі не жалують своєї жертви для Його святої справи.

о. Григорій Шишкович ЧНІ.
Ректор Семінарії.

### БУЕНОС АЙРЕС

о. Микола Куницький, бувший парох Ворохти під Говерлею живий і здоровий. Веде душпастирську працю між українцями на передмістях Буенос Айресу. Вістка про його смерть в наслідок удушення boa-constrictoro-м виявилась неправдивою.

### ЗОРЯ, МАН.

**Бл. п. Теодор Прокопчук**

7 жовтня 1953 в шпиталі в Гилберт Плейнс, Ман., відійшов до вічности пок. Теодор Прокопчук в 78 році життя. Покійний приїхав з Галичини до Канади 1901 року і сейчас замешкав в околиці Зоря—сім миль на захід від Сифтону. 1902 році одружився з Розалією з дому Богуцьких.

Історія Зорі, зв'язана з життям покійного Теодора—бо був він один з перших поселенців. Важкі то були перші роки життя серед густих, непроходимих лісів. Тільки глибока віра й побожне використування християнських обов'язків та любов до Бога і Пречистої Діви кодавали йому сили в тих важких піонерських часах.

Лишає по собі п'ять гарних, побожних, характерних синів та три дочки: В Сифтоні: Михайла, Антона та Степана. У Мінеаполіс, Володимира; у Виндзорі: Йосифа. Дочки, Єдна у Виндзор, Франциc Гаврі у Торонті, Гелєна Савіцька у Саскатуні.

Також полишив одну сестру та одного брата.

В навечеріє похорону 12 X 1953 р. Всеч. о. Декан Григорій Овчарик відправив Парастас. На другий день відбувся похорон при великій участі вірних з ближчих і дальших околиць. Тлінні останки зложено на цвинтарі біля церкви Сош. Св. Духа на Зорі.

Підчас поминального обіду промовляли о. Парох і п. Михайло Івасюк, який заохотив зібраних до збірки на укр. пресу, щоб в той спосіб утривалити пам'ять покійного у хроніці Канади. Збірка принесла $28.70, з чого призначено 12.00 на Укр. Вісті, 6.00 на Голос Спасителя, решта на сироти.

Ширший опис та спис жертводавців та знимка пок. Теодора появилася в Укр. Вістях. — Жертвуючим щира подяка, а пок. Теодорові Вічна Пам'ять. —Учасник.

### ЮВІЛЕЙНІ МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В ЗЛ. ДЕРЖАВАХ В 1953 РОЦІ

**Впр. о. Гр. Шишкович:**

1. Белфілд, Н. Д., восьмедневна місія (31 V—7 VI): 23 проповіді, 230 сповідей.

2. Вилтон, Н.Д., восьмидневна місія (7—14 VI) : 23 проповіді, 107 сповідей.

3. Віда, Монтана, триднівка (14—16 VI): 4 проповіді.

4. Україна, Н.Д., шістьдневна місія (16—21 VI): 13 проповідей, 97 сповідей.

5. Горгам, Н.Д., восьмидневна місія 21—28 VI): 13 проповідей.

6. Бруклин, Н.Й. (Парафія св. Духа), восьмидневна місія (15—22 XI): 24 проповіді, 190 сповідей. Преп. о.

Іваночко ЧНІ., допомагав проповідувати по-англійськи.

**Впр. о. Іван Бала:**
7. Ансонія, Конн., восьмидневна місія (17—25 X): 31 проповіді, 300 сповідей.
8. Гартфорд, Конн., восьмидневна місія (26 X—1 XI): 19 проповідей, 215 сповідей.
9. Чесапік, Мд., п'ятиденна місія (8—13 XI): 20 проповідей, 150 сповідей.
10. Філядельфія (Катедра), 8-денвна місія (22—29 XI): 31 проповідей, 700 сповідей.

**Впр. о. Йосиф Бала:**
11. Клифтон Гайтс, Па., триднівка (22—25 X): 7 проповідей, 44 сповіді.
12. Ривергед, Н.Й., триднівка (3—6 XII): 8 проповідей, 72 сповіді.

**Впр. о. Мих. Шудло:**
13. Нентиковк, Па., п'ятидневна місія (6—10 V): 11 проповідей, 80 сповідей.
14. Спрінг Велі, Н.Й., триднівка (30 VIII—1 IX): 4 проповіді, 43 сповіді.
15. Бриджпорт, Конн., восьмидневна місія (4—11 X): 22 проповіді, 100 сповідей.
16. Вилкес-Беррі, Па., восьмидневна місія (11—18 X): 24 проповіді, 265 сповідей.
17. Філядельфія-Найстави, Па. (церква Христа Царя), восьмидневна місія 18—25 X): 22 проповіді, 127 сповідей.
18. Лейтровб, Па., восьмидневна місія (1—8 XI): 26 проповідей, 123 сповіді.
19. МкКіспорт, Па., восьмидневна місія (15—22 XI): 25 проповідей, 165 сповідей.
20. Клівленд, Огайо, восьмидневна місія (22—29 XI): 24 проповіді, 300 сповідей.
21. Питсбург, Па. (Св. Ів. Хр.): восьмидневна місія (29 XI—6 XII): 24 проповіді, 295 сповідей.

**Впр. о. С. Бахталовський:**
22. Лос Анджелос, Кал., (3—6 XII): Триднівка. Проповідей 8, сповідей 41.
23. Денвер, Колор., (12—15 XII): Триднівка. Проповідей 7, сповідей 52.
24. Сейнт Джосеф, Мізурі (16—23 XII): 8-дневна місія, проповідей 26, сповідей 76.
25. Омага, Небр., (27 XII—3 1 1954) 8-дневна місія, проповідей 20, сповідей 80.
26. Лінколн, Небр., дводнівка, проповідей 3.

Отці Редемптористи щиро-сердечно дякують Впр. і. Всеч. О. Душпастирям за гостинність у час святих ювілейних Місій і за те, що дали їм нагоду проповідувати місії за правилами і вказівками св. Альфонса Ліґорія, Покровителя католицьких моралістів і сповідників. Нехай Христос і Преч. Діва, Мати Неустанної Помочі, благословляють Всеч. Отців Душпастирів і їх працю для добра душ і слави нашого укр. катол. Ексархату в Америці.

**Отці Редемптористи,**
Нюарк, Н. Дж.

## КОМУНІКАТ

В днях 13-18 грудня 1953 відбулися Студійні Дні Федерації Товариств Українських Студентів Католиків "Обнова" в Римі. Студійні Дні були проведені під високим патронатом Їх Ексцеленції Кир Івана Бучка. Студійні Дні були присвячені темі "Світський апостолят християн-українців в сучасному світі". В них взяли участь крім чільних діячів руху католицької молоді, теж представники ширшого громадянства, що цікавиться християнською проблематикою. На Студ. Днях були заступлені слідуючі країни: Англія, Бельгія, Еспанія, Італія, Німеччина і Франція. Учасники прослухали 14 доповідей пп. о. Д-ра Хоми, о. Д-ра Вівчарука, Д-ра Маркуся, Лабуньки, о. Дзвоника, о. Шевціва, Д-ра Цимбалістого, проф. Томашівської, Д-ра Янів, о. Леськовича, Якемчука, інж. Сапіги, Ред. Даниленича і о. Д-ра Великого. Учасники Студ. Днів висловили щиру подяку Їх Ексцеленції Кир Іванові за їх батьківське ставлення до української студіюючої молоді і вирішили заактивізувати участь українських студентів в світському апостоляті.

За Управу Федерації ТУСК "Обнова":
Роман Якемчук, Президент — Остап Коцюба, Генер. Секр.

**Резолюції:**

—приняті Студійними Днями, що відбулися в Римі 13-18 III, 1953.—

А. Учасники Студійних Днів "Обнови" в Римі, прослухавши ряд доповідей на тему світського апостоляту в українській еміграційній дійсності, уважають за необхідне пожвавити дію Католицької Акції, та заактивізувати наше християнське громадянство, особливо католиків, на всіх відтинках громадського життя. Тому учасники Студійних Днів уважають за доцільне:

1) Посилити в рямцях Католицької Акції координування і унапрямлювання дії світського апостоляту в парохіях і в генеральних вікаріятах, евентуально за посередництвом відповідного секретаряту.

2) З метою поширення і поглиблення християнського світогляду серед нашого громадянства, зміцнити видавничу діяльність в ділянках релігійної проблематики, громадських справ, культури і науки.

3) Тому, що унійна проблематика стає чимраз більше актуальною, заохотити духовні і світські особи до основнішого простудіювання її, як рівнож до обговорення її з православними кругами.

4) Довести в громадському житті до оформлення українського християнського руху на базі спільної дії українців-католиків із православними українцями з метою зміцнити й узгіднити дію українців-християн.

5) Розвинути і зміцнити співпрацю українських організацій християнського напрямку з відповідними іншонаціональними організаціями, а зокрема з міжнародним християнським демократичним рухом.

Б. Вислухавши доповідь о. Д-ра А. Великого, ЧСВВ, "Наша зустріч з православними", учасники Студ. Днів запрошують Федерацію ТУСК "Обнова" й УКАкадемічне Об'єднання "Обнова" започаткувати відповідну акцію яка б довела до спільної конференції чи студійних днів із православними братами для обговорення питання зближення обидвох наших Церков. Доброю нагодою для переведення цього рода зустрічі є день відзначення 1000-ліття хрещення св. Княгині Ольги. До Ініціятивного Комітету запропоновано голови обидвох, студентської й академічної, організацій "Обнова" і о. Д-ра Великого.

Управа Федерації "Обнова" має пошану зложити Їх Ексцеленції щиру подяку за їх ласкаве патронування Студійних Днів, за величезну матеріяльну допомогу, та за прецінний особистий труд в переведенні в життя заплянованої програми. Вони заявляють, що стоятимуть і надальше до дизпозиції їх Ексцеленції у хній невтомній праці в ширенні і поглиблюванні правдивого християнського життя і Божої правди серед нашого народу.

Управа Федерації ТУСК "Обнова".
Рим, дня 17 грудня 1953.



## УВАГА УКРАЇНСЬКІ, КАТОЛИЦЬКІ ДІВЧАТА!

Преп. Сестри Василіянки видали цінну і цікаву книжечку, якої сильно бракувало між нашим народом. Ця книжечка о. Мих. Шудла ЧНІ., що має заголовок "Shall I be a Nun" "Чи буду монахинею (Сестрою)"?

В цій 45-сторінковій книжечці автор змальовує красу покликання черничого, подає рації, чому укр. катол. Дівчата повинні ставати монахинями чи Сестрами, виясняє познаки правдивого та фальшивого покликання, подає Батькам засоби, як можна плекати покликання до черничого стану в дітях.

Отож прохаємо так укр. катол. Дівчата, як і їх батьків, щоб щоскорійше замовили собі цю книжечку та уважно прочитали її.

Книжечку можна дістати в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

або:

Orphanage Printing House,
832 N. 7th St.,
Philadelphia 23, Pa., USA

## ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

**УКРАЇНСЬКІ**

**КОЛЯДИ**

**И ЩЕДРІВКИ**
**під нотами (до 150)**
Йосифа Когута
**Ціна: $1.75**

Замовляйте:
**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

## Замовляйте

**СКОРО! — БО ВЖЕ НА ВИЧЕРПАННЮ! — СКОРО!**

# КАЛЕНДАР

## ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

**НА 1954 РІК**

Має нову, гарну, кольорову окладинку, сторін 208, ілюстрацій 41, статті писані в українській та англійській мові; має адресар укр. катол. Духовенства в Канаді, Зл. Америці та інших держав світу.

**ЦІНА 75с**

При замовленні більшої скількости даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

**НЕ МАРНУЙТЕ ВЖИВАНИХ ПОЧТОВИХ ЗНАЧКІВ!**

Корисною річчю є збирати вживані почтові значки. При помочі наших приятелів ми збираємо такі значки на виховання українських священиків-місіонарів Редемптористів, які працюватимуть над спасінням душ та дочасним добробутом українського народу. Ви легко можете виконати ту прекрасну ціль, коли в **більшій скількості** пришлете нам вживані почтові марки.

**Не здирайте почтових марок із ковертів,** хіба змочивши їх у теплій воді, або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. **Здерті марки є безвартісні.**

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, якнайщедріше відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуються Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці повернуть до Бога і Його святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**

**ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ**

Появилася друком нова книжка о. Мих. Щудла ЧНІ.: **"Божественна Літургія"** (Служба Божа): Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої і всіх рубрик по новому служебникові; подає кліші важніших церемоній, вияснює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристийної Жертви тощо...

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення треба висилати:

а) Якщо ви живете в Канаді, то висилайте замовлення і гроші до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**



# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1954


# СТРІТЕННЯ

### МАРІЇНЕ ПОЖЕРТВУВАННЯ

о. М. С. ЧНІ.

МАРІЯ, наша Небесна Цариця та преласкава Мати людського роду, вже з дитинства відзначалася спочуттям і ласкавістю для вбогих, засмучених і страждучих. Св. Іван Дамаскин, світило Східньої Церкви та один з найбільших богословів поміж східніми Отцями (676-770), твердить, що Дитя Марія завжди воліла товариство дітей, що страждали, були хворі чи мали якісь інші немочі. Вона потішала їх у терпіннях, годила посеред спорів, бажаючи, щоб усі її товаришки проживали в згоді та любові Бога й ближнього. Отак небесна Цариця вже з дитинства виявляла свою любов до страждучих своїх Братів і Сестер.

Коли ж стала Матірю Божого Сина, її любов до людства незмірно зросла, бо ж вона прийняла на себе тяжкий уряд партнерки відкуплення людського роду з неволі гріха та ярма Сатани. Христос мав стати викупом людського роду та жертвою примирення між Творцем і людськими сотвореннями, що через Адамів гріх були попали в неласку Свого Творця. Це ж примирення між небом і землею мало прийти через пожертвування Спасителя на гірку смерть і страждання.

Марія попередила Христову саможертву на хресті, жертвуючи Свого улюбленого одинака в храмі. Хоч вона не була зобов'язана законом очищення, бо ж вона Божа Мати, Непорочна Діва, світліша від самих Серафимів, проте в покорі ця пречудна Дівиця піддалася приписам жидівського Закону й удалася до єрусалимської святині, щоб очиститися від законної нечисті дітородження та пожертвувати Богові свого первенця Ісуса. Не була ж вона зобов'язана законом очищення, бо була вона надалі дівою, хоч і стала Матірю Божого Сина. Проте Марія закрила так своє Боже материнство, як і пречудне дівицтво покірним самопідчиненням законові очищення.

Марія пожертвувала свого первенця Ісуса Небесному Отцеві в жертву за людський рід. Жертвуючи Сина за наше спасіння, вона долучила й власне самопожертвування, бо ж Вона співпрацівниця Спасителя в ділі відкуплення світу. Пречудною мусіла виглядати ця великодушна пожертва Божого Сина та Його Пренепорочної Матері в Божих очах!

Який же закон зобов'язував ізраїльські матері жертвувати своїх первенців Богові? Був це давній закон. Колись усі ізраїльські первенці належали до Бога цебто мали обслуговувати в святині. Коли Господь вибрав собі ціле плем'я Аронове на службу, то

звільнив від цього обов'язку первенців інших племен. Проте, щоб люди не забували, що кожен первенець це гейби офіційний слуга Божий у родині, Господь звелів, щоб матері викуплювали своїх первородних. Викуп звільняв ізраїльського первенця від обов'язку віддати себе на повну службу Богові, як священик чи левіт.

Марія не була багата в житті, й не бажала земських багатств, тому за звичаєм убогих пожертвувала як викуп за свого Сина дві горлиці. Жиди посвячували Богові своїх первенців ще й із вдячности за те, що в десятій карі, яка спала на єгипетських первенців, їхні первородні сини полишилися живі, хоч ангол за одну ніч повбивав усіх єгипетських первенців.

День Стрітення це день повної, беззастережної посвяти Ісуса

та Марії на вічну службу Богові та людським душам, що потребували Христової крови та Маріїних сліз, щоб очиститися від гріха та заясніти тим блиском у Божих очах, яким блистіли душі Адама та Єви, наших прабатьків у раю, поки гріх не поплямив їх.

Жертвуючи Сина та себе саму Богові, Марія учить свої Духовні Діти, щоб вони теж уповні, беззастережно та навіки віддалися Богові, бо ж Господь сотворив нас не для себе самих, землі, забав



і гулянок, але щоб ми служили Йому на землі та при помочі Марії запевнили собі вічні радощі в небеснім царстві. Ми вповні належимо до Бога, бо від Бога дістали все, що маємо: тіло, душу, розум, здоров'я, добра... Він може в кожній хвилині все те забрати від нас, бо воно не наше, але Його, вповні Його, стопроцентово Його!

Якщо зрозуміємо цю глибоку правду, що ми вповні, в кожній хвилині, в кожнім поруху, залежимо від Бога, так легко буде нам йти слідом за Марією та безнастанно, в усіх обставинах життя жертвуватися Богові, виповняючи охоче Його святу волю так у приємних, як і прикрих речах. Марія допоможе своїм Дітям жити цим невпинним самопожертвуванням Богові, бо ж подібне життя її Слуг сильно прославляє Бога та запевнює їм вічне спасіння, за яке Марія пожертвувала Свого Сина Ісуса зразу в єрусалимській святині, а згодом на Голгофті.

— — —

В дні Стрітення лат. Церква має побожний звичай благословляти свічки та роздавати їх своїм вірним. Ці свічки звуться **громничними,** бо люди забирають собі їх додому та засвічують у часі громовиць, щоб захоронювати свої хати від ударів грому.

Свічки лежать на аналою цебто тетраподі перед самими Царськими Дверми. Священик може поблагословити їх, кроплячи свяченою водою, перед або по Службі Божій.

Церква установила звичай благословляти свічки й роздавати їх вірним, щоб пригадати людям, що Христос це СВІТЛО для світу, тому треба йти за Його навчаням, щоб не зблудити на дорозі життя та не пропасти навіки.

Установляючи чин благословення свічок, Церква теж бажала відвернути своїх вірних від участи в паганських святкуваннях на честь божка Фавна Люперка. Пагани пиячили в його честь і робили обходи по вулицях із засвіченими смолоскипами в дні 15-го лютня. Подаючи вірним благословлені свічки, Церква здержала своїх вірних від участи в паганських процесіях на честь божка Фавна Люперка.

Пруський король Фридрих II. сказав раз жартом до якогось ученого: "Ви, бачу, мудра й учена людина; напишіть же мені на куснику паперу найкраще слово, яке лиш є в якій мові". Ученик не довго думаючи, взяв кусок паперу й виписав на середині великими буквами слово: "Міра". Король не хотів зразу вірити своїм очам, але вчений сказав: "Я дійсно переконаний, що це слово найкраще, бо у всім, що думаємо, говоримо або робимо конче треба мати міру. Так, міра в усім!"

# Про Східній Обряд

## КАНОНІЧНЕ ПРАВО І СХІДНІ КАТОЛИКИ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

З ПРОГОЛОШЕННЯМ Кодексу латинського канонічного права стало ясно для всіх, що кожен католик має належати до якогось обряду. Що ж рішає, до якого обряду повинні належати католики? Папа Венедикт XIV подає загальне правило приналежности до обряду в енцикліці "Етсі пасторалес", що її видав у 1742 році: "Хрещення означує обряд кожного християнина". Кожна дитина належить до того обряду, в якому вона була або мала бути хрещена. Канонічне право каже виразно: "Християнин належить до того обряду, в якім був хрещений, хібащо був хрещений священиком іншого обряду підступно, або з конечности, коли не було священика того самого обряду, або за апостольським позволенням, коли це Апостольська Столиця позволила, щоб хтось був хрещений у якомусь обряді, хоч не буде належати до нього". (Кан. 98, 1).

Коли хтось опинився законно в якомусь обряді, так він не може самовільно його зміняти та переходити на інший. Він має полишатися в ньому до смерти, хіба що законна влада позволить йому перейти на інший обряд. Канонічне право каже: "Без позволення Апостольської Столиці ніхто не може переходити на інший обряд, або, перейшовши законно на інший, вертатися до попереднього" (Кан. 98, 3).

Тут проте є один виняток застережений канонічним правом, коли людина може перейти на інший обряд, бо Кодекс дає загальне позволення. Хто може користати з цього позволення? Дівчата та жінки, що виходять заміж за мущин іншого обряду: "Жінка іншого обряду може перейти на обряд свого мужа в хвилині заключення подружжя або в часі подружжя. Коли ж подружжя розв'яжеться, так вона може свобідно вернутися до попереднього обряду, хіба що це заборонене партикулярним правом" (Кан. 98, 4).

Те саме правило було примінене і досі регулює життя українців в Канаді та Америці. Он що каже декрет Східньої Конгрегації про співжиття українців з латиннянами: "Подружжя між українцями католиками і латинниками не є заборонені. Щоб усунути невигоди, що звичайно заходять у родинах з відмінних обрядів, право позволяє, щоб жінка в часі подружжя могла перейти на обряд свого мужа. Коли ж подружжя зістане розв'язане, так вона свобідно може вернутися до свого попереднього обряду". Так каже декрет "Кум дата фуеріт", що Св. Конгрегація для Східньої Церкви проголосила у 1929 році. (Арт. 38).

Отак ясне воно, що кожен має держатися свого рідного обряду та ніхто не сміє змушувати його чи намовляти покидати той обряд, в якому був хрещений. Кодекс канонічного права виразно забороняє священикам перетягати вірних на другий обряд: "Нехай клир не важиться спонукувати латинян переходити на східній, а східніх на латинський обряд" (Кан. 98, 2).



Хрещення, як сказано повище, означує обряд, до якого католик належить. Проте тут слід зауважити, що хрещення тоді є правилом, коли воно було доконане по приписам Церкви цебто відбулося в обряді, в якому мало відбутися. Коли ж хрещення не відбулося в приписаному обряді, так дитина далі належить не до того обряду, в якому з конечности чи підступно була охререна, але до того, в якому мала бути охрещена.

Церковне право виразно подає, де треба хрестити діти подруж, яких батьки належать до відмінних католицьких обрядів. Отож:

1) "Якщо батьки дитини належать один до латинського, другий до східнього обряду, так дитина має бути хрещена в обряді батька" (Кан. 756, 2).

Так хлопці, як дівчата мають бути хрещені в обряді батька, бо тут в Канаді та Америці знесено те право, що колись було в Західній Україні, відколи вийшла угода між українцями та поляками в 1863 р. Тоді хлопці ішли за батьком, а дівчата за матір'ю. Тут усі діти йдуть за обрядом батька, мають бути хрещені, виховані та належати до обряду батька. Коли з конечности чи з підступу дитину охрещено в обряді матері, так дитина всеодно належить до обряду батька немов була б у ньому охрещена. Наші священики мають право до тих дітей і вони є їхніми парафіянами. Вони можуть і повинні домагатися від латинського священика, що незаконно охрестив ці діти, щоб він видав метрику хрещення та зазначив у книзі метрик, що згадана дитина є східнього обряду. Це слід припильнувати, щоб опісля, як діти підростуть, не мали клопотів. Крім цього наші священики-парохи повинні щоскоріше зібрати діти незаконно хрещені в латинськім обряді та вділити їм тайну миропомазання.

2) "Якщо одне з батьків є католиком (а друге некатоликом), так дитина має бути хрещена в обряді католицького батька" чи матері. (Кан. 7756, 3).

3) Незаконні діти цебто діти, що народилися поза правильним подружжям чи в цивільнім подружжі мають бути хрещені в обряді матері.

Кожен має полишитися та проживати в тому обряді, в якім він законно був охрещений, чи він проживає на території свого обряду, чи пробуває поміж католиками іншого обряду, так часово, як настало. От наші люди, що проживають поміж латинянами, мають зберігати свій український обряд, хоча б усе життя вони ходили до латинської церкви задля браку свого священика.

Обряд влучує людину до даної Церкви і підпорядковує її законам дисциплінарним і літургійним цієї Церкви. Як вірні поза власною територією затримують свій обряд, таксамо зобов'язані законами даного обряду. Отак українці, проживаючи поміж латинянами, не можуть брати участи в танцях, у п'ятницю, в часі загальниць чи постів, хоч латиняни уряджують такі танці чи забави з танцями. Закон латинської Церкви не забороняє вірним латинського обряду подібних забав і танців. Зате закон забороняє це східнім християнам. Кожен католик так, як належить до

свого обряду, так повинен зберігати під гріхом закони та приписи власного обряду. Зате українці у пості можуть їсти стільки разів, скільки бажають, а латиняни можуть тільки один раз досита наїстися в часі посту. Обряди є відмінні, тому й деякі дисциплінарні та літургійні закони бувають відмінні для різних обрядів.

Учений каноніст Марото зве закони Східньої Церкви "особистими". Он як він їх розуміє: "Закони дисциплінарні для східніх назагал бувають особистими (персональними), тому й зобов'язують їх, де б вони не були. Латинське ж право, навіть загальне, не зобов'язує східніх, тому вони виняті чи вільні від цього права".

А. ван Гове твердить, що церковне право даного обряду "є особистим і входить у кості". Отак українці були зобов'язані декретом "Не темере" при заключуванні подружжя навіть, як проебували поза територією власного обряду, бо цей декрет з 2 серпня 1907 року був розтягнений на українців, що проживали в Канаді 18 серпня, 1913 р.; в Злучених Державах Північної Америки 17 серпня, 1914; і в Полудневій Америці 27 березня, 1916 р. Цей декрет був виданий Папою Пієм X. До того часу був у силі декрет Тридентійського собору "Таметсі", що казав, що подружжя буде неважне, якщо воно не заключене перед парохом чи ординарієм або священиком, який дістав від них позволення та при двох свідках. Декрет "Не темере" змодифікував Тридентійський декрет отак: Можна **важно** заключити подружя перед ординарієм або парохом **місця** або перед їх делегатом і двома свідками. До декрету "Не темере" подружжя було важне перед будьяким парохом і двома свідками, хоча б єпископ чи парох не мали власти над тими, що женяться, бо вони не належать до їх діецезії чи парафії, бо були б поза власною парафією чи діецезією. Декрет "Не темере" обмежив владу парохів і єпископів до власної території. Отож єпископ може важно вінчати людей у своїй діецезії, а парох у своїй парафії. Якщо б єпископ звінчав когось поза власною діецезією (за винятком своїх підвладних) або парох поза межами своєї парафії, так це подружжя неважне.

Кодекс латинського канонічного права, що вийшов у 1917 році, потвердив рішення декрету "Не темере", доповняючи його.

Нове східне, подруже право видане у 1949 каже про подружжя східніх католиків: "Тільки ті подружжя є важні, що бувають заключені в святім обряді перед парохом або ординарієм місцевим, або перед священиком ними делегованим і двома свідками". (Кан. 85).

Звичайно кажуть, що в боротьбі побіду відносять ті, що найбільше відважні й неустрашимі. Одначе в боротьбі зо змилосвістю й нечистотою є зовсім інакше: в тій боротьбі побіда є по стороні тих, що бояться всякої нагоди до гріха й здалека обминають її.

---

# Вага і Сила Преси

Др. Мирон Коновалець

КОЖНІЙ людині є вроджений більший або менший інстинкт зацікавлення подіями зовнішнього світу. При першій зустрічі з нашими знайомими, зокрема тими, що прибули з дальших сторін, звикли ми питати: "Що чувати"? Теж у листах ми звичайно просимо написати нам, що чувати не тільки у нашого фаміліянта чи приятеля, але загалом у місці їх перебування. Ясно, що культурна людина не може вдоволитися тим, що вона принагідно довідається усно від свого знайомого чи з кореспонденції. Вона хоче мати постійні і вичерпні відомості про те, що робиться не тільки в місці її перебування, але і в дальших місцевостях, у чужих краях, у світі. Такі відомості може вона дістати в першій мірі—у газетах—у пресі.

І саме тому, що часопис приносить цікаві, нові, досі невідомі речі, що свої вістки подає з усіх закутин світу і з усіх ділянок збірного життя поодиноких держав і народів, скривається оца велика і притягаюча сила часопису. І тому в культурних народів нема нині ніодної грамотної людини, що не відчувала б потреби мати часопис у своїх руках та його прочитати.

Про все, що сталося денебудь чи щонебудь в стадії повставання, загал довідується саме з часописів. І те, як часопис про якусь подію чи якусь справу напише, як її змалює й представить читачам, має вплив на уяву читачів про цю подію чи справу та на їхнє ставлення до неї. Тобто, в якому насвітленні преса представляє дану подію чи справу своїм читачам, так вони її сприймають і вироблений у цей спосіб погляд залишається в їх свідомості. Іншими словами—часопис витворює в читачів думку і погляд про кожну справу чи подію.

Преса—це справжне відзеркалення збірного життя, гурту, народу, держави. Немає жадної ділянки, що б вона її не торкалася, не насвітлювала, бо преса це не тільки політика, тобто її тематикою є не тільки політичні справи, але теж проблеми віри і Церкви, культури, господарства, природи, спорту, і т.д. Інформуючи про всі прояви життя, вона наче за руку провадить своїх читачів, стає їх невідступним і необхідним приятелем і повірником їх болів і бажань. А це—доказ довір'я читача до свого духовного

керманича—до свого часопису. Коли ж так,—то це вияв великої сили преси й великого її впливу на життя людини, а посередньо на загал громадянства на цілий нарід.

Ось в чому сила, значення і роля, але теж велика відповідальність преси. Однаково, в державного народу, як і поневоленого. Щобільше, для поневоленого народу преса є ще куди важнішим чинником. Тоді, коли вільні (державні) народи мають багато засобів і форм виступів назовні, коли вони можуть боронити перед світом свої справи різними способами, поневолений нарід робить це майже виключно при помочі власної преси.

З великою вагою та силою преси рухаються сьогодні кожна людина, кожна організована збірнота, навіть держава. Уряди поодиноких держав хочуть знати, що діється серед даного громадянства, які його погляди й настрої.

Преса, це своєрідна зброя, яка діє не тільки в час війни, але й миру. Згадати б тільки про теперішню т. зв. "холодну війну" між СССР та його сателітами з одного та західніми державами з другого боку. Головною зброєю у цій війні є радіо і преса. То ж преса відограє важливу ролю не тільки у внутрішніх, але теж і міжнародніх взаєминах.

Та велика сила преси крие в собі поруч багатьох додатніх і корисних теж не менше шкідливих, небезпечних можливостей. Тільки добра преса, що спирається на засадах християнської етики, може якслід сповняти свою відповідальну ролю. Натомість преса, що має на увазі свої матеріяльні чи загалом вузькі, самолюбні інтереси летить за дешевою сензацією або своєю демагогією розпалює людські пристрасті та асуспільні інстинкти. Така преса не може бути здоровим, духовим кормом.

Преса повинна брати свій почин у криничних джерелах правди, добра і краси та розпроваджувати їх по світі чистими струями. Адже люди так дуже спрагнені правди і добра, адже для друкованого слова мають вони велике поважання і довір'я.

Та, нажаль, преса часто заводить їх сподіваня і бажання; щобільше, вона нераз заводить їх на манівці. Газета, замість дати людям здоровий духовий корм, часто стає розношиком отруї. Не дивно, що в таких умовинах преса замість причинитися до підйому умового і морального рівня загалу громадянства, ширить серед нього хаос понять і моральну анархію. Який жахливо погубний вплив злої преси, бачимо наглядно на прикладі гітлерівської і большевицької преси. Чи можливі були б звироднілі вчинки обох тоталізмів—нацистичного і большевицького, якщо нацистівська чи большевицька преса не створювала б трійливої атмосфери, не ширила б морального розкладу і анархії духа—безбожництва.

Тож обов'язком справжніх християн, а зокрема католиків, є пропагувати добру, морально здорову пресу. Славний могунський єпископ, Кеттлер, сказав, що якби Св. Апостол Павло жив у наших часах, то став би редактором великого католицького часопису. Ці слова дуже влучно характеризують великого апостола народів, його живу глибоку ідею апостоляту. Коли Христос Господь слово зробив головним знаряддям Своєї науки, то в нашій добі побіч мовленого слова щонайменше рівне місце в апостолуванні святої віри мусить зайняти друковане слово. "Якось люди не хочуть зрозуміти,—каже Папа Пій X,—яка важна в наших часах преса. Ні духовенство, ні вірні не займаються нею так, як цього вимагає потреба".



З приводу проголошеного Католицькою Акцією—Тижня української католицької преси—мусимо освідомити собі, що і на нас тяжить обов'язок поширення доброї християнської преси. Одним з головних засобів до того є 1) добре редаговане друковане слово (газети, журнали, брошури, тощо), які мусять бути вдержані на високому, моральному рівні. Це завдання спочиває на всіх працівниках і співпрацівниках редакції даного часопису, журналу чи брошури, 2) поважна пропагандивна акція за добрим друкованим словом, яка освідомила б загал громадянства про вартість доброї преси, 3) добре зорганізована кольпортажа себто вміліть дійти з тими письмами до людей, щоб читач дістав якнайскоріше часопис до рук. Вона мусить бути справна і скора, її завданням є теж здобувати нових передплатників і читачів.

В католицькій пресово-кольпортажевій акції повинні взяти участь всі свідомі католики, духовні і світські. Ось що пише про обов'язок християнина дбати про добру оперту на християнських засадах пресу, один з колишніх, львівських професорів богослов'я: "Подібний ступінь свідомости, як свідомість ходити на Службу Божу повинен бути, щодо обов'язку християнина дбати про католицьку пресу так, щоб несповнення того обов'язку було почуттям провини і гризі сумління. В часі епідемічних недуг усякий вже наказом природнього закону обов'язаний зробити все можливе, щоб захоронити себе і ближніх від зараження. Цей обов'язок відноситься і до поширення доброї преси". Справді християнська преса має бути профіляктичним засобом проти різного роду суспільних недуг, як атеїзм, матеріялізм, сектанство, тощо. Вона має протидіяти всім погубним аморальним впливам, які нині грозять нам усім з різних сторін.

То ж дбати про поширення доброї преси тяжить на всіх свідомих християнах, зокрема на католицькій духовній і світській інтелігенції, і від цього почесного обов'язку вони не можуть відмовитися.

Коли глянемо в історичне минуле українського народу, то з вдовіллям можна ствердити, що назагал наша преса стояла на високому, моральному рівні. Як преса недержавного народу вона була свідома своєї відповідальної ролі бути щирим речником інтересів рідного народу, відважним оборонцем його найвищих ідеалів. Подавляюча більшість української преси стояла на становищі, що Церква і нарід це два нерозлучні поняття. Зокрема католицька преса підкреслювала велику вагу релігійного чинника в житті українського народу і в цьому напрямі виховувала загал нашого громадянства.

Ще більші важні і відповідальні завдання станули перед українською еміграцією. Відорвана від рідного грунту та рідного середовища вона найшлася у важкій моральній атмосфері. Саме тепер її очі звертаються в бік цих чинників, які могли дати її духовний корм, якого саме тепер вона так прагне. Тими чинниками є передусім Церква та рідна, добра преса. Вона є їхнім товари-

шем долі і недолі, її невідступним приятелем і виховником. Вона дає їм кусник рідної Батьківщини і цим заспокоює її важну еміграційну тугу за нею. Зокрема для наших скитальців, розпорошених по глухих закутинах чужих далеких країв—рідна преса є ясним промінням серед темряви, що кріпить їх на дусі.

Зокрема преса, що в основу своєї місії поставила клич Бог і Україна, є близька набобілій душі кожного скитальця. Віра в Боже Провидіння та віра в невмірущість українського народу—це найкращий лік на всі душевні страждання кожного українця.

То ж обов'язком всіх нас є по своїм силам причинитися до поширення української католицької преси, якої саме найвищим законом є служити Богові і Народові, бо тільки при Божій помочі зможемо осягнути те, чого ми всі теж собі бажаємо—Вільну, незалежну Україну!

## СЛАВНІ ВИНАХОДИ

Маркус у Відні винайшов перше авто в 1860 р.

Французькі браття Монгольфїер винайшли літаючий бальон у 1873 році.

Америка привезла до Европи бараболю в 1565 р.

Араб винайшов пружиновий великий годинник у 1373 р.—Кімнатні годинники та кишенькові появилися аж у 16 стол.

Венямин Франклин винайшов громозвід у 1752 р.

Раймонд Люллюс винайшов дзеркало 1300 р.

Ґуттенберґ винайшов друк у 1436 р.

Англієць Фарадей винайшов електричний мотор у 1832 р.,

Едісон винайшов жарівку у 1879 р.

Компас винайшли у 1200 р.

Американець Шолс винайшов машину до писання в 1867 р.

Венеціяни винайшли окуляри в 1300 р.

Американець Роберт Фультон зладив парохід у 1808 р.

Американець Кольт зладив револьвер у 1851 р.

Француз Шансель винайшов сірники в 1805 р.

Американець Морз винайшов телеґраф у 1837 р.

Йоган Райс винайшов телефон у 1834 р.

Корнел Дреббель винайшов термометер у 1638 р.

Американські браття Вернери винайшли звукову фільму у 1926 році.

Фонограф винайшов Едісон у 1877 р.

Фортеп'ян знаний у світі від 1711 р.

Тальбот виробив перші паперові фотографії у 1839 р.

Чай привезли до Европи з Китаю у 1590 р.

Тютюн привезли до Европи з Америки у 15 стол., взявши його від американських індиянів.

---

# Четвертий Вселенський Собор

(Халдекон, 451 р.)

**(Відповідь Митр. Іларіонові)**

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ХАЛКЕДОНСЬКИЙ Собор зібрався, щоб осудити єресь Евтихія. Евтихій був архимандритом манастиря в Дорилеї в Фригії в Малій Азії. Він голосив, що Христос не має дві природі, Божу і людську, але тільки одну цебто Божу, бо людська природа злилася та зникла в Божій природі Христа. Якщо Спаситель не має людської природи, так Він не є людиною. Коли ж Він не людина, так Він не міг дійсно вмирати за наше спасіння і відкупити людський рід. Тому й людство ще й досіль полишається в гріху. Царгородський патріярх, Св. Флявіян, відразу зауважив погубні наслідки голошеної єресі. Ревний за славу Божу і честь Христа Господа, Флявіян скликав помісний синод до Царгороду в 448 році та ввізвав Евтихія. Цей зразу відмовився явитися, але згодом прийшов на синод. Марне Отці намагалися переконати Евтихія. Він далі стояв при своїй єресі. Тоді Отці з болем серця викляли його та позбавили священства. (Мансі, VI, 748).

Евтихій не піддався осудові синоду, але **заапелював до Папи,** Св. Лева Великого, пишучи до нього хитрого листа, кінчаючи словами: "Рішіть так, як думаєте", Крім цього він прирік підчинитися в вірі осудові Папи, якого в листі зве "защитником віри" (MI, 54, 714-720). Лист Евтихія до Папи виразно доказує, що єретик ставив вище осуд Папи ніж свого патріярха Св. Флявіяна та його помісного синоду.

Св. Флявіян вислав акти осудження Евтихія до Папи, щоб повідомити його про діяння та рішення синоду. Лист Евтихія та цісаря, що був прихильником Евтихія дійшов скоріше до Риму ніж акти собору вислані Флявіяном. (Діянія..., III, 38; III, 54, 723)

Папа докоряв Флявіянові, що не повідомив його про здіяне на синоді, бо акти синоду іще були не дійшли до Риму: "Ми дивувалися... як ти міг замовчати перед нами те... і не постарався щоскоріше повідомити нас... Ми хочемо знати **причину цього твого поступку**..., бо ми бажаємо, щоб суди над священиками відбувалися по справедливості... Бо церковне право... зобов'язує нас... **захищати нашим авторитетом** тих, що їхня віра правдива ..." (Діянія Всел. Соб., III, 25; MI, 54, 731).

Отак авторитетно пише Папа до царгородського патріярха Св. Флявіяна. Цей сам Папа написав листа в тім самім тоні до візантійського цісаря, Теодосія та царгородським архимандритам, виявляючи ревність за душу Евтихія, якщо він покається і відречеться єресі. (Тамсамо, 29 ст. і 45-46).

Як же ж поставився царгородський патріярх Флявіян до листа Папи Лева Великого? Яку "відсіч" дав Папі? Он лист Флявіяна до Папи: "Евтихій вислав до Вас прохання, повне брехні й об-

луди, заявляючи, що він у часі осуду зробив апеляційну скаргу на мене і на самий цей святий собор, взиваючи на суддю Ваше Священство, чого не вчинено. Він збрехав і тут, надіючись брехнею з'єднати собі вашу прихильність. Ти ж, Святіший Отче, поступи належно..., виповняючи властивий і **загальний** обов'язок і правило святих церков... Бо наше діло потребує тільки вашого **утихомирення і захисту,** тому й ви по особистім (власнім) прослідженні (справи Евтихія) повинні привести все до мира та спокою". (Діянія Всел. Соб., III. 32-33).

Отак писав Флявіян до Папи, заявляючи, що для привернення спокою в царгородській Церкві не потрібно скликувати нового собору, але вистачить послання Папи, що потвердило б рішення царгородського собору, що його був скликав Флявіян, щоб осудити єресь Евтихія. Чи може бути краще признання примату Папи в справах віри ніж те, що його дає нам царгородський патріярх Флявіян? Чи Шановний Автор, митр. Ілярíон не знав про цього листа? Якщо ж не знав, так не повинен був писати про справи, яких не знав і не обманювати легковірних своїх читачів.

Слід навести тут ще й виняток з писань Св. Петра Хризолога, равенського єпископа, що в тім часі підлягав Царгородові. Св. Петро Хризолог пише до Евтихія, стараючись опам'ятати його: Слід "покірно слухати всього того, що Папа написав, бо **ми без згоди римського епископа не можемо розсліджувати справ віри"** (Діянія Всел. Соборов, III, 62 і 218; MI 54, 743).

Чи може бути краще признання папського найвищого учительського уряду ніж слова Св. Петра Хризолога, хоч він підлягав не Папі безпосередньо, але царгородському патріярхові?

Нажаль Евтихій не згодився. Цар Теодосій II прохав Папу Лева, щоб скликав новий собор. Папа згодився і вислав своїх легатів на собор, що зібрався в Ефезі 449 р. Папа виразно заявив, що замість сам прийти, висилає трьох легатів. (MI, 38, 516-531).

Папа вислав теж догматичне послання до патріярха Флявіяна, де виложив католицьку науку про дві природі в Христі. В другім посланні до цього собору в Ефезі Папа Лев хвалить царя Теодосія II, що він "признав авторитет апостольської катедри, немов бажав би **від самого блаженного Петра отримати вияснення того,** що було похвалено в його визнанні: **Ти є Христос, Син Божий".** (Діянія Всел. Соб., III, 57).

Вороги Флявіяна захопили провід собору, не допустили папських легатів, не дозволили відчитати на соборі послання Папи про дві природі Христа Господа, ув'язнили східніх єпископів, приятелів Флявіяна і противників Діоскура, що за наказу царя обняв провід собору. Цей Діоскур, непогамований патріярх Олександрії позбавив теж голосу 42 єпископів, що не одобрювали Евтихієвої єресі.

Як же ж патріярх Флявіян запротестував проти такого незаконного поступування, тоді Діоскур викляв його з Церкви. Флявіян відразу заапелював до приявних папських легатів: "Звертаюся до тебе!" На це папський легат встав і уневажнив викляття Флявіяна, кажучи: "Я це заперечую". Тоді прибічники та сторонники Діоскура накинулися на противників. Почалася бійка та поплила кров у церкві Божої Матері. Флявіян упав Діоскурові під ноги і Діоскур став топтати його. Побитий Флявіян помер два дні пізніше від ран. (О.Ц., 56). Папські легати забралися з церкви з іншими єпископами.



Папа Лев Великий, довідавшись про убийство Флявіяна і насилля Собору, негайно осудив те все в декількох посланнях висланих до цариці Пульхерії, царя Теодосія, архимандритів і єпископів у Солуні.

Он що пише Папа Лев Вел. до царгородського клиру та народу: 'Як ми викляли Несторія за його впертість, так і ми осуджуємо і виклинаємо тих, що заперечують дійсне тіло Господа Ісуса Христа. Отож стійте в дусі католицької правди і прийміть оце апостольське навчання, що подаємо вам нашими устами" (50 лист. MI. 54, 842).

Що ж на це кажуть східні? Чи противляться папському "вмішуванню" в справі східньої Церкви? Зовсім ні. Вони самі прохають Папу Лева про інтервенцію, шануючи катедру Св. Петра. (Діянія Всел. Соб., III. 97).

Теодор Кирський, осуджений розбійничим собором у Ефезі, відкликується на суд до Папи Лева Вел.: "Я жду на рішення Вашої апостольської катедри". (MI, 54, 851).

Тимчасом новий собор зібрався у Халкедоні в 451 році. Папа Лев Вел. дав почин цьому соборові. Він вислав свого легата на предсідника. Цей легат це Пасхазин. (Лист 89, MI, 54, 930). Папа заявляє, що в своїх легатах або краще через своїх легатів, Пасхазина, Люцентія, Боніфатія і Василія "я є присутній на соборі і перебуваю з вами". (Діян. Всел. Соб., III, 15). Папа велить новому царгородському патріярхові Анатолієві не проводити рішень у справі віри, бо це вже вирішено в папських посланнях до Флявіяна, а тільки розглянути справу особи Евтихія і Діоскура. (Листи 82, 85 і 93).

Он як Папа видає догматичні рішення і забороняє Соборові дискутувати про те, що Папа рішив. І вселенський собор, зложений головно зо східніх єпископів без спротиву слухає Папу! Митр. Ілярíон безпідставно заперечує це, кажучи: "Більше того, папи почали твердити, буцім то вони самі рішають у справах навіть догматів!" (58 ст.). Голословне ж твердження Шановного Автора збивають Отці Халкедонського собору, які признають папський авторитет у справах віри і повинуються йому. Он папський легат Пасхазин у приявності зібраних на соборі Отців каже: 'Апостольський єпископ міста Риму, голови всіх церков, дав нам приказ, щоб Діоскур (олександрійський патріярх) не був на соборі. Якщо ж він поважиться це вчинити (бути на соборі), **так треба його вигнати".** (Діянія Всел. Соб., III, 141).

Соборові Отці не противилися папському рішенню. Тоді проголошено провину Діоскура. Другий папський легат сказав: "Він (Діоскур) став суддею, до чого не мав права, і поважився проводити собором без авторизації апостольського престола, чого не було і не повинно ніколи бути." Тоді Евсевій Дорилейський почав читати акт оскарження проти Діоскура, якому собор звелів стати на місці оскарженого. Коли ж читач дійшов до місця опису розбійчого собору і повторив слова папського легата Ілярія, що уневажнив викляття Діоскуром Флявіяна: "Я це запере-

чую", так тоді 630 Отців собору встали зо своїх місць і закликали: "Анатема Діоскурові! Як він тоді осудив, так сам він тепер осуджений!" (Діянія Всел. Соб., III, 141-143 і 465 ст.).

На третім засіданні легат Пасхазин спитався соборних Отців, яка кара належиться Діоскурові? Отці відповіли: "Прохаємо Вашу Святість, що займають місце святішого архиєрея Лева, **видати на нього** (Діоскура патріярха) **присуд** і зазначити кару приписану канонами. Всі (Отці) і весь собор буде згідний з вироком вашої святости!" Тоді легати Папи видали присуд на олександрійського патріярха Діоскура: "Як він (Діоскур) перевищив перше беззаконня другим (зразу викляв патріярха Флявіяна, а потім поважився кинути клятву на Папа Лева)... крім цього на цього подано багато записаних переступів,—тому **Святішив Лев через нас і через оцей собор, в злуці з апостолом Петром, що є скелею і підвалиною католицької Церкви і основою православної віри, позбавляє** його єпископства і відлучує від усякого священичого сану!" (Діянія Всел. Соборов, III, 603).

Он наявний доказ, що собор не є вищий від Папи, але навпаки він є оруддям Папи і діє в його імені. Що ж на це Митр. Ілярion?

По осудженні і виклятті Діоскура Собор проголосив догму про дві природі в Христі. Коли прочитано папське послання про цю справу, так увесь собор встав і закликав: "Анатема на тих, хто не вірить у це! **Петро так заговорив через Лева!"** (Діянія Всел. Соб., III, 541).

Собор, вичислюючи провини Діоскура, пише: "До того ж усього (до всіх вичислених провин) він (Діоскур). простягнув свою лють і **на того, кому Спаситель поручив стерегти виноградник,** і і задумав відлучити (від Церкви) **того, хто об'єднує тіло Церкви:** ми ж говоримо про твою Святість." Отакими словами Соборові Отці повідомили Папу Лева про екскомуніку Діоскура, що був викляв навіть Папу. (О.Ц., 63-64).

Чи ж це не є незбитий доказ папської юриздикції над східньою Церквою, яку признають самі східні єпископи так ясно й виразно? Чи ж католики признають у Папі іншу юрисдикцію? Ні! Так як східні Отці на халкедонськім соборі признали Папу найвищим Учителем, так і католики признають його за непомильного Вчителя в справах віри й моралі, якщо говорить він як найвищий Учитель Церкви до всіх християн.

Як же ж митр. Ілярion може писати в своїй книжці оттакі нісенітниці: "Напр., на Халкедонському соборі восени 451 папські легати вимагали для папи верховодства в релігійних суперечках, але Собор йому цього не дав, і в справі суду постановив 9 правилом звертатися до своєї місцевої влади або до патріярха Константинопільського, а про папу промовчав" (86 ст.). Дійсно треба дивуватися, що Шановний Автор, а до того ще й митрополит, так безскрупулятно перекручує й так безпардонно заперечує історичні факти! Нехай Шановний Читач порівняє поведінку Отців Собору з тим, що каже митр. Ілярion, щоб наглядно переконатися, що твердження "православного" митрополита Ілярiона це його власні видумки, що не відповідають ніякій історичній правді.

Собор ніде не заборонював нікому зо східніх звертатися до Папи. Навпаки, Східні єпископи радо зверталися в труднощах



до Папи по поміч. Можна сказати, що царгородський патріярх Флявіян висловив думку цілої східньої Церкви, як він сказав до Папи: "Я благаю Вашу Святість прийти на поміч Сходові і допомогти правді, що Отці посіяли в поті чола... Коли я апелював на Соборі (в Ефезі) до апостольського трону Петра, провідника апостолів, так вони (Діоскурові сторонники) оточили мене жовнірами... Встань і борони Божу віру, і приверни церковні закони... Скликаний з Заходу та Сходу Собор зарадить лихові так, як Бог піддасть Тобі!" (Grisgar, History of Rome, N. 234).

Нам невідомий ніякий 9 канон халкедонського собору, що наказував би звертатися до царгородського патріярха, "а про папу промовчав", як це твердить Шановний Автор, митр. Ілярion. Чи часом тут Шановний Автор не помішав і замість 28 канону згадує про якийсь 9?

Про 28-ий канон халкедонського Собору було згадано на початку цієї розвідки. Як ми бачили, цей канон, що ставив царгородського патріярха зараз по Папі, був ухвалений сторонниками патріярха Анатолія покрадоємці. На тайнім засіданні взяли участь тільки 184 Отці, хоч усіх Отців на соборі було 630. Крім цього папські легати, довідавшись про згаданий канон, гостро осудили цей канон як неканонічний, бо **не** був уложений цілим собором і без відома легатів, що проводили собором.

Слід зауважити, що цей 28-ий канон не був виміряний проти юрисдикції Папи, як це твердить митр. Ілярion, але проти східніх патріярхів Олександрії та Антіохії. Тільки той, хто не знає історії, може використовувати 28-ий канон як аргумент проти примату Папи в Східній Церкві. (Див. Гол. Спас., вересень, 1953).

Хто знає справу, той негайно бачить, що митр. уживає незаконних і неправдивих засобів цебто фальшу, щоб доказати своє твердження, що Схід не признавав примату Папів. Непристойне ж воно для Митрополита воювати неправдою!

Всетаки цісар і сторонники Анатолія, вияснюючи, що згаданий 28-ий канон має допомогти царгородській Церкві вдержувати порядок в Понті, Азії і Тракії (О.Ц. 61), звернулися до Папи Лева Великого і благали потвердити згаданий канон. Папа відмовив, бо 28 канон понижував давніх патріярхів Антіохії та Олександрії, вивищуючи над них царгородського. Он слова Папи Св. Лева Великого: "Ми заявляємо безвартісним і заразом анулюємо владою блаженного апостола Петра все те, що противиться декретам нікейського Собору. Олександрійська Церква не може тратити своєї гідности, що отримала через Петрового учня, Св. Марка євангелиста... Антіохійська Церква, де Св. Петро подав віру тим, що перші прозвалися християнами, не сміє стратити своїх привілеїв... Найвища їхня честь це збереження привілеїв". (Грізар, Op. cit., N. 236).

Отак виглядав халкедонський Собор, що вповні признав юрисдикцію Папи над Церквою. Признає це й православний, ворожо до католицтва настроєний професор Болотов: "Вислови інших римських єпископів бліднуть супроти цієї розвинутої системи (Папою Левом Вел.)... Якщо гадка про непомильність римського єпископа була в твердженнях Лева Великого, то вже й на юридичній почві... були дані (Левом) усі прерогативи, що опісля

були потверджені Ватиканським Собором. Непотрібний суд над римським єпископом. Хоча б він і мав якісь недосконалості, так вони вимиваються, покриваються гідністю Петра. Отак припускається, що поважних прогріхів не повинно бути в римській єпископі". (Лекції по іст. др. Ц., т. III, СПБ., 1913, 285 ст.).

Аргументи, що митр. Іларіон наводить на 86 ст., якими Папи ніби доказували своє право юрисдикції над вселенською Церквою, як теж цитування сардикійського та картагінського синоду не мають ніякого значення, бо вони тут не на місці. Папські легати ніде не цитували на халкедонському соборі рішень сардикійського синоду західньої Церкви, щоб доказати папську юрисдикцію над вселенською Церквою. Святі Отці нераз ствердили папський примат на основі не сардикійських рішень, але на основі церковного передання, що завжди бачило в Римському єпископі наслідника Св. Петра та Голову Христової Церкви.

Марне Шановний Автор покликується на Карфагенський (Картагінський) Собор, що на думку Автора мав заборонити африканцям апеляцію до Папи. Собор або краще синод рішив, що треба шанувати місцеву церковну владу, не погорджувати нею, звертаючись у дрібних справах до найвищого авторитету Церкви цебто до Папи! Таке й воно буває тепер. До Папи католики не звертаються зо справами, що парох чи єпископ може чи має право полагодити. Найкращий доказ на те, що африканська Церква признавала найвищий авторитет Папи у справах віри, подає нам найбільший африканський єпископ, Св. Августин (354-430). Він не міг краще окреслити папської учительської влади в Церкві ніж це учинив словами: "Рим заговорив, то й справа скінчена. Дай (Боже), щоб і єресь покінчилася!" Ці слова сказав великий африканський єпископ Августин, як єретики осуджені синодом удалися до Риму, і там Папа теж осудив їх! Хто ж були ці єретики? Пелагіяни цебто Пелагій і його учень Келестій, що голосили неконечність Божої ласки до спасіння цебто, що людина може спастися власними силами без Божої ласки, за що й Картагінський собор африканської Церкви двічі осудив їх цебто в 411 і 416 роках. Ці єретики заапелювали до Риму і Отці картагінського синоду вислали до Папи синодальні акти, щоб виправдати своє поступовання з Пелагієм. Папа Іннокентій I затвердив ці акти і осудження Пелагія.

Як же ж митр. Іларіон може твердити, що африканська Церква заказувала апеляцію до Риму та оголосила її за неважну, коли самі Отці Синоду вислали Папі акти осудження Пелагія та його єресі?

Далі Шановний Автор намагається доказати, що Собор вищий за Папу тим, що шостий вселенський собор у Царгороді, викликаючи єретиків монотелітів, заявив: "Викликаємо винахідників нової єресі (Сергія, царгородського патріярха і інших)... і таксамо Гонорія, що не старався освячувати цю Апостольську Церкву навчанням апостольського передання, але дозволив, щоб забруджено її чистість". (Мансі, XI, 733).

В чому тут справа? Царгородський патріярх Сергій твердив, що в Христі була одна тільки воля. Софроній, єрусалимський патріярх, збив цю єресь, доказуючи, що Христос є Богом і чоловіком, тому має так людську, як і Божу волю. Сергій, бажаючи боронитися, написав до Папи Гонорія хитрого листа, де заявив, що в Христі не було боротьби між Божою і людською волею, тому й у Ньому є одна тільки воля. Папа зрозумів це так, що Сергій брав це тільки морально цебто що дві Христові волі діяли однозгідно немов одна, і в тому змислі погодився з Сергієм.



В чому ж вина Гонорія? В тому, що повірив словам Сергія, під якими крилася єресь. Гонорій розумів їх як гіпостатичну злуку двох воль у Христі, а Сергій як одну волю. Це видно з інших писань Папи Гонорія, де він виразно признає в Христі дві відмінні природи, отож і дві відмінні волі. Зрештою, навіть якщо б Папа Гонорій був твердив це в змислі Сергія, так і це не було б іще доказом проти папської непомильности, бо Папа не говорив цього **екс катедра** цебто до всіх християн як найвищий учитель Церкви, але вчинив це приватно. Так це й розуміли Отці Собору, що врочисто одобрили листа Папи Агатона на соборі; Папа писав, що ніхто з його попередників не занедбав свого обов'язку потверджувати Братів у вірі. Отці ж не протестували проти цього і не згадували про виклятого Папу Гонорія.

Схід був сильно переконаний, що Папи непомильні. Он що пише п'ять літ по смерті Гонорія до Папи Теодора Сергій, єпископ Кипру: "Ти—Петро, нищитель єресей..., учитель православної і непорочної віри". (Мансі, X, 913).

Св. Максим, защитник православ'я, завзято боронив честь Папи Гонорія. В 645 р. на соборі в Картагіні Пир докоряв, що Гонорій погоджувався з Сергієм. На це Св. Максим відповів: "Я дивуюся, як ви і ваші попередники, бувши патріярхами, **маєте відвагу говорити неправду!"** (Msi, 10, 739-740).

Накінець слід підмітити, що Папа Агатон, потверджуючи рішення цього собору, не потвердив викляття свого попередника, Гонорія. Це ж загально знане, що рішення Соборів не мають зобов'язуючої сили, якщо Папа не потвердить їх. Папа тільки заявив при потвердженні синодальних рішень, що Гонорій занедбав прослідити справу єресі патріярха Сергія, тому й заслуговує на нагану за свою недбалість.

Це неправда, що на сьомому вселенському Соборі пропущено слова про папський примат, як перекладено на грецьку мову листа Папи Адріяна до Собору. Грецький текст має виразно: "Катедра Св. Петра, **маючи першенство,** блистить на всю вселенну і **є головою всіх Божих Церков.** (Msi, 12, 1084). Ці слова є пропущені в "Діянія Всел. Соборов", що видала російська дух. Академія в Казані. (Діянія..., VII, 158.). Отож твердження митр. Іларіона, що його висловлює на 87 сторінці своєї книжки, неправдиве.

Навпаки, Отці Собору прийняли ціле послання Папи Адріяна. Он папські легати спиталися їх: "Нехай скаже нам святий собор, чи приймає він послання святішого Папи давнього Риму?" Всі Отці одноголосно закликали: "Йдемо за ним, допускаємо і приймаємо!" (Діянія Всел. Соборов, видане російською дух. Семінарією в Казані опускає слово "Йдемо за ним". (Див. VII, 161 ст.).

При осуді іконоборства Папські легати перші підписали осудження іконоборців. Це ж знак, що Східня Церква приймала

примат Папи і його юрисдикцію над собою.

Наведені нами документи з соборів наявно виказують, що твердження митр. Іляріона: "Про якусь вселенську папську владу нема й згадки" (87 ст.)—зовсім фальшиве, бо не відповідає історичній правді.

# Прославлення Марії Ґоретті

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПЕРЕНЕСЕННЯ тлінних останків Марійки з цвинтаря до церкви Божої Матері, поширення книжечок про життя та її геройство, численні паломництва до її гробу розбудили в народі бажання зобачити її блаженною. Треба проте було довго ждати на цю врочисту хвилину, воєнні хуртовини перепинили всяку працю в справі її беатифікації. Справді Пій XI у 1934 році зацікавився цією справою, звернувшись до кардина Сальотті з питанням: "Хто займається справою Марії Ґоретті?" Аж тоді установлено беатифікаційну комісію з суддів і постулятора, покликало різних свідків на переслухання.

Тріюмф Мученицї вулицями Риму

Між свідками була Асумпта, мати мучениці, брат, сестра і Тереса Люнґаріні. Беатифікаційний процес почався 1938 року. Пій XI через свого державного секретаря, сьогоднішнього Пія XII, вислав отаку заяву генеральному вікаріеві з Альбано: "Святіший Отець радісно бажає, щоб англольська Марійка Ґоретті стала взірцем для молодих душ!"

Святіший Отець особисто натискав на приспішення беатифікаційного процесу. В 1938 р. промовляючи до зібраних дівчат у Альбано, Пій XI підніс у їхніх очах геройство Марійки та назвав її правдивою мученицею.

Один із найбільше віродостойних свідків про геройство та чесноти Марійки був її убийник, Олександер Серенеллі. В 1937 році він удався до Корінальдо до матері Марійки та промовив з жалем і сльозами: "Пані, добра Асумпто, пробачте мені! Чи прощаєте мені?"

Асумпта, плачучи, відповіла: "Вона (Марійка) простила тобі, то якже я мала б не пробачити?"

Опісля удалися обидвоє до церкви, прийняли Святе Причастя тя перебули разом Різдвяні Свята.



Пасіоніст отець Аврелій попрохав панну Армиїду Бареллі, президентку дівочої молоді в Нептуні, щоб вона відвідала Олександра Серенеллі в Анконській Торетті та спиталася, чи хотів би він бути свідком у беатифікаційнім процесі мучениці. Опісля сам отець Аврелій удався до нього в цій самій справі. Розкаяний розбійник радо згодився бути свідком і заявив: "Це ж мій обов'язок. Мушу направити свій злочин і вчинити все, що зможу, для її прославлення. Я провинився, бо дав низькій пристрасті заслїпити себе. Вона ж добре поступила, боронячи свою невинність, бо вона була дійсно невинна. Тодішні дівчата не були такі як сьогоднішні, бо були простодушні та добрі. Марія була дуже добра і тому радіше дозволила себе вбити ніж стратити невинність. Це була тільки моя вина".

Далі Оклесандер переповів уже знані нам факти, кінчаючи: "Марійка Ґоретті була справжня свята. Вона дійсна мученица. Якщо в небі є мученици, так Марійка перша з них! Я сподіюся спастися, бо маю в небі Святу, що молиться за мене!"

Тричі складав свідоцтво в часі процесу, висловюючись завжди з найбільшою пошаною про Марійку.

Он чудо Божого Провидіння! Ціла трагедія Марійки це приклад пошани для чистоти в Марійки, приклад каяття в Олександрі, приклад прощення в Асумпті...

По закінченні дієцезального й апостольського процесу Свята Конґреґація Обрядів почала розглядати мучеництво Марійки. По трьох засіданнях Пій XII потвердив мучеництво 25 березня 1945 року, проголошуючи своє рішення осібним декретом. В травні ж того самого року Святіший Отець одобрив декрет, що дозволяв на беатифікацію Марійки Ґоретті.

Он як звучав декрет, що признав за правдиве її мучеництво: "Хоч ледве дванадцяти літня, Марійка Ґоретті розуміла, що приказує, чим грозить і як надгороджує Божий закон, тому вибрала мучеництво, проливаючи власну кров, аніж сплямлення гріхом"...

Нарід назвав її мученицею, бо Святий Тома й інші богослови твердять: "Вистачальна причина мучеництва це не тільки визнання віри, але й усякої іншої чесноти, якої Христос є ціль, отож не цивільної, але влитої чесноти".

По потвердженні правдивости мучеництва Папа заявив, що можна підготовляти беатифікацію Марійки. Врочиста хвилина беатифікації прийшла 27 квітня 1947 року, як Святіший Отець, Пій XII проголосив її блаженною та мученицею за чистоту.

Був це пам'ятний день у Римі, який рідко повторюється в історії Церкви. В осередку християнства бувають часто беатифікації та канонізації, але рідко якась канонізація стягнула до Риму стільки молоді та викликала таке велике одушевлення, як беатифікація Марійки Ґоретті. Молоді дівчата, яких були тисячі вже від ранку заповнили площу та базиліку Святого Петра. На їхніх обличчях сіяла радість, бо прославлення Марійки було їх святом. Яких сорок тисяч дівчат могли дістатися до церкви. Інші були змушені залишитися на дворі, бо в базиліці не було місця. Були там і представниці заграничної молоді. Голосники на площі Свя-

того Петра уможливлювали всім слідувати за ходом беатифікації.

Декілька хвилин перед початком врочистої церемонії ввійшла до церкви сивоволоса старушка зодягнена в чорне вбрання. Це була Асумпта, мати Марійки. Довгий вік, труди, фізична праця та страждання вичерпали її сили. Негодна була сама йти. Привезли її на кріслі. Нарід привітав її одушевленими оплесками. Це була друга мати в історії канонізації, що мала щастя бачити прославлення власної дитини. Її попередниця це мати Святого Людвика Конзаги.

Побожна старушка сиділа недалеко кардиналів, почуваючись покірною в своїм анафальбетизмі та вбогості. Надзвичайне зворушення обгорнуло її, сльози витиснули з очей, як Святіший Отець почав урочисте "Тебе Бога хвалим", при чому появився образ Блаженної Марійки. Серце забилося в старечих грудях, голова похилилася, обличчя поблідло, але це тривало тільки декілька хвилин...

По скінченій церемонії одушевлення обхопило народні маси. Кожен бажав побачити матір героїні та здожити їй побажання за те, що виховала святу донечку. Папська Сторожа мусіла забрати Асумпту та винести її з базиліки, бо нарід страшно тиснувся, щоб зобачити її.

Тим, що благали її молитися за них до блаженної Мучениці, Асумпта покірно й усміхнено відповідала: "Радо буду молитися за вас... Проте Святі роблять тільки те, що Бог хоче. Отож сповняймо Божу волю!"

Пополудні Святіший Отець увійшов до базиліки, щоб ушанувати ікону Марійки. Опісля прийняв Асумпту на приватній авдієнції. Христовий Намісник розмовляв зо щасливою матірю мученици та поблагословив її.

Кидаючи Ватикан, Асумпта промовила: "Я відчувала якусь велич, як Папа приступив і поблагословив мене, бо я грішниця. Прикро мені, що не вмію писати та висловити йому вдячність за все, що вчинив для мене. Я бідна, негодна вчинити для нього нічого, хіба молитися... Я не хотіла б покидати Ватикан, бо почуваюся така щаслива біля Папи!"

Ввечері забрали Асумпту до римської радіовисильні, щоб промовила до світу... Бідна старушка була така зворушена, що негодна була слова промовити. Накінець здобулася на оці слова: "Посилаю благословення всім італійським дівчатам, щоб були такі чисті як моя Марійка. Жінки, будьте добрими матер'ями!"

Вибираючись з Риму додому, поступила до церкви Святого Івана та Павла, щоб ушанувати мощі своєї Марійки. Хоч ніхто про це не знав, усетаки якась жінка пізнала її, вхопила за рам'я та промовила разом із іншими жінками, що вмить обступили її: "Поблагословіть нас, поблагословіть нас!"

Асумпта усміхнулася посеред сліз. Не могла довго задержатися з ними, бо авто мало скоро від'їхати. Промовила тільки ніжним голосом: "Будьте добрими матер'ями! Будьте чисті, як моя Марійка, то й Господь поблагословить вас!"

Беатифікація Марійки викликала одушевлення в Італії та подив у світі. Всетаки це ж був вершок слави для мученици. Вона мала ще бути проголошена Святою для цілої Церкви.



Святіший Отець, Пій XII, гарячий почитатель Марійки Горетті задивлявся на неї як на "досконалий плід—овоч християнського дому, де родина молиться". Оттому Він вибрав Святий Рік 1950, щоб проголосити Марійку Святою Католицької Церкви та при помочі безчисленних паломників усіх країн указати світові, "яке важне родинне виховання в християнськім дусі, в якому дитина зростає в надприродній атмосфері, що уможливлює злуку з Христом".

Непроглядні маси стали з'їжджатися до Риму, як довідалися, що Святіший Отець 24 червня 1950 року мав проголосити Святою блаженну Марійку Горетті. Стояла субота. Площа Святого Петра була заповнена італійськими та заграничними паломниками. По обіді прийшла теж Асумпта, мати Марійки, два брати та дві сестри, Єрсілія та черниця Марія від Святого Альфреда.

В мідяних дверях з'явилася довга процесія ченців, священиків, епископів і кардиналів, що перейшли до базиліки Святого Петра **та станули перед Папським Троном.** Оба брати Марійки, Ангело та Маріяно, несли великий прапор з портретом прославленої сестри. Десь около шостої години надійшов Христовий Намісник. Ватиканське радіо передало на хвилях етеру всю церемонію канонізації по всьому світу.

Святіший Отець зачислив до Святих дванадцятилітню селянську дівчину, мученицю за чистоту, Марійку Горетті.

**1) Чи то гріх бажати ближньому смерти?**

Всякі проклони зо злоби, бажання смерти з пімсти є завжди гріхом, бо ми маємо любити ближнього та бажати йому добра. Життя це найбільше добро, що Господь може дати людині, каже Св. Альфонс, Основник ОО. Редемптористів.

Бажати ближньому смерти для його духовного добра не є гріхом. Бажати смерти налоговому хворому, пиякові, що добре висповідався, це діло любови ближнього, бо це бажання смерти походить зо страху, що пияк вернеться до пиянства, як виздоровіє й далі ображатиме Бога і може помре в своїх гріхах і піде до пекла. Якщо ж помре в хворобі, то буде спасенний. Бажати ж ближньому спасення це добре та заслужливе діло в Божих очах.

**2) Чи дівчина та жінка грішать, як малюють собі губи та лице?**

Якщо жінки та дівчата малюються прилично, щоб подобатися своїм мужам або знайти собі чоловіка, то не грішать. Якщо пересадно малюють-

ся, то допускаються легкого гріха і нищать собі губи чи лице. Якщо малюються, щоб викликати в чужих мущинах пристрасті та вести їх до гріха, то допускаються тяжкого гріха, бо ширять згіршення та зіпсуття.

Одна жінка спиталася Св. Франциска Салесія, чи вільно їй малюватися. Святий відповів: "Одні богослови кажуть так, другі ні. Я ж раджу вам малювати тільки одне лице". Таку саму пораду ми даємо нашим Шановним Читачкам.

**3) Що треба робити, щоб українських дітей задержати при нашім обряді та Церкві?**

Треба змалку виховувати їх в українсько-католицькім дусі, вчити любити свій обряд, брати їх до української-католицької церкви на богослуження, посилати до парафіяльної школи, товариств, пригадувати їм, що це гріх самовільно зміняти обряд, бо Бог не любить обрядових зрадників і не благословить їх.

**4) Чи при праці можна молитися з покритою головою? Чи можна молитися, як ідемо автобусом або як у ночі в ліжку не годні заснути?**

Можна завжди та всюди молитися. Щира молитва завжди подобається Богові. Краще молитися ніж думати про нісенітниці або читати безкорисні магазини чи книжки.

**5) Мій син хоче женитися з розвідкою. Чи може він взяти шлюб у церкві? Вона виглядає добра та побожна.**

Якщо шлюб був важний і чоловік її ще живе, то ваш син не може з нею важно женитися, бо ж вона має ще чоловіка. В новім Завіті ніхто не може мати два чоловіки або дві жінки. Отож нехай ваш син перехреститься та тікає від розвідки. Чи ж нема по наших парафіях багато добрих і побожних дівчат? Розвідка не принесе щастя вашому синові, але через неважне подружжя виставить його на гріх і прокляття Боже!

**6) Чи можна зробити акт жалю за гріхи свого ближнього?**

Ні, не можна, бо тільки той може жалувати за гріх, хто допустився його. Проте можна та треба молитися за навернення грішників і чинити Богові надолуження за їх гріхи. Бог дуже часто не карає грішників за їх гріхи, бо добрі люди, от як священики, монахи та монахині моляться за них і своїми покутами та святим життям хоронять їх від Божої кари, ба й виєднують їм ласку жалю і навернення.

**7) Чи грішить та жінка, що уживає речі, які вкрав її муж?**

Якщо жінка знає, що це крадені речі і вживає їх, то бере участь у крадежі мужа, тому грішить. Якщо не знає, що це крадені речі або коли мусить уживати їх, то не грішить, якщо не одобрює крадежі.

**8) Я забула на сповіді сказати один тяжкий гріх. Чи можу йти до Св. Причастя?**

Можете, якщо недобровільно забули сказати гріх. Проте треба виявити його в найближчій сповіді, заявляючи, що забули сказати це в попередній.

**9) Які користі Божественна Літургія (Служба Божа) приносить людям?**

Св. Іван Золотоустий твердить: Божественна Літургія буває для душ тим, чим для них була смерть Ісуса на хресті. Літургією люди гідно вшановують Божу велич, дякують Творцеві за безчислені добродійства, виблагують потрібні ласки, надолужують за зневаги.

Он вислови католицьких Учителів про гідність і успішність Божественної Літургії. Св. Альфонс Лігурій: Божественна Літургія більше звеличує Бога ніж усі Святі Учителі й Анголи, бо це похвала сотворінь, а Ісус жертвується Богові та безконечно гідно звеличує Його.

Св. Віяней. Літургія— це жертва, що усмирює Божу справедливість і рятує світ від загибелі.

Папа Евген: Божественна Літургія краще прощає провини та кари ніж молитви всього світу.

---

**Християни повинні трудитися до смерті для слави Божої та добра свого ближнього, не дивлячись на успіх чи невдачу. Християнські діла належать до одного Бога, що є першою причиною всякого добра в світі.**

---

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1954

## Marian Year Program

SHORTLY before he died St. John of God was expecting a visit from the Blessed Virgin. Our Lady appeared to him and said, "John, my son, I am not in the habit of abandoning my clients in the hour of death."
Happy is he who daily comes to offer his homage, his praise, his heart, and his love to Jesus and Mary.

Happy is the pilgrim who in the time of exile remembers constantly his fatherland on high where Jesus and Mary, surrounded by choirs of angels, await him to give him joy for all eternity.

Happy is the traveller who does not look for a dwelling place here, but who always aspires to reign and to live with Christ and Mary in heaven!

Happy are the poor and the indigent who each day come to ask for bread at the table of the Master, and who do not cease to plead praying until they have received a few crumbs.

Happy is he who is called to the feast of the Lamb and approaches daily by Mary's help the banquet of the altar while waiting for the eternal banquet of heaven. He who communicates becomes by that act the apostle of Jesus, the page of Mary, the companion of the saints, the brother of the apostles, an intimate of God and the heir to the happiness of heaven.

*Make it a full year's Crusade to return the world to Christ through Mary.*

You and I—all of us as individuals—should look into our hearts and our lives and return to full Christian standards of living in the hope that others will be led to do the same by our example.

Return to Christ through Mary; there is no safer, surer way!

I) Return to a life of Fervent Prayer.

a) Daily Rosary—alone, with your family, with friends

b) Frequent attendance at Mass, daily, if possible; or at least unite in spirit with the daily Sacrifice of the Mass.

c) Frequent reception of the Sacraments—weekly should be posible to nearly everyone; daily to many more than do so at present; for most, oftener that at present.

d) Spiritualize your work—offer it, even with the shortest prayer, a simple whisper of love, to God through Mary.

e) Spiritualize your play—ask Mary to accompany you on your dates; on to the playing field; to plays, movies, etc., etc.—and avoid anything that would shame you before the Blessed Mother.

f) Read and meditate occasionally—get out of this world for a few moments each week, if not each day, by thinking with the Blessed Mother about the glorious world promised to us by Her Divine Son; *read* yourself into such moods!

II) Return to Actual Penance

a) Bear your daily crosses and disappointments cheerfully

b) Even "out of season", undertake some voluntary mortification of body and of mind.

c) Observe God's Commandments and the laws of Mother Church as a fulltime Christian—that's the only kind of a truly "modern" Christian

III) Return to Full Charity

a) Start being self-less; cut out those "five and ten per cent" concessions to your own self when you think of doing a favor.

b) Be polite and kind even when unappreciated; keep it up!

c) Learn to see your brothers in persons around you—regardless of race, color, or creed. Mary is Our MOTHER.

Along with this handful of suggestions (you will surely come up with many more when you give them a thought!) we propose a frequent recitation of the following Act of Consecration to Mary:

"Oh my Queen and my Mother, of Perpetual Help, I give myeslf entirely to Thee; and to show my devotion to Thee, I consecrate to Thee this day my eyes, my ears, my mouth, my heart, my whole being without reserve. Wherefore, O, loving Mother, as I am Thine own, defend me as Thy property and possession. Amen."

---

### OUR LADY OF THE EPIPHANY

The Epiphany is a very lovely word picture of Mary presenting her Divine Son to the richly garbed priestly castle of the Medes and Persians, the Magi. Kings high and learned with the wisdom of the ages, adoring Christ in a stable in company with the lowing cattle; the wealthy Magi showering rare and expensive gifts on a Babe born in a manger—surely a study in contrasts! Yet not so inappropriate since the Madonna and Child must have outshown the priceless gems of the Orient with their unearthly beauty, and made richness and wealth of the Magi pale in comparison.

---

My Jesus, make me realize that I can play a big part in strengthening my country by reminding others of you.

---

# Why be a Practical Catholic

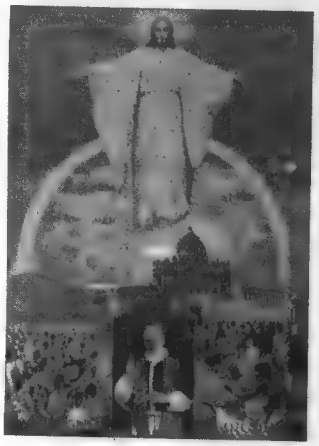

MOST OF US who are Catholics by the Providence of God, are Catholics because our parents had the true faith. Possibly that is why some of us do not make the most of our religion, both for our own spiritual good and for the salvation of our neighbor. We have not have to work for our belief or to suffer for it, and as a result do not appreciate it at its value.

I am afraid some Catholics have never really taken time to prove their faith to themselves. During school years they were regularly exposed to classes in religion for eight or twelve or even more years, but it did not make an impression in any effective way. As adults they continued to drift along, taking their beliefs for granted, hardly ever reading anything about them, and as a result, when a real test comes they, too often, miserably fail to live up to their religion.

*Undesirable Types of Catholics*

That is why we sometimes run into the ignorant Catholic. He may be very brilliant in other fields—in politics, his trade or profession—but he has long since ceased to weigh and reflect on life's daily concerns in the light of faith. As a result, when a non-Catholic inquirer asks him a simple question, he fumbles the answer, gives a vague or inexact reply, in general makes a very bad impression. Naturally, such a Catholic will hardly use his religion to advantage even for his own salvation or holiness.

Then there is the mechanical Catholic. He is fairly faithful to Friday abstinence and attendance at Mass on Sundays, but his faith means little to him otherwise. Were he honestly to think it over, he would probably find that his only reason for fidelity to these obligations is that they are just something that Catholics do. He undoubtedly derives little spiritual benefit either from personal penance or from the Holy Sacrifice, and his Catholic living is of negligible or no inspirational value to others. He rarely says a prayer, would never think of making a mission or retreat, seldom attends any evening devotion. From the ranks of such as these, arise the great scandals in politics, business or social life, that bring discredit on the Church.

Strange, but we must also include in these types a small group of baptized persons who are really Protestant Catholics. A Protestant is a person who protests against the infallible teaching authority of the Church. In premise and in

fact, a Protestant can be described as a Christian free-thinker, provided he bases his free-thinking on the Bible, or some quotation therefrom. The Protestant Catholic is one who quite callously disagrees with the Church—usually on the subjects of marriage and the necessity of Catholic education. Very often such a Catholic is too ill-formed to know that he is disagreing, not with the Church, but with God and His law and consequently that he is plunging himself into heresy.

Likewise, there is the apologetic Catholic. He seems constantly fearful of what the world around thinks of him and his Catholic faith. He nods approval, or gives silent consent, to the most outrageous statements about his religion. Sometimes he startles even non-Catholics by his remarks: "Of course, the Church teaches that, but most Catholics don't agree with her," or even with a more sinister implication: "Priests and nuns take vows, but they have a pretty good time." Such Catholics do no good to themselves, the Church, or the world at large.

Also, we meet the critical Catholic. So often he is tolerant of faults in his immediate circle of friends, or family, or himself. But he demands the ultimate of perfection in his pastor, the Sisters in school, or in his fellow-parishioners. Of course he talks, regardless of whether his audience is Catholic or non-Catholic, heedless of whether he misrepresents, calumniates or gives scandal. Such a one is apt to drive many well-meaning person from the Church.

But the Catholic who does the most harm is the bad Catholic. It is a tribute to our Catholic religion that most non-Catholics expect a virtuous life of every Catholic. If a Catholic fails, particularly if his sins be public, the world professes to be shocked—hypocritically maybe—but the fact remains that any Catholic can cause immense ruin to others by a sinful life.

Finally, there is the fallen-away Catholic. Actually it is impossible to destroy the seal of Catholicism on one's soul, for baptism leaves an indelible mark: a fallen-away can only be a very bad Catholic. But the mystery is why some "fallen aways" hate the Church so much as they do. Possibly they are like the unfortunates in hell who, obstinate in evil, will go on for all eternity hating God, their companions and themselves. Such apostates frequently do great amount of harm to the souls of others. They are miserable, and stand in critical need of prayers.

### *Most Catholics Are Fervent*

Most Catholics do not have to worry about doing harm to others. They may fear at times that there is a lot more good they could accomplish, but in the main they are conscious that in trying to be true to their religion, they are gaining happiness and security for themselves and constantly by force of example leading their neighbor towards the truth. They feel as does the movie actor Pat O'Brien, who in a recent interview stated:

"Every spiritually minded man has a feeling of love for his religious faith and heritage, and I feel the same about mine, for the Catholic Church has meant a great deal to me.

"Faith never fails. Like an illimitable reserve fund, it is always waiting to give protection, inspiration, forgiveness, courage and spiritual joy. I am firmly conviced that anything I am today and everything I have I owe to my faith. It is a debt that can be repaid only by passing it on to others.

"I can ask no greater thrill in my life than sitting in church on Sundays with my treasured mother, my beloved life partner Eloise, and my four youngsters, all understanding and trying hard to serve God—all living a practical faith. I wish every man and woman in the country could say with the conviction I do: 'My faith is my life, my standard for living.' "



### *We cannot Crawl into Heaven*

We have to fly. The man who maintains that he gain heaven merely by avoiding mortal sin is almost as much off the beam as one who declares that if he goes to hell, he will enjoy the company of many old friends. There is too much to pull us down—original sin with its effects of moral sluggishness and tendency to evil, weakness from lack of cooperation with grace—if we are careless about venial sin and try to get in just under the wire. The only way to make sure of heaven is by perseveringly trying to become saints.

As human beings we direct the course of our lives by our intellect and will. If we pour into our minds a lot of rot, our way of living will very probably turn rotten. If we suffer our intellects to become religious vacuums, our devotional lives will be devoid of inspiration and gradually dry up. On the other hand, the Catholic who habitually keeps reading up on his religion, learning its practical answers to his own difficulties and problems of the day, is most apt to appreciate it at its full value and be true to its teachings. To him his religious beliefs are not just a set of theoretic principles, or half vague guide posts of the past, but solid, sensible convictions for his daily living.

That is why the Catholic who is really earnest about saving his soul will read the biographies of the saints. With such inspiration and enlightenment, he will be encouraged, no matter what his station in life, to go on trying to be as holy as they were. Then his efforts to avoid danger and overcome temptation, as well as his prayers, his frequent confessions and Holy Communions, his acts of self-sacrifice, will have definite meaning and value, for he will then have a clear-cut goal in life to strive for and within his own soul a stronghold of security against all the accidents and pitfalls of human existence. Such a Catholic is always prepared to die!

### *The Good Catholic: Keeper of His Brother's Soul*

God made us social human beings. That means that we have to live together, help each other, and depend on each other. There is scarcely a word that we utter or an act that we perform that does not have some effect—great or small—for good or evil—on other people's souls.

In this the Catholic is particularly on the spot. His neighbors may more or les secretly malign his religion, be amused at his piety, or be openly contemptuous of his adherence to principle, but once a Catholic turns off the moral track, these same companions, like the Pharisees of old, may be the first to point the finger of scorn at him with an "I told you so." There is nothing that feeds the flames of false and malicious gossip about the Church more than evil lives of some few Catholics. Indeed, in some communities one sinful Catholic can largely undo the work of a whole parish of saints.

A good Catholic will never consciously give bad example. If he tries to keep his soul in grace by fidelity to the commandments, the laws of the Church, and the duties of his state in life, if he is active

in the sacramental and devotional, charitable and social life of his parish, if he is genuinely a a man of prayer, he cannot but be constantly moving his Catholic and non-Catholic neighbors to a respectful and admiring attitude towards the cause of it all—his faith. Such fervent Catholics—and there are many—are continually in their quiet way preaching sermons more powerful than the most eloquent orations, for it is example that attracts, inspires and leads.

But a Catholic has to do more. He not only has to be right, but at all times appear to be right. Centuries of libelous propaganda about Catholics and the Church have inclined our non-Catholic neighbors easily to misrepresent, exaggerate or rashly judge. In explaining a point of doctrine or practice a Catholic must be doubly sure that he makes it clear and exact, just as in the daily conduct of his life he must be certain that circumstances give no cause for suspicion, talk or misconception. Above all, he must be careful never to appear to speak in a slighting or critical manner of his priests or bishops, especially in the presence of non-Catholics. A good Catholic should always think before he speaks or acts: What effect will this have on my non-Catholic neighbors?

### *Sin Ruins Faith, Virtue strengthens It*

Faith together with hope and charity, or love of God, is supernaturally infused into the soul with baptism. If a person commits mortal sin, he loses charity along with grace, but faith and hope still hang on. Sin, however, especially if long continued, usually has a disastrous effect upon faith. Most "fallenaways" are in their sad state because they first fell into a habit of sin and became so imbedded in it that they finally threw everything worthwhile overboard.

Mortal sin makes us enemies of God, deprives us of a kinship with the divine nature, makes us unworthy of heaven and deserving of the eternal torments of hell. It is understandable, then, that mortal sin can destroy faith, which comes from God. Normally a Christian, after a first mortal sin, feels intense agony and remorse, but continued wrongdoing dulls his moral perceptions, eventually stifles conscience, brings disgust for all things spiritual, and implants a supreme recklessnes where right and wrong are concerned. Moreover, the sinner is habitually rejecting God's actual graces, and this means that he must go along without supernatural enlightenment of his mind and a strengthening of his will—along with all the baneful effects of original sin hastening him along in his downward plunge.

On the other hand, a virtuous life strengthens faith. Although habits of virtue bring a certain amount of facility, it is not always easy to be good; sometimes the struggle is protracted and painful, even for souls advanced in holiness. But for this very reason we appreciate all the more the ideal that makes us fight to be good: our faith. In the supernatural order, our constant cooperation helps us perceive our duties ever more clearly and perform them even with a superhuman strength. The Catholic who perseveringly tries to live us to his religion will never lose it.

### *Your Faith: Source of True Friendships*

One of the valued possessions of earthly life that we shall carry into heaven is our friendships. Good friendships are built upon respect and affection, but there are also evil friendships based upon sensuality and sin. Human nature is such that we usually become like our friends; hence the old proverb: "Show me your friends and I'll tell you what you are." A valuable feature of a good friendship is that it endures.



Young people especially have need of making good friends. One of the unheralded blessings of our Catholic school system is that companionships formed there frequently carry on through adulthood. But any Catholic who is active in the devotional and social life of his parish is bound to become acquainted with people who can be true friends. Real friendship is a higher form of Christian love, and if both the parish and Catholics are what they ought to be, there should be little difficulty in finding individuals and families whom we admire and to whom we are attracted, with whom we can share our joys and sorrows, and upon whom we know we can depend.

### *Your Faith: Source of a Devoted Husband or Wife*

Marriage is a very important thing in life—so important that when a young person makes his matrimonial choice, he very often right there and then decides whether he will save his soul or lose it. Very many non-Catholic marriages go on the rocks; mixed marriages are hardly, if ever, more successful; but Catholic matrimonial unions, while they do have their failures, are usually much more enduring and happy. There are reasons for this, both natural and supernatural.

In the close intimacy of marriage it must be very difficult to live with and sometimes trust a partner with whom you cannot kneel down and pray. Still harder must it be to remain truly contented with a husband or wife with whom you disagree on moral principles, such as birth-control, and to have the torturing certainty that instead of helping you to heaven, your companion in life is dragging you down to hell. It must be an uncomfortable feeling to realize from time to time that you are tied by vow to a partner who may not feel bound till death by the promise he has made, or may leave you when real trouble or some one more satisfying comes along. These factors, and a host of others, make non-Catholic and mixed marriages a huge gamble most of the time.

If you are a devout Catholic, you will find your best choice of an enduring, happy marriage with another good Catholic. For then you will start and live your nuptial life with all that is necessary to make it succeed: you will both agree that it is till death, for better or worse; you will not quarrel over what is right or wrong in marriage; you will struggle to be good together, pray together, go to confession together, receive Holy Communion together. Best of all, amidst all the hardships and pitfalls of conjugal and family life, you will have the comforting assurance that yours is a holy sacrament, that in fidelity to each other and your children you will be constantly aided by special graces where human effort alone would surely fail.

### *Your Faith; Source of Vocations*

With few exceptions, it is a holy ambition of most Catholic parents to have a son or daughter in the priesthood or religious life. Almost always, however, it is from staunch Catholic homes, where faith is strong and in daily practice, that God calls his priests and brothers and nuns. Yet there is an appalling shortage of priests and religious, and this may be an indica-

tion that modern Catholic family life is often not all that it should be.

A home is not going to be a thoroughly Catholic home unless there are good Catholics in it. Likewise, we might say the home will be just what the parents make it. If mother and father are ardent practical Catholics, if they animate their family circle with prayer and devotion and zeal, especially if they are regularly at confession and Holy Communion and active in their parish, then usually their children will be the same. It is from such inspiration and example that very often a boy or girl develops a spirit of self-sacrifice and charity that leads them to the altar or convent.

And here we might add: the mere fact a family has a black sheep does not mean that it is not a good Catholic family. It is surprising how often in the families from which have come priests and nuns, there is one or the other who is careless in his faith, or even fallen away. That this should not amaze us in evidenced from the fact that even in the company of the Apostles and Jesus Himself there was one Judas. It is probably in the line of a special Providence that the faithful in the family circle should intensify their prayers to save the soul of the dear, though straying member.

### *Your Faiths Source of Real Happiness*

All the world is looking for one thing: happiness. Some try to find it in work, others in pleasure; some in idleness and repose, others in feverish activity; some by doing the will of God, others by committing sin. No one is perfectly satisfied on earth; many, as a poet states it, "live lives of quiet despair." We cannot be completely contented until we reach heaven, but only the few will acknowledge this fact. Most people live as though they would exist on earth forever.

In heaven we shall be perfectly happy because the yearnings of our mind and heart will be completely satisfied. We shall behold God as the Infinite Truth, and our intellect will be content; also as the Infinite Good, and our will shall be at rest. In this union with our Creator all other desires of human nature, if good and reasonable, will be sated. There will be no rebellion of the passions, as here on earth, no frustration, no incompleteness, no growing tired of what we have—in other words, in the fulfilment of one's destiny there will be perfect order. It stands to reason that the closer we can attain this ideal on earth, the more contented we shall be. That is why the saints were always supremely happy.

Catholics ought to be the most happy people on earth, because already in this life they have begun to walk in unity with God. Theirs is the special privilege and dignity of being part of the living body or organism of which Christ is the Head and they the members. For them grace is not merely an insurance against hell but a created sharing in the life of God, guaranteeing them adoption as sons of God and a right to heaven.

The certainty of belonging to the true fold, the peace of conscience after a good confession, the delight of receiving Holy Communion, the sense of security and strength at the Holy Sacrament, the guidance of one's priests in every danger and difficulty, the companionship of the saints both here and especially in heaven, the special protection of our Blessed Mother, the evidence of love for each one of us on the part of our Divine Lord,—all these and many more factors contribute, under God, to the definite purpose and a right ordering of a Catholic life. Although his religion is strict and exacting in all that God's honor and law demand and it is a faith that demands penance, self-sacrifice and discipline, still every real Catholic experiences in his worship true hope, contentment and peace.

(From the *Liguorian*)

## YOU CAN BE LIKE HAYDN

It is related that once when the famous composer, Joseph Haydn, was in company with a number of other musicians of prominence, the question arose as to the best way of refreshing the mind when one is wearied with mental labor. "For my part," said one, "I find nothing so effective as a glass of good wine." Another remarked: "When my ideas begin to fag, I quit my work and go into company." "And how is it with you, Haydn?" asked one of his companions." "I take to my rosary, which I always carry about me," he answered modestly; "after a few decades I am sure to feel refreshed, both in body and mind."

This answer, made without any pretense of superior virtue, deeply impressed the other composers, who felt that the Queen of Heaven vouchsafed to Haydn's spiritual ear an occasional passage from the sublime music of the celestial dwelling.

---

Shortly after the Constitution was signed in Independence Hall, Philadelphia, on Sept 17, 1787, a woman asked Benjamin Franklin what it all meant. She inquired: "What have we got, Dr. Franklin?"

"Madame," Franklin replied, "we have a republic if we can keep it."

Nearly a hundred years later a somewhat similar question was put to James Russel Lowell. "How long," Lowell was asked, "will the American republic endure?"

Lowell's answer, like Franklin's was crisp and to the point: "As long as the ideas of the men who made it continue dominant."

Our way of life did not come to us guaranteed. It does not belong to us alone. We have an obligation to pass it on to those who are to follow us.

But to make this way of life endure we must remember that it was founded on a belief in God. If God is eliminated our country, as we know it, may not long survive.

"Render, therefore, to Caesar the things that are Caesar's and to God the things that are God's" (Matthew 22:22)

---

Junior: Daddy, how did you come to marry mama?

Father: I didn't come to marry mama. I came to collect the gas bill.

# Attitude of the Polish Latin Church towards the Union

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

IN THE sixteenth and seventeenth centuries the Ukrainian Catholic Church spread its territorial conquests to almost all Oriental Christians of the Polish kingdom. The Polish patriots and these were not only the laymen, but practically all the Polish bishops, with some rare exceptions saw danger for the Polish state with this spread of Ukrainian Catholicism.

We know from Metropolitan Rutskyj's report sent to the Holy See that the number of Greek Rite Christians in the Polish Kingdom was equal to the Latin Rite Catholics. The great majority of the Eastern Christians were Ukrainians. After the treaty of Andrushiv in 1667, the right bank Ukraine became Catholic almost totally. The Union instead of stifling the national sentiment in its adherents, was fomenting it to such a degree that by the end of the seventeenth century the Uniate Church became practically the "refuge of the Ukrainian nationality." [20]

The Polish patriots, who endeavored to polonize the other nationalities, of course, disliked such a Union, for "in self-conscious existence they sighted a danger for their own people and state." [21]

The Uniate Church, when fully organized, would have helped the Ukrainians to regain their political, social and economic rights. Eventually, they might even have forced the Poles to form a threefold republic under one common king as planned by Hetman Wyhowskyj at the conclusion of the Treaty of Hadiach in 1658.

This transformation would have helped Poland to regain its prestige and repel the Muscovite intruders. Ukraine, as equal partner with Poland and Lithuania, would have easily succeeded to free the left bank Ukrainians from Muscovite exploitation. Unfortunately, the short sighted Polish patriots preferred discord, oppression and violence to peaceful settlement of the Ukrainian—Polish divergencies.

The Ukrainian Catholic Church has always received the first blows from the Poles who well knew that Ukrainian nationalism would disappear if they succeeded in destroying the Uniate Church.

In 1717 the Polish Diet elaborated a plan for the extermination of the Ukrainians living in Poland. both Catholic and Orthodox. [22] The Polish lay patriots were helped by the Polish hierarchy, priests in denationalizing the Ukrainians. "Both Polish laymen and churchmen," says Ammann, "considered the Latin Rite not only superior to the Greek, but held it as dominant in the state. The Union, in their eyes, was just a tolerated institution. They were promoting transits of the Uniates to the Latin Rite whenever they could. These priests had forgotten that the Uniate Catholic Rite was as Catholic as their Latin Rite" [23]

Nicholas Chubaty says: "Our Church lost much at that time. Our nobility that did not pass over to the Latin Rite could have been counted on one's fingers, although the noblemen alone were considered to be full citizens of the state. This phenomenon exercised a very negative repercussion upon the dissidents.' They began to lose confidence in the Uniate Church. Moscow was very cleverly taking advantage of this awkward situation. She sent skillful, patriotic men to defend Orthodoxy and the Ukrainian nationality, although the Muscovites mercilessly stifled all Ukrainian efforts to secure independence from Muscovite domination. The men sent by Muscow were truly prominent Ukrainians such as Wolchanskyj, Konyskyj and many others who succeeded in re-establishing the Orthodoxy." [24] Many Ukrainians turned to Orthodoxy seeking protection against Polish oppression and denatonalization.

Our metropolitans and bishops fought to their utmost against the Polish machinations and encroachments upon the rights of our Catholic Church. The Holy See of Rome was almost the only supporter, defender and friend of our persecuted bishops besides a few Polish Catholic Bishops who were rather exceptionally rare.

A Polish historian Edward Likowski says: "All the Ruthenian nobility and intellectual class passed over to the Latin Rite. The Ruthenian religion became the religion of the peasants. This was a great misfortune for the Union. As more readily seen after the partition of Poland. The impoverished Ukrainian Catholic Church had no one except the peasants and clergy to defend it when the mighty Muscovites plotted against its very existence." [25]

All Polish civil and ecclesiastical propaganda was aimed at the assimilation of the Ukrainians. Thus the Poles hoped to strengthen their state and nation, but their dreams did not come true. In opressing the Ukrainians, Poland destroyed itself. The greatest poet of Ukraine, Taras Shevchenko (1814-1861) wrote these memorable words in his "Kobzar": "Poland fell and in falling crushed us.".

Julian Pelesz says: "The Poles endeavored to lead the Ukrainians especially the higher classes, to the Latin Rite in order to strengthen their nation. They thought that their state interests were better safeguarded when the Ukrainian nobility passed over to the Latin Rite. Thus, to the greatest disadvantage the nobles were leaving it (the Uunion) in mass. Several persons embraced the Latin Rite out of fear of becoming schismatics where schism was strong." [26]

In these distressing situations, the Vicars of Christ were always faithful defenders and protectors of our Church. Their golden watchword has always been: "Unity in faith, variety in Rites."

At the conclusion of the Union of Berest Lytovskyj in 1595-1596, Pope Clement VIII (1592-1605), published a bull on January 10, 1596 in which the Vicar of Christ said: "To show our great charity to them (Ukrainians) we permit them to retain all the sacred Rites and ceremonies which the Ruthenian

19) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 494.
20) Eduard Winter, Op. cit., p. 99
21) Ibidem
22) M. Harasiewicz, Op cit., p. 478—Confer. A. M. Ammann, Op. cit., p. 424.

23) S M Ammann, Op. cit., pp. 426-427.
24) Istorya Ukrainskoi Tzernvy, by N. Chubaty, p. 94.
25) Historya Nnii, S. 182, opud Julian Pelesz, Op. cit 482.
26) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 483-484

bishops and clergy use according to their Holy Greek Fathers in their offices, in the sacrifice of the Liturgy, in the administration of other Sacraments, and in other sacred functions." [27]

On December 10, 1615, Pope Paul V (1605-1621) issued a Breve in which he says: "The venerable Brother Joseph (Joseph Velamyn Rutsky 1614-1687) sent us a letter wherein he informed us that there are individuals, ignorant of the truth or seduced by others, who affirm that the Roman Church intended through the Union to take away and to extinguish the Rites and ceremonies which they use in the divine offices and in administration of the sacraments, and this was scandalizing many. We, however, faithful to our pastoral duty, wishing to stop the enemy from sowing cockle and snatch away such an error from the minds of men and remove the scandal, we declare that the Roman Church did not intend, through the mentioned Union, to take away or annul all the sacred Rites and ceremonies used by the Ruthenian Bishops and clergy according to the institution of the Holy Greek Fathers in the divine offices, the sacrifice of the Liturgy and in all other Sacraments and sacred functions. The Holy See permitted the Ruthenian Bishops and clergy to retain their rites." [28]

On February 7, 1624, Pope Urban VIII (1623-1644) ordered, through the Sacred Congregation of the Propaganda, that the "Uniate Ruthenians, both laymen and clergymen, secular and regular, especially the Basilian monks, are absolutely forbidden under any circumstances, without special permission of the Holy See, to pass over to the Latin Rite. Wherefore, he ordered all the Ruthenian Uniate archbishops, bishops and officials not to grant permission for changing the Rite to their subjects, no matter of what state and condition they might be. Furthermore, he ordered, under the penalty of the nullity of act and other pains to be inflicted upon the transgressors, that Latin archbishops, bishops and other prelates dare not accept Uniate Ruthenians to the Latin Rite under any pretext, even if they secured permission from their Ruthenian prelates." [29]

This papal decision provoked a storm of protests in Poland both from the laymen and clergymen, and the Polish King, Frederick August III, did not permit its publication in his kingdom. The Poles protested, saying that such a decree was compromising the propagation of the Catholic faith.

On December 24, 1743, Pope Benedict XIV (1740-1758) published a bull for the Melchites of the Antioch patriarchate. In this bull *"Demandatum coelitus"* the the Vicar of Christ says: "We have decreed that no one, whether he be a patriarch or bishop, can innovate or introduce anything that would impair the Rites or the customs of the Greek Church. We command, for the future, that all the Rites and customs of the Greek Church handed down by the Fathers must be observed...

Furthermore, we forbid expressly all the Melchite Catholics of the Greek Rite to pass over to the Latin Rite. We prohibit all the missionaries, under the pains to be inflicted by Us, to induce anyone of them to pass over from the

27) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 212-213.
28) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 253-254.
29) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 365.



Greek to the Latin Rite." [31]

On May 2, 1744, Pope Benedict XIV extended to the Ukrainians the bull "Demandatum coelitus," as it is plainly stated in the papal decree *"Inter Plures"* adressed to the Ukrainian Metropolitan Athanasius Sheptytsky: "We love the Ruthenian nation very much for its eximious merits towards the Apostolic See... We wish that you mention it (the bull "Demandatum coelitus)" [32]

The Pope went further, inflicting "privation of the active and passive voice *ipso facto incurrenda* upon those who transgress the customs, usages, fasts, rites and ceremonies of the Oriental Church." [33]

On September 18, 1751, Pope Benedict XIV answered a letter sent to Rome by our two Bishops, Onufrius Shumlansky of Peremysl and Leo Sheptytsky of Lviv, in which he expressed his deep sorrow: "Your complaint about the transit of the Ruthenians (Ukrainians) to the Latin Rite is justified. You know well, Venerable Brothers, how much our predecessors abhorred such transits. We abhor them too, for we ardently wish the preservation and not the destruction of the Greek Rite. Since 1748, we have endeavored to forbid such transits of the Ruthenians but no resolution was taken, for the Polish king resists the publication of Urban VIII's decrees which forbade such transits. At the first opportunity, we will do all in our power forbid such transits." [34]

On July 26, 1755 the same Pope wrote: "The Apostolic See wishes ardently that all nations be preserved and not destroyed, that all become Catholics, but not that all should be Latins." [35]

With very few exceptions, the Polish bishops continued their latinizing policy towards the Ukrainians, for "the Catholic clergy (of Poland)", says Nykolaev, "did not believe in the Union and did not understand why is was necessary." [36] There were some Polish Bishops, Zienkowicz of Vilna and his coadjutor Joseph Sapieha, who favored the Union and followed the Papal decisions concerning the Uniate Church, but they were unable to mitigate the general latinizing trend of the Polish lay Patriots and Bishops.

"Besides," says Nykolaev, "the Latin clergy saw in the Uniate clergy the undesired participants of the succession of the Orthodox Church." [37] The Polish bishops hoped to enlarge their folds by absorbing the Uniates and thus eliminating the Ukrainian hierarchy.

E. Shmurlo relates the Polish mentality of that time: "The schism they said, is rapidly vanishing. Why is the Union needed? By transit to the Latin Rite, two goals are achieved: The true faith will triumph and we will have gained for all that which the schismatics ruled, or are ruling, will fall into our hands." [38]

The time of Metropolitan Atha-

31) M Harasiewicz, Op. cit., pp. 400-401.
32) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 404.
33) Ibidem.
34) De Martinis, Juris Pont., P. I. Vol. III, p. 466. M. Harasiewicz, Op. cit., p. 405
35) De Martinis, Ibid., p. 621.
36) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 98.
37) N. K. Nykolaev, Op. cit., p. 99.
38) E. Shmurlo, opud Nykolaev, p. 99.

nasius Sheptytsky was a warlike period for our Church. He was literally forced to fight with the Poles and disidents for the Union. He took care to educate a good clergy. The Holy See fully supported his efforts. It founded two seminaries in Vilna and Lviv for the Uniate clergy. Many candidates for the priesthood studied at papal expense.

Metropolitan Sheptytsky was zealous in supporting the beauty of the churches. He collected a consiberable sum of money to build up the splendid cathedral to St. George at Lviv. In 1730 he crowned the miraculous icon of the Great Mother of God at Zhyrovytsi. He was a skillful administrator of the Church's properties. In 1746 the zealous Metropolitan passed away This was a great loss for our troubled Church.

### THE LAY PREACHER

A very pious man who lived six miles from the church, once complained to his pastor of the distance he had to go to attend Mass, while many others had but few yards to walk. "Never mind," said the priest, "remember that every Sunday you have the privilege of preaching a sermon six miles long—you preach the Gospel by your example to all the people along the road for six miles!"

---

It is well known to priests that marriage between a Catholic and a non-Catholic does not work out well, either for the happiness of married life or for the religious faith of those involved. Now and then one seems to come accross an exception.

One such seemingly happy mixed marriage I remember. The couple had been married for twenty-one years, and had been blessed with three girls and a boy. The husband was a sincere Catholic, and the children were being reared in his faith. The wife had been a Protestant of the old-fashioned type; she was wholesomely good, but in the course of time had given up going regularly to any church.

To all appearances it was a mixed marriage that was harmonious and satisfactory to all. Yet one day this non-Catholic mother said to her children: "I don't want you to keep company with or to marry a non-Catholic. It is simply too hard to make a go of such a marriage." Today this lady is a Catholic, and her youngest daughter is in the convent.

---

A lady carrying a little dog in her arms was riding in a bus. Every now and then she worried the driver to ask when the bus was coming to a certain stop. When they reached the place the driver stopped the bus thinking that the lady wished to get off there. Instead of alighting, however, she went to the door of the bus and holding up the dog, said:

"Look, Fifi, there's where your mother was born."

---

# We must tolerate individuals but not their errors

Rev. Andrew B. Horvath

WE MUST NEVER hate the Protestants or the Jews, but we must damn the heresy they profess. We must tolerate individuals and lead them to God, in tolerating them, we must never tolerate their errors.

First, much confusion prevails among Catholics concerning the question of Anti-Semitism.

We must make a clear distinction between the hatred of the Jews which is Anti-Semitism, and opposition to Jewish and Masonic Naturalism. This opposition Catholics must make by positively acknowledging, not only individually but socially also, the Rights of the Supernatural Kingdom of Christ and His Church. Not only that, but they must strive politically to get the States acknowledge those Rights in public life. In this it is indispensably necessary for Catholics to be actively and effectively united.

What is the fundamental source of disorder and conflict in the world today? It is rejection of Our Lord Jesus Christ, the True Messias, by His own nation, which is unyieldingly opposed to Him. His Rights are integral, as the Papal Encyclicals teach us, and we must batle for His Rights as well as those of His Church, the Supernatural Organization of Society. We must be on the side of Him, Who wept over Jerusalem's rejection of His order for mankind. Why was Jerusalem destroyed if not because Jesus, the King, had been rejected? So, in our struggle against the anti-supernatural forces in the world we shall have to suffer. But in this we can hope, as St. Paul informs us (Romans 11:11-33), that the Jewish nation will return to the Mystical Body of the True Messias.

But why is it that Christ's faithful are often betrayed by those who should be on the side of Christ the King? Firstly, many of the Catholic writers, in mentioning Papal condemnations of Anti-Semitism, did not explain the terms used, nor do they make reference to the Papal documents which insist on the Rights of Our Divine Lord, Head of the Mystical Body, Priest and King. That is why very many Catholics are totally ignorant of the fact that they must stand positively and unflinchingly for Our Lord's Rule in a Society, the Catholic Church, that is against Jewish Naturalism, which is professed by a considerable part of Jews. When they are thus ignorant, they hurl the accusation of Anti-Semitism against those who are battling for the Rights of Christ the King; in doing this, they aid the enemies of Jesus Christ. Secondly, many Catholic writers copy, without questioning, what they read in the naturalistic or anti-supernatural Press, thus failing to distinguish Anti-Semitism in the correct Catholic sense from "Anti-Semitism,' as understood by the Jews. Anything is against the naturalistic Messianic domination of the Jews. Anything that is against the Jews! "Quite logically the leaders of the Jewish nation hold that to stand for the Rights of Chist the King is to be 'Anti-Semitic.' The term 'Anti-Semitism' with all its war-connotation in the minds of the unthinking, is being extended to include any form of opposition to the nation's naturalistic aims up-

held by certain number of Jews, and any exposure of the methods they adopt to achieve these aims" (Rev. Denis Fahoy, C.S.Sp., in the Preface to "Grand Orient Freemasonry Unmasked", By Msgr. George E. Dillon, D.D.).

In regards to the Freemasons, I wish to quote Pope Leo XIII, who wrote in "Humanum Genus": "...Our predecessors have repeatedly affirmed—namely, that no Catholic who rightly values the profession of the Catholic Faith and his eternal salvation may for any reason whatever become a Freemason. *Let nobody be deceived by a false appearance of honesty* ...the fundamental animating principle of Freemasonry is vicious and immoral." *Hence be Catholics—Real Catholics!*

# THE WORTH OF A MAN

By M. J. Fitzsimons, S.J.

"FOR GOD so loved the world as to give his only begotten Son: that whosoever believes in Him may not perish, but may have life everlasting." These words from St. John's Gospel are the best expression of what we mean by "human dignity." There are many explanations of the dignity of man, but the text quoted is the most satisfactory. For it tells the value God places on man—the dignity of man in God's sight. In it we see the divine reason why the human person is "the most perfect thing in all nature." We may use many words to explain what a wonderful creature man is; but the words of Christ Our Lord give the complete reason why each person is of eternal value.

Ever since the "free world" has taken up the fight against the "slave world of State tyranny," the words "the dignity of man" have been the first cry in opposing the doctrine of our common enemy. Never before in history, perhaps, has the idea of the real value of the human person been the rallying call of so many people of all countries. The last war taught us that modern man can descend to the lowest level of brutality in destroying the human values and rights of the human person. The inhuman treatment of millions has aroused the conscience of modern man, and he has racked his brain and soul to find some remedy against this disose of "man's inhumanity to man". The efforts have been noble but the results have been confusing. The reason for this confusion is that you cannot find a remedy on the surface. Bags of gold—treasure hidden in the earth—have always incited human search to unearth them. Man's nature is a treasure hidden beneath the surface. Unless we find the true source of his dignity, we are using weak words.

In 1948, the General Assembly of the United Nations approved the "Universal Declaration of Human Rights," prepared for it by a Commission after two and a half years of deliberations. This document of thirty articles was a great step forward in promoting the principles of freedom for individuals and for societies. We should be aware of this great and challenging endeavor.



The preamble to the document begins: "The recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family is the foundation of freedom, justice and peace in the world." Among several statements of the preamble, the following are included: "Whereas the people of the United Nations have in the charter reaffirmed their faith in fundamental human rights, in the dignity and worth of the human person...and are pledged to achieve the promotion of universal respect for and observance of human rights and fundamental freedoms... the General Assembly *proclaims* this universal declaration of human rights as a common standard of achievement for all peoples and nations."

The first article reads: "All human beings are born free and equal in dignity and rights. They are endowed with reason and conscience and should act towards one another in a spirit of brotherhood." All of us should be deeply encouraged that a world body should proclaim these high principles on the value of man and his life. They are spiritual ideas and a great advance in the world of men. After the Declaration was approved, it was submitted as a covenant to all member nations for adoption. As Catholics, we should watch with special interest the progress of this great human endeavor to persuade the world of the worth of man.

In the U.N. Declaration there is no mention of God, either in the preamble or in the articles, and though regrettable, the omission does not destroy the value of so much that is good and true in it. One criticism was that the "*plan* is excellent but the *motivation* is lacking"; solid reason for belief and action is not explicit: namely, that men derive their essential dignity and equality from God, who made them and to whom they are ever and individually responsible. Building on sand is the ever-present human weakness in constructing a moral edifice, for foundations are easily undermined when not built on divine truth. From God we come, to God we go—that is the path on which a man walks in the dignity of a child of God and heir of heaven.

### *The Divine Gift*

Because man is a person and created by God for Himself, he has inalienable rights that cannot be taken away by any earthly power of man or nation (State). Among these rights are those that pertain to the life and development of the individual sacredness of family and family life, the right of complete religious freedom, of matrimony, of religious education of children, and the right of honorable labor and political elections. All these rights are in the minds of people today, as all peoples are acutely aware of freedom as the heritage of man; especially since they have been so tragically violated in our lifetime.

That this true evaluation of man be known, that his dignity be honoured by all members of the human family, is the intention recommended to us by our Holy Father. We must realize in our minds and put in practice the truth that all men are destined for our heavenly home,

On earth we must labor that charity and justice be fulfilled. Our great danger, we have been warned, will be *indifference*— hardening our hearts to the misery of so much human suffering.

During the recent war, a distinguished author, entirely innocent of any crime, was seized as a hostage and held in a concentration camp for four years. After a heartrending account of his experiences of human suffering, he writes, "The message for which bleeding humanity craves is neither legal, political or diplomatic. A starving man does not need revenge to feed him; he needs food. A sick man does not need a political program to get well; he needs drugs and doctors. A shivering man does not need diplomatic agreements to get warm; he needs clothes and shoes and a roof over his head"—so, he continues, the sin-damaged world of souls needs love!

He tends his book with the appeal: "Love your enemies was the command of Him who wished peace on earth. Surely the hardest, most rigorous, and perhaps the hardest of all commandments. Yet his commandment has remained through the ages—unshaken, written in the sky in letter of gold, high above the din and the fumes of blood from our sink of degradation. Simple, strong and everlasting. *Love your enemenies.*"

Surely Catholic hearts can agree with this magificent Christian message of an innocent man who had suffered beyond words.

A new preacher arrived in the community. His first sermon lasted about 15 minutes; his second some 30 minutes; his third went on and on. Some of the brethren asked him why he made so much difference in the timing of his sermons.

"Well," he said, "The first sermon I had just had my teeth pulled and couldn't talk very good. The second time, I just got my new teeth; they bothered me so I couldn't talk so good, either. The third sermon, I got up late, got my wife's teeth by mistake."

---

Moe: What's the difference between.
Schmoe: Between what?
Moe: I'm not giving any hints.

---

Worried passenger: Do ships like to sink very often?
Captain: No, ma'am. Never more than once.

---

Book Salesman: "Lady, with this book you can cut your housework in half."
Housewife: "I'll take two."

---

# SECOND MARRIAGE

By Ruth Bryan Gabour

"OH, NO!" Sue closed her eyes in complete despair as she realized that it was her sister-in-law, Katherine, alighting from the beautiful new car that had drawn up at the curb. She felt the tight knot choking her for a moment and wanted to cry again.

Frantically she considered locking the door and pretending she wasn't at home. Then she dismissed the thought. The children were playing train in the middle of the living-room floor, and you just didn't explain to three inquisitive children, pre-school age, that you didn't feel like talking to the smart, sophisticated young woman just now. You didn't tell children that a woman a year older than yourself made you feel old and shabby and irredeemably dull and lifeless.

She hitched the baby, seven months, a little higher on her hip with one arm and grabbed the diaper she had just taken off him from the floor.

"Tommy," she hissed desperately, "Straighten the rug, and, Betty please wash the jam off your face." It was too late. She sighed resignedly, her shoulders drooping a little with the weight of the baby and her thoughts. "What, Mommy? Mommeee, what?" the children were asking.

"Nothing, dears," she said, opening the door.

"Hellooooo, darling." Katherine breezed in, looking like the cover of a fashion magazine. "How goes it?" she looked at Sue, too closely for Sue's peace of mind. "You look beat, Sue. You shouldn't do so much."

"Well," Sue tried to smile, "it does keep one going." The baby was fussing and Betty dropped a rocker on Tommy's toe. Some days Sue could be light and flippant and take it all in her stride. Then other days were like today, with the baby cutting teeth and the children cross at being cooped up in the house, and she herself feeling limp and without vitality.

"What's wrong with the baby?" Katherine was taking off her gloves. Oh, please don't let her stay, Sue prayed. But she apparently was.

"He's cutting teeth, I suppose," she said aloud, hoping he wouldn't cry when she sat down with him. "He had a little temperature last night and was terribly restless, and his stomach seems a little upset. The usual thing—I know all the symptoms now. That's one beautiful thing about having lots of kids—you get to where you're not always worried or running to the doctor."

"That's about the only beautiful thing, from the looks of you," Katherine said, apparently careless of inflicting hurt.

If Sue hadn't reproached herself she would have thought Katherine got a sort of sadistic pleasure from inflicting those small, stinging blows. Sometimes she liked Katherine. Other times she didn't if she could have gotten past the svelte veneer, she felt she might have found some firm basis for friendship. But they were both so busy. They had nothing in common. Where four children demanded every moment of Sue's time and energy, Katherine was always occupied with social

activities and seemed to prefer any place to this home "cluttered with children," as she once remarked with that mirthless smile.

"It does seem that Joe should stay home from a fishing trip when the baby's sick," Katherine went on.

"He didn't know," Sue hastened to correct. "And he hasn't had a chance to go fishing in months. He deserves a little time off for a bit of enjoyment."

"Well, so do you," Katherine observed tartly. "Even if Joe is my brother, dear, he'll take advantage. All men will. You shouldn't just make a doormat out of yourself, you know. Women get themselves tied down with children and their husbands start looking for company elsewhere. How long has it been since you and Joe went out together?"

Sue couldn't think. She was too tired for this sort of thing. She had been naming her blessings all day to keep her spirits up. She didn't want to spoil Joe's first outing in ages by having him come home to a grumpy family. That was why she rushed to make a pie and had a roast in the oven surrounded with potatoes and carrots and onions. Joe loved pot roasts. If Katherine would only leave, she'd have time to dash through the house and straighten it again before he came. The beds were wrinkled from afternoon naps, and the baby's diapers were waiting to be put on the line.

"You see..." Katherine gloated, triumphantly, it seemed. "You don't even remember how long it's been since you went out together. It's a mistake, dear, to tie yourself up too completely with a family. Husbands are different nowadays. There are too many beautiful young things around. You really should do something about your appearance, Sue. I don't mean to be critical, but you were such a pretty young thing when my brother married you."

He says I'm pretty now, Sue thought miserably. Maybe it's because he loves me, but that's the main thing. The baby was struggling and whining. Sue shifted him automatically.

"Oh, dear, excuse me, Katherine." she murmured to escape. "I must check the roast."

Katherine followed her into the kitchen. The pie on the table caught her eye.

"Heavens, Sue! Really, why do you kill yourself doing things you don't have to? Joe is going to recognize the fact sooner or later that you're killing yourself for him and he'll begin to take advantage of you—if he isn't doing it already. You don't catch me grubbing over a hot stove while Bob's out on a fishing trip. When he and Joe come home, he can just get dressed and we'll eat out. It's the maid's day off and Mother is out of town."

Katherine lived graciously with her mother in the beautiful, spacious family home that could have been theirs. The children would have played on the wide, smooth lawns under the cool shade trees today, instead of in the hot little house with the sun-drenched yard their only escape. She would have a maid and a governess for them. Except for one minor detail. She and Joe had both wanted to paddle their own canoe.

When they got married, Joe's mother had taken it for granted that they would live with her. It had come as a shock when Joe told her they wanted to start on their own so they could learn from the first to manage their own lives. They had discussed it, gravely yet joyously, before they were married. Joe had said:

"Darling, I must admit it would be much easier on you if we lived with Mother. You would have most of your work done for you, and when there are children it would be a wonderful place for them. I will never be able to afford anything so grand—so it is up to you to decide. It will affect you more, because I will be away at work. You're the one who has to stay home—and that may not be much for a while."



When she said she believed they would be happier if they took care of themselves, she could tell he had wanted her to say that. Every so often now, when the going got rough or Katherine came by in her expensive clothes, she would have to slip into his arms and tell him how happy she was, to keep him from regretting the decision.

Katherine had been single when Sue and Joe were married, spoiled yet lovable. She had been a gay, flighty twenty-one when she met Bob. It had been the beginning of heart-break for her mother, who, however, tried to find excuses here and there after they were married.

It was not that Bob was wild or undesirable as a son-in-law. But he was a non-Catholic. Katherine's mother had had great plans for her only daughter. She had dreamed of the wedding she would have—a church wedding, of course. But headstrong, impetuous Katherine, who had never learned to discipline her desires, had fallen head over heels in love with Bob. Bob was a nice person, quiet and unpretentious. Not at all the kind of man you would have expected Katherine to marry. He was stocky, with sandy hair and serious blue eyes and a winning smile.

Katherine met Bob at a friend's, where she was vacationing while her mother was abroad. During the three months her mother was gone, she had met Bob, decided she couldn't live without him and married him without the blessing of the Church.

There never had been a satisfactory explanation for the whole affair. Once, still in the glow of her first impulsive independence, Katherine had declared, "He will have to decide all by himself. What was I to say? Before you marry me you'll have to join my Church? It does sound rather mid-Victorian among those people. And they would all have said I forced him into it if he had. So I just didn't mention it."

Later, she half admitted her impulsiveness might not have been in the right direction—but never completely. Katherine was not to go in for self-recrimination. She held her head arrogantly high to show the world she was not ashamed. She attended Mass, and strangely enough, Bob usually accompanied her.

When Bob called Joe and suggested the fishing trip, Sue had been glad. Bob had a boat—and belonged to a club with a huge private lake. Sue had felt the letdown of having Joe gone for the day. Saturdays and Sundays were such looked-forward-to days in her life. She worked all week trying to have everything perfect for those days when he would be home. But when he, with ill-concealed eagerness, told her of Bob's invitation, and asked if it would be all right with her, she had kissed him lightly on the cheek and laughed. "Silly, of course! Don't let a chance like that get away from you."

And she had been determinedly gay. She had risen at four this morning, after being up and down with the baby all night, to cook him a good breakfast. He protested, pushing her back on the pillows a couple of times, but in the

end he kissed her and whispered, "You, darling," and she had felt wonderful fixing his breakfast in the little kitchen.

Funny, she had thought, humming to herself, all he has to do is smile at me and it's like a tonic. I feel on top of the world. Like the time the kids had whooping cough and they had rocked and walked wearily through the night. Then in the cold three-o'clock morning chill his eyes had met hers across a tousled head and he had smiled, then chuckled, and she could feel his sweetness and goodness right across the room. And suddenly they were both laughing softly.

"When we're old," he had finally said, "we'll remember this, and talk about it—back when the kids had the whooping cough."

When we get old—it had a comfortable, accepted sound that made it happy.

Somehow, Sue got the house in order for the second time during the day and set the table, Katherine helping less than she hindered. The children were scrubbed and fresh. "Mercy, Sue, they don't have to be cleaned up. After all, he's only their father. You act like he was a king or something. It's women like you whose husbands get fed up and leave them."

Why does she keep harping on that, Sue thought angrily, biting back a retort. I'm not a raving beauty. All right, let's face it. I'm not the least bit smart or sophisticated. I don't wear perfume around the house and I do make my own clothes and they're amatuerish to say the least. I don't have time to keep up with Joe every time he moves out of the house or go golfing or fishing with him.

"That's why I'm not going to have any children," Katherine had blurted out once in an unguarded moment. "It doesn't make any difference to men. They can divorce you and marry someone younger—but when a woman lets her figure go having so many children, she couldn't get him back if she wanted to, and the responsibility of children is hers."

Sue hadn't paid any attention. Divorce was a word as alien to her mind as any word could be. She had no place for it in her vocabulary. She was as sure of Joe as he was of her. Theirs was a marriage till death do us part. Katherine's words sometimes made her wonder, though. She didn't always look neat and nice as she had after they were married. And, handling the baby so much, she was usually wrinkled and hurried and had circles under her eyes. Katherine made her wonder uncomfortably if Joe missed the little omissions she made because of increased demands on her time and person.

"Daddy! Daddeeee!" she heard the children squealing in sheer anticipation. The door burst open and Joe was instantly engulfed in small tan arms, his laughter sounding harmoniously in the din. Tired as she was, Sue felt herself smiling through the melee at him. In a matter of moments, Bob and Katherine were gone, Katherine firmly refusing their invitation to supper.

---

FOR MARY'S YEAR—1954

**OUR GOAL: A New Subscription to The Redeemer's Voice**

# IMPORTANCE OF CATHOLIC PRESS

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

NOWADAYS the press is one of the most important factors in forming the mentality of the people, because it is one of the most propagated means of communication and of exchange of ideas, and it is, therefore, we may say, the most powerful vehicle of good or evil, of virtue or corruption.

Public opinion is the king of the modern world and the rule of man's behaviour. Press, radio, and television are the molds and mirrors of public opinion, which they form and reflect at the same time.

After the invention of the radio, and still more after the introduction of television some "prophets" were foretelling that the press, books and papers will lose their popularity and go into oblivion.

Is it true? By no means. With all the sets of radio, television, telegraph and telephone, more than 50,000,000 copies of various papers are printed every day in the U.S.A.

If they are printed, they must be peddled, sold, and read; otherwise nobody would print them in this country where everything is based on business and profit.

The press is so important and indispensable in our days that we cannot neglect it, if we wish to preserve our Catholic mentality and the Christion spirit in our people. Pope Pius X said: "In vain will you build churches, give missions, found schools; all your efforts will be destroyed if you are not able to wield the defensive and offensive weapon of a loyal and sincere Catholic Press". This is the Pope's view of the importance of a well organized Catholic press, for he adds: "I would make any sacrifice, even to the pawning of my ring and pectoral cross in order to support a Catholic newspaper".

Why is the Catholic press so important? Because it is one of the most efficacious and powerful means against the various evils of our times and the most effective and mightiest weapons to defend the Church, its authority, its laws and practices so often derided and scoffed at by the secularist and impious papers.

Let us consider, therefore, the harmfulness of the secularist press, the importance of the Catholic Press, and how we should support and promote our own Ukrainian Catholic Press.

*Harmfulness of the Secularist Press*

If we know what a man or woman reads, we can easily tell what kind of a person he or she is, although very often they do not realize what is happening to them as a result of their reading, for they do not perceive the relationship that exists between their reading and their mentality.

As a man is what he eats, so he is spiritually what he reads. There is no use of defending oneself with the futile excuse: "I read everything, but it does not bother me, because I do not mind it".

We cannot eat poisoned food and feel physically well. In the same way we cannot read bad press, trashy magazines, pornographic publications and yet be good Christians and exemplary Catholics. Even if we were such, we would be changed after awhile, for our minds and our hearts will be imbued with the ideas that we find in what we read.

According to the latest statistics

there are in the U.S.A. about two-thirds of Americans who do not believe in God. These statistics were taken last year.

We know from various statistics that in 1949 there were about 600,000 divorces in this country.

We know that year by year thousands of men and women end their lives with suicides. We are witnessing the awful spread of materialism, secularism, decay of moral sense or morality, divorces, abortion, birth control, planned parenthood, euthanasia, etc., things that would horrify even the pagans that lived before Christ; things that show us clearly that the world of today is largely becoming pagan.

How can we explain all that?

The press, the radio and television are responsible for it all. No important event or change happens at once. Everything on this earth has its beginning, its development, and its completion, when it becomes an accomplished fact.

1) Religion.—A man who reads only a secular press becomes progressively convinced that: a) Religion is a personal affair of each individual; b) All religions are equal in their internal value. Since they are equal, every one is free to embrace that religion which fits him best. There are parents who assert that children should not be initiated in any religion so that they may freely choose that religion which they want when they grow up.

Why do the readers of the secularist press think so? Because the papers they read treat all religions with the same respect and put them on the same level.

Some men who have been brought up as Catholics with the clear conviction that there is but one true religion preached by the Catholic Church outside of which there is no salvation, still maintain a certain vague loyalty to their Church, but at the same time feel that the Catholic Church is too strict and old-fashioned in claiming to be the only saving Church.

One of these worldly-minded Catholics said: "The Catholic Church must modify her laws, if she does not want to lose those who still believe in her". Another boy, upon a priest's remark that the marriage of a Catholic in a Protestant Church is invalid, exclaimed stupidly: "Father, you do not mean that the Catholic Church is the only true Church, do you?"

II. Morality.—Morality and the sense of moral responsibility to God grows loose and lax in the minds and hearts of the readers of the secularist press.

The secularist press is sometimes hostile to the Church, especially to the Catholic Church, which many editors regard as a leper whom they prefer not to mention; but most of the time the press is indifferent and indicisive, for there are articles about God as well as about the devil, moral treatises side by side with shameless essays, or there are dissertations whech relate crimes and divorces in such a way that the reader is induced not to condemn them but rather to understand and to excuse them.

A night watchman heard noises in the dark warehouse. Drawing his revolver, he went to the door and called:

"Come out with your hands up so I can see who you are. If you don't, I'll come in and see who you were.'

---

# LAUGH WITH US!

"I heard a new one the other day. I wonder if I told it to you."
"Is it funny?"
"Yes."
"Then you haven't."

---

Opera: Where a man gets stabbed in the back and instead of bleeding, he sings.

---

A sensible girl is one who is more sensible than she looks because a sensible girl has more sense than to look sensible.

---

People who wonder where the younger generation is headed for would do well to consider where it came from.

---

Passenger: "Is this bus on time?"
Bus driver: "No, sir, the company paid cash for it."

---

Visitor: So your name is Judy, and you're five years old. What do you plan to do when you're as big as your mother?
Judy: Diet.

---

Teacher—"Tommy, where was the Declaration of Independence signed?"
Tommy—"At the bottom, I guess."

---

Mary was just home after her first day at school. "Well darling," asked her mother, "what did you learn."
"Not much, I've got to go again."

---

Abel: You dance very well.
Mabel: I wish I could say the same about you.
Abel: You could if you were as big a fibber as I am.

---

Farmer Jones: "I saw you running for shelter under the tree when that thunder storm came. Then I saw the flash. How close did the lightening come to you?"
Hired Man: (shaking): Well, I don't know for sure; but my pipe wasn't lit before."

---

A girl no longer marries a man for better or worse. She marries him for more or less.

---

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

# OUR HANDS ARE TIED...

**by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?**

**Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? Ті, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!**

## ATTENTION YOUNG UKRAINIAN MEN!

Dear Young Friend,— are you interested in promoting God's glory and the salvation of immortal souls through MISSIONS? We hope you are. A MISSIONARY is Christ's HERALD who spreads the Gospel of the Savior and leads souls to the Redeemer. The Missionary career is the most sublime vocation that Christ can bestow upon a young man.

Well, if you are interested in the missionary vocation and in helping souls on their way to heaven, THE UKRAINIAN REDEMPTORIST FATHERS are ready to help you become Christ's HELPER in saving souls for which Jesus Christ did not hesitate to shed His precious Blood.

If you like to become a MISSIONARY, write for a very interesting pamphlet "SHALL I BE A REDEMPTORIST"? written by Fr. Michael Schudlo CSsR. The Redemptorist Fathers are missionaries by profession. Our people in Canada and the U.S.A., and also of the Ukraine, need numerous missionaries who will lead them back to Christ from sin and ignorance.

Write at once, enclosing 25c, to:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

or, if you are living in the U.S.A., to:

**Rev. Michael Schudlo CSsR.**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High Street,**
**Newark, N.J., USA**

# Save Old Stamps

We sincerely thank all who have until now contributed to our stamp club. May God and His Holy Mother reward you a hundredfold for your charity. We hope that you will continue your present marvelous cooperation.

Those who still have not contributed, we hope will do so and thereby help us in a worthy cause.

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary,**
**Meadowvale, Ontario, Canada**

## ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?—

## "FASCINATING PROBLEMS"

**by Rev. L. Pyzalski, CSsR.**

Interesting reading on such subjects as: "Human Conscience, Human Happiness, Hell, Heaven, Death, Salvation in the Catholic Church, or outside the Church...

This booklet can be used as an excellent means of apostolate, among Catholics and non-Catholics. The author carefully refrains from offending the conscience of non-Catholics. Price: 60 cents. In quantities of at least 10 copies, 50 cents. Write to:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask.**


# Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Поштові листи
- Конверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Балярові тікети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

# КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шкляника | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .50 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

# MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS

**Phone 836**

**Yorkton -- Sask.**

**EATON'S**
Spring and Summer
**CATALOGUE**
**IS ON ITS WAY!**

EATON'S big, 626-page Catalogue is arriving at the homes of Canadians all across the West, bringing to them thrilling new fashions — smart home furnishings—thrift-priced goods for family, home and farm. Watch for this grand new book! You will agree that for selection and all-around values, it is Canada's most satisfying Mail Order Catalogue.

CATALOGUE FREE
ON REQUEST

T. EATON Co
CANADA


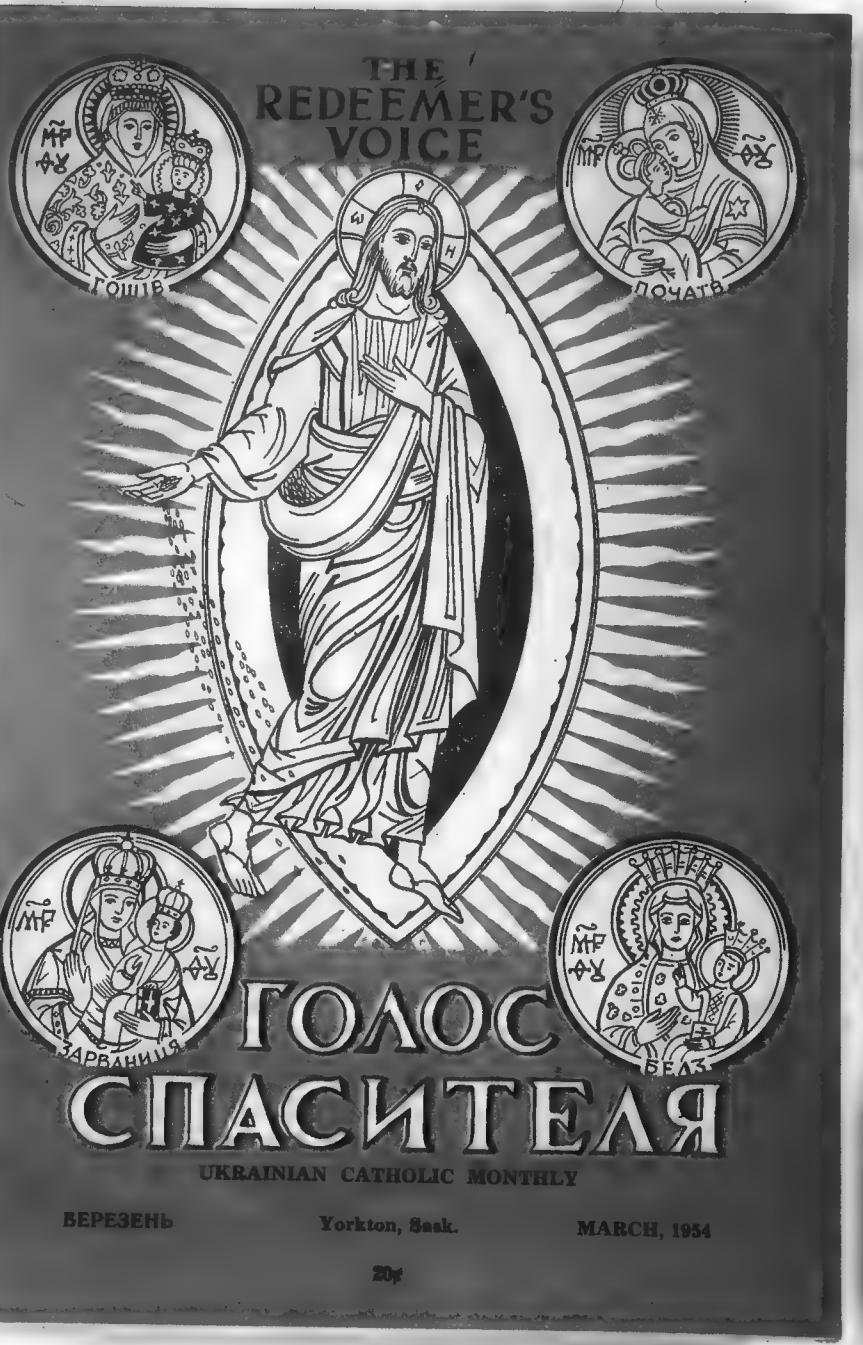

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Марійський Рік | о. М. Щудло ЧНІ. | 1 |
| З Листів до Редакції | | 4 |
| Великий Піст—Час Обновлення Душі | о. д-р Іван Чинченко | 13 |
| Про Східній Обряд | о. М. Щудло ЧНІ. | 15 |
| Бабуня | Христя Денисиха | 18 |
| Остання Служба Божа в Візантії | д-р Е. Й. Герліх | 21 |
| Св. Ап. Петро—це Основник Римської Церкви | о. М. Щудло ЧНІ. | 23 |
| Мученця-Чудотворниця | о. М. Щудло ЧНІ. | 29 |
| Хотів Би Ти Знати? | | 32 |
| Свята Великомученця Варвара | о. Мих. Щудло ЧНІ. | 34 |
| Сміховинки | | 38 |
| The Marian Year | Rev. M. Schudlo CSsR. | 39 |
| How to Get Most Out of Lent | D. F. Miller | 42 |
| Ukrainian Church Before the First Partition | Rev. M. Schudlo CSsR | 48 |
| The Churching of Mothers | | 54 |
| I'd Like to Know | | 56 |
| Juvenile Crime Explained | | 58 |
| Can Single Women be Happy? | D. F. Miller | 59 |

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1954

## Марійський Рік

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НАБОЖНІСТЬ до Пречистої Діви Марії глибоко закорінена в серцях усіх почитателів і слуг Христа Господа. Католицька Церква плекає набожність і любов до Богоматері в душах своїх Дітей, бо почитання Богоматері веде до почитання та любови Господа Ісуса, нашого Спасителя.

1954-ий рік це МАРІЙСЬКИЙ РІК. Папа Пій XII, сам великий почитатель Богоматері, проголосив цей Марійський Рік для цілої Католицької Церкви 8-го грудня 1953 р., взиваючи всіх християн, без різниці віровизнання, щоб "боролися аж до смерті, якщо треба" проти тих, що намагаються знищити Христову Церкву в світі й так відняти людям "духовний ковчег" Нового Завіту, що перевозить безчисленні відкуплені душі з цієї долини сліз до вічного раю, де одне щастя та блаженність заповняють серця блаженних мешканців неба.

Це ПЕРШИЙ Марійський Рік в історії Церкви. Папа відчинив цей рік у базиліці Богоматері в Римі. Це найбільша церква в світі посвячена Матері Христа Господа. Стоїть вона недалеко генерального дому ОО. Редемптористів.

500,000 учасників були приявні при відчиненні Марійського Року. Між учасниками були 20 кардиналів, Йосип Пелля, тодішній італійський премієр, заграничні дипломати та велике число духовенства.

Папа вперше прочитав спеціяльну молитву в честь Богоматері, що він сам уложив. Католики будуть відмовляти її по цілому світі впродовж Марійського року.

Столітня річниця проголошення догми Непорочного Зачаття Пречистої Діви стала нагодою до проголошення Марійського Року. 8 грудня 1854 року Пій IX-ий врочисто проголосив, що "всі вірні мають прийняти та вірити, що Пречиста Діва Марія в першій хвилині свого зачаття була вільна від усякої плями первородного гріха. Всемогутній Бог надав їй цей привілей і особливу ласку ради заслуг Ісуса Христа, Спасителя людського роду. Це є об'явлена правда, тому всі мають її прийняти".

Чотири роки пізніше сама Пречиста Діва потвердила непомильне рішення Христового Намісника. Вона з'явилася Св. Вернадетті Субіру в горах Піренеях у Франції, в Люрді. Коли ж Вернадетта спиталася, хто вона така та яке її ім'я, Пречиста Діва відказала: "Я—НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ". По сьогоднішній день численні чуда, що невпинно діються в Люрді, потверджують правдивість Марійного твердження.

**І. Які цілі має Марійський Рік?**

Папа видав енцикліку "Блискуча Корона" з нагоди проголошення Марійського Року, в якій подає головні цілі: "Ми сподіємося, що цей Марійський Рік принесе спасенні плоди, за якими тужимо".

Христові вороги заворушилися, як почули, що 1954-ий Рік це рік присвячений Марії. Чеські комуністи негайно заарештували єп. Карла Скупого, ординарія Брна, бо він зігнорував зарядження комуністичного уряду в Чехословаччині, який заборонив святкування цього ювілейного року. Його "провина" в тому, що він організував із поручення чеської ерархії місцеві комітети для святкування Марійського року.

Йосип Ревай, мадярський марксиський теоретик і голова комуністичної пропаганди, заявив виразно: "Якщо дозволимо католицьким реакціонерам і консервативним чинникам свобідно та без застереження виповнити їхню програму особливішої набожности до Пречистої Діви Марії, то почитання Марії остаточно переможе культ Маркса, Леніна та середньовічні забобони заволодіють знову умами молоді".

Ці слова в устах відомого атеїста набирають великого значення. Він знає, що Пречиста Діва може розгромити Сатану, що сьогодні виступає в світі під видом комунізму, щоб провадити душі до вічного прокляття. Ревай лякається Марійського Року, бо каже: "Віднова віри в часі Марійського Року куди шкідливіша для комунізму ніж гурми бомбовиків із капіталістичного світу".

Не дивуємося, що комуністи, вороги Христа та Його Матері, бойкотують Марійський Рік. Нажаль між ворогами Марійського Року подибуємо на превелике наше здивування представника Церкви "святої" Росії, митрополита Николая Круцицького. Цей митрополит був на з'їзді комуністів Чехословаччини, Мадярщини, Польщі та Східньої Німеччини. Там він заохочував комуністичних лідерів згаданих країв бойкотувати **навіть насильно** Марійські святкування в своїх країнах! Так поступає московський православний митрополит.

Чому ж він так поступає, побачимо з аналізи цілей ювілейного Марійського Року. ЯКІ Ж ЦІ ЦІЛІ? Яких користей сподівається Святіший Отець із цього першого в історії Марійського Року?

**Он ці цілі:** Сам Святіший Отець накреслює їх у згаданій Енцикліці.

**І. Зріст і скріплення правдивої набожности до Богородиці.**

Марія по Ісусі Христі займає найважніше становище в відкупленні людського роду. За те всі католики люблять і почитають її. Брак набожности до Пречистої Діви в католиках вчинило б сумнівним їхнє католицтво, бо як може хтось щиро та сердешно почитати Ісуса Христа, нашого Спасителя, якщо він не любить Його Пресвятої Марії, що її Христос любить і шанує більше ніж усіх Святих і Анголів разом узятих?

Марійський Рік повинен спонукати католиків перевірити їхню набожність до Богоматері, щоб справдити, чи вона дійсна чи може тільки поверховна. Поверховна ж набожність не віддає



чести Марії, ані не запевнює людям тих користей і ласк, що Божа Мати подає тим, що дійсно люблять і почитають її.

Марійський Рік має заохотити всіх католиків плекати правдиву набожність до Пречистої Діви, бо тільки така набожність подобається Божій Матері, бо вона є успішним засобом почитати Марію в нашім щоденнім житті.

Правдива набожність це самовіддання на службу Марії. Хто хоче бути правдивим почитателем Божої Матері, той мусить вповні віддатися їй, посвятити їй свої гадки, бажання, слова, діла, зайняття та все своє життя. Така посвята чинить людину слугою та почитателем Марії 24 години на день, бо все, що такий почитатель чи почитателька думають чи роблять, буває звернене на славу Марії. Така душа не живе для себе, своїх пристрастей і вигід, але для Божої Матері. Подібна вона до того слуги, що є завжди готовий послугувати своїому панові, бо він належить вповні до нього.

Плекання та закріплення такої набожности до Богоматері це ціль Марійського Року. 1954-ий рік має бути роком Марії для кожного католика та католички. Він буде Марійським роком, якщо вони будуть уникати так смертельні, як і добровільні повседневні гріхи. Якщо б якийсь гріх, легкий чи тяжкий, мав трапитися, так негайно треба покаятися, перепросити Бога та уникати все те, що завело їх до упадку. Крім цього треба посвятити Марії всі гадки, слова, діта та зайняття, виконуючи їх з любови до Марії.

---


## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**

**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.


---

**УВАГА, УКРАЇНСЬКІ ЮНАКИ!**

Український Оначе, чи бажаєш вчинити багато добра для душ українського народу? Напевно, що так, бо ж на те Ти юнак. Чи знаєш, що БУТИ МІСЬОНАРЕМ це велика гідність і знаменита нагода вчинити дуже багато для Божої слави та спасіння безсмертніх душ? Нема кращої в світі карієви ніж місьонарювання.

Наш нарід в Канаді чи Америці, як теж і в Україні жде на Тебе. Треба нам численних місьонарів для Канади та Америки. Але й ще більше їх буде треба в Україні в недалекій майбутності, як розвалиться тюрма Советської тиранії. Хто поведе до Христа збаламучені комунізмом маси нашого народу? Он твоя черга!

Якщо бажаєш бути МІСЬОНАРЕМ, так звернися по інформації до ОО. Редемптористів, що з професії є МІСЬОНАРЯМИ. Вони допоможуть Тобі стати Христовим Співпрацівником і Місьонарем.

Якщо Ти проживаєш у Канаді, так напиши негайно, висилаючи 25ц. до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Rev. Michael Schudlo CSsR.,**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High St., Newark, N.J.**

Від них негайно дістанеш прецікаву книжечку о. Мих. Шудла ЧНІ. про ОО. Редемптористів і їхню Місійну працю. Ця книжечка зветься: **Shall I be a Redemptorist?**

# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

## СЛІВЦЕ НА ЗАКІНЧЕННЯ ДОБРОЧИННОГО ПОХОДУ

**Сестер Місіонарок Христ. Любови Гримсбі, Онт.**

Цьогорічний Доброчинний Похід Сестер Місіонарок Християнської Любови закінчився дводневним базаром і розігравкою в українській парафіяльній залі в Гримсбі, дня 21-го листопада, 1953. На основі тягнення відтинків зі закуплених квитків, нагороди дістали:

1. Еллен Вудлак з Кобоканк, Онт. —радіо; 2. Неллі Рудницька з Прісвил, Саск.—електрично-паровий прасувальник; 3. Михайло Линч з Колган, Онт.—чоловічий наручний годинник; 4. Ед. Ріді з Мавнт Форест, Онт. —ковдра; 5. М. Д. Карусо з Ст. Катеринс, Онт.—вовняний коц; 6. Т. Кирис з Електрик, Онт.—електричний товстер; 7. Василь Кукурудз з Сенді Лейк, Ман.—столові ножі, ложки й вилка; 8. Евген Джіняк з Лембет, Онт.—будильник; 9. В. Й. МекДоналд з Кенилворт, Онт.—вовняний жакет; 10. Франка Пітерсон з Кенори, Онт. —чайна скатерка.

Щиру подяку складаємо всім, що закупили квитки, або зложили свої пожертви, чи іншим способом причинились до успіху Доброчинного Походу, якого дохід є призначений на удержання Новіціяту, де виховуються Сестри Місіонарки до релігійної і народньої праці, що так дуже потрібна в теперішніх, важких часах для нашої Церкви й українського народу.

Ідейні дівчата, що бажають кращого життя, як його дає сучасний зматеріялізований світ і хотіли б посвятитись місіонарській праці для Божої слави, добра української Церкви й народу, та собі на велику нагороду в небі, хай звертаються по всякі інформації до Сестер Місіонарок у Гримсбі, Онт. Наша адреса:

**Missionary Sisters of Christian Charity,**
**Box 180,**
**Grimsby, Ont., Canada.**

**У Великому Пості не забудьмо про Сироти й Місійне Товариство св. Йосафата.**

## ВШАНУЙТЕ 15 РІЧНИЦЮ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ!

В січні 1954 р. відбулося засідання Центрального Проводу Братства Карпатських Січовиків в Торонті під проводом Голови Братства д-ра Степана Росохи, на якому вирішено наступні справи:

1. Достойно вшанувати в цьому році 15 Річницю Карпатської України в усіх країнах, де вільно живуть українці.

2. Прийнято проєкт Боєвого Хреста Карпатської Січі і Партизанського Хреста Карпатської Січі.

3. В цьому році перевести збірку на видання Ювілейного Альманаху Карпатської України.

4. Зісилити пресово-інформативну чинність у справах Карпатської України, щоб належно паралізувати ворожу пропаганду наших сусідів, які змагають до відірвання Закарпаття від матірного пня Соборної України і—

5. Відбути в цьому році черговий З'їзд Делегатів Братства Карпатських Січовиків.

Провід Братства звертається із сердечним закликом до всього патріотичного українського громадянства —допомогти йому вив'язатись із важких його завдань в обороні політично-національних прав Карпатської України!

Провід Братства гарячо апелює до всіх централь українських церковних і громадських організацій,—влаштуваням концертів, академій, святочних сходин із доповідями, гідно відзначити і величаво вшанувати 15 Річницю Незалежности Карпатської України і віддати поклін поляглим карпатським січовикам з Президентом о. Доктором Волошином на чолі!

Хай 15 Річниця Самостійности Карпатської України сцементує єдність усіх українців—розсіяних по цілому світу! Хай скріпить наші визвольно-боєві ряди! Хай заохотить нас до дальшої, ще більшої жертвенности і самопосвяти в боротьбі за волю українського народу і Самостійність Соборної України!

Провід Братства
Карпатських Січовиків.



## З НОВИХ ВИДАНЬ

**Леонтій Форостівський:—"Київ під ворожими окупаціями". Політична Бібліотека ч. 2. Видавництво Миколи Денисюка. Буенос-Айрес, 1952. Ст. 80. Двобарвна обкладинка Б. Крюкова.**

Наче на фільмовій стрічці пересувається життя нашої столиці в час війни. Автор, один з відомих громадських діячів, колишній голова міста Києва, без зайвих слів характеризує визиск, руйнування й ліквідацію українського Києва обома окупантами. На основі статистики і джерел міської управи та інших документів стають перед нами жахливі події воєнних років. Наочно бачимо з поданих фактів, як московський імперіялізм ліквідував усе українське, однаково в масці комуністичної влади, чи руками німецького окупанта, як агенти гештапо. Наочно виростає перед нами жорстока правда, що і Москві і Берлінові залежало на знищенні української інтеліґенції, української культури й історії, і взагалі українства, як творчої державної сили.

Київ вистояв, Київ притих, замовк, але Київ живе й готується стати тим, що йому тисячлітнім існуванням призначено: столицею Української Держави!

Заховайте цю цінну книжку в своїй книгозбірні. Варто її мати під рукою, як автентичний матеріял років окупації, і як дороговказ на майбутнє.

Ціна книжки 70ц.

**Юрій Тис:—Не плач Рахиле... Різдвяна містерія-драма в 3 діях. Театральна Бібліотека ч. 1. Видавництво Миколи Денисюка, Буенос-Айрес — 1952. Двобарвна обкладинка Б. Крюкова. Передмова Ю. Григоренка.**

Новий твір Юрія Тиса пов'язує події з часів народження Христового, з роками збройних змагань УПА і візією визволення нашої Батьківщини. Це не є твір для виключного вжитку театрів. Містерія-драма "Не плач, Рахиле..." читається теж, як повні драматичної поезії картини, в яких тисячліття з'єднуються в одне і стають перед нами проблемою долі людини і нації. Твір збагачують різдвяні поезії Богдана Кравціва й Ігоря Антонича, проза М. Черемшини й перлини давньої й призабутої народної творчости. Дорога Батьківщина оживає перед нашими очима: у старих звичаях святкування Різдва Христового, в збройному спротиві новочасному Іродові. Ми переживаємо ще раз те, що було колись і що є тепер. Велична містика біблійної Апокаліпси закінчує цей твір акордом надії й віри в майбутнє.

Ціна книжки 40ц. Замовлення і гроші слати на адресу:

Publisher Mykola Denysiuk,
G.P.O. Box 1476,
New York 1, N.Y., USA.

або:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

## 30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ

Наша вельмизаслужена Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка недавно закінчила свою тріюмфальну концертову подорож по Злучених Державах Америки й по Канаді. Наслідки цієї подорожі є мистецького і матеріяльного боку незвичайно успішні.

З приводу підготовки і переведення цієї концертової подорожі довелося перенести дату відзначення 30-ліття з дня заснування Капелі, що припадала на 1953 рік.

Відсвяткування 30-літнього Ювілею Капелі відбудеться 6. березня 1954 року в Дітройті, де Капеля має свій осідок. Опіку над підготуванням і влаштуваням Ювілейної Академії у порозумінні з місцевими організаціями перебрав на себе Український Літературно - Мистецький Клюб у Дітройті.

З уваги на те, що згаданий Ювілей є загально-національною подією, Правління УЛМКлюбу звертається до всіх організацій, до преси і до громадянства, з проханням допомогти належно відзначити 30-ліття існування і праці дорогої нам Капелі. Окреме наше прохання, до мистців пера, які в цей момент можуть причинитися до належного насвітлення довгого і преважкого шляху Капелі. Мета нас усіх: утримати цю незвичайно цінну мистецьку одиницю і всіми доступними нам засобами її підтримати.

Просимо писати на адресу:

Ukrainian Literatury and Art Club
12001 Lumpkin Street,
Detroit 12, Mich., USA.

Правління УЛМКлюбу.

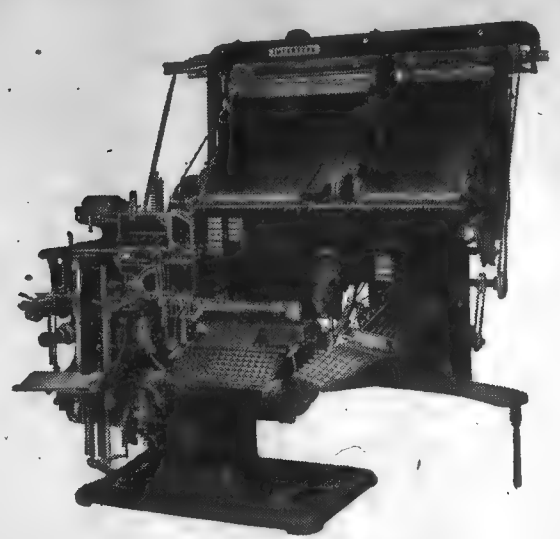

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



## ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Сердечно дякуємо всім нищеподаним жертводавцям за щире серце. Нехай добрий Ісус нагородить їх стократно!

| | |
|---|---|
| Всеч. о. І. Біланич, Бервік | 5.00 |
| Никифорук Марія, Едмонтон | 1.25 |
| Колісник А., Ваг, Аіта. | 1.00 |
| Малий Петро, Гавардин | 1.00 |
| Жукевич А., Де Па | 1.00 |
| Скольник В., Бюкенен | .25 |
| Цвяк Єлисавета, Філядельфія | 1.00 |
| Шевчук Іван, Блейн Лейк | 1.00 |
| Войтків Д., Едмонтон | 1.00 |
| Одинський Дмитро, Айрон Ривер | .50 |
| Якимишин Никола, Амстердам | .50 |
| Дорош Стефан, Айтуна | 1.00 |
| Сірман Василь, Вайта | 1.00 |
| Пасковський Петро, Філядельфія | 3.00 |
| Стефанишин К., Кіченер | 1.00 |
| Мізун Лев, Куксвил | 1.00 |
| Федун Іван, Арнолд | 2.00 |
| Волошин П., Ванкувер | 5.00 |
| Квасниця К., Рочестер | 1.00 |
| Маринюк К., Вінніпеґ | 1.00 |
| Макар Єлена, Йонкерс | 1.00 |
| Гаврилюк Стефан, Саксет Лейк | 1.00 |
| Скочинська К., Форт Віліям | 1.00 |
| Стрілець П., Портедж ля Прері | 1.00 |
| Голіняа В., Вінніпеґ | 1.00 |
| Мерчук І., Йорктон | 3.00 |
| Гупоківський В., Дітройт | 5.00 |
| Позелужна Д., Едмонтон | 2.00 |
| Бараник С., Олифант | 1.00 |
| Сукнацький Андрей, В. Мавнтен | 1.25 |
| Блюх Теодор, Варрен | 1.00 |
| Рак Василь, Вонда | 1.00 |
| Регалюк Мих., Етелберт | 1.00 |
| Воробець Олекса, Чергіл | 1.00 |
| Цюпик Антон, Денбурі | 1.00 |
| Гнатів Анна, Форт Віліям | 1.00 |
| Збірка на похороні Анаст. Добровольської, Дніпро | 6.00 |
| Кашніцька М., Маганой Плейнс | 1.00 |
| Костів І., Едмонтон | 2.00 |
| Федевич Марія, В. Килдонен | 1.00 |
| Добровольська М., Шел Лейк | 5.00 |
| Корен Сем, Стемфорд | 1.00 |
| Сидор Марія, Питсбург | 3.00 |
| Гірник Анна, Вилмінґтон | 3.00 |
| Крупинський Іван, Скрентон | 1.00 |
| Ціцюра СоФія, Джерсі Сити | 3.00 |
| Подлужевич М., Торонто | 1.00 |
| Деренівська Петрунеля, Йорктон | 2.00 |
| Олексин Олена, Скрентон | 1.00 |
| Федишин Ева, Гагаман | 4.00 |
| Кулій П., Мондер | 1.00 |
| Карпюк Ева, Ансонія | 3.00 |
| Гуцуляк Стах, Вінніпеґозис | 1.00 |
| Яковишин Федь, С. Ст. Марі | 7.00 |
| Воробець Юстин, Саскатун | 1.00 |
| Гілевич І., Янов | 1.00 |
| Слободян Стефанія, Бронкс | 2.00 |
| Каспрак Павліна, Нюарк | 1.00 |
| Черевик Олекса, Йорктон | 1.00 |
| Збірка, п-ва Петра Стахів, Йорктон (пращання) | 4.40 |
| Похорон Дм. Мадюк, Бівердейл | 19.46 |
| Дідик Никола, Торонто | 1.00 |
| Кукура М., Гаєс | 1.00 |
| Гнип М., Риверс | 1.25 |
| Бабій Іван, Дітройт | 1.00 |
| Якимець Никола, Вегревил | 1.00 |
| Кочанська Т., Шол Лейк | 1.00 |

## СПЕЦІЯЛЬНІ КНИЖКИ

**для ПОСТУ та приготовання ВЕЛИКОДНОЇ СПОВІДИ**

| | |
|---|---|
| Хрестна Дорога | .10 |
| Сім Слів Ісуса Христа, о. Ф. Шін, переклав о. В. Фірман | .10 |
| Дорога Спасення | .50 |
| Многострадальна Мати | .20 |
| Любім Ісуса, о. А. Лозинський | .50 |
| Яка має бути сповідь? о. Ф. Цозель | .20 |
| Як сповідатися? | .10 |
| По що сповідатися? (вид. в Канаді) | .10 |
| По що сповідатися? (вид. в Европі) | .15 |
| Чи треба сповідатися? о. М. Марисюк ЧСВВ. | .25 |
| Розваж то добре (про сповідь) о. П. Мельничук | .50 |
| Спільне, родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Жертва Служби Божої, о. М. Соловій ЧСВВ. | .15 |
| Day by day with the Cross | .10 |
| Little ways to Calvary | .10 |
| An Adult's confession booklet | .10 |
| When we go to confession | .10 |
| I hear confessions | .05 |
| Holy Communion | .10 |
| Last Supper, Calvary and Mass | .10 |
| Fascinating Problems (God, happiness, hell...) | .60 |
| The Greatest Story Ever Told, (Story of Jesus Christ) by Fulton Oursler, t. I, II, each | 2.95 |
| Living with Christ, t. I. | 2.20 |
| Living with Christ, t. II. | 2.50 |

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

## ПОШУКУВАННЯ

Василь Цап, родом зо Стрия, шукає НАДІЮ ЦАП, дочку Петра, що тепер живе десь у Канаді. Хто б знав її адресу або вона сама, прошу ласкаво зголоситися на цю адресу:

175 Horseheads Blvd.,
Elmira Heights, N.Y., USA.

НОВИЙ

# Генеральний Настоятель

## ЧИНА ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

В Римі відбулася капітула Чина ОО. Редемптористів, на якій вибрано нюйоркського священика, о. В. Гордо новим Генеральним Настоятелем Чина. Це перший раз від 225 років, що на цю гідність був вибраний священик зпоза Европи.

В капітулі й виборі Генерального Настоятеля взяв участь також Впрп. о. д-р Володимир Маланчук, протоігумен канадійсько - американської віцепровінції ОО. Редемптористів східного обряду.

Чин Редемптористів має в цілому світі 27 провінцій, 26 віцепровінцій і 8 місійних територій, 542 монастирів і станиць, 4,891 священиків, 1,163 семінаристів, 1,670 ченців-братів, 490 новиків і 3,917 хлопців у приготовчих колегіях.

Українська вітка ОО. Редемптористів у ЗДА і Канаді числить тепер 62 особи, з того 36 священиків, 8 братів, 12 студентів і 5 новиків.

З рядів ОО. Редемптористів вийшли два єпископи: Преосв. Кир Микола Чарнецький, який карається в большевицькій тюрмі, і Преосв. Кир Максим Германюк, єпископ помічник манітобського Екзархату.

---

### ХРИСТОВА ЦЕРКВА У ЦИФРАХ

Чи Христова Церква росте, можна переконатися на цифрах і статистиках. Бо вже й Апостоли тішились, як у день Зіслання Св. Духа в часі Зелених Свят число визнавців Христових збільшилось на 3,000 і прийняло св. Хрещення. Ту саму радість повинні відчувати всі християни, коли бачуть, що Христова Церква постійно росте.

В роках 1923-1948 число католиків у місійних краях збільшилось о 11,671,000.—тобто у світі кожного дня приступало до св. Хрещення пересічно 1,279 поган. На загальне число населення земної кулі 2,439,-346,350 є нині 472,093,926 католиків. Азія має 1,300,324,000 населення, з чого 31,090,000 католиків або 2.3%; Европа має 591,173,500 мешканців, з того 230,910,100 католиків, тобто 39% всего населення; Америка 336,-327,400 мешканців, з того 189,486,756 католиків або 56% населення; Африка 197,229,000 мешканців, з того 17,-442,470 католиків або 8.5% населення; Океанія (Австралія і Новозеландія) 14,292,450 мешканців, з чого 2,-664,200 католиків або 20% всего населення. 49% усіх католиків живе в Европі, а 40% в Америці.

Практично немає ще Католицької Церкви в Тибеті, в Зовнішній Монголії, Гренляндії, Арабії і Афганістані. Католицька Церква має заледве 1% своїх визнавців в Китаю, у найбільш залюдненій країні світу, в Бірмі, Кореї, Пакістані, Сіямі, Туреччині і Персії. На превеликий жаль, християни цілого світу виказують тільки 10.4 річного приросту а нехристиян аж 17.4 міл.

В році 1789, напередодні французької революції було в країнах, підчинених Свящ. Конгрегаціи для Ширення Віри тільки 300 місіонарів. Сьогодні на тих областях працює 27,000 священиків і законних братів та 60,000 монахинь. З цього числа є 12,000 священиків місцевих народів і 36,000 місцевих монахинь. Перед 30 роками не було ще єпископа з місцевих народів, а нині є їх уже більше як 100. Всі єпископи в Японії і половина єпископів в Індіях це вже місцеві архипастирі. Сімох чорних єпископів ширить в Африці Царство Христове.

---

### ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

Преп. і Дорогий Отче!

Дуже сердечно дякую Вам за надіслану книжечку: "Хочеш бути священиком?"

Написали Ви її й подали як дуже цінний дарунок нашому юнацтву.

Книжечка на часі, може ніколи як тепер,—коли всюди відчуваємо, що за мало маємо священиків___

Візьмім хоча б Австралію під увагу. Є тут понад десять тисяч українців-католиків, а багато з них так розсіяні, сотні або й тисячі миль, що неодні зних не бачили тут ще свого священика від часу приїзду сюди. А всіх наших священиків є тут тільки шість. І хоч в тутешніх церковних кругах робилося й робиться старання, щоб приїхали ще бодай два священики,—нема жадного відгуку. А поляки, литовці, латиші й інші дістають щораз більше своїх священиків___ А ми є бідні, дуже бідні!___

Та нові покликання на священиків-місіонарів сповнить велике завдання для нашої Рідної Батьківщини. Україна їх покличе!

о. Н. Копяківський ЧНІ.



# ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

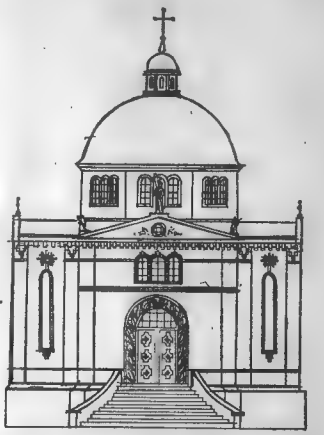

---

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В РОБЛИНІ

Всеч. о. Вас. Філевич, Торонто 25.00
Франціська Мисько, Сториовей 5.00

Щиро дякуємо за жертви.

---

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В понеділок 15 лютого відбувся гарний концерт в парохіяльній залі заходом українського католицького аматорського кружка. В цьому концерті виступали мужеський і мішаний хори п. Івана Бонцала й орхестра Колегії св. Йосифа.

---

В неділю 22 лютого аматори з Канори й Кемсек гарно відограли представлення Назар Стодоля в йорктонській парохіяльній залі.

---

Місцевий відділ БУК-а плянує заложити кілька нових відділів Братства Українців Католиків в йорктонському окрузі. Ближчі відомості про збори в поодиноких парохіях подасться на відправі.

---

**Скріпім наше організаційне життя. Вступаймо в члени наших організацій БУК, ЛУКЖ, УКЮ.**

---

### З Діяльности ЛУКЖ

В неділю 13-гог рудня 1953 відбулися річні збори Ліги Укр. Катол. Жінок йорктонського відділу. Збори відкрив молитвою парох громади о. Ігумен Ів. Бала ЧНІ.

Здала звіт своєї річної діяльности пані Верхомінка, а прочитала звіт пані Медвідь. Діяльности цеї за рік було багато. Розуміється що сама голова цеї всеї роботи не зробила, бо мала добрий заряд до помочі, а що якраз це є, то посвідчує звіт касієрки пані Стахів, що відділ мав приходу за рік суму $4093.80.

До заряду жіночого відділу на 1954 р. вибрано слідуючих жінок: Пані М. Верхомінка, голова. Це вже третій раз з черги пані Верхомінка переняла цей відвічальний уряд на себе. Це є вирозуміння і похвала за її бувшу діяльність та працю.

Заст. голови: пані Ольга Йонг; секр. пані Л. Деренівська; скарбника: пані А. Брик.

Господині: пані К. Яремко, А. Беник, пані Петришин, К. Дерейчук, пані Гамрацій.

Відділ зарядив коляду в Різдвяні Свята, і хоч погода не дуже допису-вала, жінки заколядували $488.30.

Возили автами колядників пані Абрамець, І. Пахолко, П. Благута і п. Домбровський, та П. Кушпира.

На Св. Стефана жінки зарядили проскурку. На святі було досить велике число парафіян. О. Ігумен Ів. Бала ЧНІ. змалювали в своїй бесіді ціль такого спільного свята, порівнюючи це як одну родину, або перших християн. На святі мали нагоду наколядуватись, та пригадати собі старий традиційний звичай. По смачній перекусці учасники розійшлись задоволені до дому.

Зараз по Різдвяних Святах започатковано "Вечерниці". Перші вечерниці ц.р. відбулися в пані О. Йонг, заст. голови. Прихід з вечерниць цього вечора був $15.85. Слідуючі вечорниці відбудуться в пані А. Брик.

Л. Деренівська, секр. відділу.

---

### ЙОРКТОН, САСК.
### Про Добру Пресу

Вже довший час маю на думці порушити одну справу. Хоч то вже трошки давно, але стараюся, щоб це не затерлося з моєї пам'яті. Сподіюся також, що усі присутні чули як одної неділі Пр. о. Шавель дали прекрасну науку про Пресу. Це коштувало досить багато труду вишукати цей матеріял що до світової преси. Однак вони не жалували труду, щоб нам з'ясувати справу.

Так другі народи стараються поширювати свою пресу. А цеї неділі о. Настоятель знова порушили дану справу. Отжеж большевики та усякі сектанти роблять усе можливе, щоб пролізти у наші ряди, та поширити свою фальшиву пресу. А ми у цім напрямку нічогісінько не робимо. Чи неповинні й ми поширювати свою добру пресу, книжку, як також і молитвенники? Приміром, у нас є місцевий журнал Голос Спасителя, дальше, Українські Вісті й інші. Незабуваймо також на всяких імпрезах збирати на пресовий фонд так як це вводиться у других місцевостях. Отже не забуваймо взяти це під увагу.

Тож апелюю до людей доброї волі, щоб до справи повище згаданої посвятили себе і повели справу якнайкраще.

Мужчини чи жінки мають однаково тут право.

А. Брик.

---

### ЩАСТЯ

У погоні за щастям в незнане
Не пробуй очайдушно іти—
Лиш в нещасті ти щастя віднайдеш
Як шукаєш і хочеш знайти.

Не шукай задовілля у мріях,
Не міняй тверду дійсність на сни—
Бо сни все проминають по хвилях,
Проминають як ночі весни.

Не відходь задалеко в бажаннях
Бо лиш дійсність живе і росте—
Бо життя—це болюче зідхання—
Бо життя—це терпіння тяжке.

Тож не йди задалеко в незнане,
Коли хочеш дійти до мети—
А віднайдеш те щастя жадане,
Як шукаєш і хочеш знайти.

---

### ЗАМОВЛЯЙТЕ:

| | |
|---|---|
| Молитва на Марійський Рік— 1 за 1ц; 100 за | .85 |
| Картки до Сповіди, книжечка 100 карток | .25 |
| Пом'яник Усопших, книжочка | .25 |
| Пом'яник Усопших, картка | .01 |

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

---

### ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Щиро дякую Матінці Божій за поміч і вислухані молитви. Марія допогла мені щасливо перейти операцію. За те публично дякую Божій Матері.

Ірена Дзедзик, Нюарк.

---

Цією дорогою бажаю зложити прилюдну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса та Пренепорочному Серцю Марії, за всі ласки одержувані протягом цілого мойого життя, та прохаю о дальше благословення.

В. Туполівський, Дітройт.

---

Цим прилюдно хочу подякувати Преп. Сестрам з Йорктону, що під-



час моєї слабости молилися за мене й мені випросили в Бога помочі. Прошу о це й на дальше.

І. Мерчук, Йорктон.

---

Почуваюся до обов'язку подякувати за милосердя Ісуса в Пресв. Тайні Євхаристії, за молитвами Пресв. Богоматері Непороч. Зачатої, Св. Йосифа і Святих, за отримані ласки дізнані кожної хвилині та увільнення многих терпінь у старшому віці мойого життя.

Мих. Подлужевич, Торонто.

---

Складаю найщирішу подяку Матері Божій Неуст. Помочі і Пресв. Серцю за опіку і виздоровлення по тяжких двох операціях моєї дружини.

О. Воробець, Чергіль.

---

Отсею дорогою хочу сплатити частинку мойого довгу за наявно дізнані ласки від Пресвятої Матері Божої, складаючи отсю прилюдну подяку. Рівночасно прошу о молитви за дальші ласки.

Ярослав Костів, Едмонтон.

---

### ВИНТРОП, САСК.
### Посмертна згадка

Дня 17 грудня 1953, помер в околиці Винтроп, Саск., бл. п. Семен Булич, роджений 1881 р. в селі Кобильниця Волоська, повіт Яворів, в Галичині. З рідного села виїхав він 1909 р., щоб шукати кращої долі далеко за морем. З ним прибули сюди його дружина і малий синок, Іван. Осілись вони на лісистій фармі в Винтроп і мусіли тяжко працювати.

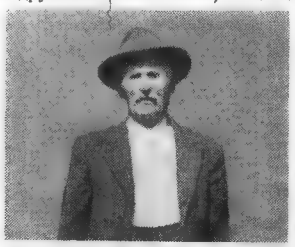

**Бл. п. Семен Булич**

Похорон відбувся 19-го грудня, з укр. католицької церкви в Бекенгем, при участи двох священиків—о. Корби і о. Сироти, ЧНІ.

Покійний оставив у смутку дружину Катерину, п'ять синів і три дочки, всі подружені: сини—Іван, Дмитро, Петро, Василь і Михайло, а дочки—Анна (замужна Н. Онишко), Марія (замужна М. Попик) і Геня (замужна І. Паньо).

Спи спокійно, мій дорогий мужу і батьку, та нехай канадійська земля буде Тобі легкою!

**Подяка:** Щиро дякую отцям Корбі й Сироті за відправлення похоронних Служб, всім учасникам похорону та тим, що в будь який спосіб причинилися до улегшення нашого горя й смутку.

**Дружина Катерина і Діти.**

---

### ДНІПРО, САСК.
### Посмертна Згадка

Дня 1-го грутня 1953 відійшла до вічности Анастазія Добровольська. В цій парафії покійна була більше знана під іменем першого свого чоловіка, Никола Коваля, з котрим

**Бл. п. Анастазія Добровольська**

прожила 32 роки й виховала троє дітей. До Канади приїхала разом з мужем і дітьми 1900-го року. Ледви молода родина установилася якслід у цій околиці, як батько помер 1913 року. Пані Коваль вийшла другий раз замуж. В невдовзі передала фарму у руки доньки і з'ята, а сама з новим мужем перенеслася до міста Мелвіл.

На новому становиську, в місті, Анастазія зазнала ще многих щасливих літ. Довго тішилася ніжним прив'язанням від своїх дітей та загальною пошаною людей. Вона дожила глибокої старости, 86-го року. Однак останні роки були невимовно прикрі. Параліж обхопила всі сили тіла і тримала її на ложу болю пов-

них шість літ аж до самої смерти. В Св. Письмі є сказано, що Господь досвідчує тих, котрих любить. І так бл. пам'яти Анастазія вийшла до вічного життя надгороди тісними воротами терпіння і проби. Кілька літ перебула в місцевім шпиталі, а відтак перевезли її до шпиталю невилічимих у Вейборн. Тут закінчила свої страждання смертю християнської мучениці. Вічний упокій дай її Господи, і з душами праведних сотвори її вічную пам'ять.

Завдяки дбайливості доньки Марії і зяття, вся похоронна служба відбулася у церкві Преобр. Господнього на Дніпрі, 5-го грудня. Можна сказати, що ціла парафія брала участь у похороні і тим заявила пошану до померлої, як також співчуття до її гідних дітей, панства Марії і Антона Малінських.

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

### ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ
## ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada


ЩЕ МОЖНА КУПИТИ—

# КАЛЕНДАР
## ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

НА 1954 РІК

Має нову, гарну, кольорову окладинку, сторін 208, ілюстрацій 41, статті писані в українській та англійській мові; має адресар укр. катол. Духовенства в Канаді, Зл. Америці та інших держав світу.

**Він певно буде пожиточний у кожній родині та прикрасою і цінністю на будучність в Вашій бібліотеці!**

ЦІНА 75с

При замовленні більшої скількости даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada



# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1954


## Великий Піст—Час Обновлення Душі

о. д-р ІВАН ЧИНЧЕНКО

Обновіться духом помислу вашого. (Ап. Павло).

Уявім собі таку подію: Потяг, що йде з найбільшою швидкістю, не може зупинитися, бо відмовились працювати гамульці. Перестрашений та огорнений панікою провідник потягу пробігає через вагони і розпучливим голосом голосить про близьку катастрофу. Пасажири зриваються зо своїх місць... Повстає паніка. Дехто не довіряє Кондукторові. Більшість хватає свої багажі. Багато залишають все, і намагаються життя своє врятувати... Вискакують з потягу.

Ця подія з потягом є образом духового стану багатьох із нас. Чоловік, що втратив гамульці моральности, що потоптав заповіді Божі і людську гідність, зближується до своєї катастрофи. Не до одного із нас треба розпучливим голосом кричати: "Зверни з цієї дороги, бо загинеш!" Кричати словами Господа Нашого Ісуса Христа; "...якщо не будете покутувати, всі загинете" (Лк. XIII, 3).

Св. Письмо оповідає, як Авраам просив Бога, щоб пощадив міста Содому й Гомору ради 50 праведних. Господь Бог обіцяв пощадити ці міста якщо там буде 10 праведних. Не міг знайти Авраам і тих 10 праведних. Скільки праведних можна знайти в нашій середовищі? Смію зазначити, що більше як у Содомі і Гоморі. Але, чи та кількість збільшується чи зменшується? Але ...на превеликий жаль доводиться спостерігати поступ зла.

Коли ж наступить опам'ятання, коли ж побачимо поворот до доброго? Тому для всіх нас цей великий Піст повинен стати зворотньою точкою до доброго, зворотом на шлях Божий; нехай дні великого посту і наш зворот на шлях Божий відвернуть від нас гнів Божий.

"...Зо страхом і дрижанням працюйте над своїм спасінням!" Починається Великий Піст. Залишім на боці всякі забави та розваги. Залишім все. Отрясімось з безладдя, нуду та духової бездільности. Цей час посвятім для своєї душі.

Праця наша повинна піти двома шляхами:

I. Очистити від гріху душу і сумління.

II. Збудувати в собі нового чоловіка.

За час Великого Посту намагаймося розпізнати наше сумління, намагаймося пізнати гріхи свої, блуди свої, щоб те все сокрушити в щирім жалі, визнати все те в сповіді і намагатися переродитися"—поправитися. Це лише половина завдання. На очищеній рілі маємо посіяти нове зерно. Маємо збудувати в собі нового чоловіка. "...Відновіться духом помислу вашого" (Ап. Павло).

Старий чоловік це сотворіння грішне і неспокійне, що живе без мети. Його місце має зайняти новий чоловік, що криє в собі чесноту релігійности, працьовитости, ввічливости. Фундаментом для тих чеснот це 10 Божих Заповідей, що не підлягають змінам і поступові. Поступ і зміна є там, де є недосконалість і недоліки. Боже право було, є і буде досконале.

Праця над будовою нового чоловіка це справа не кількох чи кількадесяти днів, а цілого життя. Тепер мусимо її йно зачати і надалі поволі взносити дах своєї духової досконалости. Щоб це осягнути треба виконати оці три речі:

1. Найперше конечна добра воля. Треба насамперед хотіти.

2. Другою умовою треба часто шукати тиші і самотности. В гомоні і крику не почуємо чолосу Божого і голосу свого сумління. Не лякаймося того короткого уєдинення. Якщо хтось боїться, то знак злого стану його душі. В скупченні порозмовляймо зо своїм Сотворителем і будучим суддею.

3. Третя умова це Божа поміч. Треба про неї часто молитися. "Якщо щонебудь просити будете в Моє ім'я, то буде дане вам" (Ів. 14, 14).

Святе Письмо оповідає нам про чудову купіль у Вифлеємі. Раз в рік ангол Божий зрушував воду. Хто в тім дні перший скупався в ній, виходив здоровий.

Прагнім і ми на взірець тих хорих занурити нашу хору душу в чудовій воду Божого милосердя. Скиньмо з душі гріх, як той камінь образи Божої. Станемо тоді милішими не лише Господеві, а й самим собі. Станемо корисними родині і суспільству.

"Скиньте з себе всі гріхи ваші... і відновіть своє серце!"

Кожний із нас знає образок, що представляє Ісуса Христа, що стоїть перед замкненими дверми і стукає,—просить, щоб відчинити двері Йому. "Ото стою і стукаю. Щоб хто почув голос Мій і відчинив двері мені і Я увійшов би до нього" (Апок.). Той самий Спаситель буде стукати і до твого серця. Відчини Йому, і принесе Він тобі щедрі дари: спокій, силу, радість і надію. А коли не відчинеш, пройде попри тебе. Велика була б страта і невдячність замкнути свою душу для Бога, "що веселить молодість мою". Говори завжди з біблійним Самуїлом: "Говори, Господи, бо слухає слуга твій!"

---

# Про Східній Обряд

о. М. Щудло ЧНІ.

**Як християни мають придержуватися приписів свого обряду, коли перебувають поза територією його?**

НЕМА сумніву, що християни мають зберігати так свій обряд, як і його приписи та закони. Заходить проте питання, як далеко вони зобов'язані цими законами? Бо ж певне й те, що ці християни, пробуваючи на території іншого обряду, зобов'язані принаймні деякими законами того обряду, інакше не можна б зберігати порядку та й ці вірні не мали б достаточної опіки.

Отож подамо тут деякі засади, по яких можна судити, якими законами з обидвох обрядів підлягають християни, що пробувають на території іншого обряду. Ця стаття обговорює справу східніх католиків, особливо українців, тому й полишаємо інших східніх. Іде тут про українців, що проживають в області латинського обряду. За теперішнім правом східні християни католики, пробуваючи на території латинського обряду, не підлягають єпископам іншого східнього обряду, але є підчинені латинській єрархії даної дієцезії. Так воно є в Америці з Мелхітами, Румунами, тощо. Вони не належать до українського східнього єпископа, але підлягають місцевим американським латинським єпископам.

Заходить подвійне питання, на яке треба відповісти.

**1) Які закони латинської Церкви зобов'язують східніх католиків, що настало поселилися на території латинського обряду та не мають власного єпископа?**

Не йде тут про українців, що мешкають в Канаді та Америці, бо вони мають свою єрархію, єпископів і священиків, тому мають зберігати свій обряд і дисципліну, як наказує їм церковне право та єрархія. Іде тут про тих українців, що мешкають наприклад в Аргентині чи Австралії, де нема укр. катол. єпископа, тому наші люди підлягають латинській єрархії.

На перше питання: "Які закони зобов'язують українців католиків, що мешкають стало на території латинського обряду, але не мають своєї єрархії," наша відповідь найперше заторкує українців католиків, але вона може теж бути застосована до католиків інших східніх обрядів.

а) Східні католики, що настало поселилися та мешкають на території латинського обряду є **дійсними членами латинської, місцевої дієцезії, тому й підлягають юриздикції латинського єпископа таксамо як і його латинські підвладні.** Коли ж латиняни замешкують територію східнього обряду та не мають власної єрархії, то вони підлягають юриздикції місцевого, східнього єпископа, бо церковне право однаково для всіх у цій ділянці.

Отож українці, що стало мешкають на території латинського обряду, є зобов'язані законами, що єпископ проголошує для своїх підвладних, не як для латинян, але як для католиків і своїх

підвладних. Тут заходить виняток: закони, що противляться східньому обрядові, або не відповідають духові східнього обряду, не зобов'язують українців, але одних латинян, що є членами діецезії, для якої був виданий закон.

Які ж ці закони, що зобов'язують всіх католиків без різниці обрядів? Це закони, що відносяться до віри та моралі, декрети, що забороняють читати, перетримувати заказані книжки, заборона непристойних кін і вистав... Далі, розпорядження єпископа в справі порядку чи адміністрації, обов'язки парохів і священиків, задержання гріхів (резервати). Приписи про адміністрацію церковних дібр, про дієцезальний податок, як теж і кари проти тих, що переступають ці закони чи декрети.

Латинський ординарій-єпископ не може видавати приписів чи розпорядків для своїх підданих східнього обряду, якщо ці розпорядки чи приписи противляться чи не погоджуються зо східнім обрядом. Якщо латинський єпископ приписує якісь молитви для всіх церков своєї дієцезії, так він має подбати, щоб ці молитви відбувалися в східніх церквах його дієцезії по духу та приписам східнього обряду. Він не може зобов'язувати своїх східніх підвладних відмовляти молитви чи відправляти в своїх церквах відправи, яких нема в східній Церкві. Він теж не може віднімати східнім священикам своєї дієцезії прав і привілеїв східнього обряду. Отак латинський єпископ в Аргентині чи Австралії не може заборонити нашим священикам миропомазувати наші діти зараз по хрещенні, бо ж це давній привілей усіх східніх священиків. Подібно й східній єпископ не може відбирати прав свому латинському священикові, що підлягає його юрисдикції, от хоча б забороняти йому відправляти три Літургії на Різдво, як це буває в латинськім обряді. Латинський єпископ не може теж розтягати на східніх священиків привілеїв його підвладні латинські священики, от хоча б права відправляти три Літургії на Різдво, бо це проти духа східнього обряду. 13 березня 1916 року Конгрегація Пропаганди обговорювала справу трьох Літургій... Отці дискутували, чи можна розтягнути цей привілей на східніх католиків. Рішення було негативне. 22 березня секретар Конгрегації удався до Папи з цією справою. Папа Венедикт XV потвердив рішення Конгрегації, заявляючи, що не вільно східнім відправляти три Літургії в задушний день, бо це противиться духові східнього обряду.

27 березня 1916 року Апостольська Столиця видала декрет про українців, що виїхали до Полудневої Америки. Подаємо деякі рішення цього декрету: а) Вірні українського католицького обряду, поки живуть у Полудневій Америці, залежать від місцевих латинських єпископів.

б) Єпископи мають прохати потрібних українських священиків від Конгрегації.

в) Українці мають належати до своїх місцевих церков і пильно зберігати приписи свого обряду.

З цих приписів ясно, що латинські епископи не мають права вводити до східніх церков нічого, що противилося б приписам східнього обряду чи його духові.

Отак треба розв'язати питання про закони, що латинський



єпископ видає для підвладних своєї дієцезії, між якими живуть українці католики, що є його підвладними та членами дієцезії через брак власної ерархії.

Що ж треба думати взагалі про закони латинської Церкви видані та проголошені для латинян цілого світу? Чи вони теж зобов'язують українців, що стало проживають у латинській дієцезії та є її членами через брак власного єпископа? Деякі каноністи твердили, що українці, які є членами латинської дієцезії, є зобов'язані загальними законами латинської Церкви за винятком тих законів, що противляться східньому обрядові. Чи дійсно воно так? Ні! Сам Кодекс зазначує, що його закони проголошені для одних вірних латинського обряду, а не для східніх. Кодекс канонічного права проголошений у 1917 році Папою Венедиктом XV виразно каже, що він зобов'язує тільки латинську Церкву. Українці католики не є членами латинської Церкви, але католицької, до якої таксамо належать, як і їхні браття латиняни. Он слова Кодексу: "Хоч у Кодексі канонічного права часто згадується теж і дисципліна Східньої Церкви, проте Кодекс відноситься тільки до Латинської Церкви і не зобов'язує східню Церкву, хіба що йде про справи, що з природи заторкують теж і Східню" (Кан. 1). Кодекс упорядковує закони та карність латинського обряду, тому він не заторкує східніх католиків, що мають власну дисципліну. Приписи канонів Кодексу тільки тоді заторкують Східню Церкву всіх обрядів, коли вони відносяться до латинян як до католиків; а не як до членів латинського обряду. Східні мають власний обряд і карність, тому їх не зобов'язує Кодекс латинського, канонічного права за винятком повище згаданих справ.

Непорочне Зачаття це не тільки особистий привілей Пречистої Діви, але дарунок для грішного людства. Марія проживає в досконалій гармонії зо Своїм Сином. Усі ласки спливають з Серця Ісуса до Серця Марії. Отак Марія стається скарбницею та розподільницею ласк Божих.

Своєю непорочністю вона очаровує та пориває до Себе бідних грішників. Грішник збридить собі своє грішне життя, якщо буде приглядатися до блиску Непорочної Діви. Всі його гріховні плями зникнуть при зустрічі з Непорочною Дівою, бо вона прибіжище грішників і їхня рятівниця.

Хоч вона Непорочна, проте не відділена від землі та людей. Чистість Марії спонукує її іти в світ, щоб освідомити людей, що страждання це кара за гріх і тільки покута та любов до чистоти допоможуть заблуканому світові віднайти Бога та подибати в Ньому своє дочасне й вічне щастя.

# БАБУНЯ

Христя Денисиха

ВОНА вийшла на еміграцію вже 77-літньою бабусею, покидаючи все майно й ту хату у Львові, що її власним трудом придбала ще в молодості літ разом зо своїм покійним чоловіком. В цій хаті, в кожному кутку повно всякого добра, ба й навіть каміння на подвір'ю мохом поросло. Там, де в її молодості пишався розкішний квітник, вже виросла була нова модерна хата її дітей, в якій ховалися й виростали її внуки, її гордість. Всі вони, як один, пішли з крісом в руках і з серцем сповненим любов'ю до свого міста, до своєї Батьківщини. Пішли з вірою в слушність своєї справи і Божу справедливість. Пішли...

Вона не плакала. Дивилася в слід за вантажним поїздом, що зникав на закруті, а з ним разом зникали зперед очей її внуки, її надія. Вона довго стояла з донькою, зятем і молоденькою внучкою-невісткою серед залізничних рейок на Сантажому двірці у Львові й дивилася на той закрут, що поглинув довжезний поїзд разом із сотнями найкращої української молоді. В її пам'яті ставнув живо інший образ, ще з 1914 року. Тоді вона виряжала на війну своїх синів. Виряжала трьох синів... Один не вернувся... Поляг... Тепер виряжає п'ятьох унуків... Чи повернуться?... О, Ісусе...!

В хаті стало темно, холодно, непривітно, а тільки в ряди-годи роз'яснював її той незабутньо-милий усміх бабуні, як читала веселі листки від хлопців. Згодом ціла родина покинула це старе, бабусиним серцем вигріте гніздо й пішла скитальським шляхом у світ за очі... На захід...

—Ще місяць—два, прийду до здоровля, піду до них в окопи,—бувало говорив до неї зять, а вона дивилася на його жовте, втомлене недугою й журбою обличчя, сумно похитувала головою й переносила свій погляд на доньку, що завжди споглядала кудись у східню далечінь.

Поховала вона свого зятя в чужій землі і кожного дня міряла старечими ногами вулиці німецького міста, аж до цієї каштанової алеї, що вела на цвинтар. Зойки сирен роздирали повітря в місті, над головами воркотіли зловіщо бомбовики, а вона йшла туди, на цю могилку, на цей клаптик чужої землі, який став тепер її власним.

Бабуня стала тепер мовчазна, як камяна статуя, що в рисах її обличчя завмерла остання думка. Тільки з її очей можна було догадатися, що в неї в душі страшна трагедія, яку вона здержує гартом своєї волі, не дає їй виладуватися, щоб не збільшати горя доньки.

Нерви не видержали, параліж повалив її на землю. Довгі місяці пролежала в ліжку, аж вістка про кінець війни підняла її на ноги. Оперта на рамені доньки і на палиці свойого зятя виходила на вулицю або сиділа цілими годинами в вікні, визираючи внуків з війни.



Верталися німецькі вояки сумні, втомлені, верталися то одинцем, то групами, а бабуня напружувала старечий зір, пізнавала між ними своїх внуків.

—Є! Є!—крикнула страшним від радости голосом.

—Так, є... Направду є... Влодко...

Слава Богу! А другі...?

— — —

Знову пакували валізки. Треба далі на захід. Цю частину Німеччини займають большевицькі війська.

Бабуня здіймила тремтячими руками зо стіни маленьку, на дереві мальовану ікону Св. Николая, родинний скарб, і сховала до своєї торби. Це був найпевніший і найбезпечніший сховок, бо з цією торбою вона ніколи не розлучалася. Там були всі найдорожчі її серцю пам'ятки. Там були знимки її дітей, її внуків, її правнуків, там був останній лист її наймолодшого сина, що поляг на італійському фронті підчас першої світової війни, там були зернятка з цієї яблуні, що росла біля її хати, засушені пелюстки квітів з її городчика, мушельки з берегів Дніпра, пучок засушеної трави з могили Шевченка і в маленькому бляшаному пуделочку грудочка рідної землі.

Переїжджали вони кордони, транспорт завертали з країни до країни, аж опинилися в Бельгії. Якесь тривожне прочуття томило бабуню і вона, крадькома від людських очей, виймала з торби ікону й притискала до своїх старечих уст. Прочуття не було даремне. Тут пережила старенька справжню Голгофту. На злобний донос котрогось із співбіженців арештують внука, як приналежного до Української Дивізії, і заповідають до трьох днів видати присуд смерти. Така доля стрічає кожного, кого підозрівали в співпраці з німцями.

Три дні! Довгих, страшних, гнітучих три дні! Ревізія і конфіската всього, що вони взяли з собою з рідного краю, та вирятували від грузів і пожарів в Німеччині.

Остались три безпомічні жінки на знущання лукавій долі. Бабуня замкнула в собі страшні думки, тривожні переживання. Ці три дні здавалося їй, що вона не існує, не існує нічого довкруги неї, є тільки ікона, яку вона в часі ревізії вспіла пхнути за станичок і притиснути сильно до грудей. Це була її молитва. Без слів, без плачу, без скигління. Молитва бабуні.

Наспів хмарний, тривожний третій день.

—Витримати, дай витримати, Боже,—шептала крізь сльози донька.—Дай видержати, я мушу жити для них, для старенької бабуні і для цієї пташки, що ще не вспіла звити гніздечка, для молоденької невістки.

Бабуня лежить на таборовому ліжку, накрилася з головою, не хоче нічого бачити, нічого чути. Її одиноким прибіжищем маленька ікона захована на грудях. Ізза легких літніх хмар визирнуло червневе сонце і мов на глум світові, веселе, розсміяне, збиточне сковзується з півдня розганяючи пухнаті хмари, що стояли йому на дорозі.

До кляси, в якій улаштовано для біженців тимчасовий табор, вбігло кілька мущин, які їхали тим самим транспортом. Вони

стали укладати плян знущаня над трьома безборонними, горем придавленими жінками.

—Ці дві вже старі, але молода... Ато буде геца...—посипалися плюгаві слова, сміх, масні огидні дотепи. Бр!!!!

Бабуня, накрита з головою, насторожила вуха, вся перемінилася в слух. Здавалося їй, що кожна волосинка піднімається на її голові, що накривало хвилює під її віддихом.

—Боже, дай мені найстрашнішу смерть, але рятуй цю дитину, не дай її на ганьбу, на глум.

В цій хвилині увійшов комісар поліції і заповів, що ці три жінки є під доглядом і опікою поліції. Хто хотів би їх скривдити, буде відповідати перед поліцією.

Невже ж Бог вислухав молитву бабуні?

Прийшла ніч, страшна, довга, безсонна. Кожний стукіт, кожний рух в кімнаті справляє старенькій невимовний біль...

—Чи живе ще Владжо?...Ні, ні, не хочу думати... Це страшне... Боже! Ти ж бачиш...

Четвертий день. Якийсь дивний настрій в таборі. Якесь розчарування. Щось сталося. Невістку покликали до канцелярії...

—Невже ж... сталося? О, Боже...

Страшні, гнітучі, немилосерні хвилі вижидання...

—Бабуню! Бабуню, є лист від Владка... Живе... буде жити...

Бабуня вийняла тремтячими руками ікону і довго-довго дивилася на неї, подала невістці поцілувати, опісля сама прилягла до цієї ікони довгим-довгим поцілунком.

Саме в другому дні після ув'язнення Владка вийшло в Бельгії зарядження, що чужинців запідозрених в коляборації з німцями, не вільно карати смертю. Невже ж Господь вислухав німу молитву бабуні?... Авже ж, вислухав!

— — —

Сьогодні цій бабуні вже 86 років. Мало коли можна почути від неї яке слово. Вряди-годи заграють в її очах вогники, і вона дивиться тими своїми синіми-синіми, як українське небо, очима кудись далеко перед себе; по хвилині ці очі заходять мрякою, як осінній ранок, і тоді в її душі відновлюється якийсь давно пережитий процес. Тоді сьогоднішній день і дійсність для неї не існують. Все її психічне життя віддалюється від цього світа, замикається у своїому минулому сперед кількох літ. А це минуле таке жахливе. Національне поневолення і невдачі наших зривів, які вона так глибоко переживала, доноси, арешти, війна, бомби, пожари, грабунки, смерть, трупи... літа її старости.

Тепер, хоч вона живе у спокійному приюті, перед нею відновлюються жахливі, тривожні картини останніх переживань. Вона страждає, тремтить зо страху й тривоги, не за себе..., за внуків. До її серця добирався одчай. На диво, одно тільки розуміла ясно і свідомо, що всі свої страждання й печалі вона переносить як жертву за щастя своїх внуків, за волю Батьківщини.

Бувало, перебираючи горошинки вервиці, шептала... За них Ісусе, за Україну, Матінко Божа...

Бабуня хвора, в ліжку й уже ніколи з цього ліжка не підніметься... Невблаганний закон природи з волі Творця...



—Звільни мене звідси, я хочу до дому, я піду до дому!... це останні її слова...

Конаюча бабуня хоче жити, хоче додому, там на ту землю, що сплила кров'ю і сльозами... А потім параліж щокових суставів, і ще два тижні в гарячці, без їжі і...кінець...

Бабуня! Яка вона тепер спокійна... Обличчя погідне, ясне... Бабуня відмолодніла... всміхається...вдоволена.

Вона... Її душа напевно кружляє тепер над рідною Землею, напевно віднайшла решту своїх внуків.

На те ж вона Бабуня!

## Остання Служба Божа в Візантії

В німецькому католицькому часописі "Дойче Тагеспост" від 8 грудня м.р. появилась стаття д-ра Ернеста Герліха, яка на тлі подій з-перед 500 років унаглядніює нам загрозливість ситуації нашого часу. Стаття "Остання Служба Божа в Візантії" повна переконливих аргументів і ядерности в висказі, звучить як одна із пересторог наших днів, що так часто багато з нас, не звертаючи уваги, переходить попри них. Саме і це велить нам познайомити наших ВШ Читачів з повним текстом цієї статті, що його в перекладі подаємо нижче.

В МІСЯЦІ грудні 1452 року в Константинополі, у славній старовинній церкві св. Софії, востанне була відправлена Служба Божа, підчас якої було згадано ім'я Папи. Щоправда, ще накоротко перед цією катастрофою здавалося, що єдність Східньої Церкви з Західньою стане фактом. Але фатальні похибки і блуди довели до великого двоподілу, який тяжким прокляттям тяжів над Европою, через що терпіло християнське середньовіччя навіть там, де воно собі цього не усвідомлювало. І тому вже було запізно. Відраза "греків" до латинників казала цим першим голосити: "Краще турбан султана, як тіяра папи!" Гордість християнського Заходу не брала до уваги звичаїв і обрядів Східньої Церкви. Чи т. зв. хрестоносці, в часі IV хрестоносного походу, підчас здобуття Константинополя в 1204 р., не зневажували святощів Східньої Церкви? Чи не сиділа тоді на головному престолі в храмі св. Софії публічна повія—жахливий пролог події в церкві Нотр Дам в Парижі підчас французької революції?

Фльорентійська унія, підписана урядовими колами Заходу і греко-візантійського Сходу, залишилася унією на папері. Вся відвага останнього ромейського цісаря Константина XI Палеолога була надаремною. Він зміг лише вмерти в бою, з мечем у руці на мурах своєї столиці. Його голову з тріюмфом несено по вулицях міста, побідоносні яничари султана плюндрували палати тих, які не хотіли погодитися з "латинниками", бо не вміли забувати. Найшляхетніших грецьких дівчат прилюдно безчещено на вулицях міста, або їх нагих виставлювано на ярмарках невільників побідоносцям на показ. Півмісяць ісляму, який загорівці воліли бачити, аніж тіяру папи, горів над нещасним містом і св. Софією, цим величавим Божим храмом, що його збудовано в

стилі греко-східнього церковного мистецтва, спрофанував Магомет II-ий, який на коні вгнався до нього і кривавою рукою поклав свою печать на стіну. А цей великий льогофет Нотарас, який, за переказом, був в таємному порозумінні з турками, що облягали місто і який зрадив в цей спосіб свого імператора, мусів бути свідком того, як його 14-літнього сина відводили евнухи до нового володаря старого міста над Босфором в величавий серай на згірдливу долю.

Остання Служба Божа в соборі св. Софії в Константинополі була відправлена з повною величчю, яка є питома Східній Церкві. Коли проказано ім'я папи, в церкві пролунали оклики захоплення прихильників унії. Водночас вдерлася громада фанатиків, з грецькими монахами на чолі, яка демонструвала в соборі проти довершеного з'єднання. Часто трапляється, що два брати більше ненавидять себе, як два чужі. Але трапляється дуже часто те, що два брати взаємно більше не вважають на свої особливості, як чужі люди. Тому в конечних річах—єдність, в сумнівних—воля, а в усіх інших—любов. Але як часто сьогодні грішиться проти цих засад. Чи не всувається всесильна змія аж у найдальші закутки нашого буття, щоб там розпаношитися? Чи народи християнської Европи, не зважаючи на візантійську пересторогу, декілька сторіч пізніше, в китайській обрядовій суперечці, не потоптали перших надійних паростків християнізації Далекого Сходу? Після упадку Візантії і встановлення османської держави на землях старої східньо-римської імперії, прийшло до двократної облоги турками Відня в 1525 і 1683 рр. Те, що перед брамами Візантії можна було осягнути багато меншою кількістю крови і сліз, це мусів зробити пізніше меч цісаря і військовий геній принца Євгена Савойського. Що ми стратили в війні обрядів, бачимо сьогодні в найбільшій ясності, коли звернемо свій зір на найновіший розвиток подій у Східній Азії.

Останній з'їзд католиків в Австрії відбувся під кличем: "Гідність і воля людини". Обидві—гідність і воля—знаходять свою останню опору й оборону в науці християнства. Всі спроби створити чисто світський і етичний гуманізм, хоч які вони були б щирі, мусять заломитися, бо їм брак надприродної сили. Але християнство мусить мати широкі перспективи. В конечних справах треба—єдности. Оце є наука. В сумнівних—треба свободи. Бо чи в світських справах між християнами не запанував шал вважати централізм чимсь прекрасним? Тінь грядучого колективізму лежить на ньому. Чи не є це більш природно залишити органічним творам суспільности їхню повну автономію? Зневажування й обезцінювання звичаїв візантійської Церкви, які то з наукою віри не були в безпосередньому зв'язку та які своїми початками сягали ще часів первісної Церкви, розпалили фанатичну й самовбивчу ненависть "греків".

Пересторога останньої Служби Божої в Візантії є поважною пересторогою.

Чи зрозуміють її західні християни XX сторіччя?

Д-р Е. Й. Герліх.

---

# Св. Апостол Петро це Основник Римської Церкви

**(Відповідь Митр. Іляріонові)**

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТІ Отці і вселенські Собори, як ми це бачили попередньо, уважали та заявляли, що Рим тому має першенство, що Папи є наслідниками Св. Апостола Петра та переємниками його примату в Христовій Церкві, бо Христос сказав до Петра: **Паси Мої ягнята! Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 15-16).

Св. Петро заснував Римську Церкву. Такий голос усієї церковної традиції від зарання християнства. Тимчасом митр. Іляріон, нехтуючи традицією і писаннями Святих Отців та церковних письменників зовсім безпідставно твердить, що "Апостол Петро ніколи в Римі не був!" (62 ст.).

Він теж заперечує, що апостол Петро був основником Римської Церкви, кажучи без ніякого доказу на своє твердження: "Наука (!) звичайно схиляється до того, що в Римі був Апостол Павло, і це він заснував иРмську Церкву!" (Таксамо).

Що ж треба сказати про ці протинаукові твердження митр. Іляріона? Наша відповідь: **Митрополит Іляріон іде всупереч різним доказам, не рахується з традицією та наукою, тому його твердження зовсім фальшиве й неправдиве, Тільки людина, що або** не знає історії або свідомо чи несвідомо бажає за всяку ціну звести в блуд інших, може здобутися на подібне твердження, як митр. Іляріон.

Чи є дійсні докази на те, щоб упевнитися, що Св. Петро був у Римі і там заснував Церкву?

Такі докази є і ми наводимо їх. Ось вони:

1) Св. Павло не був засновникомр имської Церкви, як це фальшиво твердить митр. Іляріон. Сам апостол Павло пише в листі до римлям: **Ваша віра звіщається по цілому світові!** (Рим. 1, 8), за що й він ґратулює римлянам.

Якщо римляни прийняли Христову віру, так там мусів бути апостол, що проповідував її. Хто ж був цим апостолом? Не св. Павло, як це фальшиво твердить митр. Іляріон, бо сам св.

Павло пише до римлян, виявляючи своє бажання загостити до них, так: **"З давніх літ мавши бажання прибути до вас, коли тільки піду до Еспанії, прибуду до вас"** (Рим. 15, 23-24). Заразом Апостол заявляє, чому досіль не відвідав римлян. Чому? Бо не хотів міщатися в справи іншого апостола, що приніс Христову Євангелію римлянам: **"При тому я пильнував звіщати Євангелію не там, де Христове ім'я було знане, щоб не будувати на чужій основі!"** (Рим. 15, 20). Отож Павло не був ще в Римі, як писав цього листа до римлян. Як же ж він міг був твердити, що віра римлян звіщається по цілому світові, коли він іще навіть не проповідав у Римі? Отож хтось інший перед Павлом мусів обзнайомити римлян з Христовою наукою. Той, хто перший заніс св. Євангелію до Риму, той став засновником Римської Церкви. Це ж, як бачимо з листа св. Апостола Павла до римлян, не був сам апостол Павло, але який інший апостол. Митр. Іларіон, що зладив переклад Нового Завіту, повинен був зауважити ці слова св. Павла. Якщо б був зауважив їх, так не був би твердив, що св. Павло був засновником Церкви в Римі, бо це цілковито супротивиться тому, що написав сам Апостол Павло.

Хто ж заснував Церкву в Римі?

Наша відповідь: Св. АПОСТОЛ ПЕТРО ЗАСНУВАВ РИМСЬКУ ЦЕРКВУ. От тому римські Архиєреї, бувши наслідниками Св. Петра, мають першенство чести та юрисдикції в Христовій Церкві.

На чім спирається наше твердження? Ось аргументи:

1) Сам св. Апостол Петро каже в своїм листі: **"Вітає вас разом (зо мною) вибрана Церква, що в Вавилоні, і Марко, мій син.** (І Пет. 5, 13). Митрополит Іларіон згадує про цей текст, але безпідставно перечить, що Вавилон, про який згадує Св. Петро, це Рим,, бо, на його думку "На таке розуміння нема підстав" (62 ст.).

Чи дійсно нема підстав вірити, що "Вавилон", про який згадує Св. Петро, це стародавній поганський Рим, що його християни звали Вавилоном за його зіпсуття та неморальність? Про який же Вавилон згадує Св. Петро? Чи може про маленьке містечко, що було в Єгипті, але про яке нема ніде згадки, що б у ньому була якась християнська церква, якої поздоровлення Св. Петро посилає своїм вірним в Азії. Чи може Св. Петро згадує про стародавній Вавилон, що був знищений давно перед народженням Христа? Ні, бо там не було жадної християнської громади.

Чому кажемо, що Вавилон, про який згадує Петро, це Рим? Бо так нам каже християнська традиція, що під "Вавилоном" розуміла поганський Рим, який з погордою християни звали Вавилоном за його зіпсуття.

2) Святі Отці як Західньої та **Східньої** Церкви твердять, що Петро був у Римі. Св. Климент Папа, якого почитає як Святого Східня православна Церква, свідчить в листі до коринтян, що Апостол Петро і Павло постраждали як невинні жертви за спалення Риму. (Перший лист до кор. 5). Св. Климент був Папою від 88-97 року по Христі. Це ж було заледве 24 роки по спаленні Риму. Тож Св. Климент міг бути навіть свідком цього мучеництва. У всякому випадку слід вірити Св. Климентові, бо ж це Святий у Східній Церкві.



Яких десять літ пізніше Св. Ігнатій Антіохійський мав згинути в Римі мученичою смертю. Він благає римських християн не перешкоджувати йому померти як мученик, наказуючи їм "не як Петро і Павло, бо вони були апостолами, а я—каже він—звичайний собі засудженець". Чи міг би Св. Ігнатій покликуватися на Св. Петра, якщо б він був не помер у Римі. Св. Ігнатій помер мученичою смертю в Римі в 117 році, отож знав правду, бо пам'ять про Св. Петра була ще свіжа в світі, особливо в Римі.

Евсевій Кесарійський, історик Церкви, подає, що Климент Олександрійський (†215) і Папія Геропольський твердили, що Петро проповідав в Римі Євангелію, списану Св. Марком.

Коло 170 року Діонисій Коринтський писав до римлян, що Петро і Павло були в Римі та там згинули мученичою смертю.

Коло 190 р. Іриней Ліонський твердив, що "преславні апостоли Петро і Павло заснували римську Церкву".

Ляктанцій, християнський апологет з четвертого століття, пише: "Апостол Петро прийшов до Риму, як Нерон панував" (Смерть гонителів, 2).

Можна сміло сказати, що від половини другого століття загальне передання свідчить, що Петро був у Римі.

Св. Епіфаній Кипрський (†403) пише: "Перші апостоли, Петро і Павло, самі були єпископами в Римі; потім прийшов Лин, Клит, Климент, сучасник Петра, і Павло, про якого (Климента) Павло згадує в посланні до римлян".

Св. Єронім (†420) пише "Климент був по Петрі четвертим єпископом Риму. Другим був Лин, третім Клит".

Св. Кипріян зве Рим "містом Петра". (Твори Св. Кипріяна, Київ, 1879, І, 161). Як міг би цей святий Отець Церкви звати Рим містом Петра, якщо б Петро не був єпископом Риму?

Такі великі Святі Отці Східньої Церкви, як Григорій Ніський, Григорій Назіязенський, Св. Василій, ба й Св. Іван Золотоустий звуть Рим "катедрою Петра".

В світлі цих обильних доказів кожен бачить, що твердження митр. Іларіона, який заперечує перебування Св. Петра в Римі, є безосновне та не відповідає правді.

Щоправда митр. Іларіон наводить твердження деяких завзятих ворогів папства, от як Ю. Колемина чи Сушкова, щоб скріпити своє безпідставне твердження. Кожен розумний чоловік знає, що треба більше вірити тим, що проживали в перших віках християнства, ніж митр. Іларіонові та подібним до нього ворогам папства, тимбільше, що між свідками про перебування Петра в Римі є такі великі світочі Східньої православної Церкви, як Св. Василій, два Григорії та Іван Золотоустий.

Митр. Іларіон безкритично повторює за Колеминою нісенітницю, що ніби Тертуліян, який жив у другому столітті по Христі, твердив, що Петро не був єпископом Риму, бо ніякий апостол не був єпископом помісної церкви. Яку вартість представляє Колемин і митр. Іларіон, супроти загальної традиції так східньої, як і західньої Церкви, що твердять і свідчать про перебування та основання Римської Церкви Св. Петром? Твердження митр.

Іляріона тенденційне, безпідставне, противне історичним даним, бо не наводить жадних свідоцтв Св. Отців Церкви на своє заперечення, тому й воно як і всі митрополитові твердження не має жадної вартости та не заслуговує на ніяке довір'я.

3) **Вселенські Собори,** як ми вже бачили, признавали першенство Римського Папи тільки тому, що він був наслідником Св. Петра, першого єпископа й основника римської Церкви. Це виразно заявили Отці IV-го вселенського собору в Халкедоні, як Папа викляв олександрійського патріярха Діоскура своїм посланням. Коли ж відчитано осуд, так усі Отці Собору встали во своїх місць і закликали: **"Петро так заговорив через Лева!"** (Діянія Вселенскіх Соборов, Казань, 1873, вид. російською Дух. Академією, 3-ий том, 541 ст.). Патріярх Діоскур був прихильником єретика Евтихія, що перечив дві природі в Христі. Лев же був римським Папою. Він осудив патріярха, і цілий собор потвердив без дискусії осудженого Папою єрарха олександрійської Церкви.

Подібно сталося й на шостім вселенськім Соборі в Царгороді, що осудив єресь монотелітів, що її визнавали аж чотири царгородські патріярхи. Отці Собору та велика більшість учасників Собору були східні єпископи) закликали по виконанні поданого Папою Агатоном завдалегідь осуду на монотелітів: **"Петро говорив через Агатона!"** (Діянія Всел. Соб., VI, 495).

Чому Отці соборів звали Папів так? Чому заявляли, що Петро говорив через Папу Лева та Агатона? Що відповість на наше питання митр. Іляріон і ті, що їх безосновні твердження він повторює, не потрудившись сам, щоб провірити достовірні джерела, особливо Св. Отців і діяння соборів хоча б у російськім виданні Казанської Духовної Академії? Ця ж Академія, хоч трохи поперекручувала деякі місця, що не йшли в парі з російським цезаропапізмом, все ж таки має досить документів, щоб митр. Іляріон міг переконатися про те, що казали і чинили Вселенські Собори перед поділом Церкви. Він же не вчинив цього, щоб не бачити правди й другим не відкрити її, бо це його політика безпідставно збезчещувати католицьку Церкву в очах українського народу.

Святі Отці тільки тому твердять, що Петро говорив через Папу Лева й Агатона, бо Папи були Петровими наслідниками на римському престолі та намісниками Христа Господа.

4) Російська православна Церква в своїх літургійних книгах виразно признає, що Петро був у Римі. Минея (18 лютого) має таке на всеночнім, про Папу Лева: "О богомнадхнений (Леве), як назвемо тебе? Чи головою православної Церкви чи оком побожности." Російська Церква має ці слова, але греки викинули їх в своєї минеї по розриві Церкви в 1054 р.

Чому ж минея зве Папу Лева головою православної Церкви? Бо Лев це єпископ Риму, наслідник Св. Петра, про якого та сама російська Церква на честь Св. Петра на утрені 30 червня каже: ТИ БУВ ПЕРШИЙ ЄПИСКОП РИМУ! (Минея на червень, Київ, 236 ст., видання московське (Старов.), 239 ст.).

Чи митр. Іляріон знав про ці тексти Минеї? Якщо знав, так чому не навів їх поруч цитатів із Сушкова та інших? Він же сам



виразно заявляє, що свою "працю пише з повною об'єктивністю... так як свідчать історичні джерела, церковні канони та здорова християнська логіка!" (6 ст.). Де ж ці документи, де ж ці канони, де ж ця "здорова" логіка? Їх зовсім нема в творі митр. Іляріона, як сам читач бачить із наведених нами висловів Св. Отців і Соборів та інших документів.

5) **Наука потверджує** понад усякий сумнів, що Св. Петро був у Римі.

Учений німецький протестант, раціоналіст і ворог папства Гарнак признає, що Св. Петро був у Римі. Він не признавав ніякого християнського передання, бо протестанти, а ще більше раціоналісти відкидають його. Все таки він своєю наукою та розслідами дійшов до переконання та й це явно ствердив, що Петро був у Римі.

В 1873 р. знайдено в Римі при археологічних розкопах вхід до австрійських катакомбів. Старе передання твердило, що там було сидіння, де засідав Св. Петро немов на катедрі, проповідуючи Христову науку римлянам.

Археологи зацікавилися цією знахідкою. Не покликуємося на висновки католицьких археологів, бо для митр. Іляріона та подібних до нього католицькі вчені не є об'єктивні. Покликуємося на висновки некатолицьких археологів. Німецькі протестанські археологи знімецького археологічного Інституту і славні англійські некатолицькі археологи прослідили справу на місці, цебто в Римі, та заявили, що нема сумніву, що Петро був у Римі десь коло 40-го року. (Ц. Пред. 531-532 ст.).

Якщо митр. Іляріон не годиться з чужими, так повинен бодай погодитися з тим, що кажуть єпископи УАПЦеркви, його співбраття по сану та представники укр. автокефалії в Европі так, як сам митр. Іляріон є її головою в Канаді. В 1948 р. за благословенням єпископів УАПЦеркви вийшов у Штутґарті в Німеччині підручник історії для православних учнів українських шкіл. Он що каже цей підручник: "Св. Ап. Петро зразу проповідав Христа в Єрусалимі і його околицях, а після Апостольського Собору був, як свідчать перекази в Антіохії Сирійській... В Римі він прийняв смерть за панування Нерона. Вважаючи себе негідним того, щоб його розп'яли так, як Ісуса Христа, він упросив розп'яти його вниз головою" (13-14 ст.).

Ще цінніше свідчення про перебування та працю Св. Петра в Римі подає другий православний, автокефальний підручник історії, виданий у Вінніпеґу в 1949 р.: "Короткий нарис Християнської Церкви". Он там написав відомий український православний історик, тепер уже покійний проф. д-р Дмитро Дорошенко: "Він (Петро) подорожував в Малій Азії, побував у Єгипті..., потім прибув до Риму. Він тут працював посеред юдеїв. Разом з апостолом Павлом він висвятив трьох перших єпископів: Ліна, Анаклета й Климента" (15-16 ст.).

6) **Віднайдення гробу Св. Петра.** По довгих розшуках учені археологи католицького та некатолицького світу віднайшли гріб Св. Петра в Римі під базилікою Св. Петра. Віднайдений гріб оглядали та студіювали не тільки "паписти", але й усякі анти-

паписти, стверджуючи, що це дісний гріб верховного Апостола Петра.

Над гробом була кам'яна плита із латинським написом, який починається смовом PETRUS, що легко було відчитати. Решта ж напису була доволі витерта. Треба було археологам простудіювати його. Напис недавно відчитано: "ПЕТРЕ, моли Ісуса Христа за побожних людей, що поховані близько твого тіла!" Гріб Св. Петра знайдено в 1951 р.

Чи може бути ще кращий доказ, що Св. Петро був у Римі? Митр. Іляріон хіба не скаже, що Св. Петро помер десь у Єрусалимі, а його тіло перенесено до Риму, щоб там поховати!

Можна б іще багато більше документів навести, щоб виявити, які безпідставні, безкритичні та безосновні твердження ставляє митр. Іляріон у своїй книжці про поділ Церкви. Митр. Іляріон, покинувши свою ділянку, в якій він дійсно компетентний, цебто **українську мову,** береться писати про речі, на які зовсім не розтягається його філологічна компетенція. Не дивниця, що зпід його пера виходять найбільш противорічні твердження, в яких нераз він перечить сам собі. Митр. Іляріон сам не робить розшуків про те, що хоче писати, тільки безкритично переписує те, що вороги папства кажуть про Рим.

Тому неправдиві твердження митр. Іляріона Огієнка не мають ніякої вартости і є тільки звичайною односторонньою пропагандою. Ці твердження, які не мають ніякої основи в історичних джерелах, які вже нераз висували вороги католицької Церкви, а які наука цілковито відкинула.

Не є конче потрібно, щоб ми на цім світі мали багатства, достоїнства, славу; не є конче потрібно, щоб ми були здорові, сильні, та щоб довгі роки прожили на землі. Ні: навіть нема ніякої конечної потреби, щоб ми існували взагалі. Адже світ дуже легко міг би й без нас обійтись... Одначе коли ми вже раз на цім світі існуємо, то одна річ є нам конче потрібна, а саме: спасти свою душу. Мусимо отже вибрати одне з двох: або спасення, або прокляття. Третього вибору для нас нема.

---

У вогні перетоплюється залізо в сталь,
У боротьбі перетворюється народ у націю.

Є. Коновалець.

---

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай.
Чи на світі є країна
Ще миліша за наш Край?

В. Самійленко.

---

# Мучениця-Чудотворниця

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТІШИЙ Отець звільнив екзамінаторів беатифікаційного процесу Марійки Горетті від пошукування за чудами, якими Бог звичайно потверджує святість своїх слуг. Мучеництво Марійки за святу чистоту було чудом християнської віри та любови до Бога й Його закону, бо ніхто більше не любить Бога ніж той, хто за Його честь складає власне життя.

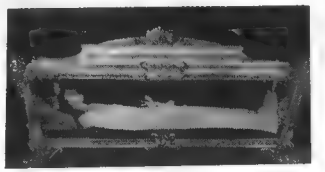

**Тіло Святої в церкві Божої Матері в Нептуно.**

Святі ж у небі не полишаються бездільні. Захоплені оглядданням Бога, погружені в небесній славі вони не забувають цієї долини сліз, де терплять, мучаться, плачуть мільйони їхніх братів і сестер прибитих усякою нуждою, хворобами, нещастями.

Асумпта свідчить, що відчувала Марійку завжди присутню, бо вона в усіх небезпеках захищала та рятувала свою матір.

Ізоліна Горетті, внучка Святої, оповідає, що Марійка з'явилася їй... "Виглядала трохи вища як була за життя, гарна, сильна, зодягнена в сніжнобілу сукенку... Волосся ж її вільно спливало по раменах і плечах..."

Отак Марійка дбала про свою родину, не забуваючи про других, бо Святі це герої людства.

Йосип Купо прожив у Формії. Був він не дуже добрим католиком, хоч був сумлінним робітником, що тяжкою працею підтримував свою родину. 8 травня 1947 року помагав він розбивати одну гору, яку хотіли зрівняти з землею, щоб побільшити простір управної землі. Кожен робітник намагався якнайбільше заробити, тому праця кипіла. Нараз гора обірвалася та величезний відлам скелі почав котитися в сторону Йосипа. Товариші скрикнули від жаху, остерігаючи Йосипа, якому грозила смерть. Йосип відскочив на бік, намагаючись сховатись під віз, на який складав каміння. Запізно. Каменюка придавила праву ногу. Страшний біль викликав омління.

Привезли Йосипа додому. Гарячка та біль не втихали. Нога напухла. Не міг знайти спочинку. Крім цього почав блювати, зойкаючи посеред нестерпних болів. Марне жінка та діти старалися потішити й успокоїти його. Не поміг і лікар.

Поклали Йосипа до ліжка, але негоден був заснути. Оттоді прийшло йому надхнення звернутися до Марійки Горетті за поміччю. "Блаженна Марійко, рятуй мене!" Отак тричі промовив і непомітно заснув. В сні з'явилася йому мучениця з пальмою та лілеєю в руці. В тій хвилині хворий почув, що його нога гоїться.

Зірвався з ліжка і став кликати з радости свою рідню... Прибігла жінка, діти, сусіди... Надійшов лікар, щоб забрати Йосипа до шпиталю, але тут зобачив чудо та потвердив його.

Оздоровлення було нагле та повне. На другий день удався до праці на великий подив товаришів. Вісім лікарів потвердили чудесне уздоровлення та свій звіт переслали до Конґрегації Обрядів.

Чудо змінило Йосипа. Передтим він був оспалий християнин і занедбував свої християнські обов'язки. Тепер він побожний і ревний у виповненні обов'язків.

●

Анна Ґроссі, що проживала в Римі, тяжко захворіла в квітні 1947 року. Пекучий біль у грудях не давав їй спокою. При тім появився сухий кашель, що страх мучив її.

Родинний лікар ствердив запалення олеючної та звелів перестати годувати грудьми мале немовлятко, бо Анна була недавно стала матір'ю. Хоч як доглядали її, всетаки хвороба робила своє. Анна стала бліда, худа, безсильна та не могла знайти спокою, особливо підчас нападів кашлю.

Хвороба поступала вперед і ставала щораз більше скомпліко-вана, що дуже тривожило лікарів. 27 квітня Пій XII проголосив Марійку блаженною. 4 травня приятелька Анни відвідала мощі Марійки в церкві Святого Івана та Павла. Вертаючись додому, взяла квітку з урни Святої та принесла хворій.

Анна з великим довір'ям проковтнула пелюску принесеної квітки та стала благати помочі в Марійки. Мучениця відповіла чудом. Нараз зникла гарячка і хвора стала зовсім здорова.

●

Пані Аніта Онофрі від довшого часу не могла ходити через артритизм костей, тому мусіла лежати в ліжку та мучитися. Марне лікарі заходилися біля неї, щоб рятувати її. Якось у ночі приснилася їй Марійка Ґоретті. Пробудившись, Аніта стала гаряче молитися до Блаженної мучениці: "Марійко Ґоретті, улічи мене!"

По цій ревній молитві хвора попала в глибокий сон. Збудившись зо сну, встала з ліжка та почала свобідно ходити по кімнаті. Уздоровлення було очевидне та повне, бо вона негодна була ходити від довшого часу.

●

Карлотта Манакорда, що проживає в Ґроттаферрата біля Риму, впала так нещасно, що зломала собі ногу. Лікар оглянув хвору та заявив, що нема надії на виздоровлення, бо Карлотта мала вже 85 років. Крім цього була хвора та вичерпана. Всі сподівалися, що хвора внедовзі помре, "бо лікар дав їй тільки два місяці життя".

Страждальна старушка погодилася зо своєю долею та стала готовитися до смерти. Тимчасом приятелі порадили їй відбути дев'ятницю на честь Блаженної Марійки. При кінці дев'ятниці мученица з'явилася та сказала: "Я бажаю вилічити тебе". По 15 днях Свята знову з'явилася та промовила: "Скажи лікареві, що твоя нога була зломана та я злічила її. Дякуй Пресвятій Тройці за ласки, що вона подала мені вчасі мучеництва".



Хвора пані дійсно видужала. Лікар потвердив чудесне виздоровлення.

●

Йосипина Баталія терпіла страшний біль голови, спричинений запаленням артерій. Попала їй у руки книжечка про Марійку Ґоретті. Хоч не дуже надіялася на її поміч, усетаки почала молитися, прирікаючи, що оголосить своє видужання, якщо мученица порятує її. По чотирьох годинах болі зникли та вже ніколи не вернулися.

●

Дволітня дівчина, Стефанія Зикарі в Римі, тяжко хворувала на скомпліковані болі серця. В часі триднівки батьки доторкнули її до урни з мощами мученици. Хвороба зникла, болі втихли і дитина стала зовсім здорова по сьогоднішній день.

●

Легкодушний юнак Мацанті стратив слух у сьомому році життя внаслідок запалення мозку. Як вибиралося паломництво до гробу Святої, глухий юнак пристав до нього, хоч навіть мати не вірила в чудо, говорячи "Не мала б кого лічити аж тебе, що такий недобрий...".

Юнак усетаки удався до Риму, помолився щиро до мученици та вернувся додому зовсім здоровий.

●

Вінкентій Ґрімальді тяжко зранив собі ногу. З рани повстало закаження, що викликало цукровичий чиряк. Не було жадної надії на виздоровлення. Опущений лікарями, засуджений на смерть знайомими Вінкентій звертається з довірям до мученици, бере образець Святої, прикладає до рани... Чудо! Рана ґоїться в одній хвилині...

●

Подібних чудесних оздоровлень є повно в Архивах Конґрегації Обрядів, що займалася беатифікацією та канонізацією Марійки Ґоретті.

Хоч як замітні тілесні оздоровлення, проте куди важніші духові оздоровлення й обильні ласки, що Марійка виєднала в Бога для своїх почитателів. Сама Асумпта свідчить, що Марійка роздавала обильні ласки від дня свого мучеництва усім, хто звертався до неї.

Наводимо декілька з численних навернень, що доконала наша Свята, цитуючи лист наверненої дівчини.

"Я була зіпсутою дівчиною, що проводила в ґріхах і неморальності своє життя. Нераз я попадала в розпуку та мало бракувало, щоб я не послухала злобного підшепту диявола, який намовляв відобрати собі життя та покінчити самогубством.

27 квітня ввечері, слухаючи радіопередачі про беатифікацію Марійки, я невпинно повторяла: "Блаженна ти, Марійко!"

Серце страшно билося мені в грудях. Я негодна була довше ждати, тому попрохала капеляна висповідати мене. Моє зворушення було таке велике, що капелян порадив підождати та приготовитися до сповіді, що й я вчинила. По загальній сповіді з цілого життя не чулася від радощів. Від тоді мир і радість запанували в моїм серці.

Я молилася до Блаженної Марійки допомогти мені витривати в Божій ласці та перемогти лихі звички. Вона і тут вислухала мене. Проживаю в забезпеченім місці, вдоволена та щаслива почуваюся по сьогоднішній день".

●

Один юнак не міг рішитися, який стан вибрати. Помолився гаряче до Святої мучениці. Рішився, вибрав священство й сьогодні він уже кінчає свої студії в семінарії.

●

Вороги оклеветали інжинера Н., посуджуючи його про ганебне діло, хоч досіль усі шанували його за добре серце та християнське життя. Наклеп був так хитро продуманий, що всяке виправдання видавалося неможливе. Пригноблений інжинер удається до Марійки Горетті. Вона заступається за ним. Правда виходить наверх, бо клеветники стали викриті та застиджені.

●

Оттому вдячні почитателі Марійки побудували по світі престоли, церкви, позакладали товариства на честь мучениці, щоб ширити її дух по родинах, особливо ж поміж дівчатами.

**1) Моя сусідка приходить дуже пізно на Службу Божу в будний день, часом перед Св. Причастям. Тоді спішно приймає Св. Причастя і негайно відходить до фабрики на роботу. Чи це добре?**

Не слід нікого судити, якщо не знаємо, чи ця сусідка робить це з власної вини. Може вона негодна скоріше прийти до церкви, бо мусить випровадити мужа до роботи, чи діти до школи. Це виправдує її спізнання на Службу Божу. Якщо ж вона ще сама ходить до фабрики на роботу, то правдоподібно по її стороні нема ніякої провини. Добре, що йде до Св. Причастя, бо скільки людей зовсім занедбують цю велику Тайну Христової любови до людей. Ваша сусідка може собі зробити приготовання до Св. Причастя, як іде до церкви, а благодарення в дорозі до фабрики. Отож не вільно осуджувати її.

**2) Я маю п'ятеро маленьких дітей. Не година я так віддатися духовним вправам, як це роблять монахині. Чи я можу стати святою, живучи в світі поза монастирем?**

Кожен християнин чи християнка має старатися про святість, бо всі Христові визнавці покликані до святости. "Будьте досконалі як Отець ваш, що на небі!" сказав Божественний Спаситель. Бог хоче, щоб усі люди були святі, хоч не бажає щоб усі були канонізовані цебто проголошені Церквою, як Святі. В небі є мільйони неканонізованих Святих душ.



Святість християн полягає в тому, щоб вони проживали в Божій ласці, сумлінно зберігали Божі та церковні заповіді, виповняли свої станові обов'язки та чинили з любови до Бога все, що б вони не робили, як каже св. Ап. Павло: "Чи їсте, чи п'єте, чи щось інше робите, чиніть це на Божу славу".

Св. Альфонс Лігорій, основник ОО. Редемптористів і славний Учитель Церкви радить усім виконувати свої діла, повторяючи перед кожним учинком: "Я це роблю з любови до Ісуса та Марії".

Можна кожне діло та зайняття жертвувати Богові та чинити на славу Божу, за винятком гріха. Матінка Божа все робила для Ісуса: шила, прала, варила, пекла хліб, тощо....

Кожне діло виконане з любови до Ісуса та Марії, якщо ми є в освятній ласці цебто не маємо на душі тяжкого гріха, наближає нас до Бога та збільшає в нас освятну ласку. Ласка ж чинить нас святими в Божих очах.

Отож виповняйте всі свої щоденні зайняття та обов'язки з любови до Ісуса та Марії, й будете свята, хоч ви є матір'ю та жінкою!

**3) Коли треба відмовляти покуту, зараз по сповіді чи пізніше?**

Покуту назагал треба відмовляти в часі, що сповідник зазначив. Якщо ж сповідник не означив часу, то краще відмовити покуту зараз по сповіді. Тоді відмовляємо її ревніше й уникаємо небезпеку забути про неї.

**4) В котрій церкві мають бути голошені передшлюбові оповіді: в церкві молодого чи молодої?**

Передшлюбні оповіді по приписам канонічного права мають бути виголошені три рази в неділі чи свята так в церкві хлопця, як і в церкві дівчини.

**5) Чому старші люди сваряться в подружжі, а молоді ні?**

Є старі подруги, що не сваряться, є й молоді, що сваряться. Сварка в подружжі не залежить від віку подругів, але радше від того, як вони одне другого шанують і вибачають собі навзаєм людські слабості.

Проте слід зазначити, що чар подружого спожиття, особливо в перших літах подружжя, так очаровує подругів, що вони намагаються подобатися так одне другому, що й уникають навіть найменших провин супроти себе, тому й усувають причини сварок. Якщо ж подруги як слід невиховані, то легко занедбуються з бігом часу, стають неуважні супроти себе, й це нераз викликає немилі тертя та сварки.

**6) Чи добре роблять ті особи, що ходять до церкви та моляться, але потім ненавидять свого ближнього та проклинають своїх сусідів?"**

Це добре діло ходити до церкви та молитися. Проклинати ближніх і ненавидіти їх це гріх. Проте звичайні проклони без бажання зла ближньому не є тяжким гріхом. Ці проклони звичайно бувають виявом радше гніву чи злости ніж дійсного бажання зла ближньому, через те вони не бувають смертельним гріхом.

Проте особи, що приступають до Св. Тайн, моляться та ходять до церкви, повинні працювати над собою, щоб гамувати свій гнів і вистерігатися проклонів, бо тим зневажають Бога та гіршать тих, що на них дивляться.

**7) Як довго можна приступати по сповіді до Св. Причастя?**

Кожен може так довго ходити до Св. Причастя по сповіді, як на це дозволяє йому сповідник. Поки людина не має тяжкого гріха на сумлінні, поти може йти до сповіді. Хто допустився тяжкого гріха, той мусить упереду піти до сповіді, бо це було б святокрадське Св. Причастя, якщо б прийняв його в стані тяжкого гріха.

На нещастя християни не думають доволі посеред своїх щоденних зайнять про невидимий світ. Вони забувають про двох невідступних товаришів, що ніколи не кидають їх: Бог і смерть. Релігія вчить нас, як добре жити та щасливо померти, бо добрі вчинки куди вартіші за добрі слова.

# Св. Великомучениця Варвара

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЛАСКАВИЙ Господь не опускає нікого. Його люб'яче око споглядає люб'яче на всіх людей, що їх сотворив. Любить Він християн, що Його знають і почитають. Любить і поган, що хоч не знають Його, всетаки тужать за своїм Творцем. Коли ж вони будуть виконувати те, що їм каже сумління та придержуватися природного закону, що Господь защепив у кожнім людськім серці, так вселаскавий Господь знайде засіб, щоб допомогти душам пізнати Його, повірити в Нього та злучитися з Ним у вічнім щасті в небі. Це й доказує нам приклад Св. Варвари.

СВ. ВАРВАРА

Свята Варвара уродилася по найправдоподібнішому передані в Антіохії, в Малій Азії около 215 року. Батьки її були дуже багаті та загорілі пагани, почитателі давніх, римських божків, яким іще кланялася значна частина населення римської імперії. Проте мати була більше вирозуміла для інших ніж батько, хоч і вона почитала божків.

В заранні літ Варвара стала сиротою, бо мати померла, коли вона була ще молодою дівчинкою. Страта дорогої матері сильно вразила серце маленької Варвари. Полишилася вона зо своїм батьком Діоскуром, що хоч був і нюрсткий, проте щиро любив доньку.

Поширення християнства лютило Діоскура. Христова наука немов повітря проникала всюди, до домів убогих і до розкішних палат багатих патриціїв. Діоскур почав побоюватися, щоб і його улюблена Варварка не стала християнкою. Оттому подбав, щоб його донька мала окреме виховання та не сходилася з іншими, щоб отак віддалити від неї небезпеку навернення на християнську віру. Побудував пишну вежу та приготовив у ній прегарну кімнату, щоб там мешкала його улюблениця.

Варвара любила роздумувати. Просиджуючи нераз самітня у пишній кімнаті на вежі, споглядала вона на блискучі зорі на небі



та питала себе: "Хто сотворив цей чудовий світ, ці зорі, людей? Чи нема іншого світу понад цими зорями?" Своїм шляхетним, невинним серцем гейби чула, що бездушні боввани негодні сотворити світу та ним управляти.

Шукала Варвара Бога, прагнула вічної правди, нераз знімала дитячий голос і кликала: "О ти, що все сотворив, об'явися мені, якщо ти існуєш!" Так Варвара молилася та ждала на відповідь із неба.

Минуло декілька літ і Варвара стала прегарною дівицею. Її краса притягнула неодного юнака, що прохав був Діоскура видати за нього свою дочку. Діоскур був радий видати заміж Варвару, але дочка завжди відмовлялася, не виявляючи причини своєї відмови. Батько надто любив донечку, щоб силувати її.

Згодом Діоскур вибрався в далеку дорогу. Покидаючи дім, він полишив доньку з іншими дівицями. Сподівався, що Варвара кинеться зо своїми молодими товаришками в вир життя, запізнається зо світом, з яким була необзнайомлена через батьківське відокремлення. Сподівався небога, що молоді дівчата намовлять Варвару до подружжя.

Варвара не любила гулянок. Часто замикалася в своїй кімнаті та продумувала довгими годинами. Поміж товаришками була одна християнка, Юліянна, що завважила дивний стан молодої поганки. Якось спиталася її про що вона думає. Варвара відповіла, що паганство з усіма його забобонами видається їй пусте та неспроможне задовольнити її серце. "Що ти думаєш, другине,—закликала Варвара—чи нема в світі нічого хіба бездушні божки?"

Юліянна скористала з нагоди, щоб обзнайомити Варвару зо Святою Євангелією та зо Спасителем. Розповіла їй, як Господь сотворив небо та землю, як Адам і Єва образили непослухом Господа Бога, як Бог вигнав їх із раю та приобіцяв Спасителя, що мав направити лихо заподіяне Адамом.

Варвара з захопленням слухала оповідання своєї християнської товаришки. Коли ж товаришка стала розказувати про Ісуса Христа, про Його Пречисту Матір Марію, про Його страждання та смерть на хресті, так Варвара заплакала з жалю та болю. "Ох, Господи, як дуже Ти мусиш любити людей, коли Ти пішов на муки та прийняв хресну смерть за них!" закликала зо зворушенням.

Далі товаришка стала оповідати Варварі про чудове небо, де вибранці Божі зобачуть свого Творця в вічній славі. Ця солодка надія на вічне життя так захопила Варвару, що вона скликнула з одушевленням: "Скажи мені, що маю чинити, щоб дістатися до цього щасливого місця?" Товаришка відказала: "Треба прийняти святе хрещення, відректися божків і полюбити Господа Бога всім серцем!"

Товаришка зазнайомила Варвару з одним священиком, що докінчив її обучення в християнській вірі та охрестив її. В дні свого хрещення щастя Варвари не знало краю. Душа її сповнилася небесною радістю, бо знайшла того, що за Ним тужило її палке серце. В Христі подибала вона дорогу, правду та життя, що Христос обіцяв усім тим, що Його люблять і зберігають Його заповіді. З вдячности за святе хрещення пожертвувала Христові

своє дівицтво та прирекла не допускати до свого серця жадної людської любови.

З того часу Варвара та її християнська товаришка Юліянна разом молилися й заохочували одна другу щораз більше любити Христа та щораз краще служити Йому.

Коли ж Діоскур вернувся з далекої дороги, Варвара повідомила його, що вона вже християнка. Ця новинка немов грім із ясного неба спала на загорілого паганина. Він запалав шаленним гнівом проти власної дитини та, витягнувши меча, грозив, що на місці вб'є її, якщо не відречеться Христа. Свята мученця відважно заявила: "Батечку рідний, люблю тебе, бо ти дав мені життя. Шаную тебе та вдячна тобі за все, що ти вчинив для мене. Проте куди більше люблю Бога, що сотворив мене, та Христа, що помер на хресті за моє спасіння! Легше буде тобі вбити мене ніж змусити відректися Спасителя, що Його люблю більше ніж себе саму та власне життя!"

Лагідні слова дівиці не вспокоїли батьківського гніву. Він не звик до спротиву. Вхопив невинну дівицю та страшно скатував її. Потім узяв за волосся та напів притомну від побоїв заволік до місцевого поганського судді та ката, Маркіяна.

Паганський суддя-кат, зобачивши перед собою християнську красуню, пожалував її вроди та став намовляти підлесними словами, щоб відреклася християнської віри, що тільки страждання приносить своїм визнавцям. "Пощо—казав він—іти тобі на муки та смерть? Відречися Христа й матимеш роскоші, гулянки та веселе життя!"

Свята мученця не подалася на намови судді, кажучи: "Не намовиш мене до зради Христа! Обіцюєш мені роскоші та щасливе життя... Скажи мені, як довго триватимуть ці роскоші?"

Судя відповів: "До смерти!" — "А що буде по смерті?" спиталася Варвара. "Ой, не намовиш ти мене до відступництва, бо я не хочу та не можу проміняти вічних, небесних радощів за минущі приємності цього світу!"

Розлючений рішучістю дівиці суддя звелів катам немилосерно бичувати відважну дівицю воловими жилами та сіллю посипати рани на її скатованім тілі, що спливало кров'ю. Посеред страшних мук свята мученця споглядала на небо та кликала: "Ісусе, люблю Тебе всім серцем і радо приймаю за Тебе ці муки, бо ж колись Тебе таксамо бичували за мене!"

По жорстокім бичуванні все тіло дівиці покрилося глибокими ранами. Терпіння були страшні, але мученця не подалася, заявляючи: "Краще мені перенести короткотривалі страждання ніж мучитися вічно в пекельнім вогні!" Застиджений суддя звелів кинути Варвару до в'язниці.

У в'язниці Свята мученця припала навколішки та стала гаряче молитися, дякуючи Христові за те, що удостоїв її страждати за Нього та за святу віру. Посеред молитви Спаситель з'явився їй і улічив рани. Похвалив її витривалість і заохотив до дальшої боротьби, обіцюючи їй, що не опустить її посеред мук, поки не прийме її до вічного щастя в небі.

На другий день кати привели її знову на суд. Цікаві пагани збіглися, щоб побачити відвагу гарної Варвари патриційки, що



за Христа йшла на муки. Всі дуже здивувалися, як зобачили, що вона зовсім здорова та що і сліду не було з вчорашніх її катувань.

Суддя використав її оздоровлення та намагався відвернути її від віри, кажучи: "Бачиш, які наші боги добрі та могутні! Це вони тебе вилічили!" Свята посміхнулася та заявила перед зібраними паганами: "Люди, не вірте йому! Ваші боввани це бездушні статуї з заліза та дерева. Вони не мають ніякої сили, щоб вам допомогти! Ідіть до Христа, що є вашим і моїм Богом. Він всемогутній, бо Він пан неба та землі. Це Він оздоровив мене та вилічив мої рани від вчорашніх побоїв!"

Судя скипів від злости. Звелів прив'язати Варвару до стовпа та залізними гаками здирати з неї шкуру. Геройство Варвари додало відваги її товаришці, Юліянні, що була посеред народу, який придивлявся до геройства Варвари. Юліянна стала в голос прославляти Христа та кликати: "Бодрися, моя другине, Варваро! Христос тебе не опустить! Не забувай про вічні радощі, що ждуть на тебе в раю за дочасні страждання за святу віру!"

Маркіян звелів схопити відважну товаришку та прив'язати її побіч Варвари. Кати почали гострими гаками роздирати тіла двох сміливих дівиць. Дві мученці заохочували одна другу до витривалости в святій вірі. Коли ж гаки не змогли зламати геройських дівиць, суддя звелів припікати їх розжареними залізами та поливати їх тіла кипучою смолою. Коли ж і ці муки не помогли, так суддя засудив обидві дівиці на смерть і звелів відтяти їм голови. Діоскур сам зголосився на ката. Узяв топір і стяв голову власній дочці та Юліянні. Переказ подає, що грім з ясного неба вбив Діоскура за його закам'янілість зараз по страченні двох дівиць.

Отак у 235 році померла мученця Св. Варвара. Побожний християнин, Валентіян похоронив її тіло. Максимин був тоді римським цісарем. В 4-ім столітті перенесено мощі Св. Варвари до Царгороду. В 1108 грецька княжна Варвара, жінка нашого київського князя Святополка II Ізяславича (1099-1113) забрала їх до Києва, де князь збудував золотоверхий монастир Михайлівський. Там зложено мощі Св. Мученці Варвари.

Почитання Св. Варвари в Україні було дуже поширене. Вона є покровителькою вояків, архітектів, мулярів. Взивають її як заступницю проти громів і блискавиць і наглої смерти.

Наша Церква згадує пам'ять великої мученці на 4 грудня. Її почитання теж сильно поширене в інших східніх церквах, як теж і в латинській.

Чи ви їсте, чип 'єте, чи що інше робите, все на славу Божу робіть! (I Кор. 10. 31).

# СМІХОВИНКИ

Нещодавно, у Чехо-Словаччині, в чудову соняшню днину, перед входом до Празького граду, стрінувся шеф таємної чехо-словацької поліції з президентом Запотоцьким, і з дива не може вийти. Чудовий соняшній день, ні хмаринки на небі, а Запотоцький з відкритим зонтиком надходить.

"Що ж Ви, товаришу президент, з відкритим зонтиком ходите, і то в таку ясну, погідну днину?"—питає шеф поліції.

"Пст... тихо, не гуди,—каже Запотоцький—хіба ж ти не чув, що зараз у Москві дощ?" (Голос Канади).

---

Лікар обслідує пацієнта.—Я можу вас вилікувати, але це буде дуже дорого коштувати.

—Скільки?

—Тисячу долярів.

—Не оплатиться. Погребник поховає мене за дешевші гроші.

---

—Ви були карані?

—Так, десять років назад.

—І від того часу не були більше карані?

—Ні.

—А що ви робили в міжчасі?

—Сидів.

---

Священик спитався дітей на катехизмі, чому Бог сотворив упереді Адама, а потім Єву?

Маленька дівчинка піднесла руку та промовила: Бо він боявся, щоб не мішалася, як буде творити Адама, та не перешкаджала Йому.

---

—Іване, питається кум,—що ж тобі сталося? Та ж твоє око цілком сине!

Іван: Моя жінка обкидала мене вчора квітами!

Кум: Тяжко мені зрозуміти, як від квітів можна мати такі попідбивані очі?

Іван: Тобі тяжко, але це для мене зовсім зрозуміле, бо вазонки теж були при них.

---

Суддя судить кремезного злочинця.—Перед розправою питається кримінальника, чи потребує оборонця?—Злочинець, поглянувши на свої жилаві руки, відповів: Ні, дякую, оборонця не потребую, бо сам собі дам раду.

---

—В нашому товаристві ніколи не скучає.

—А чим ви так зацікавлюєте ваших членів?

—Нічим. До товариства ніхто не приходить.

---

Умираючий чоловік: Жінко, онтам на шафі стоїть оковитка. Ану, подай но мені, хай бодай щераз покоштую перед смертю!

Жінка: Таки не дам! А чим я почастую людей, як прийдуть на твій похорон?

---


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1954


# THE MARIAN YEAR

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

ON December 8th 1953, Pope Pius XII opened a "Little Holy Year" known as Marian Year" with a call upon all Christians to "battle until death if necessary" against those who seek to destroy the Church of Christ.

The first Marian Year was proclaimed in majestic ceremonies. Some 500,000 persons cheered the Pope when he came to the Basilica "Santa Maria Maggiore", the greatest church on earth dedicated to the great Mother of Our Lord Jesus Christ. The famous Basilica is half a block away from the general house of the Redemptorist Fathers in Rome. In that church Pope Pius XII said his first Mass as a twenty three year-old priest 54 years ago.

It was in that Basilica that the Pope recited for the first time the prayer to the Blessed Virgin which he himself composed especially for the Marian Year. The ceremony of the proclamation took place before 20 Cardinals, Giuseppe Pella, Premier of Italy, foreign diplomats and throngs of people.

This prayer will be echoed around the world in all Catholic churches during this year of dedication to the Blessed Virgin Mary. The Pope spoke to the members of the Italian Catholic Youth, and his speech made clear how much hope for a brighter future the Pontiff pins on the youth of the Catholic countries.

The first Marian Year in the history of the world marks the 100th anniversary of the proclamation of the dogma of the Immaculate Conception. A century ago, on December 8, 1854, Pope Pius IX, solemnly proclaimed and defined that the "doctrine which holds that the most Blessed Virgin Mary at the first moment of her conception was, by singular grace and privilege of Almighty God, in virtue of the merits of Jesus Christ, Redeemer of the human race, preserved from all stain of original sin, is revealed by God and therefore to be firmly and resolutely believed by all the faithful."

Less then four years later Our Blessed Lady confirmed the infallible words of the Vicar of her Divine Son. She appeared several times to St. Bernadette Soubirous in a little French village, at the foot of the Pyrenees mountains. When the little innocent girl Bernadette asked the beautiful Lady who she was and what was her name, the Blessed Virgin replied, "I am THE IMMACULATE CONCEPTION". The place is now known as Lourdes where miracles are being performed almost every day by the powerful Mother of God.

1. *Purposes of the Marian Year*

Pope Pius XII says in his encyclical letter proclaiming the Ma-

rian Year "Fulgens Corona"—*The Radiant Crown*—Whereby he notified the whole world that the Year 1954 is the Marian Year, "We confidently trust that this Marian celebration will bring forth those most desired and salutary fruits which all of us long for."

The Holy Father hints to the purposes of the Marian Year. They can be classified as follows:

*I—An increase of the true devotion to Mary.* All Catholics love and honor the Great Mother of Jesus, Mary. The lack of devotion to Mary renders doubtful Catholicism of those poor Catholics who pretend to honor Christ and believe in Him. How can a Christian really and truly love Jesus if he does not honor the Blessed Virgin Mary whom Jesus Himself loved and honored as His beloved Mother?

The Marian Year should incite all Catholics to foster a true devotion to Mary, because it is the only effective means to honor her in our daily life, and especially during the period of 1954 every Catholic should give her all his thoughts, words, affections and deeds. Such a person belongs to Mary 24 hours a day, because everything he is thinking, planning or doing is directed to her honor.

Such a devotion should be the aim and the fruit of the Marian Year. This year of 1954 must become Mary's Year for each devotee of the Blessed Virgin. It will become Mary's Year for the Children, if they avoid all mortal and venial sins, and dedicate to her all her thoughts, affections, words and actions during its duration.

2. *Imitation of Mary in our daily life.* "Yet this centenary celebration (of the dogma of the Immaculate Conception), said the Pope, should not only serve to revive Catholic Faith and earnest devotion to the Mother of God in the souls of all, but Christians should also, in as far as possible, conform their lives to the image of the same Virgin. Just as all mothers are deeply affected when they perceive that the countenance of their children reflects a peculiar likeness to their own, so also our Most sweet Mother wishes for nothing more than when she sees those whom, under the cross of her Son, she has adopted as Children in His stead, portray the lineaments and ornaments of her own soul in thought, word and deed."

According to the Pope's statement the acquisition of Mary's virtues is the best way to cultivate a true devotion in our hearts, because by reproducing in ourselves her virtues we resemble her in our soul as a child resembles his mother by the likeness of his face. "But this devotion is not to consist of mere words, is not to be counterfeit coin of religion or the weak and transitory affection of a moment, but is to be something sincere, true and efficacious, it is necessary that each one of us should, according to his condition of life, avail of it for the acquisition of virtue."

If we wish to resemble our spiritual Mother Mary, we must love God and our neighbor as she loved them, we must flee from and abhor even the slightest stain of sin, we should never depart from the precepts and commandments of God and the Church, we must resign ourselves to the will of God throughout the whole course of our life—both in joys as well as in distress and sufferings. Wherefore the Blessed Virgin repeats to all those who strive after a true devotion the same words with which she addressed the servers at the wedding feast of Cana, pointing as it were to Jesus her Son, "Whatever He shall say to you, do ye!" (John 2, 5).

3. *Through Mary to Jesus!* The world of today is in chaos and fear. Corruption, unbelief and sensuality are invading the souls, the families and communities. We may attribute this sad situation to various causes, but—according to the Pope's statement— "the root of all evils by which men are harshly and violently afflicted and peoples and nations straitened, has its origin in this especially, that many people have forsaken Him, the fountain of living water and have dug for themselves cisterns, broken cisterns, that can hold no water.' (Ger. 8, 13).



Individuals as well as some nations have forsaken Christ and despised His Gospel for pleasures, amusements, nazism, communism. No wonder that after some sad experiments they find their hearts filled with bitter disillusions and discouragements! What else can they expect after having forsaken Jesus, Mary's Divine Son, Who is "The Way, the truth and the life." (John 14, 6).

The Pope says, "If, therefore, there has been a wandering, there must be a return to the straight path. If the darkenss of error has clouded minds, it must be dispersed immediately by the light of truth. If death, in the true sense, has seized upon souls, eagerly and energetically must life be taken hold of. We mean that heavenly life which knows no ending, since it comes forth from Jesus Christ; which, if we faithfully and confidently pursue in this mortal exile, we shall surely enjoy forever with Him in the happiness of the eternal home. This is what she teaches us; to this the Blessed Virgin Mary exhorts us, our Most Sweet Mother who, with true charity, loves us more than any earthly mother."

Many Catholics refuse to be saintly and holy, for they say: Holiness is not for me, because it is something extraordinary. Listen to what Cardinal Manning said: "Holiness consists not in doing uncommon things, but in doing all things with uncommon fervor."

If a protestant friend asks you, why do you say the rosary in honor of the Blessed Virgin Mary, tell him: "I wish to become worthy of the promises of God and secure through her intercession my eternal salvation."

Our Ukrainian Catholic Schools, under the wise guidance of our Sisters, teach our children to love God and our neighbor, no matter whether he be our friend or enemy. Communists state, as Dr. Nikolai Shcherboy, professor of Education at Moscow University said to the German youth: "It is the purpose of the Soviet schools to train new members of the Communist party. Lenin declared: "It is impossible for the schools to stay outside politics." The entire teaching system must be centered around education towards a Communist morality. We teach them to submit completely to the socialist society, but we also teach our Students to hate their enemies, because our great humanist Gorky wrote that, "If our enemy does not surrender, he must be crushed."

This is the mystery of the Communist politics. It cannot be trusted, can it?

# HOW TO GET MOST OUT OF LENT

By D. F. Miller

THE COMING of Lent breaks in on your consciousness in some way. But perhaps your reaction is not exactly what it should be. You think of it briefly as an unimportant yearly observance, or as an unpleasant necessity, to be accepted with little grace and grudging compliance with what is commanded during Lent.

Such an attitude is both short-sighted and self-destructive. It is an attitude based on feelings, which can always be counted on to raise arguments for resistance to anything that may cross them in any way

If you think of yourself as a mature human being, you resent being called a creature of feeling alone, and must resent the attempt of your feelings to dictate your whole attitude toward Lent. For when Lent is rightly analyzed by the mind, it can be seen to have tremendous importance for the welfare of every Christian whose life it is designed to influence.

The right attitude toward Lent is made up of a number of convictions that reach far beyond the question of whether or not to do penance. It is bound up with the whole purpose of life, with all the teachings of Christ, and with the answers to the most important questions anyone is ever inclined to ask about himself.

The convictions that hold the explanation of Lent and lead to its proper observance may be set down as three in number, each one bringing to mind a long chain of interrelated truths.

1.

The first conviction that gives meaning to Lent may be worded as follows by each individual.

The first and most important single objective of my whole life must be to attain to an intimate, personal union with God.

This is what all men were made for. This is what gives meaning and fullness to human life. If it is not known, or if it is forgotten, or if a person deliberately ignores it, then nothing will save him from misery, failure and despair.

Attaining to this state of union with God must follow a certain pattern of indispensable steps, none of which can be by-passed or neglected.

The first step is *knowledge of God*. Obviously it is foolish to think about attaining to union with God if one does not know Him, and all the important things about Him that He Himself has revealed. It is equally unintelligent to say that we cannot know anything certain about God and therefore should not aspire to any personal union with Him. Both through the visible things of creation we can know Him, and through the manifestation of Himself and His will in the incarnation.



The second step is the *remembrance of God*. Many things we come to know and then to forget and think little about from day to day. It must not be so with the knowledge of God, on which so much depends. Having come to know Him, we must train ourselves to think of Him often, at regular intervals, above all at times of stress in our lives.

The third step is the *desiring of union with God*. It is possible to know a great deal about God in a theoretical way, and even to think about Him quite often in the course of each day, without ever stimulating the will to aspire to actual personal union with God. The stimulus to the will is desire. Even when we know God as the sum of all that is good and desirable, we do not spontaneously desire Him because we do not *see* Him as the sum of all goodness. The desire of union with God must therefore be cultivated.

The fourth step is *submitting to God's clearly made known will* as to how union with Him is attained. The failure to recognize the importance of this step makes for all the heresies and all the fanaticism and all the religious individualism and contradictions in the world. Solid religious thinking and living can have no other starting point than in open-minded submissiveness to anything that God may ask. It begins with the question of Saul, before he became St. Paul: "Lord, what wouldst thou have me do?" Anybody who begins his religious journey with the statement, "I shall find out by myself how best to be united to God," will end up in a tangle of confusion and self-deception.

Following through these four steps leads inevitably to the realization that the one means through which God wants every human being to be united to Him is sanctifying grace. This grace, explained and merited for all by Christ, makes one a child of God, a sharer in God's nature, a creature elevated to a state of special likeness to and intimacy with His Creator.

Christ, the Son of God, has set up special means through which the soul of man attains to sanctifying grace, called the sacraments. These external forms or actions spontaneously produce the effect of grace in the soul. But they by no means release anyone (except children without the use of reason) from the necessity of cultivating a conscious union with God. In fact prayer and desire and love and conscious submission to God are necessary dispositions both for not impeding the grace that flows from the sacraments, and for rendering it effective and practical once it is received.

To summarize this conviction, then, we remind ourselves that each of us has been created to know God, to remember Him, to desire Him, to be united with Him by the grace His Son merited for us all by His passion and death. We must dispose ourselves for both the reception and use of this grace that comes from the sacraments by the earnest use of both mind and will in relation to God.

There are grades or degrees of union with God, according to the measure in which individuals choose to increase grace in their souls and to act upon it. The objective of each sincere Christian must be increase

grace in his soul until he can say like St. Paul: "I live, now not I but Christ liveth in me." The crown of such living is the beatific vision of God in heaven and everlasting rapturous companionship with Him.

2.

The second conviction that must enter into one's thinking about the meaning of Lent may be phrased by each Christian as follows:

There are many obstacles in the way of my attaining to union with God by ever increasing grace, which is the great purpose I am to fulfill in life.

All the obstacles have their starting point in original sin. The effect of original sin in all to whom it has been transmitted may be described simply as the tendency to choose a forbidden apple, as Adam and Eve did, in preference to God. The implication is such a choice always is that it will make one like to God, because one will thus have cast off all obligation to a higher being than himself.

The apple is the symbol of all the things in the world that manage in one way or another to become obstacles to a person's union with God.

Sometimes it is the *forbidden* apple that turns a person away from union with God. Just as in the original Eden, so today God surrounds His creatures on earth with an abundance of good things, on only some of which he places a sign: "Don't touch, under pain of complete separation from Me." All kinds of food and drink are at hand, but God says: "Don't get drunk." All kinds of happy associations with other human beings, but God says: "Don't hate or hurt anybody." Ample pleasures even of the body for the married, but God says: "Don't take them out of marriage, and don't turn them away from their purpose in marriage, under pain of separation from Me."

There are always some who, not satisfied with all the good things they can have in life with God, insist on taking the forbidden things and losing God. They insist on the drunkenness, or the hatred, or the impurity or birth-control. They are embittered that God should have forbidden anything, and the devil helps along with the silly suggestion that if they take the forbidden thing they will be like God. Anyway, the temptation is always at hand; there is always one forbidden tree and one forbidden apple within reach that can deprive a soul of union with God.

But it is not always the forbidden fruit that separates a soul from God. Sometimes it is just too much fruit, too many indulgences of "innocent" but material things. Too much concern for making money, for eating and drinking, for "getting ahead in the world," for having a good time, for making a kind of heaven out of this world. Thus God is lost not necessarily at first by a direct act of rebellion against Him, but by a process of exclusion; there is no room for Him in the inn on one's mind and heart. Inevitably the process of excluding God from one's interests leads to rebellion against Him too. Inevitably, too, this process leads to a sense of futility, emptiness, disappointment, disillusionment, despair. This is the heart of the problem that every human being must face and solve or evade and be broken on: to hold fast to God while using the world wisely, or to let go of God and pin all his hopes of happiness on the world.

The problem is compounded by the example and influence of hundreds in the present world who have already chosen the apple in preference to God. Some of them are intellectuals who actually want to be like unto God. Some of them are sensualists, who feel that cultivating their bodily instincts alone can bring them everything they desire. Some are dupes of the two classes above, who have been denied all knowledge of God in their upbringing and education, and who therefore are aware of nothing of value in the world except what those who have abandoned God have to offer them. Moreover, those who have no time for God possess full control of a thousand means of influencing others, in the entertainment, newspaper, publishing, educational, social and business world, and all their influence is brought to bear on promoting the principle that human beings have enough to content them in this world alone, and do not need God.

The very best of Christians and Catholics will find themselves struggling against these obstacles in trying to maintain or to grow in union with God by grace. The very passage of time finds each one drifting more and more toward the view that there is enough of a purpose for their lives to fulfill in things of this world alone, apart from God. In short, we all tend away from union with God, and toward a "Live-happy-ever-after" marriage with the world.

3.

The third conviction that makes Lent worthwhile for good Catholics must be expressed by them as follows:

Lent is a divinely inspired period of time offered to me each year; 1) for re-fixing my mind and heart on the one great purpose of my existence; 2) for brushing aside the obstacles that I myself have raised up, and those that are all around me, to the attainment of my goal; 3) for leading me to use abundantly the source of all union with God, which is grace obtainable through the sacraments and through the meditations that make grace effective.



After what has been said above it can readily be seen how perfectly Lent is set up to inspire men to do what they must do for their happiness and peace; it can be seen how without a Lenten season each year, thousands would never be checked in their drifting away from God and toward a complete dependence on the material world in which they live.

1) Lent is designed to inspire men to know God, to remember Him, to desire Him, to submit to Him.

This purpose is fulfilled by the fact that throughout the whole of Lent the effort is made to fix the minds of Christians in a special and continuous way on God incarnate, God suffering and dying for His people, God desiring that His people be reunited and remain united to Him.

It is an axiom of Christian spirituality that God could not be adequately known, and His love could not be sufficiently appreciated, and His desire for the companionship of His human creatures could not have been made convincing enough unless He became man and suffered and died for mankind as He did. We are all dependent on the lessons of Christ's passion and death for the knowledge and remembrance of God that leads to the burning desire to be united with Him. Without that we might know God my reason as our Creator, and recognize Him as the rewarder and punisher of mankind, and even pray to Him as the source of all good. But all this would not be enough to offset the tendency within us to forget God and to try to be content with the world alone. The tendency still operates within us, even since God became man and suffered and died for us; but the only thing that can counterbalance it is direct thought and meditation on the suf-

fering Christ endured for our welfare.

The right attitude toward Lent, therefore, must arouse the determination to use it to think about Christ in His personal relation as redeemer to ourselves. Everything else about Lent has to be related to this. If Lent does not bring us more intimate thoughts about the suffering Christ, and to a deeper appreciation of His love for us, and a more intense desire to be united with Him, it is wasted on us. All the many reminders of the suffering Christ in the liturgy and office, in the frequent public observance of the way of the cross, in the sad chants and striking symbols and mourning signs that are all a part of the season, are intended to lead the individual into the presence of Christ where he will recognize the greatest of all loves and want to give in return the greatest of his own love.

2) Lent is deigned to help people push aside the obstacles that they themselves have raised, or that might be raised, to prevent their union with God through Christ.

This is the principle under which personal penance enters into Lent as a necessary part of its observance. Everybody finds, when Lent comes around, that during the year he has either chosen some forbidden pleasures that deprived him of God, or has at least drifted into a greater fondness for what the world has to offer than is compatible with a growing union with God. In either case penance is the only antidote for the disease that has afflicted the soul, and the only thing that can prevent the same thing from happening again.

Thus penance has a twofold necessary role to play in every Christian's life. The first is the role of atonement and the second is that of detachment. Atonement is made by giving up of some good thing, because bad things were taken in the past. He who sinned by indulging in forbidden pleasure of lust, makes atonement by denying his body some innocent pleasure that he might enjoy. He who sinned by gluttony or drunkenness needs to remove the obstacle this sin raised between himself and God by denying his appetite in some way. The thought that inspires the penance must always be God and desire of union with Him. "I lost my God by my sin. I must return to God by my penance."

But penance must also serve the purpose of detachment. Since the danger is universal that men will become too wrapped up in the world to think very much about God, all must do penance to achieve a sense of detachment from the world This is the philosophy behind the command of the Church that her children eat less than they wish to, and forego certain foods during Lent. They must prove to themselves that they can take bodily pleasures or leave them alone, before they can apply themselves successfully to growth in union with God.

It is almost as important for the fulfillment of the purposes of Lent for individuals to adopt voluntary penances of their own as to carry out those that are commanded. Individuals alone can know to what they are most attached in this world. Each one needs to adopt some form of self-denial that lessens the hold of some part of the world on him, and thus frees him for greater advances in union with God.

Whatever penance is done during Lent becomes easy and rewarding for one who adopts it in union with Christ suffering His bitter passion. The thought in his mind is this: "Christ suffered terribly, nay infinitely, to make it possible for me to be united to God. He asks me to add just a tiny bit of my suffering to His. What I can add is small, insignificant, trivial. Yet it is accepted as a great thing by Christ and made a means of my assurance of union with God. Therefore it shall be gladly given."

3) Lent is the season in which thoughts about the suffering Christ and penances of atonement and detachment from the world, should lead one inevitably to a more frequent and more fervent use of the sacraments through which grace brings his soul closer and closer to God.

The end to which Lent must lead is God—union with God. God places Himself within reach of me, and provides the means of intimate union with Him, in the Mass and in the sacraments. Therefore all meditation on the suffering Christ, and all practices of mortification and self-denial, and all the submissiveness to God's will that is fostered during Lent, should lead one unfailingly to frequent attendance at Mass and reception of Holy Communion. Each such attendance at Mass and each reception of Holy Communion will be marked by a deeper and more practical fervor, which will make fully effective the graces that are abundantly poured out in the soul through these means.

The result of all this will be a conscious union with God that will carry over into the rest of the year when Lent is past and gone. Every Lent will thus succeed in raising the person who uses it well to a high plane of spiritual contact with God, until his last Lent on earth will be but a preface to his glorious face-to-face, everlasting union with God in heaven.

(From *The Liguorian*)

The only time it's too late to learn is when you've decided you know it all.

---


## FASCINATING PROBLEMS

**by Rev. Leo Pyzalski C.Ss.R.**

Very interesting discussions of matters extremely important for man's temporal and eternal happiness,—like God's Existence, Human Conscience, Death, Hell, Eternity...

Appropriate reading for both **Catholics** and **non-Catholics**, especially for people afflicted with **doubts in matters of faith and religion.**

This booklet can be excellent means of apostolate among those estranged from God and indifferent for their eternal salvation.

**Price — 70 cents.**

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

# XII The Ukrainian Church before the first partition of Poland (1746-1775)

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

AFTER Athanasius Sheptycky's death, the Kievan Catholic metropolis remained vacant for more than two years. A quarrel developed between the Uniate bishops and the Basilian monks on one side and the Polish government on the other. The Basilians sought to impose their powerful influence upon the election of Sheptycky's successor, while the Polish-Muscovite party of Chartoryski tried to appoint an inept candidate as Metropolitan of the Uniate Church.

Due to the Chartoryski's pressure, weak August III appointed the Uniate bishop of Lutsk, Theodosius Rudnytsky, as metropolitan. Our bishops, supported by Joseph Sapieha, brother of the Lithuanian chancellor, protested this assignment since Rudnytsky was a secret sympathizer of the dissidents. The King was forced to revoke the nomination of Rudnytsky.

*Metropolitan Florian Hrebnytsky* (1748-1762)

In 1748, Florian Hrebnytsky, Archbishop of Polotsk, was elected Metropolitan and confirmed by Pope Benedict XIV and King August III.

Hrebnytsky fought against the latinization of our Church, sending numerous protests and petitions to the Holy See and to the Polish King. He presented the tragic situation of our Church as a result of the unscrupulous policy of the Poles. The Ukrainian Church being robbed of her nobles, was unable to defend herself against the oppression of the Latin landlords living a miserable life. Benedict XIV resolved to halt the transit of Uniates to the Latin Rite by urging the Poles to observe the papal decisions which forbade arbitrary changes of Rite. The Pope entreated August III to bring the matter before the Polish Diet and urged the observation of the Papal bulls in regard to the Uniates. The King complied with the Pope's request, but his action caused a storm of protests from the Poles. The bitterest enemy of our Rite was the Polish bishop of Peremysl, Sierakowski. He and his Polish colleagues pretended to extend their jurisdiction over our Church.

The Union had a devoted supporter in the papal nuncio to Poland Alberico Archinto (1746-1754) and in the Pope himself. The Pope, his nuncio and our hierarchy insisted that the decree of Urban VIII of February 7, 1624, forbidding any transit of the Ukrainians to the Latin Rite be made a law in the Polish kingdom.

Benedict XIV, being the staunchest defender and protector of the Oriental Rite published a bull "Allatae sunt" on July 26, 1755, whereby he forbade the Latin missionaries working in the Orient to corrupt the Eastern Rites or to entice the Orientals into the Latin Rite. [1] Thus the great Pope forbade any arbitrary change of Rite. This Constitution of Benedict XIV became a law upheld by the Catholic Church ever since. To break the resistance of the Polish king, our bishops assembled at Novhorodok on August 6, 1761 and sent him a monetary donation. It worked better than all papal entreaties and bulls. In fact, the aged August III wrote a letter to Pope Clement XIII (1758-1769) in February 1762, wherein he declared, praising the Uniate bishops for their zeal in promoting the glory of God: "The controversy over the transits of the Ruthenians from their Rite I leave entirely to Your Holiness, thereby hoping that Your Holiness will settle it in such a manner that in the future, the Catholic Church of both Rites existing in my kingdom may enjoy the copious benefits of sincere charity and ecclesiastical peace." [2]

Thus the King disposed of the troubled situation, leaving the decision to the Pope. August III refused, however, to use positive measures to force the Polish bishops to comply with the papal decrees concerning the Uniates.

In 1763, August III died and the Polish Bishops continued their former tactics with the Uniates in spite of all papal prohibitions.

Florian Hrebnytsky lived peacefully with the Basilian monks, being wholly under their influence and guidance. The Basilians suggested Philip Wolodkovych as possible successor of the Old metropolitan. To the great misfortune of our Church, Hrebnytsky followed the Basilian advice. He named the inept bishop of Kholm, Wolodkovych as his coadjutor with the right of succession.

Metropolitan Hrybnytsky had little trouble with the dissidents and Muscovites. Muscovia guaranteed religious freedom to the Uniates living in the Smolensk region occupied by Muscovite troops during the war. Unfortunately, the Muscovites did not uphold their guarantee. They employed all possible means to return these Uniates to the Muscovite Orthodoxy.

In Poland, however, Muscovy reduced its propaganda against the Uniate Church, waiting for "better" times to start an all-out attack. Consequently the Commission of the vindication of the Orthodox churches and monasteries remained inoperative. Thus the Uniates remained in possession of their churches and properties.

*Metropolitan Philip Felician Wolodkovych* (1762-1778)

Metropolitan Florian Hrebnytsky died in 1762 and was succeeded by Philip Felician Wolodkovych. Wolodkovych was inept and too weak a character to lead our Church in this turbulent period.

Dark clouds began to assemble over the horizon of the Uniate Church. The Muscovites decided to start a macchiavelian attack upon it. As long as King August III lived, Moscow avoided pressing the issue too fast and too far. As soon as August III died, however, the Muscovite troops forced the Poles to elect Stanislaw August Poniatowski, the last Polish King (1764-1795), a favorite of Catherine II. The Muscovite empress requested that the new King grant religious freedom to the Orthodox and heretics of Poland which she denied to the Uniates living in her Empire. Besides, the King was constrained to guarantee all the privileges and liberties to the haughty Polish nobility which, of course, increased the chaos.

The dissidents, supported by Moscow, requested that the King equalize them with the Roman Catholic Poles.

1) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 464

2) Malinowski, a.a. O.S. 182, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 497.

In 1766, in granting freedom of profession to the dissidents, the King declared that he was a Catholic and did not want to impair the rights of the Latin and Uniate Church. The encouraged Uniate bishops renewed their petition to be admitted to the senate, since all our bishops were entitled to seats as bishops of the Catholic Church in Poland.

The concessions obtained by the Orthodox were the results of Konysky's ingenuity. George Konysky, at first was rector of the Kievan Academy; confirmed then he became the Orthodox bishop of Mstyslaw. He was a Ukrainian and a bitter enemy of Poland and Muscovia, although he lived at peace with the latter in order to fight the Union in Poland. The revival of the schism in Poland may be attributed to him.

The Uniate bishops resolved to call a general synod to strengthen our Church and to take appropriate measures to fight the snares of its enemies. Metropolitan Wolodkovych secured the permission of the Holy See to hold a provincial synod of the Uniate Church in Berest on August 26, 1765. The papal nuncio Antonio, Eugenio Visconti, 1760-1766) was appointed by Clement XIII to preside over it. The Pope praised the Metropolitan and all Ukrainian bishops for their noble intention in calling a synod of our Church. "Our heart has greatly rejoiced at the news that You, Brothers, being good and vigilent Shepherds, zealous for the Orthodox faith and ecclesiastical discipline, have decided to convene at a provincial synod in order to uproot the abuses that have crept into your dioceses because of the stormy times or human fraud, and to procure a religion that will shine without stain and blemish. We not only praise you for this work of real piety and pastoral office; we entreat and beseech you in the name of the Lord to complete it courageously. [3]

Clement XIII also sent a letter to the Basilian archimandrite on the same day, wherein He asked the archimandrite and the provincials to take part in the synod and to propose the necessary measures for the reform of the clergy and people. [4]

The planned synod was intended to eliminate some new abuses that had crept into the discipline of the Church. At last the metropolitan turned to King Stanislaw August for permission to call a provincial synod of our Church. The Polish King was a rationalist. His protectress Catherine II was a fervent follower of Voltaire, of which the latter said: "Only our sovereign (Catherine II) is right. She pays the priests. She opens their mouths and shuts them. They are all at her command, and every-thing is peaceful." [5] King Stanislaw August was under her influence. Catherine's Muscovite emissary Repnin, urged the King to refuse permission to call a general Uniate synod, which would eliminate the innovations and thus invigorate the Ukrainian Church.

The rationalist king did not dare oppose the synod. However, he placed such conditions upon its organizers, that our bishops could not accept. In fact, the king, influenced by Repnin, demanded that:

1) The synod must be held in the presence of the royal emissaries.

2) The order and the contents of the synod must be presented to

3) De Martinis, Ibid., P.I, Vol. IV, pp. 11, 118.

4) Ibid., p. 118.

5) Revival of Paganism, by Gustave Combes, B. Herder Book Co., St. Louis 2, Mo., 1950. p. 82.



the king for approval before its opening.

3) The king was to be free to correct them.

4) The memorial of Konysky: "How to destroy the Union" must be read at the synod.

5) The point "How to stop the Uniate hatred against the Latins" must be discussed at the synod.

6) The decisions of the synod must be sent to the king. Before being examined and approved by him, they cannot be published and declared binding upon the people. [8]

This was an encroachment upon the Pope's rights. Naturally, the Ukrainian Catholic Bishops did not accept these conditions so unfavorable for the Uniate hierarchy. The Metropolitan was not like Rutsky or Kyshka who would risk his life for the interests of the Church. Nuncio Visconti wrote of him: "The Metropolitan has enterprising designs now and then, but he lack the talent to work successfully for religious purposes." [7]

Under these circumstances, the skillful George Konysky began zealously his laborious work for the re-establishment of the dissident Church in the right bank Ukraine, Bielorus and Lithuania. Through King Stanislaw August Poniatowski, Konysky sent his plan "How to destroy the Union" to our Metropolitan Wolodkovych asking him to examine the "memorial" and to send him a reply.

Konysky was seconded by Catherine II. Although the Empress was an atheist and staunch admirer of Voltarian philosophy, she did not cease to use religion and the Orthodox Church for furthering Muscovite interests in both the Ukraine and Poland. Her envoy to the Polish court, Repnin, supported Konysky's demand that the Orthodox Church be established in the Polish kingdom. The Polish Diet of 1765 turned down his request. Then the Muscovite Empress employed other means to attain her goal. She published a manifesto whereby dissidents of Poland were assured of her protection. Later, in 1774, Catherine II in a treaty with Turkey, took under her protection all the Orthodox of the Ottoman empire. Thus Russia was the official patron of the Orthodox living under Turkish domain until World War I, as well as those living in the Balkan states.

In 1767, through her representative Repnin, Catherine II formed the "Radom Confederation" composed mostly of the Orthodox and Protestants to promote Muscovite interests and to force the Polish government to comply with her requests. It is sad to note that the archbishop of Gniezno, the Polish primate Gabriel Junosza Podoski, headed the pro-Muscovite party, [8] although Catherine II used the schism as a means to dissolve the Polish state and to bring it to ruin. She had no scruples about using immoral means.

Repnin asked for the following concessions for the Orthodox from the Polish Diet:

1) All the churches claimed by the dissidents must be returned to them. They must enjoy freedom to construct new churches, repair the old ones and be free in the exercise of their religion.

2) They must have their own churches and priests wherever they live.

3) They must be completely independent from the Catholics.

4) The schismatic seminary at

6) Julian Pelesz, Op. cit., p. 504 and Nicholas Chubaty, p. 95.

7) Theiner, I.c. p. 95, apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 505.

8) A. M. Ammann, Op. cit., p. 432-433.

Mohyliv must enjoy complete freedom from any disturbances.

5) The bishopric of Mohyliv must remain forever in schismatic hands.

6) The schismatic priests must be subject to the jurisdiction of the secular courts.

7) Mixed marriages must be permitted, the children to follow the religion of their parents; the males that of their father, the females that of their mother.

Catherine II signed these requests of Repnin, adding a note: "I warn you that my demands will know no limit if these requests are not granted to me". [9]

The Polish primate, Podoski, won many Polish bishops for the Radom Confederation.

The Polish patriots formed an opposition in 1768 known as "Bar Confederation" against the Muscovites and King Stanislaw. Empress Catherine II employed arms to destroy it. [10]

The extraordinary Polish Diet, called in emergency, approved the demands of Repnin. By this treaty the Orthodox received equal rights with the Latins and all their prerogatives received a solemn guarantee. George Konysky, the dissident bishop of Mohyliv, was admitted to the Senate, which meant a great victory for the schismatics. Thus the schism was officially re-established.

The Uniates, following the advice of Bishop Maximilian Rylo of Kholm stood afar from the Radom Confederation, although the Muscovite General Krechetnikov tried to win them over. Our bishops refused to join it, for they knew that its leaders were bitter enemies of the Union.

A commission of 17 members was created, there were eight Latin laymen, while the rest were dissidents. The commission's head was the Ukrainian Orthodox Bishop of Mohyliv, George Konysky. The task of this commission, in which the Uniates were not represented, was to execute the decisions of the treaty by vindicating for the dissidents all the properties, churches and monasteries which they possessed in 1717.

The Bar confederates were extremely unfavorably disposed towards our Church. The Union, in their eyes, was the cause of all the evils that were befalling their country. Besides, a rumor was spread throughout their ranks that the Uniates were friends of Moscow. Our bishops, forseeing the results of the hostility on the side of the Bar Confederation, declared in 1769 that our Church had nothing to do with the Muscovites. Their protests remained without effect. The fanatic confederates of the Bar, in fighting Russia, turned their arms against the Union, plundering the churches and murdering the Uniates.

The Polish government had no means for dealing with the Bar Confederation which had revolted against King Stanislaw and his Muscovite Confederation of Radom. The King asked for help from his protectress Catherine II. A body of Muscovite troops entered the Polish territory and soon put down the rebellion. The victory over the Bar Confederation secured Muscovite grip over the Uniate Church. Now its position was tragic.

By the treaty of 1768, ratified by the Polish Diet, our Church was doomed to utter destruction, nay annihilation. The only way of salvation for our Church was a peaceful conciliation with the Ukrainian Orthodox. Father Turkevych, archdeacon of Ostroh, sent a proposal to George Konysky, specifying that the two branches of the Ukrainian people should be united in one Church. He suggested that a mixed commission of six members should be formed to prepare a convention of all Ukrainians, both Catholic and Orthodox. This was the last attempt to conciliate all Ukrainians in one Church. The Uniates had to obtain permission from the Pope to hold a common synod with the Orthodox. Bishop Konysky accepted the invitation of Turkevych. Both sides were preparing or a meeting to talk things over and to straighten the differences which would have probably led to religious reunion of all Ukrainians of the right bank Ukraine in one Catholic Church. But alas! The violent uprising of the Haidamaks of 1768 prevented our leaders from accomplishing this.

The Popes of Rome were again the only defenders of our Church in that troublesome period. On May 31, 1760, Clement XIII sent a letter to the Polish Archbishop of Gniezno, Ladyslaw, wherein he refuted the calumnies invented by the Polish bishops against our hierarchy, which they accused of corrupting the Catholic Faith. The Pope declared that the Polish denunciation was made to snatch the consent of the Holy See to extirpate the Greek-Slavonic Rite of the Catholics. [11]

On December 4, 1762, the same Pope warned King August III not to grant privileges to the dissidents led by George Konysky, which would be injurious to our Church. [12]

On April 3, 1764 the same Pope granted permission to our bishops for calling a general synod which would eradicate the innovations and abuses, re-establishing strong discipline in order to strengthen our Church against the dissident machinations and Muscovite chicanes. [13]

The Apostolic nuncio to Poland, Antonio Eugenio Visconti (1760-1766), tried to defend our Church whenever he had the opportunity. He encouraged our weak Metropolitan Wolodkovych to take a resolute stand in behalf of the interests of our Church. [14]

9) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 513-514.
10) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 497-498.
11) M. Harasiewz, Op. cit., p. 499.
12) Julian Pelesz, Op. cit., p. 511
13) Julian Pelesz, Op. cit., p. 506.
14) Julian Pelesz, Op. cit., p. 505.



Three salesmen waited impatiently for a table in the restaurant. At last they sat down at a table occupied only by an elderly little lady.

Attempting to make her uncomfortable so she would leave, one of the salesmen said, "You know boys, it's been weeks since I took a bath."

Taking the cue, one of the others joined in saying, "Me too. I haven't had a bath for two months."

"That's nothing," said the third, "I haven't had a bath since last spirng."

Unperturbed, the little old lady looked up and said, "Would one of you stinkers please pass the salt."

# THE CHURCHING OF MOTHERS

WE get so accustomed to some of the beautiful ceremonies and blessings instituted by the Church that we take them for granted. When we buy a new rosary, for instance, we take it to a priest to be blessed. We instinctively reach for the holy water font when we enter a church. We know (through our attendance at the weekly Perpetual Help devotions, if not otherwise) that there is a special blessing for the sick.

But there are other customs with which we may not be acquainted unless they are especially called to our attention. Occasionally, for example, we may come accross the liturgical practice of lighting an additional candle at Mass during the sacred portion of the Canon. Or we may have a vague notion about the Advent wreath as a preparation for Christmas...

In this category of overlooked customs is the brief but beautiful ceremony of THE CHURCHING OF MOTHERS after childbirth...

Through the centuries the Church has offered a special blessing to mothers after their recovery from childbirth. This ceremony is based upon incidents related in the life of the Blessed Virgin Mary whom God chose to be His Mother. There is a tradition that, when Mary was three years old, her parents took her to the temple to offer her to God. Within the sacred precincts of the temple, she received the instruction and deepened the holiness which prepared her to be the Mother of God. This incident is commemorated by the Church in the feast of Our Lady's Presentation, celebrated November 21...

Later, as a mother, Mary fulfilled the law and custom of her time by bringing her divine Son to the temple to offer Him to God. This episode is so memorable that it has been brought to our notice by St. Luke in his account of the gospel story...

Any Catholic mother who has borne a child in lawful wedlock is entitled to this blessing, provided she has not allowed her child to be baptized outside the Catholic Church. In fact, she may receive this blessing if her child was still-born, or if it died without baptism...

Brief though it is, the ceremony of THE BLESSING OF A MOTHER after childbirth is very impressive. The PURPOSE of this ceremony is to give thanks to Almighty God for a happy delivery and to obtain through the priestly blessing the graces necessary to bring up her child in truly Christian manner...

As the name implies, this ceremony must take place IN A CHURCH. The blessing is meant for the Mother only, and therefore it is not necessary to bring the child along. However, a mother may prefer to have her child with her, to use this occasion to dedicate her child to God...

The mother first of all kneels in the vestibule or in the rear of the church. In her hand she holds a lighted candle. This light is meant to symbolize the ardor of the mother's thanks as well as the brightness of good example she is pledged to give her children...

In the rear of the church, the mother is met by the priest garbed in surplice and stole. After he blesses her with holy water, the priest recites the twenty-third Psalm "The world is the Lord's and all that it holds: the universe and everything that dwells therein." Then, while the mother holds the left extremity of the stole, the priest leads her into the church: "Enter into the temple of God; adore the Son of the Blessed Virgin Mary, who has given you fruitfulness of offspring"...

Before one of the altars (usually that of the Blessed Virgin Mary), the priest turns and faces the kneeling mother. The short prayer he recites sums up the object of his blessing. "Almighty, everlasting God," he prays, "Who, through the delivery of the Blessed Virgin Mary, hast turned the pains of the faithful at childbirth into joy, look mercifully on this Thy handmaid, who comes in gladness to Thy temple to offer up her thanks; and grant that, after this life, through the merits and intercession of the same Blessed Mary, she may be found worthy to attain, together with her offspring, the joys of everlasting happiness. Through Christ our Lord Amen"...

Again the priest sprinkles her with holy water in the form of a cross, and dismisses her with a final blessing. "May the peace and blessing of Almighty God, the Father, the Son ,and the Holy Spirit descend upon you and remain with you forever"...

Five minutes have gone by. The ceremony is finished. No doubt the mother will remain at Mary's altar to ask her guidance in the rearing of her child. If she has brought her child with her, she will use this opportunity to offer her child to God and His Mother...

These five precious minutes have brought God's blessing upon a mother, have given her an abundance of help to face the difficulties involved in fulfilling the final purpose of childbirth: to bring her child to the ETERNAL HAPPINESS of heaven...

Mary, the Mother of God, certainly voices her approval at THE CHURCHING OF A MOTHER. More than ever she will be ready with her PERPETUAL HELP to sustain and protect another Mother.

There are phantom men never tired of going to movies and sporting fields, night and day full of futile notions, provocative illustrations, light music—internally too empty to be interested or occupied in themselves. One can say that they live in the world, yet outside it, adrift in the world's current like inert cadavers.

---

The worst trouble with the future is that it gets here a lot quicker than it used to.

---

Failure? You can usually tell a failure by the amount of advice he gives others on how to succeed.

---

Placing a little confidence in one's fellow workers often produces great results.

---

If you want to get the correct slant on somebody, observe what they do when they have nothing to do.

---

# I'D LIKE TO KNOW...

Q. I got into trouble with my pastor, because he refused to give me permission to get married in the Latin Rite church of my wife. So I left the Ukrainian church and passed over to the Latin. Am I right or wrong?

A. You are absolutely wrong. The Holy See of Rome wants us to preserve our Rite in Canada and America. No one is permitted to change arbitrarily his original Rite without a special permission from the Holy Father.

Pope Benedict XIV forbade the Eastern Rite Catholics to pass over to the Latin Rite. The Sacred Congregation of the Propaganda renewed and stressed the prohibition of the Holy Father, saying, "They who have embraced the Latin Rite, did not pass over to it. They are bound to remain in their Eastern Rite and keep its laws, even under *penalty of mortal sin*, from which they cannot be absolved in confession as long as they refuse to the Eastern Rite." (De Martinis, Pars II, N. 335).

Thus it is clear from this decision that you are bound to return to your Ukrainian Catholic Rite and to stay in it, if you wish to obtain God's blessing upon yourself and your family. God does not like traitors, neither do men.

Q. I would appreciate a longer reply on the Scapular. We often get into friendly arguments about: What is a scapular? Of what material should it be made? Can it be replaced by a scapular medal? Must each scapular be blessed?

A. It is a cardinal principle in gaining indulgences to comply exactly with the prescribed conditions The material of the scapular must be woolen cloth, not felt. The shape must be quadrangular. The dimensions are usually from one and a half to two inches in length by one to one and a half inches in width. The border of the scapular may be modestly ornamented with thread of any material. The strings of the Brown Scapular may be of any material. Again, the scapular may be adorned with pictures.

The scapular may be worn over as well as under the garments. When otherwise rightly made, the scapular as well as the strings may be enclosed in some covering to protect them against wear and soiling.

When the scapular is worn out, it should be burned and replaced by a new one, so that the privileges be not forfeited even for a time. When a person who has been invested with the scapular, but has not worn the same for a time, puts on the scapular again, he need not be invested again or even have the new scapular blessed, as long as he has not laid it aside through contempt.

A scapular medal may be worn instead of the scapular (with the exception of the Third Order Scapular). It is necessary, however, that one have been validly invested with the scapular.... Unlike scapulars, a scapular medal can be replaced only by another blessed scapular medal. The first pair of scapulars that one wears must be blessed by an authorized priest. Scapulars that replace the first pair need not be blessed."



Q. What is the difference between a picture of art and a picture which is not art? A priest told me it is a sin to hang a calendar of people insufficiently dressed, but told me that it is not a sin to have on the wall pictures such as they have in Rome like that of the Blessed Virgin nursing the Child Jesus.

A. A latitude is allowed in depicting the nude for purpose of genuine art or study. Customs differ, of course, in various countries, but the basic principle is the same. Works of art have as their object the beautiful. Indecent pictures and postcards, lascivious drawings and paintings, on the other hand, are nothing more than a coarse and lewd attempt to pamper to the passions and lust of the observer. Common sense shows the difference between the two types of portrayals. As for the Roman example you mention, a person would have to be either scrupulous or neurotic or both to be affected by it.

Q. There is a man out here in Western Canada who calls himself a Divine Healer. A friend tells me he has curative powers in his hands which he lays over one who is ill, but they tell me he says no prayers. Please let me know if I, as a Catholic, am allowed to take treatment. Would you call him a faith healer, which I know is forbidden by the Church?

A. Certainly it would be wrong for a Catholic to go to such a man as a faith healer, believing that he has divine powers to cure. This would be nothing but the rankest kind of superstition. Even if one does not believe in such supernatural powers, anyone who is ill is very foolish not to see a doctor rather than have recourse to people who are devoid of medical training and do not take the ordinary means to cure illness.

Q. Catholics worship Mary above all other saints. Does this mean that Mary is given divine worship—that due to God alone?

A. By no means. The Virgin Mary is given a veneration which surpasses that rendered to the other saints because it was her singular privilege to be chosen as the Mother of God. But a Catholic who would be so rash as to accord Mary divine worship would be a rank heretic, for Mary, despite her excellence, remains a creature; and only to the Creator may divine honor be given.

This was well explained by the Scholastics of the Middle Ages principally Alexander of Hales who wrote:

"Although the honor which is paid Mary is in some way referred to Him who became incarnate in her womb, nevertheless from this it does not follow that she may be honored with divine worship. Still the honor that is her just due has a special excellence of its own. Although paid to a creature, yet it is not shared in by any other saint. When I honor the Mother of God because of her sublime dignity, I do not honor her as a creative cause of my being, and therefore I do not pay her divine honor; but because I honor her as the Mother of God, I honor her as the Mother of the Creator, and this on account of the Creator Himself. Hence the foundation of her honor is the honor of the Creator; but the honor itself is that which is due to a creature.

Q. If a boy and a girl are en-

gaged, is it sinful for them to "pet?" Is it sinful to kiss a boy a little longer than usual if no sinful thoughts go with it and no evil actions are committed?

A. If by "petting" is meant close prolonged and passionate embracing and kissing, or any kind of immodest touches of each other, it is sinful for a couple of lovers whether they are engaged or not. While a decent kiss of greeting or goodby between engaged persons is not necessarily sinful, prolonging it increases the danger of sin. To ask how long a kiss may be prolonged before it becomes sinful is like asking how far you may lean over a precipice without falling to your death. The best answer is: Stay away from the edge.

Q. How many parts are there in the Byzantine (Ukrainian) Rite Liturgy?

A. There are three main parts in the Byzantine (Ukrainian) Rite Liturgy: Proskomedia (Preparation) the Liturgy of the Catechumens and the Liturgy of the Faithful.

Q. Does each part of the Byzantine (Ukrainian) Rite Liturgy remind us of some special period of our Lord's life?

Yes, each of the three parts of the Liturgy reminds us of some special period of our Lord's life.

# JUVENILE CRIME EXPLAINED

Can it really be that most Americans do not know the reason for, nor answer to, the increase of crimes generally, and juvenile crimes particularly?

A crime is an offense against God. Nations use God's Ten Commandments, knowingly or unknowingly, as the authority and backbone of the just laws of the land.

God created man with a definite, specific intent and purpose. Man's purpose is to give glory to God by knowing, loving, and serving Him in this life, with the reward of a happy everlasting life hereafter for those who fulfill this purpose. That is the only reason why God created each of us. A man that refuses to fulfill the purpose for which he was created is a failure and worthless—even though he possesses the riches of Fort Knox. A crime is a sin, and a sin is an offense againt God. A criminal, then, is a creature who refuses to obey his Creator—he is a person who deliberately refuses to fulfill the purpose for which God created him. He is worthless until he becomes sincerely repentant.

How to earn a living is the least important phase of education. It is, however, stressed in many schools to the complete exclusion of the fundamental things that will help to determine whether or not the student fulfills his real purpose in life. The three "Rs" are not so important—it's the three "Ws" that really count, "Why am I here?" "Where am I going?" and "What am I supposed to do about it?" Without education in the three "Ws," we cannot expect our children to grow into a generation of morally strong young men and women.

We should enlighten our children with the truth! We should educate them in the knowledge that crime (or sin) primarily is an offense against Secondarily, crime (or sin) brings shame to the indivdual and hs family, as well as dishonor as an American citizen.

# CAN SINGLE WOMEN BE HAPPY?

By D. F. Miller

A GREAT MANY modern writers seem to be gravely concerned over the so-called frustrations and unhappiness of the vast number of single women who are following careers, holding down jobs and just floating about in the modern world. One author, herself a victim of Freudian concepts of life, has gone so far as to call modern woman "the lost sex." Other authors, whose education has been limited strictly to a study of modern and behavioristic psychologists, are cluck-clucking about the plight of the poor single woman, and tracing all her problems back to the simple fact that she has never latched onto a man in marriage.

This sort of thing is to be expected of secularists and sex-obsessed pagans who are plentiful in the modern world. It is a rather sad that the same stuff is being put into print by some Catholic authors, who should know better, or who should have something better to offer to single women than "You poor frustrated thing—let's see what scraps of comfort we can dig up for you." That is about the essence of the theme of one recent book by a Catholic priest entitled "The Single Woman," in which the phrase, "the reluctant virgin," is repeatedly used to designate every unmarried woman in the world. If I were a single woman with the slightest knowledge of the true purposes of human life, I would deeply resent the patronizing sympathy of such tracts, and here I shall try to tell why.

First of all, however, let me state that I, too, know that there are frustrated single women in the world today. But these frustrated single women share their frustration with on equal number of unhappy wives, divorcees, kept women and prostitutes, as well as with a corresponding number of blighted and frustrated males, married and single. They are all products of educational processes and practical philosophies that have set before them false goals in life. They are the people who have been hoodwinked into secularism, the belief that a human beings's sole hope of happiness is to be found in something that pertains to this world alone. It may be marriage or money or fame that the secularist counts on. If he attains it, he is still frustrated if that was all that he was looking for, because he was not made for that kind of a goal. If he does not get what he has been hoping for, he is more frustrated still, because then he has been deprived of what he erroneously still thinks would bring him happiness if he could have it.

Certainly there are many single women in the world who fall into the second class. Their education, reading, amusements and associations have been such as to keep them ignorant both of the spirituality of their own nature, and of anything spiritual outside themselves that makes life worth while, even when its temporal circumstances are bleak. Sex has been played up in their so-called formal education, in the advertisements, fields of entertainment, and conversations that continually eddy around them, as the end to which all human striving should be directed. Since most of the world, even much of the perverted element, still theoretically considers marriage the only proper setting for set out-

lets, the modern single woman who has been spiritually starved and at the same time unsuccessful in getting a man to marry her, feels that fate has deprived her of the best thing that life has to offer. No wonder she moons and moans and mopes and pities herself as a cheated one.

The motives of those who have written tracts for the benefit of such frustrated single women are of the highest. The sincerely want to be helpful. But most of them (we have half a dozen books dealing with the problem before us) misfire badly both in their approach to the problem and in their suggested solutions. And we do not think ourselves overly brilliant in pointing out their mistakes. The truth is elementary and simple.

1. *Wrong Notions of Frustration*

There are three wrong assumptions behind the attempt of many writers to be "helpful" to the unmarried woman.

The first is the assumption that all unmarried women are frustrated and need somebody to psychoanalyze them and to offer them sympathetic advice. This generalization is a gross untruth. There are many single women in the world who are no problem either to themselves or to others. Then are no problem because they already know and have diligently applied for years the simple principles that will be set down further on in this article.

The second false assumption of many who write for single women is really only another way of expressing the first. It is the uniquely Freudian idea that without marriage a woman cannot help being frustrated. Not frustrated in a small sense of the word, as a child might be who had dreamed for days of going on a picnic, only to wake up on the appointed day with measles and therefore to have to give up the picnic. These writers mean that she is frustrated in a big way, in a way that makes her a burden to herself and a misfit in society.

It would be foolish not to admit that some of the sanest of women may experience a sense of disappointment in missing out on marriage for one reason or another. Marriage does have many things to offer to human beings. The consecrated nun recognizes this in the fact that she freely gives up all that marriage has to offer for the love of God. But that giving these things up, either out of choice or force of circumstances, must make a person almost a mental case, is a hideous misrepresentation when applied to individuals who know something about the real purposes of life.

The third false assumption with which many approach the "problem" of the unmarried woman is that, be smothered, it can be relieved only since sense of frustration can never by the acceptance of a number of purely natural tid-bits of advice The unmarried woman should keep busy, put her heart in her job, learn to love reading and other cultural activities, choose friends wisely, beware of being drawn into "affairs" (for natural reasons), etc. Above all, she must always keep her chin up, hide her embarrassment, try to act as if she were not frustrated, etc.

All this is good advice in the proper setting. Its proper setting is against the background of religious and supernatural truths and realities. It is an axiom that natural means must always be used to help one pursue supernatural goals. But with no mention of the supernatural goals, indeed, with a practical denial of such goals, all these natural means will remain empty and



fruitless attempts at adjustment to what will still be considered a frustrated state.

2. *The Real Frustration*

There is only one real frustration for the heart of any human being, and that is to be deprived, either through ignorance or through sin, of the knowledge and the love of God, and of the assurance of eternal companionship with God in heaven, and union with Christ and the life of grace He offers to all.

The modern secular psychologists like to call religious fervor a "substitution complex"—by which they mean that religious people are trying to compensate and substitute for the thwarting of many of their natural inclinations through imaginary contacts with God. But the truth is that here is absolutely no substitute to be found by any human being for the knowledge and the love of God. St. Augustine, after his years of wrestling with sin and frustration, set down the axiom that the only and the highest wisdom in the world is "that I may know myself and know Thee, O God." Not to know God, not to know how the human heart is made to love God, or to have turned away from God, is the most basic and universal form of frustration in the world today.

There is no particular class of people, such as unmarried women, to whom this form of frustration is limited. Indeed, it seems to be far more acute in many other groups. Married people who have no religious motives or ideals, suffer from it to a horrible degree. Almost half the marriages in America end in divorce, thus proving drastically that marriage without religion is anything but a state that necessarily brings happiness and peace. Among the other half of the marriages in America that maintain an outward appearance of permanence, there is a high percentage in which the husband or wife or both provide plenty of business for psychiatrists. The suicide rate in America is far higher among rich people, who presumably can evade frustrations by buying anything that their inclinations call for, than among the poor, who are not nearly so inclined to throw off religion as the rich.

In short, then, frustration begins with the abandonment of two fundamental principles concerning human nature. The first is that every man and woman, endowed with an immortal soul, is placed on earth primarily to earn the happiness of heaven, and to do so, in any circumstances or environment, through the love and service of Jesus Christ. The second is that, in working for heaven, every human being has to contend with the effects of having inherited a fallen human nature. This means that every state of life men and women have to contend with temptations, conflicts between duty and inclinations, sufferings in one form or another. To say that unmarried women are special sufferers is to deny both the universality of the effects of the fall of man, and the universality of the goal of heaven for every child of God.

To state this in a positive manner frustration can be avoided by any human being, married or single, who looks on life on earth as a brief span of test and trial and preparation for an unending life of perfect happiness with God; who realizes that in every state there are sufferings to be endured, temptations to be resisted, disappointments to be accepted; who is convinced that only real failure, the only fatal cause of frustration, is serious sin.

According to these basic Christian concepts, it is the birth con-

trol practicing husband and wife who are the victims of the real frustration. It is the divorcee who goes about foraging for another man either to have an affair with or to attempt marriage with, who is not only temporarily but eternally frustrated. It is the adulterer and the philanderer and the abortionist who need the pity and sympathy and treatment of experts. And the only treatment that will accomplish anything for these frustrated individuals is that which will awaken penance for their sins and place them back on the narrow road to heaven.

"Reluctant virgins" and "frustrated unmarried women" are misnomers. It is the reluctant citizens of heaven, the frustrated children of God in any walk of life, that give trouble to themselves and to the world.

### 3. *The Advantages of Single Life*

In the light of all this, then, it becomes clear that the advantages and disadvantages of any state of life must be measured by one thing only, and that is its relative capacity for keeping the individual concerned on the road to heaven.

We need not grope and grasp for natural and merely temporal blessings and advantages as offering comfort to single women. Nor need we fear that the presentation of the real, spiritual advantages of the single state will appreciably diminish the ranks of the married. Natural inclinations will prevent that, even in many cases in which spiritual considerations might well have directed otherwise.

Nor is it necessary that we rely on our own human authority to appraise the blessings of the single state. God Himself, Who created men and women, who instituted marriage and made it a sacrament, Who also established the place of everlasting bliss called heaven and provided the life of grace as the means to attain it, has had something very definite to say about the single life. And what God has said is based, not on considerations of human prudence or experiency, but on the eternal wisdom He revealed to all mankind.

St. Paul was chosen by God to be His spokesman in this regard. He said, in the 7th chapter of his first epistle to the Corinthians, the following: "But I say to the unmarried and to widows, it is good for them that they so remain, even as I. But if they do not have self-control, let them marry, for it is better to marry than to burn. Now concerning virgins I have no commandment of the Lord, yet I give an opinion as one having obtained mercy from the Lord to be trustworthy. I think, then, that this is good on account of the present distress—that it is good for a man to remain as he is. Art thou bound to a wife? Do not seek to be freed. Art thou freed from a wife? Do not seek a wife. But if thou takest a wife, thou hast not sinned. And if a virgin marries, she has not sinned. Yet such will have tribulation of the flesh. But I spare you that...

"But this I say, brethren, the time is short; it remains that those who have wives be as though they had none; and those who weep, as though not weeping; and those who rejoice, as though not rejoicing; and those who buy, as though not possessing; and those who use this world, as though not using it, for this world as we see it is passing away. I would have you free from care. He who is unmarried is concerned about the things of the Lord, how he may please God. Whereas he who is married is concerned about the things of the world, how he may please his wife, and he is divided. And the unmarried woman, and the virgin, thinks about the things of the Lord, that she may be holy in body and spirit. Whereas she who is married thinks about the things of the world, how she may please her husband... But if any man thinks that he incurs disgrace with regard to his virgin, since she is over age, let him do what he will; he does not sin if she should marry. Therefore both he who gives his daughter in marriage does well, and he who does not give her does better."

St. Paul, inspired by the Holy Ghost, offers no mere palliatives to the single woman. He does not say, like our modern writers, "You have a hard lot, a frustrated lot, but I will give you a few scraps of comfort." He takes the viewpoint of eternity, and of the primary purpose of life, and of the supreme importance of loving God. And he states clearly that, in the Christian scheme of things, one can be better off in the unmarried state must inject spiritual motives into their choice, and must bring spiritual activities into their daily lives. Failing to do these things, they will inevitably experience in time the frustrations that afflict not only the unmarried, but all who are missing the spiritual goal in their lives.

In direct contradiction to the tone of many of the books written on the "problem" of the unmarried woman, it must be said here that there are thousands of single women in the world who have chosen their celibacy, who have used it to remain close to God, and who are as level of head, clear of mind, and peaceful of heart as anyone in the world. Some of them have made a private vow of perpetual chastity for the love of God, thereby making certain of the spirituality of their motives and endeavors. Some have been and are the most active and effective workers for spiritual causes, in the Legion of Mary the Confraternity of Christian Doctrine, and other lay apostolates. They need no books to tell them how to cloak their "frustration." Their lives are full and good and useful and beautiful; and often they are the only ones who can help the many frustrated married people all around today.

The same spiritual maturity that gives fullness to the lives of those women who find themselves unmarried, must be developed by those women who find themeselves unmarried through force of circumstances. As was said, the circumstances may be many, and even mistakes may be included among them. Unwise or selfish parents may have kept a girl close to them, and deprived her of normal contacts with men, until age and set ways placed marriage beyond reach. Temperamental shyness may have played a part. The necessity of working for a living, or of helping to support destitute parents, may have kept opportunities for marriage at a minimum. Scores of such circumstances could be mentioned as contributing, in individual cases, to a kind of forced celibacy.

Without spiritual principles and spiritual growth, such persons can indeed become frustrated and mentally subnormal, just as the girl who enters marriage without spiritual principles can turn out to be a neurotic or a harridan.

The special principles needed in this case are 1) that God's providence has a personal care for all His children, and arranges or permits circumstances to affect their lives only for the sake of their ultimate and eternal good; 2) that, even though one does possess a disappointed inclination toward marriage, the single state is still one in which it is easier to love and to serve God and to make sure of heaven; 3) that to turn to religion and to advance in the love and

service of God should never be considered a "substitution" for marriage that was missed, but the first and primary purpose for which one was made, outside of which there would be frustration in any circumstances or state of life.

So we answer the question: Can single women be happy? In the sense in which anybody can be happy outside of heaven, single women can be happy on exactly the same terms as their married sisters; that they recognize God as their first and true love, that they live for Him and in the expectation of heaven, and that they accept the disappointments and temptations the heartaches and setbacks that come their way, as their own share in the universal effect of the fall of the human race. In short: marry or don't marry, but do love God with your whole heart and soul and mind and will, and you will never know frustration.

(From *The Liguorian*)

---

## BROTHERS OF THE HOLY CROSS

Dear Father Schudlo:

Thanks very much for your booklet "Ukrainian Catholics".

I think you have done a fine job with the book in helping to acquaint Latins more with their brothers in the Byzantine Church. In reading closely through the book it appears to me that you are a little alarmed at the fact that some of the Ukrainians are becoming Latin. For the past several years I have been reading and studying the Oriental Churches the best I can and I find that there is a wonderful spirit growing up among the young religious in my own community with regards to an interest in the Eastern Church. I know of several of our brothers who attend Mass every Sunday in an Eastern Church. I think this holds true for other communities as well. If anything I think that most of the Latins who know something of the Eastern Catholics will try to encourage Eastern Catholics to remain in their own rite. I myself have attended the Holy Liturgy several times and although I don't understand the Slavonic I am able to follow it with an English translation and I find that we Latins have nothing like it. These days we Latins all hear of the great Liturgical Movement, of the people taking part in the Liturgy and not just being spectators. All we have to do is look to the Eastern Church. You people really have it.

My own humble opinion is that there is a great place for the Ukrainian Catholics in the States and in the Church, particularly if they keep their Rite pure Byzantine and not adopted Latin practices. Some place I have seen the Liturgy carried out so that it appeared to be a mixture of Latin and Oriental rites. To me this is the great enemy to the Ukrainian Church themselves in trying to be Latins and Orientals. If by adopting Latin practices they think they show that they are as good Catholics as the Latins it would be better for them to try and instruct their fellow Catholics about their rites and how beautiful it is, and for their priests and laymen to associate more with their fellow Catholics and not remain a group within themselves.

I know that you Ukrainian Catholics have seen some hard times in this country from Latin Catholics particularly with the Irish clergy but thank God this has changed since our priests have been better educated and our Latin Seminaries have started to tell them about our Eastern Churches.

I think I [illegible] enough, so I will close, asking for a remembrance of me in your prayers, and a promise to continue to remember in my prayers of the Ukrainian Church suffering behind the Iron Curtain.

Yours in Christ,
Bro. John Chrysostom F.S.C.

---


# Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

# КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

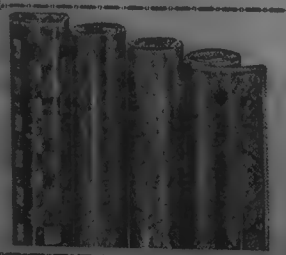

**MACKAY'S PAINT SHOP**
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
### The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ. | 1.50 |
| Великопостні Проповіді, о. П. Олексів | 2.00 |
| Віра | .10 |
| Двадцять п'ять-ліття нашої Дієцезії | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Календарі Голосу Спасителя 1937-54 | .35 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парохіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | |
| Не Дайся | .10 |
| Недільні Науки, о. П. Олексів | 1.50 |
| Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Празничні Науки (проповіді) о. П. Олексів | 1.50 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Cook Book (Amicus Club) | .80 |
| Red Blot (on Communism), Rev. B. Osadec | .20 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Unity of Sacrifice | .25 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |

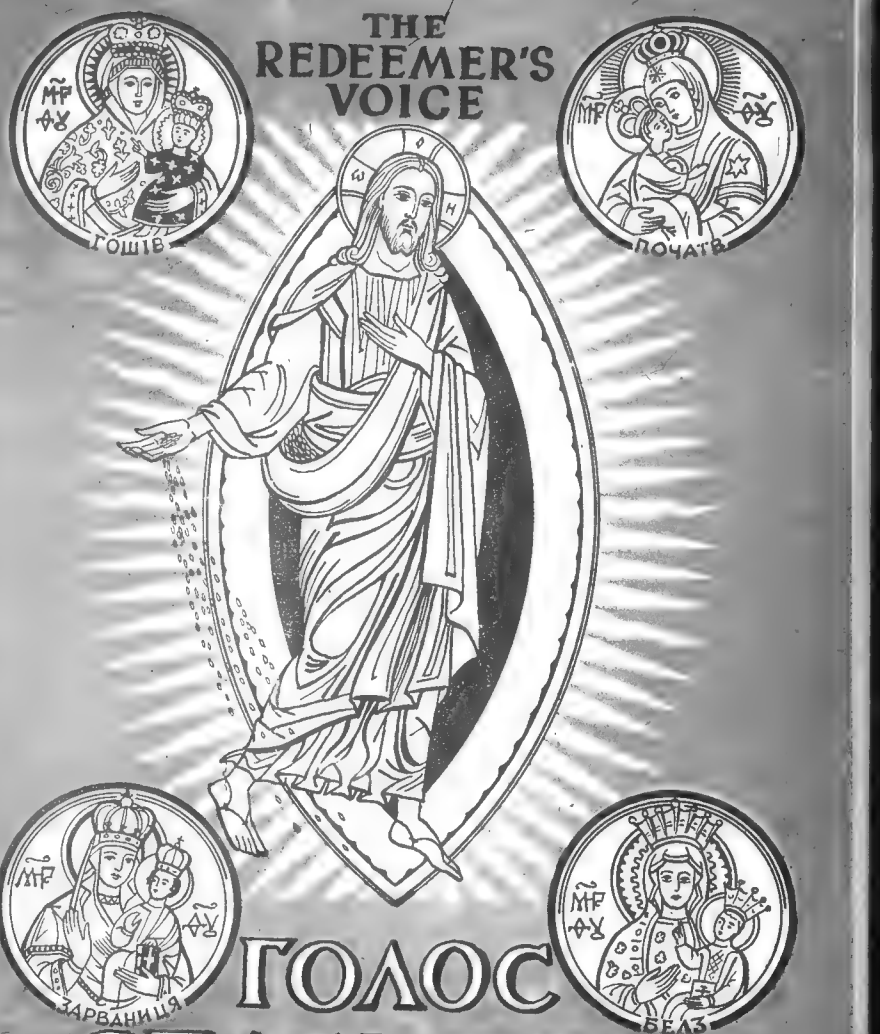


# THE REDEEMER'S VOICE

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

КВІТЕНЬ Yorkton, Sask. APRIL, 1954

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Вдячність Богові — о. Б. Курилас ЧНІ. 1
З Листів до Редакції — 3
Свідоцтво Христового Воскресення — о. А. Мельник 9
Про Східній Обряд — о. М. Шудло ЧНІ. 12
Іконостас — о. М. Шудло ЧНІ. 16
Пекло — о. М. Шудло ЧНІ. 16
П'ятий Вселенський Собор — о. М. Оленьчук 21
Народження і Дитячий Вік Альфонса — о. М. Шудло ЧНІ. 24
Духова Постать Мученці — о. М. Шудло ЧНІ. 28
Хотів Би Ти Знати? — о. М. Шудло ЧНІ 34
Сміховинки — 37
Resurrection — 38
Martyrdom of the Ukrainian Catholic Church .. J. J. Murphy 39
Are We for God? .. Rev. M. Schudlo CSsR. 42
I'd Like to Know .. Henry McClemon 48
The Problem of the Reunion .. 50
Easter in Ukraine .. Rev. M. Schudlo CSsR. 53
Marriage to a Divorced Man .. Vera Spikula 57
The Marian Year .. D. F. Miller 59
Is It Wrong to Leave the Religion of One's Birth? .. Rev. M. Schudlo CSsR. 60
.. 64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
*Релігійний Місячник*
Рік 26, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1954

# Вдячність Богові

о. Б. Курилас ЧНІ.

"Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесних дарах у Христі" (Еф. 1. 3, 2 Кор. 1, 3; І. Птр. 1, 3).

Людське серце зворушується на кожний вияв вдячности за вдіяні добродійства. Воно не сміє бути байдуже і холодне. Синю квітку наших садів і лук, незабудьку, майже у всіх мовах світа названі люди символом вдячности і ніжности для наших добродіїв.

Так в людських відносинах. Наскільки більшою вдячністю повинні сповняти ми супротив Бога за те, що "вибрав нас у Ньому (єдинородному своєму Синові) перш заложення світу, щоб були ми перед Ним святі й непорочні в любові." (Еф. 1, 4; Лк. 1, 75; Ів. 15, 16, 17, 24).

Нажаль, так мало серед християнства справді вдячних Богові за безмірні добродійства. Розказує середньовічна легенда, що одного разу вислав Господь на землю двох анголів, кожного з кошиком. Один мав в кошик назбирати від людей прохання, другий приймати подяки Богові. І дивне диво! Перший посланець ледве доніс на небо свій кошик, стільки прохання усяких накидали, а другий ангол вернувся на небо з майже порожнім кошиком.

Тому Святі Писання Старого й Нового Заповіту є великою Книгою Бога, Творця і Добродія кожної людської істоти, де Він навчає її бути вдячною Йому за добродійства. На сторінках цієї книги розгортається 38 картин, де показано видатніші приклади вдячности для Бога: Єва (Буття 4, 25); Ное, Мелхіседек, Лот, Авраам, Лаван і Ветуел (Буття 24, 50), Лія, Рахеля і т.д. — В Новому Заповіті: сам Г.Н.І.Хр. (Ів. 11, 41), Св. Петро (Дії 12, 11), Пастирі (Лука 2, 20), Спаралізований (Лк. 5, 25).—Показано теж дошкульні наслідки невдячности: Надія невдячного стопиться, як зимовий лід і спливе геть неначе безкорисна вода (Прем. 16, 29). Бо, пізнавши Бога, не прославили Його, й **не дякували,** але знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце (Рим 1, 21).

Навпаки, Книга Псальмів, це неначе неустанний гимн вдячности для нашого Добротворця-Бога. "Хвалитиму Господа з цілого серця мого, розповім про всі чуда Твої" (Пс. 9, 2 і 3). "Благослови, моя душо, Господа, а все нутро моє—святе ім'я Його! Благослови, моя душо, Господа, і не забувай про всі Його доб-

родійства! Всі провини твої Він прощає, всі хвороби твої уздоровлює Він. Від могили життя твоє Він визволяє, Він ласкою та милосердям тебе коронує" (Пс. 102, 3-4).

Олександрійський писатель, Плотин (205-270 нашої ери) щоденно складав Богові потрійну подяку: 1) що Бог сотворив його, як людину; 2) що сотворив його греком; 3) що в філософії неоплятонізму відкрив йому частину Своїх таїнств.

Кожен з нас може в певній мірі наслідувати молитву цього поганина, дякуючи Богові за те, що в Своїм Єдинороднім Сині Ісусі Христі уможливив нам досконало зреалізувати нашу людську гідність і вартість..., що сотворив нас українцями. Наша країна віками боронить царство Ісуса Христа, сама нераз терпіла невимовні муки від диких орд Азії і півночі, але цим в історії рятувала Европу й християнство (роки 1240, 1683 під Віднем, 1917-20). Ленін сказав, що війна з Центральною Радою (Петлюра) не дозволив пролетарській революції зразу вдертися в серце Европи.—Врешті дякуймо Богові, що в Своїм Сині дав нам неокрушини людської мудрости, як це було у Плотина, а всі скарби, всю премудрість Божого Синівства. Христос—наш Приятель незрівняний і вічний. Він сказав, що не позоставить нас ніколи сиротами. І більш немає осудження в тому, хто щиро довірився Ісусові Христові.

Навіть у земському житті ми сильно обов'язані до вдячности Господеві. Царі й королі минувшини не мали й частини тих вигід, якими користаємо в 20-му сторіччі.

О Боже, дякуємо Тобі, що відкупив єси нас в Дусі Святім через Ісуса, Господа нашого і обмив у Найсвятішій Крові Його.

І Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу дав нам. (1 Кор. 15, 57).

**УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Сесх., а НЕ до Редактора в Нюарку.**


# ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE**

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.


# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

## ВІДОЗВА

**до Впр. Отців Душпастирів і українців католиків в Канаді**

Ми українці католики у Флин Флон, Ман., звертаємось до Вас цією дорогою з проханням помогти нам у докінченні розпочатого нами великого діла—будови церкви.

Висунені на далеку північ—далеко від світа—серед чужого релігійного і національного моря—невелике нас число, хочемо і ми мати свою церкву, яка одинока може зберегти наші релігійні і національні скарби. Ми мешканці Флин Флону, що своїми жертвами помагали у будові неодної нашої церкви в Канаді прохаємо тепер всіх людей доброї волі докинути цеголку до нашої будови. Просимо передовсім Впр. Отців Душпастирів звернутись з нашим проханням до своїх вірних о ласкаві жертви.

Щоби частинно заплатити наші довги—і приступити до викінчення церкви, влаштовуємо Базар і ми розіслали базарові книжки. Щиро просимо а рівночасно дякуємо всім жертводавцям, а за труд і жертви хай Всевишній Вам стократно нагородить.

За Заряд Укр. Катол. Церкви

Ф. Зварич, Секр. — П. Фик, Голова

Ласкаві жертви і базарові книжки просимо пересилати на одну із цих адрес:

M. Boyko, 15—2nd Ave. Flin Flon, Man.

S. Hutch 8—5th Ave. Flin Flon, Man.

### НОВІ КНИЖКИ

### МАРКІЗА

Остання книжка видана КПУК,—Маркіза, пера Юрія Тиса це збірка оповідань, де автор підхоплює давні події, оживляє їх, надає їм духа й пориває ними читача.

Ціль автора — відтворити минулі світлі події історії та прикладом померлих героїнь і героїв розбудити запал для нових ідеалів посеред теперішнього покоління.

З цілої книжки віє глибока любов до України та сильна надія на її краще майбутнє. Щоб цього доконати українці мають розпалити в собі само жертву для національних ідеалів, позбутися лінивости й поставити справу визволення України понад власні загумінкові інтереси та вигоди.

Слід підмітити, що книжка "Маркіза" дуже цікаво написана, тому заслуговує, щоб кожен український патріот уважно прочитав її.

Редактор Голосу Спасителя.

### ЦІННА КНИЖКА ПРО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ

Впр. о. Доктор І. Нагаєвський видав дуже гарну та вартісну книжку, "Батьки і Діти", в якій виявляє світла та тіні модерного виховання. Книжка глибоко входить у причини зіпсуття молоді та подає засоби й ліки на лихо. Має вона 116 сторінок і коштує всього один доляр. Замовляйте її щоскоріше на цю адресу: "America", 817 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa., USA.

або:

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

### МІСІЯ В АЛИКВИПІ, ПА.

Від 7-14-III відбулася місія в нашій парафії в Аликвипі. Люди гарно приходили на місію, хоч деякі мужчини не дописали. Місію проповідав о. М. Щудло ЧНІ. Були загальні Св. Причастя, в яких вірні взяли прегарну участь.

Щиро дякуємо Впр. о. Л. Білоскірці, що улаштував цю місію.

Комітетовий.

### ЮВІЛЕЙНА МІСІЯ В КЕМДЕН, Н. Дж.

В нашій парафії відбулася ювіл. місія. Проповідав о. Мих. Щудло ЧНІ. на запрошення Впр. о. пароха др. Із. Нагаєвського. Місія тривала цілий тиждень і була проведена в двох мовах. Багато людей взяли участь у місії. Були загальні Св. Причастя за нашу Церкву в Америці і Канаді, за душі в чистилищі та за наш нарід і Церкву в Україні.

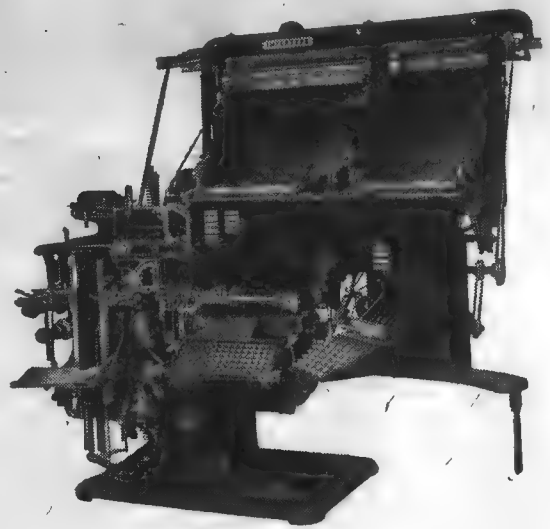

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль; перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



### ПРЕСОВИЙ ФОНД

Щиро дякуємо всім нашим добродіям за прислані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. Нехай добрий Ісус нагородить їх стократно!— Ось ліста жертводавців:

| | |
|---|---|
| Бакоменко Анна, Вилмінґтон | 1.00 |
| Баран Влад., Бостон | 1.00 |
| Гречаник Катерина, Ню Гейвин | 1.00 |
| Балицька Наталія, Шикаго | 1.00 |
| Букай Іван, Вилмінґтон | 1.00 |
| Гринчишин Юлія, Шикаго | 4.00 |
| З похорону Н. Свентак, Сифтон | 5.00 |
| Вітишин Стефан, Гронлід | 5.00 |
| Кобильник Іван, Дервент | 1.00 |
| Ткачук І., Ніягара | .50 |
| Похорон Я. Середи, Йорктон | 13.01 |
| Кирулюк А., Ошен Фалс | .50 |
| Гулявський Семен, Гемтремк | 1.00 |
| Самотілка Марія, Вінніпег | 1.00 |
| Баран Анна, Бостон | .50 |
| Фірманюк І. Г., Норквей | 1.00 |
| Скольник В. Пані, Бюкенен | 1.00 |
| Яворський Петро, Міннеаполіс | 1.50 |
| Туріян Єлена, Пассаїк | 2.00 |

### ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ:

| | |
|---|---|
| Коскевич І., Дел Боніте | 2.80 |
| Іванчук Анастазія, Ст. Мало | 2.00 |
| Богачук Марія, Ітонія | 2.00 |
| Жубрицька А., пані, Відір | 1.00 |
| Герріс М. пані, Рочестер | 1.50 |
| Дідич Стефан, Монтреаль | 2.50 |
| Баранецький Іван, Кадворт | 1.00 |
| Самотілка Марія, Вінніпег | 1.00 |
| Іліяс Ю., Словтсбург | 1.00 |
| Яворський Петро, Міннеаполіс | 1.00 |
| Стрижаловський Петро, Бронте | 1.00 |

### МИНК РИВЕР, МАН.
**Посмертна згадка**

Дня 8-го лютого помер нагло на удар серця в саме полудне **Никола Свентак.** Він був тихої вдачі. Ніколи не любив поїхати десь до більшого міста. Жив з родиною на фармі. Був членом і урядником маленької гр. катол. парохії св. Михаїла в Минк Ривер. Лишив в смутку жену, чотирьох синів, одну дочку заміжну і двоє внуків. Також два брати і дві сестрі. Покійний прожив всего 53 роки. Похорон відправив о. декан Григорій Овчарик. 11-го лютого при великій участи людей. На похороннім обіді зроблено збірку на добрі ціли, з чого призначено $5.00 на фонд Голосу Спасителя. Жертводавцям щире Спасибіг, а небіщикові Вічная Пам'ять.

Михайло Івасюк.

### ЙОРКТОН, САСК.
**Посмертна згадка**

В неділю 21 лютого помер в йорктонській лічниці бл. п. Яремко Середа в 85 році життя.

Покійний походив з села Ляшки, п.

**Бл. п. Яремко Середа**

Ярослав. До Канади прибув 1903 р. й зразу замешкав в околицях Ярослав і Бівердейл. Останніх 16 років перебував в Йорктоні. Тому два роки померла йому дружина, а не сповна рік тому помер найстарший син, Григорій.

Бл. п. Я. Середа лишив в смутку 3 сини: Юрія, Івана й Василя та 2 доньки: Анну й Марію. Також мав вже 18 внуків і 2 правнуків.

Похорон відбувся в середу 24 лютого з церкви МБНП. Заупокійну Службу Божу відправив Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. Після погребу вся родина й знайомі зійшлись до парохіяльної галі на спільну перекуску. При тій нагоді не забули за католицьку пресу на котру зложили $13.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а бл. п. Яремкові нехай буде вічна пам'ять!

**ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ???**

# ВІДОЗВА

**У Роблині, Манітоба, є гарна грота-печера, де прекрасний образ Матері Божої Неустанної Помочі кличе всіх вірних українського народу приходити по скарби тих Божих ласк, що сипляться з Її материнських рук. Коло цієї гроти будуємо відпустову церкву. Треба жертвенних людей, щоб довершити це діло. Матінка Божа до Вас звертається, Дорогий Читачу, й просить Ваше благородне серце дати жертву. Добрий Бог стократно винагородить Вашу жертвенність. Та церква й грота будуть нам всім у Канаді обороною й забезпекою перед ворогами. Під прапором Матері Божої, ми здобудемо собі правдиве щастя й мир, що ніщо інше не всилі нам дати.**

**Висилайте Ваші жертви до:**

**Rev. Father Rector,**
**Redemptorist Fathers College,**
**Roblin, Man.**

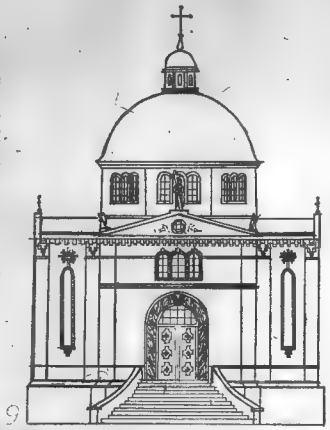

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В РОБЛИНІ

Д. Т., Айтуна ---------- 10.00
Марія Ківацька, Рочестер ---- 5.00
Данило Хімко, Вінніпег ------- 5.00

Щиро дякуємо за жертви. Нехай добрий Ісус надгородить стократно!

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В середу 3 березня відбулися збори ЛУКЖ молодого відділу в парохіяльній залі. На цій збори прибула учителька Анастазія Жук з Канори й дала дуже цікавий доклад про українське вишиття.

Від 12-13 відбулись великопостні реколєкції студенток Академії Пресв. Серця під проводом Впр. о. Ів. Бали ЧНІ.

13 цього місяця українці з Йорктону й околиці мали нагоду почути артиста співака Др. Василя Тесяка. Програма складалась з добірних пісень, котрі дуже подобались слухачам.

Від 17-20 відбулись річні реколєкції студентів Колєгії св. Йосифа під проводом Пр. о. Павла Малюги ЧНІ.

На 17 цього місяця панна А. Жук мала другий цікавий доклад про великодні писайки в парохіяльній залі.

Заходом БУК-а відбувся гарний Шевченківський концерт в неділю 28 березня. В цьому концерті виступали мішані хори й мужеські хори з парохії, під проводом п. Ів. Бонцала, хор студентів з Колєгії й студенток з Академії. Були також дуети й гарні деклямації. Концерт лишив по собі дуже миле враження.



### НОВИЙ АРХИМАНДРИТ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

4-го лютня 1954 капітула ОО. Редемптористів вибрала нового архимандрита Чина. Це Впр. о. Вильгельм Годро, перший американець як архимандрит Чина.

Впр. о. Архимандрит ур. в Савт Брентрі в 1897 р. в стейті Месешусет. Походить із французьких американців. Замолоду працював як наглядач залізниці Нюгейвен. Потім вступив до Чина ОО. Редемптористів.

1922 р. зложив монаші обіти й став священиком 19 червня 1927 р.

Тринадцять літ провів як місьонар у Бразилії та Парагваю. Там був довгі роки протоігуменом. В 1950 став генеральним консультором-секретарем балтиморської провінції в Америці. Пробував у Нюйорку.

Новий Архимандрит є головою одного з найбільших Чинів Католицької Церкви, бо має 27 провінцій і 35 віцепровінцій. В 1953 році всіх Редемптористів у світі, Отців і Братів помічників, було 8,129.

Впр. о. Вол. Маланчук, протоігумен українських Редемптористів, що пробуває в Канаді, був учасником капітули, що вибрала нового Архимандрита. Укр. віцепровінція Канади й Америки в цьому році має 7 домів-монастирів, власний новіціят і студендат.

Крім того до приходу большевиків 1939 в самій Західній Україні було 8 монастирів, власний семінар, з 15-20 студентами, новіціят та ювенат з понад 100 учнями.

Всіх українських Редемптористів, то є Отців, студентів, новиків, Братів, було понад 100.

Чин ОО. Редемптористів це основно місьонарський Чин. Українські ОО. Редемптористи в ювіл. році в Америці проповідали вже около 50 місій.

Хто бажав би бути місьонарем Редемптористом, хай зголоситься:

Rev. Father Master,
Ukr. Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada.

Редакція Голосу Спасителя бажає Божого благословення і обильних ласк Впр. Отцеві Архимандритові.

### НОВИЙ АПОСТ. ДЕЛЕГАТ У КАНАДІ

Їх Ексцеленція Іван Паніко, це новий Делегат для Канади. Він зайняв місце Впр. Ільдебранда Антонютті. Новий Ап. Делегат був уже в Канаді декілька літ тому, як відвідав свого попередника.

Новий Ап. делегат ур. в 1895 році в Італії в дієцезії в Уджентє. Став священиком 14. III, 1919. Потім кінчив у Римі дипльоматичну школу в Ватикані.

По закінченні школи був аташем апостольської нунціятури в Боготі, Колюмбії. Опісля став секретарем апост. Нунціятури в Буенос Айрес в Аргентині.

Був теж у Німеччині в часі гітлерівського панування. Потім працював у Празі.

В 1948 р. став нунцієм у Перу, поки не перенесено його до Канади.

Голос Спасителя бажає успіхів у праці новому представникові Святішого Вітця у вільній і миролюбній Канаді.


ДУХОВНА В'ЯЗАНКА

## МОЛЕБНІ

**МАЙ і ЧЕРВЕНЬ**

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

**Ціна тільки 15ц.**

Замовляйте в

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Catherine Street,**
**Yorkton, Sask., Canada**

**ЗАМОВЛЯЙТЕ:**

Молитва на Марійський Рік— 1 за 1ц; 100 за ---------- .85
Картки до Сповіди, книжечка 100 карток ---------- .25
Пом'яник Усопших, книжочка--- .25
Пом'яник Усопших, картка --- .01

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

**НЕ МАРНУЙТЕ ВЖИВАНИХ ПОЧТОВИХ ЗНАЧКІВ!**

Корисною річчю є збирати вживані почтові значки. При помочі наших приятелів ми збираємо такі значки на виховання українських священиків-місіонарів Редемптористів, які працюватимуть над спасінням душ та дочасним добробутом українського народу. Ви легко можете виконати ту прекрасну ціль, коли в **більшій скількості** пришлете нам вживані почтові марки.

**Не здирайте почтових марок із ковертів,** хіба змочивши їх у теплій воді, або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. **Здерті марки є безвартісні.**

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, якнайщедріше відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуються Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці повернуть до Бога і Його святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**

**ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ**

Появилася друком нова книжка о. Мих. Щудла ЧНІ.: **"Божественна Літургія"** (Служба Божа). Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої і всіх рубрик по новому служебникові, подає кліші важніших церемоній, вияснює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристийної Жертви тощо.

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення треба висилати:

а) Якщо ви живеве в Канаді, то висилайте замовлення і гроші до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**

---

## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**
**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Yorkton, Sask.

---

**НОВА КНИЖКА:**

## Розваж то Добре

**(ПРО СВ. СПОВІДЬ)**

**о. П. Мельничук**

Добрий папір, сторін 78, з ріжними ілюстраціями. Дуже цікаво написана.

Замовляйте:

**Rev. P. Melnychuk,**
**St. Mary's Academy,**
**Table Rock, Sloatsburg, N.Y.**

або:

**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask., Canada**

**ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ**

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

**Rev. Michael Schudlo CSsR.,**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High Street,**
**Newark, N.J., USA.**

---


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1954


## Свідоцтва Христового Воскресення

о. А. Мельник

В ІСТОРІЇ людства виступив Ісус Христос як найбільший Чудотворець. Його чуда доказали Його Боже післаництво на землі та одночасно правдивість і святість Його науки. Найбільшим Його чудом було власне Воскресення третього дня після смерти.

Коли говоримо про Його Воскресення, мимохіть насувається питання, чи Він дійсно помер.

**Чи Христос помер?**

Не може бути сумніву, що Христос Спаситель на хресті дійсно помер і в дні смерти у Велику П'ятницю Його похоронено.

Св. Іван Євангелист і Апостол був наочним свідком смерти Ісуса і як вірогідний свідок подає всі заходи жидівського синодріону (жидівської старшини), щоб Його похоронено ще в п'ятницю, бо на другий день, в суботу, припадала Пасха, один з найбільших їх празників.

**1. Урядове ствердження смерти Ісуса.**

Жидівський синедріон поспішає до римського намісника, Пилата, щоб зняти з хрестів Тіло Ісуса і тіла обох розбійників з уваги на празник їх Пасхи. Пилат висилає свого сотника з вояками на гору Голгофу, щоб ствердив смерть Ісуса і розбійників. Заставши ще живими обох розбійників, добивають їх, ламаючи їм кості. Приступивши до Христа, завважили Його смерть і тому не ламали Його костей, лише один з воїнів, на ім'я Лонґін, пробив Його Серце, звідки виплила кров і вода. Св. Апостол Іван був свідком цього акту і стверджує, що **"його свідоцтво є правдиве, і він знає, що говорить правду, щоб і ви увірили"**... І сповнилося пророцтво Мойсея (II. Мойс. 12, 46; III. Мойс. 9, 12), що не ламатимуть костей пасхального ягняти, а Ісус був його прообра-

зом, і друге пророцтво Захарії (12, 10), що побачуть, кого розп'яли, цебто свого Месію.

Це перше урядове ствердження смерти Спасителя.

**2. Другим урядовим ствердженням смерти Христа було передання Тіла Христового Йосипові з Ариматеї.**

Йосип з Ариматеї іде до Пилата і прохає передати йому Тіло Христа, щоб похоронити.

Пилат прикликає сотника, щоб його запевнив, чи Христос дійсно помер. Сотник, як свідок смерти Христа, бачив, як природа брала участь в жалобі: сонце померкло на три години, а землю навістив страшний землетрус. Сходячи з гори, закликав: **"Направду чоловік цей був Син Божий".** (Мк. 14, 39). Пилат, довідавшись від сотника, дав тіло Йосипові. (Мк. 15, 39-45).

**3. Дальшим урядовим ствердженням смерти Ісуса була жидівська старшина (синедріон).**

Старшина, неспокійна за дальшу долю свого злочину, іде до Пилата і прохає його запечатати гріб. У цьому випадку не зважає навіть на торжественне свято Пасхи, бо "на другий день" після п'ятниці (цебто в суботу) зібралися первосвященики і фарисеї і взивали Пилата запечатати гріб, бо Христос—як казали—мав говорити, що **"на третій день воскресну".** Пилат передав їм власть опечатати гріб каменем і сторожею. (Мт. 27, 62-68). Отже жидівська старшина, ворожа влада, стверджує передовсім смерть Ісуса і аж після того приходить домагатися від Пилата опечатати гріб і поставити сторожу. Очевидно, Пилат не був би прихилився до їх прохання, якщо б не був впевнений, що Ісус помер.

**4. Навіть приятелі Христа, як Йосип з Ариматеї, Нікодим—обидва члени жидівського синедріону, Св. Іван Апостол, Марія Магдалина, Марія, мати Якова молодшого, Марія, мати Йосії, і Соломія, не згадуючи вже про Матір Божу,** не були б допустили до того, щоб поховати живого Ісуса. **Супроти цих чотирьох свідоцтв,** як ворогів так і друзів Христа, не мають вартости і стійности голословні припущення ріжного роду недовірків. Тут ще згадаємо, що жиди мусіли також зважати на римський закон, що наказував так довго держати засудженого на хресті, аж той з вичерпання сил сконав. Щойно тоді кидали його тіло на жир птахам і тваринам, або на бажання родини чи знайомих видавали для похоронення. Із цього римського закону скористав Йосип з Ариматеї і пішов до Пилата, (а не до жидівського синедріону) з проханням похоронити Тіло Ісусове. І илат йому не відмовив, лише, поспитавши сотника, чи Ісус дійсно помер, видав Тіло для похоронення.

Св. Петро і Павло згадують про похорон Ісусового Тіла. **Св. Петро,** покликуючись на пророцтво псальмопівця Давида про воскресення Месії (Пс. 15, 8-11), старається посередно доказати, що пророк предсказує гріб Христа-Месії, а не Давида, де тіло



Месії, а не Давида не може підпасти розкладові, зітлінні.

А **Св. Павло** кілька разів згадує в своїх листах про факт похорону Ісусового Тіла. І так **в пізидійській Антіохії у своїй промові до жидівської громади заявляє:** "Коли ж сповнилося все, що було про нього написано, **знявши його з хреста, положили його в гробі. Та Бог підняв його з мертвих,** його бачили через многі дні, що разом з Ним поприходили з Галилеї у Єрусалим; вони тепер є його свідками перед народом" (Дії апос. 13, 29-31). **А в І. листі до Коринтян** (15, 1-4) каже: "Бо я вам найперш передав, що й прийняв, що Христос умер за наші гріхи по Писанням, і що був похоронений". Про поставлення сторожі коло гробу, згадує еванг. Матей (27, 62-66). Євангелія Матея була призначена для жидів, яким він подав цей факт до відома як поважний доказ на правдивість воскресення Ісуса. Навіть книжники і фарисеї чули з уст самого Христа науку про Його воскресення. Коли одного разу зажадали від Нього знаку, відповів, що їм буде даний лише знак пророка Йони. Як Йона був три дні і три ночі в лоні кита, так **Син Чоловічий буде три і три ночі в лоні землі.** (Мт. 12, 38-40). І тому йдуть до Пилата і жадають поставлення сторожі коло гробу, бо Христос ще за життя склав заяву перед народом: **"По трьох днях воскресну".** (Мт. 12, 63).

**Знайдено гріб порожній.**

Третього дня після похорону знайдено порожній гріб. Св. євангелист Лука каже, що суботу відсвятковано. "Вернувшись (розуміється з похорону), підготовили пахощі і миро; а в суботу нічого не робили по заповіді"... (23, 56). На другий день по суботі, тобто в неділю побожні жінки біжать до гробу з пахучими олійками, щоб намастити Тіло Ісусове. В дорозі журяться, хто їм відвалить камінь від гробу. Коли наблизилися, зо здивуванням побачили камінь відкинений, гріб відкритий. Марія Магдалина плаче перед воскреслим Ісусом, який скривався під видом огородника, що не знає, хто взяв Тіло Ісуса і де положив. Інші жінки увійшли до гробу, де побачили Ангола, одітого в білі ризи, і зі страху не могли промовити слова.

Ангол до них промовив: "Не бійтеся, бо знаю, що ви шукаєте Ісуса розп'ятого. Нема його тут, бо воскрес, як сказав. Ви підіть і подивіться на місце, де лежав". (Мт. 28, 5-7). Після відходу жінок прийшли до гробу Св. Петро й Іван. Перший Іван наблизився до гробу, хоч лякався увійти до середини, і здалека побачив лише (плащеницю) простирало, в яке було сповите Тіло Ісуса. Та Св. Петро не лякався і перший вступив до середини, де побачив не лише простирало, але й хустку, якою прикрито голову. За ним увійшов Св. Іван і щойно тепер побачив порожній гріб. Сповнилася обітниця Христа про Його Воскресення, про що згадують всі Євангелисти.

# Про Східній Обряд

о. М. Щудло ЧНІ.

**Чи Східні Католики мають зберігати свій Обряд поза своєю територією?**

СХІДНІ, що стало мешкають на території латинського обряду, де не мають власної єрархії, так як не підлягають загальним, дисциплінарним законам Кодексу, так не є вони зобов'язані рішеннями Конґреґацій, яких юриздикції підлягає Латинська Церква. Де б вони не проживали, навіть коли настало поселилися на території латинського обряду, так вони підлягають юриздикції одної Конґреґації для Східньої Церкви, а не інших за винятком справ, що належать до Конґреґації Св. Офіцію і Пенітенціярії. Всі справи східніх обрядів належать до Східньої Конґреґації. Сам латинський Кодекс це виразно заявляє: "Сам Римський Архиерей є головою Конґреґації для Східньої Церкви. До цієї Конґреґації належать усі справи, що заторкують так особи, як і карність чи обряди східніх Церков, хоча б ці справи були мішані цебто такі, що з огляду на речі чи особи заторкували б теж і латинян" (Кан. 257, 1).

Отож всі справи Східніх католиків, що заторкують їх самих і їхне церковне життя, чи їхні взаємини з латинянами, всі вони належать до одної Східньої Конґреґації, що для східніх християн заступає всі Конґреґації, що керують життям латинської Церкви. Згаданий канон далі так каже: "Ця Конґреґація має для Церков східнього обряду всі власті, що інші Конґреґації мають для Церков латинського обряду, за винятком права Конґреґації Св. Офіції по приписам канону 247". (Кан. 257, 2). Конґреґація Св. Офіцію займається справами привілею Павлового (про друге подружжя навернених нехристиян в разі відмови їх попереднього партнера мирно проживати з навернених партнером), про перепони мішаної релігії чи нерівнього культу, заборона недобрих і шкідливих книжок, евхаристійний піст... (Кан. 247).

Східня Конґреґація порішує спори поміж різними східніми обрядами та нормує взаємовідносини поміж латинянами та східніми католиками: "Ця Конґреґація порішує спори дисциплінарною дорогою" (Кан. 257, 3).

До 1917 року справи східніх Церков належали до Конґреґації Пропаганди, що займається поширенням віри поміж паганами та керує місіями. Східні католики бачили в цьому пониження для себе, вони були гейби на тій самій площині, що пагани, бож їхні справи теж належали до тої самої Конґреґації. І травня 1917 року Папа Венедикт XV установив осібну Конґреґацію для східніх католиків, кажучи: "Бажаємо, що б ніхто не сумнівався про прихильність Апостольської Столиці Східніх... Дехто твердив, що Апостольська Столиця маловажила собі східніх, бо немов додаток долучила їх до Конґреґації Поширення Віри, немов бажала б підчинити їх латинникам. Отак ніхто не зможе більше підозрівати латинників проти Східніх, бо з цього ясно (з установлення осібної Східньої Конґреґації, якої кожноразовий Папа є головою), що в Христовій Церкві, яка не є ні латинська, ні грецька, ні слов'янська, але католицька, нема жадної різниці між її Дітьми. Чи вони латинники чи греки чи слов'яни чи з інших народів, всі вони займають те саме місце перед Апостольською Столицею".



Отак розв'язане питання, чи Східні католики зобов'язані рішеннями Конґреґації і приписам Кодексу. Наша відповідь негативна, як повище це виложено на підставі канонів самого Кодексу. Коли б українці були зобов'язанін канонами кодексу, рішенням Конґреґацій і приписам власного канонічного права, так це було б надто тяжке для них. Крім цього нераз могло б вийти замішання, бо подвійне законодавство, цебти східне і латинське можуть в деяких точках собі противитися.

**б) Східні католики (українці католики), що замешкують територію латинської дієцезії та не мають власної єрархії, підлягають так загальним, як і партикулярним законам згаданої латинської дієцезії в справах, що заторкують публичний порядок.**

Це ясно виходить із правила поданого Кодексом для мандрівників цебто для тих, що переходять з одного місця на друге, не маючи сталої оселі в ніякій дієцезії. Канон каже про них: "Мандрівники є зобов'язані так загальними, як партикулярними законами території, в якій пробувають" (Кан. 14, §2). Хто пробуває на якійсь території, той має заховувати закони, що безпосередньо відносяться до публичного порядку і дбають про публичне добро. Хто пробуває на цій території, той має зберігати ці закони, і нікому не вільно переступати їх. Таке саме бувае з цивільними і державними законами. Громадяни чужої держави не зобов'язані численними законами другої держави, що нормують життя громадян, але мають зберігати закони та приписи, що заторкують публичний лад даної держави, в якій пробувають часово. Он приписи про їзду автомобілем в Америці зобов'язують не тільки американців, але й чужинців, що їдуть автомобілем в Америці, бо ці приписи заторкують публичний порядок і безпеку народу.

Отак східні, пробуваючи на території латинської дієцезії, мають зберігати так загальні, як партикулярні закони згаданої дієцезії, що відносяться до порядку та публичного ладу в Церкві. Сюди входять справи процесій, вибору похоронів у церкві, закуп чи продаж церковних дібр, що належать до юриздикції латинського єрарха.

Заходить питання, чи східні, пробуваючи під юриздикцією латинського єпископа, підлягають карам, що є в Кодексі латинського права? Автори диспутують про це, але можна сміло твердити за поважними каноністами, що східні не підлягають карам вичисленим у Кодексі латинського, канонічного права, хоч проживають на території латинської дієцезії і підлягають її єрархії за винятком тих кар, від яких вийняття становило б шкоду чи публичне згіршення. Нема рації, чому б східні не мали підлягa-

ти цим карам, коли вони є членами згаданої латинської діецезії і підлягають законам, що заторкують публичний порядок. Що б це був за закон, що його можна безкарно переступати? Г. Чіконяні каже про це: Східні "підлягають законам, що **заторкують публичний порядок:** такі є карні закони, яких переступлення було б шкодою чи публичним згіршенням". Так треба дивитися на загальні карні закони Кодексу. Коли ж іде про партикулярні кари, які існують у даній латинській діецезії, східні ними так зобов'язані, як зобов'язані самими законами, за переступлення яких є залежна чи грожена кара.

**в) Східні підлягають законам, що означують урочистості актів, хібащо йде про закони, які противляться приписам їхнього східнього обряду.** Отак при заручинах східні мають слухати приписи свого обряду. Те саме треба сказати про заключення подруж. До проголошення подружого східнього права "Кребри алляти" 22 лютня 1949 і його зобов'язуючої сили від 2 травня того самого року, українці католики мали заключувати подружжя по приписам форми "Не темере", що в 1907 було проголошена для латинян, а в 1914 розтягнена на українців, що виемігрували до З'єднаних Штатів. Ті ж східні католики, на яких не був розтягнений декрет "Не темере", або які не пристосувалися офіційно до латинської форми уложеної кодексом, так їх подружжя були важні без форми "Не темере" чи Кодексу, як це часто заявляли Римські Конгрегації.

З проголошенням же нового подружого права східні католики зобов'язані заключати подружжя перед єпископом місцевим або місцевим парохом, або перед уповажненим ними священиком і перед двома свідками та при тім дістати благословення від священика, що є при їх шлюбі. (Кан. 85, 1).

**Отак подаємо загальне заключення:**

Українці, що проживають у латинській діецезії та є членами цієї діецезії, мають зберігати так загальні закони канонічного права, що заторкують публичний порядок, як партикулярні закони даної діецезії. Проте вони мають триматися свого обряду в справах, що відносяться до Божественної Літургії. Римські Папи виразно заявили, що східні католики мають зберігати непорушно Св. Літургію. Під "Літургією" не слід розуміти саму безкровну Жертву Тіла та Крови Христової, але все, що заторкує Безкровну Жертву, уділювання Св. Тайн, закладання церков і каплиць, зберігання свят і постів, як теж і різних благословень (сакраменталій) і взагалі релігійне життя, що має відбуватися по приписам східнього обряду. Життя ж лучиться з обрядом і творить одну цілість, тому й подружі перешкоди, неправильності, тощо, треба судити по приписам власного обряду, а не латинського кодексу. Зрештою тепер уже маємо своє подруже східне право, тому тут уже не має трудности.

Отут подаємо короткі засади, щоб могти легко орієнтуватися в цій справі. а) Подорожуючі східні не зобов'язані законами, яким підлягають ті східні католики, що осіли на території латинського єпископства підлягають латинському ерархові з браку власного єпископа, як це подано повище, бо вони не є підданими латинського єпископа.



Зате східні мандрівники підлягають законам, що ми їх подали під (б) і (в), бо Кодекс каже: "Мандрівники підлягають так загальним, як партикулярним законам, що є в тому місці, де подорожують" (Кан. 14, §2).

Отож: а) Мандрівники східнього обряду також зобов'язані законами партикулярними своєї попередньої території, яких переступлення на власній території було б шкідливе і тими законами, що є особові. Крім цього, де б вони не були, вони зобов'язані приписами власного східнього обряду, бо це особове право.

б) Мандрівники підлягають законам партикулярним даної території, які означують врочистості актів чи дбають про порядок, за винятком того, що було б противне чи незгідне з приписами їхнього східнього обряду.

**П. Зубрицький**

## ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! Веселих Свят!
лунає клич—і кожний рад,
що хвилі цеї він дожив;
та хоч не є зовсім щаслив—
однак кріпить його надія,
бо ще не згасла в серці мрія
про кращі дні і ліпшу долю,
про справжню, всенародну волю,
яку зішле нам Бог з небес—
Христос, що Сам колись воскрес!
То ж ген вгору давні прапори!
Нехай зрадіє серце хворе
і дух втомлений хай зміцниться,
бо слава наша обновиться!

---

Нема в світі більшого скарбу ніж дитина. Нажаль навіть католицькі подруги в сьогоднішніх часах відмовляються від дітей, стидаються мати багато дітей, відкладають діти на пізніше, як вже вигуляються чи здобудуть гроші, щоб "удержати дитину, що має прийти на світ", і то не дозволяють дітям приходити на світ добровільно, навмисне та грішно, бо збещещують своє подружжя різними гріхами, лікарствами, аби тільки не було дітей.

---

# ІКОНОСТАС

о. Мих. ЩУДЛО ХНІ.

СХІДНЯ Церква здавен давна має багато складників, що культурно та традиційно відрізняють її від Західньої. Хоч християнська віра та сама була в обидвох частинах Христової Церкви, всетаки східні народи розвинули деякі властиві їм питоменності, яких не було на заході, хоч і західні християни розвивали свої традиції.

**1) Ціль Іконостасу.**

Здається, що Іконостас це одна із прикрас і складників наших церков, що їх найбільше відрізняють від латинських храмів. Початки іконостасу сягають перших віків християнства. Зразу це була низька **перегорода,** що відділяла святилище від корабля храму цебто від тої частини, де збираються вірні на богослуження.

Священики ставляли ікони на цій низькій перегороді, з чого й ця перегорода прибрала назву **іконостас**. В часах Святого Василія Великого, славного Учителя Східньої Церкви та завзятого оборонця Христового Божества (329-379), ця стіна прибрала трохи інший вигляд. Низьку перегороду перемінено на **решетовану стіну** прикрашену прерізними іконами. **Сьогоднішній іконостас** це артистична перегорода, прикрашена приписаними іконами, що відділяє святилище від храму вірних.

Іконостас не тільки відділяє святилище від храму вірних, але він має ще інше, куди важніше завдання. Збірка вибраних подій з життя Спасителя, що представлені на іконостасних іконах, це глибока наука та невпинна пригадка для зібраних у храмі людей, щоб вони продумували про таємниці святої віри, вдумувалися в життя Спасителя та Його Матері й Божих угодників, що своїм прикладом кличуть до нас: "Наслідуйте нас, як ми наслідували Христа, то й ви дійдете до святости й запевните собі вічне блаженство в небі!"



Прегарні східні ікони, що прикрашують наші іконостаси, це немов живі книжки, бо вид героя чи героїні це могутня спонука до доброго. Вдумуючись у значення ікон, кожен повинен закликати зо Св. Августином: "Якщо вони дійшли до досконалости, так чому б мені не дійти до неї при Божій помочі?" Промовляють ці святі ікони й до тих, що ще малолітні або не вміють читати, і навчають їх правд віри, зображуючи в малюнках важніші події нашого відкуплення Христом Спасителем.

Отож іконостас це пречудна прикраса наших східніх церков, якщо він виконаний артистично і прикрашений приписаними, гарно намальованими іконами.

**II) Розподіл Ікон на Іконостасі.**

Іконостас має трое дверей. Бічні двері звуться **дияконськими;** є вони по правій і лівій стороні іконостасу. Середні, подвійні двері звуться **Царськими Вратами,** бо ними Цар слави, Христос, виходить до вірних у часі Св. Причастя. Один тільки священик, що представляє Христа Царя, входить ними до вівтаря цебто святилища. Праві дияконські двері застережені для диякона. Лівими, так званими **паламарними** дияконськими дверми можуть крім диякона входити теж і інші, що послуговують священикам у часі богослужб. Бічні двері звуться дияконськими, бо на них є намальовані ікони двох славних дияконів. **Св. Степан** первомученик, що перший пролляв кров за Христа, як юдеї укаменували його, і **Св. Лаврентій,** один із найбільших мучеників Церкви, що згинув за віру в часі гонення християн цісарем Валеріяном у 258 р.

Дияконські двері є однокрильні, Царські ж двокрильні, бо представляють обидва Завіти, старий і новий, що зосереджуються в Христі, який є центром обидвох завітів.

На Царських Дверях є ікони Благовіщення та чотирьох Євангелистів: Матея, Марка, Луки та Івана, бо вони своїм євангеліями звістили та розголосили по всьому світі прихід Христа Царя. По боках Царських Дверей є **намісні** ікони. З полудневої, правої сторони є ікона Спасителя, з північної цебто лівої ікона Матері Божої. Ікона з правої сторони представляє Христа як пророка та вчителя людства, бо ж Він зійшов на землю, щоб подати людям Божеську науку, що показує їм правий шлях до спасіння і учить, що треба чинити й що слід уникати, щоб запевнити собі вічне щастя в небі. На іконі ж по лівій стороні Царських Дверей бачимо Матінку Божу, що тримає на руках Дитя Ісуса. Дитя ж Ісус держить у своїх руках земську кулю. Це пригадує глядачеві, що Христос це Цар світа, бо Він його Спаситель і визволитель із неволі диявола та гріха.

Часом на дияконських дверях замість Св. Степана та Лаврентія є намальовані анголи, що немов стоять на сторожі перед престолом предвічного Бога. Часом ангол тримає в руках вогняний меч; це нагадує, що до престола, на якім пробуває Бог, треба наближатися побожно та з ангольською чистотою. Іноді на дияконських дверях буває зображений старозавітній священик,

Святий Захарія. Це нагадує нам, що в Святая Святих, цебто в святилищі на престолі довершується Безкровна Жертва нового завіту, яку представляли старозавітні жертви, приношені Богові ізраїльськими священиками.

Іноді на дияконських дверях буває ікона Авраама, що приносить Богові в жертву свого одинака, Ісаака. Це нагадує людям, що Отець Небесний дозволив, щоб Його однородний Син, Христос, приніс Себе в жертву Божій справедливості за спасіння людського роду. Ця ж Христова жертва відновляється новозавітніми священиками на престолах християнських святинь.

Біля північних, дияконських дверей цебто по лівій стороні дияконських дверей буває ікона Св. Миколая, великого чудотворця східньої Церкви та оборонця Христового Божества проти єретика Арія, або може бути теж ікона Св. Івана Хрестителя, Христового Предтечі, чи Св. Архистратига Михаїла, вождя небесних Сил цебто Анголів, або якогось іншого Святого Східньої Церкви. По правій стороні цебто біля полудневих, дияконських дверей є ікона Святого, якому присвячений храм чи церква.

### III) Ряди Ікон.

Над Царськими Дверми в іконостасі є **три ряди** ікон. 1) **Перший ряд** має 12 ікон, що є трохи менші ніж ікони, що є на самій долині іконостасу цебто намісні чи ікони дияконських дверей. Ці 12 ікон представляють головні празники, які нагадують і відтворюють перед очима глядача головніші події з життя Спасителя та Його Преблагословенної Матері Марії. Це так звані **празничні ікони,** бо є звичай у Східній Церкві виймати у відповідний празник із іконостасу ту ікону, що зображає згадану подію, та класти його на тетрапод, щоб вірні цілували її, як входять до церкви і так нагадували собі значення празника. Поцілунком ікони вірні віддають честь і виявляють любов тій тайні з життя Спасителя чи Богородиці, що змальована на іконі. По середині цих дванадцятьох ікон є ікона, о змальовує Тайну Вечерю. Вона нагадує людям, що в часі Божественної Літургії священик відновляє Тайну Вечерю, як приносить Богові в жертву Тіло та Кров Спасителя. Тайна Вечеря Спасителя це була та хвилина, коли Христос відправив першу Службу Божу та звелів своїм Апостолам і їхнім законним наслідникам цебто священикам Своєї Церкви продовжати цю жертву до кінця світу: **Робіть це на Мій спомин!** (Лк. 22, 19).

2) **Другий ряд ікон** над Царськими Дверми представляє 12 Апостолів. Апостоли змальовані в цілім рості. Всі вони стоять. Посеред дванадцятьох Апостолів на самій середині прямо над Царськими Дверми є ікона Христа Царя. Христос сидить на престолі, що спочиває на хмарах. Отут представлений Христос і 12 апостолів, бо Христос оснував на них Свою Церкву, якої пекельні сили цебто дияволи ніколи не потраплять знищити, не зважаючи на всі шикани, гонення та обчернення. Святі Апостоли це стояни та підпори Христової Церкви.



3) **Третій ряд** ікон над Царськими Дверми представляє старозавітніх пророків і патріярхів, що сповіщали народження та прихід Христа Спасителя. Оттому на самій середині поміж цими іконами пророків і патріярхів є ікона Божої Матері з Дитятем Ісусом на руках, бо ж про неї та про її Божественне Дитятко пророкували пророки й на Нього ждали старозавітні патріярхи. Пречиста Діва Марія та Дитя її, Ісус, були головним предметом старозавітніх пророцтв, що мали приготовити ізраїльський нарід на прихід Месії, визвольника людського роду з неволі Сатани та гріха.

На самім вершку іконостасу є ікона Христового Розп'яття. Христос Спаситель висить прибитий до хреста, а Божа Мати і Св. Іван Євангелист, улюблений учень Спасителя, стоять під хрестом, споглядаючи на вмираючого Христа Господа, що приніс Себе в жертву Небесному Вітцеві за наше спасіння. Над іконою ж. Розп'яття стоїть хрест, знам'я нашого відкуплення та знаряддя Христової смерти. Ікона розп'яття пригадує народові, що священик у кожній Літургії відновляє страсті та смерть Спасителя та приносить у жертву Богові Христове Тіло та Кров під видами хліба й вина.

По декотрих церквах замість 12 ікон із 12 апостолами є тільки шість ікон. На кожній іконі є намальовані два апостоли. Подекуди нема зовсім на іконостасі празничних ікон цебто тих ікон, що в повнім іконостасі є в першім ряді над Царськими Дверми. За те по деяких церквах усі ці празничні ікони є вставлені в один великий образ, що висить над жертівником. Ці ікони так прикріплені, що їх легко можна виймати з образа і ставляти на головніші свята на аналою цебто на тетраподі відповідно до свята чи празника. Ці ікони залишаються на аналою аж до віддання празника. Потім їх назад ставляють у великий образ над жертівником.

По деяких іконостасах є ще **четвертий ряд святих ікон,** що представляє різних Божих угодників. Отак ціль іконостасу наявна із самих ікон: іконостас має пригадувати людям уряд Христа Спасителя. Він Цар і Учитель, освятитель людей і їх суддя. Ікони апостолів і старозавітніх патріярхів і пророків нагадують історію Св. Церкви, узмисловлену у святих старого та нового завіту. Ікони Святих угодників Божих нагадують славу, що нею Христос наділив добрих християн у Своїм вічнім царстві цебто в небі, яке Він відчинив людям власною кров'ю пролятою на хресті. Святі Божі угодники це наявні докази, що тільки ревна служба Богові та сумлінне зберігання Божих і церковних заповідей ведуть людей до вічної слави в небі.

Бувають теж іконостаси малі. Вони мають менше число рядів чи поверхів. Є іконостаси навіть із одним тільки рядом ікон. Ці однорядні іконостаси доконче мусять мати ікону з Тайною Вечерою над Царськими Дверми.

### IV) Конечність Іконостасу.

Чи Іконостас конечний по наших українських католицьких церквах? Безперечно. Іконостас повинен бути в кожній нашій цер-

кві, бо без іконостасу неможливо виконати багато символічних літургійних чинностей у часі богослужень. Отак крім навчання людей вічних правд нашої віри іконостас потрібний, щоб належно виконувати численні літургійні чинності богослужб. Іконостаси були в Україні від початку християнства.

Це неправда, що Отці Замойського Синоду відкинули іконостас, як під проводом митрополита Кишки зібралися в місті Замості, щоб упорядкувати справи нашої Церкви в 1720 році. Навпаки, зібрані Отці виразно зазначити, що треба зберігати всі законні та пошани гідні передання та звичаї Східньої Церкви. Іконостас же це складова частина східніх церков.

Львівський же Синод із 1891 року під проводом митрополита Сильвестра Сембратовича виразно наказав, що іконостас має бути в кожній українській католицькій церкві. Он рішення Синоду: "Йдучи за давнім звичаєм, ми приказуємо, щоб іконостас був у кожній церкві, бо він конечний, щоб належно зберігати літургійні чинності". (Чинності і рішення Руського провінціяльного Собора в Галичині, 1891, 142 стор.).

**V) Прикмети Східніх Ікон.**

Слід зауважити, що іконостасні ікони мають бути виконані в візантійськім стилю та в східнім дусі, щоб могли побуджувати людей до побожности та богопочитання.

Східні ж ікони представляють Святих в удуховленім настрою, щоб підносити духа глядачів до неба. Східні мистці-малярі не брали за взори малюнків людей із щоденного життя, як це робили західні малярі. Східні ікони надзвичайно удуховлені, не мають у собі нічого змислового, як це буває в іконах Рафаїлі, італійського маляра; східні ікони тхнуть покутним духом, бо їхні автори, це ченці покутники, що проживали по манастирях.

Оттакі ікони підносять духа до Бога та вказують людям правдивий шлях до неба; цей шлях вистелений покутою, молитвою та розважанням вічних правд віри. Східні ікони так живо змальовані, що Святі зображені на них, здається, проживають посеред людей своїм духом і прикладами, якими заохочують людей іти їхніми слідами дорогою досконалости та святости.

# ПЕКЛО

Подав о. М. Оленьчук

(Дещо з проповіді старого місіонаря-Редемпториста)

ДЕ є пекло? Тут під нашими ногами. Про це говорить Св. Письмо. Коли Господь вибрав Мойсея на вождя ізраїльського народу, то ізраїльтяни, йдучи за голосом трьох бунтівників, Корея, Датана й Авирона, не хотіли його слухати. Мойсей їх напоминав, але вони не хотіли покоритися. Врешті Мойсей сказав: "Як вони згинуть звичайною смертю, то мене Бог не післав, але як земля відчиниться і пожре їх і все, що до них належить, і живі підуть до пекла, то пізнайте, що зневажали Бога". Як тільки перестав говорити, земля розступилася і пожерла їх з їхніми шатрами і всіми маєтками і живі дісталися до пекла. Так! Пекло є тут під нашими ногами.

Грішнику, чи не боїшся, що і під тобою земля розступиться, як ще зробиш один крок в той бік, де ти давніше грішив? Приглянься пекольним воротам, про які говорить Ісус Христос, що цілою своєю силою будуть боротись проти Церкви, але не переможуть її.

Приглянься тим воротам. Що за грубість, що за сила, що за величина. Ти може бачив в'язничні двері, сильні оковані залізом. Чому? Щоби в'язані не повтікали.

Чогож прокляті не доконали б, якби ті ворота пекольні не були сильні? Такі ворота тільки Божа рука могла сотворити. Ця рука їх відчиняє, щоб грішник увійшов до пекла, але ніколи не відчинить, щоб його пустити на волю.

Говориш: "Не буду сам в пеклі". Правду кажеш, але чи знаєш, яких будеш мати там товаришів. Увійди і побач!

Підлога там з вогню, смоли й сірки. Стіни пекла це розжарене каміння, з якого сипляться іскри. Стеля то одна маса вогню. В огні проклятий живе, вогнем віддихає.

Грішнику, в церкві тобі за душно! Ти виходив з церкви, уникав її. А в пеклі? В цій задусі будеш замкнений не на кілька годин, але назавжди.

Прокляті в пеклі плачуть, бо болять їх очі від диму; плачуть, бо все їх болить; плачуть, що небо стратили і що ніколи в небі не будуть. Плачуть зо злости, заздрости і розпуки.

А сатана глузує з них. За що ти тут знаходишся? За хвилину безсоромних розкошей; ти не хотів молитися, вислухати Службу Божу. То вже й не треба,—лежи тут. Ти радше йшов на пиятику між лихих товаришів;—вже їх в пеклі завжди будеш мати. Що вони тобі зараз поможуть? Ти не хотів слухати Господа Бога, а тепер мусиш слухати сатану.

Але пекольні муки не кінчаться на глузуваннях сатани. Сумління перероджується в пеклі у вічний біль, вічні терпіння та вічну свідомість сповнених гріхів. На землі можна сумління приглушити працею, заглушити забавами. В пеклі ніщо не відорве чоловіка від пекучих думок... І врешті найжахливіше, найбільше трагічне терпіння—це почуття втрати Бога.

Коли тепер грішиш і тратиш Бога, не дбаєш і далі гуляєш. Але як переступиш поріг вічности, зрозумієш, що ти був сотво-

рений едино для Бога і ніщо не вдоволить твойого серця хіба один Бог. Одне, едине бажання є гідне чоловіка: бачити Бога і любити Його. Але як умреш в грісі, побачиш, що це неможли-

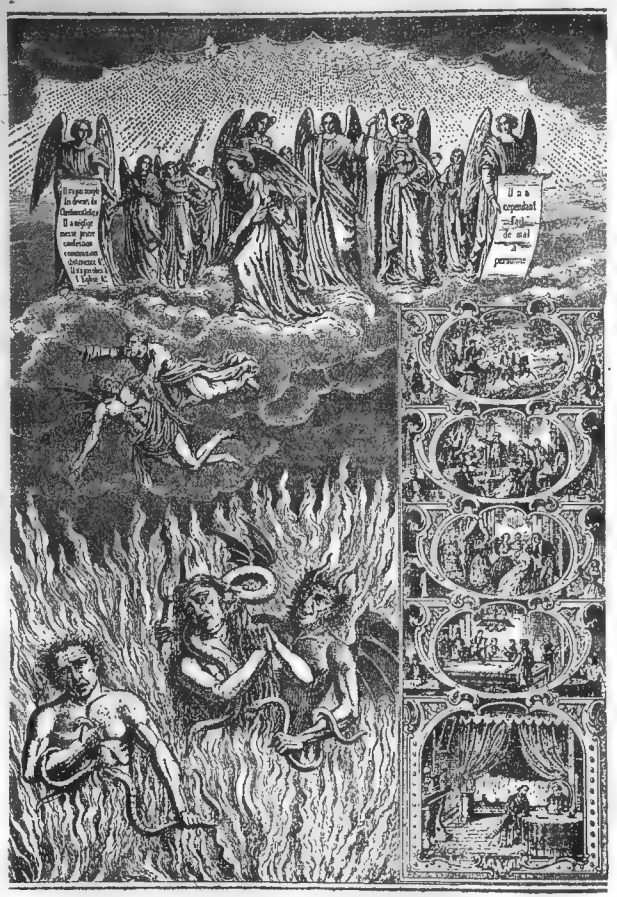

ве! Бога ти відкинув від себе і хоч твоя натура не перестане звертатися до Бога, твоє серце вирекlося Його. Чи ти не чув, як дитина заходиться від плачу, коли її заберуть від матері?



Так ти в пеклі, безпотішний в болю, позістанешся. Чи ти не бачив, як мати кидається на труну дитини, заки спустять її до гробу? Так і ти!

Є одна річ, яка могла б перемінити пекло в небо. Що то таке?

Якби Бог послав до воріт пекла ангела з такими словами: "Грішники, ви дуже терпите. Будете тут ще тисячу років, а потім прийде день, коли Бог випровадить вас звідсіль і дістанетеся до неба". На такі слова всі впали б навколішки, дякуючи Богові.

Але чи прийде ангол? Ні, ніколи!

На воротах пекла написано: "Хто тут раз дістанеться, той ніколи звідсіля не вийде". Чи видиш, що написане на стінах: "Навіки". Що написане на кожній іскорці? "Навіки". А на чолі проклятих? "Навіки". Чи чуєш голос дияволів? "Навіки".

Чи розумієш, що то значить "Навіки"? Ні!—Ані я не розумію, ані ти, ані ніхто інший. Наш розум затісний. Все можна змірити, поле, дорогу, віддаль землі від сонця. Одного не можна змірити. Вічности!

Припустім, що душа в пеклі може просити прощення. Що на це відповів би Ісус Христос: "Я тебе сотворив і відкупив для неба. Ти знаєш, що Я бажав цього цілим серцем. Для цього Я терпів і вмер, лишив Себе в Найсвятішій Євхаристії і дав тобі Свою Матір, бо Я щиро бажав твойого щастя. Я говорив тобі: Будь добрий, і будеш щасливий в небі; а як будеш злий, підеш навіки до пекла. Твій розум говорив тобі, що проступника чекає кара. А ти що робив? Не дбав... Я тебе не післав зараз до пекла, але чекав, щоб ти спам'ятався. Але ти не хотів. Я ще чекав, бо Я не хотів твойого прокляття. Але ти цілком збайдужнів на Мою доброту. Зближалася твоя смерть. Я давав тобі послідні упімнення, що вже йдеш назавжди до пекла. Але ти не хотів поправитися, ти хотів пекла. Ти вмер.—Я тебе судив і ти саме признав, що справедливо ти дістав те, чого хотів. Тепер приходиш просити прощення? Запізно! Я мушу бути справедливий супроти тих, що уникали гріхів і понесли багато жертв, щоб не дістатися до пекла. А тепер сказали б мені, що зістали обдурені".

Ми бачили пекло. Який з цього висновок?

Св. Тереса одного разу бачила місце в пеклі, призначене для неї, якщо не поправилася. Це місце завжди стояло їй перед очима, відобрало страх перед терпінями і додавало сили в спокусах; усе перенесла, щоб не дістатися до пекла. Нехай думка про пекло й на тобі зробить таке враження. Як спокуса зачне тобі докучати, заглянь до пекла. Коли підеш напиватися, чужоложити, красти, кривдити, положи ці гріхи на одній терезці, а на другій положи пекло. І застановися, чи варто за хвилину приємности засуджувати себе на вічну кару.

Ні!—радше вмерти як наразитися на гріх. А як маєш гріх невисповіданий, позбудься його якнайскоріше. Якби ти знав, що в коморі є яйце, з якого виведеться гадина, щоб тобі завдати смерть, ти його зараз розбив би. Так само твій гріх наражує тебе на вічну смерть.

Позбудься його, висповідайся!

# П'ятий Вселенський Собор

**(2-ий Царгородський, 553 р.)**

**(Відповідь Митр. Іларіонові)**

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ХОЧ Халдеконський Собор у 451 році осудив Евтихія та монофізитизм, що перечив у Христі дві відмінні природі, Божу і людську, всетаки монофізити, приклонники осудженого грецького архимандрита усунулися до Арабії, де здобули доволі значну силу.

Теодора, жінка Юстиніяна, намовила свого мужа, щоб він попробував здобути собі прихильність монофізитів осудженням так званих **Трьох Глав.** Ці три глави вміщали винятки писань трьох церковних писателів, що поборюючи монофізитизм, схилялися до несторіянізму. В їх писаннях були дійсно деякі релігійні блуди. Ці три письменники це Теодор із Мопсвестії, Теодорет із Киру, та Іва з Едеси.

Цар Юстиніян бажав, щоб Папа Вігілій судив ці три глави, але він відмовився. Тоді цар звелів арештувати його.

Юстиніян пробував різних засобів, щоб намовити Папу Вігілія осудити три глави. Папа відмовився осудити згаданих трьох письменників, бо вони були відреклися своїх писань і халкедонський Собор признав їх за православних. Якщо б згадані письменники були тепер осуджені, так це підорвало б значення халкедонського Собору, а цього тільки й бажали собі монофизити, бо згаданий собор був осудив їх.

Цар Юстиніян змусив царгородського і інших східніх патріярхів підписати царський едикт, що осуджував три глави. Папа Вігілій, прибувши до Царгороду в 547, викляв за те патріярха Мину, хоч Мина був підписав осудження згаданих трьох письменників під умовиною, що й Папа потвердить це осудження. Уряд царя змушував східніх єпископів до підпису осудження трьох глав, обіцюючи єпископам, що **порозуміється з Папою.**

Західні ж єпископи були проти осудження трьох глав, бо це не годилося чинити, щоб подобатися монофизитам. Ув'язнений Папа Вігілій не мав спокою. Цар і його прихильники єпископи, що покорилися царській волі, невпинно докучали Папі, щоб він осудив ці глави. Папа не витримав натиску, і підписав осудження трьох глав і прийняв назад до єдности віри виклятого патріярха Мину. Проте Папа додав: **"Зберігаючи в усьому пошану до Халкедонського Собору**. Історик Дюшен додає: "Це застереження було таке ясне і докладне, що жаден монофизит не годен був підписатися під ним, не відрікаючись уповні своєї єресі". (Revue de questions historiques, 1884, p. 406).

Це ж не запокоїло розбурханих духів. В 552 році Папа предкладає цареві скликати вселенський Собор, щоб залагодити спір викликаний дискутою про три глави. Цього самого року помер царгородський патріярх Мина. Новий патріярх Евтихій вислав



Папі Вігілієві листа, де заявив, що він приймає всі чотири вселенські собори і послання керівників Апостольської (римської) катедри. При цьому він благав осудити три глави на соборі під проводом Папи. (Діянія Всел. Соборов, Казань, 1873, V, 22-23).

Папа Вігілій, відповідаючи йому, заявив, що рішення не може противитися постановам халкедонського Собору. (Діянія..., V, 23-25).

Зачалися переговори між царем і Папою в справі вселенського Собору. Це мав бути п'ятий вселенський Собор. Отут слід звернути увагу на фальшиве висвітлення справи, що його подає митр. Іларіон у своїй книжці (88 ст.). Говорячи про цей собор, митр. Іларіон каже: "Підчас V Вселенського Собору в 553 р. папа Вігілій настоював, щоб Захід мав стільки ж представників, як і Схід, але Собор з ним не погодився,—папі давалося число представників таке саме, як і кожному іншому з чотирьох патріярхів. Цебто на Сході дивилися на Папу, як на одного з існуючих патріярхів" (88 ст.).

**Поперше,** Шановний Автор неправдиво твердить, що Собор рішав про число представників на соборі. Це була справа між Папою Вігілієм і царем Юстиніяном. Папа хотів, щоб на соборі було рівно число західніх і східніх єпископів. Цар бажав мати куди більше східніх єпископів, що були підляглі візантійському цезаропапизмові, ніж західніх, що відважно противилися осудженню трьох глав і прохали Папу не осуджувати вже давно померлих письменників.

**Подруге,** Папа не погодився на собор. Цар сам скликав його. Цим царським собором проводив патріярх Евтихій, бо Папа Вігілій відмовився брати в ньому участь. Всетаки цар Юстиніян і Отці Собору своєю поведінкою недвозначно виказали верховодство Римської Апостольської Столиці в проводі Христової Церкви.

І так: Цар Юстиніян, бажаючи з'єднати собі навіть тих, що на соборі не погоджувалися з осудженням трьох глав, заявив у грамоті, що Папа теж є за осудженням. Далі пише в грамоті: "Ми прохали (Вігілія) через своїх висланців і через декотрих із вас (єпископів), щоб він прибув на собор... Ми ж у своїх грамотах питали **його** (папу) і вас про це. Нехай глави будуть усіма осуджені або **він** (Вігілій) **відкрито об'явить свою гадку!** Але він відповів нам, що він самостійно (окремо) виявить нам свою гадку". (Діянія..., V, 22-23).

Хоч і цар самовільно без згоди Папи відкрив синод, скликуючи підляглих собі єпископів, проте всіма силами намагався переконати зібраних єпископів, що він порозумівся з Папою в цій справі.

Що більше! Всі три східні патріярхи з 17 єпископами вибралися до Вігілія, благаючи його, щоб узяв участь у соборі і допоміг осудити три глави. Папа відповів, що на другий день об'явить свою гадку, і цілий собор відложив своє засідання до наступного дня! Чи це не доказ авторитету Папи? (Діянія Всел. Соб., V, 25).

І знову приходили єпископи до Папи і годилися відложити соборові засідання, аби тільки Папа прийшов на собор. Папа від-

повів, що він повідомить царя про своє ставлення до трьох глав. (Тамсамо, 28 ст.).

Коли ж ні цісареві, ні членам зібраного Собору не вдалося намовити Папу Вігілія взяти участь у соборі, тоді Собор постановив самостійно діяти без Папи. На засіданнях читали винятки з писань трьох повище згаданих письменників, яких бажали осудити по волі царя. Саме тоді Папа повідомив царя, щоб собор здержався від усякого осуду, бо це було б проти канонів, якщо Апостольська Столиця вперше не видасть осуду про ці глави. І дійсно Отці Собору чекали, поки аж 14-го травня Папа не видав свого рішення. Документ папський звався "Конститута". Папа там осудив 60 еретицьких висловів Теодора, але його самого не викляв. Таксамо Папа поступив із писаннями Теодорета. При тім Папа заявив, що не вільно виклинати Іви, бо халкедонський собор признав його за православного. При тім Папа викляв всі навчання звя'зані з несторіянством і евтихіянством. Накінець "властю Апостольського престола" заявив, що все те, що було сказане про три глави, не має жадного значення, якщо воно не погоджується з "Конституто̀ю".

Документ папський передано цісареві, але він не прийняв його, бо не був по його бажанню. Папа не осудив осіб, але тільки деякі вислови згаданих письменників. Проте цар не здався. Він обманив Отці собору, заявляючи, що Папа осудив згаданих письменників. Он він пише до собору: "...Вігілій ясно показує, що він завжди відвертається від нечестя цих трьох глав" (Діян... 167). Отак імператор візанський бажав обманити Отців, щоб вони видали осуд проти трьох глав під покришкою папського авторитету. Якщо б Папа був такою маленькою "осібкою" в Церкві, як митр. Іларіон хоче представити його своїм читачам, так ні цар, ні Соборові Отці, не були б так сильно намагалися здобути собі його. Під "мнимим" авторитетом і згодою Папи, як це представив Юстиніян Отцям, Собор осудив три глави і трьох згаданих письменників і їх оборонців. (Діян. Всел. Соборов, V, 187-188).

Засуд згаданих трьох авторів, осуджених у трьох гласах, стверджував, що Папа Вігілій теж осудив три глави, хоч Папа Вігілій був тоді на засланні цебто ув'язнений царем Юстиніяном. Мучений і ув'язнений Папа Вігілій не витримав тортур вигнання і по пів року страждань дійсно осудив три глави і затвердив рішення Собору. (Діянія Всел. Соборов, V, 204-207).

Осягнувши свою ціль Юстиніян випустив на волю ув'язненого Папу. Папа Вігілій вибрався до Риму, але до Риму не доїхав, бо помер у Сиракузах у 555 р.

Цар Юстиніян не притягнув до Церкви монофізитів, хоч стільки терпінь завдав Папі Вігілієві. Слід зазначити, що всі ці махинації та інтриги царя Юстиніяна виказують значення Папства в очах Східньої Церкви.

Так Отці Собору, як і деспотичний цар всіма можливими та неможливими засобами намагалися притягнути на свою сторону Папу Вігілія, бо знали, що без його потвердження рішення Собору не матимуть сили. Цар покликується на рішення Папи, щоб



прихилити до себе інших єпископів, хоч скриває дійсне ставлення Вігілія до трьох глав.

Папа Вігілій не виявив смілости, бо не потрапив рішуче опертися напорові царя Юстиніяна. Проте його слабість не є жадним аргументом проти папської непомильности, бо винятки з писань трьох церковних письменників були дійсно єретичні і можна було їх осудити, хоч цього вже не треба було чинити, бо вони показалися й халкедонський Собор прийняв згаданих трьох письменників як правовірних, бо вони були відкликали свої твердження. Папська слабість і брак рішучости не є теж доказом, що Папа Вігілій не був свідомий, що він—Голова Христової Церкви і що має обов'язок і право рядити нею. Вігілій викляв царгородського патріярха Мину за підписання осуду трьох глав без повідомлення Папи, заявляючи, що виклинає його "властю блаж. Петра, замість якого Господь зволив вибрали собі нас на службу" (Тамсамо, 173 ст.). Він рішуче запротестував проти царя, кажучи: "Я протестую, бо хоч ви ув'язнили мене, ви не годні цим зв'язати блаж. апостола Петра" (MI 69, 115). Він пише до царя: "Я мушу уважати на права, що Бог дав мому престолові" (Hefele, —L., III, 22).

Для зібраних на Соборі Отців голос Папи Вігілія був рішаючий. Ті, що підписали осуд трьох глав перед приїздом Папи до Царгороду, заявили цареві, що їх підпис не має вартости, якщо Папа не підпише осуду.

Отці Собору пишуть: "Нехай знають, що ми **справедливо** прийшли до цього рішення, **бо все це вчинено згідно з наставленням** (поручення) **Вігілія**, (О. Ц., 86), бо Отці були повірили цареві, що Папа теж осудив глави.

Чому ж цар Юстиніян і Отці Собору так журилися Папою Вігілієм і всіма силами намагалися змусити його, щоб потвердив їх осуд трьох глав? Чи можна пояснити авторитет Папи величчю Риму? Ні, бо Рим був тоді малим князівством, що залежало від Равенни, яка належала до грецького царства. Сливе вся Італія була тоді в руках остроготів. Отож Папа Вігілій не мав ніякого політичного значення, щоб імпонувати Східній Церкві. Так цар, як Отці бачили в ньому (Вігілієві) Намісника Христа на землі, тому й намагалися прихилити його до себе, щоб їх осуд мав канонічне значення в Церкві. Навіть як за опір Соборові Отці викреслили з диптихів ім'я Папи Вігілія, всетаки заявили, що ні цар, ні Собор не хоче зривати з Апостольським Престолом Петра. Соборові Отці порабськи підчинилися цареві та вимазали з диптихів ім'я Вігілія.

Проте пізніше Папи признали цей собор за вселенний, бо він нічого злого не рішив проти віри, а тільки осудив померлі особи.

Перша Книга

ДИТЯЧІ ТА ЮНАЦЬКІ РОКИ СВ. АЛЬФОНСА

Перший Розділ

# Народження і Дитячий Вік Альфонса

о. М. Щудло ЧНІ.

### 1. Народини.

АЛЬФОНС уродився 27 вересня 1696 року в Маріянелля, маленькому сільці, що віддалене від Неаполю на дві і пів американської милі. Панство Лігорії мали там літню віллю, де батьки Альфонса проводили свій вільний від зайнять час.

Дон Йосип Лігорій був неаполітанським шляхтичем і капітаном у королівській флоті. В той час еспанські віце-королі володіли Полудневою Італією. Це не було володіння займанців, що гнобили та використовували частину італійського народу, що над нею панували. Це було радніше династичне панування володарів, що походили з Еспанії, але душею були віддані народові, якого були королями, хоч їхні симпатії схилялися до Еспанії.

За два століття подібного панування сильні зв'язки крови, приязни, штуки, культури та звичаїв витворилися між еспанцями та неаполітанцями, що творили своє власне королівство, з власним королем, урядом і військом.

Альфонс Лігорій мав славну, предківську минулість. Згадка про його предків сягає 1190 року, коли Марко Лігорій був губернатором Неаполю. Родина Лігоріїв, з якої походив Дон Йосип, втішалася повагою та пошаною в цілому неаполітанському королівстві. Доступ до найвищих державних урядів був завжди широко відчинений для її членів. Батько Альфонса, Йосип, людина рішуча та запальна, вибрав собі військову карієру та вступив до королівської флоти.

Мати Альфонса, Донна Анна Каталіна Анджеліка Кавалієрі, мала в собі еспанську кров, бо походила з еспанського роду, що в половині сімнадцятого століття поселився в Неаполі. Анна провела молодечі свої роки на молитві, праці та піклуванні неулічимих в однім шпиталі. Була це високо-культурна, скромна та надзвичайно побожна жінка. Молитва та праця заповняли її дні. Була надзвичайно скромна та любила самоту, може тому, що заранні дитинства стала сиротою, як померла її мати. Християнські чесноти, любов до ближнього, співчуття для хворих і страждучих з'єднали Донні Анні Кавалієрі загальну пошану поміж тими, що знали її.

Оттаких батьків мав Альфонс, основник Чина ОО. Редемптористів, один із найбільших Учителів Католицької Церкви, славний мораліст, надзвичайно здібний і ревний місьонар, превеликий почитатель Пречистої Діви Марії, надзвичайно плідний аскетичний письменник і апологет, покровитель католицьких моралістів і сповідників. Гаряча італійсько-еспанська кров плила в його жилах, що й вияснює його подивугідну працьовитість і самовідданість добру своїх ближніх.



Дон Йосин і його подруга Анна часто виїзджали до літньої віллі в Маріянелля, щоб віддалитися від міського руху в Неаполі. Маріянелля положена в лісах, зо свіжим повітрям, гарним підсонням і голубим небом чудово надавалася на відпочинок по трудах військового життя.

### 2. Хрещення.

В цій затишній і спокійній Маріянелля герой цієї книжки, АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ, прийшов на світ, сповняючи радістю серця молодих подругів, бо Альфонс був їх первенцем. Це була сьома година врано 27 вересня 1696 року. Втішені батьки забрали свого синка до Неаполю й занесли його до хресту два дні по його народженні. Ще досіль зберігається в церкві Матері Божої Дівиць записка про його хрещення:

"Я Йосип дель Мастро, парох, охрестив 29 вересня в суботу Альфонса, Марію, Антонія, Івана, Франциска, Косму, Даміяна, Михайла, Ангела, Гаспара Лігорія, сина дон Йосипа Лігорія і донни Каталіни, Анни Уавалієрі, подругів. Грація Порпора тримала його до хресту. Він уродився 27 згаданого місяця".

Родина Лігорих була широко відома мешканцям Неаполю, тому мала багато приятелів. Ці знайомі та приятелі прийшли скласти побажання щасливим батькам у дні хрещення Альфонса. Між гостями був теж приятель Дон Йосипа, відомий королівський місьонар, отець Франциск Єронім. Був він ревний Христовий апостол і людина наділена щедрими Божими дарами. Складаючи побажання батькам Альфонса, отець Франциск схилився над колискою Альфонса, що немов анголя спав спокійним сном. Дивлячись на невинне, йно охрещене дитя, очі отця Франциска засіяли дивним світлом і сильне скупчення опанувало його. По кількох хвилинах промовив до Анни, пророкуючи майбутність малому Альфонсові: "Оце дитя буде довго, дуже довго жити. Він (хлопець) не помре, не досягнувши 90 року життя. Буде єпископом і доконає великих діл для Ісуса Христа".

Пророцтво святого місьонаря дослівно справдилося. Альфонс був людиною, що проживала для Ісуса Христа та всі сили віддала для слави Божої й спасіння безсмертніх, людських душ. 26 травня 1839 року Святий Альфонс Лігорій і отець Франциск Єронім були зачислені до Святих католицької Церкви.

Мешканці Маріянелля почувалися вдячні Божому Провидінню за те, що в їх громаді народився Альфонс, один із світочів Христової Церкви, бо ім'я місцевости завдяки Альфонсові стало відоме по всім світі, бо ж усюди трудяться Сини Святого Альфонса. При вході до Маріянелля видніється мармурова плита з портретом Альфонса та написсю, що подає оцю інформацію: "Тут є дім, в якім народився Альфонс Марія Лігорій". В 1923 році мешканці Маріянелля поставили статую Святого Альфонса на публичній площі в місті, щоб кожен, хто проїжджає, бачив, що пам'ять про Святого не загинула в його родиннім сільці, сьогод-

ні невеличкім містечку. Дім же, в якім Святий побачив денне світло, згодом перейшов на власність ОО. Редемптористів. Зараз проживають у ньому декілька місьонарів і два Брати-помічники.

### 3. Вплив матері.

Донна Анна була одною з тих прикладних християнських дівчат, що вийшла заміж, щоб дати Богові ревних слуг. Сама була дуже побожна й намагалася побожно виховати свої діти. Солідне християнське виховання, що Альфонс від зарання отримав від своєї матері, підготовило в його душі ґрунт під діяння Божої ласки. Сам він признає цей нестертий вплив, що мати мала на нього в заранні його життя. Он його слова, що сам Святий висказав про благородний вплив матері на його дитячі літа: "Завдячую своїй матері все добро, що я тоді вчинив, і теж і те, що потрапив уникнути зло". Сама ж Анна отак висловилася в своїй старості про свого синка Альфонса: "Змалку Альфонс був святий. Він ніколи не вчинив мені ніякої прикрости".

Отець Танноя ЧНІ., перший біограф Святого, порівнює донну Анну до цариці Блянки, матері Св. Людвика, французького короля: Донна Анна "не вчащала до театрів, ані не ходила на сходини, але проживала вдома, займаючись Богом і своїми діточками", бо крім Альфонса мала ще семеро інших дітей: Антонія (1698), Магдалину і Варвару, близнюків (1700), Каєтана Марію (1701), Анну Марію (1702), Тересу Марію (1704), і Геркуля Марію (1706).

Донна Анна сама мусіла займатися вихованням дітей, бо батько родини, Йосип, капітан королівської флоти, дуже мало бував удома. Дон Каєтан, ставши священиком, отак описує працю своєї побожної матері над вихованням дітей: "Кожного ранку мати будила та благословляла нас. Потім негайно вчила нас молитвою підносити серця до Бога. Вечорами збирала нас біля себе та вчила катехизму. По катехизмі відмовляла з нами вервицю та інші молитви на честь Святих". Дальше додає дон Каєтан, що мати чувала над дітьми, щоб вони не сварилися між собою і щоб "не сходилися з непевними приятелями".

Отак донна Анна надхнула Альфонса відразою до гріха та любов'ю до Бога і Пречистої Діви. Зерно набожности до Пресвятої Богородиці, що мати защепила в серці синка, розвинулося в велику любов до Божої Матері. Згодом Альфонс доказав свою набожність до Пречистої Діви не тільки численними проповідями в часі місій і реколєкцій, але й чудовою книжкою, **"Величі Марії"**, в якій викривається подивугідна глибінь любови та ніжности для Матері Спасителя та людського роду.

Як же Альфонс підріс, мати щотижня брала його до сповіді, до якої сама ходила. Донна Анна сама займалася вихованням дітей, хоч тоді був звичай повіряти його служницям. Чинила це тому, що сама знала, що таке зростати без материнського догляду, бо в дитинстві полишилася була сиротою по смерті матері. Альфонс радо йшов до сповіді до отця Паґано, що був духовним провідником Анни.

За першорядне виховання Альфонс був завжди вдячний своїй матері. "Мій батько, каже він, здебільша бував поза домом на морю, тому й не міг займатися вихованням своїх дітей. Цілий тягар виховання спав на матір. Я вчинив жертву й не їздив до Неаполю, як мій батько помер. Проте ніщо, хіба невмолима конечність зможе стримати мене, щоб я не поспішив до матері, як вона буде лишати цей світ. Піду, щоб бути при ній у цій хвилині". Альфонс дотримав свою обітницю. В 1755 році донна Анна смертельно захворіла. Альфонс удався до хворої та потішав її, хоч був змушений полишити її два дні перед смертю.



### 4. Батьківський вплив на виховання Альфонса.

Ніжна та добряча вдача донни Анни виплекала в Альфонсові лагідний, спокійний, слухняний тип шляхетної дитини. Дон Йосип, батько Святого, був людиною сильного, рішучого та військового характеру. Його вдача була холерична та строга. Як капітан флоти привик до послуху й дисципліни, тому безмилосердно вимагав цих прикмет від своїх підвладних. Це наставлення вносив він і до своєї родини. Так від Альфонса, як від інших дітей домагався абсолютного послуху, бо не терпів спротиву. Водночас був він і ревним християнином у засаді та практиці. В його корабельній кабіні було чотири статуї терп'ячого Спасителя, бо дон Йосип був гарячим почитателем Христових Страстей. Ці статуї зберігаються по сьогоднішній день у монастирі ОО. Редемптористів у Чорані, недалеко Салерна.

Батько повірив Альфонса побожному священикові Домінікові Боначчя, що визначався наукою й побожністю. Під вмілим проводом отця Боначчя в Альфонса скоро розвинулися сильна пам'ять, рефлексійна цікавість, надзвичайна пильність, дух працьовитости й порядку.

Альфонс слідував загальну програму наук, що тоді побирали діти шляхетських батьків. Учився математики, історії, фізики, астрономії, брав курси французької мови, але першзавсе прикладався до греки та латини і вправлявся в італійській поезії.

Інші вчителі доповнили його вишкіл, додаючи малярство, музику, спів, ба й військову штуку, що в тих часах була обов'язкова для всіх шляхтичів.

Дон Йосип любив музику, тому бажав, щоб його первенець Альфонс досконало опанував її. Альфонс мусів завчати її три години денно. Часом батько так далеко йшов, що замикав на ключ Альфонса з учителем музики в осібній кімнаті, щоб не скорочували приписаних трьох годин призначених на лекцію музики. Альфонс уже в старшім віці отак згадував цей час: "Який був я нерозумний! Скільки часу стратив я перед клявішами; Я ж мусів коритися виразній волі батька!"

В музиці Альфонс дійшов до великої досконалости. Це було зарядженням Божого Провидіння, бо згодом використав цю здібність, щоб уложити багато побожних пісень, якими заступив світські пісеньки поміж народом. Проте Альфонс любив музику. Він сам це стверджує: "Не думайте, що я ворог музики. Я люблю її. Я вповні віддавався їй, як був світським. Проте було б куди краще для мене, якщо б я був присвятив цей час любові Бога!"

Отак ніжність матері та рішучість батька різьбили криштальний характер Альфонса та інших дітей панства Ліґорих. Цей благородний вплив проявився виразно в пізнішім житті Альфонса, його братів і сестер. Магдалина померла в дитячім віку. Антоній став венедиктинцем і вступив до монастиря на Монте Касіно. Каєтан став світським священиком. Обидва визначалися святістю життя та великими чеснотами. Наймолодший брат Альфонса, Геркуль, одружився. Альфонс часто бував у нього, як приїжджав до Неаполю. Люіза та Анна стали черницями, а Тереса вийшла заміж за графа з Презенцано.

**5. Альфонс у школі Св. Йосипа.**

Ченці Филипівці мали різні архибратства в Неаполю, що звалися "ораторіями". До цих братств належали люди з різних соціяльних клясів; кожен клас мав свій відділ. Були ораторії для старших і молодших, для шляхтичів і міщан. Альфонс вступив до братства для шляхетських дітей десь зараз по прийнятті першого Святого Причастя. Мав він тоді около десять років, бо це був звичайний вік, в якому в тих давніх часах допускали дітей до першого Св. Причастя. Ораторій для шляхетських юнаків був присвячений Св. Йоссипові, обручникові Пречистої Діви Марії. Досіль маленька карточка пригадує, де сідав Св. Альфонс, бо на ній видніється напись: "Тут сидів Св. Альфонс, як був дитиною".

В школі ОО. Филипівців Альфонс вповні застосувався до приписаної програми, що була подібна до сьогоднішніх програм по католицьких школах. В цю програму входили. читання, спільна Божественна Літургія, регулярне принимання Святих Тайн, вправи в деклямації, театральні вистави та проходи. Здібні виховники застосовували до вихованців гасло Св. Пилипа Нерія: "Нехай хлопці бавляться і галасують, аби тільки не грішили!"

Хлопці ходили часто на проходи в ліси та на горбики, що окружають Неапіль. Там вони бавилися в різні гри. Раз товариші запросили Альфонса грати з ними в кульки, "бочче". Альфонс зразу відмовився від гри, заявляючи, що не має в ній вправи. Коли ж товариші наставали, він згодився й почав грати, кидаючи дерев'яними кулями. Самоопанування та спокій у грі запевнили йому перемогу над розбурханими товаришами. Альфонс виграв тридцять пунктів. Товариші, що програли, витягнули по монеті та дали Альфонсові. Проте провідник гри, що так наставав, щоб Альфонс прилучився до грачів, надто розгарячився програною та звернувся до Святого словами: "Чи це ти, що не вміеш грати?" І потвердив своє обурення лайкою. Альфонс почервонів і відповів товаришеві: "Як смієш зневажати Бога за декілька сотиків? Бери собі їх!" Віддавши виграні сотики, Альфонс покинув товаришів і віддалився від гри. Товариші не звернули на нього уваги та продовжали гру аж до вечора.

Ввечері провідник проходу дав знак, що треба було вертатися додому. Хлопці зібралися разом. Проввідник перерахував їх. Всі були за винятком Альфонса. По декількох хвилинах знайдено його в корчах. Альфонс клячав і молився перед іконкою



Пречистої Діви, що повісив на галузці. Вістка про це рознеслася поміж товаришами. Товариш, що зневажив його, закликав із жалем: "Я провинився супроти Святого!" Дон Антоній Вілляні, що був теж на проході, каже: "Вже з дитинства було видно, що Альфонс буде святий".

Альфонс проводив вакації в Маріянелля. Часом ходив із батьком на море. Там засвоїв собі багато порівнянь, що опісля вжив у своїх писаннях.

В школі Отці Филипівці організували театральні вистави. Відома в той час і дуже популярна була вистава про Св. Алексія. Драма складається з трьох дій. Герой драми це Св. Алексій, що змагається з дияволами. Альфонс грав ролю диявола. Він так чудово віддав її на сцені, що глядачі були "здивовані і захоплені", каже отець Танноя. Альфонс від дитинства проявляв ораторські здібності. Вони розвинулися з роками, допомагаючи Святому стати великим проповідником і місьонарем.

Завдяки стараннім батька, Альфонс розвинув великий хист у музиці. Дальші учителі вдосконалили в ньому цю здібність, що вчинила його одним із кращих церковних композиторів.

Дон Доминик Боначчя вишколював Альфонса в реторици та композиції. Це дало Альфонсові здібність писати, легко висловляти свої думки та виплекало в ньому ясний і прозрячний стиль композиції. Ця прозора простота це цінна прикмета всіх писань Святого Альфонса, бо завдяки трудові він потрапив приступно викладати навіть найтяжчі проблеми духовного життя.

Отак вроджена здібність, добрий християнський дім, старанне виховання, довгі та пильні студії, Божа ласка і праця над собою розвинули в юнакові Альфонсові цінні прикмети духа та розуму, які згодом вповні присвятив службі Бога, Церкви та душ. Хоч Альфонс мав великі природні здібності, проте слід зазначити, що його велич першзавсе полягала в праці над собою та в невтомнім труді дійти до досконалости в тих ділянках, в яких працював. Боже Провидіння підготовляло його до великої місії в Христовій Церкві, особливо в тій її частині, що була в неаполітанськім королівстві. Трудна, повна саможертви й праці, була ця місія, але Альфонс завдяки першорядному вишколові, що отримав в дитинстві якслід виповнив її. Місія ж ця це оборона Церкви, Римського Архиерея та чернечого духовенства перед зазіханнями світської влади і поборювання секуляризму й анти-клерикалізму, що з Відня перейшов до Неаполю, як в літі 1707 Австрія зайняла Неапіль, проганяючи еспанських володарів. З зайняттям неаполітанського королівства австрійками й володінням нових королів зачалося гонення Церкви, яку Альфонс так любив.

# Духова Постать Мучениці

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Папа XII-ий, проголошуючи Святою Марійку Горетті, промовив отак до тисячів народу, особливо молоді, що залягли були площу Святого Петра та виповнили Папську базиліку 24 червня 1950 року: "В цей осяйний вечір, у цій містичній базиліці владою Господа Нашого Ісуса Христа піднесено до найвищих почестей покірну дочку народу"... Дальше Святіший Отець заявив, що життя Марійки подібне до Євангелії своєю простотою, колоритом і навіть трагічним кінцем. Серце Найвищого Архиерея сповнилося радістю, як поглянув на непроглядну масу молоді. Вдоволення появилося на його старечім обличчі. З уст поплили слова: "В сьогоднішнім, схаотизованім світі не тільки маленьке число вибранців, але безмежна маса душ стала очарована прикладом Марійки".

Папа щераз підкреслив її невинність: "Вона боролася за чистоту, як теж і за панування духа над матерією, за слухняну любов для батьків, за саможертву в щоденній, тяжкій праці, за любов до молитви та Евхаристійного Спасителя".

Потім Святіший Отець, попрохав усіх приявних, батьків і дітей урочисто зложити заяву проти "модерної змови проти моралі". Він домагався, щоб усі зложили цю заяву в присутності матері Марійки, "що виховала її для мучеництва і тепер не сумує, але навколішках молиться до неї. Над брудним баговинням світу простягається прегарне небо". Накінець Христовий Намісник звернувся до мучениці, благаючи її заступатися перед Всевишнім за всіх тих, що слухали його.

Отак Святіший Отець, змальовуючи чесноти та мучеництво Марійки, вказав, що її приклад це оборона та спасенна наука про гідність жінки.

Западав вечір і сумерк заляг площу Святого Петра. Нагло над папським троном з'явився образ мучениці посеред осліплюючого світла. Заграли дзвони Святого Петра, що їх підхопили всі церкви Риму.

35,000 народу взяли участь у канонізаційній Службі Божій на другий день у базиліці Святого Петра. Виставлено воскову статую мучениці, яку опісля перенесено до церкви Святого Івана та Павла, де була подячна тридніка.

Деякі журналісти спитали Асумпту, як вона потрапила виховати дочку на героїню. Мати скромно відповіла: "З дитинства я поставила її на добру дорогу й там держала її, завчаючи любити Бога та Його Святу Матір."

Наслідки християнського виховання її саму здивували, бо додала: "Хто б колись був мріяв про щось подібне!"—Хоч земська мати не посміла мріяти про мученицю, за те небесна Мати, Пречиста Діва, яку Марійка сердешно любила та почитала, мріяла про це та приготовляла її до нього.

В часі Служби Божої 25 червня 1950 Святіший Отець промовив



до народу: "Повні зворушення ми молилися до нової Святої. Це був день юнацьких душ, що свято гордяться прославленням їхньої товаришки та черпають з її прикладу могутні спонуки до побожности та мужности.

Це був день великодушних душ, день усіх тих, для яких католицька віра це дійсність, дорогоцінний скарб, і найвище добро.

Це був день лагідних і миротворних, спокійних і трудящих душ, що тяжким трудом здобувають щоденний хліб; день тих, що здані на Боже Провидіння роками двигають життєвий хрест, поки Господь не здійме їм його з плечей на порозі вічности.

Світ мало думає та ще менше говорить про ці душі, проте вони рятують нарід і батьківщину посеред завірюхи.

Це був день християнської родини. Молоденька, дванадцятилітня Марійка Горетті, що так скоро відійшла з цього світу, була дозрілим овочем домашнього вогнища, де панує молитва, де діти бувають вихована в Божім страху, в послусі для батьків, в любові до правди, в стидливості та чистоті, де змаленьку завчаються вдоволятися малими речами, помагати батькам у праці, де життя та релігійна атмосфера лучать їх з Христом і допомагають зростати в ласці.

Ох, який це давній і успішній метод виховання, якого ніщо негодне заступити! Добробут і щастя родини занепадають, як його занедбають!"

Дальше Святіший Отець порівнює Марійку з Агнетою, римською мученицею, бо обидві сяють тим самим чаром. Обидві прикрашені простотою, лагідністю та чистотою. Обидві були простодушні, обидві лагідні, бо опанували себе, бо ж не можлива лагідність без самоконтролі, обидві залюблені погеройськи в чистоту.

Висвітлюючи ці чесноти, не слід забувати про мужність Святої, бо ж мужність це захист і плід чистоти.

Марійка була чиста і за чистоту померла, щоб гріхом не образити Бога. Не йде тут про обіт чистоти, яким чернечі душі посвячуються Богові, бо може ні мати, ні дочка ніколи не думали, щоб Марійка ставала черницею. Асумпта вчила її шанувати чистоту, щоб так зберегти себе невинною для майбутнього мужа, з яким мала заснувати нову родину на славу Божу. Оттому, якщо Марійка взагалі думала про свій майбутній стан життя, так вона правдоподібно мріяла піти слідами своєї матері.

Християнська ж чеснота чистоти, чи вона пробуває в посвяченому Богові дівицтві чи в християнськім подружжі, не є тільки негативною прикметою, яку нераз висміюють світовики...

"Як сильно помиляються ті, каже Святіший Отець, що вважають дівицтво за вислід незнання чи простодушности маленьких душ без пристрастей, палкости та досвіду, тому й вони співчутливо сміються з нього. Як може той, хто піддався без боротьби змисловості, зрозуміти ту мужність, що потрібна, щоб опанувати довгими роками ба й усе життя ті таємні зворушення та порухи змислів і серця, що по упадку в первородний тріх бушують у людськім тілі? Яка мужність потрібна, щоб невпинно опиратися цікавості все бачити, все чути, всього доторкатися, щоб від-

важно ступати посеред брудного світу нехтуючи спокусами, погрозами, приманами та кпинами?

Ні такі Святі, як Агнета в вирі поганського оточення, чи Людвик Конзага в свавільних, ренесансових дворах або Марія Горетті в товаристві безстидної особи, не були несвідомі чи безпристрасні! Вони були сильні тою надприродною мужністю, якої зародок ми всі отримали при хрещенні... Завдяки пильному та невпинному вихованню ця мужність видає прерізні плоди чесноти..."

Марійка Горетті була сильна та мужна; розуміла вартість чистоти, тому й вибрала смерть, щоб не сплямити свого дівицтва. Молилася, поручалася Пречистій Діві, уникала спокусника не залишалася ніколи сама вдома, як був там Олександер, бо лякалася небезпеки... "Марійка—сказав Святіший Отець,—не є маленька та слабенька душа. Вона—героїня, що не зважає на біль, а тільки на гидкість гріха, хоч за це грозить їй ніж убийника".

Богу дякувати є багато ще в світі дівчат, що шанують і дорожать своїм дівицтвом. Має їх і український нарід так у Америці, як і в Україні. Знаємо, що деякі дівчата немов левиці боронили свою чистоту перед большевицькими напасниками...

Ці чисті, скромні, невинні дівчата це ті лілеї, що прикрашують наші родини та наші парафії розкинені тепер по всіх частинах світу. Вони втішаються подивом сильнішого полу, але при тім уміють викликати пошану для своєї невинности в усіх, хто пристає з ними.

Марійка шанувала свою чистоту, бо змалку завчили її, що Бог сотворив нашу душу, Христос відкупив її своєю кров'ю, щоб люди могли колись царювати повік за своїм Творцем у небі. Людське ж тіло це помешкання душі, в якій пробуває Святий Дух, якщо вона в Божій ласці. Наше тіло стається помешканням Христа, як приймемо Його в Святім Причасті. Оттому християни шанують своє тіло та бережуть його чистим, зберігаючи його гідність так у дівицтві, як у християнськім подружжі, що освячує людську любов і вможливлює збереження та поширення людського роду, бо подруги співпрацюють з Богом у сотворенні людських істот.

Чистота Марійки була мужня, тому вчинила її героїнею, подивугідним взірцем для всіх християнських дівчат, що бажають посвятити Богові свої дівицтво або пожертвувати його для збереження людства, стаючись гідними матерями.

Чистота не є самолюбною чи холодною чеснотою. Тільки душа, що любить Христа, може бути дійсно чиста. Душа ж, що любить Христа не може бути шорстка чи нелюдська.

Така ж була чистота Марійки Горетті. Батьки вже змалку вчили її ненавидіти гріх, любити чесноту, шанувати Божий Закон і власним прикладом підтверджувати свою науку, бо були добрі християни. Не дивно, що й Марійка просяклася їхнім духом...

Українські дівчата, читаючи оцю книжечку, не повинні спочувати Марійці немов слабій дівчині, але дивитися на неї як на героїню Христову, що показує їм своїм прикладом, як повинні вони проживати, бо в житті потрібний ідеал, що підносить нас



понад сіру буденщину та вчить жити по-Божому поміж людьми на землі.

Марійка Горетті своєю геройською смертю полишила кривавий заповіт усім дівчатам світу: Будьте чисті, бо чистота рівняє Вас з анголами! Працюйте, бо праця та молитва зберігає Вас чистими посеред зіпсутого світу! Пам'ятайте про те, що Божий Закон обіцює і чим грозить, так будете добрими християнками і дійдете до неба, де жде на Вас небесний Отець!

**1) Як довго не було Папи по смерті Св. Петра, що був першим Папою та видимим Головою Христової Церкви на землі, бо Христос сказав до нього: "Паси Мої вівці!"?**

В тім самім році, як Св. Петро помер у Римі мученичою смертю за переслідування Нерона, вибрано його наслідником Святого Лина, що був Папою та рядив Христовою Церквою аж до 76 року по Христі.

**2) Багато людей не вірять, ба й сміються з того, що священики забороняють перепинення народин... Що з цього буде?**

Хто грішить, той буде покараний. Зухвалі мудрагелі своїми дотепами та сміхом не змінять гріха у чесноту. Штучне перепинення народин це тяжкий гріх. Хто допускається його та не хоче поправитися, той не може приступати до сповіді та Св. Причастя, бо він упертий грішник. Ніякий священик не може дати йому розгрішення, поки щиро не покається й не прирече зірвати з тим ганебним надужиттям, що ображає Бога та противиться гідности християнського подружжя.

**3) Я допустилася вчинку, що уважала за гріх. Потім довідалася, що це не гріх. Чи я згрішила та маю з цього сповідатися?**

Ви згрішили через незнання. Це був дійсний гріх, бо ви думали, що це гріх.. Якщо ви думали, що згадане діло це тяжкий гріх, то ви допустилися тяжкого гріха; тому треба з цього висповідатися. Коли ж ви думали, що це легкий гріх, то недокінче сповідатися, бо нема обов'язку сповідатися з простительних гріхів. Бог прощає їх і без сповіді за акт жалю чи любови.

**4) Чому нікотрий Папа не прибирає собі імени "Петро". Є різні імена між Папами, але покищо не було Петра II-го?**

Не знаємо, чому жадний Папа не взяв собі ім'я Петра. Може Папи це роблять з пошани до першого Христового намісника на землі.

Між християнами існує **легенда,** оперта на деяких приватних об'явленнях, що за Петра II, Римського Папи, прийде кінець світа. Це тільки легенда. Ніхто не є зобов'язаний вірити в цю легенду, ані в приватні об'явлення, на яких воно спирається. Католики мають вірити тільки в те, що Бог об'явив і Христова Церква подає до віруванння.

**5) Чи то гріх щось украсти та з'їсти, якщо хтось голоден?**

Це залежить. Якщо хтось дуже голоден і не має ні гроша, ні не може дістати милостині, ані заробити собі на прожиток, тоді крадіж ко-

нечної поживи не є гріхом. Хто це робить, той не сміє брати більше ніж треба, щоб заспокоїти голод.

**6) Що стається з ангелом Хоронителем, як людина помре?**

Ангел Хоронитель це сторож людини в часі її життя на землі. Він боронить її перед напастями диявола, подає добрі поради та помагає спастися.

Ангел не йде з душею до чистилища. Проте деякі богослови твердять, що ангели Хоронителі молять ся в небі за ті душі в чистилищі, якими вони опікувалися на землі, ба й часом відвідують і потішають їх серед мук чистилища.

В небі ангел Хоронитель буде нашим приятелем, хоч уже не будемо потребувати його помочі, бо блаженні в небі не мають ніяких небезпек і нічого вже не бояться. Вони прожи-вають щасливі в домі свого Небесного Вітця, що ділиться власним щастям зо своїми улюбленими дітьми..

**7) Як треба тримати плащеницю в часі обходу?**

Плащеницю треба нести так, щоб намальований Христос дивився завжди вперед цебто голова малюнку має бути назаді а ноги на переді цебто треба нести його ногами вперед.

**8) Який малюнок має бути на плащениці?**

На плащениці має бути намальований образ самого Христа, цебто Його тіло, як воно лежить у гробі. Плащениця має бути поблагословлена. Хоч нема осібного чину благословення для плащениці, проте вживається чин благословення ікони, бо плащениця це ікона.

## СМІХОВИНКИ

—Чим ти, Івасю, так замузав руки?

—Лице вмивав, он що!

---

Леся: І уяви собі, він обіцяв мені, що оженитьсяся зо мною, хоч фактично знає мене всього два тижні.

Олена: Власне, тому...

---

Гість сів за стіл до родинного обіду.

Мама до малої донечки: Марійко, чому ж ти не поклала ножа і вилок коло пана?

Марійка: Хіба він їх потребує? Та ж тато сказав, що він їсть, як кінь!

---

—Скажи мені, Михасю, що означає приповідка: "Рука руку миє"?

—Те, що обидві руки є брудні.

---

На вулиці зударилися дві автомашини. Шофери вискочили з возів і оправдуються:

—Це моя вина,—каже жінка-шофер.

—О, ні,—перечить мужчина.—Це рішуче моя вина.

—А я запевняю вас, що я винувата.

—Але ж ні, я, рішуче я винуватий, бо я бачив вас на віддаль пів милі і повинен був повернути на іншу дорогу.

---

Один священик виясняв дітям, що Господь дасть у небі добрим дітям вічну надгороду та корону слави.

Священик: Ну, а тепер, діточки, скажіть мені, хто дістане найбільшу корону в небі?

Івась: Прошу, Отця, напевно той, хто має найбільшу голову.

---


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1954


## RESURRECTION

By James J. Murphy

### SUFFERING A PREREQUISITE TO JOY

IN MANY AREAS of life the prelude to final resurrection is destruction. Any builder can tell you that we cannot begin to fling our huge structures of stone and steel skyward without first destroying. Before the glittering twores of the new United Nations' Headquarters could rise on the crowded banks of the East River in New York City the old buildings already settled on the land first had to be torn down and brutilized, brick by brick. When the site finally had been cleared of the reluctant rubble, before the architect's dream could rise above the level of the street one inch, open-jawed shovels had to bite down deep into the mud and rock in excavation. The same pattern appears in the workings of nature unrefined by man. That Spring may gush with new life, Winter must first beat every last leaf from every cringing tree. Before the eager Easter chick may escape from his nascent tomb, the the translucent texture of the egg shell must likewise shatter. By the divine plan of redemption, we know that Christ's body had to fester with the nail wounds and thorns to gape wide, to break and bruise, if it was to radiate with risen splendor.

Our divine Saviour accepted the fracture and multilation of His own body, secure in the knowledge of its future glorification, once prophesying:

"Destroy this temple and in three days I will rebuild it."

It is especially important for us to remember in times of widespread persecution like the present era that this prophecy of Christ about the temple of His Physical Body applies to the structure of His Mystical Body.

Let hate destroy this temple. Christ will rebuild it, too. Let the malevolent have their day, their three hours of spite. Do God's tempters flay Christ again in satellites of USSR, in China and in

Korea? Do they pillage, ravish and apparently destroy the Mystical Body again in our time? Christ will restore it. Nail fast the praying hands and the missionary feet, deaden the voice which trumpets truth, smother the body in burial shrouds, hide it in a prison tomb and place a military guard. Yet, it will rise again. Like the X-ray it will pass through the massive barrier, frustrate the soldier guard and the restrictions of men. It will burst forth with new glory. It will live a resplendent new life.

Since Caesar's day, the tomb—the catacomb, the underground—has been the sometime resting place of the Mystical Body of Christ, as for Christ's Physical Body. But Christ buried is not Christ annihilated. For Christ's Mystical Body, burial is always only prelude to resurrection and new glory.

*The need for Trust in Christ's Ultimate Victory*

Yet, like the women in the Gospel who feel anxious and dismayed at the thought of the huge barrier which imprisoned the body of Christ we today may feel frustrated at the thought of the massive prison entombing the Mystical Body in USSR and it satellites in China and Korea and separating it from the rest of the Church. While concentrating on the magnitude of the obstacle, we may forget the power of God and echo their dismay: "Who shall roll us back the stone?"

Have we too, like the Apostle Thomas, lost trust? Have we forgotten that obstructions impassable to men are but broad avenues to God? If the innocent even now are enduring a passion, if Bishop Byrne is slain in Korea, if Bishop Ford has been murdered in China, if Cardinal Mindszenty yet lies entombed, if the millions these three symbolize still suffer, remember that they are Christ's; recall that He has led the way, and, with Easter in mind yourself that the way of resurrection and glory must sometimes be through thorns, nails and—yes, even burial.

If such a path sounds like the road of injustice, the Offertory prayer points out that Easter Day is not a day of glorification for all. The Day of Resurrection was not a day of glory for Herod, for Pilate, or for Judas. "The earth trembled, and was silent when God arose in judgment, alleluia." The Day of Resurrection for the martyrs is a "Dies Irae" for his oppressor. The Day of Resurrection for Mindzenty will be a Day of Judgment for Stalin. Easter time reflects the right orientation of life. Since Jesus Christ, Our Saviour's triumph over pain, death, sin and burial, there is but one legitimate long view of the repetitive pattern of life—a pattern which alternates between destruction and creation, failure and triumph, life and death, between H-bombs and Betatrons, infants aborning and aged dying. That view is optimistic. Whether you call an attitude a positive approach of life, Christian optimism, or simply the virtue of hope, is not important. As long as you have wedged solidly within your mind the realization that God has destined everything and everyone for resurrection, you will never know the bitter blackness of depression which those without faith in Christ must taste.

This truth is the sustaining bread of a Christian's life, this knowledge that the tragic failure of human life has been for all times rectified by Christ's redemptive sacrifice. The Communion prayer urges us to feed our mind on this truth and to rejoice in it:



"Christ, Our Pasch, is immolated, alleluia; therefore, let us feast on the unleavened bread of sincerity and truth, alleluia, alleluia, alleluia."

Let Easter Day teach us this over-all viewpoint of Christianity—this attitude which should temper every crisis we face, every short term failure we experience, every close death we share, every vice we struggle against; a spirit which is optimistic and trusting, which is triumphant and lightsome, the surging spirit of life which is eternal.

# READY FOR ANYTHING

When St. Thomas More lost his position as Chancellor under Henry VIII, he lost also, of course, the emoluments with the position. This meant that he and his family would have to adopt a considerably lower standard of living. Realizing that his family might take this news hard, More summoned his wife and children together, and with delightful humor, painted a picture of their future. The passage, with its quaint English, is from the biography of More written by his son-in-law, William Roper:

"I have been brought up at Oxford, at an inn of the Chancery, at Lincoln's Inn, and also in the king's court, and so forth from the lowest degree to the highest, and yet have I at this present time left me in yearly revenues a little above a hundrd pounds by the year. So that now we must hereafter, if we like to live together, be contented to become contributors together. But by my counsel it shall not be best for us to fall to the lowest fare first. We will not, therefore, descend to Oxford fare, nor to the fare of New Inn, but we will begin with Lincoln's Inn diet, where many right-worshipful and of good years do live full well. And if we find ourselves not able to maintain this the first year, then we will go one step down the next year to New Inn fare, wherewith many an honest man is well contented. If that exceed our ability too, then the next year we will descend to Oxford fare, where many grave learned and ancient fathers be continually conversant. If our ability does not stretch to maintain this either, then may we yet with bags and wallets, go a-begging together, and hoping that for pity some good folk will give us their charity, at every man's door to sing Salve Regina, and so keep company and be merry together."

---

"I've been watching that mechanic for the last 15 minutes. There's a man who really knows his job. He didn't spill a drop of oil. He put the hood down gently, fastened it securely, and left no fingerprints on it. He wiped his hands on a clean tissue before opening the door, spread a clean cloth over the upholstery, meshed gears noiselessly, and drove out into the street."

"Yeah, that's his own car."

# Martyrdom of the Ukrainian Catholic Church During the Haidamak Revolt (1768)

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

THE TERRIBLE outbreak of the Haidamak revolt was provoked by the economic and political conditions of the right bank Ukraine, says historian D. Doroshenko. [13]

The population was poor and the exactions of the landlords overburdened the impoverished peasants. They needed very little to unsettle them and cause uprising. Among the colonists of the right bank Ukraine lived numerous Uniates who emmigrated from Western Ukraine and Volynia. The influential and wealthy nobleman, Potocki, favored the Union in his domains. He built about 100 churches for the Uniates. He encouraged the schools and the Basilian monasteries.

The Union was gaining adherents everywhere. The Uniates possessed 1900 churches while the dissidents had only 20 on the banks of the Dnieper. There were also two dissident monasteries, Moshniv and Motroniv (in the southern part of the Kiev province).

After Mazepa's defeat, the dissidents began an impetuous propaganda against the Uniates. The propagandists, being under Tsar Peter's protection, grew bolder with time.

Later, they were helped by the Polish Radom Confederation, formed by Repnin, to weaken Poland and extinguish the Union, which was a bulwark against the russification of Ukraine.

The agricultural crisis and economic distress in which the peasants lived kept them in a state of unrest, turning them into a readily inflamable material.

Melchisedek Znachko Yavorsky resolved to profit from this generally distressful situation by promoting the dissident interests in Ukraine. He was the abbot of the dissident monastery in Motroniv.

Yavorsky was an energetic propagandist and a skillful organizer. "The abbot Melchisidek started a lively Orthodox movement concentrated in several monasteries [14] in the south of the Kiev province amidst thick forests, close to the border of the Zaporogian territory. He established contact with the Zaporogian Sich and received assistance from them. The spirit of the Orthodox population rose under his guidance". [15]

Znachko Yavorsky succeeded in causing the apostasy of some 60 Uniate parishes. He was not a self-reliable personality, but a humble stooge of the Muscovite policy in enslaving the dissidents and in turning them into Muscovite tools for the destruction of the Union. In fact "he undertook a journey to St. Petersburg and obtained an audience with Catherine II, who promised to help the dissidents by means of diplomatic intervention in

13) D. Doroshenko, Op. cit., p. 515.

14) There were just two dissident monasteries in Ukraine, Moshniv and Motroniv (Remark of the author).

15) D Doroshenko, Op. cit., p. 517.



Warsaw", say Doroshenko. [16] Being in St. Petersburg, Yavorsky received all the necessary instructions from the Muscovite "Holy Synod" on how to fight the Union.

At this critical moment, Mokrytsky, official of Metropolitan Wolodkovych, appeared in these agitated regions to collect the church tax, the so-called "cathedraticum". His tactics and request for money alienated many unlearned Uniate priests who turned to the Orthodoxy for help. The most fanatic dissident propagandists would have been unable to arouse such hatred and animosity against the union as Mokrytsky did. The misfortune grew more when the confederates of Bar arrested Yavorsky and began to repress, in a bloody way, the general discontent among the population. Thus, the life was rendered intolerable.

All this, of course, created the atmosphere and prepared the ground for the uprising. All that was needed was a spark and a signal. These were given by Maxym Zalizniak, a Zaporogian Cossack who was at the head of the revolutionary movement. The Motroniv dissident monastery became the center of the preparation for an armed outbreak. In the spring of 1767, Zalizniak left the Zaporogian Sich and became a novice in the Motroniv monastery where Znachko Yavorsky was abbot. [17]

When a revolt of the Bar Confederation broke out early in 1768 against the Polish King Stanislaw August Poniatowski, because of concessions granted to Muscovite by the Polish government, Poland begged Muscovia to send its troops against the rebels. When the news spread in Ukraine that the Muscovites had arrived, the Haidamaks took up arms to fight for the freedom of Ukraine and the king towards whom they were loyally disposed. They rose to fight the Polish nobleman who were disloyal to their king. [18]

At the end of April 1768, Maxym Zalizniak, with his followers, emerged from the Motroniv dissident monastery to start the rebellion. On his way, he appealed to the oppressed peasants. They hated the haughty Polish landlords and serfdom. Zalizniak told the peasants that he received an order from empress Catherine II to massacre the Poles and the Jews. Znachko Yavorsky also turned the enraged Haidamaks against the Uniates.

The Zalizniak group was increasing daily with a large number of volunteers. The insurgents marched through the southern part of the province of Kiev, seizing the Polish estates, killing the Latin and Uniate priests, and the Jews. In the Uman district, Zalizniak was joined by Ivan Gonta, captain of the Potocki Cossacks. They both attacked Uman in which there was a school conducted by the Uniate Basilian monks for the Ukrainian youth.

Doroshenko relates: "Gonta's transfer to the insurgents decided the fate of Uman. The town was taken on the first day and a fearful massacre of Polish nobles and Jews. The partisans of the Union of the Churches, the Uniates, were offered the choice of returning to the Orthodox Church or leaving the country. The insurgents made Uman their center and sent detachments to Podolia, Volynia and Polissia." [19]

These detachments of the in-

16) Ibidem.

17) D. Doroshenko, Op. cit, pp. 517-518.

18) D. Doroshenko, Op. cit., p. 519.

19) D. Doroshenko, Op. cit., p. 519-520.

surgents, sent by Zalizniak and Gonta to various parts of the right bank Ukraine, followed the example of their leaders. They burned the landowners' properties and killed the Uniate priests. The slaughter of Uman was the darkest scene of the whole Haidamak campaign. In that city, the Haidamaks destroyed two Basilian schools and killed 400 pupils who were studying in these institutions. Three hundred priests paid with their lives for their loyalty to the Vicar of Christ. Much Uniate blood was shed by the Haidamaks and indescribable pains were caused to the Ukrainian Catholic Church.

The Schismatic hierarchy with the approval and knowledge of empress Catherine, devised these murders, which can be compared only to the persecution of Christians during the first century. The Uniate priests and churches fell prey wherever the Haidamaks passed with their leaders, Zalizniak, Gonta and others. The corpses and the scenes of a conflagration covered the regions through which these incendaries marched", relates Julian Pelesz. [20]

The papal nuncio in Poland, Giuseppe Garampi (1769-1775) describes also the martyrdom of our Church in his relation to Rome in March 1774: "We do not know any other period in which so many cruelties were perpetrated like those committed by the Haidamaks and other robbers (1768) who plundered Ukraine, killing 40,000 people. One cannot see anything but demolished convicts, burnt villages, pillages and corpses. There were about 1900 parish churches which belonged to the Uniate Metropolitan. The whole of Ukraine accepted the Union. There were 15-20 schismatic churches which belonged to the bishop of Pereyaslav. The revolution of 1768 deprived a great number of churches of their pastors who were either killed or forced to leave by the Haidamaks. The bishop of Pereyaslav, profiting from the opportunity attempted to secure their places for his men. When tranquility was re-established, and the fugitives returned, they found strangers in their places. These refused to admit them and the Muscovite troops supported the intruders. All Uniates were treated as enemies; they were beaten, enchained, thrown into prisons and forced out of their homes." [21]

Nicholas Chubaty rightly says: "Russia turned the Haidamak movement in the right bank against the unique national Ukrainian Catholic Church. Thus she began to destroy, with the aid of the Ukrainians themselves, the cultural centers of that Church." [22] Brothers were killing their Uniate Brothers to subdue Ukraine to the Muscovite despots.

Thus Catherine II executed her plan to destroy the Union even before the right bank Ukraine fell under the Russian grip.

After having accomplished her design through the Haidamaks, who marched against Uman under the Muscovite banners, Catherine II did not trust the latter. The Russian historian, M. Koyalovich says: "The uprising was organized in the interests of Russia... Russia ordered its troops to annihilate the Haidamaks." [23]

20) Julian Pelesz, Op. cit., p. 525.
21) J. Theiner, Mon. Pol., IV, part II, N. 180, p. 582 opud Julian Pelesz, Op. cit., pp. 525-526.
22) Ukr. Kat. Tserkva, by N. Chubaty, p. 15.
23) Julian Pelesz, Op. cit., p. 527.



The pretext for destroying the Haidamaks was caused by the destruction of a Turkish frontier town Balta. The Haidamaks, pursuing the Fleeing Poles and Jews, set it on fire. The Sultan threatened war. Catherine II instructed the commander of the Russian troops, Krechetnikov, to repress the Haidamaks. The cunning Muscovite beguiling them, invited the leaders into the Russian camp where they were caught and enchained. Gonta and other Polish subjects were surrendered to the Polish government. They were put to death after cruel tortures to satisfy the fury of the Polish nobles.

The real reason for the Haidamak repression by the unscrupulous empress was her fear that the Haidamak movement might easily gain sympathizers among the left bank Cossacks oppressed by Russia and provoke a general revolt of the Ukrainian people against the Muscovite usurpers. [24]

Thus the Haidamaks, after having inflicted enormous harm and caused a sea of tears among their Uniate Brothers, were themselves slaughtered by the Muscovites.

The sufferings of the Ukrainian Catholics, however, did not cease with the annihilation of the Haidamaks.

The Russian troops and dissident hierarchy were completing the destruction of our Church originated by the Haidamaks. Gervasius, the dissident bishop of Pereyaslav and one of the main instigators of the Haidamak uprising and cruelties, resolved to take advantage of the chaotic situation produced by the uprising. Two apostate Uniate priests served him as stooges against our Church. The two apostates left the right bank and went to Pereyaslav. From there, under the inspiration of Gervasius, they sent a letter of complaint against the persecutions of the Orthodox in Poland. Furthermore, they asserted that many churches of Ukraine should belong to Gervasius, but the persecutions by the Uniates forced them to leave their parishes and to seek refuge in Muscovite territory.

Catherine II decided to profit from these circumstances and on November 7, 1771, she sent an order to field marshal Romanzow, the supreme commander of the Muscovite troops in the right bank Ukraine, to support with arms the pretensions of the two apostates and their protector Gervasius. Being under the protection of the Russian armed forces, the zealous Gervasius hurried from one Uniate parish to another to force the Uniate priests and faithful into the Russian Orthodoxy. Some complied with the forceful request of this armed Muscovite missionary and embraced the schism. The others, however, refused to compromise their loyalty to the Catholic Church. "The Orthodox bishop (Gervasius) who exercised his office in the spirit of Christian love, as the Russian historians relate, enchained the opponents, beat them, cast them into prisons where they had to endure hunger, cold and other sufferings. Then he opened their churches by force, ordained some ordinary peasants to the priesthood and placed them as pastors in the vacant parishes." [25]

Thus Bishop Gervasius and field marshal Romanzow were liquidating the Ukrainian Catholic Church. The prisoners of Uman, Bilotserkva and Berdychiv were jammed with Ukrainian priests who refused to join

24) Ibidem.
25) Julian Pelesz, Op. cit., p. 535-536.

the Muscovian Orthodoxy.

With the missionary success of Gervasius" his requests grew bolder. At first he demanded 200 Ukrainian Catholic Churches. Now he asked for 1200, although they belonged to the Uniate Church and had no dissident members.

In the Berdychiv prison, 68 Uniate priests "jailed by the Russians for more than a year endured hunger and filth. Their faith and allegiance to the Union did not waver", says Harasiewicz. [26]

On October 28, 1772 the heroic prisoners sent a letter to the Apostolic nuncio at Warsaw, Giuseppe Garampi, in which they said: "Aided by the Muscovite soldiers, they (Gervasius and his colleagues) invaded our parishes, forcing us to renounce the Union and embrace the schism. Thank God, we refused to obey them. Whereupon they jailed us and many other confreres. Some were cruelly scourged, others kicked, and all were thrown into jails in which some are suffering hunger, cold and other annoyances for six, ten or more weeks. Opening our churches with hammers, they appropriated them. The dissident bishop of Pereyaslav ordained peasant sons who could hardly read and were known for their evil customs and life...

"We are not the only ones who suffer such things. There are many other confreres who are detained in various prisons." [27]

On March 1, 1773 the same prisoners wrote another letter to nuncio Garampi, wherein they describe their sufferings, poor food, narrowness of the jail rooms, sickness of the prisoners, prohibition to celebrate the Liturgy, extreme exhaustion, death of two of them and their own expectation of death, if liberation did not come soon. At the same time they revealed their readiness to suffer for the Catholic faith: "We are glad to suffer even the greatest tribulations for the Holy Union and the Catholic faith. Our hearts, however, are extremely afflicted that the oppressors do not stop perpetrating violences, but increase them daily. The archdiocese of one Metropolitan had 32 deaneries, each numbering 69 or more parochial churches. Now there are just 9 intact while 23 have been occupied by the dissidents." [28]

Nuncio Garampi tried to help the poor prisoners of Berdychiv. He urged Metropolitan Wolodkowych to employ all means at his disposal; he turned to King Stanislaw August; he sent a petition to the Austrian empress Maria Theresa asking her intervention at the Russian court in Petersburg on behalf of the imprisoned Ukrainian priests.

In the meantime, to comfort them, nuncio sent them a letter on March 4, 1773 wherein he notified them of the measures already taken to set them free. He praised their constancy in faith, exhorted them to persevere and closed his letter: "Your prayers will be very efficacious, if you offer up to God your enchained bodies as a living, holy and pleasing victim to God... Dear Brothers, remain steadfast, do not lose confidence which brings a great reward, and the God of peace and mercy will console you." [29]

On March 11 and April 8, 1773 nuncio wrote again to the prisoners, pitying their condition and congratulating them for their heroism. [30]

The imprisoned priests replied on July 23, 1773 thanking the nuncio for his efforts to liberate them. "We would not care about our imprisonment, we would get ourselves rid of the innate desire of freedom, we would spurn our abandonment and would comfort ourselves with the advices of the Gospel, if there were no preoccupation for the sheep redeemed with Christ's blood that now are being subject to the rule of the dissidents." [31]

The intervention of the Polish King and the Apostolic nuncio did not secure freedom for the imprisoned Ukrainian Catholic priests. But the intervention of Maria Theresa was successful. Catherine II sent an order to Romanzow to set the Berdychiw confreres free. On September 2, 1773 the freed priests informed the nuncio of their regained freedom. Before they were freed, however, the Muscovites forced them to renounce their parishes. This was a mere formality, for Gervasius was already in possession of 1200 Uniate churches which he had snatched from the Uniates with the aid of the Muscovite troops and in which he had already placed his priests. Thus, our Church lost 1200 parishes in a few years. There were still 600 Uniate churches faithful to the Pope. The Polish government was impotent to react against these violences for Catherine II became actual ruler of the decaying Poland. Artifice, subterfuge, violence, false propaganda, imprisonment and scourges were largely employed against the resisting Uniates who refused to betray their faith... And yet the Russian historians do not hesitate to affirm that the Uniates were freely returning to the "fatherly Orthodox faith!"

26) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 501.
27) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 503-504.
28) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 506.
29) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 508-510.
30) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 513-516.
31) M. Harasiewicz, Op., cit., pp. 516-517.



## METHODS OF COMMUNISTS

Stalin one day was giving Mao Tse-tung instruction in practical communism.

"Comrade," said Stalin, "how would you make a cat eat chili pepper?"

"There are two ways," answered Mao. "I could force it down him or I could stuff a fish with pepper and give the fish to the cat."

"Wrong," said Stalin. "It's not compatible with our ideology. The first method is coercion, the second, deception. You know we never coerce or deceive the people."

"Then how would you do it," asked Mao.

"I would rub the pepper on the cat's tail," answered Stalin. "When it burns, the cat would turn around to lick his tail, thus eating the pepper voluntarily."

---

Doctor: "The best thing for you to do is give up drinking and smoking, go to bed early, and get up early."

Patient: "I don't deserve the best, Doc. What's the second best?"

# ARE WE FOR GOD?

By Henry McLemore

HAS THIS Country lost its mind? I ask this seriously, not just to make a short sentence to arrest attention, and get grade A in first year journalism.

I am inclined to believe it has, and I don't say that to get grade A-plus, either.

Look at the United States and Russia the way I do. Please do, just for a moment.

One country is right and one country is wrong. I think the United States is right. I think that because I was taught from childhood to this very moment that there is a God, that we worship Him, that He comes first.

I am a Sunday school boy. I was taught that God comes first, and if it ever came to a showdown between God and my mother and father, my sisters and brothers, my country and my flag. I must choose God, and walk happily and proudly with Him, knowing that He understood and would care for those I loved and had abandoned.

* * *

THIS country, this America, which is here today because men crossed the ocean to stay with the God they wanted, is not making Him the issue at all.

It's tariff barriers. It's protection from airplanes, submarines, jets, rockets, guided missiles. It's planned housing, social, comfort—almost everything but Him.

I think it is time to declare ourselves. I think it is time that the United States makes it clear to the world that we are working strictly for Him.

Russia—and by Russia I mean

the men who run it—hate God. They have gone on record as hating Him. But no one in this country in a high official capacity has ever said that the hate of Him is the real gulf between the two countries.

* * *

In a tough way, Russia's rulers have been more honest than ours. At least they have come out against Him, whereas ours haven't come out for Him.

Once Malenkov answered questions put to him and in doing so said, "There is no serious obstacle to improved Soviet-American relations."

Only God.

Not much of an obstacle to Malenkov's way of thinking.



And, so help me, there were senators who thought this statement shed a ray of light.

* * *

RIGHT here I, who never laid eyes on the man, want to ask how decent Americans can get so high in arms against Joe McCarthy.

Let us grant that every bad thing his critics have accused him of is true. Let us admit that he infringes on a civil liberty now and then. Let us say he is a boisterous selfish, unthinking legislator who has his eyes on the White House.

Has he ever plucked a thousand people from their homes and shot them? Has he ever demanded a closed court, a closed case, and a bullet for the accused? Has he ever talked of germ warfare? Has he ever really made a solid American worry one bit? Can't you say anything about him, this country, or our President, that you choose to?

The answer is yes.

* * *

This Country is going to have to make us its mind on the big issue some day, and that big issue—unless we are all cheating hypocrites—is God.

We Americans are going to have to take Him or leave Him.

Take this as a sermon if you care to, because that is exactly what it is.

Deep-sea divers have recently discovered that man-eating sharks are big cowards at heart. They found that the shark is only provoked to attack when one tries to run away from it. That explains why swimmers, frightened at the sight of a shark fin cutting through the surface of the water, are frequently bitten when they try to hurry away in the opposite direction.

On the other hand, if one swims towards it, as if to attack, any variety of shark will usually turn tail and flee.

Some divers carry small gas guns which shoot a stream of bubbles. This phenomenon puzzles the sharks and they leave in a hurry.

As a display of courage will surprise and frighten away sharks, so will it take the wind out of the sails of those bent on graft, corruption, immorality, subversion and nearly every other kind of evil. They know in their hearts that they are wrong. That's one big reason why they are cowards at heart.

Speak up when trouble is brewing which may have an effect on everybody. Make your voice heard. God blesses in a special way those who make their voices heard for truth. If you take it upon yourself to resist beginnings of evil, you may prevent endless trouble for yourself and countless others.

"But God is faithful, who will strengthen and keep you from evil." (II Thess. 3:3)

---

O Holy Spirit, let me show persevering courage where divine truth is at stake.

---

# I'D LIKE TO KNOW...

**Q. Can a Latin Rite priest bless the marriage of a Ukrainian boy and a Latin Rite girl who is his parishioner?**

A. No, such a marriage must be blessed by the boy's pastor and in his Rite. If a Latin Rite priest blessed such a marriage, without a special permission such a marriage would be simply invalid. Such special permission can be granted by the Apostolic delegate only. Neither our pastors nor bishops have the right to give such a permission to a Latin priest to bless the marriage in which the groom is a Ukrainian Catholic, and the girl a Latin.

The Holy See has reserved the right for its delegates to issue such permission last year in order to remove some abuses which crept into this matter.

**Q. What part of the Mass cannot be missed on Sundays without committing a mortal sin and not fullfilling the obligation to attend Mass?**

A. All Catholics must attend the whole of Mass without even the smallest omission. It is a very poor demonstration of faith and love for God to seek to avoid mortal sin only, and to attend only the part of Mass which is absolutely necessary to avoid a mortal sin.

A Ukrainian Catholic commits a mortal sin and does not fulfill his Sunday duty if through carelessness misses the part of Mass from "Izhe Kheruvymy" until Holy Communion of the priest. Such a negligent Catholic must attend another Mass, or at least the part of Mass that he missed in order to fulfill his Sunday duty.

If one arrives immediately before the "Izhe Kheruvymy" and leaves immediately after the Communion, without a serious reason for doing so, he commits a venial sin, but his Sunday duty is fulfilled.

**Q. Is there any more advantage in reading about sex in a Catholic magazine than from another magazine? Is anything gained by reading 'True Life' magazine?**

A. If there is any special reason for doing so or you are looking for advice, in this matter, it is obvious that a Catholic magazine will give you your information in its proper perspective and without reducing the subject to purely materialistic or animalistic levels. The supernatural will be considered and you will not be subject to the exaggerated stress on sex which we find in the books of today. As far as the second part of the question is concerned, I can't imagine what you could gain by it; there are many better ways of spending your time.

**Q. Has the Catholic Church ever added any new doctrines since its founding by Christ?**

A. No. The doctrines of the Church today are the same as those taught by Our Lord. Since the death of St. John, the last of the Apostles, nothing new has been added to the deposit of faith. There have however, been progress and development in the understanding of the articles of faith.

**Q. Are general confessions advisable to those who are wondering whether they are in the state of grace, and who are living in a state of uncertainty?**

A. We suggest that you tell your confessor as clearly as you can (or let that person tell his confessor as clearly as he can), why he wonders whether he is in the state of grace and why he finds himself in a state of uncertainty. The confessor then will judge whether a general confession is absolutely necessary for this partmicular individual, or advisedly helpful under the circumstance.

Sometimes the mere talking over of one's doubts, their circumstances (kind, frequency, etc.), one's attempts to pray and to be good—sometimes that is enough in itself, together with he usual confession (not a general one), to set one's mind and conscience at ease.

**Q. Are "fallen away" Catholics bound by the laws of the Catholic Church even while they continue to be separated from it?**

A. Yes. simply and irrevocably, The Sacrament of Baptism in the Catholic Church has stamped them members of that Church even unto eternity, and they are bound by the laws of the Catholic Church also unto eternity.

By way of example, I am bound by the laws of arithmetic even though I choose to follow my own system of bookkeeping.

**Q. Why does the Catholic Bible have seven more books in the Old Testament than the Protestant version has?**

A. The Protestants, in refusing to accept Tobias, Judith, Wisdom, Ecclesiasticus, I and II, Machabees, and parts of Daniel and Esther as inspired books of the Bible, followed the Jews. The Jews also rejected these books, which are called "deuterocanonical" books.

But why did the Jews reject them? What were their reasons? The Jews rejected these books because they either were written in a language other than Hebrew, or were written outside of Palestine, or were written after the time of Esdras (ca. 400 B.C.), or did not conform to the Torah, the book of Jewish law.

These reasons for rejecting the seven deuterocanonical books were entirely arbitrary on the part of the Jews. Precisely when the Jews decided to throw out these books is disputed. It may have been at the Synod of Jamnia in 90 A.D. St. Justin Martyr says, "The Jews multilated Holy Writ."

The Protestant (King James) version of the Bible follows the Palestinian canon, that is, it does not accept these books as inspired? books as inspired books.

Why does the Catholic Church follow the Alexandrian canon, and accept these books as inpired?

The reason is that Christ and His Apostles accepted the Alexandrian conon, which includes the seven deuterocanonical books. In 350 quotations from the Old Testament, which appear in the New Testament, 300 of them are from the Septuagint.

The Septuagint is a Greek translation of the Hebrew text of the Old Testament made between 283 and 247 B.C. It includes the seven disputed books.

If Christ had not wished us to accept all of the Septuagint as inspired, He would certainly have pointed out, or indicated in some other way, that there were seven

non-inspired books in it.

But He and the Apostles did not do this. By quoting from the Septuagint Old Testament, they gave implicit approval to the seven deuterocanonical books.

In 328 A. D. St. Athanasius, a Father of the Church, wrote the first list of Scriptural books which included all the books, and only those, that were inspired. His list includes 27 books of the Bible as we find them listed by the Council of Trent and as we find them in our Bible today.

### FIRST AMERICAN GENERAL OF REDEMPTORIST CONGREGATION

On February 4, 1954, Very Rev. Father William P. Gaudreau, consultor-secretary of the Baltimore Province has been elected Rector Major of the Congregation of th Most Holy Redeemer by a genral chapter of the Congregation held in Rome. He is the first American to be named Superior General of the Redemptorists since the Congregation was founded in Scala, Italy in 1732 by St. Alphonsus Liguori, a Doctor of the Church and heavenly patron of Catholic theologians and confessors.

Father Gaudreau was born in South Braintree, Mass., in 1897 of French descent, and has a sister, Bernardetta, among the Franciscan Sisters.

Father Gaudreau worked for some time as a surveyor on New Haven Railroad. Later he entered the Congregation of the Most Holy Redeemer, made his vows in 1922 and was ordained priest in 1927. For 13 years he was a missionary and vice-provincial of the Redemptorists working in Brazil and Paraguay.

Now he is the head of the powerful worldwide Congregation of the Redemptorist missionaries. The Congregation has 27 provinces in various countries of the world and 35 vice-provinces, among which is the Ukrainian Canadian-American. The Ukrainian vice-province has 7 houses, 6 in Canada and 1 in the USA.

The Ukrainian Redemptorists are working among the Ukrainian people in Canada and USA. Very Rev. Fr. V. Malanchuk is its vice-provincial at the present time. Besides preaching missions, the Ukrainian Redemptorists are preparing missionaries for Ukraine.

Young Ukrainian Catholic Men:—if you are called by Christ to become His Apostles among the Ukrainian people, apply at once to:

Rev. Father Master,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

The Redeemer's Voice Editor extends his most fervent wishes to the new American Rector Major, Very Rev. Father W. Gaudreau and prays for his successful work for the glory of God and the welfare of the immortal souls.

### NEW PAPAL ENVOY TO CANADA

His Excellency Most Reverend Giovanni Panico is the new apostolic Delegate to Canada. He was born in the diocese of Ugente in Italy in 1895. He finished his diplomatic school in the Vatican.

At first he worked at Bogota in Colombia, then in Argentine, Germany and Bohemia. In 1948 he had been appointed Apostolic Nuncio to Peru. Now he is Papal representative in Canada.

We pray for the new ecclesiastical Dignitary and extend to him our best wishes.

# THE PROBLEM OF THE REUNION

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

NUMEROUS misfortunes befell Christ's Church during the course of centuries, persecutions, heresies, weakening of the Christian spirit, etc. Doubtless, the greatest misfortune which most seriously impaired the unity of the Church and lowered its prestige in the eyes of the pagan world was the GREAT EASTERN SCHISM of 1054. This schism broke the unity of Christ's Church dividing it into the Western (Catholic) and the Eastern (Orthodox). All the efforts made by the Popes to remedy the disaster and to bring to unity of faith the Orthodox peoples of the East brought but very scanty results.

There are in all some 8 million Eastern Catholics of different Eastern Rites. Before the outbreak of the World War II the number of the Eastern Rite Catholics was as follows:

1. The ALEXANDRIAN RITE: a) 32,000 Copts, b) 30,000 Abyssinians.

2. ANTIOCHIAN RITE: a) 9,000 Malabarians, b) 360,000 Maronites, and c) 71,000 Syrians.

3. Armanian Rite: 100,000 Armenians living in America, Turkey, Syria, Ukraine and other countries.

4. THE CHALDEAN RITE: a) 530,000 Malabarians, b) 72,000 Chaldeans living in Mesopotamia.

5. BYZANTINE RITE: a) 6,000 Bulgarians, b) 51,000 Albanians, OR Italo-Serbs, Creatians or Ukrains. 90% of them are Ukrainians. They have their own bishop, Most Rev. Gabriel Bukata, d) 166,000 Melchites living in Syria, e) 142,000 of Rusins (old name for the Ukrainian) living in Romania and Hungaria (now under the regime of the Ukrainian Soviet Republic), g) Some five million Ukrainians living in Western and Carpatho-Ukraine, Canada, U.S.A., Brasil, Argentine, Paraguay and Australia. The Ukrainians who lived in Western and Carpatho-Ukraine were incorporated into the Ukrainian Soviet Republic after the World War II. h) 1,600,000 Rumanian Catholics living in Rumania.

There are also some Eastern Rite Catholics in Manchuria and Albania. Their number amounts to 25,000.

This statistic clearly shows that

the majority, nay some 70% of all Eastern Rite Catholics are Ukrainians.

Besides these 8 million Eastern Rite Catholics there are some 200, million Orthodox who belong to the same Eastern Rites, have the same customs and traditions as their Catholic Brethren of the same Eastern Rites.

The Holy See of Rome was always trying to bring the Eastern Rite separated Brethren to the unity of faith. Pope Pius IX issued an invitation to all Eastern Bishops separated from Rome on September 8, 1868 urging them to take part in the incoming Council of Vatican. "We adjure, we exhort and entreat you to come to this general Council as your ancestors had come to the Council of Lyon and Florence in order to renew the laws of ancient love...that the morning star of union may shine after the long cloud and ungrateful darkness of disunion has been removed." (De Martinis, Vol. VI, Pars secunda, p. 21).

Pope Benedict XV and Pius XI were zealous promoters of the reunion of the Eastern Orthodox Churches with the Holy See.

On May 1, 1917 Pope Benedict XV instituted a special Congregation for the affairs of the Eastern Churches. "We wish that no one has any doubt of the friendliness of the Holy See towards the Eastern Christians," says the Pope. "There were some who thought that the Apostolic See held cheap the Eastern Rite Christians placing them under the jurisdiction of the Propaganda with the intention of subordinating them to the Latins. The institution of the Oriental Congregation does not permit any one to suspect the Latins as being hostile to the Eastern Rite Christians, because the same fact (of a separate Congregation, of which each Pope is the head) clearly shows that in Christ's Church, which is neither Latin, nor Greek, nor Slav, but CATHOLIC, there is no distinction among her children. Whether they are Latins, Greeks, Slavs or come from other nations, they all occupy the some place in the eyes of the Apostolic See." (AAS. November, 1917).

Pope Pius XI published an encyclical commemorating the birth of St. Josaphat, the holy Ukrainian archbishop and martyr for the Catholic faith in Ukraine. St. Josaphat has been killed by the dissidents on Nov. 13, 1623. The Pope says, "God has sanctified the unity (of Christ's Church) by the sanctity and martyrdom of Josaphat." And the Holy Father adds, "May it come that all nations be reunited again (in one faith and one Church) despite their different languages and Rites which are always respected by the Catholic Church." (Nov. 12, 1923. AAS., Dec. 1923).

In his latest Encyclical "The Radiant Crown" proclaiming the Marian Year, Pope Pius XII begs for one fold and one shepherd. He says "We call on those also who are separated from Us by ancient schism and whom none the less we love with paternal affection, to unite in pouring forth these joint prayers and supplications, knowing full well how greatly they venerate the Mother of Jesus Christ and celebrate her Immaculate Conception. May the same Blessed Virgin Mary look down on all those who are proud to call themselves Christians, and who, being united at least by the bond of charity, humbly raise to her their eyes, their minds and their prayers, imploring that light which illumines the mind with heavenly rays, and begging for that unity by which at least there may be one fold and one shepherd."

Thus we see that one of the most



ardent desires of the Popes is the return of all Eastern Rite separated Christians to the fold of the One True Church of Christ under the leadership of the Pope, successor to St. Peter in the See of Rome and Vicar of Christ on earth.

There is no possible doubt of the need and the benefits of such a reunion of all followers of Christ in one Fold and One Shepherd. Both the Catholics and Orthodox would greatly profit by it. Instead of the discord and dissensions which wrack the Christian world today and give aid and comfort to the enemies of Christ, we would have peace and unity and common front against God's enemies in the East and in the West which, of course, would increase the prestige of Christ's Church in the eyes of its adversaries and of the heathens.

It is, therefore, quite understandable that the evangelization of the rest of mankind would proceed at a much faster rate than it does now, because many heathens doubt the truth of the Gospel just because its followers live in discord and disunion.

### *I. CAUSES OF THE FATAL SCHISM OF* 1054.

It is already nine hundred years since the great Eastern SCHISM broke the unity of Christ's Church in 1054. Much has been written of it both by the Catholic and Orthodox historians and theologians, who were trying to investigate its causes and remedies to it.

The great Eastern Schism was not an occurence which we would call "Deus ex machina". The final break was being prepared for long centuries before it has split the unity of faith of Christ's followers. It would be historically inexact to attribute the schism to patriarch Photius or Michael Caerularius. No man would be able to break the unity of the Church if the ground for it were not prepared beforehand. We may say the same of the schisms which broke the unity of the Latin Church in the 16th century. Neither Martin Luther, founder of the Lutheran Church in Germany, nor Henry VIII would have been able to separate either Germany or England from Rome if they did not find the ground for the heresy prepared by various religious and political factors.

Francis Dwornik, an investigator of Photius' life and activity says, "None of the historians of the tenth century see in Photius the main author of the schism or the Champion of the national Byzantine Church against Roman authority... The historians do not even credit Photius with championing the Byzantine faith on the "Filioque" against the Latin "heresy", and what is worth noting, Nicholas Mysticos, profession of faith makes no reference to the issue." (The Photian schism History and Legend, by Fr. Dwornik, Cambridge, at the University Press, 1948, England, p. 392).

Michael Caerularius, patriarch of Constantinople (1043-58), under whose patriarchate the schism was finally sealed until these days, does not credit Photius either with being the leader of the anti-Latin campaign among the Eastern Christians.

John II, Ukrainian metropolitan of Kiev, Greek by birth (1080-1100) does not attribute any importance to Photius' activity against Rome. In enumerating the seven ecumenical Councils of the Church, he does not even mention the Photius' council held against his opponent St. Ignatius in 867.

Neither should we credit patriarch of Constantinople, Michael Caerularius, as Donald Attwater does, with being "the author of the schism of the whole Eastern Church.

The schism was deliberately engineered by Caerularius for the aggrandizement of his patriarchate." (See, Cath. Dictionary, by D. Attwater, 1945, p. 92).

Two famous French historians, Emile Amann and August Dumas, rightly affirm in their history, "Discord and rivalization between Rome and Constantinople existed for long centuries before the final break, occured which lasts till now. There was not union between the Western and Eastern Churches when Caerularius ascended the patriarchal see of Constantinople. Perhaps it was not yet a state of war, they say, but the diplomatic relations between the two sees were certainly broken. This, of course, was a presage of an open hostility. Michael Caerularius did not notify the Pope of his election, nor the Pope's name was mentioned during the Greek church services. The patriarch of Antioch, dependent from Constantinople, held the same attitude towards Rome. Nothing certain can be said of the Patriarchs of Alexandria and Jerusalem, but doubtless they followed the example of Constanitinople. (Histoire de L'Eglise depuis les origines jusqu'a nos jours, by Emile Amann and August Dumas, Vol. 7, Bloud and Gay, 1948, p. 139).

The only thing we can say of patriarch M. Caerularius is that he did not produce these unfavorable circumstances which ultimately brought the schism. He has only completed the long-aged movement of the Greeks towards the schism and sealed it.

Sunday School Teacher: "Why in your prayers do you only ask for your daily bread instead of asking enough for a week?"
Boy: "So we can get it fresh every day."

---

"I want a man to do odd jobs about the house, run on errands, one who never answers back and is always ready to do my bidding," explained a lady to an applicant for a post in the household.
"Lady, you want a husband, not a servant."

---

Instructor: "What is the feminine of bachelor?"
Student: "er-r, lady-in-waiting"

---

Professor: "Can you tell me about the great chemists of the 18th century?"
Student: "They're all dead."

---

What nationality were Adam and Eve?
Soviet citizens, of course. Nothing to wear, only an apple to eat, but living in paradise.

---

Visitor on top of the Empire State building. "Do people fall often?"
Guide: "No, only once."

---

# EASTER IN UKRAINE

By Vera Spikula

ALL CHRISTIAN peoples observe Easter in some distinct manner, in which both the solemnity of the occasion and the happiness and hope which the holiday brings are brought out. This is true of the Ukrainians who have a number of general customs, with slight modifications between one area and another.

An important feature of Easter among them as among other Slav nations is the blessing of the Easter victuals before they are eaten. This food consists of a specially prepared bread called "paska" and other food not eaten during the Lenten period. Another Easter bread, called "Babka", is sometimes baked in addition. The other food consists of cheese, butter, eggs, sausages, ham, bacon, other meats, and horseradish. On Holy Saturday the local priests go to the individual homes of the parishioners and bless this food which is placed upon a table. In some villages in Ukraine the priest went to every fifth or sixth house where the food of several families was laid out on the table.

In certain districts the Easter food is blessed on Sunday morning after the Resurrection Matins. The food is brought to the church in baskets, and set after the service on the floor of the main aisle in the church and down on the church grounds. After the priest blesses it, the "hospodar" or the master of the house, quickly returns to his home, so that he and his family may partake of the food. The blessing of Easter food is likewise observed in this country.

The egg, a symbol of new life, when properly decorated with various colors and geometrical designs becomes a special object of art called a "pysanka" or when simply done in one color and a plain design is called a "krasanka". The "pysanka" are placed among the Easter food to decorate it before it is blessed, and are also used as gifts given to friends and the local priest who blesses the food. The task of making the "pysanky" is usually left to the young girls. Floral and plant life as well as some animal patterns follaw the geometric patterns in poularity. The designs in many areas become standard for specific villages, but, in general, originality is prominent and encouraged. In certain areas of Ukraine, as in Lemkyvschyna, they are made on Good Friday. Elsewhere the free minutes during the busy Lenten period are devoted to making Easter eggs.

When you gaze at an assortment of beautifully decorated Ukrainian Easter eggs you may marvel at the intricate designs and the brilliant colors that appear before your eyes. "These must have taken such a long time to paint! But how gorgeous they look,—and how I'd like to try make one myself!" would probably be the thoughts that run through your mind.

Certainly, Easter egg decoration is not a matter of a few minutes. The painting of Ukrainian Easter eggs, a national craft dating back centuries, is a process that requires perseverence and a shade of imaginative inclination. If you have a litte of the first and a little of the

second you can sit down and proceed to learn this fascinating art.

Requirements: eggs that are clean white, fresh, and unwashed so that colors will catch; a lump of beeswax, which may be procured at any drugstore; a candle; a well-type conical Easter egg "pen"; and a number of dyes which will be discussed later.

Should you be fortunate enough to be able to obtain a "pen" from someone who paints Easter eggs in your locale you have won half the battle. Without too much trouble you can make this tool yourself. Cut a piece of very light metal (from a cork, bottle-cap, or something similar) into a small segment of a circle, and form this into a tiny cone just big enough to fit over the top half of the sharpened tip of a pencil. At the tip of that cone there must be a small opening of pinpoint size; the smaller the opening the finer the line you will later draw. Attach this cone either by fine wire, or by a metal tab to a wooden holder. This then is your Easter egg "pen".

Now the actual operation of painting may begin. Light the candle, place the beeswax in a small dish close by, and select an egg that is white and clean. Place the metal tip of your pen first into the flame of the candle, to heat the cone. Next, dip it gently into the beeswax, and holding the cone at right angles to the egg try a few practice lines to get the feel of the round surface you are painting on.

The lines of hot beeswax that you draw cover all that will remain white after you put the egg through the dyes. Dye will not penetrate the wax. After the egg goes through the first dye you again cover with wax all parts of the design that you wish to appear in this certain color. Then into the next dye, and son on.

Simple geometric figures,—circles triangles, and squares should be used on your first egg. It is better to work with another egg as a pattern; later you will be able to make combinations of your own. Before the egg goes into the first dye you must make all the basic figures of your design; these include circles cross-wise and lengthwise, and stars or other paterns for the ends. Ornaments and filling in will be done later with other colors.

Your dyes should be arranged in jars as follows: yellow, orange, red, (brown or purple, optional), and black; besides this, the bottles of blue and green ink will serve to reproduce these two colors. The yellow, orange, red and black dyes may be obtained from stock wool dyes sold in packages, and also from crepe paper boiled in water.

After you have covered all parts of the egg that are to be white, fill in the areas that are to be blue and green with the inks you have, using the broad end of a toothpick as a brush. Cover these parts also with beeswax.

Now your egg is ready for the first dye. Lower the egg gently into the yellow dye, taking care not to scratch the wax. When the dye has set, cover all parts that you want in yellow with wax. The next dye will be orange, then red, brown purple (if used and finally black. The black dye does not have to be covered but remains as a background color. Should a white background, or base, desire the black dye must be placed in vinegar until all dye not covered by wax is eaten away. Black base, however, is generally used.

With painting and dying completed, the egg is now ready for the final stage. It is now placed in the oven until the wax softens and melts sufficiently to allow it to be wiped away with a soft cloth. When all the wax has been removed you will see before you the finished product, a miniature fantasy in color and design, that you have created yourself.

If you wish to enhance the appearance of the egg, a coat of ordinary varnish may be applied. It is then set to dry on a stand that has three tacks on end to support the egg.

That's the whole story... Good luck! I'm sure you will become an eggspert in no time.



# MARRIAGE TO A DIVORCED MAN

By D. F. Miller

*Problem*: I am going with a non-Catholic who has been married and divorced. I do not want to give up my Catholic religion, but we do plan on getting married and I do want it to be only in the right way. Here are the facts about my fiance's first marriage. In 1947 he married a Catholic girl in a Baptist church. They separated after nine months because he found that she was going out with other men. My fiance never divorced her, but has found out that some time ago she got a divorce from him. Her sister told him about it and offered him the divorce papers for two hundred and fifty dollars. Can you tell me whether we can be married in the Catholic Church? You are the first priest I have consulted about this.

*Solution*: You need to be reminded, I think, that your faith does not show itself to be very strong. You present you case as if to say that you are certainly going to attempt to marry this man, in or outside the Catholic Church, though you would prefer to marry him within the Church. The only truly Catholic attitude would be that of marriage within the Church or no attempted marriage at all. Your soul's salvation depends on such an attitude.

It so happens, however, that your friend's first marriage was null and void in the eyes of the Church if it is true (and can be proved) that the girl he married in a Baptist church was a Catholic. While the Church recognizes the validity of all marriages between two non-Catholics before ministers or civil officials, she has to maintain that a Catholic, whether marrying another Catholic or a non-Catholic, can be validly married only before a priest and two witnesses. Thus the girl's Catholic faith made her attempted marriage in a baptist church an invalid one.

It is high time that you consult your pastor or one of the assistant pastors in your parish about what must be done to have your friend's first marriage declared null and void. Let me prepare you for the fact that you will have to furnish proof of the circumstances; proof that the girl was indeed a Catholic; proof that the marriage was never rectified before a priest; proof of the divorce, and proof of your own good reason for wanting to marry one who is not of your faith.

If I am right in judging from the wording of your letter that you had made up your mind to attempt to marry the man even if it turned out that you could not marry him then you should also make a sincere act of contrition, and confess to a priest that you had the sinful intention of entering an invalid marriage if you could not enter a valid one. God will forgive you if you are truly sorry for having thus set your mind on something seriously forbidden by His law.

(From *The Liguorian*)

# THE MARIAN YEAR

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

WE NEED Mary's help to return to Christ and effectively to conform our lives to the Commandments of God, if we wish to avoid the tyranny of senses, and the disillusions of error. If the holy Religion of Christ is rejected, if the laws of the Catholic Church are ignored, men lose the conception of the good and evil, and consequently the civil laws and public authority have little or no value at all in the eyes of those who got rid of Christ. Nazism and communism are an evident proof to our statements. What will force men to keep the laws of the state if there is no God to sanction them? Nothing bu a brutal force, the labor camps, jails and oppression of the weaker by those who have seized the power in such a state from which Christ has been banished.

"Then again," the Pope says, "once hope and expectation of eternal reward are lost through these fallacious doctrines, men will greedily and without restraint seek the things of earth, vehemently covet their neighbor's goods, and even take them by force as often as occasion or opportunity is given.

"Hence hatred, envy, discord and rivalry arise among men; hence public and private life is perturbed; hence the very foundations of society can scarcely be held together and maintained by the authority of government are gradually undermined; hence deformation of morale by evil theatrical performance, books, periodicals and actual crimes."

The lack of Christ and His Gospel is the main source of misfor-

tunes which are befalling today's humanity. Back to CHRIST! must become a watchword of those who are lost in this valley of tears. BACK TO CHRIST!—must be the watchword of those Christophers who are trying to bring back Christ to the individual souls, families, communities and the whole world.

The governments and civil authorities, no doubt, can do much to improve the moral situation of their countries. "However," the Pope says, "the remedy for such great evils is to be sought from a higher



source; namely a power that is greater than human must be called in as aid, which will illumine minds with heavenly light, which will touch souls and renew them with Divine grace and render them better by its inspiration."

The divine grace with its double effect will help men to recognize their sublime dignity of God's children and strengthen their will to conform their lives to the Divine pattern in order to preserve that dignity. Christ's Gospel and its maxims will become the guiding principles of man's life on earth.

"Then only," the Pope says, "can it be hoped that Christian morality will everywhere again flourish; that the true principles upon which society depends will become consolidated; that mutual, impartial and sincere estimation of values, together with justice and charity, will be established among the social classes of the society; that finally hatred will be quelled, whose seeds bring forth new miseries, and not rarely exasperated souls to the shedding of blood—that, in fine, having mellowed and settled the contentions between the upper and lower classes, the sacred rights of parties be composed with equity, and by mutual agreement and reasonableness be made conformable and consistant with the public utility."

Mary is willing to lead men back to Christ. It is her mission in this valley of sorrows. She is a heavenly Mediatrix between Christ and her sinful Children. Mary has the power to effect a reconciliation between the erring humanity and her offended Son Jesus. She can still affascinate the human hearts, if they turn to her and ask her for help.

Besides, Mary is interested in our fate too. If she became the Mother of Jesus it was only in view of men, that is to help them to become worthy children of God. When we ask Mary to lead us to Christ we fill her motherly Heart with heavenly joy, because nothing does she desire more than to see all men assembled around her Son Jesus under the redeeming flag of the cross.

We should remember that Christ used Mary to come into this world at the moment of His Incarnation. If we wish to go to Christ, we must use the same way: MARY. She knows Christ and she knows all our miseries. It will be easy for her to make peace between us and her son, our loving Redemer. If we only give ourselves completely to Mary and let her do as she knows we may rest sure that friendshop will develop between our soul and Jesus, for it is Mary's innermost aspiration to lead souls to Christ, in whom alone they can find a rehabilitation and peace.

*Justice and equity in the world*

Millions of oppressed, persecuted and hungry human beings are craving for relief, peace and rest. Unfortunately peace did not come, although the World War II ended years ago. Hatred, envy, suspicion and hostility seem to be the bases of the international relations in these dark days of our history.

All Catholics should supplicate God through the intercession of the Mother of the Divine Redeemer and our Most Sweet Mother Mary—that the Church of Christ and all nations, great and small may enjoy real freedom in their respective countries. The freedom cannot be real and lasting if it is not based upon the unshakable rock of Christ's Gospel teachings of the Catholic Church which promotes the good of individual nations, never their detriment, fosters concord among citizens, nations and peoples, never strife, hatred and jealousy, infected

roots of war and slaughter.

Inviting all Catholics to pray for the oppressed and persecuted peoples, the Pope exhorts them to pray for our Ukrainian Church oppressed by the Communists and dissident Patriarch of Moscow. If the others should pray for our Church and people, how much more should the Ukrainians do so? Their fervent prayers offered to the Almighty God through the hands of the Blessed Virgin, Mother of Perpetual Help and Queen of Ukraine, will strengthen our suffering Brothers and Sisters and hasten the hour of their liberation from fear, oppression and persecution.

The Pope says: "We firmly believe that during the celebration of this Marian Year fervent prayers be offered throughout the world to the most powerful Mother of God who is also our tender Mother; and that in these prayers special requests be made of her efficacious and ever-present patronage, that the sacred rights which are proper to the Church, and which the very exercise of human and civil liberty demands, may be openly and sincerely recognized by all, and this without doubt will conduce to greatest common good and an increase of common concord."

The Holy Father does not forget these courageous Catholics among whom our Archbishop Joseph Slipy, all Bishops, hundreds of priests, and hundred of thousands of laymen, who are enchained by the Communists because they refused to betray their Catholic Faith and renounce the allegiance to the Holy See of Peter. He invites them to persevere and to pray to the great Mother of God, asking her for help and divine consolation. "Persevering in the ancient faith with undaunted courage, let them take as their motto of Christian fortitude in this time of trial the words of St. Bernard, *'We shall stand and fight to death, if needs be, for Our* Mother (the Church), *and lawful weapons: not with shield and sword, but with prayers and sighs to God.'"*

*The reunion of the Eastern Christians with the Catholic Church*

Since 1054 the Church of Christ is torn into the Western and Eastern Church, into the Catholic and Orthodox. With the passing of time the positions of the two branches grew stiffer and colder. The amount of prejudices on both sides renders the reunion more and more difficult.

The Pope does not forget the important problem of the reunion which would constitute the greatest triumph of Christ in these days of bloody struggles against the perennial principles of the Gospel. The Orthodox churches of the world are now confronted with a dilemma: Rome or Moscow, Catholic Church or Communistic Orthodoxy of which the Muscovite patriarch Alexis, good friend of late Joseph Stalin is the head and leader. The Greek or Byzantine Orthodoxy which caused the great schism in the eleventh century does not play any important part in the unionist movement. Constantinople which caused so many troubles in the old centuries is losing its prestige in the eyes of the Orthodox Christians since its fall into the Turkish hands in 1354. The Constantinopolitan patriarchate of today numbers only 270,000 faithful. Other Orthodox patriarchs of the East refuse to obey him, as his predecessors refused obedience to the Vicars of Christ, the Popes of Rome.

The patriarch of Alexandria, rival of the Constantinopolitan patriarch, governs 120,000 souls. The patriarch of Antioch has jurisdiction over 290,00 people, and that of Jerusalem over 75,000 souls.

These great patriarchs of the Orthodox East are unable to repair the damage done to Christ's Church by their predecessors. The question of the reunion centers on the Slav nations, especially in Ukraine which in God's providence should serve as a bridge to repair the breach between the West and East. Sooner or later the prophetic words of Urban VIII will come true: "O my Ukrainians, I hope that the East will be converted through your mediation!

Pope Pius XII does not forget our Dear Separated Brethren in the encyclical "The Radiant Crown" proclaiming the first Marian Year. In fact he writes: "We call on those also who are separated from us by ancient schism and whom nonetheless we love with paternal affection, to unite in pourforth these joint supplications, knowing full well how greatly they venerate the Mother of Jesus Christ and celebrate her Immaculate Conception.

"May the Blessed Virgin Mary look down on all those who are proud to call themselves Christians, and who, being united at least by the bond of charity, humbly raise to her their eyes, their minds and their prayers, imploring that light which illumines the mind with heavenly rays, and begging for that unity by which at least there may be *one fold and one shepherd.* (John 10, 16).

Since the Ukrainian Catholics should serve as a bridge between the Catholic West and the Orthodox East, we must pray more than the others for the happy event of the future reunion of the Western and Eastern Churches.

Thus the Marian Year of 1954 is a year of rejoicing to honor the Mary for the extraordinary privilege of the Immaculate Conception, and to offer supplications to her for the most urgent need of the present world. Catholics of all Rites are praying during this Marian Year for peace among nations, for the liberation of the enslaved countries, for the conversion of the sinners and bad Christians, for the justice and equity in the world, for the reunion of the churches and for the relief of the persecuted Catholics in Communist countries.

The Blessed Virgin Mary will hear these fervent prayers of her Children, and will not refuse the favors for which they are asking her. Is she not the Mother of Perpetual Help? Is she not powerful enough to obtain whatever we may ask from God for ourselves, our neighbors, our Church or our country? Yes, she can do it, because she is also the Mother of God and Mediatrix of all graces.

Archbishop Cicognani — Apostolic Delegate to the United States— begs to acknowledge the copy of the booklet, SHALL I BE A PRIEST, thanks Father Schudlo and congratulates him on this inspiring publication.

May 28, 1953.

†A. G. Cicognani

---

The big question today is not whether trouble will come—it's when and how much.

# Is it Wrong to Leave the Religion of One's Birth?

By F. M. Louis

*Objection:* I am opposed to all efforts to induce a person to leave the the religion in which he was born for any other. I believe that if I was born into a Lutheran family, I should remain a Lutheran; if I was born of Baptist parents, I should remain a Baptist; if I was born a Catholic, I should remain a Catholic. Most of us are not capable of judging the arguments for or against the various religious sects, and therefore the best thing we can do is to remain in the one in which we were born and reared.

*Answer:* I am sure that if you think a little further about this matter, you will see how the principle of accepting whatever your parents hand down to you is not always a prudent or moral one to follow. If your parents are poor, must you be content with the same degree of poverty throughout life, with never an effort to raise your own economic standard? If your parents happened to be savages addicted to human sacrifice, would you be justified, even after you recognized the evils connected with their "religion," to follow in the footsteps of your parents? If your parents had no opportunity of education and were brought up on misstatements about religious history and facts would you say that it is lawful for you to accept these same misstatements even after your education proved them to be untrue?

You would be justified in adhering to the principle you have stated only on two false assumptions: first, only if all religions are equally true and equally pleasing to God, and secondly, only if you are right in saying that ordinary people cannot judge for themselves what is right and wrong, true and false, in religion.

If all religions are equally true, then you make God responsible for contradictions, which is a contradiction or denial of God's very existence. If there were only two religious organizations in the world, one decying what the other maintained as the will of God, then one of them would be true and the other false, and you would be bound to try to learn which was true and which false, no matter what your parents held before you or handed down to you. You cannot say that this is unimportant because it deals with eternity.

If ordinary people cannot judge rightly between the arguments for the different religious sects, then it must be said that the Son of God did a foolishly useless thing in becoming man and offering a way of salvation to all men. Either His way to heaven is discoverable by all, or it is worthless. Anyone who believes in Christ must start all his religious thinking with the conviction that he can and must find the one way outlined by Christ.

Loyalty to one's parents is praiseworthy and admirable. But it must be superseded by the obligation of looking for religious truth and following religious truth when one is old enough to use the intelligence God gave to each immortal soul He created, and the graces with which He will always support that intelligence.

(From *The Liguorian*)


**Друкарня Голосу Спасителя**

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

**КНИЖКИ**—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лище в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові, | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | .50 |
| Друга книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Третя книжечка, буквар, М. Матвійчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словаром і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, в англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

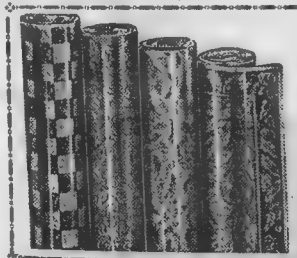

**MACKAY'S PAINT SHOP**

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton — Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
### The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ. | 1.50 |
| Віра | .10 |
| Двадцять п'ять-ліття нашої Діецезії | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Календарі Голосу Спасителя 1937-54 | .35 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парохіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Молитвеник для Дітей | .35 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | |
| Не Дайся | .10 |
| Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Хрестна Дорога | .10 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Cook Book (Amicus Club) | .80 |
| Red Blot (on Communism), Rev. B. Osadec | .20 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Unity of Sacrifice | .25 |
| Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo | .50 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |

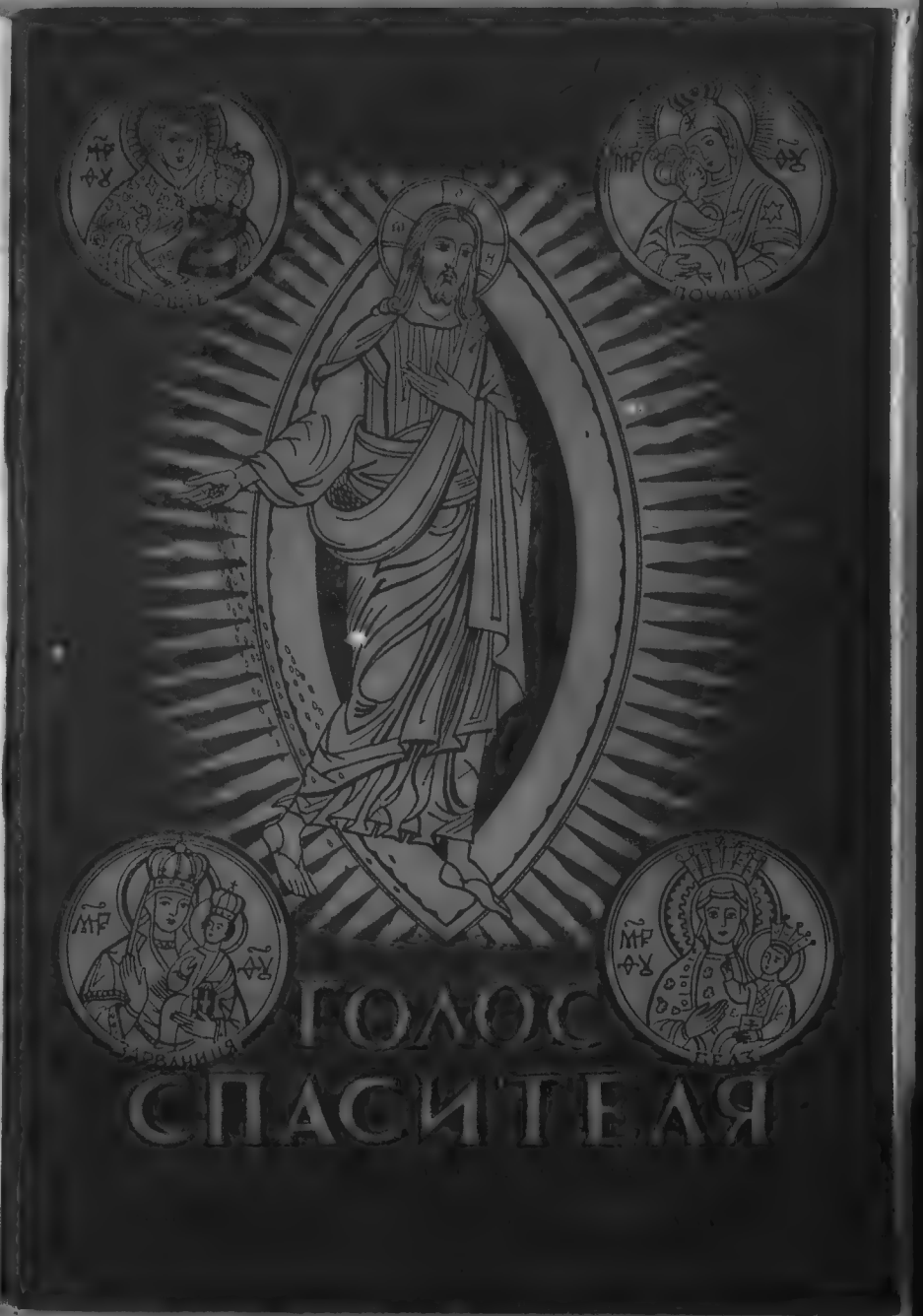

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00, 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор — Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor — Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager — Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Цілі Марійського Року ---------- 1
З Листів до Редакції ---------- 5
Пречиста Діва та Сьогоднішній Світ ---------- о. С. М. ЧНІ. 13
Марія в Літургії ---------- Бр. Микола Якимишин ЧНІ. 16
Шостий Вселенський Собор ---------- о. М. Щудло ЧНІ. 21
За Залізною Рештіткою ---------- Христя Денисиха 24
Юнацькі Літа Альфонса ---------- о. М. Щудло ЧНІ. 26
Про Східній Обряд ---------- о. М. Щудло ЧНІ. 32
Мамин Прокляття ---------- 35
Хотів Би Ти Знати? ---------- 36
Сміховинки ---------- 38

Mothers Make Homes ..... Genevive V. De Chellis 43
St. Alphonsus and the Madonna ..... Amator Mariae 47
Ukrainian Church Between 1st & 3rd Partition ... M. Schudlo CSSR. 50
Calls Adultery by Name ..... Rev. James B. Hamlin 56
I'd Like to Know ..... 58
Brother and Sister Arrangements ..... D. F. Miller 60
How We Should Celebrate Marian Year ..... Rev. M. Schudlo CSR. 61

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1954

## Цілі Марійського Року

СПРАВЕДЛИВІСТЬ у світі.—Мільйони гноблених, голодних і гонених людей тужать за миром, поміччю і спокоєм. Нажаль по закінченні останньої війни мир не прийшов, хоч війна давно покінчилася тріюмфом тих, що перед вигранням війни прирекли світові довготревалий і справедливий мир. Ненависть, підозріння, ворожість і зависть становлять сьогодні заразу та сливе неулічиму хворобу міжнародніх взаємин поміж великими потугами світу.

Ти—Петро...

Всі католики по цілім світі повинні благати Бога через заступництво Богоматері, щоб Христова Церква та всі народи, так великі, як і малі користали зо свободи в своїх краях. Свобода не може бути ні дійсною, ані тривалою, якщо вона не спирається на гранітних основах засад Христової Євангелії та навчанні католицької Церкви, що сприяє розвоєві народів, плекає згоду поміж громадянами держави, народами і краями, осуджуючи сварні, незгоди, ненависть і зависть, що зроджують війну та кровопролиття.

Запрошуючи католиків молитися за гноблених і переслідуваних, Папа заразом завзиває їх благати в Бога милосердя для нашої Церкви гоненої комуністами та московським патріярхом Алексієм. Якщо ж інші повинні молитися за нашу гноблену Церкву та нарід, то куди більше повинні це чинити українці! Тут іде про нас самих і наше власне добро. Наші молитви, пожертвовані Богові руками Марії, додадуть відваги нашим страждучим Браттям і Сестрам в Україні. Марія— це Цариця та Мати нашого краю. Вона приспішить кінець їхнім стражданням, гнобленню та поневоленню.

Он слова Папи: "Ми сильно віримо, що в часі святкувань Марійського Року ревні молитви по всьому світі понесуться до Божої Матері, що є заразом і нашою люблячою Матір'ю. В цих молитвах будуть особливіші благання до могутнього заступниц-

тва Марії, щоб всюди були гарантовані священні права Церкви, бо це безсумнівно спричиниться до загального добра і скріпить згоду поміж народами".

Святіший Отець не забуває про тих відважних католиків, між якими є наш митр. Йосип Сліпий і всі інші єпископи, сотки священиків і тисячі вірних, що тепер пробувають у кайданах, бо не хотіли відректися католицької Церкви та зрадити Христа, зриваючи злуку з апостольською Столицею Св. Петра. Папа закликає їх витривати і молитися до Божої Матері, благаючи в неї помочі та потіхи. "Нехай вони витривають у своїй старинній вірі та не дадуть захитатися. Нехай слова Св. Вернарда стануть їх гаслом в часах теперішніх досвідів: **Ми будемо стояти і боротися навіть до смерти, якщо зайде потреба, за нашу Матір (Церкву), і боротись будемо законними засобами: не щитами і мечами, але зідханнями і молитвами до Бога".**

**2) З'єднання Східніх (православних) християн з католицькою Церквою.**

Христос передав Петрові ключі небесного Царства та побудував на ньому Свою Церкву: **Ти—Петро, і на цій скелі Я побудую Свою Церкву, і сили пекельні не переможуть її.** (Мат. 16, 18). По Своїм воскресенні Спаситель виповнив обітницю, передаючи Петрові примат над іншими апостолами і провід у Своїй Церкві: **Паси Мої Вівці!** (Ів. 21, 16).

Петро та його наслідники на Римському престолі рядили Христовою Церквою довгі століття. Всі народи, не зважаючи на свої відмінні звичаї, обряди, історію, національність і культуру, належали до одної Христової Церкви, шануючи та слухаючи Римських Папів як видимих Христових намісників на землі.

Як же ж послаб Христовий дух у християнах, земські інтереси Сходу взяли верх над одністю Церкви. Цагородські патріярхи забажали верховодства в Христовій Церкві під притекстом, що "вони були патріярхами" Нового Риму, Візантії, куди Константин Великий переніс столицю римської імперії в 329 році.

Розрив між Сходом і Заходом не прийшов нагло. Склалося багато різних причин на це: ривалізація між греками і римлянами, відмінні світогляди, вищість грецької культури над тодішню латинською, упадок папства в Римі та сварки між різними римськими сторонництвами, що нераз зовсім негідно намагалися захопити папський уряд для своїх кандидатів, наближення папства до Франків, тощо. Отак схизма дозрівала довгими століттями, поки не завершив її остаточним розривом царгородський патріярх Михайло Керулярій.

Христова Церква поділилася на дві: Східня-православна і Західня-Католицька. Зразу ніхто не думав, що розрив Церкви триватиме довгі століття, бо й передтим нераз приходило до непорозумінь між Римом і Царгородом, але згодом єдність знову лучила християн під одним проводом Папи.

З упливом часу позиції обидвох Церков закріпилися та почали йти питомим собі шляхом розвою. Самозрозуміло, що проминаючі століття не наближали, але радше віддаляли одну Церкву



від другої нагромадженням пересудів, що їх спричиняє відчуження.

Папа Пій XII-ий, ідучи слідом своїх унійно-настроених попередників, не забув про наших нез'єднених Братів і Сестер, як проголошував Марійський рік. Папа згадав особливіше про справу з'єднення Сходу з Заходом. З'єднення Православної Церкви з Католицькою було б величезним тріюмфом Христа в сьогоднішніх часах безвіря, большевизму та ляїцизму. Так Католицька, як і Православна Церква багато дечого скористали б із цього з'єднення під одним Архипастерем. Замість незгоди, що панує поміж християнами та скріпляє могутніх Христових ворогів, настав би мир поміж визнавцями Христової Євангелії й одність віри на Сході та Заході. Це вможливило б скоре та успішне навернення поган до правдивої віри та застидало б Христових ворогів.

Багато людей проживають у сумнівах і непевності. Вони не хочуть рішитися вступити до Христової Церкви, бо бачать роз'єднання поміж тими, що визнають Христа. Христова Церква скріпилася б в 200,000,000 наших православних братів. Це сильно підняло б престиж католицької Церкви в очах поган і спонукало б їх стати християнами. Це теж сильно скріпило б різні національні православні, слов'янські Церкви, що тепер силою факту опинилися перед вибором: Рим або Москва, Католицька Церква або Московське Православ'я, яке очолює московський патріярх Алексій, приятель тирана Сталіна та герой комуністичного режиму, від якого дістав аж три медалі як надгороду за прислуги безбожницькому Кремлінові.

Слід підмітити, що різні східні Церкви, що колись належали до візантійської імперії та в 11-ім столітті пішли в схизму за прикладом Царгороду, не мають великого значення в справах з'єднення, хіба за винятком Греції, що має 7,000,000 православного населення. Інші патріярхати разом узяті не начисляють навіть одного мільйона вірних.

Сам пишний Царгород, що спричинив стільки клопотів Папам, стратив давно свій престиж в очах навіть різних православних провідників. Ніхто сьогодні не числиться з патріярхом Царгороду і ніхто не взяв би поважно його бажання стати провідником і головою Православ'я в світі. Царгородський сьогоднішній патріярх Атенагорас має всього 270,000 вірних. Інші східні патріярхи—олександрійський, антіохійський і єрусалимський—не коряться йому, так як попередники Атенагораса, відмовилися слухати Петрового Наслідника, Папи.

Теперішній олександрійський патріярх, що ривалізує з Царгородським; він має 120,000 душ у своїм патріярхаті. Антіохійський патріярх має юрисдикцію над 290,000, а єрусалимський над 75,000 душ.

Розглядаючи сильну кількість вірних цих колись великих східніх патріярхів, самовільно питаємося: "Де ж ділися мільйони християн, що проживали в Азії та Африці? Де ж нащадки тих героїв і героїнь, що сміливо йшли на смерть за Христа?" Вони розгубилися в магометанськім морі по упадку Царгороду в 1453. Вони стали магометанами. Православ'я відлучене від Риму негодне було вдержати їх при православній Церкві. Зовсім інакше

було в Еспанії, де католицтво потрапило врятувати еспанців від магометанства, врятувало їх віру та національність. Тимчасом на превеликий жаль Схід потурчився. Народи розплилися в магометанстві.

Ці колись славні патріярхати, що їх вірні гозникали в магометанськім морі, зміняючи хрест на півмісяць, негодні направити диха, що спричинено в 1054 році. Навіть якщо б усі вірні цих патріярхів навернулися та злучилися з Католицькою Церквою, вони збільшили б число католиків на несповна один мільйон.


## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**

**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**

**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**


## ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**


**ЩЕ МОЖНА КУПИТИ—**

# КАЛЕНДАР
## ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
**НА 1954 РІК**

Має нову, гарну, кольорову окладинку, сторін 208, ілюстрацій 41, статті писані в українській та англійській мові; має адресар укр. катол. Духовенства в Канаді, Зл. Америці та інших держав світу.

**Він певно буде пожиточний у кожній родині та прикрасою і цінністю на будучність в Вашій бібліотеці!**

**ЦІНА 75c**

При замовленні більшої скількости даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada


# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

## Побажання

### НОВОМУ УКРАЇНСЬКОМУ АРХИЄПИСКОПОВІ В АМЕРИЦІ

Папа Пій XII піднїс Високопреосвященного Константина Богачевського, екзарха для українців католиків до гідности Архиєпископа 6 квітня 1954.

Ця номінація сповнила радістю всіх українців католиків в Америці.

Новоіменований Архиєпископ це великий діяч нашої Церкви в Америці. Приїхав він до З'єднаних Штатів 1924 р. Завдяки невсипущій праці та апостольській ревності Преосв. Архиєпископ завів лад, дисципліну та порядок в укр. амер. єпархії. Можна сміло сказати, що він повів дієцезію до небувалого розвою. Досяги нашої Церкви в Америці це вислід його довголітніх трудів і страждань.

**Їх Ексц. Архиєпископ**
**Кир Константин Богачевський**

Сьогодні наша Церква в Америці має 306 священиків, 165 парафій, 12 місійних станиць, 30 цілоденних шкіл, сотки Сестер, 5 гайскулів-гімназій, 2 каледжі, три академії для дівчат, малу семінарію в Стемфорді та велику в Вашинґтоні, щоденник "Америка" і тижневик "Шлях".

З нагоди святкування сорок-ліття єпархії Преосв. Архиєпископ задумав духовно обновити свою отару і звелів, щоб у кожній парафії відбулася ювілейна місія.

Боже благословення очевидне над нашою Церквою в Америці. Видно, що Боже Провидіння підготовляє нас до великої місії в Східній Европі:— "Через вас, мої українці, сподіюся приєднати Схід".

Розуміє це добре новий Архипастир, тому посилив зусилля, щоб збільшити священичі та монаші покликання між нашою молоддю. Він на кошт дієцезії видав книжечку **"Shall I be a Priest"** і звелів її масово поширити по наших парафіях. За його заохотою ОО. Редемптористи видали **"Shall I be a Redemptorist"**, а Сестри Василянки **"Shall I be a Nun?"**

Нова архиєпископська гідність це наявний доказ, що Святіший Отець оцінює невтомну працю Преосв. Архиєпископа Константина Богачевського.

ОО. Редемптористи взагалі, а Редакція Голосу Спасителя зокрема, складають щирі побажання новому Архиєпископові. Це вияв вдячности за його прихильність до Чина ОО. Редемптористів і його членів, що їм допоміг поселитися в Нюарку в 1946 і відкрити місійну станицю в Америці. Редактор Голосу Спасителя теж складає новому Архиєпископові щиросердешні побажання з нагоди нової гідности за прихильне ставлення до його місьонерської та письменницької діяльности та за батьківську заохоту до праці для добра душ, розросту єпархії та Божої слави.

Хай Христос і Мати Неустанної Помочі, Покровителька ОО. Редемптористів, благословлять працю Преосвященного Архиєпископа Константина Богачевського на довгі літа! Многая Літа!


**НОВІ КНИЖКИ**

| | |
|---|---|
| Хрестна Дорога | .10 |
| Богослуження на Воскресення Христове (Воскр. Утреня) | .10 |
| Парастас, Панахида, Похорон | .35 |
| Молитовник для Дітей і Молоді (в укр. і англ. мові) | .50 |
| The Martin Luther Motion Picture | .05 |

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

## КОМУНІКАТ

**Комітету Спортових Ігрищ Української Молоді**

Кличемо Українську Молодь—
"НА СТАРТ"

Минає 60 літ, коли на Рідних Землях повстало перше українське фізкультурне Товариство "Сокіл". З великим трудом і перепонами приходилось тоді цим першим піонірам промощувати шлях серед загалу, для зрозуміння великої ваги руханки та спорту—в житті й існуванні цілого українського народу. Та їхня вперта праця не пішла на дармо—великий здвиг у Львові 1914 р., що зібрав десятки тисяч народу, був першою маніфестацією зорганізованої сили української молоді. Події, що поступили кілька тижнів пізнійше виявили, що дуже потрібна нам була зорганізована сила—"здорової душі в здоровому тілі".

Не менш і тепер виявляється потреба зорганізованого нашого українського спортового життя, як тут в Америці, так і в Канаді. Не раз і не два—українець чи українка боронили красок Америки-Канади на спортових площах світу: ми тоді ними чванилися, величалися їхніми вислідами і перемогами. М. Коджак—переможець у плаванні в Олімпійських Ігрищах, Б. Нагурський — чільний спортовець Америки, Савчак—гокеїст, з Канади—В. Несторенко та велике число інших, всі вони мали змогу на відкритих аренах світу перемагатися з іншими спортовцями.

Але досі, за малими виїмками—мало коли мала наша молодь нагоду виступати перед широкою нашою громадскістю, як одна зорганізована спортова громада, як одна велика сила.

Тимто й надійшла відповідна хвилина, коли треба і нам—молодим спортовцям улаштувати спільний національно-спортовий Здвиг, відкриті для кожного українця спортові Ігрища—на яких взялаб участь уся спортова молодь Америки і Канади, усі клюби, товариства, центри чи відділи української зорганізованої спільноти.

До такого висновку дійшли представники наших чільних молодечих організацій та спортових клюбів на спільній нараді в дні 5 лютого 1954. Ця перша нарада—після основної дискусії про потребут аких Ігриш, **вибрала Тимчасовий Підготовчий Комітет**, який мав приготовити та скликати загальну нараду всіх молодечих та спортових організацій в цілі остаточного сформування Ділового Комітету.

Така загальна нарада відбулась дня 26 лютого 1954. На цій нараді вибрано Діловий Комітет у складі:

Голова—В. Бакад,
Містоголови—представники центральних організацій моолді та спортових клюбів, що зголосяться до змагань.
Секретарі—Б. Придиус, О. Шіпка,
Фін. реф.—Й. Шминдяк
Спортовий Директор—Др. Е. Жарський
Преса і пропаганда—ред. О. Лисяк
Спонзорами Ігрищ—рішено вибрати усі центральні організації молоді та спортові клюби Америки і Канади.

Почесний Комітет—нарада вирішила запросити всі наші Громадські Організації Америки і Канади, для моральної і матеріяльної піддержки Ігрищ—такого важливого для українського життя в Америці і Канаді почину нашої молоді.

Речинець—нарада вирішила відбути Ігрища найскорійше літом 1955 р. Комітет бере до уваги дні 28 і 29 травня 1955 та 2 і 3 липня 1955. Остаточний речинець Ігрищ подасться усім заінтересованим організаціям в можливо найкоротшому часі.

КОМІТЕТ—намагається перевести ці Ігрища, як найбільш величаво та є певний, що в таких Ігрищах возьме участь уся спортова молодь українських центрів Америки і Канади. Хай наші Ігрища виелімінують найкращих чемпіонів—у копаному м'ячі, кошівці, відбиванці, легкій-атлетиці, плаванні, зимових спортах (юніори і сеніори) та в інших фахових ланках фізичної культури між українською молоддю Америки і Канади. В цих саме намірах відбудуться Ігрища.

**Кличемо Тебе, Українське Молоде — "НА СТАРТ"!**

Нехай не буде ніо дного клюбу, ні одної секції, ні одного змагуна чи змагунки-спортовців, що не взяли б участи у цих Ігрищах!

Ці Ігрища мають бути доказом зорганізованої сили здорового духа в здоровому тілі української молоді.

**Зголошення**—Комітет просить усі наші молодечі та спортові клюби і секції зголосити свою участь в Ігрищах на адресу:

**Ukrainian Olympiad Committee**
**140—2nd Ave.,**
**New York City 3, N.Y., USA**



Реєстрація—Комітет нав'язуючи до наших світлих національно-спортових традицій просить індивідуально реєструватись спортових фахівців, інструкторів, тренерів, суддів, організаторів та керманичів ланок чи усіх наших змагунів чи змагунок на вказаній вище адресі.

Просимо слати Ваші цінні ради і вказівки.

За Комітет:

В. Бакад
Голова

Др. Е. Жарський
Провідник Ігрищ

Б. Придиус
Секретар

## "У СТІП МАРІ"

Ось нова книжка Впр. о. Евгена Мацелюха про Божу Матір з нагоди Марійського Року. Книжка має 39 коротких розважань. Сама книжка має 144 сторін вісімки.

Слід поґратулювати Шановному Авторові за гарне діло на честь Богоматері.

В розважаннях є багато коротеньких і живих прикладів, тому вони легко і приємно вражають читача. Розважання надаються до читання на травень. Можуть бути теж помічні священикам для травневих проповідей. Щира подяка належиться Авторові за його працю пером. Нам потрібні люди, що працюють, бо їх небагато між нашим народом.

Проте слід підкреслити деякі недомагання, що помічуються в книжці:

1) Теми розважань-проповідей могли б краще бути впорядковані, щоб мати "nexus logicus". Проповідь це маленька будівля, що має підвалини, стіни і дах.

2) Збагато прикладів узятих від чужих народів. Це робить враження гейби Божа Мати любила інших і мало цікавилася українським народом.

3) Мова назагал добра. Проте бувають браки. Он кілька прикладів: "До Ньої" замість до "Неї" (137 ст.) "Встидалабися" замість "Стидалася б" (132 стор.), "Катехізму" замість "Катехизму" (127 стор.), "Вкоротці" замість "коротенько" (9 стор.)

4) Бувають браки в уживанні часу, от хоча б "Набрала відваги і промовляла" замість "промовила" (11 стор.) і багато інших подібних промахів, що легко можна було усунути.

5) Подібно й пунктуацією цебто уживання протинків. Є вони там, де їх не треба, а нема, де треба.

Ці маленькі недотягнення можна буде легко справити при другім виданні книжки.

Замовляйте цю книжку. Висилайте три доляри до:

**Rev. Eugene Maceluk,**
**820 Pond View, Riverhead, N.Y.**

о. М. Шудло ЧНІ.

## У КІГТЯХ ТИРАНІВ

Видавництво "Дніпрова Хвиля" видало книжку "У Кігтях Тиранів", Миколи Сергієнка. Ця книжка, що 230 сторінок друку мала б представити жорстокості німців супроти полонених вояків Совєтського Союзу, яких Сталін відрікся і назвав "зрадниками" замість полоненими. Совєтський Союз відмовився вступити до Червоного міжнародного Хреста, що допомагав полоненим різних народів, бо Сталін заявив, що Совєти не мають полонених у німецьких таборах, але самих зрадників.

Ціль книжки це представити невідрадне положення совєтських вояків у німецьких таборах. Нажаль книжка Сергієнка зовсім не виправдує цілі, бо життя совєтських полонених зовсім не представляється як "Пекло", ба й навіть не як "чистилище". Дивно, що німці так "людяно" поводилися з полоненими, хоч інші автори зовсім інакше змалювали поступування німців.

Тон книжки подекуди доволі нудний через невпинні повторення того самого.

Редактор Голосу Спасителя.

## РОЗШУКИ

Пошукую **Григорія Павлюка**, б. директора Укрбанку в Бродах, який в 1943 р. брав участь з Укр. Дивізією "Галичина" в бою під Бродами і від цього часу нема вістки про нього. Хто знав би дещо про його долю—прошу подати вістку його дружині і діточкам на адресу:

**..Olha Pawluk, 339 Freeport Rd., New Kensington, Pa., USA**

Буду дуже вдячна, як укр. европейські часописи передрукують це оголошення.

Розшукую родичів із ПРИЛУК: Івана, Галю, Лесю та Володимира **Скопець**. Хто б знав про їх долю, або їх самих прошу писати на адресу:

**Olga Pawlyk, Bielefeld an den Gehren 4, Germany.**

### ЖЕРТВИ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В РОБЛИНІ

М. Ревінк, Перрі, Айова ----- 5.00
Й. Ц. М., Вінніпег ---------- 5.00

Щиро дякуємо за жертви. Хто слідуючий?

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Від 31-ІІІ до 4-IV відбулись великопостні реколекції УКЮ під проводом Впр. о. П. Лаптути ЧНІ. з Роблин, Ман. Реколекції закінчено спільним св. Причастям і сніданням. На спільному сніданні молодь мала нагоду почути кілька гарних промов від достойних гостей, що ними були Впр. о. П. Лаптута ЧНІ., адв. Ю. Петришин і пані М. Стадник.

В неділю 4 квітня відбулось урочисте прийняття 43 нових членкинь до Марійського Товариства в церкві МБ НП. Обряд прийняття довершив Пр. о. Вол. Корба ЧНІ., духовний провідник МТ в Академії. Слідував відтак концерт в рекреаційній залі Академії в честь нових членкинь.

Реколекції для шкільних дітей тривали від 6-9 квітня. Проповідав Пр. о. п. Малюга, ЧНІ.

В неділю 11 квітня членкині ЛУКЖ приступили разом до св. Причастя. Потім відбулось спільне сніданння в парохіяльній залі.

Вечером відбувся контест красномовства 11 студентів в Колегії св. Йосифа. Зійшлось велике число людей до парохіяльної залі почути ці промови. Першу нагороду за бесідництво здобув Олекса Кравець з старшої групи, а Нестор Трач з молодшої групи.

В неділю 30 травня відбудеться окружний з'їзд дітей і молоді з нагоди Марійського Року. З цієї нагоди буде Архиерейська Служба Божа, що її відправить Преосв. Кир Максим, ЧНІ., з Вінніпегу. На цій Службі Божій буде співати мішаний хор з Академії й Колегії під проводом п. Івана Бонцаля. Ць Служба Божа пічнеться в год. 10 і буде передана через радіо. Відтак буде спільний обід. По обіді буде жива вервиця на площі св. Йосифа і святочний концерт. Просимо всіх парохів з східного Саскачевану гарно представити свою парохію діточками на цьому з'їзді.

### БЛЕЙН ЛЕЙК, САСК.

**Несподіванка для пані Ю. Кревняк**

16 березня ц.р. в домі п-ва Кревняків зійшлись жінки, щоб ушанувати день уродин пані Юлії Кревняк, яка зі своїм чоловіком Володимиром живуть вже довгі літа у Блейн Лейк і доробились гарного маєтку та купили мурований готель у Блейн Лейк. З цієї нагоди жінки і мущини зробили для них обох несподіванку. Пані Ю. Кревняк попри зайняття у хаті належить до Бр. Церковного і є касієркою та помагає всюди де вимагає потреба.

Пані Пернаровська промовляла від всіх церковних жінок і вручила дарунок від жінок. Опісля відспівано "Многая літа" обом.

Потім пані Ю. Кревняк подякувала за дарунок і всі весело забавлялись до пізної ночі. Дай Боже, п-ву Кревнякам прожити ще в доброму здоровлю багато літ!

Несподіванкою занялись пані Скакун і пані Т. Шевчук.

Пан Павло Дудчак попросив, щоб зібрати на пресовий фонд. Збіркою занявся п. Шевчук, на якій жертвували слідуючі: 5.00: В. Кревняк. По 1.00: П. Дудчак, І. Шевчук, Є. Свистун, Щепанський, М. Галещук, С. Березяк, Є. Дудчак, П. Скакун, С. Проць, Сінгер мен. Разом 16.00. З цієї суми призначено на УВісти 10.00, на Голос Спасителя 6.00. Панству Кревнякам желаємо здоровля та щастя й доброго успіху в новім занятті. А всім жертводавцям і учасникам щира подяка.

Присутний.

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.



## ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР НА ТРАВЕНЬ, 1954

| Старий Стиль | Новий Стиль |
|---|---|
| **2. Нед. Томина.** Гл. 1, Єв. утр. 2. Ап. 14, Єв. Ів. 65. | **2. Нед. Мироносиць.** Гл. 2, Єв. утр. 3. Ап. 16, в. Мр. 69. |
| **9. Нед. Мироносиць і Вмч. Георгія.** Гл. 2, в. утр. 3. Ап. 16 і 29, Єв. Мр. 69 і Ів. 52. | **9. Нед. Розслабленого й Ап. і Єв. Івана Богослова.** Гл. 3, в. утр. 4. Ап. 23 і 68, Єв. Ів. 14 і 61. |
| **16. Нед. Розслабл., Преп. Теодос. Печер.** Гл. 3, Єв. утр. 4. Ап. 23 і 334, Єв. Ів. 14 і Мт. 43. | **12. Середа Переполовення.** Ап. 34, Єв. Ів. 26. |
| **19. Середа Переполовення.** Ап. 34, Єв. Ів. 26. | **16. Нед. Самарянки.** Гл. 4, Єв. утр. 7. Ап. 28, Єв. Ів. 12. |
| **23. Нед. Самар. і Ап. і Єв. Ів. Богослова.** Гл. 4, Єв. утр. 7. Ап. 28 і 68, Єв. Ів. 12 і 61. | **23. Нед. Сліпородженого.** Гл. 5, Єв. утр. 8. Ап. 38, Єв. Ів. 34. |
| **30. Нед. Сліпородженого.** Гл. 5, Єв. утр. 8. Ап. 38, Єв. Ів. 34. | **27. Вознесення Господне.** Ап. 1, Єв. Лк. 114. |
| | **30. Нед. св. Отців.** Гл. 6, Єв. утр. 10. Ап. 44, Єв. Ів. 56. |

### УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ
**в Оттавському Університеті**
**ЛІТНІ КУРСИ**

В Слов'янському Департаменті Оттавського Університету існує Український Відділ, що в його програму входять повний курс української літератури, філології та історії України.

Кожного року Оттавський Університет влаштовує літні курси, що тривають від 3-го липня до 7-го серпня. У програму літніх курсів Українського Відділу у 1954 р. входять такі виклади:

1. Модернізм в українській літературі.
2. Історія України 18, 19 і 20 в.в.
3. Семінар Історії України.
4. Слово про Похід Ігоря.
5. Микола Гоголь.
6. Етнографія та Імігрція.
7. Старо-церковно-слов'янська мова.

Літній курс складається з двох частин:

Перша частина триватиме від 3-19 липня, друга від 21 липня до 7 серпня 1954 р.

На курс можуть вписуватися всі, що хочуть робити кредити потрібні до ступня магістра (M.A.) або доктора філософії (Ph.D.) з ділянки слов'янських наук (славістики). На виклади можуть вписуватися як вільні слухачі теж і ті, що цікавляться українською культурою й хочуть поглибити своє знання української літератури, мови та історії України.

Зацікавлені у слов'янських, зокрема в українських студіях в літніх курсах в Оттавському Університеті можуть одержати програму літніх курсів і всякі інформації про студії, коли звернуться на адресу:

Dept. of Slavistics (Ukrainian)
Faculty of Arts,
University of Ottawa,
Ottawa, Ont., Canada.

### МІСІЇ

**1) Місія в Барнесборо (14-21-III)**

Наша ювілейна місія гарно вдалася. Навіть багато латинників приходили на англ. проповіді, бо Пр. о. місьонар, о. М. Шудло ЧНІ. голосив науки в двох мовах. Хоч місія скінчилася, наш Впр. о. парох Вол. Коваль були ще сильно зайняті, бо на закінчення місії загостила до нас Фатимська статуя Преч. Д. Марії.

Парафіянин.

**2) Mission in Arnold, Pa. (March 21-28)**

The jubilee mission was conducted by Rev. M. Schudlo CSSR at the invitation of our Pastor, Very Rev. Consultor, Joseph Shaloka.

Our parishioners took part in the mission and appreciated the instructions and sermons delivered by Father Missionary in Ukrainian and English.

The girls of our parish took a great interest in religious vocation. The renewal of baptismal vows and dedication to Bl. V. Mary, Mother of Perpetual Help made deep impression upon the people.

Parishioner.

**3) Місія в Линдорі, Па. (28-III-4-IV-1954).**

Ювілейна місія в нашій парафії пригарно вдалася, бо багато народу

взяли в ній участь. Пр. о. Мих. Щудло вже другий раз проводив у нас місією, виголошуючи проповіді в двох мовах.

Щира подяка нашому Впр. Парохові, Др. Петрові Олексів, що улаштував цю місію для духовної обнови парафії.

Комітетовий.

### ДЖЕРАЛДТОН, ОНТ.
**Посмертна Згадка**

Дня 1 березня 1954 померла бл. п. Анна Пуляк, родом з с. Мухавка, пов. Чортків, зі Зах. України. Прожила

**Бл. п. Анна Пуляк**

58 літ і полишила в смутку: мужа Антона, і 6 дітей (4 дівчині і 2 хлопці). З них 2 дівчині і 1 хлопець замужні. Покійна за життя любила співати на Сл. Божій і читати українську католицьку пресу, а головно Голос Спасителя. Дня 16 грудня 1953 р. перебула щасливо операцію одної нирки, відтак чула себе досить добре. При кінці лютого 1954 поїхала з мужом до Порт Артур, Онт. В неділю 28 лютого були на Сл. Божій, а в понеділок 1 березня раню заснула вічним сном.

Похорон відбувся в Джералдтон, в українській католицькій церкві 4 березня. Службу Божу відслужив парох Всеч. о. Ріот в асисті французького пароха. Співав місцевий хор. Трунва була вкрита вінками від товариства і рідні. В похороні взяло участь багато людей, так своїх, як і з других околиць. Після Сл. Божої тіло відпроваджено на католицький цвинтар. В.І.П.

Бл. п. Анні бажаємо вічної пам'яти та вічного щастя в небі.

### ПРЕС ФОНД ГОЛ. СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо за щирі жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя слідуючим добродіям:

| | |
|---|---|
| Михальчук Ю., Ярослав | 1.00 |
| Пирожинський Лідія, Бруклин | 1.00 |
| Савчук о. Вас., Вадіна | 1.00 |
| Котик Сем, Ківатин | 1.25 |
| Квас К. панна, Саскатун | 1.00 |
| Федорович Іван, Беверлі | .50 |
| Богуцький Мих., Вісла | .25 |
| Садовий Мих., Давфин | 3.00 |
| Гіль Василь, Джерсі Сіті | 1.00 |
| Збірка при несподіванці для Ю. Кревняк, Блейн Лейк | 6.00 |
| Кінал Іван, Йонкера | 3.00 |
| Новосад Софія, Пассаїк 6 | 1.00 |
| Бойко Марко, Клівленд | 2.00 |
| Кордрупель І. пані, Е. Арора | 2.00 |
| Скрипка Йос., Грімсбі | 1.00 |
| Федорович Іван, Форт Сен | 1.00 |
| Федун К., Едмонтон | 1.00 |
| Головатий Н., Брудергайм | .50 |
| Гнатович Матрона, Сиракюс | 10.00 |
| Павлюк Ольга, Ню Кенсінгтон | 2.00 |
| Киба С. Й., Кемсек, з несподіванки для о. Шека | 4.50 |
| Василевський В., Овкбурн | 1.00 |
| ЛУКЖ, Йорктон (старші) | 10.00 |
| Качмар Анна, Вилмінгтон | 1.00 |
| Дербовка Анна, Дітройт | 2.75 |
| Пальцат Петро, Ст. Майкел | 1.00 |
| Волошин П., Ванкувер | 1.00 |
| Спільчак Дм., Айтуна | 1.00 |

### ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ

| | |
|---|---|
| Й. Явний, Канора | 1.00 |
| Басараб Й., Филаделфія | 1.00 |
| Свидинський П., Віста | 1.00 |
| Панас Гр., Судбурі | 1.00 |
| Топоровський Й., Брок | 1.50 |
| Петронюк Е., Форт Вилям | 2.00 |
| Гайдук Катерина, Елмайра Г. | 1.00 |

### ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Після вчиненої обітниці складаю прилюдну подяку Матінці Божій Неустанної Помочі, Св. Анні і Св. Герардові, за вислухані молитви і щасливий поворот одного жовніра з війни.

С. Агафія С.П.Н.Д.М.



### ШІГО, САСК.
**Похорон**

В середу, дня 24 березня 1954 несподівано померла на удар серця бл. п. Параскевія. По своїх родичах писалася Назарко й походила з Західної України, з Волківців над Дністром. 1894 року віддалася за бл. п. Івана Кравецького й кілька літ потім в 1899 р. приїхали з двома дітьми до Канади. З початку жили в Манітобі, а опісля протягом 9 літ у Зл. Державах. В 1908 році знова вернулися до Канади і замешкали на фармі коло Шіго, Саск. і де прожили решту життя.

**Бл. п. Параскевія Кравецька**

Мали 5 дітей. Петро, Павло й Таціяна жили з мамою. Марія віддалася за Мих. Вівсяника, й живуть коло Шіго, а Михаїл оженився і мешкає в Каліфорнії.

Похорон відбувся в суботу, 27 березня в церкві св. Николая в Інсінгер, Саск. Богослужения похоронні відслужив о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону, Саск. Крім родини та свояків, взяли участь многі сусіди та знакомі.

Опісля відбувся традиційний, спільний обід, підчас якого зібрано на допись похорону та поміщення кліші тамершої в пресі: $12.00. Офірували 2.00 брати Кравецькі, по 1.00: о. С. І. Шавель, ЧНІ.; Мих. і Марія Овсяник, Мих. Савчук, А. Федорчук, Т. Затварніцький, Іван Цибульський, Т. Шалюк, Й. Ворошило, і Ів. Волощук.— По 50ц.: Мих. Ворошило й Ст. Медвідь. Бл. п. Маракевії нехай милосердний Ісус дасть вічне щастя в небі, а всім жертводавцям складаємо щиру подяку.

Родина.

### ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАРІЇ

Перед образом Марії
Світло лямпочки горить...
Хтось внизу поклав лелії,
Хтось там молиться, клячить...

Це діток малих громадка
Шле гарячі молитви
І за маму і за татка:
"Божа Мати, поможи"!

І Пречиста, добра Мати,
Усміхаєсь до діток.
Повна ласк і благодати,
Серед повені квіток...

### КЕМСЕК, САСК.
**Несподіванка парохові Всеч. о. В. Шеку з нагоди їх уродин**

В п'ятницю, 2-го квітня ц.р. вечером парохіяни парохії Кемсек улаштували в католицькій салі милу несподіванку свому парохові, Всеч. о. Вол. Шеку з нагоди їх уродин. Підчас перекуски зложили свої сердечні побажання слідуючі: Всеч. о. Вол. Фляк з Норквей, Всеч. о. Є. Ляшкевич з Арран, п. Ратушний, п. Збитнюк, й пані Фаріон з Кемсек. На пам'ятку того вечірка пані Фаріон від парохіян та всіх присутних вручила отцю пароху дарунок (мале радіо). При цій нагоді також переведено збірку на покриття коштів української радіо передачі через CJGX в Йорктоні, що принесла в сумі 13.75, і її відіслано на руки Пр. о. П. Малюги в Йорктоні. Крім того призначено 4.50 на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Всеч. о. В. Шеку желаємо ще многих літ, а всім жертводавцям щире спасибіг.

Стефан Киба

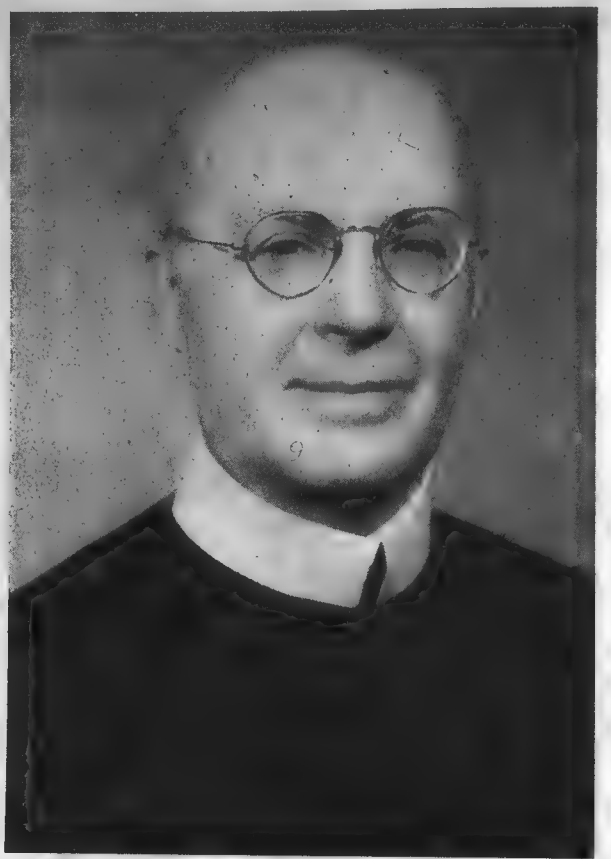

**НОВОВИБРАНИЙ АРХИМАНДРИТ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ**

Генеральна Капітула ОО. Редемптористів, що відбулася в лютні 1954 р., вибрала Впр. отця Вільгельма Бодро, американського редемпториста на Генерального Настоятеля Чина Пресвятого Ізбавителя. Нововибраний Архимандрит має 53 роки. Довгі літа був місьонарем у Полудневій Америці.

Всечесніший о. Годро має сім дорадників вибраних на 10 років, від генеральної до генеральної капітули. Уряд самого архимандрита триває до його смерти чи резигнації.

Ось генеральні дорадники Всеч. Отця Архимандрита: **Вільгельм Гренджель** (Північна Америка), **Шміндт** (Полуд. Америка), **Джямуссо** (Італія), **Педреро** (Франція-Еспанія), **Поль** (Німеччина-Австрія), **Баддіке** (Бельгія-Голяндія), **Гокинс** (Англія-Ірляндія).

Генеральний прокуратор Чина—Всеч. Отець Ван Бірвліт, бельгієць.

Редакція Голосу Спасителя бажає Божого благословення нововибраній управі Чина ОО. Редемптористів на "Многая і благая літа".


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1954


## Пречиста Діва та Сьогоднішній Світ

**о. С. М., ЧНІ.**

БАГАТО людей дивляться на сьогоднішній світ із огірченням і песимізом, бо людство по упадку нашого прабатька Адама радше воліє темряву ніж світло Христової Євангелії. Що каже на це Пречиста Діва до своїх вірних дітей, що боліють над недолею людей?

Мати Божа скріпляє надію своїх почитателів і почитательок кажучи до них: Мої діточки, не слід знеохочуватися на вид зла, що шириться в світі. Щоправда, так у минулих як і сьогоднішніх часах бували та бувають єресі та схизми, що намагалися чи намагаються підмінувати та знищити в світі засади Св. Євангелії та поширити безвіря поміж людьми, проте це не заперечує, що мій Син Ісус є всемогутнім Богом і що ніяка людська злоба негодна спинити поступу Христової Церкви в світі. Щоденний досвід виказує, що нові народи приймають Христа, як старі Його відрікаються та ідуть за протихристиянськими кличами. Постійний поступ Св. Євангелії в різних сторонах світу наявно доказує, що добро та правда сильніші ніж зло та безвіря.

Що маєте чинити, мої діти?—питається Божа Мати. Чи слід вам знеохочуватися на вид зла? Ні! Мої діти повинні бути оптимістами, бо оптимізм це характеристика правдивих християн. Хоч вони бачать іще половину чи дві третіх людства погружених у пітьмі поганства, проте вони не сміють зневірюватися, бо Я стою при них і опікуюся душами навіть тих, що не знають Мене та мойого Сина. Будьте певні, мої діточки, що правда переможе неправду, Христос запануе в світі й Пресвята Евхаристія заспокоїть усі задушевні прагнення знедоленого людства.

Пречиста Діва Марія знає свого Сина Ісуса краще ніж хтонебудь знав Його, бо вона Його Мати. Від хвилини благовіщення вона була свідома, що Бог у виді малої дитинки проживав у її

пречистім лоні поки не прийшов на світ у вифлеємській печері.

Марія прожила 30 літ у товаристві Ісуса, бувши Його постійною опікункою та люб'ячою матір'ю у скромній хатині в Назареті. Вона виховувала Ісуса, брала участь у Його невинних радощах, співчувала з Його дитячими терпінями. Ісус напевно відчиняв нераз своє серце перед Марією та повірював їй пляни своєї майбутньої місії в світі.

Світ проживав у ворожнечі з Богом, як Ісус покинув Назарет і пішов голосити добру новину людям жадним спасінням та помирення з Богом. Христос намагався улічити людство з душевних хвороб і схильности до зла. Хоч Божий Син помер на хресті та відкупив людство і поєднав його з Творцем, зло всетаки полишається в людських серцях. Це причина, чому людство розділене на дві половини. Одні перемогли зло та побороли пристрасті, і так станули під прапором Христа. Другі дали себе обманити дияволові, послухали його підшептів, зреклися боротьби з самими собою, віддалися пристрастям і перейшли до табору Сатани. Сьогодні вони проживають так, немов Бог був би їх запеклим ворогом, а сатана найліпшим приятелем.

Вони ненавидять Бога та всяку релігію, особливо звертають свою їдь проти католицької Церкви, бо вона одна береже нерозводненою Христову науку.

Марія знає, що між людьми є багато несвідомих і обманених душ, що самі негодні бути такі злі, як зовнішньо виглядають. Це диявол ввійшов у їхні серця та бунтує їх проти Бога. Вона знає, як людям тяжко зорієнтуватись на диявольських штучках. Оттому вона немов люб'яча Мати співчуває душевним хворобам своїх бідних діточок, за які так багато настраждалася під хрестом на Голгофі. Їй жаль їх, бо своїми сльозами змішаними з кров'ю Ісуса вона намагалася відкупити їх від прокляття та запровадити на дорогу правди.

Марія ніколи не знеохочується. Вона добре знає, що були та завжди будуть у світі Божі приятелі та вороги. Вона намагається з неба підтримувати в боротьбі свої діти, заохочуючи їх протиставити любов, братолюбність, геройство та відвагу ненависті ворогів, бо тільки справжня любов Христових визнавців може перемогти запеклість тих, що не знають засад Св. Євангелії. Вона навчає свої діти любови та відваги посеред світової ненависти й трусливости.

Марія дальше цікавиться світом. Коли її Син покинув її в Назареті та пішов проповідувати людям Свою науку, Марія своїм серцем слідувала за Ним і молилася за всіх тих, що їм Христос голосив відкуплення та спасіння. Молилася за тих, що слухали покірно та за тих, що противилися Христовому навчанню, бо вона бажала допомогти всім пізнати правду та обновитися нею.

Таксамо поступає Марія в сьогоднішніх часах, коли світ поділений на почитателів Бога та Його ворогів. Її невпинні появи в різних частинах світу це наявний доказ, що Марія з неба не забула про землю, де проживають, борються та страждають її діти. Її заінтересування світом і народами це доказ, що Марія має особливіші пляни, щоб повести людей на правий шлях спасіння. Її вірні діти та почитателі не повинні тратити надії, що світ колись вернеться до Бога та знайде щастя в Католицькій Церкві, що для світу є голосом Христа Спасителя.



Діти мої, каже Марія, не думайте, що це побожні мрії чи утопійні бажання мойого люб'ячого Серця. Люди не мусять бути завжди самообманцями. Багато вони вже навчилися з нещасть, що спали на світ за його невірство та віддалення від Бога. Це вже початок спасенного прозріння. Мої діти та мої апостоли мають допомогти цим заблуканим душам віднайти дорогу до правди, що освободить їх. Перемога Христа буде в усіх напрямках, бо Христова Євангелія мусить просвітити не тільки вселенну, але й перетворити душі на взірець перших християн, для яких жити це був Христос.

Мої діти, не знеохочуйтеся тим, що сатана запанував над розлогими просторами світу та проявляє сильну діяльність в деяких країнах, між якими знаходиться Україна. Не всі ті, що проживають у царстві червоного сатани, є його слугами. Між нещасними мешканцями червоного "раю" збудованого на матеріялізмі та безбожництві є багато душ, що вірять в мого Сина та щиро люблять Мене. Вони злучені з Церквою вузлом невидного для людських очей бажання, але я знаю про них і опікуюся ними.

Занепад протестантизму та його внутрішнє розводнення змушує його приклонників звертатися до осередку християнства—Риму—за рятунком. Помалу, але постійно упадають пересуди проти єдности Церкви поміж визнавцями різних релігійних, християнських віровизнань.

Довголітній розрив між Західньою та Східньою Церквою являється великою раною на містичнім Тілі Христа. Я намагаюся злічити цю рану та привести до єдности розсварених братів. Набожність, що мені віддають так Західні, як Східні християни, приведе їх до єдности в одній Христовій Церкві, бо Марія не заведе на манівці тих, що щиро люблять її.

Мої діти, каже Марія, моліться разом зо Мною, жертвуйте Всевишньому свої благання через мої руки, робіть покуту, якщо бажаєте стати добродіями заблуканого людства. Ваша саможертва, ваша ревність, доброта та любов стане світлом для замряченних гріхом людей і допоможе їм віднайти Христа і спасіння.

**М. Чернявський**

## МОЛИТВА МАТЕРІ

Всі вже поснули,
Мати ще не спить,
На молитві довго,
Довго так стоїть.
Як одну скінчила,
Другу почина,
Так за діти щиро
Молиться вона.
Бачу, на коліна
Бідненька стає,
Рученьки здіймає,
Сльози нишком лле.
І вони по виду
Котяться, біжать,
В сяєві лямпади
Іскрами блищать.
Пречистої очі
Любо так глядять
Мов її невтішну
Хочуть розважать.

# Марія в Літургії

Бр. Микола Якимишин ЧНІ.

ОДИН з католицьких богословів пише: "Якщо бажаєш більше почитати й любити Марію, то відчини золоті книги Сходу й позволь твоїй душі зрозуміти велич і багатство Божої Матері, що криється у величних висказах на Її честь в богослуженнях візантійського обряду".

І справді кожний, хто познайомився з нашими церковними богослуженнями, запримітить почитання Пречистої Діви Марії не тільки в особливіших богослуженнях на Її честь, як нпр., в Молебні, в Акафисті, або в богослуженнях з нагоди Її численних празників, але також і в усіх інших. Отці Східньої Церкви, що були великими почитателями Пречистої, укладаючи богослужби, у них передали нам велику та ніжну набожність, любов і почитання до Божої Матері. Це почитання становить наче складову частину кожного богослуження впродовж цілого церковного року, бо кожне богослуження переповнене прегарними піснями, стихирами, Богородичними, догматами й гимнами в честь Преблагословенної Діви, які постійно прославляють Її велич і гідність і Її привелії.

Одначе, між всіма богослуженнями взагалі, перше місце занимає Божественна Літургія. Безкровна Жертва в Службі Божій це найцінніший скарб в цілому християнстві. Св. Літургія це найважніша акція нашої релігії, найголовніший засіб Бого-почитання. І тепер, цікавим було б для нас глибше застановитись над тим, яку участь має Пр. Діва Марія в цьому найголовнішому акті Бого-почитання.

Всі знаємо, як часто в Службі Божій згадуємо Марію. Її прославляємо, одним словом, Її почитаємо. Якщо б почислити всі ті місця, які відносяться до Неї, ми нарахували б понад двадцять таких місць. А коли пильніше розглянемо всі ці вислови на Її честь і похвалу, бачимо, що в тих висловах представляються Її особливі визначення і привілеї. В них Пр. Діва представляється як: Божа Мати, Цариця, Посередниця, Спів-Відкупителька і Непорочна Діва.

На першому місці Вона стоїть як Божа Мати. Цей Її взнеслий



і одинокий свого рода привілей Божого Материнства є особливіше підкреслений. І слушно, бо ж бути Божою Матірю для Марії це ж мати найвищу гідність між всіма сотвореннями. Материнство Боже для Неї є осередком і джерелом всіх Її прикмет і прерогатив. З цього джерела випливають всі Її перли чеснот і привілеїв. Тому, що Вона Богородиця, тому Вона і Цариця, Посередниця, Спів-Відкупителька та Непорочна Діва. Вона чесніша від Херувимів і без порівнання славніша від Серафимів тільки тому, що Вона Богородиця.

Несторій, Патріярх Царгороду, перший відмовився признати цю гідність "Богородиці" для Пр. Діви Марії. Він твердив, що в Ісусі Христі було дві особі, Божа й людська, та що Марія була Матір Христа тільки як людини, а не як Бога. Собор в Єфезі 431 р. осудив Несторія і окреслив дійсне Божество Ісуса Христа в одній особі і рівночасно, що Марія направду є Божа Мати в повному значенні цього слова. З тієї причини цей Собор був навіть названий Марійським Собором.

Коли приглянемось до нашої Служби Божої, відразу запримічуємо, що в ній особливіше почитаємо Пречисту Діву як "Богородицю". Понад двадцять разів в цілій відправі славимо Пр. Діву різними титулами, чи то в ектеніях, чи в антифоні, в тихих молитвах священика, в Достойно есть, чи деінде, а з усього, яких 18 разів взиваємо Пр. Діву тим найвизначнішим титулом "Богородице". І ним віддаємо Їй більшу честь і приємність ніж будь-яким іншим титулом.

Зараз по Божому Материнстві найбільша гідність і честь для Марії це бути Царицею. Так як Христос є Царем неба й землі, так само й Марія є Царицею поруч Нього. Христос є Царем задля того, що Він природний Божий Син, та що Своєю кров'ю відкупив людський рід з неволі гріха. Марія є Царицею тому, що Вона Божа Мати і Спів-Відкупителька людського роду. Христос володіє Своєю власною силою; Марія володіє авторитетом Свого Сина, якому все завдячує,—всі Її гідности й все, що Вона є. Вона як Цариця провадить нас силою Свого прикладу, бо ж у першій хвилині, в якій прийняла Боже Материнство, Вона заразом заявила себе слугою Господньою і через свій послух доказала, що Вона гідна бути провідницею і Царицею Своїх підданих дітей.

У Св. Літургії величаємо Пр. Діву як Царицю особливо в часі Проскомидії. Коли священик вже налив вина в чашу, він бере частицю в руку й промовляє: "В честь і пам'ять преблагословення ВЛАДИЧИЦИ нашея Богородици...", і кладе частицю по правім боці Агнця, кажучи: "Предста ЦАРИЦА одесную тебе, в ризи позглашенни одіяна, преукрашенна". Так як в небі Вона тепер блистить у безмірній славі як Цариця цілої вселенної по правиці Свого Сина, так і тут на землі, у Св. Літургії, частицею і словами признаємо Її ту високу гідність Цариці. Рівно ж і в ектеніях взиваємо Її під цим титулом, коли священик кличе: "Пресвятую, пречистую, преблагословенную, славную ВЛАДИЧИЦУ нашу Богородицу й приснодіву Марію...", а опісля, по освяченню коли голосить: "Ізрядно о пресвятій... ВЛАДИЧИЦІ нашей Богородиці й приснодіві Марії".

У цьому титулі Цариці криється не тільки визначна гідність, але теж і великий уряд. Божа Мати як Небесна Цариця є для нас безнастанно на услузі. Вона постійно молиться і вставляється перед Богом за нас усіх. Так що, як Цариця Вона також наша Посередниця.

Це правда, що Ісус Христос це наш головний Посередник. Але також є правдою, що Він став Посередником насамперед для Своєї Матері, і Він для Неї так посередничив, і так Її першу на хресті відкупив, що Вона могла стати Посередницею разом із Ним. І хоч Її посередництво є залежне від Ісуса Христа як і теж другорядне, всежтаки воно є загальне, значить: 1) від часу внебовзяття Пр. Діви та 2) що через Її руки переходять всі й кожна ласка зокрема.

Отож і не дивно, що в Св. Літургії так часто просимо нашу Царицю про Її заступництво і покладаємо на Неї всю нашу надію. Священик в молитві перед Сл. Божою кличе до Неї: "Милосердія двери отверзи нам, благословенная Богородице, надіющіїся на тя, да не погибнем, но да ізбавимся тобою от бід; ти бо єси спасеніе рода християнскаго". Рівно ж, у багатьох інших місцях взиваємо Її заступництва. І так, коли священик має вже класти спеціяльну частицю в Її честь на дискос, він промовляє: "ЄЯЖЕ МОЛИТВАМИ пріймі, Господи, жертву сію в пренебесний Твой жертвенник". Потім, в першому антифоні чотири рази молимося: "МОЛИТВАМИ БОГОРОДИЦИ, Спасе, спаси нас". Тоді в тихих молитвах, в першій підчас тропарів, і в другій перед заамвонною молитвою, священик кличе до Христа Владики, щоб зволив подати все те, чого він просить "МОЛИТВАМИ й МОЛЕНЬМИ славния Богородици й приснодіви Марії". Опісля в двох отпустах, при кінці Проскомидії й при кінці Сл. Божої, священик каже: "Христос істинний Бог наш, МОЛИТВАМИ ПРЕЧИСТИЯ СВОЄЯ МАТЕРЕ... помилует і спасет нас яко благ і человіколюбец".

Це все вказує, яку велику вагу Св. Церква кладе на посередництво нашої Небесної Цариці. Одначе, заки Марія стала нашою Посередницею в небі, Вона вже була Спів-відкупителькою людського роду на землі, цебто вона співдіяла з Христом у ділі нашого спасення або, інакше кажучи, Вона помогла здобути Йому той капітал ласки, який пізніше з неба мала нам роздавати.

Пригляньмося трохи ближче подробицям цього співдіяння Марії на Голгофті. У чому властиво полягала Її участь у тій жертві, що там відбулася? У багатьох речах. Насамперед Вона дала тіло Тій Жертві, що мала офіруватись на хресті; потім Вона сама пожертвувала Свого Сина Богові за спасення людського роду; а згодом була учасницею в Його терпінні, як каже бл. Пій X: "Вона з Ним так терпіла, що, якщо це було б можливе, Вона охоче взяла б на себе всі терпіння, що їх Її Син переніс".

Все те Марія вчинила не як звичайна собі Мати Спасителя, але як Нова Єва, від віків призначена Предвічним Отцем бути антитезою першої Єви, яка співдіяла в упадку людського роду. Тому то Св. Отець Папа Пій XII писав: "Це Вона, що вільна від всякого гріха, первородного й особистого, і завжди в найтіснішій злуці з Її Сином, як Нова Єва, жертвувала Його на Голгофті і



цілковито вирекласъ Своїх Материнських прав і потіх". В наслідок того на Голгофті відбулося "одне спільне офірування", в якому Нова Єва, залежна від Нового Адама заслужила для нас "де конгруо", як богослови кажуть, те, що Христос заслужив для нас "де кондіньо". Предвічний Отець, дивлячись на цю сцену, бачив і прийняв ту спільну жертву офіруванy двома разом,— одним, Новим Адамом Христом, якого робота одинока була потрібна й більш як обильна, а другою, Йому підлеглою, але нерозлучною учасницею, Новою Євою, Марією.

Таке значення тієї правди, що Марія як Спів-Відкупителька безпосередньо співдіяла на Голгофті. Коли біля цеї правди поставимо іще іншу правду, а саме, те загально знане твердження Тридентійського Собору, що Св. Літургія є відновленням Голгофти, то дійдемо до цікавого заключення. Собор каже, що одинока різниця між Св. Літургією і Голгофтою полягає тільки у способі дії,—кривавий спосіб Голгофти тепер перемінений на безкровний спосіб Св. Літургії. І тепер, якщо Св. Літургія представляє й відновляє Голгофту і, якщо на Голгофті співдіяння Марії творило частину того, що Предвічний Отець прийняв, тоді льогіка виглядає проста: **Св. Літургія мусить цілковито відновлювати жертву Голгофти так, як вона була.** Іншими словами, чи не можемо сказати, що Марія має подібну участь у Св. Літургії як Вона колись мала на Голгофті?

Правда, Марія тепер не є фізично присутня на престолі так як колись була на Голгофті, але за те Вона тут духовно присутня. Рівно ж, не є конечно, щоб Марія знову терпіла, бо ж Її Син вже більше не терпить. Одначе конечним є, щоб так як на Голгофті, Вона знову злучилась з розположеннями Серця Свого Сина, з розположеннями поклону, перепросьби, подяки і прохання, коли Він наново показує рани Свому Отцеві. Чи Вона так чинить? Без сумніву. В небі ще досконаліше як на Голгофті Марія лучить себе зо священичою діяльністю Свого Сина. І Предвічний Отець напевно не відмовить прийняти те, що колись прийняв.

Ця участь Марії зо священичою діяльністю Свого Сина дуже замітно проявляється у Св. Літургії. Можна завважити, що від Євангелії аж до Великого Входу не має найменшої згадки про Марію. Ця частина Св. Літургії представляє публичне життя Спасителя аж до Його світлого в'їзду в Єрусалим. І так як тоді Марія не виступала перед людьми і не шукала своєї слави як Мати Того, що називав себе Божим Сином, і до якого нарід кликав: "Благословен грядий во ім'я Господе, осанна в вишних", так і тепер у цій частині Св. Літургії не чуємо про Неї. Одначе, коли надійшов час для Спасителя вмирати на хресті серед найбільшого пониження, Марія не боялася показати себе як Його Мати і водночас великодушно жертвувати Його Предвічному Отцеві. Подібно й у Св. Літургії, сейчас по освяченні чесних дарів, коли то Христос наново показує рани Свому Отцеві, на заклик священика величаємо Пр. Діву чудовою піснею "Достойно єсть". Бо ж тоді, коли в небі Вона лучиться з розположеннями Серця Свого Сина, годиться, щоб ми тут на землі за те Її прославляли.

Накінець, у Св. Літургії величаємо Непорочне Зачаття Пр. Діви

—Її Дівицтво та Її святість. Доля Марії була тісно зв'язана з долею Її Сина, так що можемо повторити знані слова: "Де Ісус там Марія". Тому пасувало, щоб Марія була в усім подібно до Нього. І, як Христос сам був найсвятіший, пречистий, без порока, так само зділав, щоб Його Мати була непорочною, дівицею, без гріха. І не дивно, що в Св. Літургії часто чуємо слова: "Пречистая, пресвятая, преблагословенна, приснодіва, якими прославляємо привілеї Божої Матері.

Так бачимо, що в Св. Літургії почитаємо майже всі привілеї й відзначення Пр. Діви та що Вона грає важливу ролю в цьому найголовнішому середнику Бого-почитання. І тому маємо один з найкращих способів, щоб більш почитати нашу Небесну Неньку, особливо ж в цьому Її спеціяльно призначеному Марійському Році. Коли навчимось більше любити Св. Літургію нашого обряду і брати пильнішу участь в ній, напевно сильно потішимо Непорочне Серце нашої Цариці й Небесної Матері та виєднаємо для себе щедрі благословення і численні ласки з Її пресвятих рук.

**Віктор Купченко**

## МАТИ НАД КОЛИСКОЮ

Спи, дитинонька маленька,
Спи, миленька, твоя ненька
Тебе ніжно колихає,
Колихаючи співає,—
Сон солодкий навіває.

Пісня тихою росою
На дитиноньку на мою
Так розмрійно іспадає,
Ангол крилоньками має,
Сон солодкий навірає.

Ой на дворі злюча туча,
Вие буря, рве ревуча,—
Тато ж в полі. Там гарує,
Темний праліс він корчує,—
Під пшеницю лан готує.

Вийде син на батька поле—
Терен ніг йому не сколе:
Чорні скиби житом вкриті,
Ячмена дощами вмиті,
Злотом пшениці налиті.

Вийде син—а лан як море,
Зрівняні горби і доли,
В шковку зелені левада,—
А на ній худібка рада
І веселі карі стада.

# Шостий Вселенський Собор

**(Третій Царгородський Собор 680 р.)**

(Відповідь Митр. Іляріонові)

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ШОСТИЙ вселенський Собор був скликаний царем Константином IV за згодою Римського Папи. Цар писав до Папи Домнуса, звертаюсь до нього посланням: "Домнусові, святішому архиепископові давнього нашого Риму і **вселенському Папі"** (Діянія Всел. Соборов, Казань, 1873, VI, 18 ст.).

Заки це послання дійшло до Риму, Папи Домнуса не було вже між живими. Послання прийняв новий Папа, Агатон. Папа вислав чотирьох легатів на собор до Царгороду і через них передав листа до Собору; в листі було виложене католицьке навчання про дві осібні (відмінні) волі Христа: людська і Божа воля.

Отак Папа вже перед собором осудив єресь монотелітів, якою були заражені чотири царгородські патріярхи (Сергій, Пир, Павло і Петро), один олександрійський патріярх (Кир) і один антіохійський патріярх, Макарій, що заявив на соборі: "Як можете допустити конфлікт між двома волями в Христі? Це значило б ділити Христа на два" (Мансі, XI, 350-358).

Папа пише в своїм посланні до царя: "Нехай (ваше милосердя) знає, що Господь... прибіцяв зберігати цілою віру Петра, наказуючи йому утверджувати своїх братів. Всі знають, що цю заповідь завжди вірно виповняли апостольські Архиереї (Папи), попередники мої. І я, не зважаючи на свою нездатність і нічевість, прийнявши служіння по Божій волі, бажаю йти їх слідом.

"Бо горе мені, якщо занедбаю проповідати правду Господа мого, що її мої попередники проповідали.

**"Нехай увесь збір наставників,** священиків, клириків і народів **однодушно** для вподобання Богові та спасіння душі визнає і проповідає **разом з нами** правило правди апостольського передання і євангельську правість православної віри, що основана на скелі цієї Церкви блаженного Петра... і **захоронена** від всякого блуду за його (Петровою) поміччю та опікою" (Діянія Всел. Соборов, VI, 60...; Ц. Преданіє, 238-240).

Отак пише Папа Агатон, що його почитає Святим православна Церква. Чи можна було краще підкреслити примат римського епископа, ніж це вчинив Св. Агатон Папа?

Що більше! Папа пише, що його попередники—Папи, не виключаючи Папи Гонорія, не занебали потверджувати в православній вірі своїх Братів. Ця заява на самім передодні вселенського собору є подивугідна.

Почесним предсідником Собора був цар Константин IV, що в своїй християнській ревності бажав завести лад і усунути з держави замішання, що його були спричинили монотеліти. Дійсним же предсідником собору, що проводив усіма дискусіями, був

папський легат, священик Теодор і його три товариші вислані Папою на собор.

Як же ж Отці Собору поставилися до послання Папи Агатона? Собор пише до царя, що на його прохання відозвався: "Наставник Риму і **апостольського акрополю,** і ми смиренні, священики і слуги Христові". (Чи можна краще висвітлити положення Папи посеред інших єпископів і патріярхів: Наставник... апостольського престолу-акрополю і ми **смиренні**...?) Далі послання зібраних Отців до царя пригадує, що в перемозі над еретиками Папи завжди стояли поруч царів, і вичислює папів: Сильвестра, Дамаса, Келистина, Лева і навіть Вігілія... (Діянія..., VI, 493-5 ст.).

Далі Отці пишуть: "Ми є послідовниками передання... нашого блаженнішого Отця і верховного Папи Агатона (Тамже, 495 ст. Діянія...), а він перед нами і разом із нами (є послідовником) передання Апостолів і Отців".

Далі Отці Собору заявляють, що завдання Отців було тяжке, "верховним борцем (за правду і віру) **був первопрестіл** (Риму), бо його **послідуватель** і учасник катедри помагав нам і писаннями вияснив тайну богослов'я. **Рим**—старець **простягнув** до тебе **Богом-написане визнання**... ПЕТРО ГОВОРИВ через (Папу) АГАТОНА!" (Діянія..., VI, 498 ст., (Мансі, XI, 666).

Отці Собору пишуть до Папи Агатона: "Ми єпископи рішені чинити те, що треба... (Уважаючи Вас) за наставника першого престола вселенської Церкви, що стоїть на твердій скелі віри, ми з радістю прийняли послання вашого батьківського блаженства до царя (Константина IV), в якому (посланні) є виложене правдиве визнання віри, в якому то посланні **ми признаємо немов би висловлене верховною владою апостолів богослов'я, при** помочі якого ми збили (єресь) і згідно з **вашим наперед виданим присудом** у вашім посланні умертвили їх (еретиків) анатемами".

Отці, керуючись вашими (Папськими) наказами, відкинули негідні догмати нечестя, вирівнявши дорогу православ'я" (Діянія Всел. Соб., VI, 515-517).

Дальше як знак пошани до Папи і його проводу в Церкві, цар Константин "прийняв і підніс папське послання немов самого Петра" (Тамсамо, 542).

Всі Отці Собору прийняли вже заздалегідь окреслене рішення про дві волі в Христі. Один тільки антіохійський патріярх Макарій, головний борець монотелітизму на соборі, спротивився посланню Папи Агатона, заявляючи: "Волію дати посікти себе на шматки ніж прийняти таку науку" (Мансі, XI, 350-358). Марне єрусалимський патріярх, Св. Софроній, намагався переконати Макарія. Він стояв при своїм. За те Отці викляли і скинули впертого сторонника монотелітів. "Один тільки Макарій... відділився від собору,... не погодився з посланням Агатона, **повстаючи немов проти самого верховного Петра"** (Діянія Всел. Соб. VI, 542).

Акти собору були вислані до Риму до потвердження. Папа Агатон був помер, як акти прийшли, тому затвердив їх його наслідник, Св. Лев II.

Що ж скаже митр. Іляріон на те, як Отці Собору поступали з



Папою та Римською Столицею, називаючи її первопрестолом? Як пояснить те, що Отці смиренно прийняли послання Папи, заявляючи, що Св. Петро говорив через Агатона?

Замало воно сказати, що "вселенський Собор міг осудити папу!" (88 ст.). Вселенський Собор без Папи не є непомильний, тому й може вчинити дещо, що неповинен, як це й сталося тоді, коли Отці Собору осудили Папу Гонорія чи навіть під напором Юстиніяна викреслили з диптихів ім'я Папи Вігілія, щоб примусити його покоритися цареві і осудити три глави. Поки Папа не потвердить рішень Собору сам чи через своїх законних представників, поти ці рішення не мають вартости та не зобов'язують цілої Христової Церкви.

Якщо б Собор був вищий за Папу, як це твердить митр. Іляріон, так Отці Собору не були б слухняно підчинялися його рішенню в осуді монотелітизму, не були б казали, що антіохійський патріярх Макарій виступив проти Св. Петра тому, що не погодився з посланням Папи Агатона!

А може Отці соборові були "папистами", що не знали справи і навмисне повидумували речі всяким автокефаліям на шкоду, а Папам "на гордість і властолюб'я", як це митр. Іляріон безскрупулятно намагається "переконати" своїх читачів? Коли ж Отці шостого вселенського Собору в подавляючій більшості шанували Папу Агатона як Голосу Христової Церкви, так видно, що Папи наперекір всяким автокефалістам є видимими Заступниками Христа й наслідниками Св. Петра, бо як Св. Петро міг би говорити устами Папи Агатона, якщо б Агатон не був його наслідником?

**Ірина Павлюк Борович**

**МАРІЄ...**

Якщо б так знайти Твою силу,
Якщо б так бачити Тебе,
Твою красу, Пречиста Діво,
І описати ніжно все...
Коли б можливо знайти слово,
Щоб окреслити нам Тебе...
Маріє!—Чи довільно було б,
Лелією назвать Тебе?
Лелія в'яне і всихає
І запах тратить по часі...
Твоя ж краса кінця не має,—
Триватиме по віки всі!

# За Залізною Решіткою

ХРИСТЯ ДЕНЕСИХА

ЇДУ до Малін біля Брюсель. Стара архиєпископська столиця Бельгії. Сьогодні там незвичайне для нас українців на чужині торжество в монастирі Сестер Редемптористок. Новичка українка складатиме монаші обіти.

Монахині цієї Конґреґації ведуть контемплятивне життя, відгороджені від світа і бачать його тільки, що в своєму городі, або крізь залізну решітку в церкві. Що спонукало цю українку, веселу, здорову із симпатичним обличчям Ганну покинути світ?

Вона вже не молоденька, бачила світ, бачила людей. Світ манив її, але не заманив, з далекої, галицької землі завандрувала аж у Бельгію, щоб тут знайти те, за чим тужила її душа.

Сьогодні вона вповні віддає себе на службу своєму улюбленому Обручникові, що образ Його, розп'ятого на хресті вона пригортає до свого серця.

Сьогодні Ганна померла. Її прикривають чорним покривалом. Народжується Сестра Михаїла. Вона складає обіти. Складає обіти ніжним, співучим голосом в рідній мові. Обряд складання обітів переводить нестружений місіонар-Редемпторист Впр. о. Регардт. Сестра Михаїла відрікається всього, чим манить світ. Увінчана вінком рожевих троянд, з хрестом в одній руці і з горіючою свічою в другій, вона воскресла до нового життя, до життя неустанної жертви.

При символічній її смерті, при символічних народинах не було нікого з її рідних і близьких. Хто зна, де вони були в цій хвилині? Її рідних і близьких заступали я, Впр. Отець Бульс і одна її товаришка ще "зо світа".

Потім бачимо Сестру Михаїлу в розмовниці за залізною решіткою. Вона весела, вдоволена. Розказує про своє минуле:

—Ціле життя я шукала чогось. Замуж виходити не мала охоти. Всюди почувала себе не на своїому місці. Воєнна хуртовина занесла мене в Німеччину, й опісля в Бельгію до Малін. Я побувала теж в інших містах Бельгії, однак завжди тягнуло мене до Малін і тут я знайшла те, за чим шукала. Я тепер на своїому місці.

Її оповідання просте, ясне, цікаве, слухаємо як казку.

В цьому монастирі живе ще чотири монахині українки. Сестра Августина, донька преподобної Матері Моніки, що померла в большевицькій тюрмі, Сестра Іванна, Сестра Агнета, Сестра Йосипа, а тепер Сестра Михаїла, ця вже п'ята. Всі вони вийшли побачити нас та порозмовляти з нами крізь залізну решітку.

—Не гнівайтеся за моє просте й безпосередне питання,—сказала я.

—Що робите цілий день?

—Що робимо?—засміялися всі п'ять срібними дзвіночками.—У нас нема ні хвилини часу, ми завжди спішимося.



І дійсно, їхня розмова з нами була поспішна, з неї можна було вичути ритм їхнього життя.

—Весь день у нас зайнятий,—продовжали наввипередки,—бо не тільки наша душа вічно спрагнена, але ще й тіло їсти хоче. Треба заробити на харч, на одяг. Шиємо, гаптуємо, малюємо, пишемо, варимо, перемо, тощо...

—Яке зайняття приносить вам найбільше вдовілля і доходу?—питаю, очевидно як ляїк.

—О, найбільше вдовілля, насолоди й доходу приносить нам молитва,—защебетала Сестра Августина.

—Як це?—питаю недовірливо.

—Молимося за мир у світі, за освободження нашої нещасної Батьківщини й ми на 100% певні, що здобудемо й одно й друге. Ану, спробуйте купити це за гроші?—продовжує Сестра Августина.—Молимося, благаємо, робимо наступ на небо при кожній відповідній нагоді. Нас тут аж п'ять. Неабияка сила. Здобуваємо волю Україні. Кожний наш віддих, кожна думка, кожній труд і радість і біль, усе це, усе... молитва за знедолений світ, за поневолену Батьківщину.

—Маєте надію, що ваш "наступ на небо" вдасться?—питаємо.

—О, не тільки маємо надію, ми певні того, бо Господь з нами, а Він ніколи не йде взад, завжди побідоносно вперід, а ми з Ним,—голосить як з проповідальниці Сестра Августина.

—Не тужно вам до Батьківщини?—питаю дальше.

На моє питання посипалися їхні спомини такі живі й кольористі, гейби вони були щойно вчерашні. А це вже 10-15 і 20 з горою років, як вони покинули Рідний Край. Образи рідного села, рідного міста, портрети рідних і знайомих осіб стоять перед ними такі свіжі, гейби вони їх бачили, щойно сьогодні рано.

Скільки в цих, вже не першої молодости, дівчат радости, скільки в них молодечої бадьорости. Так і вичуваєш їхнє радісне вдовілля. Вони ж лицарі молитви й жертви за людство, за Україну. Не цієї плакучої скиглячої жертви, а цієї радісної, що віддає все на жертвенник Богові й Батьківщині з любов'ю, усміхом, добровільно, безкорисно, і не цієї пристрасної кровавої жертви, ні, це лицарі спокійної, безкровної жертви, які позбавляються добровільно особистої свободи. Це жертва, що з дня-на-день поволи, завжди, не втрачаючи ні одної хвилини, жертва продумана від початку до кінця. Не багато покликаних до такої жертви й не багато таких, що цю жертву розуміють і оцінюють.

Християни повинні зрозуміти марність людської похвали і нічевість усього, що не походить із любови до Бога та ближнього.

ДРУГИЙ РОЗДІЛ

# Юнацькі Літа Альфонса

о. Мих. Щудло ЧНІ.

## І. Університетські студії.

БАТЬКО Альфонса, дон Йосип, мріяв про світлу, світову карієру для свого улюбленого первенця. Капітанський уряд батька стелив синові дорогу до найвищих урядів у неаполітанському королівстві. Батько порішив дати синові вище виховання, бо докторський дипльом був конечний для карієри. Зразу Дон Йосип сумнівався, чи післати сина до університету чи наймати для нього приватних учителів. Боявся, щоб син, проживаючи з іншими студентами, не заразився нехристиянськими засадами та не наразився на зіпсуття. Порадившись зо своєю подругою донною Анною, Йосип рішив, що Альфонс ходитиме до університету на виклади, але мешкатиме вдома. Отак Альфонс мав користати з університетського навчання, не наражаючись на лихий вплив студентського оточення.

В тім часі в Неаполі був королівський університет, де вчені професори викладали різні наукові предмети. Університет був заложений у 17-му столітті та славився здібними учителями. Альфонс мав дванадцять літ, як записався на університетські студії. По бажанні батька цивільне та церковне право було головним предметом його студій. 25-го жовтень 1708 р. це день його впису до університету.

Різні предмети мали приписані роки студії. Богослов'я тривало вісім років, медицина сім, право (канонічне та світське) п'ять. Виклади відбувалися врано від дев'ятої до дванадцятої, і пообіді від третьої до п'ятої години. Університетські виклади так відбувалися, що професори подавали свої власні лекції, а учні мусіли записувати їх. Здібніші учні, між якими був Альфонс, не мали трудности записувати в зшитках те, що говорив професор, викладаючи свій предмет. За те менше здібні учні були в невпинніім напруженні, бо не завжди вдавалося їм схопити думку викладача та записати її в нотатнику. Сам Альфонс не любив цієї системи викладів. Як заснував Чин, то сам уложив підручник для своїх студентів, щоб улегшити їм працю та зощадити труду записувати виклади професора.

Альфонс учащав на виклади п'ять років. Знаючи заміри батька про свою майбутність, Альфонс пильно взявся до завчання права, яке мало запровадити його до найвищих урядів в королівстві. Здібні професори, світила тодішньої науки в Неаполі, допомагали пильному та здібному учневі запевнити те знання, що тоді можна було здобути. Між славними професорами був **Доминик Авлізіо,** що мав велику кількість учнів, **Микола Капассо,** два **Каравіти,** батько та син, й інші.



Авлізіо викладав право, настаючи на офіційні акти держави. Капассо, що ще в університеті став Альфонсовим приятелем, викладав декретали, а Каравіти займалися юридично-літературними справами, що тоді були актуальними в столиці. Обидва Каравіти були противниками церковної влади, але Альфонс потрапив зберегтися від їх погубного впливу, хоч король намагався повернути вчених юристів свого королівства в ворогів Папи.

В протягу п'ятьох літ студії займали Альфонсові ввесь час. Він не дивився на тих шляхетських синів, що вчащали до університету, щоб тільки здобути дипльом, без якого не могли показуватися поміж людьми свого стану.

Хоч між професорами були деякі вороги папської влади, проте ціле виховання й навчання спиралося на засадах Святої Євангелії. Навчаючи юнаків різних наук, школили їх водночас на добрих християн. Християнське виховання, що Альфонс побирав в університеті, доповняли побожні батьки та отці Филипівці.

Батько чував над тим, щоб Альфонс віддав увесь час студіям, тому в Альфонса не було часу на забави. Суворий і рішучий батько дозволяв синові тільки на одну годину відпочинку кожного дня ввечорі. Альфонс проводив цей відпочинок у домі свого приятеля, Валтасара Чіто. До дому Чіта приходили інші товариші й Альфонс забавлявся з ними, граючи в карти. Дон Йосип пильнував, щоб Альфонс не протягнув забави поза зазначену годину. Раз трапилося таке, що син не завважив, що гра тривала більше ніж годину. Затривожений негайно вернувся додому та замість своїх книжок подибав на столику цілу купу карт. Тоді до його кімнати ввійшов насуплений батько й докірливо промовив: "Альфонсе, он твої диктовані професорами лекції! Ось твої улюблені книжки!"

Батьківський докір зробив на сина нестерте враження. Іронія батька не пішла намарне. Альфонс іще пильніше взявся до студій так, що Пастор не вагається твердити: "Любов до праці, якою неаполітанці дуже не визначаються, стала характеристичною прикметою молодого Ліґорія".

Крім гри в карти Альфонс любив полювання, що в тих часах були часткою життя шляхтичів. Альфонс не скривав свого замилування до ловів, хоч пізніше сам признавався, що ніколи не був добрим стрільцем. "Мій зір", говорив він, "був заслабий для полювання. Воно мені ніколи добре не вдавалося. Я згодом проміняв полювання птахів на полювання на людські душі".

Крім батьківської опіки та нагляду власне сумління змушувало його якслід виповняти свої обов'язки в часі студій. Приналежність до братства Филипівців немало допомогла Альфонсові розвинути повагу та християнський характер, що підтримують людину в виповненні прийнятих обов'язків й додають сили перемагати перешкоди. Між отцями Филипівцями знайшов двох приятелів, що займалися його християнським вихованням і провадили його дорогою досконалости в часі студій. Отець Паґано став його сповідником, а отець Казимир Сіколо був керівником братства для шляхетських юнаків, що до нього належав Альфонс. Побожні вправи приписані братськими статутами й світський апостолят членів братства допомагали його членам закріплюва-

ти в собі засади Євангелії й віри, що нею проживали.

По тодішньому звичаєві молоді шляхтичі, що належали до братства, відбували духовне читання, завчалися робити розважання, часто приступали до Святих Тайн, й особливіше святкували головні свята Богородиці. Тут Альфонс закріпив в собі защеплену матір'ю любов до Божої Матері, що зберегла його від тілесних спокус і вчинила "лицарем" Непорочної Діви Марії. Юнаки злучені братською любов'ю відважно опиралися приманам світа, любуючись в духовних вправах, що наближали їх більше до ченців аніж до світських людей, погружених у роскошах і погоні за земськими добрами й почестями.

Отак духовні вправи переплітalися з суворою дисципліною університетських викладів. Вони школили учнів на вчених людей і на прикладних християн. Крім факультету прав неаполітанський університет мав доповняльні курси богослов'я, медицини, тощо, хоч не надавав дипльомів, бо це право належало до спеціяльних університетів, в яких ці предмети були головною темою викладів і навчання.

**2. Кінцеві університетські іспити**

Студії Альфонса наближалися до кінця. В часі п'ятого року приписаної програми, щоб могти осягнути докторат, Альфонс почувався на силах здати кінцеві іспити.

Хоч як добре приготований до іспитів, проте Альфонс натрапив на одну перешкоду. Мав він заледве 16½ року, а звичай університету від 1619 вимагав, щоб кандидати на докторів мали 21. Щоправда екзамінатори не дуже стисло дотримувалися цього припису про вік екзамінованих, бо загальне право задоволялося 18 роками студента. Треба було звернутися до короля за дизпензою. Король Карло ласкаво прийняв прохання і дозволив Альфонсові ставати до іспитів, звільняючи його з перешкоди віку, бо молодому Лігоріеві бракувало ще сливе чотири роки, що їх вимагав університетський звичай. Дизпенза має дату 10 січня 1713 р. Король подав за рацію для дизпензи те, що Альфонс "виповнив приписаний курс і задовольнив усі конечні вимоги".

З отриманою дизпензою Альфонс удався до університетського секретаріяту та вніс подання, домагаючись допущеня до кінцевих іспитів, що мали надати йому дипльом доктора прав. Декан університету, дон Йосип Валетта, прийняв прохання Альфонса. По вступнім іспиті 18 січня зазначено 21 грудень на кінцеві іспити для Альфонса.

Ранком 21 грудня Альфонс і Анна ревно молилися до Божої Матері, поручаючи їй цілу справу. Хоч було доволі зимно, багато приятелів і свояків панства Лігоріїв прийшли, щоб бути присутніми на докторських іспитах, що відбувалися публично на веранді палати Карачіоло. Кандидати на докторів мусіли пройти приписану норму іспитів. Зазначені екзамінатори вибирали тему іспитів з Декреталів. До теми входили всякі нотатки конечні до зрозуміння тексту. Опісля іспитований кандидат мусів подати загальні підсумки права. Потім кандидат мусів розв'язати даний йому "казус" цебто боронити свою тезу-твердження проти тих, що аргументами атакували його. Навіть учасники-гості могли брати участь у дебатах, завдаючи питання чи ставляючи закиди його твердженню.



Отак воно було й з Альфонсом. Молодий Лігорій світло здав іспити, відповів на ставлені йому питання, збив закиди противників, висвітлив науковими доказами свою тезу і майстерно розв'язав поставлений йому "казус". Учасники дивувалися, що такий молодий кандидат так глибоко викладав закони права, відповідав на закиди й так докладно й ясно боронив свої твердження. За таку оборону тези Альфонс дістав ступінь Доктора в канонічнім і цивільнім праві.

Знайомі, свояки та приятелі щиро гратулювали молодому Докторові права. Дон Йосип був гордий на сина, що перед Неаполітанською науковою літою так світло здав іспити. Ім'я Альфонса лунало по Неаполі. Оплески вчених професорів і могутніх шляхтичів розносилися по веранді, де Альфонс так світло здав іспити. Тепер дон Йосип міг думати про світлу кар'єру для сина, бо мав здібного доктора, що міг сміло займати найвищі посади в королівстві.

Проте сам Альфонс, хоч теж урадований закінченими студіями, почувався ніяково посеред оплесків і похвал. Згодом він сам висловлювався отак про цю церемонію: "Надягнули на мене такий великий плащ, що він сягав мені аж до стіп".

На закінчення церемонії Альфонс—як приписував звичай—припав навколішки перед своїм товаришами і вчинив визнання католицької віри. Це визнання віри мало дві частини: **перша частина** це обширний символ, в якому були зібранні всі правди католицької віри: **друга частина** це публичне й урочисте визнання віри, в Непорочне Зачаття Пречистої Діви, що в тім часі ще не було проголошене як догма. Кожен новий Доктор, зазначуючи, що вірить у Непорочне Зачаття Богородиці, заразом заяляв:

"Я навчатиму і голоситиму цю правду публично та приватно до останнього відділу свого життя і наскільки зможу приєднаю ще й інших, щоб намайбутнє навчали й боронили цю правду!"

Альфонс оцією присягою став оборонцем привілею Пречистої Діви й цим з'єднав собі її ласкаву опіку. Він став лицарем Пречистої й вона стала його улюбленою покровителькою й захисницею на шляху життя.

Альфонс зобов'язався боронити католицьку віру. Молодий доктор права взяв поважно цей обов'язок і сумлінно виповнив його. Став великим знатоком богослов'я та найбільшим моралістом католицької Церкви. В часі університетських студій зазнайомився з богослов'ям і філософією. Щоправда в тих часах томістичне богослов'я не втішалося такою повагою, як сьогодні. По університетах не викладали томістичної філософії. Картезій (1596-1650), французький філософ, втішався більшим впливом поміж ученими цих часів аніж Св. Тома, хоч картезіянська філософія, сперта на сумніві про все, була фальшива. Проте тоді ще не прослідженою її як слід і не викрито її фальшу. На щастя Альфонс потрапив зберегтися від фальшивих засад Картезія. Хоч вихований на картезіянській філософії, Альфонс—як виказують його пізніші писання—не давався полонити хитрій аргументації

Картезія. Його бистрий ум викрив фальш картезієвого, підставового твердження: **"Думаю, тому я існую!"** Це спонукало його взятися до здорової філософії Св. Томи Аквинського, Став розчитуватися в творах найбільшого латинського богослова, що використав писання Св. Івана Дамаскина і при помочі його глибокої філософії обробив філософічну систему для католицької Церкви, що й досіль панує по всіх католицьких вищих школах. Читання творів Св. Томи поправило неодне фальшиве твердження, що Альфонс чув в часі університетських викладів, бо викрило йому вічну правду дійсно християнської філософії.

**3. Громадська діяльність Альфонса**

Хоч Альфонс дістав докторський дипльом, він не брався відразу до адвокатури. Проминуло два роки, заки він почав виконувати свій адвокатський уряд. Приготовляючись до нього, Альфонс займався громадянською діяльністю у Неаполі.

Альфонс, первородний син Йосипа і Анни, мав зберігати славу свого роду Ліґоріїв. Треба було обзнайомитися з громадянськими справами родинного міста. Неаполь був серцем королівства та його столицею. В тім часі сам Неаполь мав 300,000 населення. До нього належало ще 200,000, що проживали в присілках довкола Неаполю.

Населення міста ділилося на дві групи: шляхта й нарід. Лучила їх Церква та 'ради", що рядили містом і присілками. Портанова була одним із присілків Неаполю. Кожен присілок мав свою "раду", що правила ним. Рада була вибирана населенням.

Навіть молоді шляхтичі, що досягнули вісімнадцятого року життя, мали право брати участь у нарадах управи міста чи присілків, займаючи місце біля голови своєї родини. Хоч право вимагало 18 літ, проте звичай допускав навіть 14-літніх до участи в нарадах управи. Отак в 1710 році Альфонс, що був тоді чотирнадцятилітнім юнаком, узяв участь у нарадах у Портанова біля свого батька.

Коли ж дійшов до 18 року життя, Альфонс став урядником ради і її представником перед урядом. Він був навіть раз вибраний спеціяльним представником управи Портанови до нового віцекороля. Вияв довір'я членів ради до молодого адвоката сповнив радістю серце Альфонса та сильно подобався дон Йосипові, що був гордий своїм сином. Управа міста займалася теж постачанням поживи, гігіеною та міським рухом. Альфонс брав дуже діяльну участь у цих всіх справах, що заторкали добробут населення.

Його обзнайомленість і компетентність у законодавстві дуже придалася міській управі. Він став членом комісії, що зреорганізувала статут управи.

Слава молодого адвоката зростала з кожним днем. Він не знав компромісів із несумлінними урядовцями. Боронив права місцевого населення перед урядовцями ради, що намагалися надуживати свою владу для власної користи. Його щирість і рішучість, що виказував в обороні слабших, з'єднала йому пошану населення. Кожен вірив йому, бо знав його сумлінну відданість і жертвенність для добра загалу.



Згодом Альфонс перебрав на себе представництво родини Ліґоріїв перед народом Портанова. Дон Йосип не мав часу бувати на нарадах управи, бо часто мусів виконувати свої обов'язки як капітан королівської фльоти. Нераз бував він у Сицілії, ба й навіть удався на Адріяцьке море, щоб поборювати турецьких піратів, які непокоїли населення, пустошили побережжя, мордували людей і брали молодь у неволю. Віцекороль подивляв рішучість і здібність дон Йосипа, а це додатньо відбивалося на майбутній карієрі його улюбленця Альфонса.

Приставання з людьми й урядовцями дало Альфонсові змогу запізнатися з психологією простолюддя та шляхти, ввійти в глибину їх душі, зрозуміти їхні щоденні проблеми й призадуматися над конечними засобами, щоб якслід розв'язати їх.

Крім громадянської діяльности Альфонс використав ці роки, щоб якслід підготовитися до адвокатського уряду. Бував на публичних засіданнях по судах, брав участь у розправах, щоб здобути потрібне практичне знання законів і присвоїти собі легкість якслід і щоскоріше застосовувати їх до практичних справ і щоденних випадків.

Дон Йосип бажав, щоб Альфонс був вповні підготований до свого адвокатського уряду, тому найняв для нього найславніших тодішніх адвокатів, що приватно вдома школили його сина до недалекої карієри. Альфонс щораз більше віддавався підготовці до свого уряду, як зазначений час на вправу наближався до кінця. Бажав бути вповні підготований до нього. Зрікся всіх забав і рідко відвідував навіть своїх давніх приятелів. Його кожен вечір був наперед зайнятий розложеною працею: вправа в публичних промовах, оборона зазначених старшими адвокатами справ, дискусії про минулі виграні чи програні, підготовка аргументів для різних видуманих випадків.

Адвокатська карієра для Альфонса не була простим собі зайняттям і джерелом доходів чи засобом, щоб могти вигідно проживати. Альфонс бачив своє покликання в адвокатурі. Для нього адвокатура це засіб оборони справедливости. Між його постановами була ота, що висвітлює грядучим поколінням, як Альфонс розумів свій уряд адвоката: НІКОЛИ НЕ ВІЗЬМУСЯ БОРОНИТИ СПРАВИ, ЯКЩО Я НЕ ПЕРЕКОНАНИЙ, ЩО ВОНА СПРАВЕДЛИВА. Для Альфонса адвокат це оборонець права, защитник покривджених і местник злочинів.

Згодом він це підвертив своєю пізнішою практикою. Альфонс не прийняв ні одного випадку до оборони, коли сумнівався про його правдивість чи слушність. Його християнське сумління не дозволяло йому боронити неправди чи кривди. Нарід у Неаполі знав цю криштальну сумлінність молодого адвоката, тому з повним довірям і пошаною звертався до нього.

# Про Східній Обряд

## СХІДНІ КАТОЛИКИ МАЮТЬ ДОРОЖИТИ СВОЇМ ОБРЯДОМ

о. М. Щудло ЧНІ.

КАТОЛИЦЬКА Церква має чотири характеристики, по яких кожен може пізнати, що вона єдина поміж християнськими громадами є тою Церквою, що її оснував Божественний Спаситель для спасіння людського роду. Ці характеристики звуться познаками. Які ж це познаки? Католицька Церква є **одна:** одна і та сама віра та заповіді є поміж усіма католиками, де б вони не жили, в Америці, Європі чи Азії. Всі вони вірять у ті самі правди, слухають того самого Папи і приймають ті самі 7 Св. Тайн. У вірі нема різниці поміж католиками.

Католицька Церква є **свята,** бо її основник, Ісус, є святий, бо її навчання є святе, бо вона має багато Святих у своїму лоні.

Католицька Церква є **вселенська,** бо вона призначена для всіх людей, всіх народів, всіх рас і всіх часів. Христос приказав апостолам іти в світ і вчинити всіх людей Його учнями. Інші ж церкви це національні, основані для одного народу чи раси. Тому, що вони обмежуються до одного краю чи раси, вони не можуть бути Христовими, бо Христова Церква мусить бути вселенська цебто католицька, призначена для всіх людей і всіх рас, бо вона духовна Мати всіх людей, за яких Христос пролляв Свою Кров.

Католицька Церква є **апостольська** цебто вона походить від самих апостолів через невпинне наступство наслідників Св. Петра. Одна католицька Церква є апостольська. Всі інші церкви повстали з ходом століть і були основані людьми, що роздерли для амбіції чи пристрастей одність Христової Церкви.

Одність віри проте не означує одности богопочитання. Хоч Церква є одна в вірі, моральності та Божих заповідях і послухові Папі, проте вона має різні обряди, звичаї, закони та Літургії. Ці Літургії відправляються в різних мовах, між якими є старослов'янська уживана в українській католицькій Церкві. Хоч Св. Літургія і Св. Тайни є істотно ті самі, проте церемонії в різних обрядах є відмінні, але вони не нищать одности католицької Церкви, хоч Католицька Церква має яких 14 відмінних обрядів. Українці католики та православні мають старослов'янський чи слов-'янсько-візантійський обряд, своє законодавство, звичаї і традиції.

Східні католики проживають у східніх краях: Азія і Европа. Всіх східніх католиків буде яких 10,000,000. Українці становлять сливе 75% всіх східніх католиків. Коли хтось зо східніх католиків переходить на території західнього, латинського обряду, він не тільки може, але мусить зберігати свій східній обряд і звичаї. Таке є право та закон католицької Церкви, що шанує та намагається зберігати всі обряди, бо вони становлять її багатство та прикрасу. Отож українці, що поселилися в Канаді, Америці, Полудневій Америці, Австралії чи інших краях мають триматися своїх традицій і проживати по приписам свого східнього обряду. Около 1,000,000 східніх католиків проживають в Америці цебто в З'єднаних Штатах. Більшість із них, ба й можна сказати 75% це українці філядельфійської та русини питсбурської дієцезії. До 1924 року всі вони творили одну дієцезію та були під одним єрархом.



Дехто з наших братів латинників, ба й деякі мало освідомлені українці чи русини кажуть: "Нас тут так мало в порівнянні до латиників, що начисляються на яких 30,000,00 в З'єднаних Штатах. Чому нам держатися східнього обряду? Чи не краще було б перейти на латинський обряд і злучитися з латинниками, бо ж вони такі самі католики, як і ми!" Це твердження дуже поверховне, плитке, мильне та попросту фальшиве і незгідне із духом і законами Католицької Церкви.

**Чому українцям не вільно змінити обряду та переходити на латинський?** Подаємо відповіді на деякі закиди, що походять від незрячних людей декому видаються слушними.

**1) Східній обряд такий самий давній і пошани гідний, як латинський.** Своєю красою наш обряд навіть перевищує красу латинського обряду, хоч обидва обряди гарні та пошани гідні. Східні народи таксамо, або й може більше люблять свій обряд як західні латинський. Східній обряд краще відповідає вимогам східньої душі, ніж латинський. Східня душа любить пишність і символізм. Це ж прикмети нашого обряду. Наш обряд і церковні богослуження повні символізму.

Слід підмітити, що Схід був колискою християнства та батьківщиною Спасителя та Божої Матері. Перші апостоли християнства це були східні люди. Перші великі Отці Церкви це були вчені Сходу: Св. Кирило Олександрійський, Св. Григорій, Св. Василій, Св. Ів. Золотоустий, Св. Єфрем Сирійський, Св. Ів. Дамаскин...

Перші вісім вселенські собори Церкви, на яких окреслено багато догм християнської віри відбулися на Сході і були окреслені східніми вченими.

Що більше? Аж до третього століття навіть Божественна Літургія відправлялася в грецькій мові не тільки на Сході, але в самім Римі, столиці Папства та центрі християнства. Навіть латинська Церква мала колись різні обряди і різниці в відправлюванні Божественної Літургії та вділюванні Св. Тайн. Однообразність у відправі богослужень і вділюванні Св. Тайн на заході повстала тільки аж по Тридентійськім Соборі около 1565 року, як рішення цього собору почали входити в життя по різних краях. Всетаки навіть сьогодні латинська Церква має ще різні обряди, хоч латинський або римський обряд заступив інші обряди по краях де був галликанський, мозарабський чи амвросіянський. Ще в нинішніх часах є залишки мозарабського обряду в Іспанії, амвросіянського в Медіолані в Італії. Пій XI належав до амвросіянського, а не до римського обряду.

**2) Святіша Столиця цебто Папи строго заборонили східнім католикам змінять свій рідний обряд і переходити на латинський.** Кодекс канонічного латинського права проголошений Венедик-

том XV виразно забороняє комунебудь покидати свій рідний обряд і переходити на другий: "Без позволення Апостольської Столиці нікому невільно переходити на інший обряд". (Кан. 98, 3).

Що більше! Траплялися випадки, що деякі священики намовляли східніх переходити на латинський обряд. Це було проти духа Католицької Церкви, тому Кодекс каже: "Клир не сміє ніяк намовляти латинників переходити на східній, а східніх на латинський обряд" (Кан. 93, 2).

Пошана до різних обрядів була завжди тактикою Святішої Столиці. Коли вибухла схизма між Східньою і Західньою Церквою за патріярха Михайла Керулярія у 1054 році, так патріярх царгородський звелів позамикати латинські церкви та монастирі, що були на території його патріярхату. Папа Лев IX отак скаржився на це нехристиянське поступування царгородського патріярха, Михайла Керулярія: "Як нам доносять, Ви позамикали в себе латинські базиліки, повідбирали монастирі монахам і абатам, поки не застосуються до ваших звичаїв. Римська Церква під цим зглядом є куди второпніша, стриманіша і лагідніша ніж ви! Так у Римі, як поза Римом є багато грецьких монастирів чи церков. Ніхто їх не турбує, ніхто не забороняє їм зберігати традиції та звичаї предків, ба й дораджуємо і упоминаємо їх зберігати їх. Вона (Римська Церква) не має еретицької злоби (ворожости), яка роскошується роздорами, кажучи устами убийної розпусниці: "Нехай не буде ні мені, ні тобі, розтинайте!" (3 Цар. 3, 26). (Ішло там про дитину, за яку змагалися дві жінки). Вона (Христова Церква) немов правдива мати так побожно благає: "Пане (Царю Соломоне), заклинаю тебе, віддай їй живеньку дитинку, не вбивай!" (Тамсамо-. Вона (Католицька Церква) знає, що не шкодять спасінню вірних відмінні місцеві і часові звичаї, коли одна віра, що в любові виконує добрі діла, всіх поручає одному Богові".

## НІХТО НЕ ЗАСТУПИТЬ МАТЕРІ

Славний французький історик, Мішель, пише про свою матір: „Як я пишу це, то думаю про ту жінку, що її сильний і поважний розум й сьогодні був би для мене великою поміччю. Вона покинула мене тому 30 років, як я був ще дитиною, проте пам'ять її досіль живе в моїх споминах.

"Були ми вбогі. Вона терпіла разом зо мною, а тепер не можу поділитися з нею своїми добрами, хоч маю їх. Був я причиною її журб, як був малий, а тепер не годен потішити її.

"Все завдячую своїй матері: вдачу, почування і згадку про других, що їх уже нема.

"Чим зможу відплатитися їй за все добро, що вона мені вчинила та передала? Хіба одним, бо я теж старіюся. За оцю прислугу вона могла б подякувати мені: я стаю в обороні жінок і матерей!"

Мати це єдина в світі істота, якої ніхто не заступить і не забуде. Шануймо та любім свої матері!

# Мамин Проклін

ПРИ кінці четвертого століття в місті Кесарії Кападокійській жила одна багата вдова, що визначалась дуже великими чеснотами. Ті, що її добре знали, вважали її просто за святу. Вона мала десятеро дітей: сім синів і три дочки; тішилася ними всіма й любила їх невимовно.

Якось її найстарший син забувся та в присутності всіх братів і сестер зневажив тяжко свою матір, і то не тільки грубими, образливими словами, але ще й чинно, вдаривши її рукою в обличчя. Одначе найсумніше було те, що ніхто з присутніх дітей не обстав за бідною мамою, та що ніхто з них не спромігся на слово сердечного обурення й гіркої догани для найстаршого брата.

Від такої простацької й огидної несподіванки та нещасна мати мало з розуму тоді не зійшла. Під враженням невимовного болю вона стала кликати до Господа Бога й благати Його, щоб сам за неї заступився і світові виразно показав, що не дозволить своєї четвертої заповіді безкарно брати під ноги. Вона кинула на них проклін: "Що б вас усіх трясця напала!"

Молитва матері була аж надто явно вислухана, бо в ту саму хвилю напала всіх її дітей така страшна тривога, що вони стали всім тілом дрижати й тремтіти мов ті осикові листки на сильному вітрі. Зо страху перед своїми земляками вони вибралися з рідного міста й, пішовши в світ за очі, тинялися бідолашні по ріжних містах розлогої римської імперії.

Двоє з них, Павло й Палладія, прибули накінець аж до Гіппони, де святий Августин був під ту пору єпископом. Щодня приходили вони обоє до церкви й побожно молилися перед престолом, де були заховані мощі свого мученика Степана і де чуда великі, надзвичайні діялися. Одного дня (а було це саме на Великдень), коли вся церква наповнилась вірними аж по береги, Павло, що знову навколішках перед престолом святого Степана молився, упав нагло на землю неначе мертвий, але за кілька хвилин піднявся вже цілковито здоровий. А з дотеперішніх його хворобливих дрижаків ні сліду найменшого не осталось.

"Той молодий чоловік"—так росказує сам Святий Августин: "був потім у нас на обіді й оповів нам усю історію свого нещасного життя. У великодній вівторок казав я братові й сестрі стати разом на проповідниці, щоб уся церква могла їх добре бачити. Тоді один з дияконів голосно прочитав історію їх життя. Під час того читання бідна Палладія тремтіла мов у пропасниці, але заледве зійшла з проповідниці й хвилину помолилась перед престолом Святого Степана, вона теж стала зовсім оздоровлена. Побачивши оте подвійне чудо, всі присутні стали голосними окликами виявляти свою радість, і прославляти Господа Бога.

Нехай отже діти вчаться з цього прикладу, як треба шанувати й слухати своїх батьків,—промовив я;—але також і батьки нехай добре вважають, щоб на своїх дітей надто сильно не гніватись та й не проклинати їх. Бо ж виразно стоїть у святому Письмі:

"Батьківське благословення будує дітям доми, а материн прокляття руйнує їх дощенту".

Отакими то словами закінчує святий Августин оту дивну історію, а нам тим часом аж проситься на язик стародавнє наше чудове українське прислів'я: "Отцева й материна молитва зо дна моря рятує, а прокляття і в калюжі топить".

**1) Якого гріха допускається католицький юнак, що жениться з протестантською дівчиною в протестантській церкві?**

Такий юнак допускається **тяжкого** гріха, бо протестантська "церква" не є основана Христом, тому не має права благословляти подружжя.

Крім цього такий юнак католик є екскомунікований цебто виклятий з Церкви. Ніякий священик не може розгрішити його від клятви, хібащо дістане позволення від свого єпископа.

Шлюб католика в некатолицькій церкві є неважний, тому такий католик живе в конкубінаті. Він не має права користуватися подружими правами. Якщо ж користується ними, то допускається кожний раз **смертельного гріха.**

Такий католик не може приступати до святих Тайн, поки не покине свою партнерку або принаймні не поправить шлюбу перед католицьким священиком і двома свідками.

**2) Чи можна більше ніж раз на день відбувати Хресну Дорогу? Чи кожен раз можна здобути повний відпуст?**

Можна стільки разів відправляти Хресну Дорогу скільки разів бажаєте. За кожне відправлення Хресної Дороги можна зискати повний відпуст.

**3) Чи Маслосвяття прощає смертельний гріх, якщо хворий негоден висповідатися?**

Маслосвяття змиває з душі гріх, якщо хворий жалує за нього, хоч не годен визнати свого гріха. От коли хворий зробив акт жалю і, заки священик надійшов, попав у такий стан, що негоден більше нічого говорити, ні дати знак, яким відповідає на питання священика. Вчинений акт жалю получений з тайною Маслосвяття змиє гріх з душі хворого та запевнить йому спасіння.

При тій нагоді пригадуємо нашим Читачам, що слід негайно покликати священика до хворого, не чекаючи аж на хвилину його конання. Якщо тільки хтось поважно захворіє, то родина чи знайомі повинні покликати священика, щоб негайно вділив Тайну Маслосвяття. Ця Тайна не тільки очищує душу з залишків гріхів, але й нерідко привертає тілесне здоров'я, якщо хворий прийме її в слушний час і якщо така Божа воля.

**4) Моя приятелька, що належить до автокефальної церкви, прохала мене, щоб я була хресною матір'ю її дитини, яку має охрестити автокефальний священик. Чи я можу бути хресною матір'ю її дитини?**

Ні, не можете, бо церковне право забороняє католикам брати якунебудь активну участь у некатолицьких богослуженнях чи релігійних обрядах. Хто ж є кумом чи кумою в некатолицькій церкві, той бере активну участь у некатолицьких релігійних обрядах, і своєю поведінкою одобрює їх як правдиві, хоч віра навчає нас, що тільки одна правдива, Христом заложена Церква, має право вділяти людям Святі Тайни. Всі інші церковні організації—"церкви"—заложені збунтованими проти наслідників св. Петра людьми, не мають ніякого права вділяти Святі Тайни та займатися спасінням душ, бо Христос поручив цю справу своїй Церкві, в якій головував св. Петро, а тепер провадять його наслідки, Папи.

**5 Я глухий, тому виписую свої гріхи та передаю священикові листа з гріхами. Деякі священики побіжно переглянуть мого листа і дають мені покуту. Чи моя сповідь добра?**

Добра, бо ви виповнили те, що від вас залежить. Спускайтеся на своїх священиків. Вони знають, що роблять.

**6) Я сперечався з моїм сусідом про обов'язок вислухати Службу Божу в неділю. Він казав, що хто чується змучений, той не є обов'язаний йти на Службу Божу, але може собі відпочати в неділю, щоб у понеділок міг іти до праці. Чи це правда?**

Ваш сусід помилився. Йому треба переглянути катехизм. Навіть шкільні діти знають, що католики зобов'язані під **тяжким** гріхом вислухати Службу Божу в неділю та свято.

"Змучення" вашого сусіда це пуста вимівка, що зовсім не виправдує його перед Богом. Сумне це явище! Який це католик той ваш сусід, що цілий тиждень працює для гроша, а в неділю не хоче дати одної годинки Богові та власній душі? Чи ж у часі Служби Божої кажуть йому двигати тягарі чи копати рови?

Горе тим християнам, що занедбують недільну Службу Божу. Наша пословиця каже: "Яка твоя неділя, така й буде твоя смерть!" Хто провадить без Бога неділі, той помре без Бога!

**7) Що означає благословення народу Святими Дарами в часі Літургії?**

Це благословення на "Спаси Боже люди Твоя___" означає послідню з'яву Спасителя на горі Єлеонській і останнє Його благословення, що Він перед Своїм вознесенням уділив учням і зібраному народові, заки відійшов до неба до Свого Вітця по надгороду за виповнене відкуплення людського роду.

**8) Що означає перенесення Святих Дарів з головного престола на проскомедийник?**

Це перенесення нагадує нам вознесення Ісуса до неба. Це сталося на Єлеонській горі 40 днів по воскресенні Спасителя. Багато учнів і народу бачили, як Ісус поволі піднісся до неба та зник у хмарах.



## МАРІЯ РЯТУЄ ГРИГОРІЯ КВІТКУ

Григорій Квітка, знаний в укр. літературі, як Основяненко, був великим укр. письменником, що багато допоміг українському народові національно пробудитися. Уродився біля Харкова в 1778 в напів змосковщеній, українській родині. Під впливом нашого філософа Сковороди став українським патріотом.

В п'ятому році життя Квітка через хворобу стратив зір. Мати вибралася на прощу зо своїм синком до Озерянського монастиря, де славилася чудотворна ікона Богородиці. Принісши його до церкви, мати поставила перед іконою Преч. Діви. Григорій став гаряче молитися, благаючи помочі в Богородиці. По молитві сліпий хлопчина спитався: "Мамусю, чий це образ," Мати відказала: "Це ікона Пречистої Діви. Хіба ти не бачиш." Врадуваний хлопець відповів: "Так, мамцю, я бачу. Божа Мати привернула мені зір".

Вдячний Квітка написав твір "Маруся", щоб подякувати Преч. Діві за оздоровлення.

# СМІХОВИНКИ

В галицькому селі комісар питається нашого селянина, як перейшла кампанія збору картоплі.

—На славу нашого батька Маленкова, відповідає селянин, наш збір картоплі перемінився в чудо! Якщо б ми всю картоплю зложили в одну купу, то вона сягала б до неба, аж до Божих стіп!

—Але ж Бога нема!—каже комісар.

—Картоплі теж нема,—відповідає спокійно селянин.

---

Михась до матері: Мамцю, чи це мій братчик, що вічно плаче, прийшов із неба?

Мати: Напевно, що так, Михасю.

Михась: Тепер я знаю, чому його вигнали з неба.

---

Чоловік: Ох, лихо з сьогоднішніми дітьми.

Жінка: Чому? Яке лихо з ними?

Чоловік: Хіба не знаєш, що забавки для модерних дітей більше коштують аніж виховання їхніх батьків?

---

Лікар: Якщо перестанете пити і курити, то продовжите своє життя на двадцять років.

—А ще не запізно?

—Ніколи не є запізно!

—В такому разі я перестану, але за десять років.

---

По одній місійній проповіді один вірний питає:

—Отче місіонар! Чи можна свому ближньому бажати неба?

Отець місіонар, не підозріваючи в тому запитанні ніякого підступу, відповідає:

—Певне, що можна.

Тоді вірний на те: —О, дай Боже, щоб моя сусідка Н.Н. ще нині пішла до неба.

---

В Лондоні.—Хто є той чоловік на мармуровому стовпі?

—Це Нелсон.

—А за що його там поставили?

—Бо він зробив Англію тим, чим вона є.

—Бідний чоловік! Не можна ж одну людину робити відповідальною за всю біду!

---

Жінко, вчора ти таки несправедливо мені такий бешкет зробила. Я й не дуже випив був.

—Ти не випив!—відповідає злісно жінка.—Та який же ти мусів бути п'яний, коли то вже мені аж рацію признавав!

---

Професор медицини: Тепер кожний дурень студіює медицину, а колись—то я був сам один з нашого міста.

---

В суді:—Як це було?

—Назвав мене ошустом і хамом; можу присягнути, що це правда.

---


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1954


## ORIGIN OF THE MAY DEVOTION

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ALL CATHOLICS and even the Orthodox are honoring the Blessed Virgin Mary with special devotion during the month of May. The month of May is the most beautiful in the year. Nature comes again to life after a long winter.

The word May is derived from Maia, a Roman goddess of life. The ancient Roman had dedicated this month to their youthful goddess Maia.

Why is May dedicated to the Blessed Virgin Mary? Because the great Mother of God became a source of spiritual life for all souls redeemed by Jesus Christ. Since the month of May is the nicest in the year, on account of nature's vitality, so with the birth of the Blessed Virgin, and especially with her becoming the Mother of God and our Co-redemptrix, the Holy Mother Church thought it proper to dedicate the most beautiful month of the year to the Blessed Virgin who started spiritual life in the human souls by giving them Christ who is the life of the redeemed mankind.

The early Christians honored the Blessed Mother of Christ since the early centuries of the Christian era as we may see from the pictures in the catacombs.

The Ukrainian people profess a special devotion to the Blessed Virgin ever since Christianity had been introduced in Ukraine by St. Volodymyr in 988.

The Blessed Virgin helped Mstyslav, son of St. Volodymyr to defeat the prince of Kasohy (Cherkesy). When the war broke out between Mstyslav and Rededia, the latter challenged our prince to a duel. Mstyslav accepted it. After a long fight Rededia began to overcome Mstyslav. His defeat was inevitable. Then the depressed and tired prince turned to the Blessed Virgin with the following vow: "O Mother of God, help me defeat the pagan prince Rededia. If you assist me, I will build a church in thy honor." Then he felt an extraordinary strength in himself. He attacked Rededia with new vigor and defeated him. After the battle

he built a church in honor of his heavenly helper.

In 1087 the Great Yaroslav Mudry, prince of Kiev, dedicated Ukraine to the Blessed Virgin proclaiming her "Queen of Ukraine." Thus the country of St. Volodymyr was the first among European nations to be dedicated to the patronage of the Blessed Mother of God.

The month of May was not, however, dedicated to the Blessed Virgin since the beginning of the Christian era as a month of special devotion in her honor. May devotion in its present form does not precede the 16th century. The custom of dedicating the whole month of May in honor of Our Lady, by erecting shrines, adorning her icons, having processions, saying rosaries, meeting together in church for common prayers, hymns and services, originated about the end of the 16th century in the Franciscan church of St. Clare at Naples. Other investigators affirm that it was Father Latomia, a Roman priest, who started it at the beginning of the 19th century in Rome. To counteract immorality, corruption and indifferentism among the young students of the Roman schools he assembled some good young men and started special devotions to the Blessed Virgin for the conversion of other bad and corrupted students. Slowly the custom of dedicating the month of May to Mary began to spread to other cities in Italy. It passed the Italian borders and was accepted in the whole Christian world.

Pope Pius VII approved the custom and granted special indulgences to those who practice this devotion during the month of May. Each Catholic may gain 300 days indulgence every day for observance of devotion either in public or in private. A plenary indulgence can also be gained under usual conditions on any day of the month for practicing it in public i.e., in church or in private at home.

Mary is our spiritual Mother. She is the Help of Christians. She is the Mediatrix between God and the redeemed humanity. She loves us more than our natural mother could ever love us. She is the spiritual gate of heaven and the hope of Christians. St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Fathers says: "A child of Mary cannot be damned."

All those who wish to save their souls must honor the Blessed Virgin Mary. A special love for Mary is a mark of eternal predestination to heaven and everlasting bliss, says St. Andrew of Crete, a doctor of the Eastern Church.

*How can we Honor the Blessed Virgin During the Month of May?*

Here are some practices that may be suggested:

1. To stop sinning and give up bad, sinful habits through which souls offend God. A sinner who loves sin and does not try to get rid of it cannot be a true devotee of the Blessed Virgin.

2. To say the daily Rosary or at least a decade every day during the whole month of May. The Rosary is a spiritual crown that we place on the head of the Blessed Virgin every time we recite it devoutly.

3. To take part in the morning or evening devotions that are conducted in your parochial church during the month of May.

4. To go to Holy Communion every day or at least every Wednesday during the whole month of May. Wednesday is the day dedicated to the Blessed Virgin by the Ukrainian Church.

5. To practice some mortification every day or at least every Wednesday in honor of the Blessed Virgin, for instance: abstain from eating meat, fruits, candies, chewing gum, smoking, drinking, going to the movies, watching television, avoiding amusements and pleasures, etc.

6. To read some book about the Blessed Virgin every day during the whole month of May.

7. To pass your days with Mary by dedicating to her all your occupations in the morning and being mindful of her throughout the day. with short and fervent ejaculatory prayers, etc.

Living with Mary and directing to Her all your life and works is the best way of honoring the Blessed Mother of God and of securing your eternal salvation, for "the Child of Mary must be saved."

## BLACK AND WHITE

It perhaps never has occurred to those who are prejudiced against the colored race that in countries where dark skins predominate, a fair complexion may be nothing to boast of. Many white people throughout history have used the word black to denote something undesirable, such as blackist, blackball, blackmail, black market, black sheep, etc., but the following incident reminds us that white may not represent perfection in Ethiopia.

A white girl, secretary to the Ethiopian delegation to the United Nations, won the admiration of many of the Asian and African UN delegates by her devotion to equality and human rights, But she became really conscious of the meaning of color in the minds of different races when the Prince of Yeman paid her his greatest compliment:

"You may have a white skin but you have a black heart."

---

Funeral director to aged mourner: "How old are you?"
"I'm 97; be 98 next month."
"Hardly worth going home, is it?"

---

"Oh, what a funny looking cow," the chic young thing from the city told the farmer: "Why hasn't it any horns?"

"There are many reasons, " the farmer replied, "why the cow does not have horns. Some do not have them until late in life. Others are dehorned, while still other breeds are not supposed to have horns. The reason that this cow does not have horns is that it is a horse."

---

Teacher—"Spell straight."
Pupil—"S T R A I G H T "
Teacher—"Correct, what does it mean?"
Pupil—"Without ginger ale."

---

# THE NEW ARCHBISHOP

ON APRIL 7, 1954 Pope Pius XII named our American Ukrainian Bishop Constantine Bohachewsky titular Archbishop of Beroa.

Archbishop C. Bohachewsky was born in Western Ukraine and for good many years labored among the Ukrainian people before his nomination to the episcopal dignity in 1924.

For thirty years the New Archbishop has been the apostolic exarch of the Ukrainian Catholics in the United States of America.

The new dignity conferred upon Bishop Bohachewsky filled the hearts of all Ukrainians with joy and deep gratitude toward the Holy See of Rome.

Archbishop C. Bohachewsky is a great laborer of our Church in America. He came to the United States in 1924. Due to his indefatigable labors and apostolic zeal our diocese made wonderful progress.

The Ukrainian Catholic diocese in the United States has at the present time 166 parishes and 12 mission churches, 304 priests, three orphanages, 3 old-aged homes, about 30 parish day schools, 2 colleges, a minor and a major seminary, a few hundred Sisters, 3 Academies for girls, a daily newspaper "America" a weekly newspaper "The Way".

In his apostólic zeal Archbishop Bohachewsky decided to renew his diocese spiritually by ordering a mission to be preached in every parish on occasion of the fortieth anniversary of Ukrainian Catholic diocese in the United States.

God's blessing is evident upon our Church in America. The new archbishop has an auxiliary Bishop, Most Reverend A. Senyshyn, OSBM., D.D.

Thus our Churches is getting ready to fulfill the prophetic words of Urban VIII: "O my Ukrainians, I hope to bring the East to unity through your mediation."

Archbishop C. Bohachewsky understands the importance of priestly vocations among Ukrainian American boys. At the expense of the chancery he published a pamphlet, "Shall I be a priest" and ordered it to be circulated in all Ukrainian Catholic parishes.

The new dignity is an eloquent proof that the Holy Father appreciates the labors of his Excellency C. Bohachewsky.

The Redemptorist Fathers of the Byzantine Rite express their heartiest congratulations to the new Archbishop on his nominaion.

May Jesus Christ and the Mother of Perpetual Help bless the New Ecclesiastical Dignitary for many years to come. *Ad multos annos!*

---

Do not resent growing old—many are denied the privilege.

America is still the land of opportunity, where a man can start out digging ditches and wind up behind a desk—if he doesn't mind the financia. sacrifice.

---

# MOTHERS MAKE HOMES

By Genevieve V. de Chellis

G. K. CHESTERTON, who was extremely happy in his married life, used to say concerning the equality of sexes, that whereas there was an eternal equality between red and green, there could never be equality between two reds and two greens. In the same way the real equality of man and woman can only be known if the difference between them is frankly recognized. Equality in its popular sense only emphasizes the real differences that exist.

Man and woman are different, not only physically but morally and mentally. Each one has qualities and abilities suited to a specific type of service. Woman for instance possesses the maternal instinct. Now whereas it is quite common to see a little girl mothering her doll, it is far less common to see a little boy pretending he is the father of his Teddy Bear. Thus in their amusements children indicate their natural tendencies. The little girls play at housekeeping, the little boys at engineering or house building.

Man and woman are not equal, for if they were, they would seek partnership in life, not union. One of the modern unnatural tendencies is to consider marriage a partnership, not a union which it is intended to be. But man and woman are *complementary*, which means that normally they are created to *complete* each other by bringing to one what is lacking in the other. Christian marriage is meant to be a surrender, mutual and permanent; a mutual enrichment, a real union. The wife adds gentleness to the character of her husband, she makes him a "gentle"-man. The husband makes his wife participate in his strength, makes her the "strong" woman of the Scriptures. She is secure in her husband's love and protection. The gentleness of the wife smooths the rough angles of the masculine nature and his strength makes firm the soft outlines of feminine character. No amount of feministic inndoctrination will prevent a woman from feeling exceedingly comfortable if she is conscious of a pair of strong arms to embrace her from the wicked world and a hard chest to lean against in trouble. But the amazing moral courage and endurance of the wife make the husband stronger and more ready to fight for whatever his family and his country need. History and literature are full of examples of extremely delicate and feminine women who were the inspiration and the support of their husbands and to whom these owed position and reputation.

Woman's outward gentleness and interior patience are the marks of her dignity. And dignity means

simply her worthiness in the eyes, mind and heart of man.

The great French thinker La Rochefoucauld wrote: "There is for man no greater delight than to converse with at beautiful woman who has the soul of a gentleman."

Real men admire real women, that is women who are neither just dolls, nor badly disguised under man's attitudes. Such women always show the best side of their nature without pose or simulation. They are so charming because they are so natural. It is a rare gift of grace and nature when woman is her best self twenty-four hours a day. Such a woman does not need make-up or society attitudes to hold the man she loves.

Whatever be the passing fad or fashion, woman, except she has a religious vocation, plans to marry. Through marriage she may give birth to and educate men. And a Catholic woman knows that in giving life to a child, she gives not only physical but spiritual life, and that on the formation she gives to her children depends not only their future in time and in eternity, but also perhaps the existence in time and in eternity of those with whom these children will later come into contact and influence. Saints generally had saintly mothers, but as a rule criminals do not have the quieting influence of a mother's love.

Woman is a born educator, not only of her son, but also of her husband; and even of her brothers and perhaps of her father. Nobody can fully estimate the beneficent and purifying influence of a woman, young or old, in a home, provided this woman is good. For woman is born to mould with delicate hands, under the inspiration of divine grace, good citizens for time and eternity. It is woman's nature, her intuition, patience and love that make her an educator. Whether for good or for evil, the influence of a mother will rarely be erased by subsequent influences. From babyhood itself until the age of reason, a mother builds or ruins the character of her child.

The college education which many girls receive should make them realize more deeply the responsibilities that marriage imposes on them and the need that the world, their families and their husbands have of true women; true daughters of Mary, the Mother of God and the bride of the Spirit of Wisdom and love. And the criterion of a true Christian woman is a "graciousness in devotedness that is the fine flower of virtue."

Man does his work out of the home, through energy and initiative, woman does hers within the home, through love, patience and attention to the minute details that make a home holy. All work requires knowledge, and the things that woman must know in order to be a perfect wife and mother, a companion to her husband, an adviser and refuge of love to her children and friends, must be learned from childhood. Napoleon once remarked that the education of a child starts twenty years before his birth, by that of his mother. Without patience and love a woman will never be able to mould the characters of the beings entrusted to her by God, and through them, the future of the world. The "immature" woman, product of the modern egoistic generation, is a woman who does not know that love means to give and that nothing lasting is achieved without perseverance and nothing difficult can be done easily unless done with self-forgetfulness. The immature woman wants to "live," because she has lost the meaning of life, and does not know any more that to really live means to give life. She only wants the opium



of strong sensations that are artificial and leave her more unsatisfied than ever. She has lost the sense of the divine sensations given by life-giving love within the family with the blessing of God. She wants immediate results but lasting results take a long time to achieve. The formation of a great man or a great saint takes many years, sometimes generations, and always demands many "sacrifices" which literally mean "gifts made sacred" by love. The secret of every happy home is the existence there of a self-sacrificing woman, giving her service for those she loves as proof of her love.

Any occupation that makes a married woman neglect her domestic duties as wife and mother is not an occupation meant for her. And if the present economic conditions often oblige a woman to work, the results are always felt in the family and in the home. The woman who comes home late at night risks not being the heart of the household. She is just a co-earner, and she and her husband fail to achieve a unified life. They complete each other no more, they remain two, not one as the Sacrament made them.

The children suffer, for nothing can replace the influence and presence of a mother, and nothing in later life can make up for their deficiency. The children of such parents are children partly orphaned, who see their father and mother in the evening or on weekends. That means late hours for small boys and girls. Too, the mother herself finds less pleasure in marriage which is for her hardly a change of life for the better, as she has to work and to keep a house. In such conditions numerous children are extremely difficult to welcome and to govern. The mother can not shoulder a burden too great for her that makes itself felt in premature lines and strained nerves.

A married woman can make herself extremely useful and beneficient for her community, her country and even the world, but to do so she must first discipline herself to the level of her situation. Her extra-domestic activities must yield priority to her duties as wife and mother. She will be the more respected and influential if her home is her first concern.

A woman with the earnest desire to do something for the good of mankind will first love, and serve those entrusted to her more immediately by God, bound to her by ties of blood and affection. She may of course, enlarge and expand her solicitude to the rest of the world and her activities will be governed by the law of order and will be fruitful because of that order. If she cannot express love and care for those nearest to her, she can hardly pretend to love efficaciously those who are incidental and remote.

Our Lady was given as Mother to the World only when she was no longer needed as Mother to her Son. And who will dare assert that during her thirty years at Nazareth she did not deserve to become the Mother of Mankind? It was because she had been a model mother and housewife at Nazareth for these thirty obscure years that she became Mother and housekeeper of the world and Queen of heaven.

The greatness of a woman can be measured by the loving care she lavishes on the little things that make life gracious for those around her. Thus she "completes" man. The man builds the walls of a house, but the woman makes it a home; he puts in the necessary fixtures, she inserts the comfort and

gives the touch that bestows warmth and light.

Every man, even in this present troubled age, unconsciously longs for a woman he can build his home for, who will bid him good-bye in the morning and welcome him home at night, for all the world like a medieval lady welcomed her lord from the wars or from hunting, back to his castle at the close of day.

The home of every man, however modest it be, is his castle, even today; and maybe the war for position and advancement is more bitter than that for "fief and fee"; and the hunt for money more exhausting than that for the deer. And the love and brightness of woman is needed now fully as much as then.

The much calumniated Middle Ages were a difficult and brutal era, but they were also the age of worship of Woman. Precisely of the rudeness of their time, the man recognized the softening and refining influence of woman, the need they had of her to emerge from barbarity. Joan of Arc succeeded in her mission, not because she dressed like a man, but because into the camps of soldiers she brought the flower of her beauty and her purity, the ardour of her youth. In her person the weak King of France and the tired and despairing soldiers saw that the women of France were worth fighting for.

This glorification of womanhood during the Middle Ages, a glorification the pagan ancient world had never known, was due to the cult of the Mother of Christ, the refuge of sinners to whom the soldiers and statesmen of that time turned for inspiration and purification. The contemplation of the Mother of God brought about the imitation of her virtues. The men of that age clothed the image of the women they loved with the virtues of Mary and crowned them with a reflection of Her glory.

The nature of man has not changed with the centuries, neither has that of woman. Most girls, whether they admit it or not, still dream of a Prince Charming (riding a car if not a palfrey), and most boys, whether they are conscious of it or not, want to marry a girl who for them is a queen, their own chosen queen, on whose brow they would gladly set a crown of jewels, but on which they always want to be able to set the far more precious crown of love and respect.

Man wants his wife to be for him the image of Woman and as by the law of God she is meant to be. He wants her to be his lady and his love. But a queen must behave like one. Cinderellas must have the souls of princesses.

In married life there is order and harmony when the man is the head of the house and the woman is the heart of the home. The head protects the heart and the heart keeps the head alive. The real "career" of a woman is infinitely greater than she suspects it to be, infinitely more satisfying, more rewarding and more noble than any other she may choose at the expense of the full development of her womanhood. For the wife and the mother collaborate with God in the formation of the world.

### DEATH AND TAXES

A texan, arriving at the gates of his eternal home, remarked, "Gee, I never thought heaven would be so much like Texas."

"Son," said the man at the gate sadly, "this ain't heaven."

# ST. ALPHONSUS AND THE MADONNA

By Amator Mariae

THE LIVES and doings of great men are often more powerful than their sayings. History abounds with hundreds of examples of men who moved more by their example than by their words. John Capistrano, for example, a Franciscan monk, armed with nothing but a crucifix, led the christians at Vienna in successful attack against the Turks. Little Francis of Assisi, without plan or eleborate organization stirred all Europe to a renewed spiritual life by the sheer compelling force of his example.

Let example speak again as it has spoken so many times before. This time it is one of the most astonishing examples of devotion to Mary which has been recorded in the annals of the Church.

St. Alphonsus Maria di Liguori, born on September 27., 1696 and living to the ripe old age of ninety-one years, was one of the most versatile and zealous doctors of the church. He came of a high Neapolitan family, being the son of Don Joseph di Liguori and Donna Anna, daughter of Frederick Cavlieri, a Counselor of the Royal Court.

After a youth of great innocence and fervent piety he won, at the early age of seventeen, the degree of doctor, both in civil and canon law at the university of Naples. For eight years or more he practised law with conspicuous success. It is said that he did not lose a single case in the courts for eight successive years. But when accusations of dishonesty and general vituperation fell on his head for losing an important case through an oversight, he perceived the fickleness of human esteem and resolved upon entering the priesthood.

From the day he was ordained, the strong flame of zeal that had already blazed in him burst forth with new intensity, and he marched on in spiritual conquest from local reformer to missionary and from missionary to founder of the Redemptorist Fathers, to Bishop and undisputed sainthood even during his life-time. After his death he received the honors of the altar as a canonized saint and later to the rare honor and authority of a Doctor of the Church.

His writings, all of them solid and approved by the church, indeed held up as models, reached an incredible number. One hundred and eleven in all. In his masterpiece of moral are and science he has

provided all priests with the most enlightened and kindly guidance in their work of the confessional, bolstering his own judgment with nine hundred quotations from various Fathers and theologians of the church. His work is to practical moral theology what St. Thomas Aquinas is to philosophy and theology in general. No doubt it is for this reason that the Holy See has recently declared him official patron of confessors and moralists.

To Alphonsus is due in great measure the overcoming of the effects of the heresy of Jansenism, which sought to keep the faithful away from the Holy Table with the false fear of becoming too familiar with the aweful majesty of God. And to him also is due in great measure the revival of true devotion to Mary, the Mother of God, in modern times.

It may puzzle some people or at least arouse their curiosity to know why it is that the Redemptorist priest and Brother wears the rosary at his side. It may occur to many to ask why his sermons always contain references to Mary and why the Redemptorists have so zealously undertaken to spread the devotion to our Mother of Perpetual Help. The answer is simple. It is because they are the sons of St. Alphonsus who both practised and explained devotion to Our Lady with an opportuness, a solidity, charity, learning and unction that in all sober history has perhaps never been equalled, with all due respect to St. Bernard.

Alphonsus began practising devotion to Mary very early in his life. And here let mothers take note. It was St. Alphonsus' mother who dedicated him to Mary in the very moment of his birth, giving him, though a manchild, the name of Mary, as Italian custom beautifully does. The day on which he was baptized was Saturday, traditionally Our Lady's day of the week, and the church of his baptism was dedicated to Mary. Later Alphonsus' mother was to say: "No one of the household will teach my Alphonsus her holy name or instruct him in her love but I. This is his mother's perogative her privilege and she is jealous of it." What a beautiful start in life!

Mothers take warning; take inspiration. You who can do so much for your children, you can do so much for this stricken world of ours. Can there be anything more consoling to a mother than to hear these words which St. Alphonsus said in later life of his mother? "O how much good do I not remember from my very youth! I owe it all to the care of my mother."

As the twig is bent so grows the tree. Alphonsus had been early initiated to devotion to Mary. As a little boy he carried always with him a picture of the Madonna as a shield against the assaults of the devil. He was even then convinced that the surest and speediest way to the love of Jesus was through His Mother. His devotion to her as a growing boy was so unmistakable and at the same time so genuine that his companions spoke of him as "the favorite of the Madonna."

At the age of fifteen, Alphonsus, a university student, had not slackened one whit in his devotion. He needed Mary's help now more than ever and turned to her more than ever. In 1715, on the feast of the Assumption, Alphonsus entered the ranks of the Doctors and on that very day enrolled himself as a lover of Mary in the Archconfraternity of Our Lady of Mercy. As a young lawyer, so frequently was he seen kneeling before the shrines of the Madonna that many a finger pointed him out as "the Madonna's lawyer."



At last, when he decided to leave the world it was at the altar of Our Lady that he layed down his gentlemen's sword, pledging himself to the service of the santuary—to Jesus and Mary. Never afterwards did he forget this shrine of our Lady of Ransom. "This particular Madonna made me leave the world," he used to say, "and become an ecclesiastic."

On the morning of October the 23rd., in the year 1723 Alphonsus doffed the garb of a layman and donned the soutane of the cleric. It was Saturday. The same night, radiant with new-found joy, he jotted down in his notebook these words: "The cleric must daily visit the Most Blessed Sacrament and honor the Most Blessed Virgin Mary, the Queen and Mother of the Church."

As seminarian he lived before the tabernacle and the shrine of his Mother. He had no other love. These two were all sufficing. As one of his contemporaries at the time remarked: "It would almost seem as if Alphonsus when wearied by his vigil before the Tabernacle betook himself to the Madonna."

During his priestly and missionary life Alphonsus' devotion to Mary increased with the years. He never gave a sermon, no matter what the subject, without at least a reference to the Madonna. When he founded his Congregation of missionary priests, called the Redemptorist Fathers in this country, he exacted a solemn promise on the part of each member to defend Mary's Immaculate Conception, at that time not yet defined as a dogma of the faith, and he made Mary Immaculate the Patroness of his Congregation. Never do you attend a mission given by the sons of St. Alphonsus on Saturday night, without hearing a sermon on Mary's power and mercy. The Glories of Mary, by St. Alphonsus, is one on the most universally loved and widely read books on Mary in the library of the whole church.

"Mamma Mia," was Alphonsus' pet expression for his Mother in heaven. No wonder that one day, preaching on the power and mercy of Mary at Foggia, in the presence of a miraculous picture of Mary, the picture seemed to come alive and Mary smiled upon the preacher to the amazement of countless witnesses, while a bright light shone upon him.

---

A naval officer shouted over the speaking tube to the engine room of a battleship, "Is there a blithering idiot at the end of this tube?"

"Not at this end, sir," came the reply.

---

"I was outspoken at the meeting of the Women's Club today," remarked Mrs. Smith.

Husband: "Hm-m, who outspoke you?"

---

# THE UKRAINIAN CHURCH BETWEEN FIRST AND THIRD PARTITION OF POLAND

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

AT THE beginning of the seventeenth century, the Polish state began to show unmistakable signs of a speedy decline and ultimate downfall. This was caused by the unwise policy of the magnates, recklessness of the rioting noblemen and oppression of the Ukrainian population. Poland's covetous neighbors, especially Russia and Prussia helped the Poles to promote anarchy waiting for the climax to be reached.

Russia and Prussia resolved to eliminate the chaos which invaded Poland by dividing it. The plan was proposed by Frederick II, Prussian dictator, and brought to completion by Catherine II. Austria participated in the partition of Poland to maintain a political equilibrium, for Frederick II feared Muscovite preponderance in Europe. The actual partition of Poland took place in 1772. Russia received the regions of Mstyslav and Vitebsk. Western Ukraine or Galicia passed to Austria. The Muscovites looked upon the Ukrainian and White Russian provinces as their legitimate prey and were unwilling to give them up. Krechetnikov occupied Lviv, the capital of Western Ukraine in 1769. Russia refused to evacuate and retreated only under pressure from the Austrian armed forces which were ready to attack the Muscovites in case of resistance. Moscow yielded, fearing a coalition of Austria, Prussia and Poland. [1]

The first partition of Poland severed the Uniate Church into three sections, divided by the political boundaries of the three states. Poland retained the bishoprics of Volodymyr of Volynia and Berest Lytovsky, Lutsk, Pinsk a part of Kholm and Kamenetz Podilsky and Kiev without the city which was in dissident hands since 1667.

The dioceses of Polotsk, Vitebsk and Mohyliv were annexed by Russia.

The dioceses of Lviv, Peremysl and the greater part of the Kholm diocese passed to Austria. [2]

It must be noted that the partitions of Poland were a great misfortune for the Uniate Church. It is undeniable that the Polish exaggerated nationalism caused much harm to our Church. The Polish patriots helped by the Polish bishops, priests and Jesuits unsuccessfully tried to make the Union a bridge to polonization. Although their efforts were wasted as regards the popular masses, they did deprive our Church of noble families who alone were citizens of the state. The Poles refused to admit the Uniate bishops to the senate, although it was convened upon at the conclusion of the Berest Union. They promoted latinization among our people. They created obstacles to interfere with the work of our metropolitans, bishops and clergy. In 1717, the Polish fanatics forged a project for the extirpation of all Ukrainians both

1) D. Doroshenko, Op. cit., p. 524.
2) J. Peless, Op. cit., Vol. II, p. 599.



Catholic and Orthodox, and to our wonder, this immoral plan was approved by the Latin bishops participating in the Diet. The project was unfathomable, for the Ukrainians were equal in number to the Poles. [3]

In spite of all these evils inflicted upon our Catholic Church by the Poles, its position in the Polish state was much better than in Russia. The Pope, whose authority was at least apparently respected in Poland, was ever ready to help our metropolitans and bishops. There were always at least some Polish bishops favorably disposed towards the Union. Our ecclesiastical province was stronger being in one state. It was free to govern itself and call its synods. The bishops were always able to visit their flocks. There was always hope that the Union would secure her rights after having taken strong roots in the clergy and among popular masses.

After 1772 our Church was partitioned with partition of Poland. The dioceses which had fallen Muscovite hands were doomed to inevitable destruction. Communication betwen the partitioned sections of our Church were dindered by the political boundaries of the three states.

It is a pity that in these difficult times our Church did not have a strong, energetic and zealous metropolitan. Philip Felician Wolodkovych (1762-1778) was a weak personality endowed with mediocre talents, without a special gift for leadership or interest in the administration of the metropolis.

When the magnate, Francis Potocki, asked for 100 Uniate priests for the new parishes in his lands, Metropolitan Wolodkovych refused to send them, because there were insufficient revenues. Rome was forced to intervene and assign two coadjutors for Wolodkovych, which provision, of course, was not very pleasing to him. Leo Sheptycky, Bishop of Lviv, took over the spiritual administration of the large metropolis in 1765, while Anthony Mlodowsky became vicar general for the diocese of Volodymyr and Berest. To help the organization of the new parishes in the lands of Potocki, nuncio Visconti sent the Bishop of Kholm, Maximilian Rylo. On August 16, 1764 Rylo reported to the Propaganda that 50 new parishes wer constituted and 50 more must be erected for the benefit of the Uniate population.

Metropolitan Wolodkovych lived in discord with King Stanislaw August which, of course, did not aid the spreading of the Union.

The Metropolitan did not care to help the rural clergy in acquiring the necessary knowledge which would have rendered it less yielding to the dissident propaganda.

Metropolitan Wolodkovych passed away in 1778 and was buried at Volodymyr of Volynia. He was succeeded by Leo Sheptytsky. Sheptytsky died after one year in his office. Yason Smogozhevsky was elected metropolitan.

## I UNIATE CHURCH IN POLAND BETWEEN 1772-1795

### 1. *Persecution of the Uniates*

After the first partition of Poland, the diocese of Kiev without its main city of the same name, the diocese of Kholm, Pinsk, Volodymyr, Lutsk and a part of the Kamenetz diocese remained in the Polish state. In all these dioceses there were some 800 parishes.

The Muscovite troops evacuated

3) N. Chubaty, Istoria Uneynych Zmahan' v Ukraini, p. 89.

Poland after the first partition and the Union was revived. Almost all the usurped parishes returned to the Uniate Church when the dissident intruder priests left the country. In 1785, there were again, 1748 Uniate parishes in the Kiev region, while the dissidents retained only 186.

On September 18, 1773 the Polish Diet ratified all the privileges, rights and liberties of the Uniate Church.

It seemed for a while that better times were coming for the Uniate Church. Unfortunately it was not so. The Muscovite machinations continued as before, although Catherine II's Legation at Warsaw gave assurance that no violence would be promoted against the Uniates and the dissident propaganda among the Uniate population was more insistent than ever. The Muscovite troops did not leave the Volynia region at once, the dissident missionaries, being under Russian protection did not hesitate to use violence in order to force the Uniate parishes into apostasy from the Catholic faith. The priests were threatened, beaten and jailed. At the news of the ruthless persecutions raging in Volynia, nuncio Garampi sent Maximilian Rylo, bishop of Kholm, to inquire at the site of the problem. Rylo went to Volynia where he was seized and thrown into the Berdychiv prison. He managed to escape to Vienna. Later he was made Uniate bishop of Peremysl in Western Ukraine which had been occupied by the Austrian troops since 1772.

The Russians jailed many other Uniate priests, forcing them either to apostatize or to give up their faith, which, of course, they refused to do.

On February 21, 1774 a written protest was handed to the Muscovite Legation at Warsaw against the persecutions of the Uniates in Poland. The protest remained without any positive result. The Muscovites became rather more refined in their destructive subterfuges against our Church. They tried to convince the world that the Uniates were passing to the Russian Orthodoxy of their own free will. Instead of freedom, whips and prisons were largely put into motion to force the Uniates to sign certain documents of a free apostasy, although most of the signers did not even understand its meaning. [4]

Nuncio Garampi tried his best to save our Church. At last he convinced King Stanislav August to send a strong note to Catherine II. The King sent a protest full of complaints against the Muscovite crimes on behalf of the Uniate Church in Poland. Catherine II was afraid that Maria Theresa, the strongly Catholic Austrian Queen (1717-1780) at the request of Rome might employ her troops to halt the Muscovite violences against the Union in Poland. Fearing Austrian intervention, the Russian Queen resolved to conclude a treaty with Poland whereby the Uniates would secure freedom and peace. On March 15, 1775 a treaty was concluded between Poland and Russia. Catherine II had no legal pretext for interfering with Poland's affairs, it was an independent state.

The treaty of 1775 was intended to ease the Russian intrigues and violences.

In the first portion of the treaty were provisions limiting the activity of the dissidents. The dissident and Orthodox nobles were excluded from the Polish senate. Just three representatives of the dissidents and Orthodox were permitted to sit in the senate, one for Poland, another for Ukraine and the third for Lithuania.

4) Julian Pelesz, Op. cit., p. 562.



A court composed of the Catholics and Orthodox was instituted to decide the current difficulties between the Uniates and dissidents.

The ninth article of the second portion of the treaty provided a mixed commission composed of the representatives of Russia and Poland. Its purpose was to examine the Uniate and dissident complaints, especially the quarrels regarding the possession of the Churches. Its verdicts were binding on both the Uniates and Orthodox. [5]

The treaty, in spite of its external form, was just another Muscovite bluff. Catherine II did not intend to observe the obligations she had contracted. The dissident activity, although skillfully disguised, continued until the final downfall of the Polish state in 1795. All Uniate reclamations were voices *of one crying in the desert*. The Petersburg Cabinet saw to it that its agents were everywhere in the right bank of Ukraine to execute its projects for the destruction of our Church.

Since George Konysky, with his diocese, passed under Russian jurisdiction after the first partition of Poland, Victor Shatkovsky, pupil of Konysky, was sent to Poland to continue his subversive work among the Uniates. At first he was chaplain of the Russian Legation at Warsaw. In 1785 he became dissident Bishop of Lutsk in Ukraine. By skill and dexterity he surpassed even his master Konysky. Being a Ukrainian, he appealed to those Uniates who disliked Poles and the latinizing monks. In four years of labor and propaganda, he won 210 Uniate churches for the Orthodoxy. The Uniate clergy, being mostly unlearned, poor, and oppressed by the Polish landlords, was incapable of vigorous reaction against his skillful, ruinous and deleterious scheming against our Church. [6]

It must be added that the dissident emissaries in the right bank Ukraine were mostly pupils of the Kievan Orthodox Academy. Besides the dissident agents were greatly assisted in their noxious work by the Polish nobles who sympathized with Russia even after the first partition of their declining country.

It was unfortunate that our Church of that time lacked great and zealous bishops to shield off the dissident attacks and thus render it strong and immune from the dissident machinations. A certain kind of spiritual and religious lethargy produced indifferences and caused inaction within our hierarchy. With the exception of Leo Sheptytsky, Bishop of Lviv, and Maximilian Rylo, Uniate bishop of Kholm, the rest of the hierarchy was mediocre and frivolous.

Metropolitan Wolodkovych was was an unfit person for his important office as the head of the persecuted Uniate Church. Besides he lived in discord with two coadjutors Sheptytsky and Modysky. His successor Leo Sheptytsky was Metropolitan for just one year (1778-1779). Sheptytsky was succeeded by Yason Smogorzewski (1780-1788) who was more interested in Poland than in the Uniate Church. He consecrated Michael Stadnicki for the bishopric of Lutsk, although the latter was completely unacquainted with our Rite and incompetent in Church affairs.

The Basilian monks, after the

5) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 563-564.
6) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 522.

reunion of the Lithuanian and Ukrainian provinces, constituted an important factor in the affairs of the Uniate Church. So the Holy See, as well as the Ukrainian people had much confidence that the numerous and powerful monks of St. Basil would constitute an invincible bulwark for our persecuted and oppressed Church against the malicious designs of the enemies. "Unfortunately", says Julian Pelesz "these hopes were not realized. A great number of the Basilians did not seek in convent the glory of God and salvation of their souls, but preferred honors, offices and dignitaries. The Basilians were excessively greedy. Since they were not subject to the jurisdiction of the local bishops, they endeavored to rob not only the bishops, but also the lower clergy of their properties in order to enrich their relatives. The Sons of St. Basil were not content even with that. They forgot that their vocation was to help the secular clergy. With their material goods, they strove to occupy all the important positions in the Ukrainian hierarchy. Aspiring to extraordinary positions. They despised and treated the secular clergy inhumanly." [7]

This distressful description is fully confirmed by Michael Harasiewicz. In fact he says: "They (the Basilians) were incorporating into their monasteries churches with their furnitures and foundations, alienating the ecclesiastical realities, seizing for their convents the benefices of the secular clergy, stealing away the seminaries constructed with the contributions collected from the secular clergy and generous laity, annihilating the documents of the churches taken away from the secular clergy in order to hide the though they lacked the necessary qualities." [8]

### 2. *Metropolitan Leo Sheptytsky* (1778-1779)

The Uniate population of the Polish kingdom lived in misery and continual distress. The Poles withdrew from it almost all the nobility who alone would have been able to protect it. Its clergy was poor, stripped of the necessary means for subsistance and lacking the chance for securing the requisite knowledge to teach the people. Consequently the priests were frequently despised by their own people. It was but natural that "many abuses crept into the church, for there were no episcopal visitations to extripate them. Since there were no cathedral chapters, there were no well regulated consistories. Consequently, it was impossible to maintain order and discipline in the administration of the diocese." [9]

Leo Sheptytsky became metropoed to improve. Austria, Poland and litan in 1787 and the situation seemeven Russia, which occupied the diocese of Polotsk, did not oppose his nomination. The Russian recognition, however, was conditional and dependent upon Catherine's will for all papal bulls, decrees and nominations were to be submitted to to the Empress before they could be promulgated. This provision was issued by Catherine II in 1772. [10]

Through this provision the Muscovite government was always free to interfere with the metropolitan's jurisdiction in its domains. Although his activity in Russia was limited,

7) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 565-566.
8) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 520-521.
9) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 522.
10) Julian Pelesz, Op. cit., p. 570.



injuries and impede judicial prosecution. The relatives and friends of the monks tried to secure royal nominations for the bishoprics al- the Uniates of Ukraine, Lithuania and Austria were expecting much from the new metropolitan. He was a welcome person in Rome, Warasaw and Vienna. Although he was a Basilian, Sheptytsky did not tolerate the Basilian usurpations. He even supported the complaints sent by the secular clergy to Rome against the Basilian monks in 1779. "It is true," says Pelesz, "that he did not succeed in refraining the Basilian haughtiness, yet on May 12, 1779 he wrote a letter to the Propaganda complaining of the Basilian superiors that they ignored the Metropolitan's competence in selecting worthy and capable candidates for the ecclesiastical offices and dignities. They did not consult the metropolitan, but through subterfuges speculated to secure for themselves the offices and dignities. He asked the Propaganda that the mentioned superiors be strongly warned to behave differently, for otherwise it would be impossible to remedy the evils."

On March 13, 1779 the Congregation of the Propaganda of Faith replied to Metropolitan Sheptytsky: "It was painful to the Congregation to hear that some Basilian monks, mostly lacking knowledge and merit, and yet being eager for the honors, by various means, are attempting to secure for themselves presentations for the bishoprics and archimandrites (convents) of the Ruthenian Rite. This is definitely contrary to the state laws and decisions of the Dubno Chapter. Monastic discipline, the dignity of the cathedrals and our religion will be greatly impaired unless this growing evil is stopped at once.

"The Most Reverend Fathers (of the Propaganda) exhort you with this letter to use your authority that no one named for the above mentioned dignities unless he be a good religious and commended by his superiors." [12]

Leo Sheptytsky exercised much zeal in visiting his metropolis. He took care of the secular clergy, for which he won the cathedral churches of Lviv and Halych, with respective properties, which the Basilian monks had attempted to appropriate for themselves. After a prolonged lawsuit with the monks, the case was decided in favor of the secular priests.

11) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 570-571.
12) M. Harasiewicz, Op cit., pp. 536-537.

Mr. Jones (during a quarrel): "You talk like an idiot."
Mrs. Jones: "I've got to talk so you can understand me."

Courtesy—The quality that keeps a woman smiling when a departing guest stands at the open screen door and lets the flies in.

You take a drink and it makes a new man of you—then the new man wants a drink.

# CALLS ADULTERY BY NAME; CHURCH CAN'T COMPROMISE

By Rev. James B. Hamblin

ONE OF THE things about the Church that proves most exasperating to its enemies is its refusal to compromise on fundamental principles of belief and morality. Its refusal, for example, to "modernize" its teaching in regard to the indissolubility of marriage, to go along with the weaklings who regard marriage as merely an arrangement of convenience to satisfy passion, infuriates those who would make selfishness and pleasure the only standards of morality.

They do not like it when the Church reminds them that there are some things, and marriage is one of them, that do not depend on the will or inclination of man but on the immutable and eternal will of God. The Church could not change them if she so desired—she would be unfaithful to her commission. Thus Pius XI pointed out: "There stands one immovable law of God, confirmed by Christ in the fullest measure and capable of being weakened by no human decrees or national ordinances or legislative decision: 'What God has joined together let no man put asunder,' and 'Everyone who put away his wife and marries another commits adultery; and he who marries a woman who has been put away from her husband commits adultery,' apply to all marriages whatever."

In this, of course, he was teaching what the Church has understood and taught from the beginning. Thus, the *Shepherd of Hermas*, written probably between 140 and 155, pointed out that even in the case of adultery marriage is indissoluble; "What shall a husband do if the wife remain in this passion (of lust)? 'Let him put her away,' He said, 'and let the husband remain by himself. But if he put his wife away and marry another, he also commits adultery himself.'"

The Council of Illiberis (300) forbade "a Christian woman who has left a Christian adulterous husband to marry another; if she shall marry, she shall not receive Communion before the husband she has left has departed from the world."

St. Justin Martyr (d. 167) said very definitely: "Whoever marries a woman that has been put away by another commits adultery." And Clement of Alexandria (d. 216) explains: "When Sacred Scripture advises a man to take a wife and never allows a withdrawal from marriage, it openly lays down the law: Thou shalt not put away thy wife except for adultery. At the same time, however, (the Bible declares it to be adultery if a person marries another while his or her partner is still alive. It says: Whoever marries the wife that has been put away commits adultery."

In the same century Origen (d. 254) says: "As the wife who has been put away is an adulteress, though separation was permitted another man during the lifetime of her husband, so Our Savior has shown that the man who has seemingly married such a woman is not to be called her husband, but rather an adulterer."

St. John Chrysostom (d. 407) composed a homily on the Mosaic bill of divorce, showing that, although separation was permittel, remarriage was forbidden. "What is that law which Paul has given us? The wife, he says, is bound by law, and consequently may not separate from her living husband, or take another man besides him, or contract a second marriage. And behold how carefully he has weighed his words. He does not say: 'She shall cohabit with her husband as long as he lives,' but 'the wife is bound by law as long as her husband lives.' Hence, even if he gives her a bill of divorce and she leaves his home and lives with another, she is bound by the law, and an adulteress."

Pius XI pointed out that, if the Church has not erred in teaching that Matrimony cannot be dissolved on such serious rounds as adultery or heresy, "it is obvious that the other, weaker reasons that are commonly adduced as ground for divorce are much less valid and should be utterly disregarded."

To those, then, who accuse the Church of not being progressive, of being old-fashioned, we might quote the words of St. John Chrysostom: "Do not cite the (civil) laws made by outsiders, which command that a bill be issued and a divorce granted. For it is not according to these laws that the Lord will judge thee on the last day, but according to those which He Himself has given."



## PRAYER TO MARY

Mary is justly called our Mother, because she co-operated by her charity in the birth of the faithful to the life of grace, by which we become members of Jesus Christ, our Head. Therefore, as Mary co-operated by her charity in the spiritual birth of the faithful, so also God willed that she should co-operate by her intercession to make them enjoy the life of grace in this world and the life of glory in the next. The Church makes us call her and salute her, without any circumlocution, by the names "our life, our sweetness, and our hope."

It is certain that if God is pleased when we have recourse to the saints, He will be much more pleased when we avail ourselves of the intercession of Mary that she, by her merits, may compensate for our unworthiness. The prayers of Mary have more power with God than those of all heaven together.

---

Teacher: "Sonny, why are you late for school every morning?"

Sonny: "Every time I come to the corner a signs says, "School—Go Slow.'"

# I'D LIKE TO KNOW...

Q. Since we live just a few blocks away from a Latin church, we go there for Sunday Mass instead of taking a bus in order to get to the Ukrainian church. We have a little son and we would like to send him also to that Latin church for first Holy Communion. May we do it?

A. First of all we cannot approve your practice of going to Mass to another Rite's church while there is a Ukrainian Catholic church in your place. It is a very poor show of your faith if you take the easiest way to serve God. Jesus Christ did not choose the easiest way to redeem us. He chose the hardest one, that of the cross. As a rule you should make a little sacrifice that you may attend the Divine Liturgy in your own church.

As regards the first Holy Communion the Church wants each faithful to receive it in his own Rite when possible. There is no reason why should you send your son to another church, while there is a church of our own Rite in the place where you live. So take him to your own church for the instructions and first Holy Communion.

Q. Why was Jesus called the *first-born son of Mary* when we know that she had no other children at all?

It was an ancient Jewish custom to apply the name "first-born" to the first child, whether there was one child or more. In most Jewish families there were many children, but the first child was always called the first-born. The name "first-born" denotes that the child was born first whether it had or not other brothers.

Q. What must one do if for some reason he does not make his "Easter Duty" on time?

A. The law of the Church on this matter reads: "From the time that he attains the use of reason, each and every Catholic is bound to receive Holy Communion at least once a year and that at Easter, unless for some reasonable cause his pastor or confessor has advised him to abstain for a time" (Can. 859, par 1).

As can readily be seen, this precept is double in character: 1) it imposes an obligation of receiving Holy Communion at least once a year, and 2) it states that this should be done during the Easter Season. Consequently if, for one reason or another, a person is unable or unwilling to receive Holy Communion during the prescribed time (Easter time) he is still obliged to receive later in the year.

Church law emphasizes this also: "The precept of Paschal (Easter) Communion continues to bind, if any person did not fulfill it for any excuse whatsoever during the prescribed time." (Can. 859, par. 4).

Q. Will you be kind enough to enlighten me on the following subject. Is there any reason why a Catholic cannot attend a memorial (protestant) service, especially for a very dear friend of your? There is a discussion on this matter in the family and we are not all in agreement. We will await your counsel in the matter with many thanks.

A. The question is not so much whether there is a reason why you man not go as whether there is a reason why you may go. The law of the church forbids taking an active part in religious services other than Catholic services. This law is expressed in canon 1258. However passive and material assistance at non-Catholic services when it is clearly evident that the presence of Catholics is justified by reasons of friendship or public office is not forbidden; for instance, attending the funeral services of public officials, the wedding of a friend, etc. The service which you mention comes under that category in view of a close friendship of many years. However there must be no danger of scandal involved in such presence, and if there is doubt, the permission of the bishop should be obtained.

Q. I have been asked many times why I am a Catholic, and I do not know whether I give a correct answer. What is the best way of answering this question?

A. Every intelligent Catholic should be able to give a twofold answer to this question. First, he should say he is a Catholic because he knows that Christ was God, and that Christ founded one Church as a means of salvation for all mankind. The Catholic Church can be proved to be the Church Christ founded because it alone fulfills the description Christ gave of His Church: it is one and the same in faith and morals throughout the world; it is under a single authority representing Christ, which Christ promised to preserve from error; it is the same today as in the days of the Apostles, and it has always produced and continues to produce saints. The second part of the Catholic's answer should be that God has granted him the grace of faith, so that he not only understands the truth that the Catholic Church is the one true Church, but has the ability to submit his will to all that she teaches and commands. Inquirers about the Catholic faith should always be urged to pray daily to God for the light to see the truth and the courage to embrace it.

Q. Is it necessary for a woman to have the whole crown of her head covered while in church? I attended a wedding at which the bride wore only a small wreath across her head. Was that sufficient?

Custom permits almost any kind of decent headdress to be worn by women at church services. It is not demanded that the entire head be covered.

Q. If an Eastern Orthodox or heretic embraces the Catholic faith, in what Rite must he join the Catholic Church: in the Latin Rite or in the Eastern?

A. Upon their conversion the Eastern Orthodox or heretics must join the Catholic Church in their own Eastern Rite, and not in the Latin. Here is the decision of the Roman Propaganda:

"The profession of heresy or schism in which an Eastern Christian was born or brought up) does not confer any right (to pass over to the Latin Rite). He remains in the Eastern Rite which he was following before he joined the heresy or schism. Wherefore he (the one that was born in schism or heresy) may choose any EASTERN

(not Latin) Rite when he returns to the Catholic Church.

"The Eastern Catholics instead who fell away from the true faith must return and remain in their original Eastern Rite when they re-embrace the Catholic Faith." (Collectanea, N. 1458).

## "Brother and Sister" Arrangements

By D. F. Miller

*Problem*: I have just heard for the first time of an unusual permission said to have been granted to a Catholic couple living in an invalid marriage. This couple cannot be validly married in the Church because one of them has been previously married. But I'm told they have been given permission by the Church to continue living in the same house so long as they live "as brother and sister," that is, without any use of the marriage right, and that they are permitted to receive the sacraments. Is such a permission actually given and is it common?

*Solution*: Because of the difficult conditions that have to be fulfilled before such a permission can be granted, it is not very common. There are three conditions:

1. There must be solid ground for assuming that both persons are able and willing, with the grace of God effectively and solemnly to promise that there will be absolutely no further use of the marriage right. Such a promise cannot be glibly made nor easily accepted by the Church. It must be backed by test and experience, fortified by the promises to use extra means of grace, and assisted by pratical domestic arrangements devised to make all future temptation remote. Unless extraordinary proofs to the contrary can be given, the Church usually assumes that this promise cannot be effectively made by couples who are not quite advanced in years.

2. There must be no scandal. This is a very difficult condition to fulfill. There would be grave scandal if the Church were to permit a couple whom their neighbors, friends or family knew to be invalidly married to receive the sacraments while apparently living together as husband and wife. Therefore the permission could be granted could be granted to a couple who lived in a place where nobody knew that their marriage was invalid; or it could be granted only on condition that they receive the sacraments in a strange church where nobody knew anything about them. Of course if such a couple were able effectively to publish to all who knew them that they had forever given up exercising the rights of husband and wife, that too would obviate scandal if they were to receive the sacraments. But such a publication is almost unheard of.

3. Some sound reason for not making a complete separation must be presented and approved by the authority of the Church. The welfare of growing children might be such a reason. But even with such a reason, any invalidly married Catholics who would think of obtaining the permission here spoken of must be prepared to find the authorities of the Church prudently reluctant to grant it. In so doing the Church is merely manifesting an intelligent awareness of the weakness of human nature, and an abhorence of the terrible hypocrisy that might follow upon easily made promises.

## How should we Celebrate the Marian Year?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

EVERY TIME we recall a Holy Year, we think of Jesus Christ and of His redeeming work on behalf of humanity. But now, by special proclamation of Pius XII Jesus shares this Holy Year of 1954 with His Mother Mary, Co-redemptrix of mankind.

The Marian Year differs from the Holy Cears which come every 25 years to commemorate the Passion of Christ and the redemption of men. The Holy Years center in Rome, while the Marian Year of 1954 centers on all shrines and churches dedicated to the Blessed Virgin throughout the Catholic world, especially on those of Lourdes, Fatima, and the national American Shrine of the Immaculate Conception on the campus of the Catholic University in Washington, D.C.

Pope Pius XII founded a special committee at Rome to coordinate the celebration of the Marian Year throughout the world. The Committee issued five suggestions for the program of the Marian Year:

1. To verify the possibilities of the social work in honor of the Blessed Virgin, in order to foster the sentiment of the brotherhood among Christians of the world.

2. To acquaint the people with the Marian sanctuaries of the world, and especially with those that are in their respective countries, in which Mary is generally venerated.

3. To originate sermons and discussions in every parish which would instruct people in the Catholic faith and form their Christian mentality.

4. To spread the Marian books among the faithful.

5. To recall to the mind of the listeners their persecuted Brethren, Children of the Blessed Virgin, especially those who suffer under the Communistic yoke behind the Iron Curtain.

The Committee, however, notes, that the pious practices which increase love and devotion to the Blessed Mother of God must come first. Thus the fruits of the Marian Year will remain steadfast in the souls of her Children.

What pious practices can help the Marian Children to enter into the SPIRIT of the MARIAN YEAR? Here are our suggestions:

1. Cultivate your personal devotion to the Blessed Virgin at your home. Do have the beautiful picture of the Blessed Virgin, Mother of Perpetual Help in your house? If you don't, you may get it from the Redemptorist Fathers: 661 High St., Newark, N.J. The Holy Father calls her "Our most sweet Mother". She is such. Say your morning and night prayers before the icon of the Mother of Perpetual Help. If you are a married man or a married woman with children, assemble your family before her and say your prayers or Rosary in common. Keep some flowers before it, or lighted candles. Family that prays together, stays together. Don't you know that? Mary takes care of such families that honor her with a FAMILY ROSARY.

2. Read more about the Blessed Virgin. Your knowledge of her will increase your love and devotion to her. The more we know the Blessed Virgin, the more we will love her, for she is all perfect,

able to ravish all those who approach her. After having read a book or a pamphlet about Mary, do not throw it into a waste-basket. Give it to other families, to hospitals, or to non-Catholic friends or neighbors. Become Mary's apostle for those who do not know her.

3. There are novenas almost in every Ukrainian parish throughout the country. Attend these novena Services in our Lady's honor. Never miss them. Bring your friends to them.

If my words do not impress you, listen to what the Holy Father said in his encyclical, "To facilitate matters and make the project more successful, We desire that in each diocese there be held for this purpose appropriate sermons and discourses, by means of which this tenet of Christian doctrine be more clearly explained, that the faith of the people may be increased and their devotion to the Virgin Mother of God become daily more inflamed, and that thenceforth all may take upon themselves to follow in the footsteps of our heavenly Mother, willingly and with promptitude." Since there are sermons on the Blessed Mother of God during these novenas or moleben, they are but proper to foster our love and devotion to Mary.

Furthermore the Pope urges all to attend such church services in honor of our Lady. In fact he says, "And since in all cities, towns and villages, wherever the Christian religion thrives, there is sanctuary, or at least an altar, in which the sacred image of the Blessed virgin is enshrined for the devotion of the Christian people, We desire, that the faithful should throng thither in great numbers and should offer to our Most Sweet Mother not only private but public supplications with one voice and with one heart."

3. The Marian Year of 1954 coincides with the Jubilee of the Ukrainian Catholic diocese in the United States of America. Our Bishops have ordered that a Jubilee mission be held in each Ukrainian Catholic parish. No doubt, besides these jubilee missions, your pastors will proclaim some special DEVOTIONS in honor of the Immaculate Virgin, a triduum or some special course of sermons dealing with Mary. Those days are Mary's days. Make plans already to attend them. Make special efforts, during this MARIAN YEAR, to bring SOMEONE with you when you go to attend the jubilee mission or the triduum. Just think of the renewed fervor in your parish if everyone now attending Marian services tried to influence and to bring closer to Mary ANOTHER person. If you love the Blessed Virgin, why can't you try to bring the others to her and thus help them to love her too?

4. Avoid sin, both mortal and venial, during this Marian Year more than you did in the past. Increase in virtue and Christian morality, because the purpose of this Marian Year is not only to deepen devotion to the Blessed Virgin, but to cultivate solid Christian virtues in those who love and honor her. The regular reception of the Sacraments, especially of Holy Communion on Wednesday,—Wednesday is a day dedicated to the Blessed Virgin in the Ukrainian Catholic Rite — will strengthen your soul in practicing the Christian virtues which make you perfect Child of Mary.

5. Perform some act of mortification in honor of the Blessed Virgin on every Wednesday of the month throughout this Marian Year: abstain from eating meat on Wednesday, don't go to the movies on Wednesdays, stop smoking, drinking, don't take candies, chewing gum on Wednesday, don't watch the television, etc... These little mortifications are very pleasing to Mary. They help souls to develop the spirit of mortification which is so necessary in these lustful days for those who wish to stop the tide of sensuality and immorality.

6. Take part in the Jubilee-Eucharistic Congress of the Eastern Rites Churches of the United States of America which our Bishops are planning for October 28-30 of this year. It will be a splendid occasion for the Ukrainians to display the beauty of their Rite before other Rites' Catholics.

We are used to calling on Mary as MOTHER OF PERPETUAL HELP, for she is willing to help always and everywhere all those who have recourse to her in all their material and spiritual needs. So it is easy to understand why the Pope expects so many wonderful things from Mary during this Marian Year in which she'll be more generous in granting our requests.

We can fulfill our part in this Marian CRUSADE by increasing our devotion to Mary and by following the above advices and practices. Mary will help us, because she is interested in the welfare of her children living and fighting on this valley of tears. She cannot quietly rest in heaven when she sees her children in danger from the devil and the world. She will rest when she sees all her Children gathered around her in the eternal bliss of heaven.

## PRESERVING WHAT IS GOOD

The Church, from the beginning down to our time, has always followed this wise practice: Let not the Gospel, on being introduced into any new land, destroy or extinguish whatever its people possess that is naturally good, just or beautiful. For the Church, when she calls to people to a higher culture and better way of life, under the inspiration of the Christian religion, does not act like one who recklessly cuts down and uproots a thriving forest. No, she grafts a good scion upon the wild stock that it may bear a crop of more delicious fruit.

---

Husband: Darling, don't you know, you are a little extravagant and strange? You are running 4 electric fans all the day.

Wife: Do not worry, dear, they are not our, I borrowed them from the neighbors.

---

Prayer is a force as real as terrestrial gravity.

---

Jimmy: Father, are caterpillars good to eat?

Father: Don't talk about such things at the dinner table. We'll discuss it later.

Jimmy: (A short time later) Never mind, father. That caterpillar was on your salad, but he's all gone now.

### NATIONAL EUCHARISTIC MARIAN CONGRESS of Oriental Rites

At Philadelphia on October 22, 23, 24, 1954 a National Eucharistic Marian Congress of Oriental Rites will be sponsored by the Ukrainian Catholic Exarchate of the Byzantine Rite under the guidance of their Excellencies Most Reverend Constantine Bohachevsky D. D., Exarch of the Ukrainian Catholic Diocese of the U.S.A. and Most Reverend Ambrose Senyshyn OSBM, Auxiliary Bishop and Vicar General of the Exarchate. (The Congress was originally scheduled for May 28, 29, 30, 1954 but a change was made upon the announcement of the Canonization of Pope Pius X to take place on May 29, 1954 at Rome).

The coming Congress is unique in that the participants will be the faithful of the Oriental Rites who are citizens of the United States, including Armenians, Chaldeans, Maronites, and Byzantines—the latter including such nationalities as Melchites, Russians, Rumanians, Ruthenians and Ukrainians—as well as the Latin Rite faithful.

The program of the Congress includes Pontifical Divine Liturgies, Divine Liturgies of all Rites, Children's Divine Liturgy; Sermons by Cardinals, by the Apostolic Delegate to the United States, Most Reverend Amleto G. Cicognani, D.D., Archbishops, and Bishops; Devotions, Sacred Concerts, Processions, Exhibits; reception of the Sacraments.

The places where the Congress will take place are 1) Convention Hall, 2) SS. Peter and Paul Cathedral (Latin Rite), and 3) Immaculate Conception Cathedral (Byzantine Slavonic Rite) in Philadelphia, Pa.

Honorary Host to the Congress is His Excellency Most Reverend John F. O'Hara, C.S.C., Archbishop of Philadelphia. The Host is Bishop Bohachevsky. The Chairman is Bishop Senyshyn.

When asked if her younger brother should be told about an expected new arrival to the family, the nine-year-old pleaded, "No, I'm praying for a baby sister and he'll want a brother and I don't want his prayers interfering with mine."

The preacher paid a call at the home of a sick member of his flock. After a little while he decided to read aloud a few verses of Scripture and asked for the family Bible.

The sick woman called to her little daughter in the next room. "Darling," she said in a sirupy voice, "would you please get that old book your mother loves so well?"

The little girl entered promptly with the mail-order catalog.

A lecturer had an engagement in a small southern town, and the train he traveled on was not very fast. The speaker complained to the conductor several times, and at last the conductor snapped, "If you don't like it, why don't you get off and walk?"

"I would," replied the lecturer, "but the committee doesn't expect me until this train gets in."

Adam had one consolation: Eve may have been an unsatisfactory spouse in many ways, but she never cited the names of all the men she could have married if she'd just wanted to.

A psychiatrist is a man who doesn't have to worry as long as other people do.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Весільні запрошення

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ [illegible] ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ

СОЛІДНА І СКОРА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

КНИЖКИ —що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

| | |
|---|---|
| Життя Святих, о. Г. Трух, 384 ст., гарна полотняна оправа | 5.00 |
| Народний Катехизм, лише в українській мові | .20 |
| Катехизм—Наша Релігія в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .30 |
| Біблійна Історія Старого Завіту в укр. і англ. мові, о. А. Луговий | .50 |
| " " Нового Завіту в укр. і англ. мові | .50 |
| " " Старого і Нового Завіту разом, в укр. мові | .50 |
| Буквар Рідної Школи, перша часть | [illegible] |
| Друга книжечка, буквар, М. Матейчук | .90 |
| Третя книжечка, буквар, М. Матейчук | .90 |
| Перша Читанка, буквар, А. Крушельницький | .50 |
| Друга Читанка | .50 |
| Нова почат. Читанка—зо словарем і вимовою по-англ. Е. Шклянка | 1.50 |
| Мово Рідна, буквар-читанка, з англ. вимовою | 2.00 |
| Дитяча Абетка, з рисунками | .60 |
| Українська Граматика для канадійських шкіл, І. Стечишин | 4.50 |
| Українська Мова, граматика, о. А. Трух ЧСВВ., оправлена | 1.75 |

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

**The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada**

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення_) о. М. Шудло ЧНІ. | 1.50 |
| Віра | .10 |
| Двадцять п'ять-ліття нашої Дієцезії | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Календарі Голосу Спасителя 1937-54 | .35 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парохіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Молитвеник для Дітей | .35 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | |
| Не Дайся | .10 |
| Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Хрестна Дорога | .10 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Cook Book (Amicus Club) | .80 |
| Red Blot (on Communism), Rev. B. Osadec | .20 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Unity of Sacrifice | .25 |
| Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo | .50 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх авторів.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Празник Божого Тіла | о. М. Щудло ЧНІ. | 1 |
| З листів до редакції | | 3 |
| Набожність до Ісуса Христа | о. Е. М. Войнар ЧСВВ. | 13 |
| Альфонс Адвокат | о. М. Щудло ЧНІ. | 16 |
| Сьомий Вселенський Собор | о. М. Щудло ЧНІ. | 24 |
| Чверть століття на Владичому Троні | о. С. Ґжик | 28 |
| Заплакана Мадонна | о. М. Щудло ЧНІ. | 30 |
| Що навчають Свідки Єгови | о. Чопей | 32 |
| Цілі Марійського Року | о. М. Щудло ЧНІ. | 37 |
| Хотів би ти знати? | | 37 |
| Devotions to Jesus Christ | Rev. S. CSSR. | 39 |
| Metropolitan Yason | M. Schudlo CSSR. | 42 |
| Vlad | Rev. Father Nestor CSSR. | 46 |
| Bible alone can't be whole rule of faith | | 49 |
| No more Russians | Billy Rose | 51 |
| Open letter to Ukrainian Young Men | Rev. Y. Dybka CSSR. | 53 |
| Eheu Fugaces | Father Nestor CSSR. | 55 |
| A Grad's Farewell | | 57 |
| Marian Day Festival | | 60 |
| Biography of a Secularist | D. F. Müller | 62 |

За Дозволом Церковної Влади

Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1954

# Празник Божого Тіла

о. Мих. Гринчишин ЧНІ.

В СЕРЕДУЩІЙ Італії є одне місто, що зветься Балькано. Вісім сот літ тому сталось там щось дуже небувале: Один німецький священик, що робив прощу до Риму, відправляв Службу Божу в тамошній катедрі при престолі Св. Мученици Христини. Вівтар цей ще стоїть у цій церкві по сьогоднішній день. Підчас Безкровної Жертви віра цього священика захиталась й він зачав сумніватися, чи Христос дійсно присутній під освяченими видами хліба й вина.

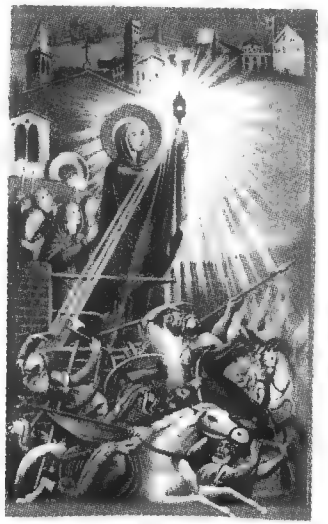

В хвилі, як ломив освяченого Агнця, сталося чудо. З Агнця потекла кров, що залляла цілий ілитон. Кров ця так розіллялася, що вирисувала на ілитоні обличчя Спасителя так, як звичайно Його малюють. Ще й тепер, коли приглянутись зблизька, можна це завважити.

Згодом ілитон той був перенесений до недалекого міста, що зветься Орвієто, бо тоді перебував там папа Урбан IV. Він подбав, щоб зараз зробити точний розслід про цей надзвичайний факт. Щобільше, Вселенський Архиєрей скористав з нагоди, щоб видати до всього християнського світу окремого листа. В цьому листі він установив свято "Божого Тіла", щоб так усі віддавали належну честь своїому Богові, що скрився під видом хліба й вина.

Зчасом свято це ставало щораз славніше. Почали християни робити різні процесії й улаштовувати всякого рода урочистості-маніфестації, щоб Богові своїому утаєному віддати належну честь, щоб перепросити Його за всі зневаги, що Він дізнає в тій Тайні.

Ілитон цебто ці Євхаристійні мощі, й документ про це чудо залищились у Орвієто. По якомусь часі побудували там надзвичайно гарну й мистецьку церкву. Катедра ця—це одна з найгарніших церков ун Італії. Є вона досконалим зраздом базиліки ґотицького стилю. Знадвору й з середини вона прикрашена різними архитворами різьбарства і малярства.

В цій же церкві перед святилищем з правого боку маємо каплицю Божої Матері й на противнім боці каплиця, де переховують ці Євхаристійні мощі. Щоб вони не були знищені, а навпаки захувались на довгі століття, зроблено для них велику, пишну, золоту пушку. Вона прекрашена образцями, що представляють Христові Страсті й пригадують це чудо. Рівнож і образи-малюнки на стінах каплиці вказують на це чудо. Час від часу відчиняють цю пушку, щоб побожні прочани могли зблизька приглянутись, подивитись на ці мощі.

Христос, як установив Пресвяту Тайну Євхаристії, тайну любови та найбільшу з усіх Тайн, то предбачив те все. Предбачив Він гріх того священика й усі інші зневаги, погорди, нехтування, що Він дізнає в цій тайні й буде дізнавати до кінця світу. Не зважаючи на те все, Він установив цю Тайну. Чому? Бо мала вона сповнити дуже велику й важну ролю. Яку саме,

Ця Тайна мала служити найвищій чесноті—Любові. Якраз тому Тайна ця найбільша між усіма Христовими Тайнами. Між ними вона стоїть на першому місці.

Сам наш Божественний Спаситель установив порядок між чеснотами. На першому місці Він поставив Любов. "Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, й всією думкою твоєю, й всією силою твоєю.—(Це перша заповідь). А друга (подібна до неї) така: Люби ближнього твого як себе самого. Більшої від цих другої заповіді нема" (Мар. XII, 29-31).

Любити Бога значить бути злученим з Ним, бути близько до Нього. Це ж найбільша річ, що людина й взагалі всяке розумне сотворіння може зробити—як найінтимніше злучитись зо своїм Творцем. Цю високу мету осягнемо через Св. Причастя. В хвилі Св. Причастя Христос приходить до нас цілий і неподілений, зо своїм Божеством і чоловічеством. Чи можемо уявити собі тіснішу злуку з Богом на землі, як цю?

Що більше? Ця велика Тайна служить також і до тісної злуки між людьми. Один з великих чинників, що тримає родину разом, що її лучить в одно, це те, що всі члени засідають до одного спільного стола. Подібно діється при Св. Причасті. Бог запрошує до Себе на духовний бенкет усіх людей. Всі приступають до одного престола. Всі принимають ту саму поживу, того самого Христа. Він же переливає в них Своє життя, Свою ласку.

Це ж витворює між людьми тісну злуку. Життя ласки в безсмертніх людських душах творить одність між людьми, що більш досконала ніж зв'язь крови й кости, ніж злука між дитиною й матір'ю, бо через Божу благодать усі люди творять одне Тіло Містичне, що його головою сам Христос. Цей же Христос оживляє всіх. Хоч ми цього не бачимо своїми очима тілесними, то все ж таки, воно таке дійсне, таке правдиве, як і видимий світ. Якраз це остаточна причина, чому ми маємо любити своїх ближніх, творити їм добро.

Один Святий подає ось таке порівняння: уявіть собі коло. Осередком цього кола Бог, а на краю люди. Чим дальше вони від середини, тим дальше вони один від одного, й навпаки: чим ближчі вони до Бога тим ближчі вони стають між собою. А наближаються люди до Бога як найближче саме у Св. Причасті.

# —З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ—

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

## РЕЦЕНЗІЯ

**Василь Кудрик:** "Маловідоме з Історії Греко-католицької Церкви", Том І., Вінніпег, 1952, ст. 254.

Недавно почала в посиленому темпі появлятися в руках українців, також деяких католиків, збірка статей, що їх Василь Кудрик поміщував, в укр. православному "Віснику", який виходить у Вінніпегу, видана т. зв. Видавничою Спілкою Еклезія, р. 1952.

Правдоподібно розсилається ту збірку пропагандивно запівдурно, щоб вона попадала в руки й тих, що не мають "щастя" читати цінного Вісника.

Ціла книжка аж пересякла ненавистю до того всего, що католицьке, мовляв вороже українству. Але передусім впадає нам в очі богатомовний титул книжки: Маловідоме! Нарешті найшлися такі, що своїм розумом, своїм об'єктивним, всестороннім знанням Історії Української Церкви здемаскували факти сфальшовані, поперекручувані, натягані, промовчувані, видумані на денне світло; тай видубули світлі факти української історії очернені, славні події й особи укр. народу обезславлені___

Ану загляньмо з цікавости до тої книжки тай дошукаймося тих блат, що їх обіцює читачеві автор, а переконаємося про щось зовсім противне, від першої сторінки до останньої: нажаль сам автор пофальшував, поперекручував, понатягав, попромовчував, повидумував в правдивій історії Відносин Укр. Церкви до Риму. Не хто інший, а він очернює світлі сторони укр. історії; не хто інший, а він обезславлює події й особи укр. народу, а святих праведників і великих добродіїв зове ворогами українського народу.

Що ціла збірка автора є наскрізь тенденційна виходить вже з його завваги: **"нинішний час,** каже він, **вимагає, щоби показати,** що католицизм не був животворною силою в Галичині, як він не був українською силою ніколи; що в гр. катол. Церкві бували великі нелади; що були гр. католицькі церковні правителі, які працювали на шкоду і Церкві і народу взагалі на користь ворогів___" ст. 5.

Воно негідне в устах об'єктивного історика відразу жазати: **нинішний час вимагає**___ Лише пропагандист своєї ідеї може так говорити, а ні історик, який повинен холоднокровно прослідити об'єктивні факти. Але автор не хоче собі ставити такого завдання, бо його ціллю є перекручувати, пофальшувати___ знані факти історії тай дати наївному читачеві враження чогось **невідомого, незнаного, відкритого!**

Коли ж возьметься книжку до руки тай перечитується розділ по розділові, те відкриття нашої церковної історії, то якесь обридження вас переймає, вас, що знайте бодай трохи дії своєї історії, і ви слушно відкидаєте ту збірку, щоб не називати її гіршим іменням—до коша. Так історію не пишеться. Так може говорити й писати лише такий большевицький пропагандист, товариш Кириченко, що недавно на святі "Воз'єднання" накинувся також між іншими "на чорних агентів Ватикану, запеклого ворога слов'янських народів, що запродали (разом з польською шляхтою) українську Церкву, глузуючи з віри й звичаїв українського народу".

Якщо ми будемо мати більше таких Кириченків, не кажу, поміж большевиками, або й поміж большевицькими православними, але також поміж нашими братьми-православними, що з ними приходиться нам, українцям католикам, спільно будувати українське життя, безогляду на наші релігійні переконання, то бідна буде наша Україна колись, як Боже Провидіння виб'є рішальну годину свободи для нашого народу.

Ми радимо п. Василеві Кудрикові в інтересі спільної справи, не кажу вже в інтересі об'єктивної правди, писати дальший тяг свого Невідомого з Історії Греко-католицької Церкви, що його зрештою він заповідає в своїй промові,—в почутті більшої відповідальности за свої слова тай пошани до правдолюбних читачів.

Українець Греко-католик.

## ЩО КАЖЕ "ПРАВДА" ПРО ПЕРЕЯСЛАВСЬКУ УГОДУ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО?

Московський тижневик "Правда", орган общества Русских Братств в Америці 14 квітня помістив довжезну

статтю на сливі дві сторінки, "Тріюмф Хмельницького". Тижневик виходить у Филядельфії.

Автор статті Александер Казем-Бек, московський імперіяліст всіма силами намагається переконати українців, що злука України з Москвою, що її доконав Переяславською Угодою Богдан Хмельницький, принесла "великі блага" Україні і "Росії".

Казан-Бек твердить, що нарід радо пішов під московського царя, бо не мав іншого кращого вибору.

Хоч як тенденційно написана ця стаття, проте автор навіть не намагається твердити, що Україна це частина Росії. Єдине його бажання— це переконати українців, що всетаки їм найкраще з москалями.

Для автора Богдан Хмельницький це великий чоловік, бо піддав Україну москалям. За те Іван Мазепа, що намагався визволити наш край з московської тиранії, це "зрадник" і "віроломний авантюрник".

Проте автор імперіяліст здобувся на те, щоб признати, що Україна це не "Россія" але інший від москалів край, що добровільно злучився з Московщиною.

Казан-Бек не згадує про те, як москалі обграбили Україну, знищили нашу культуру, заборонили українську мову, покасували свободи України та навіть хитро ватерли ім'я України, повертаючи її в 'Малоросію".

**Редактор Гол. Спасителя.**

---

### О. ВОЛОДИМИР МАЛАНЧУК, Протоігумен ЧНІ. ВЕРНУВСЯ З ПОДОРОЖІ ДО РИМУ

По трьох місяцях неприсутности о. Вол. Маланчук вернувся з подорожі, яку відбув до Риму, щоб взяти участь у виборах Найвищого Настоятеля Чина ОО. Редемптористів і в Генеральній Капітулі. На капітулі-конвенції Чина обговорено також справи, що доторкають праці Отців Східного Обряду між українцями в Канаді й ЗДА.

В Римі о. В. Маланчук передав поклін від українців католиків, що їх обслуговують ОО. Редемптористи Його Ем. Кард. Тісеранові, ВПреосв. Кир Іванові Бучкові та й іншим достойникам, які займаються духовними справами українців. Від них також приніс українцям щирий привіт і благословення.

По дорозі о. В. Маланчук навідав головні осередки укр.-церковного життя в Західній Європі. В Парижі відвідав Впр. о. М. Ван де Малє ЧНІ., Генерального Вікарія для українців католиків у Франції (около 45,000). Разом з ним їздив до міста Мец 17 січня, щоб взяти участь в святі з нагоди коронації Короля Данила, на запрошення Всеч. о. Луцецького. На Службі Божій, що її відспівано в церкві св. Йосифа де Монтіні було багато гостей французів. О. Парох Лероа не міг нахвалити собі красу нашого обряду. Хором вміло провадив п. Тома Дратвінський, диригент нашої парохіяльної церкви св. Володимира й Ольги в Парижі. Пополудні відбувся концерт укр. співів, деклямацій і танків, що ними прегарно проводила нестружена пані Дратвінська.

Також інші осередки навідав о. В. Маланчук: як в Мюнхені, в Брукселі і Лондоні.

На спільному свяченні, яке відбулося в пароx. галі Йорктону о. В. Маланчук поділився своїми враженнями з подорожі з укр. громадянством, яке слухало з зацікавленням і передав з Европи привіт і подяку за поміч всім тутешнім добродіям, передусім тим, які зложили убрання й плащі для наших бідних сухітників у Гацтінг, Баварія, і для скитальців, що перебувають в таборі Трієсту. О. В. Маланчук завізвав наше щедре громадянство до дальшої жертвенности для оставших українців в Европі.

---

†

### о. КИРИЛО ЛОТОЦЬКИЙ

В понеділок 10 травня ц.р. помер на удар серця Всеч. о. Кирило Лотоцький. Покійний помер на вулиці коло Інституту імени Митр. А. Шептицького в Саскатуні, коли виходив до авта.

Величавий похорон його відбувся 14 травня в Кадворт, Саск., де від довшого часу він був парохом. Тому, що Преосв. Кир Андрей, Ексарх Саскачевану був на сході Канади в той час і не міг прибути на цей похорон, то Преосв. Кир Максим ЧНІ., єпископ помічник Манітобського Ексархату, відправив заупокійну Службу Божу й виголосив прекрасну проповідь. В цьому похороні взяли участь майже всі укр. католицькі священики з Саскачевану, кілька з манітобського й альбертійського Ексархату, як рівнож латинське духовенство з округу Кадворт.

Покійний вчився в Колегії св. Йосифа в Йорктоні в 1925-27 рр. Був побожний і ревний священик. Перед смертю видав збір проповідей і лишив недокінчений переклад книжки Наслідування Христа.

Вічна Йому Пам'ять!

---

### ЖЕРТВИ НА ДЕВ'ЯТНИЦЮ
**Марійської Дружини в Йорктоні**

По **1.00:** Петро Волошин, Г. Лащукевич, П-і Елена Яник, Анна Вербіцька, Іван Жолковський, Йосиф Шевернога, Анастазія Вавришин, Анна Чорній, С. Сенюк, Марія Покойова, Василь і Варвара Никоїв, Пані Шевчук, Пані Теодосія Вальц, Пані Д. Рубак, Анна Пахолко, Юлія Ковальчук, Анастазія Бугорій, Евфрозина Петранюк, Павліна Библів, Марія Козій, Марія Якула, П. Созанський, Стефанія Новак, А. Колісник, Григорій Вихопень, Пані А. Киба, Юлія Василенчук, Федьо Крушевський, І. Полдоіт, Юлія Налисник, Іван Мудрий, Всеч. о. В. Довгович, Марія Сенько, Дмитро Сивенький, Марія Вихопень, Софія Перепелчук, Семен Бабяк, Матейко (з Бруклин), Пані С. Огрусько, Марія Токар, Петро Кулій, Магдалина Дісюк, Іван Бабій, Сестри Служебниці з Монтреал, Пані В. Камінська, Петро і Неллі Чуй, Пані Шордій, Григорій і Ева Гарах, Пані І. Гусар, Пані Г. Спіляк, Пані Марія Черевик, Марія Кушнір, Марія Когут, Антоній Жукевич, Николай Дідик, Е. Калужняцька, Магдалина Козицька, Йосиф Лозінський, Евдокія Воєвода, Д. Кардаш, Анна Олексюк, Наталія Кильняк, Марія Гуцуляк, Анна Паланик, Григорій Козяк, Теодозія Мадараш, Марта Зазуля, Дмитро Папірний, Яків Струтинський, І. Струтинський, Панна Олена Колісник, Мирослав Гаталай, І. Луців.

1.60: Петронеля Деренівська.

1.50: Пані Марія Ристефанюк, Пані К. Українець.

**2.00:** Пані Марія Домбровська, Теодозія Славута, Михайло Желізко, Дім Св. Павла, Давфін, А. Олеський, Текля Боровська, Іван Грищенко, Пані Семен Кондра, Марія Сацків, Н. Лисюк, Михайло Демчук, Николай Билінський, Пані Марія Лев, Іван Свергун, Катерина Стефанишин, Іван Сінякевич, Михайло Звійський, Зиновія Панас, Анастазія Пасловська, Марія Бобій, Анна Радюк, Пані А. Зубриська, Пані А. Лабий, Теодор Бліщ, Розалія Оприсьнюк, Юрій і Марія Мудрик, Пані Юрій Кіц, Пані Т. Велична, Іван Баранецький, Пані В. Салюк, Анна Рубінська, Андрій Пазюк, Василь Іваніха, Еміліян Филипович, Павліна Брик, Д. Саранчук, М. Шитків, Григорій Крочак, Федьо Чутяк, Софія Чікура, Евгенія Дидик, Михайло Сливка, Анна Коляр, Пані Софія Годований, Паранька Бунько, К. Славута, Михаїл Баранюк, Михаїл Подлужевич, Пані П. Лищишин, Стефанія Вітковська, Матрона Гнатович, Катерина Сіка, Оксана Берейничка, Юлія Ластин, Йосиф Нагачевський, Н. і М. Шимко, Михаїл Налипа.

**3.00:** Василь Панчук, Стефанія Приступа, Петро Репіцький, Софія Стельмах, Марія Семчишин, Михайло Антонишин, Катерина Михайлишин, Пані А. Балсевич, М. Ілницький, Панна Анна Чопкий.

**5.00:** Катерина Лучка, Анастазія Гук, Велінгтон Шпиталь, Алекса Т. Купчик, Дора Позалезна, Іван Білінський, Константина Астрюб, Всеч. о. Василь Головінський, Пані В. Бойко, Панство Іван Миколіо, Всеч. о. Ст. Дюк, Федьо Масланий, Катерина Дикий.

**5.50:** Марія Самотілка.

**6.00:** Николай Шевців.

**7.00:** Григорій Бубик.

**10.00:** Родина Шапячан в Конн., Василь Черепущак.

**По 50ц.:** Василь Чорний, Анна Пахолко.

**По 25ц.:** Пані Грунік, Тереса Лозінська, Зоня Сас.

---

### МІСІЯ В СИМПСОН, ПА.
(4-11 квітня 1954)

Наша парафія мала гарну ювілейну місію. Проповідав її Пр. о. Мих. Шудло ЧНІ. на запрошення нашого Всеч. о. пароха, Вол. Гробця.

Місія тривала цілий тиждень. Люди гарно приходили слухати проповідей. Численні сповіді та Св. Причастя доказують, що місія гарно вдалася.

Комітетовий.

---

### МІСІЯ В КАЙЗЕР, ПА.
(11-18 квітня 1954)

Ювілейна місія в нашій парафії гарно вдалася. На запрошення Впр. о. пароха, В. Тремби, місією проводив Пр. о. Мих. Шудло ЧНІ. Парафіяни взяли чисельнуу часть у місії. Потрійне загальне Св. Причастя за душі в чистилищі, за нашу Церкву в Америці, Канаді й Україні було величаве. Дякуємо Всевишньому за обильні ласки, що вділив нашим парафіянам у часі святої Місії.

Парафіянин.

---

## ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Від 2-5 травня відбувся успішно базар ЛУКЖ.

---

В неділю 23 травня відбулося гарне торжество "градуації" абсольвентів наших вищих католицьких інституцій: Колегії св. Йосифа і Академії Пресвятого Серця в Йорктоні, Саск. — Рано на Службу Божу всі абсольвенти ішли процесійно до церкви. Читану Службу Божу для молоді відправив Впр. о. Протоігумен Вол. Маланчук, ЧНІ. і виголосив знагоди градуації відповідну науку. На лицях всеї молоді видніла велика радість, а з кожного серця плила сердечна молитва подяки Господеві за успіх в науці.

В год. 3-ій пополудні почалась церемонія "градуації" гарним маршом підчас якого абсольвенти машерували з задньої залі авдиторії до своїх призначених місць на переді. Привіт до всіх учасників зложила панночка А. Петришин в англ. і укр. мові. Відтак панночка Марія Беднарська відспівала соло в супроводі п. Дж. Л. Пойнтер при фортитип'яні. Наступна пісня була "До Стіп Твоїх", що дуже гарно відспівали хором студентки з Академії. По цій пісні абсольвентки обидвох шкіл отримали свої дипльоми й потім разом відспівали мішаним хором дві пісні під проводом дирігента п. Івана Бонцаля. Особливо пісня "Почаївська Божа Мати" зробила дуже гарне враження на слухачів.

Працальну промову з Академії мала панночка Олена Комарик, а п. Арнольд Корній виголосив працальну промову в імені абсольвентів з Колегії. Відтак виступили хором студенти з Колегії і відспівали дві пісні під проводом п. Ів. Бонцаля. Зараз потім Пр. Сестра Севастія, Директорка Академії, проголошувала імена тих, що доступили винагороди за успіх в науці і кожна з осібна виступала наперед по свою нагороду. Подібно зробив Пр. Бр. Юстин, Директор Колегії, для своїх студентів.

З великим захопленням вслухувалась публіка до промови Всеч. о. В. Дзюрмана, який прийхав на запрошення Пр. Сестер аж з Судбурів, Онт. В своїй промові Всеч. о. Дзюрман підкреслив вартість католицького виховання й важність бути вірними дітьми св. Церкви, як рівнож віддатись всецїло на службу Богові, Церкві й народові.

На закінчення мішаний хор обидвох Інституцій відспівав ще одну пісню під проводом п. Ів. Бонцаля і закінчив церемонію градуації канадійським гимном.

---

В днях 29-30 травня відбувся з'їзд дітей і молоді з нагоди Марійського Свята. Великі дощі підчас тижня, як рівнож підчас самого Свята унеможливив багатьом прибути на це торжество до Йорктону. Одначе при добрій волї прибула несподівана скількість дітей й молоді з околиць як Айтуна, Гудів, Реджайна, Бюкенен, Тедмор, Канора, Дніпро, Кемсек, Сторновей, Прісвил і Оркедії.

**Марійське Свято: Хор дітей парохіяльної школи в Йорктоні**



В год. 3-ій почали реєструватись діти місцеві й з околиць. В год. 6.00 засіли разом до спільної вечері в парохіяльній залі. В 7.00 год. прибули всі до церкви на урочистий Молебен, що його відправив Впр. о. Парох Ів. Бала, ЧНІ. разом з двома дияконами. Дияконували Пр. оо. Ст. Гарванко ЧНІ. і Н. Годований ЧНІ. Вівтарна дружина служила при вівтарі зі засвіченими лямпами. Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. привітав усіх учасників і виголосив проповідь про Божу Матір.

В неділю рано о год. 7.30 почалась читана Служба Божа. Впр. о. Протоігумен Вол. Маланчук ЧНІ. відправив Службу Божу для молоді в церкві а Пр. о. Стефан Масло ЧНІ. відправив в той сам час Службу Божу для малих дітей в каплиці під церквою. Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ. виголосив гарну проповідь про Покров Божої Матері і про наш обов'язок вдячности супроти Неї за її чудесну опіку над нами. На цих Службах Божих всі приступили до спільного св. Причастя. По Службі Божій відбулось посвячення гарного Марійського прапору. Обряд посвячення довершив Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ. разом з Пр. о. Св. Гарванком ЧНІ. і Пр. Нес. Годованим ЧНІ. По Службі Божій чекав смачний сніданок для дітей в парохіяльній залі. Підчас снідання Пр. о. Ст. Масло ЧНІ., сказав коротку промову до дітей.

В год. 9.00 була друга читана Сл. Божа а год. 10.30 була урочиста Сл. Божа до радія з дияконами. Цю Сл. Божу відправив Впр. о. Іван Бала ЧНІ. і виголосив святочну проповідь. Дияконували Пр. оо. Библів і Н. Годований ЧНІ. Співав місцевий хор під проводом п. Івана Бонцаля. По цій Службі Божій був спільний обід в парохіяльній залі.

В год. 2.00 пополудні була спільна вервиця й проповідь в церкві. Проповідь виголосив Впр. о. Парох Ів. Бала ЧНІ. Слідувала відтак дуже гарна імпреза в парохіяльній залі.

На початку імпрези голова УКЮ, Андрей Новак, зложив привіт до всіх учасників. Відтак діти з йорктонської парохіяльної школи відограли п'єсу "Поклін Марії". Тоді Пр. о. П. Малюга ЧНІ. проводив 1-шу спільну деклямацію, а за ним повтаряла ціла публіка. Дуже гарно відспівали дві пісні: "Сонце ся Сховало" і "Преч. Бдагодати Повна" діти з Айтунського сиротинця і околиці. Відтак прекрасно відспівав пісню "Почаївська Божа Мати" мішаний хор студентів з Академії й Колегії під проводом п. Івана Бонцаля. Слідувала відтак 2-га спільна деклямація. Подім хлопчики з йорк. парохіяльної школи, одягнені як моряки машерували на сцені до військової музики. ВП. адв. Андрій Кіндред, Гол. БУК-а Саскачевану сказав кілька слів в імені братства укр. католиків. Дуже зворушливо відограли п'єсу "При Брамах Ласки" студентки з Академії Пресв. Серця. Під кінець першої частини програми студенти з Колегії відспівали "О Всепітая Мати" і "Наша Дума" під проводом п. Ів. Бонцаля. Слідувала відтак коротка перерва.

Другу частину концерту отворив хор Академії піснею "До Стіп Твоїх" і сейчас потім відспівав другу пісню "Что Нареку Тя" під проводом Пр. Сестри Тарсизії. Слідувала відтак 3-тя спільна деклямація. Тоді дівчатка з йорк. парохіяльної школи співали з руками кілька пісень. Потім місцевий хор відспівав "О Маріє Матінко Моя" і "Єднаймось Діти України" під проводом п. Ів. Бонцаля. Кінцеве слово виголосив Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ., в якому зложив щиру подяку всім учасникам і заохотив всіх до практичного почитаня й наслідування Преч. Діви Марії. З дуже великим захопленням дивилась і прислухувалась публіка до останної п'єси "Живий Образ", що його відограли студентки з Академії й діти з парохіяльної школи. Імпрезу закінчено національним і канадійським гимнами.

Хотяй діти здругих околиць, крім Айтуни, не могли прибути й виступати на цій імпрезі, всеж таки програма була багата змістом і зробила дуже гарне враження на всіх учасників.

---

Заряд УКЮ з Йорктону, що занимався приготуванням цього Марійського Свята складає оцим прилюдну подяку всім учасникам, що прибули на це Свято, як рівнож всім тим, що причинились в якийнебудь спосіб до успішного переведення цього Свята. Окрему подяку складають Пр. Сестрам з Айтуни й з Йорктону за їх співпрацю в переведенні імпрези, й водночас Пр. Браттям Христ. Шкіл і п. Ів. Бонцалові. Щиру подяку складають також ЛУКЖ за їхню поміч і всім тим, що перетримували на ніч гостей.

В понеділок, 31 травня відбулося урочисте закінчення Маївки. Впр. о. Ів. Бала ЧНІ. відправив Молебен до Матері Божої і виголосив останню Маєву проповідь про Преч. Діву Марію. Діти Марії співали Молебен і прикінці відбулася церемонія коронації статуї Матері Божої. В церемонії Діти Марії тримали в руках засвічені лямпочки і живі квіти, що потім зложили у стіп статуї. Статую коронувала панночка Геня Стадник, підчас коли Діти Марії співали третю строфку пісні Левадов Долинов. Ціла церемонія була дуже торжественна.

### ЙОРКТОН, САСК.
### Посмертна Згадка бл. п. Стефана Яремко

В вівторок 3 травня відійшов від нас один з найстарших піонерів цього округу, бл. п. Стефан Яремко в 70 році життя. Після короткої недуги він помер на удар серця в йорктонськім шпиталі.

Покійний походив з села Ляшків,

**Бл. п. С. Яремко**

п. Ярослав. До Канади прибув 1910 р. і зразу замешкав в місті Йорктон, після на фармі яких 9 миль від Йорктону. В 1912 р. оженився з Паранею Добко, що також хорує поверх 12 років.

Бл. п. Стефан Яремко був дуже побожний і примірний чоловік, якого всі любили й шанували. Любив щиро католицьку церкву й гарно виховав своїх дітей по християнськи. Він викопав першу лопату землі під церквою МБНП. в Йорктоні в 1913 р. і поклав великі труди разом з другими парохіянами цю церкву збудувати. Не мало причинився також до будови церкви на Ярослав.

Полишив він в смутку свою жену Параню, шість синів: Івана, Андрія, Михайла, Петра, Володимира і Данила, й 6 дочок: Марію, Анну, Михалину, Настю, Розалію, і Олену. Дочекався також вже 13 правнуків.

Величавий похорон відбувся в четвер 6 травня з церкви МБНП. Заупокійну Службу Божу відправив Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. Тлінні останки зложено в міськім цвинтарі. Після похорону родина покійного запросила всіх учасників до парохіяльного дому на спільну перекуску. При цій нагоді на заклик Пр. о. П. Малюги ЧНІ. присутні зложили 26.37 на католицьку пресу й українські радіоавдиції.

### СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В НЮАРКУ

2-го травня відбулася великодня вечеря в укр. Централі в Нюарку. Велика заля була виповнена парафіянами церкви Св. Івана Хрестителя.

В часі спільного свяченого на сцені була виставка "Український Великдень". Пан Т. Ціх був організатором імпрези. Пан Кононів підготовив сцену. Пані Іванна Кононів і Боровик вивчили шкільних дітей гарних гаївок.

В часі вечері виступали різні промовці. Загостили до нас теж кандидати нюарського магістрату, що приготовляються до недалеких виборів; вони склали щирі побажання всім учасникам вечері. Між гостями були два американські конгресмени, Адоніціе і Родіно.

Вечера закінчилася спільним "Христос воскрес" під проводом Впр. о. Пароха, Вол. Краєвського ЧНІ.

### ЮВІЛЕЙНА МІСІЯ В АЛТУНІ, ПА.

Від 6—9 травня відбулася ювілейна місійка в нашій парафії під проводом о. М. Щудло ЧНІ. Місійка була гарно приготована Впр. о. Парохом В. Максимцем. Учасники місії багато скористали з місійних наук.

Комітетовий.

### ЮВІЛЕЙНА МІСІЯ В РЕЙМІ, ПА.

Наша ювілейна місія була заздалегідь приготована Всеч. о. Парохом О. Ковальським. Хоч парафія дуже розкинена, всетаки люди численно приходили слухати місійних наук Пр. о. М. Щудла ЧНІ.

Численні сповіді та Св. Причастя виказали, що Боже слово глибоко запало в серця побожних слухачів.

Парафіянин.



### ОТВОРИВ ВЛАСНУ КАЦЕЛЯРІЮ

Поділяємося з читачами Голосу Спасителя веселою вісткою, що Вп. адв. Юрій Петришин, Б.А., ЛЛ.Б., отворив свою власну канцелярію на

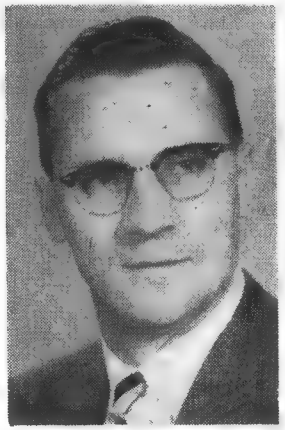

**Адв. Юрій Петришин, Б.А., ЛЛ.Б.**

6 Dunlop Block в Йорктоні, Саск. Вп. адв. Ю. Петришин є сином Михайла й Анни Козар з Мічем, Саск. Свою нижчу й середню освіту покінчив в родинному місті. Вищу освіту побирав в Саскачеванському Університеті в Саскатуні, де підчас студій перебував в Бурсі Митр. А. Шептицького. Через 5 років учителював в округах Вакав і Бюкенен, Саск. Служив також три й пів року при війську в Канаді. Він є симпатичним і діяльним членом БУК-а. Останніх двох років працював разом з адвокатами Matheson & Stewart в Йорктоні і тепер отворив свою власну канцелярію.

Новому адвокатові Ю. Петришиному желаємо доброго успіху серед наших громадян!

### КЕМСЕК, САСК.
### Бл. п. Іван Менчак

Дня 10-го травня ц.р. відійшов до вічности бл. п. Іван Менчак, проживши 78 літ життя.

Покійний полишив у глибокім смутку дружину з котрою підбрався в другу) 5 синів, 3 дочки, 28 внуків, 2 правнуків, та одного брата Данила в Едмонтоні.

Приїхавши зі старого краю около 1903 року замешкав на якийсь час в Брендоні, Ман., потім переселився та замешкав в Саскачевані на фармі в околиці Дніпро, де через свою активну вдачу (був також добрим будівничим) набув собі широке знайомство, бо збудував він за свого життя споре число різних будинків, котрі будуть ще довго стояти на пам'ятку та спомин небіжчика. Тут він стратив свою подругу, та по якімсь часі одружився в друге. На старші літа постановив дожити свого віку в містечку Кемсек, легшим життям, та не довго прийшлось йому любуватись міським життям.

Службу Божу і похорон відправив о. В. Шек й церкві в Кемсек, звідки покійного на вічний спочинок завезено на цвинтар, де вже спочивають його перша жінка, його старша дочка та одна внучка.

В часі поминального обіду переведено збірку, котра принесла 15.00, з чого призначено 5.00 на Укр. Вісті, 5.00 на Голос Спасителя, та 5.00 на покриття укр. радіопередачі з Йорктону. Жертводавцям щире спасибіг, а покійному Івану вічная пам'ять.

Присутний.

### ПОДЯКА
### для ЛУКЖ в Йорктоні

Сестри й Сироти з Сиротинця Св. Анни в Айтуні, Саск., складають найщирішу подяку так старшому, як і молодшому відділові ЛУКЖ в Йорктоні, Саск., за ласкаву жертву в сумі $130.00. Нехай Господь надгородить стократно. Тимсамим заохочують до дальшої помочі.

### ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Публично дякую Преч. Діві Марії за те, що вислухала мою просьбу і відвернула від нас велике нещастя. Дорогі читачі Гол. Спасителя: наколи хочете бути щасливі тут на землі і в по смерті, взивайте все Матінку Божу на поміч.

Николай Мельник, Торонто.

Складаю найщирішу подяку Матері Божій Неуст. Помочі і Найсв. Серцю Ісуса за опіку і виздоровлення сестрінної донечки.

Марія Богачик, Ітонія.

### ВІННІПЕГ, МАН.
### Срібний Ювілей П-ва Михайла й Анастазії Лехман

В суботу, 6 лютого зійшлися парохіяни церкви св. Андрея в Винипегу до салі ім. Маркіяна Шашкевича, щоб вшанувати 25-літний ювілей подру-

**Михаїл і Анастазія Лехман**

жого життя п-ва Михайла й Анастазії Лехман. Панство Лехмани вінчалися тому двацять п'ять літ у Винипегу і там замешкали цілий час. Це щирі українці та практикуючі католики, парохіяни церкви св. Андрея, де п. Лехман є господарем, а його дружина головою в заряді Сестриства понад дванацять років. Це люди, які втішаються загальною пошаною й любов'ю, тому не диво, що так численно зійшлися на це свято; було близько п'ять сот гостей—саля виповнена вщерть.

Господарем вечірка був п. Муць, що вміло проводив програмою свята. Насамперед витали Ювілят рідні діти: донька Геня й син Едвард. У своїх словах дякували родичам за добре християнське виховання, желали щастя й здоровля, а на знак вдячности вручили від себе дарунок. Опісля промовляв парох церкви св. Андрея, Всеч. о. декан Й. Пуляк, котрий вказав на заслуги достойних Ювілят при парохії та уділив їх благословення з нагоди срібного ювілею. Промовляли й інші бесідники та вручали дарунки: від церковної громади, жіночого товариства ім. Ольги Басарабови, та Ліги УКЖінок. При кінці Ювілята дякували всім присутним за милу несподіванку, за їх привіти та дарунки. Гучним многоліттєвим закінчено цей вечерок.

При цій нагоді панство Лехмани жертвують на пресфонд Голосу Спасителя і на друкарську машину 5.00.

Сердешно дякуємо шановним Ювілятам за жертву, та желаємо Божого благословенства дочекатись ще золотого ювілею!

Учасник.

### ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

| | |
|---|---|
| о. М. Гіл, Грейт Медовс | .50 |
| Пилип Котович, Кукс Крік | 3.00 |
| Пані М. Мудра, Йонгставн | 1.00 |
| М. Мельник, Торонто | 1.00 |
| о. Ст. Дюк, Медікал Лейк | 10.00 |
| о. І. Біланич, Бервік | .50 |
| Іван Звір, Мус Джо | 1.00 |
| Пані Б. Собчук, Ріджайна | 1.00 |
| Лука Коліда, Вінніпег | 1.00 |
| Марія Богачек, Ітонія | 1.00 |
| Похорон Лідії Сас, Гудів, збірка | 4.90 |
| Марія Костецька, Бронкс | 1.00 |
| Пані Марія Антонюк, Вішарт | 5.00 |
| 25-ліття подружжя Панства М. Лехман, Вінніпег | 5.00 |
| М. Поторняк, Натал | 1.00 |
| Григорій Гарах, Кридор | 1.00 |
| Е. Щербанюк, Едмонтон | 1.30 |
| Т. Рітка, | 1.00 |
| Марійська Дружина, Йорктон | 10.00 |
| Панна В. Гунчак, Борден | 1.00 |

### ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—

| | |
|---|---|
| Пані А. М. Кузик, Ванкувер | 1.00 |
| Анна Месеренко, Дітройт | 2.00 |
| Никола Бойко, Міняполіс | 3.00 |
| о. А. Улітський, Вилмінґтон | 10.00 |
| Юлія Баранецька, Кадворт | 5.00 |
| Павло Ференс, Босежур | 3.00 |
| Анна Мороз, Вилкі | 2.00 |
| 25-ліття подружжя Панства М. і А. Лехман, Вінніпег | 5.00 |
| Анна Дербовка, Дітройт | 2.00 |
| Пані Е. Воєвода, Гленой | 1.00 |

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Нехай Бог надгородить стократно.

### ЮВІЛЕЙНА МІСІЯ В АРНОЛЬД, ПА.

В нашім містечку відбулася ювілейна місія від 21-28 квітня під провідом о. Мих. Щудла-ЧНІ. і наших Всечесніших Отців, пароха-Совітника, Йосипа Шеловки та сотрудника Маріяна Кучера. Сусідні Отці приїзджали до помочі. Містечко Арнольд лежить 18 миль від Питсбурга на північ. Маємо прегарну церкву та багато парафіян.

Місія випала дуже гарно, бо проведено її в двох мовах. Вірні заповняли щодня церкву, приходили до сповіді та тричі прийняли загальне Св. Причастя.

Дай Боже кріпке здоров'я місьонареві на-майбутнє!

Парафіянин Іван П. Федан,
Арнольд. Па.



### ЮВІЛЕЙНА МІСІЯ В НЮАРКУ
(11-18 квітня 1954)

Впр. о. Ст. Бахталовський, ігумен ігумен із Айтуни, Саск., проводив ювілейною місією в Нюарку. Місія гарна вдалася, бо люди взяли численну участь у богослуженнях і проповідях, що їх голосив Отець Місьонар.

Численні сповіді та Святі Причастя доказують що нюараўські українці католики оцінили жертвенну працю місьонаря й скористали з його трудів.

### ЮВІЛЕЙНА ТРИДНІВКА В МЕНВИЛ, Н. ДЖ.

Преп. о. місьонар Мирон Созанський ЧНІ., проповідав у нас ювілейну тридневну місію. Люди гарно приходили на науки місьонаря, приступаючи до сповіді та Св. Причастя.

Щиро дякуємо Впр. о. Парохові та місьонареві за те, що дали нам нагоду духовно обновитися.

Парафіянин.

### ЖЕРТВИ НА ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ ЧНІ.:

Слідуючі зложили жертву на виховання священиків ЧНІ.:

| | |
|---|---|
| Евфрозіна Патранюк, Ф. Віліям | 5.00 |
| Тассі Коновальська, Дітройт | 25.00 |
| Марія Никифорук, Едмонтон | 5.00 |
| Василь Годованський, Торонто | 200.00 |
| Андрей Шенель, Торонто | 50.00 |

Всім жертводавцям складаємо сердечну подяку а ласкавий Ісус нехай многократно винагородить.

### ПОДЯКА

Протоігумен ОО. Редемптористів складає щиру подяку Вповажаній Родині Годованських в Торонті за доручення $200.00 на цілі Семінарії в Медовейл, що їх полишив на ту ціль в завіщанні бл. п. Василь Годованський, їх любий батько, який упокоївся в Бозі 10 квітня 1954. Щира подяка Родині Годованських, а п. Василеві Годованському нехай буде за дар вічна заплата. Ми не забудемо про нього в наших молитвах.

о. Вол. Маланчук ЧНІ.
Протоігумен.

### УРИВКИ З ПРОМОВИ
### Секретарки ЛУКЖ в Йорктоні, Саск.

Маю на думці деякі зауваги, котрих вже давно здалобся порушити. Отже ж хочу замітити, що у нас українців до якоїсь міри розвинулась завелика байдужність щодо нашого священства. Ми повинні посвятити більше уваги та пошани до їх особистости. Стараймося цю байдужність викорінити. Дивлячись як другі народи шанують своє священство, заходить питання, чому ми маємо бути ниці під цим оглядом. Отже як щось доброго, так учімся та перейймаймо від других.

Приміром французи католики, як їх священик прийде до кляси, діти, щоб показати свою пошану, клякають на коліна. Чи ж не було б гарно, як би у наших школах було це принято? Діти научившись шани у школі пошанують краще і своїх родичів. Дальше, що роблять старші, приміром, як священик покажеться на залю, люди повстають зі своїх місць. Але коли вже приходять їх Настоятелі, тоді вставши зі своїх місць, склонюють голови. Також говорячи зі священиком, не вживаймо слова: Ви, або Ю. а говорім через трету особу, а назвисько їх уживаймо аж коли дійсно треба. І не лишень це, але на кожнім кроці покажім свою пошану до них. Хочу також замітити, що ми тут у Йорктоні повинні чутися щасливі, та дякувати Богу за ті цілорічні Богослуження та прекрасні науки, яких люди не всюди мають щастя їх мати. Так отже це усе є найдорожчий скарб, який нікому не дасться оцінити. Тож не оминаймо жадних Богослужень і не чекаймо просьби, бо чейже ми не атеїсти, а віруючі люди. Це вже є направду жалюгідне явище з нашої сторони, коли нас аж треба до церкви просити. І не думаймо що це справа старших, а горнімся до церкви від найстаршого до наймолодшого. Також хотіла просити тих людей, котрі поселились у Йорктоні, прибувши з других околиць, щоб вони зголосились у наших священиків, а вони вам будуть дуже раді.

Пані А. Брик.

## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**
**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**

**Завваги й жертви шліть до:**
**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**

---

**ДУХОВНА В'ЯЗАНКА**

## МОЛЕБНІ

**МАЙ і ЧЕРВЕНЬ**

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

**Ціна тільки 15ц.**

Замовляйте в

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Catherine Street,**
**Yorkton, Sask., Canada**

---

**ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ**

Появилася друком нова книжка о. Мих. Шудла ЧНІ.: **"Божественна Літургія"** (Служба Божа). Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої й всіх рубрик по новому служебникові, подає кліші важніших церемоній, вияснює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристійної Жертви тощо—

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення треба висилати:

а) Якщо ви живете в Канаді, то висилайте замовлення і гроші до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**

---

**НЕ МАРНУЙТЕ ВЖИВАНИХ ПОЧТОВИХ ЗНАЧКІВ!**

Корисною річчю є збирати вживані почтові значки. При помочі наших приятелів ми збираємо такі значки на виховання українських священиків-місіонарів Редемптористів, які працюватимуть над спасінням душ та дочасним добробутом українського народу. Ви легко можете виконати ту прекрасну ціль, коли в **більшій скількості** пришлете нам вживані почтові марки.

**Не здирайте почтових марок із ковертів,** хіба змочивши їх у теплій воді, або тільки обтинайте папір до чверть цаля довкола почтових марок. **Здерті марки є безвартісні.**

В заміну семінаристи, яким Ви помогли осягнути тайну священства, якнайщедріше відвдячуться Вам своїми молитвами, а також відвдячуються Вам і ті, що за посередництвом їх місіонарської праці повернуть до Бога і Його святої Церкви.

Пересилайте почтові марки до:

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary**
**Meadowvale, Ont., Canada**



# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1954


## Набожність до Ісуса Христа

### ЗАПАЛЮЄ НАШІ СЕРЦЯ ЛЮБОВЮ ДО ХРИСТА

о. Мел. ВОЙНАР ЧСВВ.

ХРИСТОС хотів через об'явлення Свойого Серця запалити вогонь любови у людських серцях до Себе.

Від року 1765, коли то за Папи Климента XIII Св. Конгрегація Обрядів перший раз затвердила службу Пресв. Серця Христового, неначе пожарний вогонь щораз більше займається любов Серця Христового у людських серцях. Вона хоче виявитися й назовні. І саме ті зовнішні вияви любови Серця Христового у людських серцях—що одиноко підпадають під нашу обсервацію—є для нас доказом унутрішньої любови сердець. А виявляється ця любов назовні в першій мірі у культі Христового Серця. Церква Христова — Містичне Тіло Христове—всеціло взяло участь у цьому культі, у всіх його видах-формах:

1) соціяльно і індивідуально
2) в Церкві і католицьких державах,
3) наукою і апостолуванням,
4) так унутрішним життям, як і активним.

**Пій IX, 1856 року установив свято Христового Серця для цілої католицької Церкви.**

**Соціяльно**: соціяльний культ Серця Христового:

Вже згаданий декрет Св. Конгрегації Обрядів впроваджує в католицькій Церкві соціяльний, католицький культ Серця Христового. За ним ідуть інші форми цього ж культу в католицькій Церкві. Згадати б хочби загальні посвяти Серцю Христовому. Папа Лев XIII в році 1899 посвятив цілий рід людський Христому Серцю. Подібно посвятилися ще окремо цілі дієцезії, католицькі держави, соціяльні інституції, університети, школи, шпиталі, різні заведення. Посвятилися Чини й монастирі вже існуючі. Щобільше: На честь Серця Христового повстали нові монаші Згромадження, як нпр.:

1) Згромадження священиків Пресв. Серця Христового,
2) Сестри від Пресв. Серця Христового,
3) Дочки Пресв. Серця Христового,
4) Місіонарки Пресв. Серця Христового (Кабріні),
5) Служниці Пресв. Серця Христового,
6) Малі Служниці Пресв. Серця Христового для хворих.

А засновники цих усіх Згромаджень вже майже всі канонізовані.

На честь Серця Христового повстають соціяльні інституції, як напр. Медіолянський університет Пресв. Серця Христового, що його заложив відомий Джемеллі.

А скільки церков присвячених Пресв. Серцю Христовому, що їх Ап. Столиця радо підносить до титулу базилік?

**Індивідуально:**

Папа Пій IX в р. 1875 потвердив формулу, якою поодинокі вірні посвячуються Пресв. Серцю Христовому. А Папа Пій X благословив о. Матео, відомого місіонаря інтронізації Христового Серця, цебто, коли то поодинокі родини посвячуються й віддаються під опіку Пресв. Серця Христового.

Над поширенням культу Христового Серця працюють:

1) Святі:
2) Папи, напр. Пдй XI "Мізерентіссімус Редемптор" і "Карітате Хрісті".
3) Учені: в трактатах богословських, чи в аскетичній літературі. Помину тут і перших пропагаторів цього набоженства о. Клявдія деля Кольомбер, о. Івана Кроасет, о. Івана де Галіфе. Окремо хочу згадати тут українського мало знаного святого: Димитрія Тупталенка, Ростовського Єпископа, митрополита Ростовського († 1709), який у своїх творах поширював Набожність до Серця Христового, як окремий засіб до духовного життя.
4) Місіонарі:
5) Церковні Братства: напр. Апостольство Молитви.

Коли це все разом зібрати, то чи це не є виявом пожежі любови людських сердець до Пресв. Серця Христового? Дійсно з об'явленням Серця Христового "щераз затряслася і земля".

Бачучи цей загальний вияв любови людських сердець до Серця Христового, нашою постановою не буде і самим взяти участь у цьому загальному культі, бо ми вже від ранньої молодости вчилися почитати Серце Христове та запалювались любов'ю до Нього. Тепер нам тільки треба відновити свою давню постанову, і цілу вагу нам треба звернути на те, як ту нашу любов Христові тепер конкретно показати. Тепер нам треба застановитись, призадуматися з нашої сторони над особистими засобами, як ця любов у нас має виглядати.

Це праця кожного з нас індивідуальна. Але є деякі спільні, загальні засади, що нам поможуть у цій індивідуальній праці. Ці засади випливають з самої природи цього набоженства.

І так 1): **поперше** Христос, об'являючи свое Серце, хоче узнання Його любови, бо на неузнання скаржиться: "А однак в заміну за усе від переважної частини людей (то Серце) терпить гірку



невдячність, погорду, непошанування, легковаження, холод і святокрадство, яких допускаються на цій Тайні любови. А що Мене найбільше болить, це те, що так обходяться зо Мною навіть особи посвячені Моїй службі". Те узнання Христові ми можемо дати в першій мірі подякою за несчислені докази, як ми це бачили, Його любови до нас.

2) **Друге,** що відповідає цій набожності, це окрема увага на плекання в собі внутрішнього, духовного життя. Так як Серце Христове відкриває нам унутрішне життя Ісуса Христа, так найвзнеслішим і найдоскональшим засобом Його наслідувати, це і собі провадити, плекати духовне життя. Тут заходить корреляційна зв'язь між набожністю до Серця Христового і нашим духовним життям. Бо з одної сторони ця набожність виробляє в нас охоту до духовного життя, так з другої сторони духовне життя є виявом і способом почитати Серце Христове.

3) Однак **потрете** й апостольська ревність не виключена з цієї набожности. "Ото Серце—що так дуже людей полюбило". Воно ціле скероване до других, віддане іншим. Це Серце альтруїстичне. Тому нам треба і в тім Його наслідувати. Наш альтруїзм має виявитись першзавсе в апостольстві—в поширенні цієї набожности.

4) **Четвертий спосіб** відплатитися Христові любов'ю за любов, це винагорода, дух жертви, що надолужує за зневаги, якими люди платять Христові за Його любов. Хто так платить? Я і світ. Тому за себе й за других маємо винагороджувати Христовому Серцю. Скільки тут сподівань на нашу великодушність, а то й геройську жертву.

Збираючи те все, що ми тут розважали, в одну синтезу, бачимо:

1) Як в Божому Провидінню набожність до Серця Христового тепер є начасі, яким воно ліком на моральні рани нашого століття.

2) Бо ця набожність відхиляє нам заслону до тих інтимних царин життя Богочоловіка, яке об'явилось людям і так, як колись жило для нас, так і тепер світ має в Ньому порятунок.

3) Тому, коли у серце наше упала іскра любови Христового Серця—а вона певно впала—то роздуваймо її у великий, святий вогонь, що для Христа спалив би наше серце.

---

Чи не гарне це покликання віддатися на службу Богові та ближньому? Якщо ти це любиш і багато бажаєш трудитися для слави Божої та спасіння безсмертних душ, так вступай до Чину ОО. Редемптористів, що мають особливішу ціль поширяти в світі славу Божу, любов до Божої Матері, займатися спасінням душ, що за них Христос пролляв кров і віддав життя.

---

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

# АЛЬФОНС АДВОКАТ

(1713—1723)

АДВОКАТУРА в Неаполі в тих давніх часах підготовляла дорогу до всяких державних гідностей і була запорукою світлої кар'єри. Здібний і пильний адвокат запевняв собі доступ до найвищих і найпочесніших урядів в королівстві. Канонік Челяно, сучасник Св. Альфонса пише: "Бути тут здібним адвокатом означає мати великі багатства".

Бути здібним адвокатом у Неаполі було нелегко. Монтескіе, що відвідав неаполітанського віцекороля в 1729 році, каже, що сам віцекороль заявив йому, що в Неаполі в тім часі було декілька тисяч адвокатів, що суперничали між собою за вплив і клієнтів. Не дивниця, що Альфонс не починав відразу по закінченні студій адвокатської кар'єри, але довгі роки пильно приготовлявся до неї.

Крім загальних дискусій і бування на розправах, Альфонс—як велів тодішній звичай—пішов до школи славного адвоката Людвика Пероне, бо кожен молодий адвокат мав якийсь час провести під проводом старшого адвоката. Коли ж Пероне помер, Альфонс став учнем Андрія Джовене, дуже впливового на королівськім дворі.

Альфонс часто заходив до славетного в тім часі трибуналу, що звався "La Gran Corte de la Vicaria", що мав подвійну юрисдикцію: цивільну і кримінальну. Від рішень цього трибуналу був тільки відклик до найвищого суду: "Свята Рада". В цім трибуналі рішалися найважніші справи, тому Альфонс мав добру нагоду вишколювати свою адвокатську здібність і набирати вправи. Альфонс був шляхтичем, тому мав право носити шпаду під тогою і інші відзнаки свого фаху. Заки удався до трибуналу Альфонс завжди вислухував Божественну Літургію та відбував у церкві свої духовні вправи. Релігійна ревність не зменшувала його адвокатської здібности. Навпаки додавала йому самопевности і рішучости.

### І. Адвокатський фах Альфонса.

Ревність і загал у засвоюванні потрібного теоретичного та практичного знання потрібного адвокатові, викликали подив у його рідні та приятелях. Вони були певні, що Альфонс стане славним і великим адвокатом. Так воно й сталося.

Альфонс зачав самостійно виступати в 1715 році й у короткім часі став славний на весь Неаполь. Історія не подає, скільки справ Альфонс боронив у трибуналах, ані скільки мав клієнтів. Хоч молодий віком, проте його здібність, повага та солідність поставила його ім'я поміж найславнішими тодішніми. Добре ім'я напевно мусіло здобути йому численних клієнтів. Отець Танноя, біограф Святого, засягав інформацій від товаришів Альфонса



по фаху. По розшуках отак коротко описує славу Альфонса: "Так скоро зросла його повага в очах народу, що на здивування цілого Неаполю, почали повіряти Альфонсові дуже важні справи". Альфонс п'ять і пів року виконував дуже успішно свій уряд. Багато справ перейшло через його руки. Він не програв ні одної розправи за винятком останньої, що вирішила його покликання до священичого стану й зірвання з трибуналами. Сам Альфонс натякав пізніше на свою кар'єру в трибуналах, кажучи: "Як адвокат і єпископ я вділив тисячі порад".

В часі судових розправ Альфонс побивав своїх противників бистрим і сильно розвиненим розумом, легкою красномовністю і певністю про свою справу, що її боронив. Його гарний вигляд, чутливість на людську нужду і юнацький вік прихильно наставляли до нього суддів і глядачів. Альфонс був ворогом підступної й обманливої тактики, якою неодин адвокат нагамається запевнити собі успіх в адвокатурі. Приймаючи адвокатську кар'єру, Альфонс уложив собі дванадцять правил, що виявляють його сумлінність у веденні адвокатських справ:

1. Ніколи не приймати несправедливих справ, бо вони небезпечні для сумління та християнської гідности.
2. Не боронити жадної справи незаконними засобами.
3. Не робити клієнтам непотрібних видатків. Якщо б таке трапилося, то треба звернути їх.
4. Боронити справу клієнта так солідно немов вона була його власна.
5. Сумлінно простудіювати всі частини справи, щоб видобути конечні аргументи для її оборони.
6. Зволікання й недбалість можуть скомпромітувати інтереси клієнта. Якщо таке трапиться, клієнт має дістати винагороду.
7. Адвокат має благати помочі в Бога, щоб боронити справу, бо Бог це перший оборонець справедливости.
8. Не заслуговує на похвалу той адвокат, що береться боронити справу понад власні сили, талант або здібності чи потрібний час, щоб сумлінно приготовити оборону.
9. Адвокат повинен мати завжди перед очима справедливість і чесність немов зіницю власних очей.
10. Адвокат, що з власної вини програє справу, стає довжником свого клієнта і має винагородити йому за шкоду, що потерпів.
11. В своїх твердженнях адвокат має бути правдомовний, щирий, повний пошани та розумний.
12. Компетентність, студії, правдомовність, вірність і справедливість мають бути прикметами адвоката.

Укладаючи свій християнський, професійний кодекс для адвокатури, Альфонс був свідомий цього, що ці правила не погоджувалися зо світоглядом і практикою деяких паразитів-адвокатів, для яких кожен засіб був добрий, бо вони думали по-макевіялістичному, що "ціль виправдує засоби". Альфонс боявся сплямити сумління обороною неслушних справ або вживанням незаконних засобів.

Щоправда між неаполітанськими адвокатами було й багато чесних мужів, що належали до братства Св. Іва і почитали його як свого покровителя, наслідуючи його приклад у виконуванні адвокатури. Проте й були несумлінні адвокати, для яких все було добре, аби тільки виграти процес. Альфонс відлучився від них і осудив їх практику своїм християнським кодексом. Нажаль покищо нема доказу, що Альфонс належав до цього братства

християнських адвокатів. Слід проте думати, що він теж був його членом, щоб захищати себе перед нехристиянськими гаслами, що в тім часі почали ширитися в неаполітанськім королівстві та по цілій Европі, викликаючи боротьбу між тронами і папством.

Петро Джанноне потайки видав дуже погубну книжку в 1721 р. ця книжка звалася: **"Історія цивільного права в королівстві Неаполю".** Це була збірка матеріялів, що автор придбав за двадцять літ. В книжці голосив, що король має супремацію над церковними справами, тому й може мішатися до духовенства й перешкоджувати Папі у рядженні Церкви в своїй державі. Ці фальшиві засади подобалися могутнім цього світу, тому й віцекороль одобрив її, бажаючи обмежити владу Папи, хоч архиепископ Неаполю викляв так автора, як і видавця. Ця нещасна книжка стала на декілька століть "біблією антиклирикалізму" не тільки в неаполітанськім королітстві, але по цілій Европі, бо вороги папства і духовенства не пожаліли труду, щоб негайно перекласти її на різні мови, щоб ширити антиклирикалізм по своїх краях. З цієї книжки віяв вольтерів дух, проти якого Альфонс уже як священик і духовний письменник так неустрашимо боровся все своє життя.

Книжка Джанноне-го не мала ніякого впливу на Альфонса, бо любов до Церкви, до Папства та християнське сумління були для нього нездобутнім заборолом проти ворожої Христовій Євангелії пропаганди. Альфонс мав стати оборонцем християнських засад у приватнім і публічнім житті людини та народів, бо Боже Провидіння підготовляло його на основника нового Чину, якого місьонарі мали параліжувати в світі погубні, поганські та нехристиянські кличі, голосячи всюди й усім нерозводнену науку Спасителя та Його Церкви.

Солідність аргументації, криштально-християнський характер, могутня красномовність, каже Танноя, захоплювала суддів у часі розправ і з'єднювала Альфонсові навіть противників, що подивляли його, хоч з уряду нераз ставали з ним до боротьби за своїх клієнтів. Цей ораторський хист і здібність очаровувати слухачів по трибуналах сильно придалися Альфонсові в пізнішім віку, як він покинув адвокатську карієру та став апостолом і місьонарем Христової Євангелії.

**2. Домашнє життя Альфонса.**

Хоч Альфонс був здібним адвокатом і мав немало праці по трибуналах, всетаки його життя часто пропливало в родиннім огнищі посеред рідні та приятелів.

Родина дон Йосипа Лігорія була багата. Здібний капітан потрапив збільшити свій капітал до 40,000 дукатів. Це було неабияке багатство в тих давніх часах. Хоч доволі багатий, дон Йосип був ощадний і уникав непотрібних видатків, в яких любувалися неаполітанські шляхетські роди, видаючи багато гроша на лакеїв, повози та дивоглядні ліврей (одежі) для служби.

Ощадність дон Йосипа не була скупарством. Нераз гості, знайомі, рідня та приятелі сходилися до його дому на забави та розмови. Донна Анна та молода її дочка, бистроумна та метка



Люїза, вміли приймати та забавляти гостей. Дон Йосип наглядав, щоб усе йшло зазначеним порядком. Раз по забаві трапився Альфонсові немилий припадок. Гості довго забавлялися. Настав вечір, але забава ще тягнулася. Було доволі пізно, як почали розходитися додому. Слуга забув засвітити лямпу на сходах, тому гостям трудно було сходити. Дон Йосип у злості насварив на слугу. Альфонс став боронити його, кажучи: "Батьку, що він винен? Він такий, що як зачне, то не годен нічого скінчити!" Батько роззлостився і вдарив Альфонса по лиці.

Впокорений Альфонс не відповів нічого. Пішов до своєї кімнати й замкнувся. На другий день при обіді Альфонса не було. Мати пішла до нього до кімнати. Альфонс, плачучи, клячав і молився перед Розп'яттям Спасителя. Ласкаві слова потіхи, ніжні пестощі матері успокоїли сина. Він прийшов до стола і зо сльозами в очах попрохав прощення в батька. Батько любляче обняв і поцілував Альфонса. Так закінчився немилий припадок.

**3. Духовне життя.**

В домі Лігоріїв панувала дисципліна. Кожного року дон Йосип брав сина на духовні вправи-реколекції, щоб провів на самоті декілька днів, роздумуючи про свою душу та спасіння. В часі реколекції Альфонс роздумував про своє майбутне покликання. Здається, що саме в часі реколекцій у Каноккія молодий адвокат зложив обітницю, ба й може обіт, стати ченцем.

В 19-ім році життя Альфонс полишив братство Св. Йосипа та вступив до Марійської Дружини адвокатів. Тут іще більше зросла його любов до Пресвятої Богородиці. На сходинах Дружини молоді адвокати спільно молилися, робили духовне читання, провадили побожні дискусії про духовне життя світських людей. Члени дружини приступали до Св. Причастя в кожне Богородичне свято, як це статут наказував. Альфонс часто удавався до свого духовного провідника, отця Пагано, викладав йому свої клопоти, сумніви та страждання свого духа.

**4. Любов до ближнього.**

Отці Пилипівці, що були духовними провідниками Марійської Дружини адвокатів, вишколювали членів у практичній любові до ближнього, веліли їм відвідувати хворих по шпиталях і помагати бідним. Альфонс радо виповняв ці прикази, часто відвідував шпиталі, стелив ліжка для хворих, потішав засмучених і роздавав бідним малі дарунки. Особливо любив заходити до шпиталю для неулічимих і потішати цих нещасних, що нерідко скаржилися на свій хрест. Альфонс для кожного знайшов слово розради й потіхи, звертаючи їх зір до неба, де нема ні горя, ні сліз, а тільки безкрає щастя й вічна юність.

Марійська Дружина адвокатів, до якої належав Альфонс, утримувала там на власний кошт 48 ліжок для хворих. Кожної неділі члени приносили поживу для 310 звичайних хворих і для 60 прокаженних. Шляхтич Теодот де Санктіс, товариш Альфонса, каже про нього: "Я бачив там (у шпиталі для неулічимих) молодого Альфонса, як з адвокатськими відзнаками услуговував хворим, стелив їх ліжка й любляче подавав їм поживу".

Крім цього Альфонс працював і допомагав іншій добродійній інституції. Це був заклад і шпиталь для старших, хворих священиків. Сюди заїжджали теж подорожуючі священики, так із Італії, як і зза границі. Альфонс вписався до братства Милосердної Богородиці, що власними коштами утримувала цю добродійну інституцію.

**5. Любов до Пресвятої Евхаристії.**

Любов до упосліджених і хворих в Альфонса випливала з набожности до Пресвятої Евхаристії, що була для нього невпинним джерелом цілющих вод. У тім часі Неаполь був евхаристійним містом. Тут почалася практика сорокднівки, що згодом поширилася по всій латинській Церкві. В Неаполі була церква Св. Сантіяґа, при якій існувало Евхаристійне братство основане в 1614 р. Альфонс був членом ордену Св. Сантіяґа, тому й проживав у добрих стосунках з членами Евхаристійного братства та брав участь у їхніх побожних вправах: посіщеннях, процесіях, частих Причастях.

Набожність до Пресвятої Евхаристії розвинула в ньому трудні для юнаків чесноти: покору, скупчення та любов до чистоти. З любови до Христа Спасителя, що пробуває на престолах у Пресвятій Тайні Евхаристії, Альфонс часто заходив до церков, в яких відбували сорокгодинниці в честь Пресвятої Евхаристії. Там він проводив довгі години, стоячи навколішках перед виставленими на престолі Найсвятішими Тайнами. Його побожність, скупчення та молитовний вигляд робив надзвичайне враження на присутніх у церкві. Приклад розмоленого, славного адвоката робив на всіх незтерте враження.

Ревно християнське життя, що його вів Альфонс, навернуло до віри одного магометанського невільника-слугу, що услуговував Альфонсові. В тім часі в Неаполі було немало магометанських невільників забраних у часі виправ проти турецьких піратів або зловлених у часі піраць ких наскоків на Італію. Магометанські невільники рідко наверталися й приймали християнство, бо були дуже прив'язані до своєї релігії. Альфонсів слуга звався Абдаля. Уродився на острові Родос. Замолоду попався в полон. Послуговуючи Альфонсові, став подивляти й любити його. Люблячи Альфонса, став цікавитися його релігією й обзнайомлюватися з нею. Викривши її Божеське походження, заявив, що бажав прийняти святе хрещення. "Чому бажаєш стати християнином?" питалися його. Слуга-мурин відказав: "Бо, дивлячись на свого пана, бачу, що правдива мусить бути та релігія, що дає йому силу так чесно й ревно проживати!" Це був травень 1715 р. Вуйко Альфонса, отець Матрілло, почав приготовляти слугу до хрещення. В червні невільник тяжко заслаб і його відвезли до шпиталю. Там він прийняв хрещення, заявляючи отцеві Мастрілло: "Отче, негайно охрестіть мене, бо вночі з'явилася мені Божа Мати, Св. Йосип і Св. Йоаким і сказали, що бажають мене мати в раю". По хрещенні почувався надзвичайно щасливий. Приявні заохочували, щоб спочав. Неофит відповів: "Нема часу на спочинок. Мене ждуть у раю!"



Ніхто не вірив, що він скоро помре. Проте за годину прийшов атак і неофит з усміхом на устах віддав Богу свою душу.

**6. Невдала спроба батька одружити Альфонса.**

Слава Альфонса зростала в Неаполі. Батько гордився ним і бажав, щоб він іще вище підніс блиск його роду. Подружжя Альфонса видавалося дон Йосипові найкращим засобом, щоб вчинити його підпорою своєї старости й спадкоємцем свого роду. За тодішнім звичаєм батьки підбирали партнерів для подружжя своїх дітей. Батьки вибирали партнерів чи партнерок для своїх дітей споміж родин того чи сливе того самого стану, до якого самі належали, щоб зберегти "чистою" шляхетську кров.

Не дивниця, що дон Йосип і дон Франциск Лігорій, князь Презіччя, задумали ще більше скріпити родинну зв'язь через подружня Альфонса з дочкою Франциска, Тересою, що була вісім літ молодша від Альфонса. Дон Франциск мав великі багатства. Тереса мала ще молодшу сестру, Антонію Кляру, що була три роки молодша від неї. Проте як первородна вона була б дістала більшу частину батьківського маєтку й значно побільшила б посідання родини дон Йосипа. Обидві родини порозумілися й погодилися на подружжя Альфонса з Тересою, бо зростаюча в Неаполі слава була для дон Франциска запорукою його славної карієри в неаполітанськім королівстві. Це ж не могло не подобатися дон Франціскові. Мати такого зятя було неабиякою славою, хоч дочка його була багатіша від нього.

Дон Франциск і дон Йосип вибрали день на заручини Альфонса з Тересою. Заки прийшов цей день, дон Франціскові народився син, спадкоємець батьківських дібр, Цезар. Це неожидане немовля перекрислило всі пляни Йосипа. Тепер віно Тереси значно поменшилося. Не зволікаючи довго, дон Йосип з питомою йому нагальністю зірвав із дон Франциском і відкликав дату заручин.

Альфонс радше негативно ставився до плянів дон Йосипа. Не виявляв йому свого рішення стати ченцем. Поручив цілу справу Пречистій Діві й благав її, щоб не допустила до бажаного батьком подружжя. Оттому дуже зрадів, як батько зірвав пляновані заручини з Тересою.

**7. Критичні роки Альфонса.**

Альфонс взявся ще більше рішуче до адвокатури. Зайняте життя, участь у сходинах, приявність на деяких забавах, куди брав його дон Йосип, як теж і в театрах, невпинні розправи по трибуналах, слава та подив товариства для його адвокатського хисту відємно відбилися на його духовнім житті. Щоправда Альфонс довгий час потрапив вдержувати свою ревність у службі Христові. Проте життєвий вир, в якому пробував Альфонс, зростаюча популярність і побільшена кількість справ по судах накінець послабили його запал і поменшили ревність. Оплески та похвали почали подобатися йому. Дон Йосип наставав, щоб Альфонс відвідував знайомих і приятелів і так поширяв круг своєї клієнтелі. Ці відвідини та навал праці забирали йому час

призначений на духовні вправи. Альфонс почав сливе без скрупулу опускати їх, звиняючись браком часу.

Розтріпане життя могло б було легко зруйнувати його. Нащастя добре виховання, впоєна матір'ю ненависть до гріха, любов до Христа та Божої Матері врятувала його від упадку. Він ніколи не допустився смертельного гріха, хоч цілий рік провів в оспалості. Сам Альфонс пізніше заявив, як подає Таннoя: "Не мало поменшилася його набожність. Він був у небезпеці затратити душу та Бога". Це його побожна пересада, бо один довголітній приятель виразно засвідчив, як його спитали, чи він часом не бачив чи не чув чогось непристойного в поведінці Альфонса: "Ні! Він був завжди взірцевим юнаком. Я сказав би непрадку, якщоб інакше говорив!"

Альфонс любив музику. Батько часто брав його до театру Св. Вартоломея, де мелодрами були в моді. Крім мелодрам бували й там інші вистави, звичайно бездоганні. Проте й часом були й такі, що в них виступали акторки, про яких каже Челяно: "Вони очаровують, як співають". Це були небезпечні для юнаків п'єси, бо в них було повно романтики та чутливости. Альфонс каже про ці вистави по театрах: "Я ходив до театрів, але Богу дякувати ніколи не допустився там навіть простительного гріха. Я любувався музикою, не зважаючи на все інше".

Зір Альфонса не був ніколи вповні досконалий. Він не довиджував. В театрі здіймав окуляри і без них сливе не бачив осіб, що виступали на сцені. Отак не давав нагоди до злих думок, бо не бачив докладно осіб, що грали ці представлення чи виступали в танцях. Альфонс ніколи не затратив освятної ласки, що отримав у хрещенні. Таке свідоцтво дає про нього Свята Церква у часослові та його сповідник. Забави, відвідини, товариства, театри й похвали остудили його ревність, але не потрапили завести його до смертельного гріха. Бог чував над своїм вибранцем і захоронив його від лиха. В пізнішім житті Альфонс писав про цей критичний період свого юнацького життя: "Вірте мені: все те це нерозум. Бенкети, прийняття-пири, забави, приємнощі це роскоші світа, повні горячі та колючок. Вірте тому, хто зазнав їх і тепер їх оплакує".

Період оспалости не тривав довго. В страснім тижні 1722 року ьляхтичі з Неаполю відбували реколекції. Франциск Капечелято, добрий друг Альфонса, запросив його взяти в них участь. Альфонс погодився. Сорок молодих шляхтичів почали реколекції в навечіря квітної неділі. Дон Йосип теж відбув їх зо своїм сином Альфонсом. Реколекції відбувалися в манастирі. Мовчанка монастиря, довгі самітні розважання в монашій келії, спільні духовні читання, Хресна Дорога, роздумування про Христові Страсті, глибокі проповіді провідника реколекцій, о. Вінкентія Куттики, зробили на Альфонса несмерте враження. Проповідник показав учасникам реколекцій ікону Розп'ятого Спасителя, на якій була відбитка жіночої руки. Це було вогняне свідоцтво проклятої жінки, що по смерті з'явилася своєму спільникові в 1711 р. в Флоренції та промовила: "Я в пеклі через тебе. Не молися за мене! Думай про тебе та про свою душу. Бог дозволив мені відвідати тебе. Полишу тобі відбитку своїх рук на



іконі Розп'ятого Спасителя, щоб ти не сумнівався про те, що кажу тобі!" Проповідник закінчив проповідь про пекло, показуючи на відбитку: "Погляньте на ікону і витягніть із цього потрібні наслідки!"

Альфонс вийшов із реколекцій духовно скріплений і обновлений, рішений вірно служити Богові та статися святим. Пізніше вже як чернець Альфонс писав до о. Леметра, настоятеля дому: "Я віднайшов Бога та відвернувся від світа в вашім домі, де часто відбував реколекції". Альфонс зобачив небезпеки, що грозили йому в світі, зрозумів марність земських приємностей і порішив зректися їх. Хоч проживав іще в світі, проте серцем був уже далекий від його розкощів, почестей і похвал. Бог став єдиним предметом його любови. Альфонс відновив постанову залицитися нежонатим ціле життя. Згодом доповнив цю постанову, рішаючись стати священиком. Сам не знав, як це виконати, тому повірив усе Спасителеві і Преч. Діві.

## ВИСКАЗИ ТА РІЖНЕ

Чи ж Марія не є нашою Матір'ю та співвідкупителькою? Чи може її щастя не є нашим і наше блаженство її блаженством? Що представляло б небо для неї, коли б біля неї не було її дітей, за які видала свого Сина на смерть і сама стільки настраждалася?

Демостен, славний атенський бесідник, раз сказав до своїх слухачів, заохочуючи їх зберігати закони: "Закон це поняття— вираз Бога" цебто Його волі та плянів супроти сотвореного людства.

# Сьомий Вселенський Собор

(Другий Нікейський Собор, 787 р.)

**(Відповідь Митр. Іляріонові)**

о. Мих. Щудло ЧНІ.

В ВОСЬМІМ столітті жахлива буря знялася в візантійській імперії. Візантійський цар, Лев III Ізаврійський, почав страшне гонення проти почитателів ікон і статуй. Годі сказати, яка була причина цього дивачного почину. Може бажав подобатися жидам і магометанам? Або може хотів проводити реформи в Церкві так, як це вчинив у візантійській імперії?

У всякому разі гордий цар оголосив війну іконам і статуям і звелів нищити їх. Неоціненні скарби мистецтва знищено в часі цих страшних гонень. Це сумні часи іконоборства, що тривали від 726-780.

Цар Лев поважився навіть написати до Папи Григорія II, погрожуючи йому за непослух позбавленням титулу Римського єпископа, якщо він не усуне ікон. Розуміється, Папа відповів, що не може виконати того, що його сумління осуджує. Цар Лев почав війну з Папою, зриваючи з ним церковну єдність. Папа, обороняючись від візантійських нападів, звернувся до Франків за поміччю.

Царські урядовці безмилосердно переслідують всіх противників іконоборства, мучать царгородського патріярха Св. Германа, палять на кострах вчених монахів, що не хотіли признати, що почитання ікон це ідолопоклонство.

Папа Григорій II виступив проти Лева III Ізаврійського та осудив його іконоборство, заявляючи та пишучи до царя: "Залиши свої затії. Догмати це не діло царів, але архиєреїв, бо ми маємо Христовий ум" (Діянія Вселенських Соборів, VII, 41).

732 року Лев вислав убийників на Папу Григорія II-го, а згодом і флоту. Папи одні по другім боронять християнську віру, осуджують іконоборство та виклинають впертого гонителя.

Таксамо боролися проти іконоборства всі три східні патріярхи, що були під владою арабів і не мали чого лякатися пімсти візантійського царя. Ці патріярхи це антіохійський, єрусалимський і олександрійський патріярх.

Можна сказати, що в візантійській імперії одні тільки монахи рішуче боронили православних традицій Церкви Христової. Візантійські єпископи, що привикли до цезаропапизму, немов віск топилися в руках могутнього та брутального базілевса.

В 753 році на приказ царя Констянтина Копроніма зібрався псевдосинод із іконоборних єпископів, що назвав себе вселенським Собором. Було там 338 єпископів, сливе всі з царгородського патріярхату. Цей псевдосинод вповні погодився "з божественним царем" і осудив почитання ікон, назвав єресію призивання Богоматері і Святих. Крім цього ці покірні царські єпископи поважилися виклясти Св. Германа, І. Дамаскина, головного



ворога іконоборства, і Юрія Кипрського. Цей псевдосинод назвав себе сьомим вселенським Собором. Папа Степан III виклявйого в 769 р.

Гонення покінчилося, як Св. Тарасій став царгородським патріярхом в 785 р. Він відразу звернувся до Папи Адріяна I, благаючи скликати вселенський собор, щоб направити стан царгородської Церкви та усунути замішання викликане іконоборством. Цариця Ірена, ревна християнка, звернулася до Папи, прохаючи його приїхати до Царгороду: "Нехай прийде перший Священик, що **управляє катедрою** замість святого і всехвального **Петра".** (Діянія Всел. Соборів, VII, 54).

Сьомий вселенський Собор, зібрався в Нікеї в Бітинії в 787 р. У вступній промові відчитано царську грамоту, де кажеться: "Ми отримали послання, що прислав нам Адріян, Святіший Папа... і наказуємо, щоб згідно з соборним порядком воно було прочитане для всіх... (Тамсамо, 78 ст.; Мзі, 12, 1001...).

На другім засіданні Собору відчитано інші послання Папи, що виясняли папський примат. Папа писав: "Сам князь апостолів, **блажений Петро,** перший предсідник на апостольській катедрі, оставив **першенство** свого апостольства і пастирського піклування своїм переємникам, що невпинно засідали на його священнішім престолі; і як була йому дана влада авторитету, так і він по **божественному приказові** передав її сам своїм переємникам первосвященикам..." (Діянія..., VII, 129-130).

Далі Папа виложив навчання про почитання ікон і звелів, щоб у приявності його легатів виклято псевдособор з 753 року, що без відома апостольського престола незаконно, невторопно і безбожно всупереч переданню святих і пошани гідних Отців зібрався судити про святі ікони" (Тамсамо, 145 ст.).

Папа ганить грецьке надужиття, бо в царських указах названо Тарасія "вселенським патріярхом", кажучи: "Якщо він (Тарасій) зветься вселенським супроти вищої від нього римської Церкви, що є **головою всіх Божих церков,** то очевидно він є **відступником від святих соборів і еретиком**..., бо **сам Спаситель світа подав першенство і власть** над усім світом блаженному апостолові Петрові і через цього апостола, якого переємниками ми стали, свята і католицька Церква до цього часу має і **завжди** матиме першенство і силу влади" (Тамсамо).

Далі Папа каже: "Катедра Св. Петра, **маючи першенство,** блистить на всю вселенну і є **головою всіх Божих Церков".** (Діянія..., 158 ст.). Нажаль російська духовна Академія в Казанськім виданні умисно пропустила слова "Головою всіх Церков", бо це було б осудженням всяких автокефалій.

Таксамо чинить митр. Іляріон. Він навмисно пропускає важливі документи з соборів, що доказують першенство Папів у вселенській Церкві! Гарна об'єктивність! Якщо не можна заперечити історичного факту, так найкраще для митр. Іляріона та подібних до нього **промовчати факт!**

По відчитанні папського послання легати спиталися патріярха Тарасія, чи "він згоджується з посланням Святішого Папи?" (Там само, 160).

Що ж сказав царгородський патріярх і Собор Отців на це "пап-

ське присвоювання влади?" Он слова царгородського патріярха Тарасія: "Просвічений Христовим світлом... апостол Павло в посланні до Римлян заявив: Ваша віра звіщається по цілому світові (1, 8). Отож треба йти за цим свідченням... Адріян ясно написав і доказав, що він **вповні держить давне передання католицької Церкви"** (Тамсамо, 160). А Собор Отців зложений переважно зо східніх епископів додав: "Ввесь собор таксамо навчає!" (Тамсамо, 161).

Дальше папські легати промовили до Отців: "Нехай священний Собор скаже нам, чи він приймає послання святішого Папи давнього Риму?" Всі Отці Собору одноголосно відповіли: "Ідемо за ним, допускаємо і приймаємо!" (Тамсамо, 161 ст.). Видавці і редактори всупереч історичній правді у виданні Діянії Всел. Соборів у Казані пропустили слово "Ідемо за ним" правдоподібно тому, що Отці Собору були "папистами" і признавали найвищий авторитет у Церкві Римському Папі!

Проте поступування Собору і царгородського патріярха Тарасія наявно виказує, що православний Схід восьмого століття признавав над собою **верховодство та владу Папи!**

Папські легати, не царгородський патріярх Тарасій, проводили Собором. Далі підписи легатів ідуть завжди на першім місці перед царгородським патріярхом, хоч собор був на Сході, а не на заході. Це було б неможливе, якщо б патріярх і Отці Собору не признавали над собою примату Папи, що проводив на соборі через своїх легатів.

Арабські каліфи не дозволили трьом східнім патріярхам, цебто Поліціянові з Оклесандрії, Теодоретові з Антіохії та Іллі з Єрусалиму прибути на собор. Вони вислали монахів, своїх представників, що не мали права підписувати актів Собору. Проте цей Собор усеодно був і є вселенським, хоч на ньому не було трьох східніх патріярхів. Їхня неприявність не пошкодила Соборові, як і не пошкодили вселенськості шостого Собору в 680 році, **"особливо як на цей собор згодився святіший і апостольський** римський Папа, що через своїх легатів узяв у ньому участь" (Діянія: . ., VII, 207; Мві, XII, 1134, Е.).

Папськими легатами на Соборі не були навіть епископи, але один священик Петро і абат Петро. Всетаки на соборових нарадах і підписах соборових рішень вони проводили і **перші** підписували повзяті на соборі рішення, хоч там був царгородський патріярх і около 300 епископів, сливе всі східні. Як це вияснить митр. Іляріон? Він хіба скаже: "Папські легати на соборах ніколи не головували, головував старший по сану!!!" (87).

Кожен бачить, що митр. Іляріон перекручує історичну правду! Це ж негідне того, хто заявляє, що буде писати "тільки так, як свідчать історичні джерела!" (6 ст.). Де ж кращі джерела ніж акти самих вселенських Соборів. Чому митр. Іляріон не заглянув до них? Якщо ж заглянув і зобачив, що вони кажуть, але не хоче їх признати, так його праця не заслуговує на назву історичної праці, але на компіляцію самовільних вигадок, перекручень і фальшу. Це ж негідне чести Митрополита!

Історичні дежерела далі виказують, що Отці сьомого вселенського Собору вислали соборові акти до потвердження Папі Адріянові I, але митр. Іляріон знову твердить всупереч історії: **"Ніколи** не бувало, щоб який Папа затверджував постанови Вселенського Собору!" (87 ст.). Он як митр. Іляріон говорить "правду", або краще, он як він перекручує та заперечує правду, щоб переконати своїх легковірних читачів, що Папа не має права рядити вселенською Церквою в імені Христа!



Сьомий вселенський Собор осудив іконоборство та привернув почитання святих ікон. Крім цього Собор прийняв розкаяних численних іконоборних епископів і звільнив їх від церковних цензур. Цей Собор викляв іконоборних попередніх царгородських патріярхів, що пішли на руку царя і помагали нищити святі ікони.

Отак всюди привернено святі ікони на велику радість народу та монахів, що за їх почитаня проливали кров у часі гонень.

Слід додати, що патріярх Тарасій це Святий православної Церкви, хоч він так виразно признав на соборі першенство Римського Папи! Взагалі цей Св. Патріярх поступив тільки так, як—по словам митр. Іляріона про Ігнатія, "міг би писати тільки папіст"! (141 ст.). А всетаки греки зачислили до Святих цього великого папіста!

Отак ми подали коротенько винятки з сімох вселенських Соборів, що їх признають наші нез'єдинені Браття. З наведених здебільша з московського видання в Казані "Діянїй Вселенських Соборов" цитат не може бути більше очевидний факт, що ВСЕЛЕНСЬКІ СОБОРИ ПРИЗНАВАЛИ ПРИМАТ РИМСЬКОГО ПАПИ.

З наведених документів теж видно, що твердження митр. Іляріона на 86 ст. його книжки: "Вселенські Собори ніколи не визнавали папського примату!" є абсолютно фальшиве, бо не відповідає правді та історичним доказам узятим із діянь соборів!

Наведені нами докази не тільки збивають устами православних Отців перших сімох Вселенських Соборів фальшиві твердження митр. Іляріона, але є заразом грізною пересторогою для всіх українців не вірити писанням його, бо вони неправдиві, але обчислені на те, щоб ширити замішання й анархію між українським народом, ту нещасну анархію духа, що досіль не позволила українцям об'єднатися і створити одну Церкву з власним патріярхом і одну суверенну, вільну Україну!

Історія Соборів і їхні акти, це наявний доказ, що книжка митр. Іляріона "Поділ єдиної Христової Церкви" це нещасний твір, що буде ширити анархію між тими, які повірять його словам, бо він Митрополит! Гідність не каже нічого! Гідність ерарха не годна закрити чи тим менше заступити історичної правди! Ми покірно прохаємо наших читачів, допомогти зведеним Браттям і Сестрам пізнати правду і полюбити її всім серцем, бо ТІЛЬКИ ХРИСТОВА ПРАВДА ВИЗВОЛИТЬ НАС ВІД АНАРХІЇ, ЩО Її СВОЄЮ КНИЖКОЮ І ПИСАННЯМ ШИРИТЬ МІЖ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ МИТР. ІЛЯРІОН!

# Чверть Сторіччя на Владичому Престолі

### (Ювілей Високопреосвященішого Архиепископа Кир Василія Ладики)

На Конференції священиків Манітобського Ексархату в дні 29 квітня 1954 р. та на засіданні всіх організацій типу Католицької Акції згуртованих в Централі Українців Католиків у Вінніпегу порішено: врочисто відзначити 25-літній Ювілей Єпископства Високопреосвященішого Архиепископа Кир Василія Ладики ЧСВВ. Покликано Ювілейний Комітет в склад якого входять представники духовенства та світських організацій. Ювілейний Комітет очолює Преосвящений Кир Максим Германюк ЧНІ., Єпископ-Помічник Манітоби. Ювілейні святкування заплановано на день 14 липня 1954 р. в місті Вінніпегу.

В ДНІ 2 серпня 1884 р. в місті Дрогобичі, Західна Україна, прийшов на світ Володимир Ладика з родичів Василя і Катерини з роду Собків. До початкової школи та гімназії ходив в Дрогобичі. Чуючи в собі Божий поклик до досконалішого життя, вступає дня 1 серпня 1903 р. до Чина св. Василія Великого. По відбутім новіціяті в Крехові та зложенні монаших обітів виїзджає в місяці вересні 1909 р. до Канади, щоби пізніше стати тут місіонарем між українськими поселенцями. В Монтреалі кінчить богословські студії та одержує ерейські свячення з рук Кир Сотера Ортинського, єпископа ЗДА в місті Філядельфії. Сталося це 4-го серпня 1912 року. З місіонарським запалом працює єромонах Василій Володимир Ладика по цілій Канаді, головно в її західних провінціях. Від 1922 до 1929 є ігуменом монастиря ОО. Василіян та парохом церкви св. Йосафата в Едмонтоні.

ВПреосв. Архієпископ В. В. Ладика

По виїзді до Рідного Краю, першого канадійського єпископа Кир Никити Будки, Апостольська Столиця іменує ігумена Василія Володимира ЧСВВ., єпископом Українців Католиків в Канаді. Консекрація на єпископа відбулася в Едмонтоні дня 14 липня 1929 р., тому 25 літ.

З молодечою енергією береться новоіменований єпископ до керми найбільшої простором в світі Дієцезії. Від моря до моря, від Галіфаксу по Ванкувер це терен діяльности Кир Василія Ладики. В місці свого осідку Вінніпегу, будує єпископську палату при вулиці Скошія під числом 235. В своїй резиденції є тільки гостем, бо майже весь свій час переводить на канонічних візитаціях. Посвячує церкви, організує нові місійні станиці, навчає та потішає вірний український нарід гнетений тоді матеріяльною кризою та пригноблений тугою за Старим Рідним Краєм.



Найбільшою турботою молодого єпископа було те, що він мав замало священиків, цих робітників в Христовій винниці, а "жниво було велике". В першій мірі хоче здобути юнаків вроджених тут в Канаді, тому дуже піклується виховними Інститутами та Колегіями з яких дістає поважне число покликань до духовного стану. Коли бачить, що це ще замале число священиків щоб можна було обслужити бодай хоч більші осередки, тоді їде до Рідного Краю в 1931 і 1937 роках, щоб дістати священиків. По розмовах і просьбах з нашими єпископами в Перемишлі, Станиславові а головно з Митрополитом Андреєм Шептицьким у Львові, одержує кілька охочих молодих священиків, яких забирає до Канади на місійну, душпастирську працю.

Для вдержання високого духового рівня влаштовує для священиків кожного року реколєкції та конференції.

Для духового корму вірним та охорони його перед сектантством, розбудовує дієцезальну пресу, основуючи "Українські Вісті". Розуміючи вагу світського Апостоляту вірних дає благословенство на заснування організації світських людей під назвою Братство Українців Католиків (БУК) в 1932 році, з якого опісля виділюється Ліга Українська Католицьких Жінок та Українське Католицьке Юнацтво. Дбає про матеріяльне забезпечення людей і тому морально допомагає в розрості Запомогового Братства св. о. Николая та добродійного Т-ва св. Йосафата. Не забуває дбайливий владика за цих найменших, пригадує і наказує священикам на обов'язок катихизацій та навчання української мови у вечірних Рідних Школах. Головними виховницями дітвори стають Сестри Служебниці.

В Дієцезії процвітає монаше життя ОО. Василіян та ОО. Редемптористів, які місіями та друкованим словом голосили Вічні Правди Божі.

Кир Василій Ладика це щирий український патріот, який бажає тільки добра для свого народу. Цей патріотизм Кир Василія бачимо у всіх його Архипастирських Посланнях та проповідях. Кир Василій Ладика показався неустрашимим оборонцем Церкви й українського народу в часі другої світової війни, коли большевики заграбали українські землі. Ось, що подає аґенція "Юнайтед Пресс" від 21-го лютого 1946 р.... "Преосв. Кир Василій Ладика заявив: переслідування большевицької Москви загнало українців католиків у катакомби. Я протестую проти варварського гноблення України. Жадаю випущення на волю з тюрми епископів і священиків Західної України..."

Рівнож Преосв. Кир Василій перший станув в оборону скитальців та протестував проти насильної репатріяції і домагався в Оттаві допущення скитальців до Канади. Він перший спроваджує велике число священиків скитальців до Канади.

Завдяки невсипущій діяльности Преосв. Кир Василія Ладики,

Дієцезія Українців Католиків Канади так збільшилася числом вірних та числом духовенства, що Апостольська Столиця ерегує три окремі ще Дієцезії-Ексархати: Західний з осідком в Едмонтоні на чолі з єпископом Кир Нілем Саварином ЧСВВ., східня Дієцезія з осідком в Торонті—єпископом Кир Ісидор Борецький, саскачеванська Дієцезія з осідком у Саскатуні та єпископом Кир Андреєм Роборецьким. За великі заслуги для нашої Церкви в Канаді, Святіший Отець Папа Пій XII підносить Преосв. Кир Василія Ладику до гідности Архиепископа. Сталося це 18 червня 1948 р.

Задля слабого здоров'я Архиепископа Кир Василія, Апостольська Столиця іменувала Єпископа-Помічника в особі Преосв. Кир Максима Германюка ЧНІ.

В цей 25-літний Ювілей Єпископства всіма улюбленого Архиепископа Кир Василія Володимира Ладики ЧСВВ, бажаємо ще МНОГИХ ЛІТ ПРОЖИТИ на славу Богу, добро Церкви та Українського Народу в Канаді!

о. Семен Іжик,
пресовий референт Ювілейного Комітету.

# Заплакана Мадонна

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВІТОВІ часописи багато пишуть про плач Богоматері в Сиракузах, на острові Сицилії, що належить до Італії. Подія ця викликала зацікавлення в світі поміж вірними синами католицької Церкви та поміж її ворогами, комуністами. Численні паломники спішать невпинно до Сиракуз не тільки з Італії, але й з інших частин світу.

Подія ця сталася 19 серпня 1953 року в маленькій хатинці Ангела Януса, ряного комуніста муляра. Ангело Янус оженився з побожною дівчиною, Антонеттою. Марія Грація, сестра Януса, купила їм у січні 1953 року шлюбний подарунок. Цей подарунок це ритована ікона Богоматері. Молода подруга дуже втішилася цим дарунком, бо її муж Ангело більше займався Сталіном і комунізмом аніж Богом і релігією.

Отак Мадонна ввійшла до хатини ряного комуніста. Молода Антонетта в усіх своїх клопотах і стражданнях вагітности завжди зверталася до цієї іконки, виливаючи свої болі перед нею. Місяць серпень став для неї дійсним мучеництвом. Єдина її потіха серед страждань це Мадонна. До Мадонни зверталася вона теж із благанням, щоб Пречиста Діва опам'ятала її мужа та відвернула від комунізму. Поручаючи Пречистій Марії своє подруже життя, Антонетта повісила ікону Марії над шлюбним ліжком.

Двадцятилітня Антонетта стала слабувати. 19 серпня болі її



були надзвичайно сильні, тому й вона подвоїла свою ревність, благаючи сльозами помочі в Потішительки людського роду. В одинадцятій годині перед обідом Антонетта завважила, що сльози стали спливати з очей Богородиці. Ці сльози бачила Антонія Джусто та муж Антонетти, Ангело, недовірок і матеріяліст, що не вірив навіть у Бога.

Сльози спливали поволі та падали на подушки, що лежали на ліжку. Антонетта почала кликати: **Чудо! Чудо! Мадонна плаче!**

Вістка про плач Мадонни блискавицею рознеслася по сусідах. Люди стали збігатися до хати Ангела. Ціле місто Сиракузи заворушилося. Цікавий народ став громадитися перед хатою. Чудним плачем Мадонни зацікавилася поліція та Церковні власти. Плач Мадонни періодично повторювався. Тисячі людей твердять, що бачили сльози в очах Богоматері.

Одушевлення народу спонукало сиракузького архиепископа, Гектора Баранціні, удатися на місце та прослідити справу. Сивоволосий архипастир не видав жадного офіційного рішення. Проте дозволив правити Служби Божі перед розплаканою Мадонною. Люди стали обтирати сльози з очей Божої Матері і замочені в її сльозах платки прикладати хворим до очей, вух, тощо. Лікарі твердять, що багато надзвичайних видужань сталося завдяки цим платкам, зрошеним сльозами Богородиці.

Є багато, ба й куди більше духових оздоровлень цебто навернень. Перший конвертит це Ангело, муж Антонетти. Зобачивши чудо, Ангело подер комуністичну відзнаку, розкаявся та тепер носить на грудях великий хрест. За його слідом пішло багато інших комуністів. Сиракузи були донедавна осідком комунізму. Сьогодні ж не почуєте на вулицях нічого іншого хіба окліки на честь Мадонни. Зведені приклонники сталінського безбожництва перестають вірити комуністичним утопіям і вертаються до Христа та Його Євангелії. Окликам: **Хай живе Мадонна!** нема попросту кінця. Побожний нарід дуже часто відмовляє вервицю перед чудесною іконою.

Щоправда комуністи намагалися здискредитувати й осмішувати віру паломників. Одна підмовлена комуністами жінка вдавала сліпу і пішла молитися перед ікону Богоматері. По молитві стала кликати: "Я бачу!" Лікарі провірили її очі та ствердили обман, бо досліди виказали, що вона ніколи не хворіла на очі. Комуністи хотіли заявити цим підробленим чудом, що його бажали оголосити опісля в своїх часописях, якщо б лікарі були признали її "чудесне виздоровленя, що всі чудесні видужання такі самі, як "видужання зо сліпоти їх агнетки" що сліпою ніколи не була.

Чудесними сльозами Марії зацікавилися науковці. Дехто твердив, що це не дійсні сльози, а тільки вогкість, що виходила з ікони. Сама ікона це гіпсовий відлив прикріплений до тафлі чорного шкла. Церковна влада, боячись обману, звеліла найславнішим лікарям хемікам прослідити сльози, що спливали з очей Мадонни. Лікарська комісія під проводом доктора Бертіні, прослідила ікону та заявила: "Образ є зроблений із гіпсу. Гіпс є зовсім сухий, тому нема мови, щоб ці сльози були згущеними в середині ікони краплями пари, тимбільше, що дуже багато сліз

потекло з очей ікони останніми днями. Я сам кушав ці сльози. Вони малий такий самий смак, як мої власні сльози"—так заявив др. Бертіні.

Щобільше хемічні розсліди наявно виказали, що в сльозах Мадонни були всі складники людських сліз. Зрештою фізично неможливо, щоб посеред жахливої літньої спекоти на острові Сицилії образ Мадонни прів від вогкости. Чому б тоді не пріли таксамо інші подібні ікони, бо ж той сам продавець, що продав ікону для Антонетти, розпродував і далі розпродує багато подібних ікон.

Божа Мати плакала п'ять днів. Вірні християни з любов'ю обтирали ці сльози платками та зберігали їх на пам'ятку.

Сьогодні Сиракузи повернулися в маленький Люрд. Яких сімдесять тисяч паломників з різних країн Европи щоденно відвідують заплакану Мадонну. Готелі та приюти негодні примістити всіх паломників, тому поза містом побудовано для них цілий обоз наметів.

На п'ятий день хемічних розслідів Мадонна перестала плакати саме тоді, як остання аналіза ствердила, що її сльози це людські сльози.

Паломники та почитателі Богородиці складають численні датки на будову святині на честь заплаканої Мадонни. Сторожем цієї святині має бути пані Антонеття Янусо, властителька чудотворного образу.

Не зважаючи на численні чудесні видужання Архиєпископ Сиракуз, що сам здавав Папі Пієві XII рапорт із чудесних подій, видав отаке упімнення своїм вірним: "Нехай наші вірні не даються захоплювати невторопним ентузіязмом, що їх викликали мнимі надзвичайні події. Нехай вірні не забувають, що суддею в цих справах є Церква, яка покищо не видала свого рішення".

Згодом італійська єрархія краще прослідила цілу справу та видала остаточне рішення, стверджуючи, що сльози Богородиці це правдиве чудо.

---

# Що Навчають "Свідки Єгови"?

о. ВАСИЛЬ ЧОПЕЙ

Як у пророкуваннях "Свідків Єгови", так само і в їхній науці можна подибати жартівливий підхід до релігійних правд. Для потвердження моїх слів наведу деякі головніші засади їхньої науки, які противорічать правдам християнської віри і здоровому розумові.

1. "Свідки Єгови" у своїх навчаннях про **Бога** відкидають основні правди християнської науки. Вони вважають Бога за духово-тілесну істоту. Людина, за їх навчанням, має можність посісти Божу природу. Одначе розум каже нам, що злука матеріяльного і духового означає змінчивість і недосконаліть. Бог же це істота чисто духова, що є без початку і кінця. А "Свідки Єгови" називають себе теж "дослідниками Святого Письма", то чому вони не бачать об'явленої правди про Божу істоту у Св. Письмі?: "Духом є Бог, а ті, що поклоняються йому, повинні духом і правдою поклонятися" (Ів. 4, 24).



Бог є тільки один і Йому не може бути рівне ніяке сотворіння. Апостол Павло каже: "Нема іншого Бога, тільки один" (І. до Кор. 4, 6). Про досконалість Божої природи є згадка у псальмі: "а досконалості його нема кінця" (пс. 144, 3). Врешті сам Бог окреслив свою природу, бо на питання Мойсея хто Він є, сказав: "Я є той, що є" або "Ягве" (Ісход 3, 14), тобто такий, який має існування в собі.

2. **Таїнство Пресв. Тройці** відкидають "Свідки Єгови", бо Рассел казав, як можуть три рівнатися одному? Це смішний закид, бо Христова Церква ніколи не вчила, що три особи Божі є три Боги і вони є рівні одному Богові, але що три особи Божі: Бог Отець, Син і Св. Дух мають спільну одну Божу природу, тому можна сказати три Божі особи є рівні одній Божій істоті, як нпр. три боки є рівні одному трикутникові.

Слабий і ограничений людський розум ніколи не зрозуміє нескінченої досконалости Бога у таїнстві Пресв. Тройці. Хоч ця правда є об'явлена в Новому Завіті і виразно згадана в Луки (1, 35) і Матея (3, 16-17 і 28, 19), то "Свідки Єгови" не хотять бачити тих місць і навчитися про таїнство Пресв. Тройці, про що знає кожна дитина християнських родичів.

3. **Надзвичайно дивну і фантастичну науку мають вони про Ісуса Христа,** говорячи, що Христос найперше був сотвореним духом і називався архангол Михаїл. Опісля Він через родження став чоловіком. Смерть на хресті спричинила знищення людської природи в Ісусі. Зо своєю смертю почав Христос третє і кінцеве буття, нагороджене Божою природою.

Розумна людина, читаючи чи слухаючи таке, бачить, що "Свідки Єгови" загнали всі секти в кут, видумуючи "різні правди", чим виставляють себе на посміховище. Бо дійсно це дитячий жарт вчити, що архангол Михаїл перестав існувати як дух. Відтак з того колишнього ангола, який вже не існував стався Ісус-чоловік, який теж пізніше перестав існувати та ще пізніше утворився Христос-Бог.

Слова Ап. Івана, записані в першій главі його Євангелії: "На початку було Слово (Син Божий) і Слово було у Бога і Богом було Слово... І Слово тілом сталося і замешкало між нами" наглядно опрокидують їхню примітивну науку. Заперечуючи об'явленої правди таїнства Пресв. Тройці і вічного Божества Іс. Христа "Свідки Єгови" ставлять себе поза християнство та відбирають собі право називатися християнською громадою.

4. Теж мають вони викривлене і цілком фалшиве поняття про **людську істоту,** заперечуючи душу в людині та природну її безсмертність. "Свідки Єгови" не признають істотної різниці між людиною і звіриною, кажучи, що душа—це тільки живуче тіло, яке вмирає і пропадає назавжди. Одначе природна мудрість і

християнство вчать, що в людському тілі є душа, яка є чимось зовсім відмінним від матерії, бо вона є понад-матеріяльною.

Також Св. Письмо підверджує переконання народів від найдавніших часів, що "дух поверне до Бога, від якого походить" (Бит. 12, 6) або "не бійтеся тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть" (Мат. 10, 28). Одначе "Свідки Єгови" перекручують ці слова, записані в Матея, кажучи: "Не бійтеся тих, що можуть тіло вбити, але бійтеся Єгови, що може ціле ваше буття навіки знищити". Коли хтось так перекручує і фальшує Св. Письмо, то він може доказувати навіть неможливі речі текстом Св. Письма.

5. "Свідки Єгови" відкидають існування **пекла.** Вони вчать, що при кінці тисячлітнього царства (1914-2914) праведні жиди доступлять стану перших родичів у раю, інші спасенні люди будуть жити вічно в щасливості на якійсь землі, а безбожники пропадуть навіки і перемінять в ніщо. Дивно, що ці "дослідники Св. Письма" не знайшли в ньому виразної згадки про пекло, як "про невгасаючий вогонь, де червак не вмирає і вогонь не вгасає" (Мар. 9, 43-48). В притчі про багача і Лазаря Ісус говорить про пекло, в якому будуть душі проклятих перед кінцем світа (Лука 16, 19-31) і по його скінченні (Мат. 25, 41).

— — —

Пізнавши науку "Свідків Єгови", ми бачимо у ній недостачу здорової думки та наглядне фальшування Св. Письма. Ми теж переконалися, що вони спекулюють тільки на людських почуваннях, яким підпадають душевно хворі люди. Чи секти такого покрою як "Свідки Єгови", які заперечують відвічного Бога, таїнство Пресв. Тройці, вічне Божество Ісуса Христа, безсмертність людської душі, пекло і святі Тайни, можуть заслуговувати на християнську назву? Від кого ж походить їх наука? Від Христа чи від диявола?!, бо навчаючи "хто вбиває священиків—це найревніший Господній ученик" сіють ненависть і зло. Тому в зустрічі зі "Свідками Єгови" придержуймося таких вказівок:

1. Ап. Павло просить свого ученика Тимотея: "Пригадуй (вірним), свідчачи перед Господом, що не треба спорити словами, бо це на ніщо непотрібне, хіба на загибіль тих, що слухають" (2 Тим. 2, 14). З тої науки Ап. Павла бачимо,щ о найкраще не входити в розмови з сектантами, бо це безкорисна витрата часу.

2. В розмові з нами "Свідки Єгови" висміювають наші релігійні святощі або їх заперечують. Тому почування самопошани і любов до Христової науки та до Католицької Церкви кажуть нам не дозволяти їм надуживати нашої чемности.

3. По їх відході з нашої хати молімся за них словами Христа: "Господи, відпусти їм, бо вони не знають, що творять".

(Катол. Акція).

Людина в житті поповняє багато помилок, за які нераз гірко жалує. Чому воно так? Он причина: Людина не надумується доволі та не молиться, поки рішиться на якесь діло.

# Цілі Марійського Року

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СЬОГОДНІ справа з'єднення кружляє біля слов'янських народів, що досіль пробувають під тиранією Кремля, бо ці народи становлять православну масу вірних... Самих православних українців є коло 40 мільйонів. Є яких 90 мільйонів росіян... Є болгари, румуни, серби... Якщо б ці слов'янські народи з'єдналися з Апостольською Столицею, так число католиків зросло б на деяких 200 мільйонів!

Може теперішні переслідування це очищення та підготовка наших православних братів до з'єднення з католицькою Церквою? Чи Господь не підготовляє їх до кращого майбутнього? Чи впоюваний матеріялізм не викликує в душах наших православних братів, особливо в молоді, бажання Бога та тугу за вірою, що її насильно відбирають їм большевики?

Нема найменшого сумніву, що Советський Союз переходить страшну моральну кризу по закінченні другої світової війни. "Збольшевизована" молодь, "зіниця комуністичної партії" починає вихоплюватися большевикам із рук по тридяти-пятьох літах невпинної пропаганди! Комунізм щораз більше тратить вплив на совітську молодь, особливо в Україні.

Як це вияснити? Дехто скаже за Якобсоном: "Сталін поповнив дуже великий політичний блуд не тільки тому, що дав нагоду европейцям побачити червону Армію, але дозволив Червоній Армії зобачити Европу... Советські вояки, вернувшись додому, розказали другим те, що бачили... Це ж розвіяло брехню большевицьку про советський рай..."

Друга причина відрази до комуністичного режиму в Советах поміж молоддю це розчарування. Сталін обіцяв золоті гори, щоб затягнути молодь до армії та боронити Союз. Тимчасом по перемозі молодь не дістала нічого кращого. Прийшло розчарування, коли большевики почали накладати нові тягарі та вима-

гати нових жертов. Молодь зобачила, що комунізм не дає розв'язки ні на релігійні, ні на економічні проблеми... Отак душа молоді почала спонтанно шукати розради в вищих сферах духа, в висміяній по школах і театрах релігії. Так було в 1941 році в одній київській школі тайне товариство студентів і студенток, що видавали власну газетку, де критикували комунізм.

Українська молодь найбільше спротиву проявляє так большевицьким москалям, що поневолили наш край, як і найбільше відпорно ставиться до безбожницької пропаганди, що нею червона Москва бажає вбити віру нашого народу. Знаємо зо звідомлень пані Мести, що українські студенти в Києві вважалися зневажані, коли вона спиталася їх: "Чи вони москалі" І сама вона додає: "Бодай була я ніколи не ставила їм цього питання!" Отож московський Кремль не потрапив убити українського духа в українській молоді, хоч ужив усіх можливих засобів...

Те саме діється і з релігією. Молодь, особливо в Україні, прагне Бога та пошукує за Ним. Н. Михайлов виразно заявив на 19-ім конгресі комуністичної партії: "Юнаки та юнки підпадають під вплив релігії" (Див. "Правда", 16-X-1952).

Три місяці пізніше "Комсомольская Правда" скаржилася, що в Україні "зовсім не вдалася протирелігійна пропаганда" (Січень, 31 день, 1953).

12-го лютня 1953 р. та сама газета подала, що в ставропільській області доводі багато молоді виконують релігійні практики. Ця часопись подала місцевість СтароМарієку, де цілий комсомол (організація комуністичної молоді) з районовим провідником узяли участь у богослуженні.

Українська молодь рветься до Бога, якого большевики намагаються вирвати їй з серця. Ця сама **Комсомольская Правда** видрукувала прецікавого листа пригнобленого батька, що звертається з проханням до районового комітету. Он текст листа: "Повідомляю вас, що моя дочка Віра Василівна, що вродилася в 1932 році, студентка четвертого року радіотехніки, заявила мені, що приготовляється вступити до монастиря Печерської Лаври в Києві. Благаю вас, поговоріть з нею та допоможіть їй позбутися релігійних пересудів". Он дивне диво! Комсомолка вступає до манастиря!

Хто намовив її до цього? Не батько, який рідко коли бував удома. Не мати, що померла, коли вона була ще мала. Це Божа ласка, це надхнення Боже... Бог, як відомо, не опускає душ, що щиро шукають за Ним. Приклад віри Василівної потверджує наше твердження.

Коли ж це прагнення Бога обгорне широкі маси молоді та народу большевицької тюрми, тоді Всевишній розвалить її... Прийде час, що слов'янські народи, поневолені та покорені Кремлем, звернуться до Риму, щоб знову засіяла єдність Св. Володимира на Сході Европи.

Оттоді сповниться місія Української Церкви, що на неї наложив Папа Урбан VIII: Мої українці, я сподіюся через вас приєднати Схід! Ми мусимо стати лучниками між православним Сходом і католицьким Заходом, щоб направити лихо спричинене спорами та ривалізацією в 1054 році та привернути єдність...



Ця надія просвічувала напевно Папі Пієві XII, як проголошував Марійський Рік. Він каже в своїй енцикліці: "Ми взиваємо й тих, що відлучені від Нас застарілою схизмою. Ми всетаки любимо їх батьківською любов'ю. Взиваємо їх, щоб лучилися з нами та спільно молилися, бо Нам добре відомо, як сильно вони почитають Христову Матір і святкують її Непорочне Зачаття.

"Нехай Пречиста Діва Марія погляне на всіх тих, що звуть себе християнами. Нехай вони, злучені бодай в'язами любови з Нами, знімуть до Неї свої очі, свої уми і свої молитви, благаючи того світла, що просвічує розум небесним світлом. Нехай вони благають тієї одности, щоб нарешті могли бути "одна отара й один Пастир". (Ів. 10, 16).

Коли ж українці мають стати духовним мостом між Сходом і Заходом, то вони повинні приготовлятися до цієї почесної місії та більше ніж другі народи молитися, щоб це з'єднення наших православних Братів з Католицькою Церквою прийшло щоскоріше.

Он цілі Ювілейного Року 1954. Це рік радости для Марієних дітей, що тішаться її привілеями. Це теж рік благання людства за мир, за спокій у світі, за добро всіх людей, за злуку нез'єднених наших братів із Святішою Столицею.

Пречиста Діва Марія почує ці благання і подасть ласки, що в Неї і через Неї благаємо. Чи ж Вона не є Мати Неустанної Помочі? Чи брак Їй сили подати ці ласки? Ні! Вона може це зробити, бо Вона наша Мати і посередниця між Богом і людьми.

**1) Мій чоловік довгі літа не ходив до церкви. Цього ж року зачав ходити до автокефальної церкви, бо каже, що це українська церква, що зберігає віру св. Володимира... Я ходжу до української католицької. Що мені чинити, щоб його навернути?**

Ваш чоловік має свої літа та повинен мати власний розум, і не лучитися з відступниками. Якщо бажаєте привернути мужа до правдивої цебто католицької Церкви, то треба вам найперше гаряче молитися до Бога, щоб Своєю ласкою просвітив розум вашого чоловіка. Подруге, слід вияснити йому, що віра Св. Володимира не була автокефальна, але католицька, бо греки відорвалися аж 1054 року від католицької Церкви, а Св. Володимир запровадив християнство в Україні 988 р., цебто тоді, коли ще й греки слухали Папи.

Потрете, будьте добрі для чоловіка, добрим прикладом і ласкавістю скорше навернене його ніж сваркою. Якщо ж усе те буде безуспішне, то

просимо вас не перейматися впертістю мужа. Ви вчинили своє, тому він сам відповідатиме перед Богом за зраду Церкви і віри.

**2) Я ходжу раз на рік до сповіді та Св. Причастя. Отець місьонар казав у часі місії, що треба ходити до сповіді та Св. Причастя бодай раз на місяць. Чи це обов'язок чи порада?**

Церковне право наказує, що католики мають бодай раз на рік у великоднім часі приступити до сповіді та Св. Причастя. Хто не зробить цього, той допускається тяжкого гріха.

Місьонар добре казав, як заохочував людей ходити до сповіді та Св. Причастя бодай раз на місяць. Це ж воля Святішого Вітця, щоб католики часто приступали до Святих Тайн. В 1952 році Пій XII сказав: "Хто раз до року приступає до сповіді, Св. Причастя, той не може хвалитися, що він добрий католик. Церква не може числити на тих, що тільки раз на рік сповідаються та причащаються".

Треба часто мити руки, щоб були чисті. Хто рідко купається, той буде брудний. Хто рідко сповідається, того душа буде брудна від гріхів.

**3) Чи католики мають хреститися, як переходять попри протестантську або автокефальну церкву?**

Ні, не мають хреститися, бо, якщо б це робили, то признавали б, що ці церкви правдиві. Святе Письмо виразно каже, що Христос оснував тільки одну Церкву: "Ти Петро (скала) і на цій скалі (Петрові) збудую Свою Церкву!" Отож тільки одна Церква в світі є правдива. Ця Церква це Католицька Церква, бо тільки її Христос оснував і тільки вона має право рядити людськими душами. Всі інші "церкви" основані людьми, тому вони не можуть бути Христовими Церквами. Котра Церква не є основана Христом, та Церква не може бути правдива.

**4) Чи можу заступити сукняний параман медаликом?**

Можете, але треба удатися до священика, щоб поблагословив цей медалик. Тільки той священик може благословити параманний медалик, що має право накладати парамани.

Медалик, що заступає сукняний параман, мусить мати з одної сторони Христове Серце, а з другої Матінку Божу.

**5) Що треба відповісти тим, що критикують священиків?**

Треба старатися переконати їх, що кожен священик це представник Ісуса Христа на землі. Сам Христос сказав про Своїх священиків: "Хто слухає вас, той Мене слухає. Хто вами погорджує, той погорджує Мною. Отож хто погорджує священиками, той не може бути добрим християнином, бо він висміває самого Христа, погорджуючи Його представниками на землі.

Якщо вам не вдасться привести до розуму такого мудрагеля, то лишіть його в спокою й не сходіться з ним. Зобачимо, чи він буде так сміятися на Страшнім Суді?

**6) За кого я молюся, як відмовляю молитви з позиченого молитовника: за себе чи за того, хто позичив мені молитовник?**

Кожен може позичати молитовника в знайомих. Він молиться за себе а не за того, хто позичив йому молитовник. Молитва це розмова душі з Богом. Хто молиться, той користає зо своєї молитви в першу чергу. Користають із неї другі, якщо він молиться за них.

## СМІХОВИНКИ

Батько: Уважай, Івасю, бо в яблуках є хробаки.
Івась: Нехай хробаки уважають, бо не вони мене, але я з'їм їх.

Треба двох людей, щоб почати сварку, сказала жінка.
Стільки само треба, щоб одружитися, відказав чоловік.

Суддя до підсудного: Треба було аж трьох поліцаїв, щоб тебе сюди привести! П'яний, чи що?
Підсудний: Так, всі три...

Люди в усе повірять, якщо замість говорити голосно, будеш шептати на вухо.

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1954

## DEVOTION TO JESUS CHRIST

*Rev.. S. Ch. C.Ss.R.*

THE month of June is dedicated to the Sacred Heart of Jesus. Each day of the year is dedicated to some Saint, whose remembrance should excite us to imitate him and to honor him for his special relation to God. Besides, every day of the week is dedicated to some Saint in a special way. Monday is dedicated to the Angels.. Tuesday to St. John the Baptist, Wednesday and Friday to the Passion of Christ, Thursday to St. Nicholas and Saturday to the poor Souls in purgatory.

Every first Friday of the month throughout the whole year is dedicated to the Sacred Heart of Jesus. The whole month of June is dedicated to the Sacred Heart of Jesus to invite the whole world to know, love and honor the Sacred Heart of the Son of God that became man for our sake and died for our salvation.

Why do we honor the Heart of Jesus?

In Sacred Scriptures the heart signifies the source or center of activity: 1) in corporal life, 2) in spiritual life and in 3) moral life.

The heart is regarded as the seat of life and the source of strength. The heart is also regarded as the center of man's spiriual faculties. These faculties include acts of knowing, willing and feeling. Thus the heart may be credulous or incredulous. A stubborn or disobedient man is said to have a hard heart. The heart, according to the Holy Scripture, may be proud, avaricious, hostile, loving, sorrowful, etc.

The Holy Scripture considers the heart also as the source of moral life. The heart of man may be subject to wicked desires... Only the clean of heart may see God. God knows the hearts of men. Christ will come and dwell in our hearts. Our Lord Jesus Christ asks us to imitate His meek and humble Heart.

The Holy Scripture often takes the heart for the whole man. We do the same when in our daily life we say: "This man has a bad heart. This girl has a compassionate heart, etc." The heart of man is a concise expression of his whole being and character.

Our Divine Lord knows human nature well, because He is the most perfect man and God at the same time. He knows what may appeal to present day humanity. Our age

is an age of love. Everything is considered under the aspect of love, although this love is very often defiled and spoiled by false conception of love.

When we talk of the love of the Sacred Heart of Jesus we mean that pure love of God for man, that God's will that wishes us well and proves its benevolence with innumerous benefits.

When we talk of the devotion to the Sacred Heart of Jesus we mean devotion that has as its dogmatic foundation the Incarnation of the Second Person of the Blessed Trinity. Due to the hypostatic union between the divine and human nature of our Lord every part of our Lord's human nature is worthy of respect, love and adoration, because it belongs to the Divine Person of the Son of God. We honor not only the bodily heart of Jesus in itself; we rather honor it as a reminder or a symbol of His infinite love for us. This love moves us to make Him a return of love, because He loves us and He Himself is not loved and adored by the ungrateful humanity. Wherefore it must be noted that the worship of the Sacred Heart of Jesus is not detached and distinct from Him. When we worship His Heart, we worship His divine Person in two distinct natures, divine and human. A comparison may illustrate our assertion: "This man died, because the family troubles broke his heart". Did he die from a cardiac attack? "A broken heart" does not necessarily mean a cardiae attack. When we worship the Sacred Heart of Jesus we honor Him as He is in Himself, the Son of God made man.

The devotion to the Sacred Heart of Jesus is the modern version of the ancient conception of Jesus as the Good Shepherd. The devotion to the Sacred Heart in its present form dates from the revelation given to Saint Mary Margaret Alacoque.

It was Jesus Christ Himself that appeared to the Saint, showing her His loving Heart and complaining about the ingratitude of men. The Saint had three distinct revelations about the Sacred Heart of Jesus. Christ appeared to her while she was praying before the Blessed Sacrament. It was December of 1673. Jesus showed her His Sacred Heart with a hearty complaint: "I have a thirst to be loved by men, but I do not find anyone who would try to quench My thirst..."

The second apparition took place six months later during the octave of Corpus Domini. The third apparition occurred on June 16, 1675. Jesus Christ asked for the reparation for offences made to His Heart.

Love, consecration and reparation are the characteristic acts of this devotion. In this form it is approved by the Holy Church. The three above mentioned acts, love, consecration and reparation constitute the essence of the devotion to the Sacred Heart of Jesus. Without these acts it would not be that kind of devotion for which our Lord asked St. Mary Alacoque in the Visitation monastery at Paray - le- Monial in France.

Many wonderful promises had been made by Christ Himself to induce men to practice this devotion. "I will give them all the graces necessary for their state of life.—I will establish peace in their families. —I will comfort them in all their afflictions.—I will be their secure refuge during life and especially in death.—I will bestow special blessings upon all their undertakings.—Sinners will find in My Heart the source and an infinite ocean of mercy.—I will bless every place where a picture of My Heart shall be exposed and honored".

The most valuable is the 12th promise generally known as the "Great Promise".



Here it is as recollected from the writings of St. Mary Alacoque:

*"I promise thee in the infathomable mercy of My Heart that My omnipotent love will procure the grace of final penitence for all those who communicate on the nine successive First Fridays of the month. They will not die in My disfavor, or without having received their Sacraments, since My Divine Heart will be their sure refuge in the moments of their life".*

## CATHOLIC ACTION

We get credit for having a "marvelous organization". That is the usual phrase selected by friendly outsiders who wish to say something pleasant by the Catholic Church and by others not so friendly who wish to explain and discount our achievements. True, we have the organization and the numbers. But are we accomplishing what might be expected from 20 millions working in harmony under enlightened guidance? Were our spirit and courage worthy of our organization, were we in fact such a marvel of cohesion and cooperation as friends and enemies both believe us to be, we could recreate the social and moral atmosphere of this nations: we could, with the Holy Spirit, renew the face of the earth. And yet we have to lament that sin and crime and even degeneracy grow like cancers under our eyes and in spite of us. For example: we are as all the world knows, the greatest and perhaps the only organized enemy of divorce and birth control, yet these twin scourges have been sweeping unchecked across the country in the last two generations almost as if we did not exist, or—like the rest of the population—did not care. All our preaching and all our protests seem to have little or no effect. We keep our own people in line—to a degree—but is that all that can be demanded of a "marvelous organization" built by Divine Hands and directed by the ever present Holy Spirit?

Somewhere lately I read the phrase "the essentially revolutionary character of Christian religion." It's a good phrase, and if correctly understood it is true. Christianity has turned the world upside down and inside out a half a dozen times. Why not once again?

Catholic Action and Atheist Action
by—Rev. James M. Gillis

## DUTY BEFORE PLEASURE

A reporter for the London *Spectator*, loitering in a Lancashire town, saw a funeral procession file by, with a bag of golf clubs reposing atop the coffin in the hearse. To a native he observed:

"By George, that man must have been a golf maniac!"

"Must have been?" repeated the native. "He is! He's got a big match on this very afternoon. That is his wife's funeral."

# Metropolitan Yason Yunoszo Smogorzewski (1780-1788)

*Rev. M. Schudlo C.Ss.R.*

ON May 18, 1779 Leo Sheptytsky passed away and was succeeded by Yason Yunosza Smogorzewski (1780-1788). Yason was archbishop of Polotsk. Maximilian Rylo, bishop of Kholm, was another candidate, but King Stanislaw August preferred Yason to Rylo. The appointment of Smogorzewski was canonically illegal. The canons of our Church provided for the election of the Metropolitan by the local bishops. When elected, the new metropolitan was confirmed by the Pope and the king.

To give at least the appearance of a free election, Smogorzewski left Warsaw on March 6, 1780 and went to Siedlice to meet several bishops and prelates. They recognized his appointment made by the king. The absent bishops expressed their consent through letters. Even the Russian Empress, Catherine II, recognized him as the metropolitan of the Uniates living under Muscovite domination. She deprived him, however, of his Polotsk diocese and Russian citizenship, saying: "No one can serve two masters". It was a great hypocricy, for she herself behaved quite differently in the affairs concerning the dissidents living in the right bank Ukraine, Lithuania or Bielorus, which still belonged to the Polish crown.

In 1783 Catherine II assigned Victor Sadkowsky as archimandrite of Slutsk. Although he lived and worked in Poland, he remained a Russian citizen and was subject to the Holy Synod of Petersburg. The empress did not have right to name an archimandrite for a foreign country, but she did, knowing that king Stanislaus August was too weak to resist her prepotency.

During the same year, Sadkowsky recived a golden breast-cross from the Holy Synod as a reward for his zealous and somewhat successful activity among the Uniates. Sadkowsky was introduced into his office against the will of Prince Carl Radziwill who had the right of presentation for the archimandria of Slutsk.

On March 31, 1785 Sadkowsky was promoted by the Holy Synod and named by Catherine II as bishou coadjutor of the Orthodox Kievan metropolitan. He was to reside in the Slutsky dissident convent, because he was its archimandrite.

On the same day Catherine II published an Ukas on behalf of the dissidents of the Polish crown without consulting the Polish government. The Ukas made the following provisions: "We take the following measures for the benefit of the Greek Russian Church and the protection of our coreligionists in Poland: 1) There must be a coadjutor of the Kievan metropolitan. 2) He (the coadjutor) will be called bishop of Pereyaslav and Boryspol. He will reside in the Slutsk convent of which he will also be archimandrite. 3) He will receive 1200 rubels yearly. 4) Victor, archimandrite of Slutsk, will be consecrated at Kiev. 5) The Synod will issue the necessary arrangements" [10]).

King Stanislaw August resented Catherine's action. Unfortunately he was not courageous enough to protest. He asked the new dissident bishop to take the oath of loyalty to the Polish crown, which Sadkowsky refused to do without first consulting his imperial patroness. At last he yielded, and took an oath of allegiance according to a formula approved by the empress. Bishop Victor had served two masters. Stanislaw and Catherine, to whom he took an oath of loyalty before he was consecrated bishop at Kiev.

Metropolitan Smogorzewski assigned Maximilian Rylo as his successor to the diocese of Polotsk under Muscovite domination. Maximilian was named vicar of the Uniate metropolitan for all the Uniates living under the Russian empire. The latter, however, remembering his maltreatment and incarceration by the Muscovites at Berdychiv declined the appointment. All persuasions of the papal nuncio Giovanni Andrea Archetti (1784-1794), of the metropolitan and empress Maria Theresa proved useless. Maximilian Rylo did not trust the Muscovites and consequently did not accept the assignment, which naturally provoked the anger of Catherine II.

No Uniate bishop was sent to administer the Uniate diocese of Polotsk. In place of a bishop, Catherine II formed a consistory to rule this Uniate diocese. The Basilian archimandrite Heraclius Lisowsky was at its head.

In 1785 Maximilian Rylo became bishop of Peremysl in Western Ukraine. Theodosius Rostotsky took his place as bishop of Kholm. The Basilians tried to secure the diocese of Lviv for a Basilian monk after Sheptytsky's death. Maria Theresa rejected their demand and named a secular priest, Peter Bilansky. Metropolitan Smogorzewski recognized and consecrated him in 1781.

Although Nicholas Chubaty asserts that Metropolitan Smogorzewski was more a Pole than the Uniate metropolitan [11]), we must, however, give him credit for what he did for the Uniate Church as its metropolitan. "Smogorzewski", says Julian Pelesz, "worked like his predecessor for the improvement of the position of the secular clergy, taking care of its education. He tried, according to his abilities, to reward the merited men, which, after all, was a rare phenomenon" [12]).

The late Leo Sheptytsky asked Pope Clement XIV to reward the Lvovian canon Alexius Piasetsky. On May 5, 1770 the Pope replied with a Breve, permitting the canon to wear a cross on a golden chain upon his breast.

On July 13, 1784 at the request of Metropolitan Smogorzewski, Pope Pius VI granted the same privilege to thirty secular priests of various Uniate dioceses.

The Metropolitan sent a petition to the Pope asking him for the privilege of awarding deserving priests with a golden cross. The matter was submitted for the consideration of the Propaganda. On June 19, 1784 the Congregation of the Propaganda issued a decree whereby Metropolitan Smogorzewski and his successors received the right to award thirty prominent priests with a golden cross which they were permitted to carry always and everywhere [13]).

The awarded priests were granted the benefit of a privileged altar twice a week, plenary indulgence twice a year and at the moment of their death. On June 18, 1784, Pope

[10]) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 575-576.

[11]) N. Chubaty, Op. cit., p. 101.

[12]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 572.

[13]) Julian Pelesz, Op. cit., p. 573. De mortinis, P. I, Vol. IV, pp. 288-290.

Pius VI confirmed the privilege with a special Breve and on July 18, 1784 it was published. It aimed at promoting the zeal of the secular clergy on behalf of the Catholic religion.

Metropolitan Smogorzewsky labored for the strengthening of the Union among the Uniate people. In the meantime Catherine II and her dissident "missionaries" like Victor Sadkowski and others were zealously working for its destruction. On May 18, 1785 she informed the Polish government, through her Legation at Warsaw, that the Holy Synod of Petersburg gave Sadkowsky full jurisdiction over the churches, convents and Orthodox people of the Polish crown. She warned the king not to resist her by hindering the work of Sadkowsky. Dwelling under Muscovite protection, Sadkowsky began to work. At first he had only 94 churches. In 1787 their number was increased to 300 churches which were violently taken away from the Uniates.

The Polish patriots were aware of their decaying country and began to take serious measures for its restoration. They resolved to eliminate the Russian interference into the Polish affairs. An anonymous Polish author published a widely circulated book invoking the extermination of the Ukrainians.

A great consternation invaded the Uniates. George Konysky tried to profit by their distressful condition and sent them a circular letter urging the Ukrainians to submit to Russia in order to safeguard their Eastern Rite and nationality.

In 1789 the Poles of the right bank Ukraine were very uneasy when it was rumored that Gonta's son, under Muscovite inspiration, was preparing to massacre them in order to avenge the cruel death of his father. Great alarm broke out in the Ukrainian provinces of the Polish crown, especially in Volynia. In fact "unknown" individuals began to appear in the right bank Ukraine. Who were they? Muscovite spies or provocators? The Polish border guards took them for Muscovite emissaries to the Ukrainian people. The conviction that they were sent by Moscow to provoke another Haidamak uprising created a panic in the ranks of the Polish administration which resulted in dreadful arrests and repressions of the Ukrainians. "Not only Victor Sadkowsky with his vicar..., but many Ukrainian Uniate priests had been jailed..., tortured with various torments in order to snatch recognition from them that they had been commissioned by their superiors to conspire with Russia against Poland and stir up the Ukrainian people against the Polish government.

"They (the Poles) treated thus the Ukrainian laymen both Catholic and dissident; many of them died in prisons because of the famine, squalor and miseries.

"Special tribunals were instituted at Lutsk, Kremiants and Dubno which, due to false witnesses purposely organized, condemned to death some priests of the Lutsk diocese and many laymen" [24]).

Michael Harasiewicz declares that the false self-accusations were urged from the prisoners "by those who wished an argument for the Diet, pretending that the Ukrainians organized a sedition against the republic" [25]).

The diocese of Lutsk did not have at that time an energetic pastor to react aaginst these abuses and violences of the Polish patriots. Stephen Lewinsky was a weak pastor, unable to take resolute steps in order to stop the Polish vexations of the Uniate clergy and people. Instead, Peter Bilansky, bishop of Lviv and Kamenets employed his authority on behalf of his clergy. Many clergymen of his diocese were proved innocent and reinstated in their former offices.

Even Victor Sadkowsky was released from prison, for all the trials did not prove his conspiracy against Poland.

The Polish Diet (1788-1792), which held its deliberations for four years, resolved to examine the whole affair fraught with so many persecutions and vexations of the Ukrainian population. A special commission wass ent to the "dangerous" regions. It found no fault with the accused people. The prisoners were set free and thus ended the needless afflictions of our Church.

[24]) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 540-541.
[25]) Ibidem.

# BIOGRAPHY OF A SECULARIST

(CONTINUED FROM PAGE 64)

called, but she was unconscious when he arrived. He administered the sacraments, but he had to do so hurriedly. For the doctor (the same one who attended Trilly at her birth and at the birth of her children) was so busy trying to revive Trilly that he was unwilling to leave her alone or stop his ministrations even for a moment. The priest had to get in the anointing as best he could, slipping in the various signs of the cross on the senses of the patient behind the back of the doctor and the nurses. They were so terribly anxious to bring Trilly out of her unconsciousness. They were truly devoted to their science and to humanity. But Trilly died in spite of their best efforts. She never regained consciousness after the stroke.

A fashionable funeral was held from the parish church. A Solemn High Mass was sung. There was a mountain of flowers. Notices and pictures were carried in all the papers. Trilly's son was unable to attend his mother's funeral. He was in another city tending to the details of a giant merger of two large business firms. He could not get away. He sent a telegram of sympathy to his father. Trilly's daughter neither attended the funeral nor sent a telegram.

It is known what happened to Trilly after she died. Her body, inclosed in a really magnificent casket, went into the ground where the worms undoubtedly awaited it. As to herself, the papers will not be able to give an account of that until the end.

The beautiful house is closed now. Weeds are growing everywhere. And Trilly is quite forgotten. Except where nobody is forgotten and nobody dies.

(From *The Liguorian*)

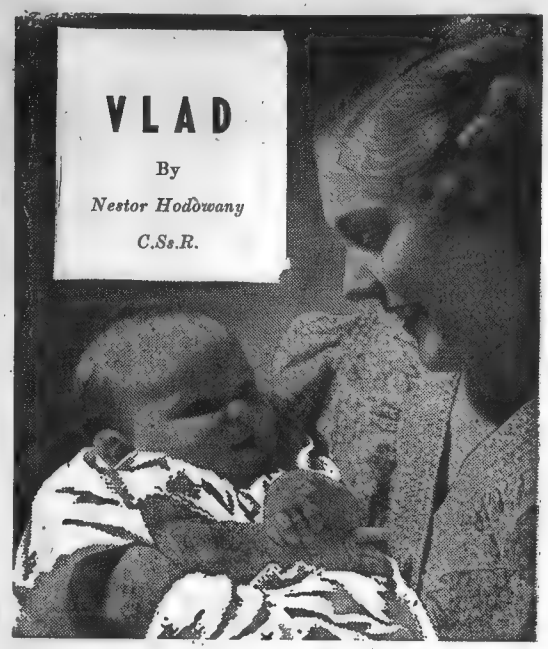

# VLAD

By

*Nestor Hodowany*

*C.Ss.R.*

WHEN Doctor Semchuk put into Marie Prokop's arms a fragrant little bundle topped by a wisp of black hair, she asked with her eyes the question her lips were afraid to form. Doctor Semchuk answered it with unction.

"Here's your son, Mrs. Prokop", he told her, "and a fine bouncing lad he is".

Marie Prokop caught her breath. Over her face came a radiance as from a light within.

"A son?" she gasped. "A son?"

"A son", the doctor laughed. "And from the looks of him, a boy to be proud of".

"A son!" Marie pronounced the words as if they were a prayer. Then the prayer itself rose to her lips.

"Thank God! Oh, I thank God!"

Doctor Semchuk nodded understandingly. He knew better than anyone else how deeply Marie Prokop's heart had been set on having a son. But he had no idea of the ecstasy of triumph that flooded her heart now. At three o'clock that day, Marie had been a well-poised and sensible woman. At four she was a transformed being. Previously her God, her husband John, and her five beautiful little girls had filled the world for her. Now John Prokop and his daughters were merely a pleasantly familiar background in it. She was already submerged in the son she had prayed for all her married life.

"When John came rushing home from work, happy over God's great gift to them both, he recognized the



extraordinary change in his wife.

"His name will be Vladimir, after the names of your father and mine", he told her. "We will call him Vlad for short".

"He's going to have an education —a university education. We will lay aside a couple of hundred dollars for it every year, whatever happens", they both agreed.

"Oh John, look at him, our Vladimir, our Vlad—the son we've waited for for nine years! He came to us at last, praised be God, and John, he'll be no factory worker. He'll be an educated man—a professional man. We'll see to it that he need not struggle through life like our parents and ourselves".

* * *

As the years passed, the girls grew and blossomed from childhood into womanhood. They were all pretty and attractive and soon after High School each pronounced her marriage vows in the little parish church of St. Nick's.

Vlad was ever the darling of the family. The remarkable thing about him was that all the parental care and sisterly affection which he enjoyed did not affect his character. Although he was as bright as a silver dollar, he worked hard at school and at home. He would take on paper routes and do odd chores to earn his own pocket money. His larger earnings he always turned over to his mother.

John and Marie saw their son grow and develop into a fine young man. He was tall and handsome with the waist and shoulders of an athlete. He graduated from High School at the head of his class. At the commencement exercises, he was chosen to deliver the valedictory address. Their hearts swelled with parental pride as they beheld him dressed in cap and gown.

"Look at him, John dear", whispered Marie to her husband, "Our son—our Vlad".

John Prokop pressed his wife's hand warmly as his watery eyes took in the form of his youngest child and his only son—his pride and joy.

"He'll be a great doctor or lawyer. He will have all the things that this world can offer", he whispered to his wife.

Vlad delivered a superb address. He was applauded again and again. Everyone predicted that he would go far, that he would have great success in whatever career he chose.

That very night, after the daughters with their husbands and children and all the relatives and friends had left the Prokop home, Vlad found himself alone with his parents. Taking their hands in his, he looked warmly and deeply into their eyes and said: "Mom dearest, Dad, I have a secret I want to share with you. I have never mentioned this to anyone but Father Demetrius, but I... I... I want to become a priest —a missionary".

Vlad noticed the surprized look his parents exchanged, so he quickly took up his explanation.

"It's not a decision which I made after undue deliberation. I have meditated and prayed over this for a long time. You see, Mom, I'm sure Christ wants me to be one of His priests. I hear Him calling me to His service. I never heard His call out loud, that's true, but for a long time now that call has been ringing in my heart. It never seems to stop, not even when I take in a dance or a movie or a date. I love life and the things that appeal to youth, you know that, dearest ones, but I feel that Our Lord will give them back to me a hundredfold".

Vlad noticed that his mother was shedding silent tears. His father's eyes were wet too. He took them in his strong arms affectionately and turned them to the beautiful picture

of the Good Shepherd which adorned the Prokop living room and said: "Look at Our Lord. If I felt that He was calling me to be one of His that I couldymtalsu
priestly shepherds, do you think that I could be happy in any other walk of life. Would you want me to turn Him down? If I refuse to be His missionary, who will teach, pray for and comfort and console those who, in His Providence, are to be cared by me? You have always been devoted Greek Catholics, Mom, Dad. You have always given generously and wholeheartedly when your pastor appealed for funds for the church. But when Father Demetrius dies, when all our older priests go to their eternal reward, who will be the future pastors of our people here in Canada and the U.S. if fellows like myself turn down God's invitation to be His priests? I want to do something great for God and our people. I want to give myself, what talents I have,—my whole life for the service of God and the salvation of immortal souls. Don't you think it is a great vocation, dearest ones?"

Noticing that his mother's eyes were still wet Vlad continued: "Don't cry, Mother. You may think that you will lose me if I become a missionary. You won't, Mom. I will be yours—always. You and Dad will have my undivided love and affection. You will be ever in my heart. A priest loves his parents and his brothers and sisters more than anyone, and they have first place in his Masses and prayers. You won't lose me, dearest ones. Nay, you will have me with you always".

Mrs. Prokop took her son's head in her hands, kissed him tenderly and whispered softly. "Vlad dearest, our darling Vlad. Your father and I thought that you would become a great doctor or lawyer. We dreamt that you would someday have a wonderful family of your own, a beautiful home and all the comforts of life. But if God has chosen you to be one of His priests, His faithful servant, go my dear. Go and serve Him faithfully, loyally. May our Blessed Mother be with you always to protect and guide you my son, our dearest Vlad".

---

## SOME THINGS TO DO

1. Resolve that for the future you will make all your good actions count for heaven. You can do this by being in the state of grace and offering all you do to God out of love for Him. Learn the following form of the Morning Offering and say it each day.

O Jesus, through the Immaculate Heart of Mary, I offer Thee all my thoughts, words, and actions of this day, for all the intentions of Thy Sacred Heart, in union with the Holy Sacrifice of the Mass throughout the world, in reparation for all my sins, for the intentions of all our associates, and for the intention of this month.

2. Plan what you can do for others this week—offer prayers for parents, pastors, teachers, and the souls in purgatory; do some kind act for others. Do not let a day pass without performing some work of mercy, spiritual or corporal.

3. Continue to say the Rosary each day of the year. Make it a Family Rosary if possible. That means two or more of the family recite the Rosary aloud together.

# Bible Alone Can't Be Whole Rule of Faith Left by Christ

IN ADDITION to the Bible, we must believe Tradition which is composed of the revealed truths which the Apostles preached, but did not commit to writing.

St. Paul, therefore, exhorts the first Christians by saying: "Therefore, brethren, stand fast: and *hold the traditions* which you have learned, whether *by word* or by our Epistle" (IIThess. II 14).

*Apostles Commissioned to Preach Not write*

Have not, then the Apostles written all that Jesus Christ has taught? The Apostles have not even written all that Jesus done, far less all that He has taught; for Christ did not commission them to *write*, but to *preach* His doctrine (Mark XVI, 15; Matt. XXVIII, 19).

"Many other signs also did Jesus in the sight of His disciples, which are not written in this book" (John XX, 30).

The Bible does not contain the entire revelation of God. The Bible nowhere tells us how many divine books there are, and which they are; if we did not know this for certain from Tradition, we should not even have a Bible.

The Bible does not, in doubtful passages, decide upon the true meaning of its words; therefore, all sects have always appealed to the Bible, in order to prove their contradictory doctrines, and each one of them pretended to have hit on its true meaning.

If we would consult the Bible *only*, without Tradition, we ought to refrain ourselves from things strangled, and from blood (Acts XV, 20); moreover, we ought, with the Anabaptists, to let little children, who are incapable of being instructed, die without Baptism, since according to the mere words of the text Christ has commanded first to teach, and then to baptize (Matt. XXVII, 19). Elsewhere, however, texts imply the necessity of infant Baptism, and the Church has always practiced it.

The unwritten doctrine of the Apostles is called Tradition—that is, a handing down—because, since the times of the Apostles, it has, without interruption, been handed down in the Catholic Church from generation to generation.

"And the things which thou hast heard of me by many witnesses, the same commend to faithful men, who shall be fit to teach others also" (II Tim. II, 2).

The teachings of Tradition are contained chiefly in the Decrees of the Councils, in the writings of the holy Fathers, in the Acts of the Holy See, and in the words and usages of the Sacred Liturgy.

We must believe Tradition as well as the Holy Scripture because Tradition is revealed by God just as well as what is contained in Holy Scripture.

We learn the true meaning of Tradition from the Church alone, because she alone has received from God the authority and the guidance necessary to interpret infallibly all the doctrine that He has revealed, whether in Holy Scriptures or in Tradition.

The cardinal principle of the Protestant Reformation, that the Bible being the sole rule of faith, each man has the right to base his beliefs and practice on the meaning he chooses to give to the Bible's

teaching, is known as "private interpretation."

*Insufficiency of Private Interpretation*

Its insufficiency is clear from four considerations:

1. The impossibility of practicing it during Apostolic times when the New Testament was non-existent and faith had to come by hearing (Rom. X, 17; I Thess. II, 17);

2. The incompatibility of private interpretation with faith, the former being a proud act of judgment, the latter a humble act of submission:

3. The incapacity of many to read or study, or at least, to form a true judgment on such difficult matters (II Pet. III, 16);

4. The paramount influence of prejudice and environment, rendering it impossible for many to form a truly private interpretation.

Historically, the impracticability of private interpretation has been implicitly admitted by Protestants in every Confession of Faith, in their acquiescence in definite forms of church government, and in the establishment of state religions.

Our Church affirms that all Scripture is the word of God, but at the same time it maintains that there is an unwritten word of God over and above Scripture.

Just as Catholics are bound to defend the authority of the Bible against the new school of Protestants who have come to treat it as an ordinary book, so they are compelled to withstand that Protestant exaggeration, on the other side, according to which the word of God is contained in Scripture and in Scripture alone.

The word of God (so the Council of Trent teaches) is contained both in the Bible and in Apostolic Tradition, and it is the duty of a Christian to receive the one and the other with equal veneration and respect.

The whole history and the whole structure of the New Testament witness to the truth and reasonableness of the Catholic view. If Our Lord had meant His Church to be guided by a book and by a book alone, He would have taken care that Christians should be at once provided with sacred books. As a matter of fact He did nothing of the kind. He refers those who were to embrace His doctrine not to a book, but to the living voice of His Apostles and of His Church. "He who heareth you," He said to the Apostles, "heareth me."

For 20 years after Our Lord's Ascension, not a single book of the New Testament were issued, and all that time no Christian could appeal, as many Protestants do now, to the Bible and the Bible only, for the simple reason that the New Testament did not exist, and the faithful were evidently called upon to believe many truths for which no strict and cogent proofs could be brought from the pages of the Jewish Scriptures.

Further, when the writings of the New Testamen were issued, they appeared one by one, in order to meet special exigencies, nor is the least hint given that the Apostles or their disciples provided that their writings should contain the whole Christian truth.

*Did not intend to Give Full Doctrine*

St. Paul wrote to various churches in order to give them instruction on particular points, and in order to preserve them from moral and doctrinal errors to which they were exposed at the moment. Far from professing to communicate the whole circle of doctrine in a written form, he exhorts his converts, in one of his earliest Epistles, to "hold the traditions which" they "had learned, whether by word or by" his "Epistles;" a few years later he praises the Corinthians for keeping the traditions as he delivered them, and toward the close of his life he warns St. Timothy to keep the "deposit" of the faith without a syllable to imply that this deposit had all been committed to writing.

The Christians who lived nearest to Apostolic times believed, as the Apostles themselves had done, that Scripture is a source, but by no means the only source of Christian doctrine. Tertullian constantly appeals to the Tradition of the Apostolic Churches.

# "NO MORE RUSSIANS"

By Billy Rose

I HAVE been intrigued by the work of Nostradamus, the astrologer and all-around seer, who set down hundreds of astonishing prophecies in the 16th century, many of which have come true. It has aways been my wise-guy belief, however, that the old Nosty was a lot more lucky than psychic and that soothsaying was essentially so much succotash.

The other night, though, I read a rough translation of a book published in Paris in 1883, the work of a Frenchman named Albert Robida, which shook up my smugness. The book is called "La Vingtieme Siecle," meaning in our lingo, "The Twentieth Century," and I think there's a pretty penny waiting for the first publisher who puts out a good English translation.

Let me give you a random dozen of Mons. Robida's predictions which have already come to pass:

1. Television—pretty much in detail. (He called it the telephonoschope.")

2. The Bolshevik Revolution in 1918. (He missed it by two years.)

3. Color photography.

4. High fidelity sound equipment.

5. Movies and the large screen.

6. The re-entry of the Jews into Jerusalem.

7. Scientific rainmaking — and snowmaking. (See recent dispatches from Vermount.)

8. House you can crank around to face the sun. (They're now on our drawing boards.)

9. Pocket books and digest magazines. (He called them "concentrated classics.")

10. Lady cops and lady barristers.

11. Automats and self-service restaurants.

12. Supersonic travel.

For good measure, the French forecaster threw in the modern skyscraper, subways, women's suffrage, radio, submarines, tape recorders and germ warfare.

So much for what has come to pass.

As for the future, Robida, peering into his glass of absinthe, fore-

sees a long list of synthetic foods and artificial stomachs to digest them. In a lighter vein, he blueprints "a theater in multiple languages" in which the same melodrama will simultaneously be enacted on many levels and in many different languages. (I suppose he could be referring to the UN.)

Toward the end of the 20th century, the Frenchman predicts the discovery of the "Bacillus of Health," a super-germ which will destroy all man-killing germs. But he warns us not to exult—before the world will get to profit by this development, it will engage in large-scale germ warfare and wipe out most of its then-existing population.

Robida's predictions for Russia late in the 20th century are even more dismal. He foresees a grand finale to Communism which he describes as "the last act of the Nihilist tragedy." As he thumbnails it, an underground organization will plant a network of mines across Russia, composed of "a new substance" which will combine the full destructive potentials of electricity and air. These mines, when they are exploded, will reduce most of Russia to one immense crater, as a result of which the North Baltic Seas will break through and flood the steppes.

In his quiet fatalistic way, Robida concludes this prediction with the line, "Their will be no more Nihilists, but also there will be no more Russians..."

Albert Robida, in his book, of course, doesn't quite bat 100 percent. His prediction average, however, is a startling one. And, as the saying goes, it's enough to give one pause. Not enough, perhaps, to make a Broadway wise guy shut up and shop and buy himself a small cave in Arizona. Enough, however, to make him wonder whether the ragbag fortune tellers who used to work for him weren't a lot smarter than he thought they were.

Dear Father Schudlo,

I sent for the book you asked me to and found it to be very interesting. "Shall I Be A Nun" covered all of the questions that I had about the life of a Nun or Sister.

Dorothy was on the bus with me the other day and we were talking about the Mission. I don't think that Church has ever meant as much to me as it does now. Because of you my whole view of life has changed. I shall always pray to God to have you and all of the many missionaries keep up your wonderful work and to bless you.

I'm still going to school so I have a lot of time to decide on my vocation. If "life's path" leads me to the convent, I shall forever be grateful to you.

Yours in Christ,
Catherine

---

The true value of horse sense is clearly shown by the fact that the horse was afraid of the automobile during the period when pedestrians were laughing at it.

---

# OPEN LETTER TO UKRAINIAN YOUNG MEN

Dear Friend,

I'M a young Ukrainian priest, ordained in May of last year and now completing my studies at St. Mary's, in Meadowvale. In June, I will receive my appointment. I will be sent to work among our people in Canada or elsewhere. My boyhood dream has come true, and my only wish now is to serve my God to the utmost and attract others into His service.

These last few words explain the purpose of this letter. In the name of Mary Immaculate, Whose Marian Year we are now celebrating. I ask you to give serious reflection to the crying need of vocations to the priesthood and religious life among our Ukrainian youth.

Consider the fact that less than half of Ukrainian priests in Canada are Canadian born. This means that till now we've been leaning heavily on our old country priests for spiritual support. Since we can no longer depend on Europe for help, it is imperative that our own Canadian boys fill in the gap. Even now we are seriously handicapped. My own Congregation for instance is constantly obliged to turn down missions and retreats through the lack of priests. Our Sisterhoods are also desperately in need of vocations. We may indeed point with pride to some of the things we have accomplished during our sixty years in Canada, but our exulting will be short-lived if we fail to provide for the future.

Why is it, then, that we have so few vocations? Is it because God does not extend His loving invitation to our Ukrainian boys and girls? Does He love us less than He does others? Of course not!

God loves all as only a God can love, and He sends as many vocations as are needed. Many, then, must have heard the precious invitation of Our Lord, but all too few have heeded it. Why is it that so many have heard His call, turned a deaf ear. Instead of following Our Divine Savior, as did Peter and John and the rest, they gave Him the "cold shoulder". Like the young man in the Gospel, they counted the cost and it was too much.

Will you be one of these? Think it over seriously and honestly. Try to realize the awful fact that our people need you more than all the pleasures of this world are worth. Think of your soul and the immortal souls of others. "What doth it profit a man if he gain the whole world and suffer the loss of his soul," —and the loss of the many souls whose salvation depended on him? For the frustration of a single vocation may mean eternal punishment for hundreds of souls.

So think twice when you chose your state of life. St. Alphonsus says that "in the world this doctrine of vocation is not much considered by some people. They think that it is all the same whether they live in the state to which God calls them, or in that which they choose of their own inclinations; and, therefore, so many live bad lives and damn themselves." There are two basic truths of our religion that should guide you in selecting your state of life. First, as a creature of God, endowed with an intellect and will, you owe Him the best service possible. This means that God made you not without a purpose, but that you know and love Him with all your might in this world, and be forever happy with Him in the next. Lest this principle lead to a sort of spiritual selfishness, (thinking exclusively of your own spiritual needs) there is another which you must continually have before you. You must help the other fellow know and love God in this world, and to attain his eternal salvation. Christ said: "Love your Neighbor as yourself." Hence the saying, "a Christian is one to whom God has entrusted his fellowmen." A noted critic, John Mason Brown, expressed himself in the following manner with regard to the joy of serving and helping others: "...no one, I am convinced, can be happy who lives only for himself. The joy of living comes from immersion in something that we know to be bigger, better, more enduring and worthier than we are." And what can be more worthy and enduring than the eternal salvation of your brother?

Perhaps you are now wondering whether or not Christ is calling you into His service. If you are waiting for an angel to appear and assure you that God wants you to be His priest, or nun, I dare say you will ever know. Nor is it probable that a thunderbolt or some strange miracle will open the way for you. All you can expect are four very ordinary signs: 1) necessary talent (sufficient intellingence), 2) physical strength (ordinary good health), 3) the right intention to serve God and 4) the willingness to bear cheerfully all the hardships and privations which a vocation to the higher life may demand. If you have these, you're all set. But maybe it's that last requirement that kind of worries you. Is there any walk of life that has not its burdens and restraints? No one will deny, I'm sure, that it takes real effort and patience to make a successful marriage. What worthy thing was ever accomplished without a special effort, let alone the fact that no one goes through life without suffering. You must place your trust in God and say with St. Paul: " I can do all things in Him that strengthens me."

It is needless to say that prayer is the greatest source of help in selecting ones vocation. You need light and generosity to make the necessary step. So pray, pray and pray again that you don't make a mistake.

I tried to make you understand that our people need you, that it is in your power—and even your duty —to help them. The opportunity is yours. You can take it or leave it. But please, first weigh the consequences of your choice.

I conclude with the beautiful words of St. Therese of Liseaux, universal patron of missionaries: "Let us work together for the salvation of souls! We have but one day of this life to save them, and so give Our Lord a proof of our love! Tomorrow will be eternity, then Jesus will reward you a hundredfold."

Sincerely yours, in Christ and His Blessed Mother,

FR. Y. DYBKA, C.Ss.R.

# "EHEU, FUGACES.."

*Father Nestor C.Ss.R.*

THE POET Horace caught by the swift passage of time began one of his well remembered odes with the words "Eheu, fugaces...labuntur anni..." Alas, the fleeting years slip by.

Another school year, another bead in the rosary of students lives is slipping by. For many this will be the final year of their high school days. How quickly those days have passed, never to be relived.

Our High Schools give students four or five years to develope their talents and abilities. The educational and formative process will be inevitable if the students apply themselves conscientiously and industriously during those short years. True education is what a student will be after he or she has forgoten all they have learned in the classroom. Therefore, a student must by steady application, by thoroughness and tenacity of purpose, mould his mind and character to a discipline. They can take this away with them when they face life on their own. Our young men and women must develope an aptitude for thought, for disciplined reasoning. That is what spells education. The greatest student ailment of our days is the failure to grasp this point thus the consequent indifference in the approach to class and study. Good education depends on good mental habits, and habits grow out of the repitition of the same acts. Thus, the most important element in a high school education becomes one's unflinching attention to the daily round of duties—classes, home study, reading, self mastery.

If all this can be accomplished within a Christian framework, with a firm grasp on the Catholic way of life, with a deep attention to Faith and all its imports, then you have a Catholic student. Christ must be at the centre of Catholic education. Christ must be its Heart. Pope Pius XI said the same thing this way: "The proper and immediate end of Christian education is to form Christ Himself in those regenerated by baptism—the product of Christian education is the supernatural man who thinks, judges and acts constantly in accordance wih right reason, illumined by the supernatural light of the example and teaching of Christ".

In Yorkton, Saskatchewan exist St. Joseph's College and Sacred Heart Academy. These educational institutions, conducted by the Brothers of Christian Schools and the of these exercises. Four years, cerlate were founded for the purpose of affording our Ukrainian boys and girls the privilege of such a Catholic education.

Countless young men and women have left the walls of these schools to face new walks of life, carrying with them something of the spirit they absorbed in their years at St. Joseph's College and Sacred Heart Academy. Some of them have developed together for four years while others formed more recent friendships. Whatever their duration, these friendships, enjoyed and protected in a place where spiritual values count, have been

a cherished value in the students lives, a value which shall remain.

On Sunday, May 23rd, St. Joseph's College and Sacred Heart Academy held their Annual Commencement Exercises. For twenty-three young women and thirty-two young men the accumulated force and power of suggestion of four years was concentrated into the time of these exercises. Fouryears, certainly the most significant in many of their lives, have been aimed at fulfilling and deepening their divine Sonship, and which have passed under the tremendously important words "Catholic Education".

Behind these words looms a vast and sweeping tradition. St. Joseph's College and Sacred Heart Academy have opened it for their students. Within the tradition of Western civilization lies the divine mystery of Bethlehem, the turbulence of Calvary, the monuments of culture built in ancient Greece and Rome. St. Joseph's and Sacred Heart have opened all this to their graduands. These young men and women have been shown Truth in all its immense, infinite richness. Down through the centuries It has warred against error and godless man. And now, and always, it repeats its constant challenging refrain: no man can be truly perfect unless he be a brother of Christ. The good Brothers and the devoted Sisters have always tried to make their students more Christlike. If the ideals have not all been completely realized, the efforts of these religious will not be held responsible.

Graduands of St. Joseph's College and Sacred Heart Academy: before you lies the whole world like the vast Pacific: golden, immense, seething. Before you — thoughts that wander through eternity. And sanctifying, elevating it all is your Faith. Godspeed in your new walks of life. Carry with you the crusading spirit you have absorbed in your years at St. Joe's and Sacred Heart. Be faithful to Him Who gave His life for four happiness. Pray to Her whose Marian Year it is, that she guide and protect you always. Be loyal to your Alma Maters and all they stand for—Віра, Наука Знання.

SURSUM CORDA!

A young direct mail enthusiast decided to court his girl by letter. He mailed her a proposal—by special delivery—every day for 65 days. On the 66th day, the girl married the postman.

"What happened to your finger?"

"Oh, I just went across the street to pick up some cigarettes, and some clumsy fool stepped on my hand."

Wife: "Darling, what was the first thing about me that attracted you?"
Hubby: "You had your mouth shut."

The two most common kinds of lies being told in the world today are little white ones and big Red ones.

# A GRAD'S FAREWELL

The following is a valedictory address delivered by Helen Komaryk at the annual Commencement Exercises of St. Joseph's College and Sacred Heart Academy, Yorkton, Sask.

VERY Reverend Father Malanchuk, Very Reverend and Reverend Fathers, Reverend Sisters and Brothers, Beloved Parents, Friends, and dear classmates.

We have come to the parting of the ways.

Dear classmates, we stand now on the threshold of a new world. Behind us, to the very horizon of our young lives, stretches the world we have known as children and youthful students—the world of childish play and irresponsibility —the period of our reliance on the guidance of parents and teachers. Before us, and beyond the horizon stretches the future, the world of men and women—the world of work and struggle—the world of duties and responsibilities. We have outlived our days of girlhood. From today on we are women.

Standing here at the threshold, facing the road that leads into the world of grim reality, we feel on our shoulders the firm hands of our parents as they encourage us on our way. Good, beloved parents! As in the past, so today you stand with us, hopefully trusting that we shall succeed in being worthy of you. You have given all that you could for our welfare and happiness. Dear mothers and fathers, we thank you humbly and sincerely for your sacrifices, for your saintly wisdom and love that gave us the best education that you, as Catholic parents could give us—a Catholic education. We pledge ourselves to be ever grateful for what you have done, and to be ever your worthy daughters—a credit to your good name and efforts. Only the good God can amply reward you for all your sacrifices.

We look again at the path before us, and, while we gaze, with tremours of fear threatening to shake the foundations of our courage—we feel the comforting and assuring touch of other hands—the hands of our beloved teachers and guides during our days at Sacred Heart Academy—the Reverend Fathers of St. Mary's Parish and the Reverend Sisters who have been our daily teachers. "Go," they urge us. "Go forward into the life for which we have endeavoured to prepare you. Go, dear students, whom we have equipped with the sword of prayer, the shield of self-denial, the armour of the Holy Faith, the charger of Hope, and the courage and zeal of the Love of God. Go forward, under the all powerful protection of the Immaculate Mother of God."

Yes, dear teachers—Very Reverend Fathers of St. Mary's and beloved Sisters of Sacred Heart Academy, you have equipped us well. You have given us tools for the work ahead. You have strived to nurture in us the life-giving breath of sanctifying grace breathed into us on the day of our Baptism.

Reverend Fathers, through the channels of the Holy Sacraments, by the Holy Mass and the inspired words of God which you have uttered, the waters of Divine Grace have flooded over our souls—grant-

ing us spiritual life and strength. Dear Sisters, through your sublime examples of holy living and patient teaching of the truth of religion, the arts and science, you have prepared us for the good life on earth for the gaining of life eternal. Dear teachers—teachers according to the Heart of Christ—we offer our fervent "Thank You!" God grant that we may never disappoint you in the great hopes you have placed in us!

Classmates — the road beckons. Whither, and how shall we go? How shall we fare on that highway of life stretching out to eternity? Dear fellow-graduates—look. Just beyond this point where our road is yet one path—it suddenly branches out into three devious ways. Once we have left this threshold, shielded by the protection and guidance of our beloved teachers, on which one of the three parting ways shall we venture?

Graduates of Sacred Heart Academy, shall we be disloyal enough to take the road on the extreme left—the way of life entirely opposed to the Catholic teachings we have imbibed at Sacred Heart Academy? Shall we travel through life in utter disregard of the Commandments of God and the Church? Shall we, for a passing pleasure or comfort, turn our backs on what we know to be holy and right, and betray our Church, our Parents, our school, — betray our own souls? Dear Graddates—to suppose such a thing seems preposterous—however, it is possible. Yet we must not—we dare not—like Judas—betray Christ whom we have learned to love during our sojourn with Him at Sacred Heart Academy.

Graduates of 1954—there is a middle branch of the road before us. Look! On it we find many of our fellow-Catholics. Look, as they, travelling down this road, with one hand bring sacrifice to God and with false lips seem to praise Him —while with the other hand and in their hearts they bring sacrifice to the world and its un-Christian ideals. They are Catholics who, like we, might have had the solid Christian teaching which we obtained. Yet, for fear of being scorned, for fear of losing the favour of the mighty of this world—they have abandoned what is truly the Catholic spirit in their homes, social gatherings, business, and in their attitudes toward the sanctity of marriage and family life. These are the mediocre—the Catholics in name only—travelling down the road of mediocrity—the comfortable way to heaven. Classmates—are we going to choose this middle road? Again—we must not. We must not become degraded specimens of Catholic womanhood, living as Catholics of mediocrity. If we do—we shall be traitors to Sacred Heart Academy.

Fellow-graduates — there is a third road—and the only road on which to direct our way to eternity. In "The Imitation of Christ," St. Thomas a Kempis states:

"Without the Way, there is no going,
Without the Truth, there is no knowing;
Without the Life, there is no living."

Who or what are the Way, the Truth and the Life? Classmates, you have heard and read these words before. In St. Mary's Church here in Yorkton, where we have prayed and sung so often in the past four years—is the picture of Christ the King. Bearing His Cross, He holds a book on the pages of which are written in Ukrainian the words "I am the Way, and the Truth, and the Life."

Dear clasmates—here at Sacred Heart Academy—Christ—through the Reverend Fathers and Sisters —has equipped us with His Life and His Truth. He has given Himself to us—He has been our true Teacher. Now He beckons to us to follow Him—to travel on His road—for only His way is sure and safe. Only His way is the true way—for it leads to the only true joy and peace in this world and the next. By our lives lived in close companionship with Christ we shall show our faithfulness to His Church. By being unafraid to behave as true Catholics everywhere and with everybody—even with ourselves—we shall be loyal to our Alma Mater. For, in the world which faces us—there is no room for the unfaithful, the ungodly, the mediocre. If the world is to be saved from the perdition to which it is plunging—it shall not be by international conferences wherein there is no room for God—it shall not be industrial planning and economic programmes which provide only for earthly and physical needs. The world shall be saved only by the godliness and self-denial, by the prayers and good works of ordinary people like you and me. It will be saved by the might of great souls strong in the ideals of Christ —by souls that dare to be different because they dare to live as we were taught to live—as true Catholics in thought, word, and deed!

Dear Clasmates—we now start off on that road away from our Alma Mater. We are now young Catholic women equipped to live the life most like that of Christ. As we go along this one, best way, how shall we know that we are pleasing to the Heart of Christ? How shall we surmount the difficulties of a truly Catholic life? There is a way.

Classmates—during all our days at Sacred Heart Academy, and especially in this Marian Year—we have always had placed before us the example of the One Perfect Woman——the Immaculate Mother of God. We have gazed on the beautiful soul of Mary most pure—we have studied her virtues and privileges—we have learned to love her. Over and over again we have dedicated ourseles to her. The Blessed Virgin Mary lived a life most perfectly like that of her Divine Son. Therefore—as we begin our life's journey on the only road our education and conscience allow us to choose—let us be other Marys. She goes before us as our model of Ideal Womanhood. Like her, let us be pure, humble, prayerful and patient, ever devoted to God and His Will. Then, just as she merited to bring Christ into the world—we shall bring Christ into our surrounding, into the lives of all that shall come into contact with us. And—with the powerful Mother of God as our Protectress and Help, what need we fear? With Mary Immaculate at our side—all hell itself shall be powerless against us!

Classmates—graduating class of '54—we are on our way.

Farewell, beloved Sacred Heart Academy!

Farewell, beloved teachers! We take with us all the good that you have given us.

Sursum Corda We lift our hearts in prayer.

Sursum Corda! O Heart of Jesus fair!

We pray Thee, grant Thy bounteous gifts, Thy benedictions, too,
That we of Sacred Heart to Thee and her be ever true!

# MARIAN DAY FESTIVITY

AN unexpected crowd attended the Marian Day in Yorkton on May 29-30 despite the raw and unsettled weather. This Marian Day was sponsored by the Ukrainian Catholic Youth Organization in conjunction with the solemnities of the Marian Year held throughout the country.

On Saturday at 3:00 p.m. a long row of children and youth from the city as well as from Eastern Saskatchewan stood in line at St. Mary's hall waiting to be registered. Each person approached the registration table one by one and had his name written in the guest book and registration card. Here too, each person received information about accomodation and the Marian Day program. At 6.00 p.m. they were all welcomed to a hearty supper in the basement of St. Mary's hall.

The official opening of the Marian Day was held in St. Mary's Church at 7.00 p.m. Very Rev. Father John Bala, C.Ss.R., pastor, assisted by Rev. Fathers Stephen Harwanko, C.Ss.R., and Nestor Hodowany, C.Ss.R., as deacons and a group of acolytes, celebrated Moleben to the Blessed Virgin Mary. Very Rev Father Bala, C.Ss.R., also welcomed the guests to the Marian Day and delivered a special sermon on this occasion.

At 7.30 a.m. Sunday morning Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R., Vice-Provincial of the Ukrainian Redemptorists in Canada and U.S., celebrated Mass for the youth in St. Mary's Church, while Rev. Father Stephen Maslo, C.Ss.R. celebrated another Mass for the children at the same time in chapel. All participants received Holy Communion during Mass and listened to the beautiful sermons delivered on the occasion of the Marian Day. Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R., spoke on the subject "Mary Protectress of Christians", and insisted upon the duty of Christians to pray and render thanks to Her for the perpetual help they receive from Her. A solemn blessing of the Marian Banner took place after Mass. This ceremony was also performed by Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R. assisted by Rev. Father Demetrius Byblow, C.Ss.R. of Ituna, Sask. and Rev. Father Nestor Hodowany, C.Ss.R. This was followed by a communion breakfast at St. Mary's parish hall. At breakfast Rev. Father Stephen Maslo, C.Ss.R. lead the grace and delivered a short talk to all the guests near the end. After breakfast the children were entertained with games and music.

At the 9.00 o'clock Mass celebrated by S. J. Shawel, C.Ss.R. the guests were still coming to Communion and were later invited also to breakfast at the parish hall.

At the 10.30 Solemn High Mass, which was heard over CJGX, Very Rev. Father John Bala, C.Ss.R., offered the sacrifice for all the participants of the Marian Day as well as for those who were unable to attend due to difficult roads. At this Mass Very Rev. Fr. J. Bala, C.Ss.R. was assisted at the altar by Rev. Fr. D. Byblow, C.Ss. R. and Rev. Fr. N. Hodowany, C.Ss.R. as deacons. St. Mary's Choir sang the Mass under the capable direction of Mr. John Bonsal. In the sermon delivered to the



congregation and radio listeners, Very Rev. Fr. J. Bala, C.Ss.R., expressed the importance of prayer and devotion especially towards the Mother of God. A banquet was held in St. Mary's parish hall after Mass.

In the afternoon at. 2.00 p.m. the congregation gathered again at St. Mary's Church to recite the rosary.

The sermon preached immediately after the rosary by Rev. Fr. J. Bala C.Ss.R. depicted how the rosary, and especially the family rosary, benefits the Christians and helps them to receive numerous blessings from heaven and attain eternal happiness. This was followed by a blessing of Holy Sacrament and then everybody went to St. Mary's parish hall to attend a concert staged by the children and youth of Yorkton and surrounding districts.

Mr Andrew Novak, president of Ukr. Catholic Youth Club of Yorkton, welcomed all the guests and announced each item of the program. The first item called, "Tribute to Mary", was remarkably performed by the children of St. Mary's parish school. It consisted of a number of songs and recitations to Our Blessed Mother and during the performance a small group of children placed live roses at the foot of the statue of Our Holy Mother. Rev. Father Paul Maluga, C.Ss.R. then lead the audience in a public prayer for the intentions of the persecuted people.

"The Sun has Set" and "Blessed Mother Full of Grace" were beautifully sung by a group of girls of Ituna, dressed in Ukrainian Folk Costumes. A combined choir of students from SHA and SJC received a great applause from the public when they finished singing the song "Our Lady of Pochayew", under the direction of Mr. John Bonsal. The school boys from St. Mary's dressed as sailors marched beautifully to the rhythm of band music. A short speech delivered by Mr. Andrew Kindred, Ll.D., president of the Ukr. Catholic Brotherhood of Saskatchewan, was welcomed cheerfully and highly appreciated by everybody. The setting of the scene, "Beside the Gates of Grace" touched the hearts of all as they watched the Academy students impress the efficacy of prayer to the Blessed Virgin Mary. "O Renown Mother" and "Our Thoughts" sung by St. Joseph's College choir under the direction of Mr. John Bonsal terminated the first part of the concert. A short intermission followed this item.

The Sacred Heart Academy choir opened the second part of the Marian concert by singing two songs, "To Thy Feet" and "What shall I Call Thee", under the skilful direction of Rev. Sister Tarcisia. The Butterfly Dance performed by the little girls of St. Mary's school was very pleasing and received great applause. St. Mary's Parish Choir then sang two songs, "O Mary My Mother" and "Children of Ukraine, Let us Join Together", under the direction of Mr. John Bonsal. The most important scene of the program was the Living Image staged by the Academy students and children of St. Mary's school. It depicted Our Blessed Mother amoung clouds surrounded by angels, revealing Her Sacred Heart to the people as a remedy for the modern social illness. In the meantime the SHA Choir sang a hymn in honor of the Blessed Virgin Mary which deeply impressed the whole audience. Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R gave the concluding remarks and thanked everybody for making this Marian Concert a success. The concert was concluded by singing of the national hymn of Ukraine and God Save the Queen.

# BIOGRAPHY OF A SECULARIST

By D. F. Miller

THE BABY, a girl, was born of Catholic parents in a private non-sectarian hospital, and delivered by a learned doctor with a wide reputation who did not believe in the existence of God because he had never met God in his traveling around the world, or in the existence of the soul because he had never seen a soul in his surgical dissecting of the body. But he had fine manners and was exceedingly smart.

The baby's birth took place in a non-sectarian hospital and at the hands of a non-believing doctor because her parents considered it their right as Americans to select whatever hospital and doctor they wanted when the medical needs of the body demanded such services. A huge Catholic hospital stood but few blocks away from the non-sectarian hospital. Excellent doctors who believed in the existence of God and of the soul belonged to their parish and worked in the Catholic hospital. The rates in the Catholic hospital were lower than they were in the other. There was a priest in residence too who took care of the spiritual needs of the sick and the dying. Holy Communion was distributed every morning to those who desired it. None of these things, naturally, were offered in the non-sectarian hospital. Separation of church and hospital.

The baby was named Trilly after the leading character in a best-selling novel that was current at the time. Trilly in the novel was very beautiful, very worldly and very passionate. She made love or was made love to at least once every chapter. And the love was not the kind that asbestos would withstand. Before the account of her life came to an end (800 pages), she had been married three times. It was a tremendously popular book. Everybody read it. 2,000,000 copies were sold.

The priest was very narrow who did the baptizing. He refused to allow the name of Trilly to be used. He wanted to foist a common name like Mary upon the baby. Her parents gave in to him in order to prevent a scene. But their consent was only on the surface. Their child's name was Trilly, and that was all there was to it. Mary was forgotten the moment the last word and prayer were spoken. The party went home and had a cocktail party in honor or the occasion.

Trilly (our Trilly) was sent to a public school from the first grade to the last. Almost across the street from her house was a modern, well-run parochial school. The parochial school was not even considered when the time came to select a school. It was in the care of the sisters. Sisters were fine in their convents. But they were to conservative and pious to know how to take care of growing children. The public school was the great American, democratic institution. The priests of the parish were not talking to Trilly's parents when they said from the pulpit that it was a strict obligation binding the consciences of Catholics to send their children to a Catholic school. The words of the priests did not get inside of them. They were like writing on water.

In the public school the little girl learned how to weave baskets, add up sums and locate the various countries of the world. She also learned how to play the piano fairly well, to dance with some skill and to excell at various games to which



apparently she devouted much of her time in school. In the higher grades she learned the social graces, acquiring at the same time (at about the age of twelve) an intense interest in boys, which she cultivated with assiduity and perseverance. She was well instructed on whence babies come and all the attendant circumstances. She was well-informed on movie actors and band leaders.

In the due course of time Trilly entered a mixed marriage. (A mixed marriage is one between a Catholic and a non-Catholic.) A thousand invitations were sent out There were pictures on the society page of the daily paper. The best people in town were present at the ceremony which took place at high noon before one of the side altars of the parish church. The ceremony did not take very long. The priest again proved himself to be quite a boor. He refused to allow the harp that Trilly's parents had provided to play soft music in the sanctuary. They had to be content with the choir loft. He did not make too good an impression on the many non-Catholics who were present at the service. He did did not even wear a vestment. And Trilly's father had contributed large sums of money for the purchase of the precious vestments that the parish possessed. It was fortunate that they had decided against inviting the priest to the reception. He would have surely made the Catholics ashamed of the fact that they were Catholics.

A honeymoon to Europe followed the wedding. It lasted two months. The Pope was visited. Through the influence of powerful friends Tito was seen too. Both Trilly and her husband were disgusted with the Catholics whom they observed in Europe. These Catholics were for the most part pretty uncouth. They would rob the shoes off your feet if you did not keep an eye on them. And practically all of them were beggars. The churches, though, were beautiful. Trilly didn't have a chance to receive the sacraments while she was on her honeymoon. She did not want to inconvenience her husband. He told her that he was not opposed to her being a Catholic and even to her practicing her religion. But he did not want her to become fanatical over it. It would have disturbed him if she had gone running off to confession. Such an attitude is easy to understand.

The marriage produced two children, a boy and a girl. The doctor who had brought Trilly into the world warned her against having too many children. He told her that she was not strong. He said that he could very easily take care of it so that she would not have to worry in the future. He said that he could do this when the second child was born. No trouble at all. Trilly and her husband thought that the suggestion was a very good idea. They consented. There were no more children after that.

Even though a full time nurse was employed it was not easy to raise two children. Trilly was the object of much sympathy from her friends. They told her how wonderful it was that she should have two children. She was even prevailed upon to write an article entitled, "A Mother Speaks," in a national magazine. In the article she gave a minute account of how she spent each day. It was clear that she did not have a moment to herself. There were pictures in the magazine too of herself and her family. It was reported that ten thousand letters poured into the office of the national magazine during the succeeding week. Most of

the letters were full of praise for Trilly. Their writers said that they did not understand how she found the time to take care of two babies at the same time. One baby was a full time job. But two, it was wonderful. She also had two dogs.

Through the diligence and business acumen of her husband Trilly gradually accumulated a comfortable fortune. She supervised the building of an expensive home in the most exclusive suburb of the city. Colored people and asiatics were not allowed in this suburb. Only the best people lived there. She had a large car of her own, as did her husband and each of her children (when they became old enough to drive. She attended fashionable meetings and was active in civic and society projects. She won the award for the best dressed woman of her city.

Nor was she stingy with her money. There was not a drive in the city that she did not contribute to. She was particularly generous to the cancer, polio and arthritis people. Each year she gave a large donation to the political party to which her husband subscribed. She would have given more to her parish, but everytime she was asked to contribute, either she was building her new home or had just come back from abroad and was quite broke or was out of cash at the moment. She could hardly be blamed for this. It could happen to anybody. At any rate she felt that she had done more than her duty in making it possible for a new wing to be put onto the hospital in which she had been born. Rightly it was named after her and will be known forevermore as the Trilly Addition.

Trilly's son went to Harvard, after which he married a high Episcopalian girl in the high Episcopalian church. Trilly felt that she could hardly be criticized for this. After all, the boy had been brought up a Catholic. And the girl was such a sweet little thing. Very likely it would turn out right. Patience was the virtue that had to be practiced. Besides, the high Episcopalian Church was so much like the Catholic Church. Incense and everything. There was even an altar in the middle of the church with a light burning before it.

Both she and her husband attended the wedding and gave their son a handsome gift. Practically everybody in the city of any importance was on hand. The newspapers said that the affair could not have cost a penny less than $10,000. Nobody begrudged the $10,000. The two young people were such a fine-looking couple. Everybody loved them.

Trilly's daughter at one time wanted to be a nun. She got over that. She took her higher education at Vassar. After graduation she married a Communist. At least the government had pointed him out as a Communist. His picture had been in the paper. The marriage took place before a justice of the peace.

Her mother and father were not invited to the wedding which took place in New York. Nor did she return home afterwards. She dropped out of circulation completely. The last report that trickled home was to the effect that she was living in squalid quarters in the slum district of New York. It was whispered that she had become a Communist herself and was planning on going to Russia for a full course of indoctrination. Her mother and father disowned her and let it be known that they never wanted to see her again.

Trilly died. She was taken suddenly by a stroke. The priest was

(Continued on page 45)

Друкарня Голосу Спасителя
ДРУКУЄ
Часописи · Каталоги · Купони · Весільні запрошення
Памфлети · Календарі · Календарні листи · Базарові тикети
Книжки · Летючки · Коверти · Бізнесові форми
Молитовники · Грамоти · Обіжні листи · Стейтменти
ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ,
СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА
При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

НОВІ МОЛИТОВНИКИ

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ — COME TO ME– Молитовник для дітей та молоді в укр. і англ. мовах; стор. 128, папір добрий, окладинка м'ягка. Ціна 50с.

ЗМІСТ:—Щоденні молитви, Ранішні Молитви, Вечірні Молитви, Виїмки з Катехизму; Про Церкву, Почесття й Поради, Сповідь, Рятунок душі в небезпеці смерти; Св. Причастя; Молітви в часі Служби Божої; Служба Божа. — Holy Mass, Prayers for Mass, Morning Prayers, Evening Prayers, Prayers before confession, A short table of sins; Manner of making confession; Prayers before Holy Communion, Prayers after Holy Communion, Various Prayers, General Catechism, Church. — Тропарі й Кондаки денні, За всяке прошення; За усопших, Церковні Пісні, Коляди, Анг. Церковні пісні; Символ Віри.

ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ - CHILDREN'S FRIEND -Молитовник для Дітей в укр. і англ. мовах, стор. 64 на добрім папері, окладинка м'ягка. Ціна 25с.

ЗМІСТ:— Молитви щоденні, Молитви Ранішні, Молитви Вечірні, Виїмки з Катехизму, Сповідь, Святе Причастя, Служба Божа, Morning Prayers, Evening Prayers, Manner of making confession, Holy Communion, Various Prayers, General Catechism.

В замовленнях більшої скількости даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

IT PAYS TO SHOP at EATON'S

THE T. EATON Co CANADA LIMITED


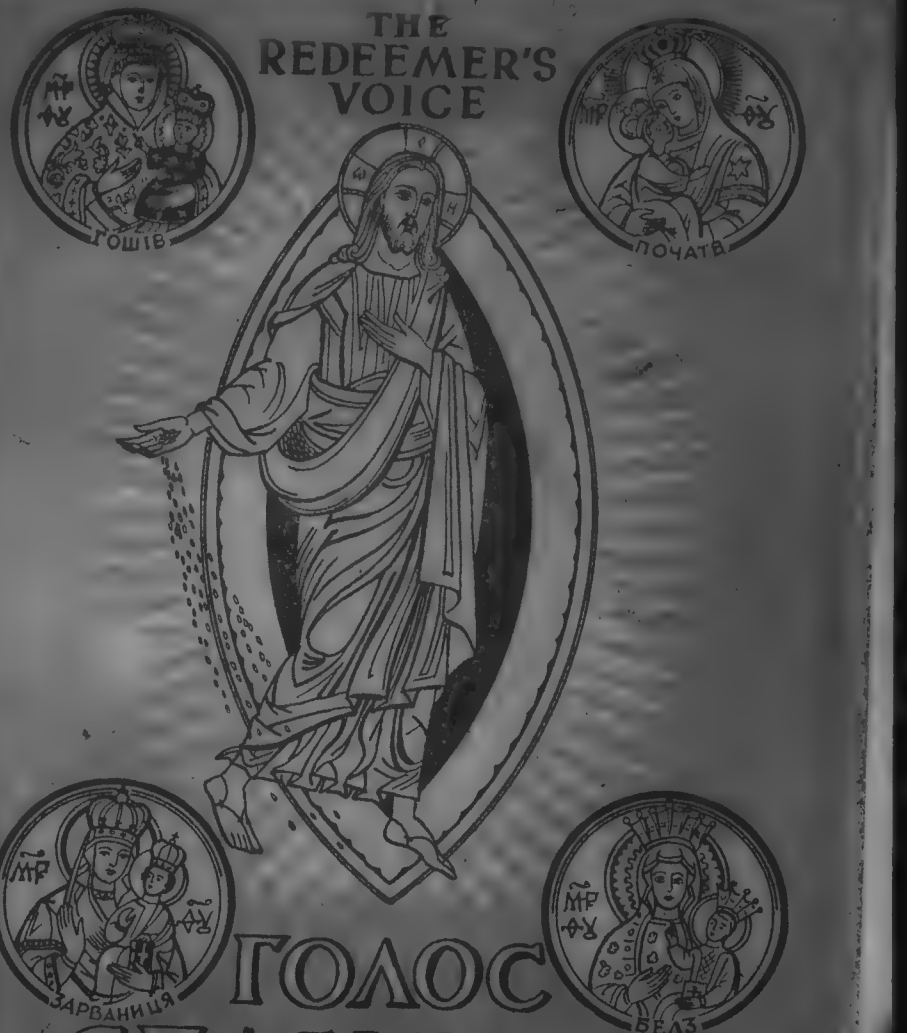


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ


UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ YORKTON, SASK. JULY—AUGUST, 1954

20¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Східня Літургія | о. М. Гринчишин ЧНІ | 1 |
| З Листів до Редакції | | 4 |
| Св. Верховний Апостол Петро як Папа | о. Вас. Максимець | 9 |
| Цілі Марійського Року | о. М. Щудло ЧНІ. | 11 |
| Як Слід Святкувати Марійський Рік | о. С. М. ЧНІ. | 14 |
| Прощай Світе | о. М. Щудло ЧНІ. | 17 |
| Розвій Католицьких Місій за Останніх 25 Років | о. С. Шавель ЧНІ. | 25 |
| Патріярх Свойого Роду | Христя Денисиха | 29 |
| Пресвята Євхаристія | Сестра Б-на ЧСВВ. | 31 |
| Легенда про Тернину | Ольга Цегельська | 33 |
| Сестра Тарзикія | | 35 |
| Хотів Би Ти Знати | | 38 |
| The Martyrdom of St. John the Baptist | | 39 |
| Kissing Games | | 40 |
| Special Indulgences of the Marian Year | | 41 |
| Metropolitan Theodosius Rostotosky | Rev. M. Schudlo CSSR. | 48 |
| A Good Confession | Merlin J. Donovan CSSR. | 45 |
| I'd Like to Know | | 46 |
| The First Pope | | 48 |
| What is The Devotion of First Friday? | | 52 |
| St. Alphonsus De Liguori Writes About Heaven | | 53 |
| On Getting Along with the Boss | | 54 |
| Our Lady of Perpetual Help | | 55 |
| Shall I Be a Nun? | Rev. M. Schudlo CSSR. | 58 |
| What Does our Church want from Our Children? | | 60 |
| Long Engagements | | 62 |

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1954

## Східня Літургія

о. М. Гринчишин ЧНІ.

КОЛИ Христос помер на Голгофті, не багато людей були свідками цеї важливої події. Була там Його Мати, Іван апостол і кроважадна товпа. Це була Година Темряви, як люди вбили свого Бога. Була це й Година Слави, година Відкуплення. Це був момент жертви. Від цієї хвилі все залежало.

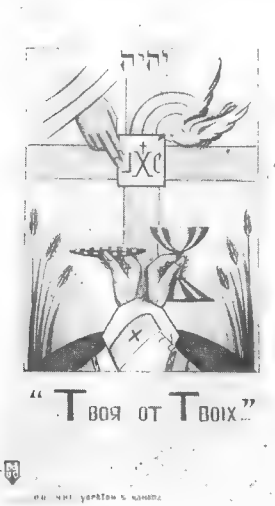


Тому, що мало бачили Його смерть, Христос хотів задержати цей момент, щоб він не минувся, не попав у забуття, навпаки, щоб усі могли користати з цеї спасенної хвилі. Попереднього дня Він навчав Своїх учнів, як мають це робити. В часі Тайної Вечері взяв Він хліб, поблагословив і дав учням, кажучи: "Прийміть і їжте, бо це Моє Тіло". Взяв до рук чашу: "Пийте з неї всі, це ж бо Моя Кров". Так поручив Він своїй Церкві часто це повтаряти. Ця церемонія була прообразом Христової смерти.

Так Спаситель хотів вчинити Свою смерть живою, дійсною й актуальною кожної хвилі через усі віки до кінця світу. Він хотів, щоб усі люди могли бачити, могли користати з цеї найважнішої хвилі в історії людства. Бажання Спасителя сповняється саме в Божественній Літургії. В Літургії знову відгравається ця Божественна драма. В кожній Службі Божій, по словам Папи Пія XII, Христос продовжує діло відкуплення, спасає людство.

Своєю смертю Бого-чоловік сплатив довг, що люди затягнули через гріх проти свого Сотворителя. Дар, що його Найвищий Архиєрей приніс свому Отцеві, був нічим іншим як Його власним життям—Його Тілом і Кров'ю, Божеством й человічеством. Це був найвищий акт Богопочитання. В Літургії робимо те саме, приносимо Богові той самий безконечний дар.

Ясна річ, отже, що Божественна Літургія, це щось надзвичайно велике, щось дуже важне. Тому не сміємо байдужно ставитись до цього важливого діла. Не сміємо уважати його за щось другорядне в нашому житті.

Слід приглянутись блище й подивитись, як Церква виконує це своє найважніше завдання і як приносить Богові цей дар і жертву. Треба нам обзнайомитись з Літургією, з яких церемоній вона складається, як вони слідують одна по другій.

Нашу Візантійсько-українську Літургію, як також і літургії інших обрядів, можемо поділити на шість частей. 1) Приготовлення, 2) Літургія Оглашенних, 3) Перенесення дарів, поцілунок мира й символ віри, 4) Анафора, 5) Отче Наш, підношення й ломання Агнця, 6) Причастя, благодарення й Отпуст.

В обряд приготовлення входять різні елементи. Перш за все священик відмовляє потихо деякі молитви перед іконостасом. Потім входить до святилища, цілує престіл, збирається та приготовляє хліб і вино й при тім відмовляє приписані молитви. Опісля священик з дияконом ідуть до престола й диякон обкаджує цілу церкву. Слідує "Благословенно Царство", мирна, ектенія й антифони.

Друга частина Божественної Літургії розпочинається врочистим входом зо Свою Євангелією. Це властивий початок Служби Божої, бо щойно тепер єпископ, якщо він є, входить до святилища. Проскомидії в перших віках християнства не було. В нашому обряді ця перша частина була остаточно усталена щойно в XIV віку.

По вході хор співає тропарі й Трисвятое,—пісню в честь Пресвятої Тройці, бо перша річ, що маємо робити в святилищі,—це ж прославляти Бога. Співають апостола й Євангелію. Ця частина напевно дістала свій почин в жидівському синагогальному обряді. Жиди бо переважно робили це в своїх божницях—читали й пояснювали Св. Письмо. Перші християни, що були жидами, впровадили це до свого "ламання хліба". Деякі східні обряди мають аж шість різних чтеній зо Старого й Нового Завіту. По Євангелії диякон співає сугубу (зложену, потрійну) ектенію та ектенію оглашенних.

З третьою частиною зачинаємо Службу Божу вірних. Тут головні церемонії—це перенесення Дарів на вівтар, поцілунок мира й "Вірую". В нашому обряді дуже урочисто, при співі та каджені переносять приготовлений Хліб і Вино до вівтаря. Це все відбувається як приготовлення до центральної частини Літургії—до анафори.

Словами "Горі імієм сердца" зачинається анафора тобто четверта частина Служби Божої, й кінчиться на "І даждь нам єдиними усти і єдиним сердцем славити і воспівати..." Зараз по "Горі імієм сердца" словами "Благодарім Господа" священик заохочує вірних дякувати Богові. Цим пригадує він нам найосновніший обов'язок людей супроти Бога—дякувати Йому, прославляти Його. Це ж саме головна ціль цілої Літургії. Саме слово Евхаристія означає подяку Богові. Тому священик зараз зачинає довшу молитву, в якій вичисляє різні прикмети Бога та численні добродійства, що ними Його безконечне милосердя нас обдарило. Дякуємо Йому за те, що нас сотворив, що воплотився ради нас, що нас відкупив, і за всі інші дари-ласки, знані і незнані нам.



Цю молитву переривае "Свят". Тоді священик продовжае слова подяки Богові, що так полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина за нього. Тепер священик оповідае, що сталось на Тайній Вечері, та робить те саме—благословить хліб, повтаряє слова Господні. Подібно чинить із чашою. В цій хвилі хліб і вино перемінюються в Тіло й Кров Спасителя. Зараз слідує дуже коротенька молитва, в якій споминае священик страсті й смерть Господню, бо і Тайна Вечера і Служба Божа це образ тої драми Божественної, в якій Христос віддав Своє життя за всіх людей. Тому священик підносить дискос і чашу з освяченим Хлібом і Вином і голосно кличе: "Твоя от Твоїх Тебі приносим о всіх і за вся". Хор співає короткі, але глибокі слова подякихвали: "Тебе поєм, Тебе благословим, Тебе благодарим...". Підчас цього співу священик взиває Св. Духа, щоб зійшов на нас і на Дари, щоб ці Дари вийшли на добро нашої душі й тіла.

Опісля співаємо "Достойно" на честь Богоматері. Священик споминае живих і мертвих.—Так зачинаємо п'яту частину Служби Божої, що має приготовити вірних до Св. Причастя. Тут треба звернути увагу головно на три речі: "Отче наш", "Святая Святим" і ломання Агнця. По Господній Молитві священик схиляе голову й відмовляе коротку молитву.

Ми прийшли вже до останньої частини Служби Божої. Священик відмовляе "Вірую, Господи", причащае самого себе, диякона й звертається з чашою до людей. Вірні принимають до своєї душі власного Сотворителя. За таку ж велику ласку треба подякувати Всемогучому Богові. Люди співають "Да ісполняться уста наша хваленія Твоєго, Господи...". Служба Божа скоро кінчиться. Священик виходить перед святилище й голосно відмовляе: "Благословляяй благословящія Тя, Господи...". Накінець благословить людей та творить отпуст і просить Христа, як правдивого Бога, щоб нас помилував і спас, бо Він добрий і человіколюбець.

Отак, ми коротенько перейшли деякі головніші частини Божественної Літургії. Як бачимо Евхаристійна Жертва зводиться до цього: приготовити, освятити та роздати Хліб і Напиток вічного життя. Та, щоб це краще нам подобалось, є там ще багато інших дуже гарних церемоній, що пригадують нам деякі важливіші правди віри чи факти-події Христового життя.

Коли ми так приглянемося блище до нашої Східньої Літургії, коли краще її зрозуміємо, тоді вона зовсім не буде видаватися довга та нудна. Навпаки: вона відкриє нам безмежні скарби свого духовного багатства—дасть нам правдивий корм для нашої душі. Божественна Літургія—це справді дорогоцінна перлина, але поки ми її не пізнали і не зрозуміли її вартости, доти не можемо вповні оцінити та відповідно використати її.

---

**УВАГА—Всі передплати Голосу Спасителя та платні за книжки просимо слати лише до Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні, Саск., а НЕ до Редактора в Нюарку.**

# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ**
**ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ**

### КАНОНІЗАЦІЯ ПІЯ X

Канонізація великого Папи Пія X сповнила радістю серця всіх католиків світу, особливо українців, вірних синів католицької Церкви, бо Пій X це великий приятель українців католиків.

Нераз виявив він свою любов до нашої Церкви та народу. Він надав нашому Митр. А. Шептицькому юриздикцію на цілу колишню царську імперію. Він дав нам першого єпископа в Канаді в особі Преосв. Н. Будки. Він дав нашим поселенцям в З'єднаних Штатах першого єпископа, Преосв. Сотера Ортинського, не зважаючи на превеликі труднощі та спротив "могутніх" цього світу.

Он чому зраділи українці, як почули, що Пій XII проголосив Святим Пія X-го.

29. V. почалась канонізаційна процесія. Я мав щастя йти в процесії поміж клиром. Був я одиноким, що мав на собі наш епітрахиль. Шкода, що наші священики, що пробувають в Римі або що прибули до Риму на канонізацію, не створили окремого гуртка, йдучи в процесії в наших епітрахилях.

Процесія була велична. Зразу йшли монахи різних Чинів. За ними ступали світські священики, єпископи та кардинали. Між єпископами були три наші Владики в супроводі двох священиків: Преосв. І. Бучко, Преосв. А. Сенишин і Преосв. С. Ніль.

Крім трьох наших було ще чотири східні єпископи чи архиєпископи. Латинських же єпископів були сотки й сотки.

Процесію замикав Святіший Отець. Його несли на папським сидінні. Ціла площа Св. Петра була виповнена розрадуваним народом. Зворушений найвищий Архиєрей щохвилини повертався то в один, то в другий бік і по батьківськи благословляв своїх діточок, що з'їхалися з цілого світу.

Канонізація відбулася перед входовою брамою катедри Св. Петра, щоб усі приявні могли бачити її. По приписаним обряді канонізації відкрито великий портрет Св. Пія X.

На закінчення церемонії відспівано врочисте "Тебе Бога хвалим". Папа Пій XII виголосив по італійськи промову, де вказав на значіння канонізації нового Святого Архипастиря та пригадав його заслуги для католицької Церкви.

Накінець кардинали приступили до Папи і поцілували його перстень. Папа усміхнувся до кожного з них і промовив ласкаве слово.

По закінченні канонізації Папу віднесено до каплиці посеред овацій розрадуваного народу.

В неділю 30. V. була врочиста Бож. Літургія в церкві Св. Петра. Кард. Тіссеран, секр. Сх. Конгрегації відправив її в асисті двох співслужителів. Три наші архиєреї в мітрах узяли участь у богослужбі.

Ввечері віднесено процесійно тіло Св. Пія X до базиліки Санта Марія Маджоре. Тут воно спочиватиме цілий тиждень. Потім відвезуть його на стало до Венеції, де Св. Пій X був патріярхом. Нарід масово відвідував мощі Святого Папи. Тіло його збереглося незіпсоване. Обличчя покрито тонесенькою пластинкою золота, тому виглядає мов золота статуя.

**о. Мих. Щудло ЧНІ.**
Рим, 31. V. 1954.

### ЮЛІЙ ЦЕЗАР

Нове кіно, "Юлій Цезар", що отримало надгороду від католиків, нагадало людству великого римського гения, стратега, політика та найбільшого диктатора старогримської держави. Цезар жив від 100-44 року перед Христом. Заздрісні противники, вороги диктатури, вбили його. Між вбийниками був Цезарів улюбленець і прибраний син, Брут, що його Цезар підняв із нужди та поставив на верхів'ях влади й почестей.

Славний Цезар зреформував календар, якого деякі українці по сьогоднішній день так завзято тримаються його немов би з усуненням старого, неточного календаря падали наша Церква, обряд івсе українство, хоч греки не боялися змінити цього календаря і не перестали бути греками.

Юлій Цезар був надзвичайно самоопанований. Посеред труднощів і державних клопотів він успокоював себе словами: "Пам'ятай, що ти Цезар!"

Християни повинні наслідувати його й повторяти посеред страждань і клопотів: "Пам'ятай, що ти, чоловіче (жінко) християнин (християнка)!" Ми ж знаємо, що без Божої волі ніщо лихе не станеться нам, ба й волосок не спаде нам з голови, як Бог не позволить на це!



### ЙОРКТОН, САСК.
### Похорон бл. п. Марії Паценяк

Дня 10 червня відбувся в Йорктоні похорон бл. п. Марії Паценяк, що померла 7 червня, по кількамісячній недузі в йорктонськім шпиталі, в 71 році життя.

Покійна поохдила зі села Будзина, в Ярорівськім повіті. До Канади при-

**Бл. п. Марія Паценяк**

їхала зі своїм мужом Стефаном 1928 р. і осілися на фармі 18 миль від Айтуни, пошта Винторп, Саск.—при парафії Бекенгем. До Йорктону спровадились не цілих два роки тому.

Покійна була тихої вдачі, мудра жінка і визначалась побожністю й жертвенністю на добрі цілі.

Похорон відправив о. В. Корба ЧНІ. при добрій погоді й численній участі людей.

Підчас перекуски на яку запрошено усіх учасників похорону, о. Корба попросив до збірки на добру пресу. Збіркою зайнялись пані Королівська й пані Яремко. Зібрано 11.30 на Голос Спасителя.

Бл. п. Марії вічна пам'ять, а всім жертводавцям спасибіг.

Учасник.


# СЛОВНИК
## ЧУЖОМОВНИХ СЛІВ І ВИРАЗІВ

**доповнене видання Крайового Комітету СУМ-у в Німеччині**

Українська—як і кожна—мова має чимало слів чужинецького походження. Кожного дня, а особливо тепер на чужині, ми стрічаємо ці слова в пресі, чуємо в розмові, або й самі вживаємо.... Але чи кожен з нас розуміє їх правдиве значення?

Заглянути до енциклопедії—здебільшого немає змоги, а запитати когось із знайомих про значення якогось слова—не завжди є можливо!

**Пояснення кількох тисяч найбільш вживаних слів і виразів, що подані стисло, гарною українською літературною мовою, Ви знайдете в**

СЛОВНИКУ
Чужомовних Слів і Виразів

СЛОВНИК—допоможе Вам здобути або доповнити чи перевірити своє загальне знання; він є необхідним порадником для культурно-освітніх працівників; зручним для кожночасного користування, бо має кишеньковий формат, 320 сторінок і недорогий.

ЦІНА: Англія: 6 ш.; Бельгія: 45 б-фр.; Канада й США: $1.00; Німеччина: 3 НМ.

При більших замовленнях дається відповідний опуст.

Замовлення слати на адресу:

Ukrainischer Jugendverein
München , Dachauer Str. 9/2
Amerikanische Zone, Germany
або:
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada


### ПОПРАВКА

В Голосі Спасителя за червень помилково було поміщено, що старший і молодший відділ ЛУКЖ жертвували $130.00 на Сиротинець Св. Анни в Айтуні.

Повинно було бути: Жіноцтво з Йорктону жертвували $180.00 на Сиротинець Св. Анни в Айтуні.

**о. МИХАЙЛО БЗДЕЛЬ ЧНІ.**

син Теодора й Евдокії з роду Василюк, народжений 21. 7. 1930 в Вишарт, Саскачеван. Панство Теодор і Евдокія Бздель, що є членами основниками церкви св. Михаїла в Вишарт і церкви Пресв. Серця Христового в Виніярд, Саскачеван, є добре знані зо своєї гостинности та жертвенности на релігійні та національні цілі. Господь Бог обдарив їх численною родиною, яку вони виховали в любові та вірности до одної, святої, католицької Церкви та свого українського народу. Сина Михайла вони пожертвували на спеціяльну службу Богові та українському народові. В Вишарт у школі "Гані Бенк" він покінчив початкову школу, а в Роблині, Ман., в Колегії оо. Редемптористів покінчив в 1944-1947 роках гайскул. В вересні 1947 р. він вступив до новіціяту оо. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут 24 вересня 1948 р. зложив монаші обіти. В 1948-1954 рр. він покінчив філософічні студії та трирічні богословські студії в духовній Семінарії Матері Божої в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо. Четвертий рік богословських студій о. Михайло кінчитиме після свого рукоположення.

Преосв. Владика Кир І. Борецький, Апостольський Екзарх Східньої Канади, уділив Михайлові в Торонті 13 лютого ц.р. нижчі чини та піддияконат, а в Медовейл 15 лютого дияконат. Преосв. Владика Кир А. Роборецький, Апостольський Екзарх Саскачевану, рукоположив його на священика в Йорктоні 7 липня на празник св. Івана Хрестителя.

Новорукоположеному ієромонахові Михайлові Чина Найсвятішого Ізбавителя бажаємо Божого благословення й найкращого успіху в праці для слави Божої й українського народу.

На многі й благі літа Отче Михайле!

---

**ГУДІВ, САСК.**
**Посмертна Згадка**

Дня 3 червня, 1954 відійшла до вічности **бл. п. Софія Верста.** Померла в шпиталі у Мелвіл, Саск., маючи 71 років життя.

Похоронні богослуження відправив Пр. о. Іван Сирота ЧНІ. 8 червня в церкві св. Михаїла, Гудів, Саск. Хоч погода була несприяюча, то мимо того велике число людей прибуло на похорон.

Бл. п. Софія приїхала до 1929 р.; її муж вже тут був кільканацять років. Замешкала вона зо своїм мужом в Гудів. В останніх часах хорувала вона кілька місяців, та терпеливо зносила свої терпіння.

По похороні відбувся обід в домі мужа і там переведено збірку на добрі цілі. Зібрано $23.25, з того призначено $7.00 на Голос Спасителя.

Жертвували: Дмитро Верста $5.00. Петро Костів 2.00. По 1.00: пані А. Смук, П. Давидюк, о. І. Сирота, А. Чорний, пані Дума, пані С. Перейма, Н. Голдун, В. Богач, пані Н. Жабінська, Н. Вінтоник, І. Верста, М. Юристий, С. Денесюк, Д. Петлак; дрібними 2.25.

Лишилися в смутку муж Дмитро, син Іван та донька Анна.

Бл. п. Софії вічная Пам'ять!

---

**ВІСТІ З ЙОРКТОНУ**

Великі зливи в цьому місяці значно пошкодили збіжжю й городині. Многим людям вода зробила шкоди на тисячі долярів.

---

В днях 21-22 червня успішно відбулося велике "бінго" заходом Лицарів Колюмба. Льос на нове авто припав п. В. А. Фредерік-ові з Голдфест, Саск. Число льоса: 5408.

---

В неділю 27 червня гарно відбувся парохіяльний пікнік в Джубелі Парку.

---



**ГУДІВ, САСК.**
**Посмертна згадка**

В вівторок 11 травня відбувся похорон бл. п. Лидії Сас, однолітної дитини панства Мих. і А. Сас з Гудів.

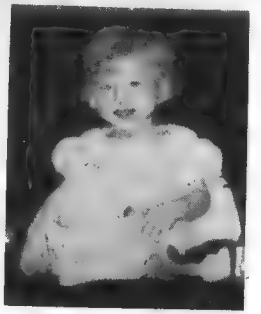

**Бл. п. Лидія Сас**

Дитина хорувала на недугу крови. Похорон відбувся з церкви св. Михаїла, Гудів, Саск.

Після похорону відбувся обід в домі Михайла Сас. На заклик Пр. о. Ів. Сироти ЧНІ., що мав похоронну відправу, слідуючі особи зложили свої жертви на прес фонд Голосу Спасителя і радіоавдиції: по 1.00; Пр. о. Ів. Сирота ЧНІ., Ів. Клюс, Н. Смук, Мих. Сас, пані Гр. Шалай, Д. Куніщний. По 50ц.: п. Гуляга, М. Солтис, М. Соколовський, П. Смук. По 25ц.: М. Тимура, п. Куніщний, В. Клюс, С. Денисюк. Разом $8.90, з чого 4.00 призначено на укр. радіоавдиції з Йорктону, а 5.90 на прес фонд Голосу Спасителя.

---

**ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ**
**П-во Василь і Анна Маковецький**

В суботу 12 червня відбулося в Йорктоні вінчання Василя Маковецького й Анни Бачевич. Молоду пару звінчав Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. в церкві Матері Божої Неустанної Помочі.

Опісля відбулося весільне прийняття в парохіяльному домі в Йорктоні, в якому взяло участь поверх 300 осіб. Не забули вони про католицьку пресу й укр. радіоавдицію, і з тої нагоди зложили $10.50.

Молодий є сином Максима й Еви Кривди з Йорктону, а молода є дочкою Михайла й Анни Антонишин також з Йорктону. Молода пара замешкала в околиці Бівердейл, Саск.

Жертводавцям щира подяка, а молодій парі многих і щасливих літ!

Приятель.

---

**ПРЕС ФОНД ГОЛ. СПАСИТЕЛЯ**

Сердечно дякуємо за прислані жертви. Нехай Ісус винагородить стократно.

| | |
|---|---|
| Пані Катерина Бендина, Фила. | 1.00 |
| Василь Гомин, Судбури ____ | 1.00 |
| Пані Марія Аркатин, Фила ___ | 2.00 |
| Анна Байрак, Грац _____ | 3.00 |
| О. С. Вітковська, Престон ____ | 2.00 |
| Николаїв Михайло, Едмонтон _ | 1.00 |
| Антон Пуляк, Джералдтон ____ | 5.00 |
| Похорон Марії Пациняк, Йорктон, Саск. _____ | 11.30 |
| Онуфрій Готра, Івансбург ____ | 2.00 |
| Йосиф Кристалович, Сенді Лейк | 1.00 |
| Павло Раїна, Йорктон _____ | 1.00 |
| Варвара Фрейзер, Вініпег ____ | .50 |
| Михайло Козак, Ванкувер ___ | 1.00 |
| Іван Мацекура, Елмайра Гайтс | 1.00 |
| Семен Бабяк, Спринг Велей __ | 2.00 |
| М. Андроник, Аделейд _____ | 2.00 |
| Пані П. Голій, Дітройт _____ | 1.00 |
| Панства М. А. Кузик, Ванкувер | 1.00 |
| Пані Ева Крупа, Карнегі ____ | 5.00 |
| **На ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—** | |
| Іван Кравчук, Вишарт _____ | 2.00 |
| Андрей Сукнацький, В. Мавнтен | 1.00 |

---

**ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНУ МОЛИТВУ**

Складаю сердечну подяку Пресв. Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі і всім Святим за виздоровлення рук з ревматизму і за інші отримані ласки.

Марія Аркатин, Филядельфія.

---

**ПЕТРІВКА**

Петрів піст або Петрівка це піст дуже давній, бо вже в четвертім столітті Отці згадують його. Цей піст колись звався "апостольським", бо був установлений на пам'ятку посту, що його апостоли зберігали по Зшесті Св. Духа.

Петрівка починається завжди в понеділок в тиждень по Зелених Святах і триває аж до свята Петра і Павла, тому згодом цей піст став звався Петрівкою. Петрівка це суворий піст на честь усіх Апостолів, а особливо двох головних, Петра і Павла.

Піст цей може тривати 6 тижнів або 8 днів залежно від часу Великодня. Цього року триває вона від 21 червня до 11 липня. Весілля та танці заборонені.

---

# 20-річчя Праці в Друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні

**Стоять з ліва на право:** Пан Др. Мих. Стадник, пані Анна Вантух, пані Анна Стахів, пані Аделя Кіндред, пані А. Стадник, пані Катерина Козакевич, і пан адвокат А. Кіндред. **Сидять** з ліва на право: Впр. о. І. Бала (Ігумен), Впр. о. В. Малачнук (Протоігумен), пан Василь Козакевич, друкар, пан Андрей Вантух, друкар, і Пр. о. С. І. Шавель (Адміністратор друкарні).

Дня 31-го травня цього року минуло 20 літ праці в друкарні Голосу Спасителя двох головних друкарів: п. Василя Козакевича й п. Андрея Вантуха. З тої нагоди, в хаті панства Василя й Катерини Козакевич справлено гостину та запрошено гостей, яких бачите на знимці.

Панство Василь і Катерина Козакевич одружились 1939 р. і мають 5 гарних дітей. п. Козакевич є Grand Knight Лицарів Колюмба йорктонського округу; редактором "The Word", місячника Лицарів Колюмба і "Бюлетеню", місячного органу БУК-а. Він є скарбником Будівельного Комітету Нової Церкви в Йорктоні. Є симпатичний і діяльний член католицьких організацій. Коли з йорктонської церкви передається Службу Божу до радія, він є головним коментарем й дуже гарно вив'язується зо всіх своїх обов'язків.

Панство Андрій і Анна Вантух одружені теж від 1937 і мають 2-ох гарних хлопчиків. п. Ан. Вантух є місцевим дяком, який своїм милим голосом прикрашує церковний спів що неділі й відправи до радія. Він також з великою посвятою й старанністю виконує свої обовязки.

Обидвом друкарям, п. Козакевичові і Вантухові складаємо щире признання й желаємо їм кріпкого здоровя, щоб вони могли ще довго працювати для добра католицької преси й Церкви.

Отці Редемптористи.


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1954


# Св. Верховний Апостол Петро як Папа

о. Василь Максимець

МИНУЛА страшна ніч. В сльозах покаяння і з святою постановою поправи, видістався Апостол Петро з темних глибин пропасти назад до вершин і світла. Він знов є між своїми співбратами апостолами. І для Божественного Спасителя минула чорна ніч. Воскресший ходить по Св. Землі. Далеко пішли учні від міста вбивців Бога, аж до берегів Галилейського моря, де перебували в часах, коли ніхто ще навіть не думав про ганебний злочин проти Божого Сина. Там лежить Капернаум, що так багато бачив чуд. Хвилі моря грають стару пісню, гейби ніщо на світі не сталося. Обличчя людей повні журби й болю, немовби світ не був ще відкуплений. Всі знали, яке велике Діло довершилося, але це знання дрімало ще в їх серцях. Воно мусіло виплисти як джерело води, щоб відновити землю. Це ще мусів вчинити Божественний Спаситель. Він мусів повірити Джерело Спасіння в певні руки, щоб Воно плило чисте й ясне, аж до Життя вічного, бо дні туземного життя Спасителя зближалися до кінця. І ось Ісус знов над озером разом запостолами. Задумано стоїть Спаситель серед учнів. Бере Петра набік, якби мав з ним щось важне обговорити, що тільки його обходить. Спрямовує Свої лагідні Божественні очі на Петра й поважно питає його: "Симоне Йонин, любир Мене більше ніж ці?" (Ів. 21, 15). Скромно, але ясно відповів Йому Петро: 'Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе". (Ів. 21, 15). Мовчки прийняв Спаситель це визнання любови Петра. За хвилю каже таїнственно: "Паси ягнята Мої". (Ів. 21, 15).

І знову питає його Спаситель вдруге: "Симоне Йонин, любиш Мене?" (Ів. 21, 16). Це трохи вразило серце Петра. Невже ж Учитель сумнівається про його любов?... "Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе". (Ів. 21, 16). "Паси вівці Мої" (тамже), каже йому Ісус. І знову за хвилю питає його Ісус: "Симоне Йонин, любиш Мене " (Ів. 21, 17). Засмутився Петро, що Ісус вже втрете питає його. Напевно не довіряє йому і має на це повне право по нещасній події на подвірю Каяфи. Однак Петро це вже не "солом'яний огонь", який він був передтим. Його слова це не слова сангвініка Петра, але слова горячого серця: "Господи, Ти все знаєш, Ти знаєш, що люблю Тебе". Каже йому Ісус: "Паси вівці Мої" (Ів. 21, 17).

Так забезпечив Ісус Христос Своє Діло Відкуплення аж до кінця цього світу. Перед Ним стоїть той, що буде пасти Його Вівці й Ягнята. Перед Ним стоїть Його Намісник, що Його силою буде сповняти Потрійний Уряд в Його Св. Церкві: Учительський, Священичий й Пастирський. Перед Ним стоїть перший ПАПА, смертній чоловік, що буде безсмертним у своїх наслідниках, якого образ будуть почитати всі століття аж до кінця днів й часу. Цей, колись простий рибалка з над Генезаретського озера, по повелінню Божественного Спасителя обнимає владу над цілою землею і по всі часи в своїх наслідниках, Римських Папах, перебирає з Божественних рук Спасителя Ключі небесного Царства і віддасть їх тоді, коли світовий театр відограє свій останній акт, коли історія людства замкне за собою послідню сторінку.

Кожний Римський Папа й Верховний Апостол Петро це одно. При кожній інтронізації нового Папи, здається нам, що сам Божественний Спаситель провадить Своєю рукою його на Апостольський Престіл і говорить до нього: "Паси Мої ягнята, паси Мої вівці" (Ів. 21, 15-17), "Я молився за тебе, щоб не зраділа віра твоя, йди й утверджуй братів своїх" (Лк. 22, 32). Так воно й дійсно є. Хто б це не був, чи нащадки високих шляхетних родів, чи сини селян й пролетаріяту, високоучені, чи звичайні сільські парохи, всіх їх покликав й покликає Ісус Христос тоді, коли потреба часу й Божі пляни цього вимагали й вимагають. Це буде діятися до кінця світу цього. І цілий католицький світ з радістю поздоровляв й буде поздоровляти їх словами: "Хай живе Папа", як нового Петра в старій силі Ісуса Христа.

Кожний Папа, як наслідник св. Петра й намісник Ісуса Христа, є правдивим Петром-Скалою Католицької Церкви, основаної Господом нашим Ісусом Христом. Без Папи неуникаєме замішання у вірі. Без нього жоден священик, жодні Тайни. Без нього ми були б такі бідні, як інші так звані "християнські церкви", що не мають щастя називати Св. Отця Римського Папу своїм Отцем. Цілий католицький світ стоїть біля Папи, прислухується до його слів, бо через нього говорить до нас дальше наш Божественний Спаситель, Г. Н. Ісус Христос. Св. Отець Римський Папа є Отцем для мільйонів, що мовою, народністю й расою різняться між собою, але в серцях їх є один й той сам Христовий дух. Його діти часом й ворогують між собою, але Він обіймає всіх своєю батьківською любов'ю. Св. Отець Римський Папа це непохитна Скеля, на якій вже двадцять століть стоїть Христова Церква й стояти буде до кінця світу.



Ми українці маємо слушну славу оборонців Христової віри перед дикими ордами азіятів. Наше українство не є суперечне з Католицизмом. В справах національних головним центром нашим є Київ, але в справах віри мусить бути ним "Вічний Рим", бо там є Найвищий Пастир нашої віри, наших душ, центр "Вселенської Єдности", яку основав сам Ісус Христос.

В боротьбі за небо стоїть наш прапор на копулі Базиліки Св. Петра в Римі над гробом Князя Апостолів й першого Папи. Тому наша девіза в справах віри все повинна бути: Вірність Вічному Римові, вірність Католицькій Церкві, як одиноко правдивій Христовій Церкві, вірність Верховному Апостолові Петрові, Намісникові Ісуса Христа на землі й Його наслідникам Римським Папам!

# Цілі Марійського Року

о. Мих. ЩУДЛО ЧНІ.

1) **Наслідування Пречистої Діви в щоденнім житті.** Пій XII каже в своїй енцикліці: "Святкування сторіччя (проголошення догми Непорочного Зачаття Пречистої Діви) має не тільки оживити католицьку віру та горливу набожність до Божої Матері в усіх душах. Християни повинні водночас намагатися уподібнити своє життя до життя Богоматері, наскільки це можливе. Як матері тішаться тим, що їхні діти подібні до них, так наша предобра Мати (Марія) нічого так гаряче не бажає як того, щоб її духовні Діточки, що їх прийняла за своїх під хрестом Свого Сина, були подібні до Неї в гадках, словах і ділах".

Святіший Отець виразно заявляє, що набуття Марієних чеснот це найкращий спосіб і засіб плекати в наших серцях правдиву набожність, бо, відтворюючи в собі її чесноти, ми вподібняємося до Марії душею, так, як дитина подібна обличчям до своєї земської матері.

"Набожність до Пречистої Діви, каже Папа, не є в словах. Інакше вона була б підроблена, або попросту була б переходовим почуванням. Ця набожність має бути щира, правдива й успішна. Оттому кожен з нас мусить трудитися, щоб по-змозі прикрасити свою душу чеснотами Марії".

Дивлячись із любов'ю на Пречисту Діву Марію та її пречудні чесноти, бачимо, що Господь сотворив Марію не тільки, щоб була вона Матір'ю Його втіленого Сина Ісуса, але й щоб була

взором до наслідування для людей, бо вона найкраще та найдосконаліше сотворіння, що вийшло з Божих рук. Марія мусіла бути прикрашена всіма чеснотами, щоб могла стати гідною Матір'ю Божого Сина та успішно поборювати Сатану з його підступами, що ними намагається провадити до прокляття відкуплені душі.

Якщо бажаємо вподібнитися до Марії, нашої Духовної Матері, то треба вдивлятися в неї та наслідувати її. Слід любити Бога та ближнього так, як вона любила їх. Маріене непорочне Зачаття вказує нам, яка велика була її чистота. Божа Мати мусіла бути найчистіша з усіх сотворінь. Ми, духовні її діти, мусимо уникати навіть найменші гріхи, зберігати Божі та церковні заповіді, щоб бути чисті в Божих очах. Марія корилася волі Божій у радощах і в прикрощах. Нам те саме слід чинити. Дякувати Богові за добродійства та ласки, і бодай люб'яче коритися й приймати страждання, болі, хвороби, якщо Боже провидіння пошле їх нам для нашого духовного добра.

Оттому Марія каже до кожного свого почитателя та почитательки, повторяючи слова, що звернула колись до слуг на весіллі в Кані Галилейській: ЗРОБІТЬ ТЕ, ЩО ВІН (Ісус) СКАЖЕ ВАМ! (Ів. 2, 5), якщо хочете подобатися мені та бути моїми гідними дітьми, бо тільки той мені дійсно служить і мене правдиво любить, хто йде вслід за моїм Сином Ісусом.

2) **До Ісуса через Марію!** Сьогоднішній світ пробуває в хаосі та замішанні. Зіпсуття, безвіря, безбожність, змисловість, розводи, брак виховання дітей ширять спустошення в поодиноких душах, родинах, громадах і державах. Можна різно пояснювати сьогоднішнє зіпсуття. Проте Святіший Отець слушно приписує його бракові релігії, морального виховання та заникові християнського світогляду. "Забуття про Того, що є джерелом живої води (Христа) і пошукування за цією водою по зіпсутих криницях це корінь усього лиха, що давить сьогоднішні народи".

Люди та народи забули про Христа, погордили Його засадами та навчанням Його Євангелії, щоб свобідно ганятися за роскошами, забавами, багатствами. Явна безбожність, от як у нацизмі чи комунізмі, безскрупулятно намагаються прогнати Христа та заступити Його науку навчанням Гітлера чи Маркса. Лаїцизм і секуляризм, хоч явно не поборюють Св. Євангелії, проте таємно змагають до того, щоб прогнати Його зо шкіл, сенатів, судів, родин, бо перетворюють світогляд людей із християнського на поганський. Коли ж людина, чи нарід заступлять свій християнський світогляд поганським, так вороги Божі діпняли свою ціль: вони прогнали Христа з душі людини чи з народу. Отак вчинили французькі "демократи" в Франції при помочі преси, законодавства, пропаганди. В колись католицькій Франції є цілі округи, де нема ні одного священика. Церкви стоять пусткою, бо ніхто не ходить до них. Священики мусіли забратися, бо нарід не "потребував" їх і Христа.

Лаїцизм не менше небезпечний ніж явний, комуністичний атеїзм. Ляїцизм подібний до того невидного тазу, що затроює та вбиває, хоч людина не бачить його. Це ж однакове вбивство:



вбити людину пострілом чи затроїти газом.

Не дивниця, що без Христа душі та народи почуваються нещасливі й негодні знайти правдивого мира. Вони ж прогнали зо своїх сердець, родин, громад, сенатів Князя МИРА, Христа. Як же ж можна сподіватися, що мир і згода пануватимуть у світі, з якого прислужники Сатани прогнали Князя Мира? Для тих, хто віддалився від Христа чи то явним безвірям чи зісвітоватінням свого світогляду не лишається ніщо хіба знеохота та розчарування. Чого ж сподіватися їм, як вони покинули та зірвали з Сином Марії, що є **"Дорогою, Правдою та Життям?"** (Ів. 14, 6).

Поза Христом нема мира, нема спокою, нема вдоволення серця. Отож поворот до Христа та Його засад це едине спасіння зневірених душ і стурбованого світу. Пій XII каже: "Якщо люди зблудили, так тепер мають завернути на праву дорогу. Якщо пітьма блудів і фальшу затемнила уми, так світло правди має прояснити їх. Якщо душі померли (духово), так треба негайно та енергійно оживити їх. Душі ж можуть віджити небесним життям, що ніколи не кінчається. Воно ж походить від Христа. Якщо ж ми вірно проживаємо цим життям на цій долині сліз, то колись напевно будемо роскошуватися ним навіки з Христом у небі. Он чого навчає нас Марія! Марія, наша ласкава Мати, заохочує нас проживати таким життям. Марія ж любить нас правдивою любов'ю і любить нас сильніше ніж наша земська мати!"

Ми потребуємо помочі від Марії, щоб вернутися вповні до Христа та застосувати своє життя до Божих заповідей, якщо хочемо уникнути поневолення змислами та розчарування, що спричиняє людям надужиття і пристрасті. Люди затрачують поняття добра та зла, справедливости та чесности, якщо відкинуть чи знехтують християнською релігією, що висвітлює гідність людини та гарантує її права перед сильнішими противниками. Коли ж у людях заникне поняття добра і зла, коли пристрасті затруть різницю між добром і злом, тоді державні закони та влада не мають ніякого значіння в очах тих, що відреклися Христа та зірвали з надприродним світом. Це ясне з поступування нацистів і комуністів. Для них добре те, що допомагало чи помагає осягнути їхні цілі. Зле ж усе, що перешкоджує в осягненні їхніх ідеалів.

Що ж зможе змусити людей відданих пристрастям зберігати закони, якщо поза тими законами нема Бога, що санкціонував би їх і наказував виповняти їх під загрозою вічної кари чи вічної надгороди? Не лишається ніщо інше тільки насилля, вивози, концентраційні табори, розстріли та поневолення слабшого сильнішим. Таке діялося в гітлерівській Німеччині, таке діється в комуністичних країнах. Один террор зможе приневолити людину зберігати закони та коритися владі, яка прогнала Христа з держави.

# Як Слід Святкувати Марійський Рік?

о. С. М., ЧНІ.

САМЕ слово "Святий Рік" нагадує нам Ісуса Христа і діло нашого відкуплення. Пій XII проголосив 1954 рік "Марійським", отож Марія стала тепер центральною особою ювілейних святкувань, бо ж Вона співвідкупителька людського роду.

Марійський Рік різниться від Святого Року, що припадає що 25 літ. Звичайний ювілейний Рік пригадує людям діло нашого відкуплення, що його доконав Христос на хресті Своєю смертю за наше спасіння. Ювілейні Роки відбуваються в Римі, хоч згодом бувають розтягнені на цілий католицький світ. Марійський же рік відбувається по всіх святинях присвячених Божій Матері по всьому світі, особливо в Люрді, Фатимі та Вашингтоні, де є святиня катол. університету.

Папа Пій XII оснував особливий комітет у Римі, щоб проводити систематично ювілейними святкуваннями. Те саме вчинили українські католицькі єпископи для своїх єпархій.

Римський ювілейний комітет має: 1) провірити можливості соціяльного апостоляту, щоб викликати в людях свідомість братерства поміж християнами всього світу.

2) Організувати проповіді та дискусії в кожній парафії, щоб обзнайомити нарід з католицькою вірою та витворити в слухачах католицький світогляд.

3) Обзнайомити вірних з Марійськими святинями в світі, особливо з тими, що є в їх батьківщині.

4) Поширити між народом книжки про Божу Матір.

5) Пригадати католикам про переслідування, що його терплять їхні браття за християнську віру, особливо під комуністичними режимами.

Римський комітет зазначив, що побожні практики на честь Богоматері займають перше місце в ювілейних святкуваннях. Ці практики мають збільшити в людях набожність і любов до Пречистої Діви Марії. Через набуття чи скріплення правдивої набожности плоди ювілейного року залишаться тривало в душах.



**III. Які побожні практики Ювілейного Року?**

Ось які побожні практики на честь Богоматері піддаємо своїм Шановним Читачам і Читачкам:

1) Плекати правдиву особисту набожність до Божої Матері вдома та по родинах. Чи маєте ікону Матері Божої Неустанної Помочі в своїй хаті? Якщо не маєте її, можете дістати її від ОО. Редемптористів. Напишіть на цей адрес: 661 High St., Newark, N. J., USA.

Святіший Отець зве Марію "нашою ласкавою Матірю", бо вона є така. Почитайте та любіть Її. Щоденно вранці та ввечорі відмовляйте свої молитви перед її іконою.

Якщо маєте родину, так нехай ціла родина, чоловік, жінка, діти збираються перед цією іконою та відмовляють спільно вервицю. Можете тримати фляконик зо свіжими квітами перед цією іконою, або світити воскову лямпу. Родина сильно злучена, якщо вона молиться щоденно. Марія опікується родинами, в яких щоденно члени почитають її спільною вервицею.

2) Читайте книжки чи статті в часописях про Божу Матір. Що більше будете знати Марію, то сильніше та ніжніше будете любити Її, бо Марія захопить нашу душу своїми подивугідними чеснотами та досконалостями. Прочитавши книжку чи брошуру про Марію, передайте знайомим чи сусідам. Нехай знання про Марію шириться по світі. Якщо любите Марію, будьте її апостолами поміж своїми ближніми.

2) Сливе в кожній українській церкві наших екзархатів щосереди відправляється молебен на честь Божої Матері. Не пропускайте цих молебнів. Самі ідіть і запрошуйте своїх приятелів чи знайомих брати в них участь.

Якщо наші слова не переконують вас, так послухайте слів Святішого Вітця: "Бажаємо, щоб в кожній дієцезії бували проповіді, щоб улегшити осягнення цілей ювілейного року. Ці проповіді вияснять християнську віру та закріплять її. Вони теж збільшать набожність до Марії, Божої Матері, заохочуючи їх іти слідами нашої небесної Матері. "На молебнях бувають проповіді про Марію, тому й вони годні розбудити в слухачах любов і набожність до Богоматері.

Папа закликає всіх брати участь у богослужбах на честь Богоматері: "По всіх містах, селах і присілках, де процвітає християнська віра, бувають церкви або принаймні престоли присвячені Богоматері, де є виставлені її ікони, щоб християни могли почитати їх. Вірні повинні чисельно збиратися перед ними, щоб одним голосом і одним серцем жертвувати нашій ласкавій Матері Марії не приватні, але публичні благання".

4) Марійський Рік 1954 припадає разом із ювілеєм нашої української католицької єпархії в Америці. Наші Владики рішили, що свята місія має відбутися в кожній укр. католицькій парафії екзархату. Нема сумніву, що крім ювілейних місій, наші ревні душ-

пастирі будуть улаштовувати особні триднівки чи дев'ятниці на честь Пречистої Діви в часі Марійського року.

Отож слід брати участь у цих триднівках чи дев'ятницях на честь Цариці неба. Це рік Марії. Ідіть, слухайте проповідей, моліться. Йдуче на відправи, беріть зо собою свої діти, знайомих, сусідів. Яка ревність запанувала б по наших парафіях, якщо б кожен почитатель чи почитателька Богоматері привели на ці відправи хоча б одну душу та допомогли їй запізнатися та полюбити Марію! Не вистачить любити Марію. Треба помагати ближнім запізнаватися з Нею, бо Марія це Мати всіх людей.

5) Уникайте мов смерти тяжкого гріха. Вимінайте теж і всякі добровільні та свідомі простительні провини. Старайтеся бути більше християнами в своїй поведінці, прикрасах, розмовах, забавах, бо ювілейний рік має зреформувати наше життя по взору Марії. Середа в нашім обряді це день Марії. Приймайте щосереди Св. Причастя на честь Марії. Це допоможе вам свято проживати, а святі душі це правдиві Діти Марії.

6) Кожної середи вчиніть на честь Марії якесь умертвлення, бо ж Марія багато настраждалася за наше спасіння. Он можете здержатися від їдження м'яса, цукерків, пиття лікерів, курення в середу. Подібні малі умертвлення розвивають у нас духа умертвлення, що безумовно конечне в наших часах, повних змисловости та погоні за заказаними приємнощами.

7) Візьміть участь у Евхаристійнім конгресі нашої української католицької епархії в Америці. Це конгрес Східніх обрядів, що є в Америці. Він відбудеться в жовтні в Филядельфії. Це буде знаменита нагода показати нашим браттям латинникам красу та велич нашого обряду та обзнайомити їх із завданнями та місією нашої Церкви: Мої українці, через вас сподіюся навернути Схід!

Християни звуть Марію "Матір'ю Неустанної Помочі". Отці Редемптористи голосять її славу по своїх місіях. Марія невпинно, всюди та завжди помагає тим, що звертаються до неї. Он тому Папа сподіється, що в часі ювілейного року багато ласк пішле вона світові, особливо ж тим, що гідно відсвяткують цей рік. Марія допоможе нам в усіх потребах, бо вона цікавиться долею кожної душі, що за неї страждав її Син на хресті. Вона не може спокійно роскошуватися радощами неба, коли її діти плачуть, страждають і борються з дияволом на цій долині сліз. Марія спічне тоді, як остання її дитина дістанеться до неба!

ЧЕТВЕРТИЙ РОЗДІЛ

# ПРОЩАЙ, СВІТЕ!

(1723)

о. М. Щудло ЧНІ.

**І. Ревне життя в світі.**

РЕКОЛЕКЦІЇ 1722 року допомогли Альфонсові духовно обновитися й почати знову ревне життя. Його душа прагнула Бога й досконалости немов та спалена сонцем земля прагне дощу. Альфонс почав декілька разів на тиждень приступати до Святого Причастя, відвідував Пресвяту Евхаристію й довго молився, благаючи світла в Ісуса Христа. Світ щораз більше тратив чар в очах Альфонса. Духовні потіхи, що ними Господь сповняв його юнацьку душу, дали йому можність відчути марність земських роскошів і приємностей. Сам він згодом писав про це: "Спочатку Бог наповняє особливішим світлом, дає дар сліз і чутливі потіхи душі, що віддалася Йому. Згодом Він поменшує потіхи, щоб випробувати її вірність і підняти її до досконалости, позбавляючись її духовних ніжнощів, в яких легко любується її самолюбство".

Набожність до Пресвятої Евхаристії будувала тих, що бачили Альфонса. Отець Маццині отак говорив при беатифікаційнім процесі Альфонса:

"З двома товаришами священиками я зайшов до церкви Джіролямині, де вперше зобачив Альфонса. Вигляд того гарно зодягненого, поважного, скромного й привітливого юнака, що погружений у Бозі клячав і побожно молився, надзвичайно збудувала нас трьох. Наш подив зростав, як ми стрічали його в інших церквах на сорокогодинницях у честь Пресвятої Евхаристії. Відбувши відвідини до Пресвятої Евхаристії, ми говорили про чудовий приклад, що його Альфонс давав усім. Ми хотіли довідатися, хто був цей юнак, і нав'язати з ним приязнь, але це нам ніколи не вдалося. Згодом ми стрінули в церкві молодого священика, що скупчено молився. Ми пізнали в ньому колишнього юнака___ Як він виходив із церкви, я спитався про його ім'я, а він відповів, що звався Альфонс Лігорій".

Сам Альфонс пізніше згадував з вдячністю ласки отримані в часі посіщення Пресвятих Тайн: "Принаймні з вдячности до Ісуса в Пресвятій Евхаристії я мушу заявити, що завдяки цим посіщенням Пресвятих Тайн, хоч відбував я їх холодно і недосконало, сьогодні знаходжуся поза "світом", в якому на нещастя прожив я 26 літ".

Відвідавши Пресвяті Тайни, Альфонс звертався до Пречистої Діви та молився перед її іконами. Набожність до Христа та Пресвятої Богородиці сповняла щастям його палке, до любови схильне серце. Пізніше вже як священик-чернець писав до одного приятеля: "Тішуся, що Господь віддаляє тебе від світа, наповняючи гіркощами його добра. Таксамо й мене Він вирвав зо світа. Тепер почуваюсь щасливіший аніж коли б був монархом цілої землі".

Духовна обнова в часі реколекцій була тільки початком його змагання до найвищої досконалости. Альфонс порішив відкинути розстріпання й усунути забави, що вносили розтріпання в його духовне життя. Життя плило давнім руслом, але Альфонс був більше скупчений і ревніший у виконуванні своїх адвокатських обов'язків. Він недозволив, щоб вони перешкоджували чи змушували його виконувати свої побожні практики. Щоправда в часі реколекцій 1722 він рішився стати священиком і вповні віддатися Христові, але покищо не знав, як це здійснити. Батько, зайняття, різні справи по трибуналах виповняли його час.

В наступних реколекціях 1723 Альфонс рішив зректися свого права первородства на користь свого брата Геркуля. Альфонс не виявив свого пляну нікому, навіть не звірився з ним своїй матері.

Донна Анна завважила зміну в поведінці свого сина. Нічого проте не казала. В мовчанці молилася, ждала і намагалася відгадати пляни Альфонса. Батько Йосип не зважав на зміну сина, на його віддалення від світу та погорду забав. Бажаючи щоскоріше одружити Альфонса, дон Йосип почав робити нові пляни, бо уважав, що Альфонс був уже дорослий, щоб заложити власну родину. Дон Йосип порозумівся з бароном із Презенцано та попрохав його видати дочку за Альфонса. Барон погодився і дон Йосип повідомив про це свого сина. Альфонс знайшовся в критичнім положенні. Син знав добре запальчиву вдачу батька, тому не хотів отверто противитися йому. Проте був рішений відкинути пляноване подружжя. Батько наставав. Альфонс зволікав із рішенням, виправдуючись браком здоров'я та зайняттями по трибуналах. Батько декілька разів брав Альфонса до дому барона. Альфонс товаришив йому і брав участь у прийнятті та забавах. Його ж серце вже було далеке від світу та його розкошів. Сам він отак пізніше згадував ці відвідини: "Батько брав мене з собою. Дякувати Богу я ніколи там не допустився навіть одного простительного гріха. В часі забав мені здавалося, що терня коле мене. Я бажав щоскоріше покінчити їх".

Молода, шляхетна дівчина, що дон Йосип вибрав на подругу для свого сина, вподобала собі славного адвоката і намагалася здобути його серце. Альфонс був чемний для неї, але серце його було далеке від подружжя. Ні її краса, ні багатство, ні залицяння не потрапили розбroїти його. Альфонс залишився холодний у приставанні зо своєю нареченою.

Всетаки шляхтянка не піддавалася й не тратила надії здобути Альфонсове серце. Підчас одних відвідин у домі барона по гостині попрохали Альфонса, щоб він грав на фортеп'яні. Альфонс згодився. Почав грати. Наречена негайно приступила до нього та стала приспівувати. Альфонс відвернув від неї своє лице. Дівчина трохи зденервована та змішана переступила на другу сторону, куди він дивився. Альфонс знову відвернувся від неї. Нехтування Альфонса обурило її шляхетську вдачу. Вона відступилася від фортеп'яну та сказала саркастично: "Пан адвокат зійшов з розуму". Альфонс був вдоволений, хоч трохи застиджений перед товариством. Гості ніяково дивилися на нього, як молода наречена вийшла обурена з кімнати.



Здавалося, що плян дон Йосипа повернувся в нівець. Проте батьки молодят не хотіли так легко піддатися. Дон Йосип наставав на Альфонса, а барон на свою дочку, щоб обидвоє помирилися. Дівчина рішуче відмовилася й заявила: "Як можете домагатися, щоб я вийшла заміж за того, хто навіть не хоче дивитися на мене?"

Батькові не подобалася рішучість Альфонса. На всі його намови одружитися Альфонс відповідав, що подружжя не для нього, бо він хворий на серце та має астму. З матір'ю ж Альфонс був свобідніший. Він знав, що вона розуміє його. Одного дня відкрито заявив їй, як сам сповідає: "Я рішився покинути світ. Сподіюся, що поможеш мені запевнити собі батьківське благословення". Мати побоювалася конфлікту між мужем і сином. Альфонс заспокоїв її, кажучи: "Я наведу батькові стільки рацій, що піддасться й не буде більше наставати". Донна Анна піддалася Божій волі і не противилася рішенню сина. Проте не мало коштувала її ця жертва. Сподівалася, що первородний син збільшить славу її роду дібраним подружжям. Коли ж ці мрії розвіялися, вона покірно схилила голову перед Божою волею.

**2. Фатальний недогляд.**

Відмова Альфонса одружитися обурила Дон Йосипа, що не хотів і чути про те, щоб його улюблений син мав би залишитися безженним. Отак почалася тиха боротьба між сином і батьком. Альфонс був повнолітнім, славним адвокатом, тому й міг сам рішити про вибір стану. Міг навіть судово змусити батька не опиратися йому й не силувати до подружжя. Проте не хотів зачинати явної боротьби зо своїм батьком, що його так сильно любив. Альфонс віддав свою справу Божому Провидінню та спокійно ждав вирішення із неба. Господь не завів його довір'я. Поміч із неба прийшла скоріше ніж Альфонс сподівався. Ця поміч це голосна програна, що Альфонс потерпів у трибуналі в Кастель Капуано.

Дон Альфонс мав славу здібного та сумлінного адвоката. Люди повіряли йому найтяжчі справи в Неаполі. Його адвокатська слава та здібність стали засобом у руках Божого Провидіння, що увільнив його з цього уряду та раз назавжди повернув у сторону Бога й досконалости. Люди назвали цей випадок невдачею. Альфонс же був вдячний Богові, що так сталося й уважав свою програну за превелику Божу ласку.

В горах Аббруццах було одне ленно цебто феодальний маєток, що від 17-го століття належав до родини Орсіні. Цей маєток на сьогоднішні гроші вартував яких 500,000 долярів. В 1692 р. помер без безпосередніх нащадків Олександер Орсіні. Маєток перейшов на державну власність. Король відпродав його княжній Тосканії, донні Вікторії, що записала його своєму первородному синові, Іванові Гастонові. Більше ніж сто років ніхто не займався цим ленном. Аж на початку 18-го століття князь Гравіни, дон Филип Орсіні, став упоминатися за цим феодальним маєтком і розпочав процес у найвищім королівськім суді в Неаполі. Він реклямував своє право, заявляючи, що маєток несправедливо пе-

рейшов до державного скарбу та був відпроданий родині Тосканії.

Здавалося, що дон Пилип виграє справу. Був він князем, мав гарні особисті прикмети, а до того й ще його вуйко був кардиналом Беневента. Отак князь Орсіні почав пошукувати за здібним адвокатом. Вибір упав на Альфонса, бо він був великим знавцем права, солідно проводив процеси та й був ще до того сильно заприязнений із родинами Гравіна-Орсіні.

Альфонс ніколи не приймав справи, поки не прослідив її та не зобачив, що її можна справедливо боронити. Прослідження справи тривало декілька місяців. Справа мала повно труднощів, бо крім родини Тоскана входив сюди ще й державний скарб, від якого донна Вікторія відкупила колишній маєток князя Орсіні. Прослідивши цілу справу, Альфонс зобачив, що правда стояла по стороні його клієнта, дон Пилипа, тому й погодився боронити його права до маєтку. Це було на початку 1723 року. Спір між родиною Гравіна-Орсіні та Тоскана набрав великого розголосу. Кожен цікавився, хто виграє процес. Альфонс подвоював працю, збирав всі можливі документи, випитував різних людей, тощо. Розправа мала відбутися в першій половині липня. Зацікавлення народу зростало з кожним днем. В дні самої розправи велика судова заля була наповнена цікавими слухачами. Між суддями засів дон Доминик Каравіта, приятель і вчитель Альфонса.

Альфонс, певний про виграну, виступив перед суддів і почав доказувати, що феодальний маєток належиться дон Пилипові Орсіні. Його самопевність, запал, з яким завжди боронив правди й справедливости, солідне представлення фактів і доказів захопили приявних. Шепіт подиву й одобрення поніссся по залі. По закінченні оборони Альфонс відійшов на своє місце певний, що справа виграна, бо воно так завжди бувало, коли він щось боронив у суді.

Цим разом же воно так не сталося. В часі оборони адвокат родини Тоскана спокійно сидів і підсміхався. Адвокат Антоній Маджоккі, що боронив родину Тоскана, зауважив фатальну помилку в цілій обороні Альфонса. Маджоккі либонь бажав застидати свого противника Альфонса, тому не вживав ніякої красномовности, хоч був мистцем слова та мав великий досвід у процесах. Він спокійно встав і з вимушеною холоднокровністю промовив: "Дон Альфонс вчинив одну помилку в своїй обороні. Прошу переглянути декрети судові. Між ними є один, що збиває все те, що він сказав".

Альфонс попрохав подати йому згаданий документ. Нервово та поспішно переглядає його. Зворушення опановує його голос. Він переочив важний документ, що збивав цілу його оборону. Застиджений адвокат Лігорій опановує себе та каже спокійно: "Пане, маєте рацію. Я помилився". Це була перша й остання програна Альфонса в трибуналах.

Альфонсова амбіція була зранена до глибини не так може самою програною справою, як радше побоюванням, що скажуть про нього товариші адвокати та люди. Чи не стануть підозрівати, що він намагався вживати неправди, щоб виграти процес?



Кожен зауважив, що Альфонс глибоко відчув своє впокорення. Це ж була перша програна, й до того така голосна! Він же мав за собою довгий рекорд успіхів. Кожен знав, що Альфонс не занедбував справ, не пропускав жадних аргументів, не переочував ніяких документів, а тут програв найбільший процес за весь час своєї каріери, і то по-дитячому програв його, здавалося б, через крайню недбалість.

Думаючи про власну поразку, Альфонс помітно побілів. Світ закрутився йому в очах. Надармо предсідник суду, Каравіта, приступив до нього та намагався заспокоїти його, кажучи: "Не журися. Кожен помиляється. Ти не перший потерпів поразку. Таке нераз траплялося славним і досвідченим адвокатам".

Альфонсове серце було занадто глибоко зранене, щоб людські слова могли потішити його. У програній він зобачив Божий палець. Це було діло Божого Провидіння. Це був акт любови Предвічного Вітця, що ним відривав Альфонса від світа та назавжди притягав до Себе. Альфонс відчув це своїм зараненим серцем. Покинув приятеля Каравіту та звернувся до вихідних дверей. Кров кипіла в його жилах, серце щеміло з болю, а уста шепотіли: ПРОЩАЙ, СВІТЕ! "О світе, я вже пізнав тебе. Прощайте, трибунали!" В його серці запала незрушна постанова зірвати з адвокатством і більше не показуватися в судах. Отак погас в душі Альфонса запал служити Справедливості адвокатським фахом.

### 3. Духова переміна.

З трибуналу Альфонс пішов просто додому та замкнувся в своїй кімнаті. Отак в поденервованні, безсонності, застиджені та мовчанці пробув три дні. Надармо донна Анна благала сина вийти з кімнати. Дні минали, але Альфонс не приходив ні на обід, ні на вечерю. Мати стала побоюватися за життя сина. Нарешті її благання та плач перемогли Альфонса. Альфонс вийшов з кімнати. Мати подала йому кавалок кавуна. Альфонс опісля заявив, що цей кавун мав смак жовчі. Альфонс не відчував апетиту. Це журило матір. Вона скаржилася перед мужем: "Альфонс помре". Поденервований батько відповів: "Нехай умирає!"

Три дні проведені в самітній кімнаті змінили Альфонса до непізнання. Він порішив уповні зірвати зо світом, покинути адвокатську каріеру та всім серцем віддатися Богові на службу. Зазнав сильних духовних страждань, що змінили його світогляд. Програний процесс виказав йому марноту людської слави й оплесків. Він порішив будувати свою майбутність на гранітних засадах Святої Євангелії.

Пройшовши духовну кризу, Альфонс вступив на дорогу ревности. Від того часу він перестав мріяти про земську велич і каріеру, присвячуючи більшу частину свого часу посіщенням Пресвятих Тайн і відвідуванню хворих у шпиталі неулічимих. Часто проходжувався над Неапільським заливом і роздумував про велич Божу. Вертався додому, читав побожні книжки та думав про геройські діла Божих слуг. Скупчення, віддалення від світа

та роздумування про минуле життя викликали в ньому скрупули. Ці внутрішні побоювання та непевності страшно мучили його ніжну душу. Сам він пізніше заявив свому приятелеві, отцеві Сальваторові Трамонтана: "На початку мого навернення непевності та сумніви страх мучили мене. Один тільки сліпий послух отцеві Пагані звільнив мене від цих тривог".

Батьки зажурені переміною сина полишили його зразу в спокою, бо сподівалися, що час злічить його душу та приверне його до давнього життя. Батьки сильно перечислилися. Альфонс не вертався до давнього життя. Холод запанував у родині Ліґорих. Альфонс замкнувся в собі й уникав товариства людей. Донна Анна наставала, щоб Альфонс відвідував давніх приятелів. "Мати", відповідав Альфонс, "ці товариства нудять мене. Ніщо не тягне мене до них". Зажурена мати говорила до дон Йосипа. "Альфонс задумує вчинити якусь постанову".

Дон Йосип теж намагався привернути сина до адвокатських зайнять. Раз попрохав Альфонса зайнятися якоюсь малозначною родинною справою, що була в суді. Син чемно відмовився: "Батьку, це неможливе. Знайди собі когось іншого. Я не хочу мати нічого спільного з судами. Для мене нема важнішого зайняття ніж спасіння власної душі". Це був болючий удар для батька, бо відмова Альфонса розвівала ще свіжі батькові надії на поворот Альфонса до адвокатської кар'єри. Очі дон Йосипа зайшлися сльозами. Його серце запалало обуренням. Донна Анна намагалася успокоїти мужа та промовила: "Почекаймо, поки він переживе біль, що програна спричинила йому". Дон Йосип не обманював себе. "Ні", промовив він до подруги, "Альфонс упертий. Він так легко не змінюється".

В словах батька крилася велика правда. Характер Альфонса не легко змінявся. Раз він постановив собі щось вчинити, то не легко було відвернути його від повзятої постанови. Альфонс мріяв про повну самопосвяту Божій службі. Його душа звернулася до свого Творця та в Ньому знайшла спокій. Ніхто не міг відвернути його від нової кар'єри—священства,—що стануло перед його очима. Альфонс був уже повнолітній юнак. Батько не мав права силувати його до стану, якого Альфонс не хотів. Альфонс виразно це заявив батькові 29 серпня 1723 р. Була неділя. На королівському дворі мала відбутися велика забава й прийняття на честь королеві Ізабелі. Дон Йосип мусів взяти участь у прийнятті. Не хотів сам іти. Попрохав сина, щоб теж узяв участь у забаві. Думав, що там Альфонс забуде про своє "горе". Зразу Альфонс відмовився, наводячи різні притексти. Коли ж батько натискав, щоб ішов з ним, Альфонс рішуче заявив: "Отче, що мені там чинити Все марнота!" Батько скипів від гніву, відвернувся від сина та промовив: "Роби, що тобі подобається, і йди куди хочеш!" Зобачивши гнів батька, Альфонс перепрохав його: "Отче, не гнівайся. Я готовий товаришити тобі". Запізно. Дон Йосип вийшов із кімнати, сів до карети. Проте не поїхав на забаву, але завернув на пільну доріжку і приїхав до своєї вілли в Маріянелля. Там він пробув на самоті декілька днів, успокоюючи своє обурення на сина.

Альфонсів опір не походив із примх. Він порішив віддатися



Богові. Чим світ і його минущі розкоші могли притягати його? Проте поведінка батька та його несправедливий гнів на сина засмутили ніжну душу Альфонса. Він відчував, що не міг виконати бажання батька й вернутися до давнього фаху, бо сумління не дозволяло йому на це. Божа ласка діяла в його душі. Він не пішов спати, але вибрався до улюбленого шпиталю неулічимих, щоб потішати бідних хворих. Відвідуючи цих нещасних, Альфонс пригадав собі забаву на королівськім дворі. "Що поможе людині...", пригаталися йому слова Спасителя. Яка користь із земських роскошів і забав, коли вони так скоро минаються? Нараз дивне потрясення сколихує шпитальний будинок. Альфонс бачить себе окруженим дивним світлом. В його серці звучить виразний голос: "Альфонсе, покинь світ і віддайся Мені!" Дивне зворушення сповняє душу Альфонса. Він пізнає голос Божий. Це Христос кличе його. Альфонс виходить зо шпиталю. Те саме з'явище знову повторюється на шпитальних сходах. Бачить дивне світло та чує виразний голос: "Відречися світа та віддайся Мені!"

Молодий адвокат не мав ніякого сумніву про свою майбутність. Це Христос кликав його. Він без вагання відповів на поклик. Зо шпиталю пішов просто до церкви Пречистої Богородиці. В церкві були виставлені на престолі Пресвяті Тайни. Альфонс упав навколішки та довго молився перед своїм утаєним Господом. Очі його заллялися сльозами. Христос кликав його на службу. Альфонс устав, наближився до статуї Богородиці та став довго й ревно молитися до Небесної Цариці. Молитва закінчилася давнім лицарським звичаєм. Альфонс встав, відчепив свою шляхетську шпаду (меч) і поклав його на престолі Пречистої Діви. Це була урочиста заява, що Альфонс стає лицарем Марії.

Альфонс не мав сумніву, що Бог призначив його до священства. Він звав цей пропам'ятний вечір своїм "навернення". Отак Альфонс зрікся свого первородства, світу, його розкошів і віддався Пречистій Діві. Вже як єпископ Альфонс говорив до свого слуги Олексія: "Оця ікона спонукала мене покинути світ. Вона подала мені світло та силу покинути світ і вибрати духовний стан, як я був іще світською людиною". В 1748 він написав: "Милосерна та могутня рука (Марії) вирвала мене зо світа".

Альфонс вповні віддався Богові. Його рішення було невідкличне. Пізніше він писав про свою постанову служити Богові як священик: "Геть зо світом. Геть з багатством. Геть з забавами та почестями. Я хочу Бога. Я люблю тільки одного Бога. Мій Боже, Ти один вистачаєш мені, бо Ти безконечне добро. Яку вартість мають земські добра, коли вони негодні наситити людського серця? Чи ж не скоро мусітимемо поминути їх? Ох, як які скарби має в собі Божа ласка та Божа любов для тих, що вміють оцінити їх!"

**4. Остаточне рішення.**

Напруження запанувало в родині Ліґорих. Дон Йосип ніколи

не думав, що здібний Альфонс вповні вірве зо світом. Альфонс же був непохитно рішений стати священиком. Він удався до Отців Пилипівців і заявив своєму духовному провідникові, о. Паґано, що він рішився стати священиком. Дискретний сповідник відповів: "Годі мені так нагло порішити таку важну справу. Потребую рік часу, щоб дати тобі відповідь." Альфонс нервово відповів: "Як це? Цілий рік, Я не годен й одного дня довше ждати". Отець Паґано, знаючи рішучу та запальну вдачу Альфонса, тільки посміхнувся та закінчив розмову: "Будь спокійний! Поручім це Ісусові та Марії!

Альфонс не скривав свого рішення перед батьком, що злостився на безчинність сина та раз у злості заявив: "Благаю Бога, щоб забрав мене або тебе з цього світу, бо я негоден більше дивитися на тебе!" Альфонс ласкаво відповів: "Мій отче, бачу, що ти терпиш через мене. Всетаки я мушу сказати тобі, що я вже не бажаю нічого від світа. Бог кличе мене, щоб я вступив до Ораторії (до Отців Пилипівців) й я рішений це вчинити. Благаю тебе, не бери мені цього зле й поблагослови мене!"

Рішення Альфонса бути священиком було для Дон Йосипа сливе рівнозначне зо смертю. Засмучений батько почав змальовувати синові свою старість і потребу помочі від нього. Сльозами та благаннями намагався здобути серце сина та відвернути його від повзятої постанови. Альфонс теж розплакався, але не піддався намові батька. Альфонсові стояла перед очима Спасителева погроза: "Хто більше як Мене любить батька чи матір, той Мене недостойний!" (Мат. 10, 37).

**Грота Людської Матері Божої, що знаходиться в городі ОО. Редемптористів в Йорктоні, Саск. На знимці бачимо 3-ох домашніх братів що дбають за прикрасу цього городу й гроти.**

# Розвій Католицьких Місій за останніх 25 років

Св. Амвросій: **"Де Петро, там Церква!"**

о. С. Шавель, ЧНІ.

ОЗНАКОЮ здорового організму є його розвій і життя. Там де нема життя і розвою, мусить наступити запустіння й упадок. Як дивимося на життя католицької Церкви, то бачимо, що вона гарно розвивається та безупину поступає вперед. Це ніщо інше ніж ознака, що вона має правдиве життя, що вона може кожного століття поступати вперед, застосовуватися до обставин, давати провід мільйонам людських душ. Вплив католицької Церкви значно скріпився серед культурних народів, і всі з нею рахуються. Її значення та вплив поширився теж серед народів африканських й азійських. Тому добре буде приглянутися, як скріпився вплив католицької Церкви в останніх роках.

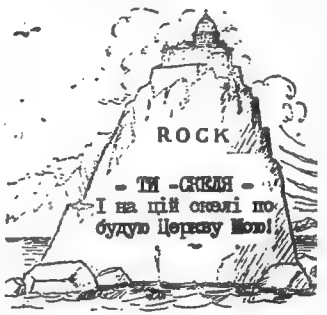


В 1951 р. Папа Пій XII видав дня 2 червня Енцикліку, в якій представив успіхи праці католицьких місіонарів у ріжних місійних краях за останніх 25 років (1926—1951). Ця Енцикліка подає найперше успіхи осягнені продовж останніх 25 років у ріжних місійних краях, й опісля Папа звертається до католицького світу, щоб ще ревніше та з більшою жертвенністю працювати над наверненням безсмертніх людських душ. Багато мільйонів душ живуть іще далеко від Христа, не знаючи Його науки та без правдивого світла. Направдити їх на правдиву дорогу не може ніхто інший, як лише католицька Церква. Щоб краще пізнати життя католицької Церкви, щоб ліпше познайомитися з працею католицьких місіонарів у місійних краях, добре буде познайомитися з тими осягами, що їх довершили католицькі місіонарі в останніх 25 роках на ріжних місійних теренах Азії і Африки.

**1. Поступ католицьких місій за останніх 25 років:**

Скільки добра зроблено за цих останніх 25 років, можемо докладніше переконатися з оцих даних:

1. Перед 25 роками Настоятелі всіх місій були чужинці: Євро-

пейці або Американці. Сьогодні 88 з цих Місій є під проводом єпископів і священиків краєвих. Це знак, що католицька Церква бажає дійсно помагати тим опущеним душам, даючи їм власних пастирів. Зрештою такий був плян католицької Церкви від самого початку її місійної діяльности в усіх краях. Під цим зглядом особливіший поступ показує Пакістан та деякі африканські краї, де вдалося зорганізувати єрархію церковну по всім вимогам церковного права. Для ліпшої організації місійних країв відбулися церковні Собори в поодиноких краях, в Індокитаю 1934 р., Австралії 1937 р., Індіях 1950 р. Ця організація Церкви, ревність католицьких місіонарів доконали, що в останніх 25 роках число вірних збільшилося з 14 до 21 мільйонів; число місійних територій зросло з 400 до 600; число священиків з 14,800 до 26,800. Канадійців зайнятих місійною працею в чужих краях було 1555 мужчин і 1882 жінок. Мужчин було 1026 священиків і 529 братів-помічників.

2. Щоб піднести рівень освіти в місійних краях сформовано два нові університети, основано велике число Семинарів для виховання молодих священиків, отворено багато середніх шкіл. І так число кандидатів до священства зросло з 1770 до 4300, число середніх шкіл збільшилося з 1600 до 5000. Подвоїлося число початкових шкіл, шпиталів і всяких харитативних установ.

3. В самому центрі християнського світу, Римі, основано Семінарію Св. Апостола Петра, щоб виховувати священиків для місійних країв та дати їм особливе приготовання відповідно до ріжних країв. В Римі основано місійний Інститут зв'язаний з університетом Пропагандою, як рівнож Інститути місіології по інших краях. Дуже поважний поступ зробила за цей час католицька преса в місійних краях. Що більше, основано осібну агенцію під назвою "Фідес" (віра); її завданням—подавати правдиві вістки про діяльність католицьких місіонарів у поганських краях. Основано теж "Місійний Союз" священиків, що має зорганізувати всіх священиків, що працюють на місійних теренах. Апостольських Столиця дуже часто заохочує католицьку єрархію, щоб якнайчастіше організувати ріжні місійні з'їзди, конґреси, що мають помагати поширенню католицьких місій.

4. За останніх 25 років збільшилося представництво Апостольської Столиці в ріжних місійних краях, що значно влегшує працю католицьких місіонарів. За цей час вислано 5 Апостольських Делегатів до ріжних країв. Все це збільшує повагу католицької Церкви і приносить користь людським душам.

Як отже бачимо, католицька Церква завжди поступає вперед. Це знак її життєдайности, сили, енергії. Католицькі місіонарі йдуть на далеку північ Канади, щоб там працювати серед страшних морозів посеред опущених Ескимосів. Ідуть вони теж до гарячої Африки, щоб нести слово потіхи тим, що не знають Христа. До цього не змушує їх ні жадоба зиску, ні жадоба слави. Одинокою їхньою метою є здобути якнайбільше душ для Христа та збільшити Його царство на цій землі. Ці католицькі місіонарі ступають слідами перших місіонарів, що по Зшестю Св. Духа розійшлися по світі, щоб жити, терпіти і вмерти за Христа.

Он коротко представлена діяльність католицької Церкви в місійних краях за останніх 25 років. Напевно, що кожний місіонар-піонер міг би нам сказати, скільки праці та труду коштувало його, щоб навернути кілька поган до правдивої віри, щоб навчити мале число дітей катехизму. Скільки жертви, труду, молитов мусіли вложити ці місіонарі, щоб зорганізувати ці великанські простори Азії і Африки! Скільки шляхетних сердець горіли святою любов'ю, щоб позискати ці простори для Христа! Пам'ятаймо, що місійна робота це найкраща праця і що до неї беруться найкращі люди. Жаль мусить стискати наші серця, коли довідуємося, що були такі, що спиняли, перешкаджували католицьким місіонарям працювати у Христовій винниці. Не тільки спиняли їх, але переслідували і вбивали. Щоб мати повніший образ розвою католицьких місій, мусимо рівнож застановитися над тим, скільки мусіли католицькі місіонарі зложити жертв та крови, щоб ширити Христове царство на цій землі.



**II. Переслідування католицької Церкви в місійних краях:**

Місійна праця була завжди переповнена прикрощами і хрестами, одначе сьогодні вона стрічає багато більше перепон як колись. Найбільше сьогодні терплять католицькі місії в Китаю. І так в цих останніх роках:

1. Переслідувано вірних, священиків, єпископів у Китаю. Велике число вірних і священиків віддали своє життя за Христа. Інших безбожний комуністичний уряд замикав до в'язниці або, коли це були чужинці, проганяв з краю. Один католицький єпископ був приневолений продати свій єпископський перстень, щоб так врятувати своє життя від голодової смерти. Про переслідування католицької Церкви в комуністичному Китаю читаємо дуже часто в пресі.

2. Одначе комуністи не задоволилися самим переслідуванням католицької Церкви в Китаю. Вони рішили зовсім знищити християнство в цій країні. Щоб знищити католицьку Церкву в Китаю, вони приготовили осібний плян т. зв. "потрійної незалежности", а саме: а) знищити католицьку Церкву фінансово, недопускаючи жадної помочі зза границі. Вони дуже добре знають, що, коли не допустять заграничної помочі, тоді зубожіле, китайське населення не зможе якслід піддержувати Церкву; б) перервати всяку зв'язь з Ватиканом. Щоб це осягнути, вони прогнали з краю Папського Інтернунція Преосвященного Рібері, знаючи, що так їм легко вдасться внести замішання в ряди католиків; в) прогнати всіх чужих місіонарів під претекстом, що вони вороги китайського народу. Щодня можна читати в пресі, як то комуністи виганяють, мордують, ув'язнюють католицьких місіонарів, які, покинувши все, пішли до Китаю, щоб робити добро китайському народові.

3. Як наслідок цього безбожного большевицького пляну від першого січня 1951 до 17 квітня 1952 р. прогнано з Китаю 1763 католицьких місіонарів. Остали ще в Китаю в 1952 р. 1435 католицьких місіонарів цебто: 1018 єпископів і священиків, 362 Сестри-монахині і 55 братів-помічників. З цих 1435 місіонарів, що остали в краю, знаходяться у в'язниці: 17 єпископів, 107 свяще-

ників 17 монахинь і 4 братів-помічників. Китайські комуністи прогнали з краю 200 канадійських місіонарів, увязнили 20 священиків і 5 канадійських єпископів. Дуже широко знане в Канаді було ув'язнення єпископа О'Ґари, що його арештували китайські комуністи 2 липня 1951 р. разом з о. Убінґером, його вікарієм ґенеральним. Сорок китайських комуністів зловили єпископа в церкві, запровадили перед престіл, здерли з нього ризи і по трьох годинах знущань відпровадили до в'язниці. Щойно 22-го березня 1953 р. позволили йому виїхати до Гонґ-Конґ разом з о. Убінґером. (The Ensign, 9 мая 1953).

Багато місіонарів помордовано, інших вкинули до в'язниці, ще інших прогнали, одначе на цьому не скінчилася їхня робота. За останніх 10 років католицькі місії стратили 2,300 ріжних будинків, які зовсім знищено а 1530 були сильно пошкоджені. Крім цього в самому Китаю іде шаленна пропаганда проти Папи, проти католицької Церкви, яку комуністи представляють як найбільшого ворога китайського народу. Здається, що всі сили пекла повстали, щоб знищити католицьку Церкву в Азії. Одначе сила Божа більша від усеї людської злоби. Робота місіонарів це не діло людське, але діло самого Христа, який сильніший від усіх потуг земських.

Папа Пій XII взиває в Енцикліці, що її проголосив 1951 р. ввесь католицький світ до жертвенности щоб помагати католицьким місіям на цілому світі. Слід пам'ятати, що католицькі місії по цілому світі розвиваються, зростають, поширюються завдяки жертвенності католиків що посилають своїх синів і дочок до далеких поганських країв нести світло Євангелії, і при тім жертвують іще великі суми гроша на ту саму ціль. Так роблять і так поступають католицькі народи. Це великий приклад для нас, щоб ми піддержували принайменше свої церкви, організували свої парафії, брали участь у Богослуженнях, поважали своїх єпископів та священиків. Навіть тоді, коли ми зробили багато для своєї Церкви, слід пам'ятати, що інші народи роблять куди більше для загальної католицької справи у світі. Якщо хочемо стати в ряди великих народів, мусимо з ними рівнятися теж католицькими переконаннями, любити та шанувати те, що вони люблять та шанують.

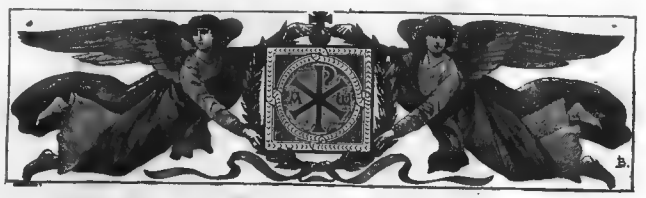

# Патріярх Свойого Роду

Христя Денисиха

І в снах йому сниться і в мріях мріється довгий, широкий лан зеленого тютюну, гордість і слава його господарки, джерело добробуту його родини, а там за хатою пишна, буйна кукурудза розплітає пахучу русяку косу і наповняється соковитим зерном. Весело пасеться отара кучерявих овець, а його Боя вертається з ведром теплого свіжого молока. А там на збочах узгір'я гріються до сонця кущі винної лози, вгинаючись під вагою повних солодких ягід, що так приємно тріскають під зубами, розприскуючи шляхетний, життедайний сок. Все те було його, його власне, здобуте важким трудом і гарячим потом його діда-прадіда, збагачене й помножене його власним трудом і запопадливістю. Ніколи він не думав, що йому можуть те все відняти й викляти з круга чесних людей за його труд, за чесне негуляще життя. Ніколи не думав, що йому самому прийдеться покинути те все, йти в світ за очі на нужду, на поневірку, на ласкавий притулок в приюті для найбідніших, безсімейних старців. Він, патріярх свойого роду, шанований в свойого селі й околиці,—тепер на вигнанні.

Його Боя, його доньки, зяті, внуки залишилися там. Його Боя не має тепер у що вдягнутися, його доньки босі... його Боя... його доньки... його... патріярха цілого роду, Іллі Мустапіча...

Кремезному Іллі Мустапічу вже восьмий хрестик тяжить на плечах, але він ще бадьорий і жвавий увихається по приюті зі щітками й стирками, помагає хворим, відносить на вічний спочинок померших, й у вільних хвилинах голить тих стареньких, що їм вже руки дрижать, або очі не добачують, і за це дістає від них вряди-годи дрібну п'ятьфранкову монету. А він ці зароблені грошенята цуп, та в мішочок. Це для його Боі, для його доньок, щоб на сором не світили голими ногами та не йшли до церкви в старих, зношених спідницях. Ані сотика не видасть ні на тютюн, ні на вино, що його вдома пив замість води. Інколи, як вийде на місто, ковтне чашочку кави за три франки, а решту зав'язує у мішочок на чотири-п'ять вузликів. Це для його старенької Боі, це для доньок.

В неділю, одягнений огрядно й чисто, проходжується він по

Завіту, що за многих проливається на відпущення гріхів". При кінці Ісус Христос дав Апостолам оце поручення: "Це робіть на Мій спомин".

5) Що сталося, як Ісус Христос сказав: "Це Моє Тіло... Це Моя Кров"?

Як Ісус Христос сказав: Це Моє Тіло", ціле єство хліба перемінилося в Його Тіло. А як Ісус Христос сказав: "Це Моя Кров", ціле єство вина перемінилося в Його Кров.

6) Що лишилося з хліба й вина, коли їх єство перемінилося в Тіло й Кров Ісуса Христа?

По переміненні хліба й вина в Тіло й Кров Ісуса Христа лишися тільки види хліба й вина.

7) Що означають види хліба й вина?

Під видами хліба й вина розуміємо їх зверхній вигляд от як барва, смак, тягар, вид і все інше, що підпадає під змисли.

8) Як зветься ця переміна цілого єства хліба й вина в Тіло і Кров Ісуса Христа?

Переміна цілого єства хліба й вина в Тіло й Кров Ісуса Христа зветься переєствленням.

9) Чи Ісус Христос присутній цілий так під видами хліба, як і під видами вина?

Ісус Христос присутній цілий так під видами хліба, як і під видами вина.

10) Як Ісус Христос перемінив хліб і вино в Своє Тіло й Кров?

Ісус Христос перемінив хліб і вино в Своє Тіло й в Свою Кров Своєю всемогучою властю.

11) Хто продовжує цю переміну хліба й вина в Тіло й Кров Ісуса Христа по сьогоднішній день?

Священики в часі Божественної Літургії продовжують переміну хліба й вина в Тіло й Кров Ісуса Христа по сьогоднішній день.

12) Коли Ісус Христос дав Своїм священикам власть перетворювати хліб і вино в Своє Тіло й Кров?

Ісус Христос дав Своїм священикам власть перетворювати хліб і вино в Своє Тіло й Кров на Тайній Вечері, як учинив апостолів священиками цими словами: "Робіть це на Мій спомин".

13) Як священик перетворює хліб і вино в Тіло й Кров Ісуса Христа повторенням в часі Освячення в Божественній Літургії?

Священики перетворюють хліб і вино в Тіло й Кров Ісуса Христа повторенням у часі Освячення в Божественній Літургії слів Христових: "Це Моє Тіло... Це Моя Кров".

14) Чому Ісус Христос подає нам Своє Тіло й Кров у Пресвятій Евхаристії?

Ісус Христос подає нам Своє Тіло й Кров у Пресвятій Евхаристії:

1) щоб жертвуватися за нас і так завжди пригадувати й відновляти хресну жертву.

2) щоб у Святім Причасті лучитися з нами,

3) щоб завжди перебувати між нами на доказ Своєї любови до нас і щоб ми могли почитати Його.

# Леґенда Про Тернину

Олена Цегельська

...І прийшла година страсти на Сина Людського.

"Пилат звелів збичувати Його".

"Вояки ж, ісплівши з тернини вінка, Йому положили на голову, та багряницю наділи на Нього".

Так римські воїни пізно вночі мучили Ісуса, били Його, зав'язавши очі й говорячи: "Коли Ти справді Бог, то відгадай, хто Тебе ударив!"

А Син Божий, заливаючись кровавим потом,—мовчав. Тоді злоба підсунула їм більш жорстокі знущання. Насміваючись, зодягнули Його в багряну шату, дали в руки скептр із тростини, та посадивши на стільці, кланялися Йому наче цареві. Вони ходили кругом Нього і насмішливо вітали. Але на цьому не кінець злоби. "Та який же це цар без корони на голові?"—кликали більше жорстокі.—"Нумо, укоронуймо нашого царя!"

Метнулися жорстокі воїни та, угледивши край подвір'я кущ тернини, видумали диявольську іграшку. Вони гострими мечами натяли гнучких галузок і звинними руками сплели терновий вінок на голову Спасителеві. Даремне пручалася тернина, підводила свої галузки вгору, колола гострими шпильками жорстокі воякські руки і молила їх:

"О, лишіть мене в мирі!—Не чиніть із мене знаряддя муки Синові Божому! О! Не стягайте на мене і на плоди мої вічного прокляття!"

Не слухали. Не розуміли ніжного шуму мольби в її галузках. А що їхнім, запеклим в боях, вояцьким рукам, уколи тернини?—Один сміх.

Так серед жорстокого сміху і грубих жартів сплетено твердий, незугарний, терновий вінець і положено його на найсвятішу голову світу. Безмилосердними, грубими палками втовчено колюче терня у святе чоло і скроні. Жорстокий біль прошив голову Ісуса і каплини цінної крови потекли по обличчі, та застигли рубіновими краплинами на висках. А кущ тернини, що ріс під муром, відчув, наче жива істота, що сталося щось неймовірно жорстоке, що з його віток учинено знаряддя ганьби і муки Синові Бога Творця. Він увесь задрижав, затрусився і похилився низько-низько, до землі. Із шумом вітру почулися покірні слова молитви куща:

"О! Ісусе, Спасителю світа, прости, прости! Дай забуття ганьби! Дай мені силу оселитися далеко від людських осель і учини плоти мої терпкими та непридатними для споживання людини!"

І почув Ісус, умучений і поганьблений Божий Син благання куща. Зболілі уста шепнули: "Нехай станеться!"

І враз сильний вітер-гураґан заревів горою, завирувала пилюга на подвір'ї і воздушна труба завернула туди, де покірно до муру притулилася тернина. І було скручено сильний кущ наче

слабий віник і було схоплено його трубою, та винесено понад голови остовпілих з дива вояків, кудись,—у безвісті. І було кинено кущ у пилюгу і грязь придорожного рова. І коли Ісус двигав Свій тяжкий хрест на гору Голгофту, тернина ще пробувала просити прощення, чіплялася шати Христової і молила шепотом вмираючого листя і віток. Але надаремне. Не зглянудися на неї вже більше Божі очі.

...Оповідають, що колись давно-давно тернина була розкішним кущем, який на весну перший розквітався і чудовим запахом своїх квітів наповняв пишні городи святої Землі. Квіт її був пишний і мав запах мигдалів а плоди її ароматичні, солодковинні, придатні були на поживу людям. Вони холодили їхні уста та гасили спрагу в часі літньої жари. З того ж часу, з часу муки і ганьби Христової, коли її віток було вжито на терновий вінець,—її наче залізною мітлою було виметено із людських, пишних осель, з огородів та садів.—Її було розкинено далеко по дебрах, по ровах, по неприступних пустелях і неужитках.—І там росте вона аж по нинішній день. Люди обминають цей кущ, а переходячи попри нього, обтягають тісніше свій одяг, щоб ним не зачепити колючок і не залишити ані ниточки на кущі ганьби Спасителя. Прогнана із людських осель тернина часом бажає вернутись, кидає свої насіння на урожайну почву, але безуспішно, бо не дасть їй хлібороб змоги розростися. Її виривають з коренем і кидають у вогонь...

А у нас в Україні тернина буває в особливій погорді. Ніхто не бажає собі цього куща на своїй землі, якщо ж йому удасться вирости і видати плоди, то хіба гнаний голодом дикий звір зимою покоштує перемерзлих, терпких ягід. Обнимають її овечки зо своєю ніжною вовною, а гостем її буває звинна лисиця і крячучий, чорний ворон.

А в час весни, коли всі кущі і дерева в пишній шаті свіженьких квіток ваблять око і насолоджують пахощами, ніхто не спішиться відвідати самітній, квітучий "терен". Бо в цей час, в час його цвитіння, припадає пора великого посту—це час Страстей Христових. Тоді в Україні буває холодно, з'ябкий, вогкий воздух пронизує до костей. Люде окутуються тепліше і перекидаються словами: "Що це таке? Чому так нагло похолодніло? Чому стало так з'ябко і непривітно в природі?"

"Чому?—шепнув старий молодим, здригаючись від холоду: "Не знаєте чому?—А оце саме цвіте "терен"—знаряддя муки Христової".

"Терен цвіте—терен цвіте!" передають собі люди в Україні з уст до уст, так наче закликають себе взаємно:

"Не забувайте! Сама природа шепче подувом холодного вітру: "Будьмо уважні!—Молімся!—"Терен" цвіте!"

# СЕСТРА ТАРЗИКІЯ

СЕСТРА Тарзикія Ольга Мацьків уродилася в Ходорові 23 березня 1919. Була найстаршого дитиною в родині. Мала ще сестру й брата. Батько був залізничним урядником. Прийшла на світ після першої світової війни і її страхіть. Мама впала з маленькою Олею, коли втікала перед гранатними кулями. Були в ній залишки цих страшних переживань, як сама оповідала.

До школи ходила в Ходорові й у Львові. Зачала гімназію в Ходорові, але згодом перейшла до фахової школи у Львові, що приміщувалася при вулиці Зеленій. Була це в той час найкраща й перша фахово-промислова школа, взірцево ведена. Не легко приймали до неї українців. У цій школі одержала учительський диплом. Була вчителькою робіт, крою й шиття. За час свойого побуту у Львові мешкала в бельгійських Сестер Св. Вінкентія а Павльо, на Стрийськім. Тамошні Сестри дуже бажали, щоб Олюся до них вступила.

Сестра Тарзикія була дуже мила й завжди усміхнена. Завжди лице привітне, а на устах добре слово, осолоджене усміхом. Малою збирала квітки в полі й заквітчувала придорожні хрести, коли бігла до бабуні. Милосердилась дуже над звірятами й збирала всяке каліцтво на подвір'я, де робила перев'язки, складала поломані ніжки. Очищувала брудних, знайдених псів і котів. Мила, купала, натирала, перев'язувала й лікувала, доки не поздоровіли. Миршавого пса прив'язувала до плота, мила щіткою, а потім намазувала нафтою.

Перший раз побачила я її, як приїхала до новіціяту з товаришкою 1937 р. Зробила дуже гарне враження. Не згадувала тоді нічого про монастир. Пізніше, вже як новичка, призналася, що Отець П. Кисіль казав їй подивитися на новіціят, але тоді не просила про прийняття, бо боялась товаришки, яка могла була сказати це мамі. Мама була дуже противна, щоб її дитина йшла в манастир і робила всякі труднощі.

Отець Кисіль зустрічав цю молоденьку Ольгу в поїзді, коли в суботу верталася зо Львова додому. Одного разу заговорив до неї й нав'язав розмову. Вирізнялась від інших пустих дівчат. Були тоді вагони призначені для молоді, яка доїздила до школи. Олюся була відмінна від інших плохеньких дівчаток. Була весела, але на місці. За порадою Отця Кисіля зголосилася до Сестер у Раві Руській.

Ольга була побожна, сповідалася щотижня. Коли в часі ферій була вдома, щоб не звертати на себе уваги, що йде до церкви, вдягала блюзочку з коротенькими рукавами й сідала на ровер. Під церквою його залишала. Часто виходила ранесько, коли батьки ще спали, до церкви на Службу Божу й до Св. Причастя. Тоді замикала дім на ключ і верталася, заки тато й мама встали, і йшла приготовляти снідання, щоб ніхто не пізнав, що була в церкві. Так мусіла критися перед мамою. Мати й чути не хотіла про манастир. Не зважаючи на спротив матері, Ольга вступила до новіціяту 3 травня 1938 р. Батько згодився, але мати не могла з тим погодитися й перед облечинами приїхала забирати доню. Та Ольга не подалась і чути про те не хотіла.

В новіціяті була дуже люблена. По шістьох місяцях, дня 4 листопада 1938, облекалася й дістала ім'я Сестри Тарзикії.

Дуже любила Пресвяту Евхаристію. З її очей пробивалася невинність і краса душі. До всіх ввічлива, зручна в праці, любила другим помогти. В новіціяті ніколи не мала великої капітули. Була стрункa, висока, гарна.

Перші обіти зложила 5 листопада 1940 р. По зложенні обітів вела робітню, а пізніше була вчителькою в господарській школі.

В листопаді 1940 р. попросила про провід Впр. Отця Володимира Ковалика, який займався нею аж до смерти. Ніщо не було для неї тяжке чи понижаюче. Видно було, що працювала над собою. Була умертвлена в їжі, завжди вибирала те, що гірше. Любила зробити за других, щоб ніхто не знав. Молилася за других, а передусім тоді, коли бачила щось недобре. Нераз спала на патиках і то сильно суковатих, яких не можна було добре розколоти. Бичувалася.

Просила Ісуса про хрестики в п'ятницю. Одного разу принесла до гостинної перешитий кожушок Отця Магістра Загвійського. Отець Магістер спробував і зганив, що не добре ши-

вий. За це скартано її за недбалість. Коли вийшла, я поспитала її, чому так зробила. Відповіла: "Я його навіть у руках не мала". Я спитала її, чому не вияснила, що цього не робила. На те сказала: "Я дуже рада. Сьогодні п'ятниця, Ісус вислухав і дав мені, щоб могла щось перенести. Завжди дає мені щось у п'ятницю". Молилася гаряче за грішників.

Терпіла дуже багато. Сама невинна, чиста, жадібна була тих терпінь і упокорень. Одна Сестра сама признавалась, що Сестра Тарзикія стільки від неї терпіла, що від цього можна було захитатись у покликанні.

Учила в господарській школі. Учениці любили її найбільше споміж Сестер учительок. Біднота гуртувалася коло неї. Найбільші уличники збирались кругом неї й слухали її ті, які за другими кидали камінням. Нераз ті уличники дзвонили до фірти, а запитані, чого бажають, відповідали: "Сестра казала, щоб ми пололи квіти". Я картала її за те, що напроваджує наволоч до манастиря. Відповідала мені, що може їм сказати дещо з катехизму.

Засмучених любила потішити. Коли побачила якусь заплакану Сестру новичку, завжди потішала й хоч через хвилиночку помогла в праці, чи то в пральні, чи якому іншому зайнятті. Дуже гарно прикрашувала каплицю на більші свята.

Новіціят і перші роки по обітах прожила в воєнному часі, в страшній заверюсі, коли на Кристинопіль наступали большевики, то знову німці,— в різних небезпеках. Прийшов 1944 рік зо своїми страхіттями. Большевики вдруге наближалися до Кристинополя. Сестра Тарзикія, завжди метка, була дуже помічна при хованні речей перед різними нападами. Та в цьому році це все майже її не обходило. Жила, але вже не тим життям, думками була в позагробному світі. Одного разу розправляли Сестри Марія й Теофілякта з Сестрою Тарзикією. Я побачила, що С. Марія заплакала й поспитала про причину. Одержала відповідь, що С. Тарзикія не буде довго жити. Дійсно С. Тарзикія жила вже не буденним життям. Місяць перед приходом большевиків, в травні чи червні, мала сон. Приснилось її, що большевик надійшов від сторони Клюсова, вистрілив з кулемету, поцілив її в груди і забив. Запам'ятала добре цей сон і щодня готовилася до смерти. При налетах була неспокійна. Переходила сильну внутрішню боротьбу. Мабуть Господь очищував її спокусами. Нераз, коли положилася спати, плакала й казала: "Ах, що я переживаю!' Терпіла також фізично. Дістала запалення нервів у голові й ніякі ліки не помагали. Ця недуга тривала коло двох років. Відчувала теж сильний біль у легенях. Був це наслідок запалення, яке мала ще дитиною. Але ніколи не дбала, ні не клопоталась своїм здоров'ям. Часто треба було напоминати, щоб уважала на себе.

Тимчасом большевики кожного дня наближались щораз більше до Кристинополя. Стріли не вмовкали. Небозвід був часто прошитий блискавками бомбових налетів. Дорогою тягнулись каравани наших селян, насильно викинених зо своїх сіл. Німці втікали. І так ставали пусткою щораз блищі села, Тартаків і інші.

Була перша неділя в липні 1944 р. Сестри йшли до церкви на співану Службу Божу, але Сестра Тарзикія попросила про дозвіл залишитися вдома, щоб зробити розважання й іспит сумління з цілого життя. Хотіла наступного дня зробити сповідь з цілого життя. Дуже бажала зложити вічні обіти, але те могла б була зробити тільки в обличчі загрози смерти. Після спільного іспиту сумління в полудні вернулася до келії— мешкала в одній кімнаті зо мною— й просила дозволу положитися трохи, поки Сестри не прийдуть з церкви, бо не спала вже кілька ночей. Було саме полудне. О год. 12.15 надлетіли літаки й зачали бомбардувати станцію в Сокалі, віддаленому від нас одинадцять кілометрів. Було все добре видно. Рівнина, тому ніщо не заслонювало виднокругу. По п'ятнадцятьох хвилинах Сестра Тарзикія піднеслася на канапі й сказала до мене: "Ходорів бомбардують. Упала бомба на наш дім. Сташка (сестра С. Тарзикії) ранена, має зломану руку чи ногу—не пригадую собі вже точно що. Я не питала її, звідкіля це знає. Я відчула внутрішньо, що Господь Бог їй це об'явив і не допитувалася нічого. Усе те було правдиве. Два місяці пізніше по приході большевиків до Кристинополя усунено границю й тоді Впр. Отець Янтух поїхав до Галичини. Був у Ходорові й зайшов до батьків Сестри Тарзикії та від них довідався, що Ходорів бомбардували точно о тій самій годині й того самого дня, коли С. Тарзикія говорила. Бомба впала на дім, а її рідна сестра Сташка тікала й тоді зломила собі ногу.

Наступного дня, в понеділок, Сестра Тарзикія мала йти з С. Марією до міста за орудкою. Перед відходом трохи отягалася, крутилася. Тоді я сказала її скоро йти, бо може це вже буде її послідня сповідь, до якої мала нагоду. І дійсно так було.



Пополудні настала метушня, навис страх і паніка. Німці тікали, а большевики били з літаків. Большевики підходили від сторони Клюсова лісами; а не битими шляхами. Впр. Отець Ігумен Володимир Ковалик прислав до нас Впр. Отця Петра Бальцера, щоб забрав до їхнього сховища тих, хто дуже боявся, бо там хоронились люди з міста. Зголосилось кілька, а між ними й Сестра Тарзикія. Та не було часу вже зайти. Стрілянина розгорілась на добре. Треба було ховатися до пивниці. Сестри зійшли до двох пивниць під новим і старим домом. Кожна ховалась там, де мала більше довір'я. Цілу ніч тривав бій і бомбардування та огні.

С. Тарзикія ввесь час сиділа біля мене й молилась на вервиці. Відчувала сильних страх, а при тому фізичний біль, біль голови. Над ранком утихло. Сестри зачали по одній виходити з пивниці. С. Тарзикія сказала мені, що піде переспатись, бо була дуже втомлена. По дорозі вступила до каплиці на посіщення Найсв. Тайн. Було це коло п'ятої вранці. Нараз сильно задзвонив дзвінок на фірті. С. Тарзикія пішла скоро відчиняти, бо думала, що хтось з Впр. Отців прийшов на Службу Божу. За нею підійшли С. Марія й С. Деміяна. Я була на ганочку біля кухні. Нараз посипались стріли з кулемету. В половині дороги С. Тарзикія обернулась й закликала: "Марія—ключ" і впала на хіднок, прошита кулею в груди. Большевик, через отвір у паркані, стріляв з скорострілу. Сестра Марія й Дем'яна подались узад і з плачем прибігли до пивниці сказати, що Сестра Тарзикія не живе й лежить на хіднику. Сестри вибігли й принесли мертву Сестру Тарзикію, та положили на ліжко в пивниці біля вікна. Робили штучний віддих, але дарма. Життя вже не було.

По короткій перерві знову зачались бої. Ввечорі, коло восьмої години, запальними кулями запалили наш дім. Били катюшами в новіціят. Не можна було похоронити С. Тарзикії. В середу вранці влетів на подвір'я розлючений большевик і хотів гранатом нас усіх побити. Уласкавлений словами Впр. Отця Ігумена Ковалика, який саме прийшов до нашого манастиря, щоб уділити останніх Святих Тайн Сестрам під румовищами, дав до себе якось промовити й нікому більше не сталось нічого злого, за винятком одної жертви, Сестри Тарзикії. Большевик увійшов до пивниці, а коли побачив Сестру Тарзикію, сказав: "Це я її вбив".

В четвер відбулись похорони С. Тарзикії. Хоронив Впр. о. Ігумен Ковалик. Виходили кілька разів і ховались ізза налетів і стрілянини. Померлу зложено до труни, що її приготовлено було для старенького брата Федашка. Похоронено в городі, у стіп статуї Непорочно-Зачатої.

Десь тиждень по цих страшних подіях були зібрані на рекреації всі Сестри Новички. Були теж тоді Впр. Отці: Ігумен Ковалик і Магістер Загвійський ЧСВВ. Предметом розмови була покійна Сестра й Сестри Новички згадували всі її чесноти. Тоді Отець Ігумен сказав, що Сестра Тарзикія в цілому своїому житті не сплямила своєї душі ні одним свідомим, добровільним гріхом. Була це душа чиста, готова до відлету в вічність. Прожила 25 літ.

Отець Магістер Загвійський любив говорити з Сестрою Тарзикією й давати їй питання. Відповіді давала на письмі. Одного разу (1942 чи 1943 р). сказав Отець Магістер до мене: "Я не думав, що в неї стільки розуму. Видається, що така як інші, весела, а вона мені дала найглибшу теологічну відповідь немов би мала теологічні студії". Устно стидалася Отцеві Магістрові відповідати.

Коли наближалася до нас бойова лінія, а з нею большевицька гроза, Сестра Тарзикія сказала до мене, що буде помагати, коли нас виженуть з новіціяту. Коли пізніше ми опинились в Бельгії, я пригадала собі її слова й зачала молитися за її вставленням про різні ласки. Дуже помагала в грошевих справах.

Сестра Тарзикія зробила жертву з свойого життя та жертвувала себе геройським актом за душі в чистилищі.

Була це одна з найкращих душ, яку я знала.

С. ОЛЬГА Сл. ПНДМ.

**1) Чи в часі церковних відправ треба уживати дзвінків?**

По приписам нового типика, що його видала Східня Конгрегація, не слід уживати дзвінків у часі відправ. Проте, де тяжко викинути цей звичай, там можна його далі зберігати. Ніхто не годен так легко викоренити того, що тривало століттями. Це треба вияснити народові. Уживання дзвінків перейшло до нас від латинників. Святіша Столиця бажає, щоб українці, та взагалі всі східні християни зберігали свої обряди та звичаї.

Те саме з іншими латинськими практиками, що в протязі століть були закралися до нашої Церкви. Їх треба помаленько усувати, щоб наш обряд став чистим по приписам східнього права та звичаїв.

**2) Що таке Спасівка?**

Спасівка це піст на честь Христового Переображення. Триває від від 1-14 серпня. Цей піст дуже давній, бо вже Папа Лев Великий (440-461) згадує про нього. Танці, забави з музиками та заключування подруж заборонені в часі Спасівки.

**3. Чому священики згадують "православних християн" на великім Вході? Та ж ми католики.**

Ця справа вже нераз була порушена та вияснена на сторінках Голосу Спасителя. Була навіть довга стаття під заголовком "Католик чи Православний". Там вияснено, що слово "православний" означає тих східніх християн, що погоджуються з рішеннями вселенських соборів Церкви. Ці ж собори були діями вселенської Церкви. Хто з рішеннями цих соборів не погоджувався, той був "неправославний", але еретик. В часах, коли Христова Церква була одна, слова "католицький і православний" були всюди вживані, хоч на заході радше уживали слово "католицький", а на сході "православний".

Коли ж греки відорвалися від Риму, вони засвоїли собі слово "православний", щоб відрізнятися від католиків. Отак через певне надужиття слово "православний" стало означати "схизматика" в поточній мові.

Проте надужиття не може вчинити, щоб саме слово було лихе. Латинська Церква навіть у своїй Літургії вживає слова "православний чи ортодокс". Отож нема рації боятися цього слова. Воно належить до нас католиків, а не до тих, що відорвалися від єдности віри з Наслідниками Св. Петра, Папами.

## СМІХОВИНКИ

Генка: Мій приятель шкотляндець прислав мені вчора свою фотографію.

Оленка: Як же ж він виглядає?

Генка: Не знаю, бо фотографія ще не викликана.

Мати: Вважай синку, бо в яблуках бувають часом хробаки.

Синок: Нехай вони уважають. Не вони мене, але я їх їм.

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY—AUGUST, 1954

# THE MARTYRDOM OF JOHN THE BAPTIST

HEROD ANTIPAS, the son of Herod the Great, had been ruling in the land of Israel as tetrarch in the time when John the Baptist baptized the people in the region of the Jordan and preached repentance for the remission of sins. As the defender of outraged morality, St. John reproached the king Antipas with his immorality because he drove away his lawful wife and lived with Herodias, the wife of his brother. Not content with denouncing the scandal to the people, St. John went before Antipas personally to signify to him his crime against the Law of Moses and the natural law. The heart of the king ignited with anger, but he was such a clever politician as to seem not to give in to personal feelings; he preferred to hide his private revenge under the mask of common good by representing his accuser as a hot-blooded demagogue whom it was imperative at all costs to hinder from making trouble. Therefore, St. John was sent off as a prisoner to Machaerus which was situated on a mountain east of the Dead Sea.

St. John had a much more implacable enemy in the court of Antipas, the voluptuous king. For a long time now Herodias, the concubine of the king, had been trying to have St. John done away with; she was waiting only for the favorable occasion. A favorable occasion presented itself in spring of the year 28, when Antipas was celebrating his birthday.

During the royal feast, Salome, a fifteen or sixteen year old girl, the daughter of Herodias, charmed all present with her dance. Antipas not knowing too well what he was saying promised to give her whatever she asked for. It was what Herodias was waiting for. She inspired Salome to ask the head of St. John the Baptist. Antipas saw now his foolhardiness of his promise, but it was too late. He had the given word, the word of the king. The prison of Machaerus was part of the palace, and they did not have long to wait. The henchman came with the bloody tray and on the tray was the head of St. John the Baptist. The king offered it to the girl and she in turn gave it to her mother. The vengeance of Herodias was satisfied.

The martyrdom of the Baptist did not go unpunished. A few years later the king Antipas was banished to a city of Gaul, then a rather important town not far from the Spanish border. There he died unknown and forgotten by all. The haughty Herodias is a characteristic burst of pride, chose to share the exile of her accomplice whose evil genius she had been.

St. John the Baptist is an example for us in boldness in the defence of God's law. His inflexible charcter, his upright life, his boldness which had not been afraid of the prison, the martyr death gave him the first place among the saints in heaven. Let us pray to St. John that his virtues decorate our Catholic life.

# KISSING GAMES

*Problem*: Is it sinful for high school boys and girls to take part in the kissing game called "post office" and other similar ones in which kissing is an important part? In some of these games the kisses are a mere formality, while in others the opportunity is given to make it quite a serious business. Does a fellow or a girl have to refuse to take part in such games even though they will be ridiculed and laughed at for so doing?

*Solution*: Surely any game that centers around or promotes passionate or prolonged kissing among young people can be recognized as seriously wrong, and every decent and clean-minded boy or girl should be glad to accept ridicule rather than take part in such games. It is certain that young people who make a game out of passionate kissing and thus openly and publicly approve of it, will ordinarily be guilty of all kinds of immodesty and indecency on their private dates.

With regard to the games that center around formal or ceremonial kisses, it must be said that even here there is a danger those who take part in them will come to look on kissing as something cheap and common. There is the additional danger that they will pick up the idea from such games that kissing may be made a regular part of dating, and when that idea is implanted it is rare that young people can restrain themselves from passionate, immodest and therefore sinful kissing.

For these reasons parents should intelligently train their children to have nothing to do with any kind of kising games at parties, and when they themselves supervise or are present at the parties of young people, should veto any suggestion that such games be played. They should know that, with the looseness of morals that is so common today, and with so much popular approval of sinful petting and lovemaking, it is their duty to ward off danger from their own children. Decent kises are proper only to the more sacred relationships of human beings and should not be reduced to something cheap and common. Indecent or passion-provoking kisses are part of the pagan cult of the body and its lusts, and every genuine Christian knows that they are defiling to the soul.

# Special Indulgences of the Marian Year

CATHOLICS are given extensive opportunities to gain special plenary and partial indulgences during the Marian Year. These should incite the Children of Mary to work more earnestly on their personal sanctification and sacrifice themselves for the goals set by the Holy Father for the Marian Year.

The decree, published in the Acta Apostolicae Sedis (AAS, Nov. 15, 1953, pp. 696-697) set forth the spiritual favors and the conditions in detail under which these indulgences may be gained.

(An indulgence is the remission of temporal punishments due to sins already forgiven by confession or by an act of contrition, if they are venial. Indulgences are either plenary or partial. *Plenary* indulgence takes away all temporal punishments due to our sins. If a person gains such a plenary indulgence and dies right after, he will go straight to heaven without stopping in purgatory. *Partial* indulgence takes away a part of the temporal punishment due to sins already forgiven, thus shortening the time of our penence here below or hereafter, in purgatory. The Church has the right to grant indulgences because she is the administrator of all spiritual treasures gathered by Our Lord, the Blessed Virgin Mary and the Saints).

1. *What are these indulgences for the Marian Year?*

The decree of the Apostolic Penitentiary reads as follows:

1. A plenary indulgence may be gained on our Lady's Nativity, Annunciation, Purification and Assumption. Besides the always usual conditions for gaining indulgence—confession, Holy Communion and prayers for the Pope's intentions—they must visit a church built in honor of the Blessed Virgin and pray devoutly for the Pope.

There is also a plenary indulgence to be gained on the closing day of the Marian Year that is on Dec. 8, 1954 on the same conditions. On that closing day they may gain as many plenary indulgences as they visit a church dedicated to Mary and pray for the intentions of the Pope.

2. The faithful may gain a plenary indulgence, under the usual conditions: (a) On all Saturdays of the Marian Year.

(b) Every time they take part in a pilgrimage to a Marian church or shrine in which the Blessed Virgin is especially venerated.

(c) Every time they devoutly assist at a function in honor of the Blessed Virgin. They must receive the Sacraments and pray for the Pope. The decree says that persons who assist at such functions (molebens) in honor of Our Lady, but have not fulfilled the usual conditions (did not receive Holy Communion, for instance) for a plenary indulgence, may gain a partial indulgence of ten years provided they make at least an act of contrition.

3. The decree states that during the Marian Year all altars dedicated to the Blessed Mary are privileged in favor of the deceaded Christians for whom the Divine Liturgy (Mass) is celebrated by any priest whatsoever.

(A privileged altar is one at

which a plenary indulgence may be gained for a soul in Purgatory by the celebration and application of a Divine Liturgy).

These are the great spiritual favors of the Marian Year. We must profit by them to decrease our temporal punishments due to our sins, to enrich our soul with heavenly goods, to reform our life according to Mary's wishes and to help Mary to bring the erring humanity back to Crist. Let us not forget our suffering Brothers and Sisters in the native Ukraine. They are martyrs of Jesus and Mary. Let us ask the Queen of Ukraine, Mary to deliver her Sons and Daughters from their sufferings and persecutions during this Marian Year.

2. *Canons concerning Indulgences*

CANON 923: To gain indulgence attached to a certain day under condition of visiting a church or oratory, it suffices to make the visit from noon of the preceding day to midnight of the day itself.

CANON 930: No one who gains indulgences can apply them to other living persons. All indulgences granted by the Roman Pontiff may be applied to the poor souls in purgatory unless the contrary is evident from the concession.

CANON 931: If Confession is required for the gaining of any indulgence, that Confession can be made within eight days immediately preceding the day to which the indulgence is attached. Holy Communion may be received on the day previous to the day of the indulgence; both Confession and Holy Communion may also be made on any day within the octave (that is, the day itself and seven subsequent days). The faithful who are in the habit of going to Confession at least twice a month can gain all indulgences without a special Confession.

CANON 934: Mental prayer alone does not suffice for prayer for the intentions of the Holy Father.

AAS XXII, 363: For a *Toties Quoties* indulgence, six Our Fathers, six Hail Marys, and six Glory be to the Father for the intentions of the Holy Father must be said. In other indulgences, each prayer need be said only once.

## HELP OTHERS, IF YOU ARE HELPED...

In 1784 Benjamin Franklin wrote the following letter to one Benjamin Webb.

"Dear Sir: Your situation grieves me and I send you herewith a banknote for ten louis d'or. I do not pretend to give such a sum; I only lend it to you. When you shall return to your country, you cannot fail of getting into some business that will in time enable you to pay all your debts. In that case, when you meet with another honest man in similar distress, you must pay me by lending this sum to him, enjoining him to discharge the debt by a like operation when he shall be able and shall meet with such another opportunity. I hope it may thus go through many hands before it meets with a knave that will stop its progress. This is a trick of mine for doing a great deal of good with a little money. Your obedient servant, B. Franklin."

# Metropolitan Theodosius Rostotsky (1788--1805)

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE POLES resolved to shake off the Russian petulance and encroachments upon the sovereignty of their country. An extraordinary Diet was called at Warsaw which lasted four years (1788—1792). The Diet agreed upon a radical reform, if the country were to be saved from final destruction by its neighboring enemies. Many salutary measures were taken to save the decaying state.

The affairs of our Church were seriously discussed by the great assembly and the following provisions were adopted by the new Constitution of May 3, 1791:

1) The Catholic religion of *both Rites* is the official religion of the state. The transit from the Catholic Church of both Rites to another religious confession (orthodoxy or heresy) will be considered a crime against the state. 3) Other religious confessions (dissidents and protestants) will enjoy full freedom to profess their belief. [16]

The Uniate Church was officially recognized by the new Constitution. Its metropolitan was given a seat in the senate. Although it was not a seat corresponding to his dignity as Metropolitan, since his seat came after those of the Latin bishops, still it was a victory for our Church.

Metropolitan Theodosius Rostotsky, a zealous pastor, educated at St. Athanasius College at Rome, would have become a great leader of our Church, if the new war did not break out between Poland and her enemies.

Rostotsky exhorted his Bishops to promote the education of the clergy and people and to hinder any transit to the Latin Rite. He took measures at Rome so that a new bishopric for the remaining part of the Polotsk diocese was erected with the see at Minsk. The extraordinay Diet decided that a seminary for the priests be erected at state expense in each diocese.

Metropolitan Rostotsky resolved to provide each cathedral church with a chapter composed of six prelates. A special commission was instituted by him as a permanent council to take care of the affairs of the Uniate Church.

The Diet decided to create a separate dissident ecclesiaticel province for the Orthodox living in Poland in order to sever their relations with the Muscovite Holy Synod. In 1789 Neophytos VII, patriarch of Constantinople (1789-1794) sent a letter to the Orthodox living in Poland, inciting them to separate themselves from Moscow. He was able to do this, for the Turkish sultan had been at war with Empress Catherine II since 1787.

The Diet planned to create an Orthodox metropolis with three bishops who would be under the jurisdiction of the patriarch of Constantinople. There were about 500,000 dissidents in Poland when this provision was enacted at the Orthodox synod of Pinsk in 1791. The Polish Diet approved the decisions of the dissident Pinsk synod whereby an official Orthodox Church was again revived under the Polish crown. The papal nuncio, Ferdi-

16) Julian Pelesz, Op. Cit., p. 582.

nando Mario Saluzzi, (1784-1794) and the Catholic hierarchy of both Rites laid a protest against the constitution of the new Orthodox Church. Their protests, however, remained without effect.

All the reformatory provisions taken by the extraordinary Polish Diet (1788-1792) were the last attempts to save the country from approaching ruin. These measures were not brought to completion, through the fault of the Poles themselves. [17] They all passed into history without effect because of the second and third partition of Poland.

A great joy pervaded the country when the new constitution was ratified and proclaimed. All looked for a better future. The salutary constitution of May 3, 1791 met several powerful and unscrupulously selfish opponents in Xaxerius Branicki, Felix Potocki, Kossakowski and others who dreamed of a golden freedom... On May 14, 1792 they organized a Confederation in Targowice to annihilate the new constitution. The confederates were activity supported by Russia and Prussia.

Russian troops invaded the country and on July 11, 1793 came the second partition of Poland. Through this partition, almost all territories populated by the Uniates passed under Russian domination. In the third partition of Poland, the whole Uniate ecclesiatical province except the dioceses of Western Ukraine, and a part of the Kholm and Berest dioceses which were annexed to the Austrian empire, passed under Muscovite rule.

The great Uniate Church with nine dioceses and more than 13,000,000 faithful had been dismembered and divided by the political boundaries of three different states: Austria, Russia and Prussia. Russia had the lion's share of the prey and became a macabre arena of the martyrdom of our Church.

The Uniates of the Bialostok province, which was annexed by Prussia, enjoyed complete freedom. King Wilhelm III turned to Pope Pius VI, asking him to erect a new bishopric at Suprasl for his Uniate subjects. On March 4, 1798 Pope Pius VI erected it, submitting the new bishopric directly to the Holy See. Theodosius Wyslotsky was elected its first bishop . After his death a certain Duchnowsky was appointed his successor, but he died before his consecration. In 1807 the bishopric of Suprasl was annexed by Russia to that of Berest. Its further fate was the same as that of all others which were in the Muscovite Empire. [18]

17) A. M. Ammann, Op. cit., pp. 489-440.
18) Julian Pelesz, Op. cit., p. 595-596—M. Harasiewicz, Op. cit., p. 543.

The jury was very puzzled as to what caused the death of a man discovered on the beach. At last it issued the following statement: "Mr. Peter's death was an act of God under very suspicious circumstances.

Judge: "Do you realize that by leaving your wife you are a deserter?"
Defendant: "It you knew that woman as I do, you wouldn't call me a deserter; you'd call me a refugee."

# A GOOD CONFESSION

By Merlin J. Donovan, C.Ss.R.

ONE OF THE greatest wonders of St. Gerard's wonderful life was the way he was able to read the consciences of men. It was a gift that God gave him, and Gerard used that gift in behalf of those unhappy sinners who had not the courage to make a good confession. So filled is the story of his life with examples of the exercise of this marvelous power, that many have sought to bestow upon him the title Patron of a Good Confession.

A certain professional man made a retreat at the Monastery of Iliceto while St. Gerard was stationed there. This man had been pretty much of a public sinner. He hoped by making a retreat, to save face and to win back some of the prestige that he had lost. While he made the retreat with external seriousness and with every indication of great repentance, he had had no change of heart. He made a bad confession and was about to receive the Body and Blood of Our Lord sacrilegiously when St. Gerard stopped him and bade him go to confession. He pointed out to him the terrible crime he had committed and the still more terrible crime that he was about to commit. He told him the sins that he had concealed in confession, and urged him to make a good confession, if he did not want to lose his soul. The man was dumbfounded to learn that St. Gerard knew even his most secret sins and thoughts He made a good confession and returned home with a certain amount of fervour.

Some time later this same professional man returned to make another retreat. Again, he was making the retreat through human respect! for he had fallen back into the old occasions of sin. St. Gerard asked him how his spiritual life was faring. The man replied that he was happy to say that everything was going well. Gerard knew he lied, for he was able to read his conscience as though it was an open book.

Armed with a crucifix, St. Gerard entered the room of the retreatant. In scathing words he tore the mask of hypocrisy from him. "Look!" he cried, "who has inflicted these wounds on Jesus Christ? Who has shed that blood?" As Gerard spoke, blood flowed from the hands of the crucified. "What wrong has this God done you?"

The burning words of Gerard and the vision of the blood of the Crucified melted the hardened heart of the sinner. This time his repentence was complete and lasting. He himself, with many tears, often told the story of his conversion. The miracle is found in the acts of the apostolic process for Gerard's canonization.

It is not without reason, then, that many pray to St. Gerard for the grace to make a good confession. He who during life possessed he great gift of reading consciences, and who, through that gift, brought sinners back to God, continues to obtain peace of mind and heart for those who pray to him.

# I'D LIKE TO KNOW...

Q. Is playing bingo during Lent a sin?

A. Playing bingo is no sin at any time. It's just a game and pleasant pastime. It brings relaxation and amusement to the people. Furthermore it promotes funds for good causes, such as schools, hospitals and other charitable organizations. This is another reason why bingo should not be forbidden.

We must note, however, that bingo—the same can be said of any game—may cause some disadvantages, if a person, for instance, should neglect her motherly duties, or provoke anger of her husband.

Bingo should be forbidden when it is organized by the racketeers for their own pockets and when it causes people to lose great amounts of money. Then public authority has the right to interefere and to stop such abuse, for the benefit of he people. t

Q. My husband never tells me the truth. It caused many troubles in my family. We fight and we quarrel because of that when I find that he was lying to me. What should I do to correct him?

A husband should respect his wife and have confidence in her. She is his companion, and not a servant. It's a sin to tell lies to anyone. When a husband loves his wife and is satisfied with her, he won't lie to her.

Some wives cause their husbands to lie to them by their quarrels, lack of confidence, disobedience in marriage affairs, and so forth.

We advise our female readers to respect their husbands, to show them affection and to keep them satisfied. Then there will be no reason for a husband to tell lies to his wife.

Q. My Brother married a Latin Rite girl. Now they have four children. . Two girls and two boys. Boys were baptized in the Ukrainian and tshe girls in the Latin Rite Church. Is this all right?

A. No, it is not all right. The Canon law expressly states that all children follow the rite of their father, whether boys or girls, when partners belong to different Rites. Should a childe from such marriage be baptized in the Rite of his mother, he still belongs to the Rite of his father, because such a baptism was against the Canon law.

What is the film censorship? Who censors films?

A. There are many censors of the films. Almost every state has its censorship. The most vigorous guardian of the screen, however, is the Catholic National Legion of Decency. For twenty years the Legion of Decency has been a powerful force in the movies, boycotting and condemning indecent movies. Its views are closely attended in the Hollywood and by theater owners.



The Legion of Decency was organized in April 1934 by five American Bishops as a means of combatting moral looseness, and condemning various groups at Hollywood which were producing films featuring flesh, adultery, divorces and crimes.

To avoid critics Hollywood had adopted the Motion Picture Production Code, as a moral guide, but unfortunately most studios ignore it. The Catholic Legion of Decency is the strongest factor in the American life to make moviemakers behave and respect the principles of Christian morality.

The Legion reviews movies and its biweekly bulletin rates the movies without discussing their content. The ratings are A-1—morally unobjectionable for all. A-2—morally unobjectionable for adults. B—morally objectionable in part for all. C—morally condemned.

The Catholics are fobidden to see objectionable and condemned films. All Catholics are encouraged to renew the Legion's pledge, "to condemn indecent and immoral motion pictures and those which glorify crime and criminal... to remain away from them... and to stay altogether away from places of amusement which show them as a matter of policy."

All Catholics should be urged in all individual parishes to take such a pledge. Parents must watch that their children avoid indecent and condemned films, which corrupt them and poison their Christian mentality.

The Catholic legion of Decency assigns its own clerical reviewers to classify all films for morality.

Q. What is Suplikatsia or Benediction?

Suplikatsia is a special function in honor of the Holy Eucharist. It ends with the benediction. The present service of Suplikatsia is a particular function of the Ukrainian Catholic Church. The benediction of the Blessed Sacrament, however, is an old custom in our Church. The institution of the feast of Corpus Christi encouraged exposition of the Blessed Sacrament to the view of the faithful in pyxes, in open tabernacles and during procession. The Ukrainian Catholic Church approved a special function in honor of the Blesed Sacrament known as Suplikatsia or Supplication. At the end of the function the priest incenses the Blessed Sacrament, covers his shoulders with a veil, ascends the altar steps and blesses the people with the Blessed Sacrament by making over the congregation the sign of the cross with the pyx.

---

A merchant, noted for his sharpness, took out fire insurance on his store. On the very same day the store burned to the ground. The insurance company was unable to prove anything. However, it did write the merchant the following letter: "Dear Sir: Your policy was issued at 11:30 A.M. Your fire did not occur until 2:20 P.M. Will you kindly explain the delay?"

# THE FIRST POPE

THE DISCIPLES beached the boat at the little fishing village of Bethesda, the one on the eastern shove of the lake, and there they stayed long enough for Jesus to cure the blind man brought to Him in a manner to remind the Apostles of the deaf-mute of the Decapolis. He put spittle on the afflicted eyes and they saw men "as though they were trees." Then He touched his bare hand to the blind man's eyes and they saw aright. How symbolic of the way Christ touches all of us: first through the Sacraments, where we see Him dimly with eyes of faith; then when He touches us at death, and we see Him clearly, to want Him more than we ever wanted anything in the world.

So did He open the blind man's eyes and hasten northward with his Apostles to the region around the city of Caesarea Philippi, just over the northern border of Palestine, a two days' journey from the lake. This town had been first settled by Greeks who had given it the name of Paneas, in honor of the god Pan, from whose consecrated grotto underneath a towering hill wells up one of the springs which feed the Jordan. Philip the Tetrarch had Romanized the town and renamed it Caesarea in honor of Caesar Augustus.

The Gospel does not say that Jesus entered this pagan stronghold, but from the road He could see it against its background of high mountains, with snow-capped Hermon towering over it, with its lake and beautiful trees and colored gardens. From the road, too, Our Lord could see the marble temple which Philip had built in honor of Augustus. The Tetrarch had set it atop a cliff, a church on a rock, and it may well be that Our Lord pointed to this symbol of paganism when He explained to the Twelve how the true Church would have its foundations in the rock who was Simon Peter.

But first there would be the great profession of Peter's faith in Christ's divinity.

"Now Jesus, having come into the district of Caesarea Philippi began to ask his disciples, saying, 'Who do men say the Son of Man is?' But they said 'Some say, John the Baptist; and others, Elias; and others, Jeremias, or one of the prophets.' He said to them, 'But who do you say that I am?'

"Simon Peter answered and said 'Thou art the Christ, the Son of the living God.'

"Jesus answered and said, 'Blessed art thou, Simon Bar-Jona, for flesh and blood has not revealed this to thee, but my Father in heaven. And I say to thee, thou art Peter, and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give thee the keys of of the kingdom of heaven; and whatever thou shalt bind on earth shall be bound in heaven, and whatever thou shalt loose on earth shall be loosed in heaven.' "

### *The Holy One of God*

The phrase, Son of God, was used by the Jews in a wide variety of meanings. When Philip brought Nathanael to Christ, a reluctant disciple, the Nazarene's penetrating



insight had wrung from him the cry, "Thou art the Son of God, Thou art King of Israel." At most, Nathanael was already to acknowledge the Man from Nazareth as a human Messias. He was surely a Man close to God, a Saint fit to rule over Israel. The Lord was not especially impressed by these words.

But on the lips of Simon Peter, much later now in Public Life, these same words were something else again. Peter was saying much more than the man from Cana had said. He was expressing in one sentence all that he had come to learn about the identity of his Master. Nor had the Nazarene been his only teacher. The significant thing about Peter's knowledge was that the *Father* had taught it to him. What Peter had learned was something which "flesh and blood" could not reveal because it was hidden in the Heart of God Himself. The divinity of the Son was as veiled from human eyes as was the invisible Father. This was the meaning of those words of Christ: "No one knows who the Son is except the Father, and who the Father is except the Son, and him to whom the Son chooses to reveal Him."

The significance of Christ's answer to Peter is this. First, the Master understood Peter to be professing faith in his divinity. Had any other thought bee in his mind, his words would have no meaning. Then, Our Lord's approval of that profession of faith is his claim to the divinity which that profession of faith revealed.

### *The Son of God*

"Who do men say the Son of Man is?" The answer given by the Apostles indicates that Christ's contemporaries believed Him to be a great man. But Peter's answer affirms in no wavering tones that He who called Himself the Son of Man was in reality the true Son of God.

There remained for the Christ, who is the Son of God, to tell the son of Jona what one day, he would be.

He had already given him, at their first acquaintance, a new name. "Thou art Simon, the son of John; thou shalt be called Cephas (which interpreted is Peter)." Cephas is the Aramaic word for rock, of which the Greek is *petros* and the Latin *petrus*. Hence our English word Peter. So, from the first, Simon had seemed to be no more than a nickname, until, in full view of the stark cliff which thrust the temple of Caesar into the sky, Christ brought out the true significance of Cephas as the name of the rock upon which He would build his everlasting Church. "Thou art *the Rock* and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it."

Peter was to be to the Church what a rock is to a building. No one can build a house without setting it upon a foundation. Until this is done, the stones which go to make a house have no unity. Before they are laid and cemented to the foundation, stones are only the material of a building.

A house will stand upon its foundation; but onee the foundation is destroyed the building itself must fall to ruin. Hence, for permanence, the foundation must be firm and solid. To build on sand, instead of on rock, is to court disaster. Once before, at the close of the Sermon on the Mount, Our Lord spoke of the need for a firm foundation.

"Everyone, therefore, who hears these my words and acts upon them shall be likened to a wise man who built his house on rock. And the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat against that

house, but it did not fall, because it was founded on rock. And everyone who hears these my words and does not act upon them, shall be likened to a foolish man who built his house on sand. And the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat against that house, and it fell, and was utterly ruined."

*"Thou Art the Rock..."*

Peter is to be the rock foundation of Christ's Church. He is the element which will make for its unity and permanence, for its very life as a Church. Without him the Church can neither begin nor last.

This is a tremendous responsibility; and in society, which is made not of stones but of men, such responsibility can be borne only by one who holds supreme authority. What Our Lord was telling Peter on the road to Caesarea Philippi was that in the Church he was to have absolute command. He was, too, to identify the Church and distinguish it from others like it in appearance but necessarily on other foundations. The Galilean fisherman was to be both organ and sign of the Church's enduring strength. He must live through the ages as the vital witness to her proper identity, for without him there never was nor ever will be a Church of Christ. In the last analysis, he alone under God is to be responsible for the Church. Without giving him full authority, Christ could never put upon him such crushing responsibility.

*An Impregnable Fortress*

Peter will be invincible, for against him and against the Church the gates of hell shall not prevail. Whether they work from within or from without or from under, whether they atack through heresy or schism or persecution, and even if they bide their time while death, the enemy of all living things, does its work—even though they do any or all of these things, the gates of hell will never conquer Peter. By the will of Christ he is immortal. In the Church of Christ there will always be a Peter.

To him, too, Christ will give the keys of the kingdom of heaven. This expression, common to many peoples, has special depths of meaning in the language of Holy Writ. "I will lay the key of the house of David upon his shoulder: and he shall open and none shall shut: and he shall shut and none shall open." So spoke Isaias. St. John was to take up the prophet's words and apply them to Christ. "Thus says the Holy One, the True One, He who has the key of David, He who opens and no one shuts, who shuts and no one opens."

In the language of Scripture, the keys are symbolic of Christ's power, the royal power of David's Son, Messias of the promised kingdom. These keys David's Son promises to Peter. He will be the Vicar of Christ, with the authority to shut and open, to take men into and to keep men out of the Church of his Master. From this metaphor of the keys, it is clear what the active mission of Peter is to be. And since he is to hold the gates of the kingdom of God which begins on earth and reaches its perfection in heaven, the breadth and sublimity of his mission is breathlessly manifest.

So did Christ speak to his little flock, so little and so sheep-like, as He led it along strange roads in strange lands, exiles from Sion. It was six months to the passion. He must go back now and face his enemies. He would return to Jerusalem, and there He would suffer many things from Elders and Scribes and priests.

But the star of Jacob was falling fast over the everlasting horizons. It had served its purpose. Far to the south, in the shadow of the Mount of Olives, the Jewish leaders were gathering for their last grim act, the bitter business which would end with the veil of the Temple rent in two, with the spiritual power of Israel broken forever. The new kingdom would rise out of the hot ashes of the old. Far to the north, in the shadow of Big Hermon and the everlasting Lebanons, the foundation upon which it would be built had already been chosen. It was a rock bigger than any mountain, It was something stronger than all hell. It was a man named Peter He was to be the new Sampson and the new Atlas, for, in the strength of a divine Redeemer, he was to carry the whole world on his shoulders.

The body of the heroic stewardess, who had helped 21 passengers to safety, was recovered soon after the commercial airliner crashed on the icy runway in Philadelphia. She was found burned to death, her arms around the body of a four-months-old baby who had also perished in the flames.

Airline officials said the death toll of six would have been much higher had it not been for the stewardess' courageous action. Even after leading a dozen passengers to safety, she didn't consider her job finished. She eluded firemen and returned to the flaming wreck to help others. In this heroic attempt, she gave her own life.

Anyone who sacrifices life itself that others might live has experienced the fullest joy of living.

You may not be called upon to give your life, but at least you can inconvenience yourself that others may have some advantages of soul and body that are your. If you have Christ's love for one and all, you will not count the obstacles in being of service to others.

"Greater love than this no man hath, that a man lay down his life for his friends." (John 15:13)

O Lord, teach me not to count the cost in giving of myself that others may live.

---

## THE SPIRIT OF PRAYER

Oh, what a great grace is the spirit of prayer; that is, the grace which God confers on a soul to enable it to pray always! Let us never neglect to beg God to give us this grace, and this spirit of continual prayer. Because if we pray always, we shall certainly obtain from God perseverance and every other gift which we desire, since His promise of hearing whoever prays to Him cannot fail. With this hope of always praying, we may reckon ourselves saved.

St. Alphonsus: *Great Means of Salvation*

---

# What is the Devotion of First FRIDAY

OUR LORD asked Saint Margaret Mary to establish the practice of frequent Communion, especially on the first Friday of each month in reparation for man's indifference towards the love of His loving Sacred Heart. He also asked her to institute the devotion of the Holy Hour to commemorate His Passion and Death.

Saint Margaret Mary Alacoque was born in France in 1647 of a noble family. She had a passionate nature and was very much attached to the world, especially to a young man. Jesus Christ appeared to her and treathened her with everlasting hell if she dared to betray Him and exchange His love for that of a young man. At twenty-four Mary gave up the world and entered the Visitation Order. Her piety and holines was rewarded with special love and visions on the part of Jesus Christ. Jesus revealed to her the love He has for mankind, in return for which He receives only coldness and ingratitude. With the help of her confessor, Father Claude de Colombiere, she made Christ's message known to the whole world. Mary died, was canonized in 1920 and her feast is kept on October 17

When Jesus appeared to Mary Margaret He showed her His loving Heart full of love for men. He sought the love of men in return for His infinite love. He asked the Saint to spread the devotion to His Sacred Heart and urged particularly the Holy Hour and Communion of reparation on the first Friday of each month.

During the revelations He made *splendid promises* of special graces and blessings to the devotees of His Heart:

1. I will give them all the graces necessary for their state of life.
2. I will establish peace in their families.
3. I will comfort them in all their afflictions.
4. I will be their secure refuge during life and especially in death.
5. I will bestow a special blessing upon all their undertakings.
6. Sinners shall find in My Heart the source and infinite ocean of mercy.
7. Tepid souls shall grow fervent.
8. Fervent souls shall quickly mount to high perfection.
9. I will bless every place where a picture of My Heart shall be exposed and honoured.
10. I will give to priests the gift of touching themost hardened hearts
11. Those who shall promote this devotion shall have their names written in My Heart—never to be blotted out.
12. The 12th promise is popularly known as "Great Promise".

"I promise thee in the infathomable mercy of My Heart that My omnipotent love will procure the grace of final penitence for all those who communicate on the nine successive First Fridays of the month. They wil not die in My disfavor, or without having received their Sacraments, since My divine Heart will be their sure refuge in the last moments of their life."

We may trust in the Sacred Heart and communicate every First Friday of the month. After having completed one round of nine First Fridays let us start another round thereby showing greater love for the Sacred Heart of Jesus.

# St. Alphonsus de Liguori Writes About Heaven

LET US SEE what it is that makes the citizens of Heaven so completely happy.

In Heaven the soul for the first time sees God face to face. It sees and knows His infinite Beauty, all His infinite perfections that make Him worthy of infinite love. One glimpse, and instinctively the soul loves Him with all its powers. It is powerless to do otherwise. It completely forgets self, so enraptured does it become in the Vision of God.

All the soul desires is to see God, its beloved, happy. And seeing how infinitely happy God is, that is in turn the unspeakable happiness of the soul in Paradise. The soul is so satiated with joy, so saturated with bliss that it desires no other thing. In God it has everything it could dream of. This is the happiness for which King David sighed when he said in his sixteenth psalm, "I shall be satisfied when thy glory shall appear.

And so I think that in prayer, of all the acts of love of God there is no act more perfect than taking delight in the infinite happiness which God enjoys. For this is the very occupation of the Blessed in Heaven. So the man who often rejoices in the happiness of God here and now, is commencing here on earth to do what he hopes to do for all eternity.

The happiness of Paradise, the joy of seeing and possessing God, will be increased by the spectacle of Heaven itself... the City made expressly for man's delight. There will be the wonderful companionship of the saints and the angels—and of Our Lady, more beautiful than all. And Christ more beautiful than His Mother.

Something else that will increase the joy of the soul in Heaven will be the memory of the many dangers endured in life—dangers of losing this eternal happiness. And so, what thanksgiving will be made to God by one who had by rights deserved Hell because of his sins, but finds himself on high, safe and sure of enjoying God forever.

St. Augustine justly says that to gain such eternal happiness there should be eternal trying. So it really was but a small thing: all the prayers and works of penance the anchorites performed in the deserts, to win Heaven. It was but little all the power and wealth and kingdoms some of the Saints resigned to gain Paradise. It was but a trfle: the rack and flames, the swordpoint and lash and all the torture that the martyrs endured in comparison with Everlasting Joy.

So, at least, let us bear the cross-

es the Lord chooses to send us in life, for all of them, if we are saved, will procure eternal joys for us. If pains and aches afflict us, we are confined to bed, let us turn our thoughts Heavenwards and say "All this will one day be at an end, and after that I hope to enjoy God forever." Happy the man who can say on his deathbed as did St. Agatha: "O Lord Who didst take from me all love for the world, receive my soul." Let us bear up with all things. Let us despise the things of earth. Jesus awaits us with the crown in His hands, waiting to make us kings in Paradise, if only we be faithful to Him.

# On Getting Along With the Boss

*Problem*: I have a fairly good job, but I do find it difficult to get along with my boss. He is overbearing at times, and is not averse to showing favoritism towards some of the people who work for him.

*Solution*: Human nature being what it is, and the necessity of laboring for a livlihood being a penalty of original sin, one must expect difficulties of this sort to arise. Sometimes the aversion to one's boss may be the expression of one's growing distaste for the monotony and routine of daily tasks repeated over and over again. Unfortunately, modern working conditions in many instances tend to depersonalize the individual, and turn him into just another cog in the machine.

On the other hand, it may well be that the boss has his share and more than his share of human defects and feelings, which provide an extra cross over and above the conditions of one's work.

In either case and in both cases, there is no easy formula by which one can meet the difficulties; they can be properly met and overcome only by the continued effort to exercise patience and charity.

To be patient means to accept such difficulties in a spirit of Christian resignation. We do not mean that a man should not, within reason strive to better his position. But when he has done this, there will still be a wide field for the practice of truly Christian patience.

Added to this must be the exercise of charity. This virtue will require that one is quick to forgive personal affronts, and continues to exercise kindness and consideration even in the face of mistreatment. Our Lord Himself calls such charity "heaping coals of fire upon the adversary's head."

Even a few workers among many who are inspired with ideals such as these can accomplish wonders in attracting others to the Christian truths which are basic to peace and harmony in the world.

**While the good people have been taking care of themselves, the wrongdoers have been taking care of everyone else.**

# OUR LADY OF PERPETUAL HELP

THE ORIGINS of the picture of Our Lady of Perpetual Succour—or, as it is more commonly known today: Our Lody of Perpetual Help—are shrouded in legend. The unknown artist is presumed to have painted his masterpiece in the thirteenth century.

Towards the end of the fifteenth century a pious merchant brought this picture to Rome from the East. In his last will he oredered that the picture should be exposed in a church for public veneration.

At first the picture was exposed in the church of San Matteo, Via Merulana, between St. Mary Major and St. John Lateran. Crowds soon made it a point of pilgrimage and for nearly three hundred years many graces were obtained through the intercession of the "Helpful Madonna."

For a time the Hermits of St. Augustine served the church of San Matteo. They were still in charge when the French invaded Rome (1812) and destroyed the church. The picture disappeared and remained hidden and neglected for over forty years.

A series of providential circumstances between 1863 and 1865 led to its discovery in an oratory of the Augustinian Fathers at Santa Maria in Posterula.

Pope Pius IX, who as a boy had prayed before this picture, became personally interested in the discovery and in a letter (dated December 11, 1865) to Father General Mauron, C.Ss.R., ordered that Our Lady of Perpetual Help should be again publicly venerated in Via Merulana, this time at the new church of St. Alphonsus. (The ruins of San Matteo were in the

grounds of the Redemptorist convent.

This was but the first favor of Pope Pius IX towards the picture. He approved the solemn translation of the picture (April 26, 1866) and its coronation by the Vatican Chapter (June 23, 1867). Besides initialing and extending the feast and office of Our Lady of Perpetual Help, the Holy Father raised a confraternity of Our Lady of Perpetual Help and St. Alphonsus, which had been erected in Rome, to the rank of an arch-confraternity, enriching it with many privileges and indulgences.

He was among the first to visit the picture in its new home. His name is the first in the register of the archconfraternity.

The picture is Byzantine in style, painted on wood with a backgrotind of gold. It represents the Mother of God holding the Divine Child

while the Archangels Michael and Gabriel present before Him the instruments of His Passion. Over the figures in the picture are some Greek letters which form the abbreviated words: Mother of God, Jesus Christ, Archangel Michael, and Archangel Gabriel respectively.

The artist chose a legendary incident out of the early childhood of Jesus to illustrate what might be called the text of this Picture: "My sorrows are ever before me." The Archangels Gabriel and Michael are sent by God to the Child Jesus to show Him the instruments of His future Passion. He is frightened by the vision and, as any child would, He seeks the arms of His Mother; protection, consolation, help.

Students of this picture remind us to look carefully at the eyes of the Madonna. Though there is a delicate tilt of the head toward the frightened Child, yet the eyes focus not so much on Him as upon us. And they carry a message.

As the Christ-Child found help in the arms of His Mother, we too —who are the children of Mary— should seek and find the protection, consolation and help that we need in all our crosses and trials in the arms of our Spiritual Mother.

The heavy crown placed upon the Infant and His Mother in the picture were added by Pope Pius IX in June, 1867. This was a mark of approval, officially, of the devotion; no pictures of Our Lady may be so crowned unless approved for public veneration after they have been the object of devotion for many years and have been famous for their miraculous power.

The gold background (typical of the Byzantine style) signifies the light of heaven, dignity. It lends a solemn, supernatural air to the entire scene: as if the Mother and Childe were looking out of a window in the walls of heaven.

The Child is pictured at a very early age, so tiny as to be almost out of proportion. Yet students of art tell us this was an excellent device to save the symmetry of the figures and to concentrate the eye more on the Mother than on the Child.

Jesus is clothed in a green tunic with a red sash. Draped over his shoulder is a yelowish brown mantle. The sandal on his right foot hangs loose. His left leg is crossed over his right, revealing his fear. His delicate fingers clasp Mary's hand.

The face of the Child is turned toward the Angel Gabriel, who is carrying the cross and nails of crucifixion in veiled hands. The Angel Michael bears the reed and sponge and lance.

The Child's face closely resembles that of His Mother: it is Oriental, oval shaped, olive-tinted. The eyebrows are arched; eyes, brown and alert; nose, long and exquisite; mouth, small and firm. The hair is auburn, curly, disheveled.

The central figure of the Picture is the Blessed Mother. Her features match closely the ancient descriptions of the Mother of God as recorded by early Church writers.

She is shown in standing position at half-figure. She seems tall, with her head erect, queenlike. She wears a red tunic, fringed with gold sctripes (visible at the neck). The inner veil fits closely around her head and is of greenish hue. Covering the head and draped over her shoulders hangs a cloak or mantle of deep blue, with a green lining and fringed with gold stripes.

The gold light, touching her robes and stressing their folds, seems to be a reflection of the glorious background. (Recalling that gold is the color of divinity, notice that it is distributed more generously on the Child than on the Mother.)

Many books have been written on the hidden meanings of these many details in the Picture. Mary is shown to be both Virgin and Mother in the Perpetual Help image: the green of her inner headdress recalls the green veil worn in ancient times by virgins; the blue of her outer mantle is the blue head-covering worn by wives and mothers in Palestine of that day

The crowns remind us, that Christ is King, and Mary is the Queen assumed into heaven. The eight-pointed star suggests that Mary is our guardian and guide, the Star of the Sea, the Morning Star.

The small, silent mouth portrays the sanctity of silence. As St. James wrote (III, 2): "If anyone does not offend in word, he is a perfect man, able also to lead round by a bridle the whole body."

The hand, loosely held at the breast, signifies that Mary is ever ready to sweep up into her motherly arms another child running to her in fear.

## CATHOLIC PRESS

You are my voice; I do not say that you make my voice heard, but that you are really my voice itself; for few indeed would be the number of the children of the Common Father who could learn my wishes and thoughts without the aid of the Catholic Press.

—Pope Pius XI

---

Hatred of others can be traced to a dislike of self, according to Dr. Henry P. Laughlin.

"Dislike of a segment of one's self is actually felt consciously as a dislike or hatred for another person," he said.

Dr. Laughlin showed that people we hate remind us of some hidden part of ourselves of which we strongly disapprove.

If we dislike or hate others we upset ourselves more than the persons we hate. The more we think about it, the more we talk about it, the more we talk about it, the more worked up we get ourselves. So from a purely selfish standpoint, it is easier on us to try to love all men. You'll never get ulcers loving everybody, we often repeat. It's so much easier to love everyone than to decide whom you will love and whom you won't.

All this is just common sense. How significant it is that real common sense is simply a reflection of God's law.

"Thou shalt love thy neighbor as thyself." (Matt. 19:19)

Father of all, teach me to love all men as you do.

---

The lieutenant received a complaint about the issue of bread. "Soldiers should not make such a fuss," he said. If Napoleon had had that bread when he was crosing the Alps he'd have eaten it with delight."

"Yes sir," said the corporal, "but it was fresh then."

---

The people who are not governed by God will be ruled by tyrants.

# SHALL I BE A NUN?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE CATHOLIC Church is proud of her Nuns and Sisters. No other religion has ever produced such a great number of generous souls dedicated to God body and soul for life and eternity. The ancient Rome had twelve virgins who dedicated their youthful years to the pagan divinity, the goddess Vesta, and the Romans bragged of them before the world, cherishing and respecting them as their greatest heroines. The Catholic Church possesses some million of true vestal virgins in various Orders and Congregations, recognizing in them a mark of God's special love and protection for His religion.

The Catholic Church realizes the importance of their noble work which would be never done without their self-sacrifice and labors. What would happen to the social economy of the world if Catholic Nuns and Sisters went suddenly on a sit-down strike? How many souls would be lost in the class rooms, the orphanages, the old folks' shelters, the hospital wards, the byways of both rural and urban areas in the poor houses, etc? What would the school board officials and the public health officers do, if the Sisters in America went on strike? They would certainly tear out their hair in trying to provide for the many thousands of children that would be thrust into the care of public schools and institutions.

Various industries are trying to make every one conscious of their commercial products. The furniture manufacturers want to make everybody "furniture conscious." The perfume traders are anxious to get young girls more "odor conscious."

The meat industrialists would like to have their fellow citizens "ham, pork and steak conscious." Through a continual propaganda people are made "bath, skating, dancing and movie conscious."

The author of these lines would be very grateful to God and the Great Mother of Perpetual Help, if his simple lines made the Ukrainian Catholic girls of Canada and United States more "vocation conscious." The subject of religious vocations among the wonderful Ukrainian Catholic girls of our parishes is timely, both because there is in the Ukrainian Catholic Church of Canada and U.S.A. an urgent need for Nuns and Sisters today, and because, in the midst of the widespread confusion and unrest of the times, so many girls would find peace and happiness in the convent life and contribute to the peace of the world by giving their lives entirely to God. This article goes forth with a firm hope that its statements and explanations will make he inviting voice of the Lord more easy to hear for our splendid girls, the loving voice which is calling thousands of our girls to the noble task of spreading the Kingdom of God and helping the Ukrainian Catholic Church to fulfil the historical mission entrusted to her by the Vicars of Christ.

The religious vocation should not be kept from our girls as a deep secret to be revealed only in the noviciates of the various Orders or Congregations. Everyone, parents and children should know what the religious vocation is and what it stands for. How can our pious Parents encourage their daughters to become Sisters or Nuns, if they do not know the importance of the religious vocation? How can our splendid girls aspire to become Sisters or Nuns, unless they have a clear idea of the dignity and noble mission of the Sisterhood?

*What is a Religious Vocation?*

A Religious Vocation is a call of God addressed to and embraced by some persons who bind themselves by the three usual vows of chastity, poverty and obedience to serve God with their whole heart. The Oriental Religious Canon Law published on February 9, 1952 describes the religious state as folows: "The religious state is a stable manner of community life approved by the Church in which the faithful besides observing the common precepts bind themselves to the observance of the evangelical councils by the public vows of obedience chastity and poverty according to their rules" (Can. 1).

Who is, then, a NUN or a SISTER? A Nun or a Sister is a girl or a woman who has made the profession of the three religious vows in some Order or Congregation.

There is a difference between a Nun and a Sister. A Sister is a girl or a woman who has made the profession of the simple vows. Such are Sisters Servants of Mary Immaculate, Missionary Sisters of Mother of God and the Missionary Sisters of Christian Charity. A Nun instead is a girl or a woman who took the solemn vows. Such are the Basilian Sisters. There are, however some nuns whose vows by their rules are solemn, but who in some places by order of the Apostolic See take simple vows.

What is the difference between simple and solemn vows? The Oriental Religious Canon Law says: "The minor (simple) profession, both temporary and perpetual, renders actions against the vows illicit (unlawful), but not invalid (nul), unless it is expressly decreed otherwise; major (solemn) profession instead renders them invalid (nul), if they are of such nature that they can be anulled." (Can. 115). We produce an example to illustrate the difference between a simple and a solemn vow. If a Sister leaves unlawfully the convent and gets married, her marriage is valid, but illicit. If a nun instead leaves the convent without securing first dispensation from her vows and gets married, her marriage is both illicit (unlawful) and invalid.

---

**If you know how to spend less than you get, you have the philosopher's stone.**

# What does our Church Want from our Children

TODAY'S MAN is less interested in what the Catholic Church is than in what she wants and what remedies she proposes for the modern evils, especially what she has to say in the temporal order of human society.

The Catholic Church, its harmonious unity, its organization, its Creed the obedience of its faithful to the priests, Bishops and the Pope, the Sisterhood, which runs into 900,000, its various rites, especially the oriental, that display all the splendor of the Eastern worship and the richness of its ceremonial, the priestly celibacy, all that escapes the comprehension of the modern man, for it is a mystery to those who are superficially acquainted with the Church of Christ.

What does the Catholic Church want? What does she teach men? The Church teaches the laity that the Christian faith is a valhe, a treasure, a program that has its reprecussion in the temporal order of human affairs and there is no problem of spiritual or temporal order that it cannot solve with an advantage to the soul or the body.

The Church teaches man that faith is the supreme treasure that man possesses on earth and that it may not be perverted and subordinated to any temporal advantage, for such a perversion would destroy man's perspective for eternal life for which he was created by God and redeemed by Christ.

At the same time the Church teaches man to extend the beneficial influence of the faith to temporal affairs, introducing justice and peace based upon the Gospel into human society, for order and social justice favor man's aspirations towards heaven, which is his ultimate goal.

God and Christ does not only want the eternal salvation of man, but also the welfare and perfection on earth. Man was created to improve the world by his constant efforts, his social living, his own development, for they are intermediate ends, which positively help man to attain more, easily his eternal end i.e. the bliss of paradise.

Thus the Church wants economic improvement, social justice, Christian friendship among the nations without which national and international security is impossible.

We do not have a lasting habitation on earth, for we were made for heaven. Since we have to live on earth for a while before we reach our eternal fatherland, God wants that that city be made a dwelling of justice and friendship, for they help in their pursuit of eternal destiny.

The earth and life on it cannot be turned into paradise, but still our earthly existence can be improved. How? — By the two commandments of Christ: "Love God and love your neighbor"

Man has not been created and sent into the world to make money, to enjoy the carnal pleasures, but to save his soul, which is immortal. It has to live forever in one of the two eternities; hell or heaven. This truth must conquer all men, if they want to save the world from chaos and rehabilitate themselves as children of God and consequently as brethren to one another.

Nazis, fascists and Communists tried in vain to bring peace and prósperity to the world. They were atheists. "Unless the Lord build the house, they labor but in vain



that build it." The nations must come to Christ to learn to love one another and live in peace.

Faith must be alive, that it may become the moving impulse of man's life, for it is easier to accept the truth than to regulate one's life by it.

The laws and authority of God are the only proper way, guide and sanction for the laws and actions of men. It is the only efficacious means to solve all national and international problems, for the authority of God sanctions and ratifies all the treaties among the nations, which cannot be broken without incurring the wrath of God and His punishments.

Nations must learn from their birth that true peace and prosperity are the fruits of man's obedience to the laws of God and nature... Belief in God is the cornerstone of any true freedom. Where God is lacking, there is no freedom, but oppression and slavery, as it is under the communists who blasted God and His Church out of the state destroying the very concept of freedom and decency in the Soviet block. It is obvious that there is no remedy for the sick world, unless men return to God and accept the Gospel as it is preached by the Catholic Church as the platform of their mutual relations. Christian morals alone provide the answer to all social, political and spiritual needs of the world and show men a way out of world chaos.

## FOR LEGISLATORS

*The Cowl* suggests the following beatitudes for the use of the 83rd Congress:

1. Blessed are the poor in spirit, for they alone can clean up corruption in Washington.
2. Blessed are the humble, for they will listen to good advice.
3. Blessed are they who think, for they will profit from good advice.
4. Blessed are they who hunger and thirst for loyalty, for they shall save our country.
5. Blessed are the frugal spenders, for they alone can reduce taxes.
6. Blessed are the men of few words, for they will get things done.
7. Blessed are the men of principle, for they shall not sacrifice the common good to local interests.
8. Blessed are they who are willing to risk party persecution for justice's sake , for theirs is the future of the nation.

---

Cop to lady driver, who parked by a water plug: "Lady, can't you read?"

Lady: "Why, certainly. It says fine for parking."

---

An Expert—A person who avoids all small errors as he sweeps forward to the grand fallacy.

---

# LONG ENGAGEMENTS

*Problem*: I am a sophomore in college. I am in love with a pre-medical student who has four years of study to go after this year, and then his internship to take before he can practice his chosen profession. He is not well enough off to marry and support me and at the same time to continue his studies. Yet we feel that we are just the ones for each other and we want to marry some day. Is it wrong for us to look forward to keeping company as engaged persons for as long as five or six years before we get married?

*Solution*: It is easy to answer this question theoretically. Long engagements and company-keeping before marriage are not wrong if there is a reason for the delay of marriage and if both persons involved are morally and spiritually capable of resisting temptations and avoiding occasions of indulging their passions in any sinful way. It is possible to think of instances in which both these conditions are fulfilled. But it requires that the couple be so strong in their love of God and hatred of sin that, despite their great love for each other, they are able to avoid passionate kissing, prolonged embracing and all actions that are immodest for the unmarried.

Pratically speaking, we are bound to say that the danger of sin in this situation is very great, and it is added to by the fact that the world does so many things to approve and promote sinful actions on the part of those who are keeping company or are engaged.

Therefore this must be set down as mandatory advice. If it has already been found that company-keeping with the firm intention of not marrying for five or six years is a constant occasion of mortal sins, then it must be given up and the engagement prorogued for the love of God and the sake of the immortal souls involved! A habit of mortal sin must be escaped at any cost, even that of giving up such an engagement and the company-keeping that occasions the sins.

If it is possible for the couple to so arrange the frequency and circumstances of their dating that the danger of mortal sin is rendered small, and if both make constant use of the spiritual means of meditation, prayer, and the sacraments to build up resistance to danger, then the engagement could be allowed to stand.

This must be added. A young man who seriously desires to take up the profession of medicine, and who knows that it will repuire six or seven years to reach his goal, is acting with the greatest imprudence if he permits himself to become seriously involved with a girl very early in his training. He not only places himself in the danger of sin, but makes it difficult for him to prepare well for his important profession.

# UKRAINIANS IN CANADA

RECENTLY one of the Ukrainian Weeklies ran a list of Canadians of Ukrainian descent who now are serving their country as provincial legislators and as members of the House of Commons. The list is an impressive one; there are 19 such persons in all, taken out of total Ukrainian-Canadian population of less than 400,000 scattered from the Atlantic to Pacific.

It was just two years ago that those of Ukrainian origin celebrated the 60th anniversary of the arrival in Canada of the first settlers from Ukraine. That there now should be such a large legislative representation from a group which, in the history of nations, has been here a short time, is remarkable.

But even more remarkable is the degree to which the Ukrainians have merged into the wider Canadian community. while rightly retaining much of the rich culture of the land of their forefathers, the Ukrainian-Canadians form no pressure group politically. Their choice of Party is dictated by individual preference, the best possible indication that theirs is a Canadian, rather than racial, outlook.

The most striking example of this is the fact that the four Ukrainian Members of Parliament represent the four major Parties in Canada. One finds a C.C.F. member, Mr. Fred Zaplitny, representing Dauphin; a Social Crediter, Mr. Ambrose Holowach, as member for Edmonton East; a Liberal member from Vegreville, Alberta, in the person of Mr. John Decore, and a Conservative, Mr. Michael Starr, from Ontario riding. These members received more than Ukrainian support; they were elected as Party members or on individual merit, rather than as representatives of a particular racial group. The same no doubt could be said for the 15 provincial legislators.

It would be difficult to cite a case in any other country in which there has been such a high degree of successful political activity by members of a relatively small minority group, especially one that had to overcome a difficult language barrier. As Canadians these people have accepted not only the opportunities inherent in a free democracy, but its duties and obligations as well.

The manner in which a minority group such as this recognizes itself as an integral—and integrated—part of the Canadian family bodes well for the future of democracy in this country.

**GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.**
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

# 1954 MARJAN VIDPUST, YORKTON, SASK.

An estimated crowd of 4500 attended the annual Vidpust held in St. Mary's Ukrainian Catholic church in Yorkton from July 5—8th. The beautiful church of Our Lady of Perpetual Help, located on the corner of Ontario Ave., and Catherine St., was the scene of attraction to hundreds of pilgrims from different parts of Canada and U.S., who came to pay homage to Our Blessed Lady and ask for spiritual favors. Over 900 motor vehicles were neatly parked on the Campus of St. Joseph's College and neighboring streets.

Very Rev. John Bala, C.Ss.R., Rector and Parish Priest of St. Mary's Church, commenced the 1954 Vidpust with a Moleben to the Blessed Virgin Mary and delivered the opening sermon. This was followed by a solemn procession through the monastery gardens. Very Rev. Father J. Bala, C.Ss.R. carried the Blessed Sacrament under a portable canopy. Rev. Frs. P. Maluga, C.Ss.R. and M. Bzdel, C.Ss.R. acted as deacons during the procession.

On Monday July 5, Low Masses were heard at 7.30 and 9.30 a.m. At 10.30 a.m. Rev. Father Paul Maluga, C.Ss.R., celebrated High Mass and delivered a sermon. At 7.00 p.m. Very Rev. Fr. J. Bala, C.Ss.R. again sang Moleben in honor of Our Lady and delivered a special sermon on this occasion.

On Tuesday morning Low Masses were said at 6.00, 7.00 and 9.00 a.m. respectively. At the 10.30 High Mass Rev. Father Stephan Maslo, C.Ss.R. delivered a sermon on the patronage of the Blessed Virgin Mary. In the evening numerous pilgrims were seen hastily walking towards St. Mary's Church where Rev. Fr. P. Maluga, C.Ss.R. celebrated Vespers. Very Rev. Father J. Bala, C.Ss.R. once again delivered a beautiful sermon on the necessity of obeying one's conscience and the spiritual benefit derived therefrom. Confessions were heard till late at night. The luminous 15 foot cross near the church looked very attractive in the dark.

On Wednesday morning two Masses were simultaneously celebrated at 6.00, 7.00, 8.00 and 9.00 o'clock respectively. One Mass was said in church and other in the basement chapel.

At the 10.30 Pontifical Mass celebrated by His Excellency Bishop Andrew Roborecky, D.D., of Saskatoon, the pilgrims witnessed how Fr. Michael Bzdel, C.Ss.R. of Wishart, Sask., was raised to Holy Orders. Attended by Very Rev. Fathers Stephan Bachtalowsky, C.Ss.R. and John Bala, C.Ss.R. as co-celebrants, Very Rev. Father Vladimir Malanchuk, C.Ss.R. as archdeacon, Rev. Fr. Stephan Harvanko, C.Ss.R. as deacon and Rev. Fr. Stephan Maslo, C.Ss.R. as Master of Ceremonies, His Excellency imposed his hands upon Fr. Bzdel, C.Ss.R., in a very impressive ceremony after the Major Entry. The eyes of the whole congregation were focused towards the altar when His Excellency placed the omophor upon the deacon's head and solemnly pronounced the sacred words of ordination. He then presented the newly ordained priest with the insignia of priesthood to which the choir responded with a cheerful "Aksios" under the direction of Mr. Alex Karapita. Very Rev. Father Vlad. Malanchuk, C.Ss.R. delivered a suitable sermon on this occasion. During the Mass over 300 pilgrims received Holy Communion from the hands of His Excellency and the newly ordained priest. After Mass the newly ordained priest gave a special blessing to his parents, brothers, sisters, relatives and to all those who approached the altar. A banquet followed in St. Mary's parish hall.

At 4.00 p.m. Rev. Frs. J. Bala, C.Ss.R. and S. Harvanko, C.Ss.R. sang Moleben in honour of Our Blessed Lady. Very Rev. J. Bala, C.Ss.R. delivered a sermon on the patronage of the Blessed Virgin Mary. This was followed by blessing of holy water at the font near the grotto of Lourdes located in north east corner of the monastery garden. The pilgrims then had their religious articles blessed and marched off processionally to church to receive the final blessing of the Holy Sacrament.

On Thursday Low Masses were said at 6.00 and 7.00 o'clock. At 8.00 a.m. a Requiem High Mass was celebrated by Rev. Paul Maluga, C.Ss.R. for the deceased benefactors of the Ukrainian Catholic Mission and the final sermon was delivered by him.

The 1954 Marian Vidpust has left another interesting page in the annals of Our Lady of Perpetual Help in Yorkton, Sask.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Часописи · Книжки · Молитовники · Квитанції · Календарі · Афіші · Білети · Купони · Бланкові листи · Обіжні листи · Весільні запрошення · Стейтменти · [illegible]

А ВСЯКІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБРЯДУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ. СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях — відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street · Phone 1487 · Yorkton, Sask.

НОВІ МОЛИТОВНИКИ

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ — COME TO ME. Молитовник для дітей та молоді в укр. і англ. мовах, стор. 128, папір добрий, окладинка м'ягка. Ціна [illegible]

ЗМІСТ: [illegible] Ранні Молитви, Вечірні Молитви, [illegible] Holy Mass, Prayers for Mass, Morning Prayers, Evening Prayers, Prayers before confession, [illegible] Manner of making confession; Prayers before Holy Communion, Prayers after Holy Communion, Various Prayers, General Catechism, [illegible] Церковні пісні; [illegible]

ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — CHILDREN'S FRIEND. Молитовник для дітей в укр. і англ. мовах, стор. 64 на добрім папері, окладинка м'ягка. Ціна 25c.

ЗМІСТ: [illegible] Молитви Ранні, Молитви Вечірні, [illegible] Святе Причастя, Служба Божа, Morning Prayers, Evening Prayers, Manner of making confession, Holy Communion, Various Prayers, General Catechism.

В замовленнях більшої скількости даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE

Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
### The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ. | 1.50 |
| Віра | .10 |
| Двадцять п'ять-ліття нашої Дієцезії | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Календарі Голосу Спасителя 1937-54 | .35 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парохіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Молитвеник для Дітей | .35 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | |
| Не Дайся | .10 |
| Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Свящ. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Хрестна Дорога | .10 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Cook Book (Amicus Club) | .80 |
| Red Blot (on Communism), Rev. B. Osadec | .20 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Unity of Sacrifice | .25 |
| Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo | .50 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чини Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Батьки і Наші Школи ---------- о. І. Нагаєвський 1
З Листів до Редакції ---------- 3
Цим Знаком Переможеш ---------- 9
Схід. Католи. мають дорожити своїм Обрядом -- о. М. Щудло ЧНІ. 11
День Подяки ---------- 14
На Дорозі до Священства ---------- о. М. Щудло ЧНІ. 16
Подорож до Святої Землі ---------- о. М. Щудло ЧНІ. 23
Ювілейне Торжество ---------- о. С. Іжик 28
Хотів би ти знати? ---------- 35
Джентельмен ---------- Бр. Микола Якимишин ЧНІ. 36
Сміховинки ---------- 38

Catholic Love of Cross Known in Early Church ..... 39
The Rights of Parents in Education ..... Most Rev. M. M. Johnson 41
Ukrainian Catholic Church in Zakarpatia ... Rev. M. Schhudlo CSSR 45
Mary's Feast ..... 50
How to talk about Religion ..... D. F. Miller 51
I'd Like to Know ..... 57
Only Supernatural acts can gain Eternal Merit ..... 61
Experts outline 12 reasons why Junior misbehaves ..... Marcia Winn 62
Part of Fatima Message Overlooked? ..... 63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 9. Йорктон, Саск. Вересень, 1954

## Батьки і Наші Школи

о. І. Нагаєвський

З УСІХ сторін чути голоси, що наші батьки і до шкільної справи ставляться з незрозумілою, а то й карігідною байдужністю. Є актом, що наші існуючі парохіяльні школи охопили заледве половину наших дітей, а друга половина батьків, страхаючись невеличких жертв, держать ще свої діти осторонь своїх шкіл, мовляв, і в своїй школі діти також мусять вчитися по-англійському, чому ж в такому випадку ще доплачувати? Таке говорення-виправдання походить часто з байдужности, егоїзму, та, даруйте за слово, з нерозуміння справи.

Якщо всі школи однакові, то чому ж американські католики навіть у найменшій парохії закладають свої школи? Чей же вони такі самі, а може навіть кращі, патріоти, як і члени інших деномінацій. Проте вони здають собі ясно справу, що морально можна виховати дитину лише в такій школі, де на всіх годинах подається їй моральні поуки та заохочується її до їх практикування в щоденному житті.

Хочу ще торкнутися однієї справи: патріотичного виховання. Мусимо здати собі справу, що живемо не на рідних землях, але у прибраній батьківщині і, що наші діти мусять бути добре підготовлені жити в нових обставинах; інакше, тверде життя їх зломить у майбутньому. Цього, звичайно, ніхто з батьків не хотів би. Отож, чого школа не може дати через складні обставини, те повинні доповнити батьки вдома—поуками і прикладом свого життя. Не є відірваним фактом, що вже діти новоприбулих, навіть вдома не говорять з собою рідною мовою. Як же у такому випадку ставити якісь більші вимоги до школи? Буває, що такі родичі говорять про те з певною ноткою самохвальби.

Наші школи виконають величезне завдання, якщо виховають морально здорові й сильні діти та дадуть їм бодай початкове знання про рідний край та основи мови походження батьків, а дальша праця залишиться батькам. У нашій дійсності є незвичайно важною річчю зберегти діти при своїй вірі, обрядах, звичаях і обичаях. Вистачить поглянути по наших громадах отвертими очима, щоб переконатися, що кожний добрий і практикуючий католик, член нашої церковної громади, є заразом і щирим українським патріотом, не на словах, а на ділах. Річ не в словах, а в ділах.

Діти, виховані в релігійному дусі і прив'язані до рідних тради-

цій, будуть здібні вірити і реалізувати ідеали батьків скоріше, як ті, що їм цього бракуватиме. Про це завжди пам'ятаймо. Не дозвольмо, щоб через нашу байдужність душі і серця наших дітей були осотувані павутинням неморальности і злочинности та пропадали для Бога інароду. Не жалуймо і найбільших трудів, щоб їх зберегти у рідній вірі.

Католицька Церква на рідних землях, як доносять останні відомості, стала сильним осередком, коло якого гуртуються вірні сини нашого народу, бо вони є переконані, що правдива віра у Христі є найкращою гарантією до остаточної перемоги. Коли ж сильна віра в Христа і Його Церкву кріпить нарід на рідних землях, то чи не буде великим гріхом проти Бога і народу, якщо ми, маючи найкращу змогу і повну свободу, цього не зробимо?


НОВА КНИЖКА

# Свята Марія Горетті

**о. М. ЩУДЛО ЧНІ.**

Життя 12-літньої дівчини, замученої за чистоту 1902 р., а проголошеної святою 1950 р. Стор. 64, величини 6x9". Ілюстрована 16 знимками. Цікаво написана. Поучаюча й дуже корисна так для дітей і молоді, як і для старших.

**Зміст:** Предмова. 1. Небесна квітка; 2. Дитячі роки Мучениці; 3. Побожність Марійки; 4. Перше св. Причастя; 5. Чесноти Марійки; 6. Служба Божа; 7. Християнська дівиця; 8. Мучениця та її кат; 9. Марійка змагається з напасником; 10. Мучеництво; 11. Болюче конання; 12. Смерть Мучениці; 13. Посмертний тріюмф (Мученици); 14. Слава Мучениці; 15. Перенесення тлінних останків; 16. Розкаяний розбійник; 17. Прославлення; 18. Мучениця—чудотворниця; 19. Духова постать Мучениці.

**Ціна 50ц.**

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

# ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

- **ВИКОНУЄМО ВСЯКУ РОБОТУ, ЯКА ВХОДИТЬ В ОБСЯГ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ — СОЛІДНО ТА СОВІСНО, — ПО ПРИСТУПНИХ ЦІНАХ.**
- **Підтримуйте одиноку в Саскачевані та Манітобі українську католицьку Друкарню. СВІЙ до СВОГО!**

Якщо маєте щось до друку—пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE**

CATHERINE ST. PHONE 1487 YORKTON, SASK.


# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ**

## ПЕРШИЙ МОНАШИЙ КОНГРЕС КАНАДИ

В днях 26-30 липня ц.р. успішно відбувся великий Монащий Конгрес в Монтреалі. Це був перший того роду конгрес монашій в історії Канади, в якому взяло участь понад 1,400 делегатів і гостей. На запрошення комітету Конгресу, брали участь також монахи й монахині Східного Обряду.

В понеділок пополудні всі делегати й гості почали сходитися до Колегії св. Лаврентія й Школи Нотр-Дам, щоб вписуватися. Тут всі отримали потрібні інформації про порядок Конгресу.

В год. 4.00 відбулося урочисте отворення Конгресу піснею "Ти єси Петро", в арені біля Колегії св. Лаврентія. Вступне слово виголосив Впр. о. Йосиф Русо, Ч.О., в якому сердечно привітав усіх учасників і пояснив ціль цього Конгресу. По ньому промовляв Його Еміненція Кардинал Валері, Префект Свящ. Конгр. для Монахів у Римі. Відтак в англійській мові говорив Його Еміненція Кардинал Мекгвіген з Торонта, потім Його Еміненція Кардинал Леже з Монтреалю в французькій мові. Між промовами були пісні та на сам кінець відспівано Радуйся Царице.

Від 27-30 липня відбулися властиві наради. Всі учасники були поділені на чотири групи: чоловіча й жіноча; французька й англійська. Щораня кожна група сходилась до призначених заль почути реферат. В кожній групі виголошено чотири бесіди про Ціль Монашого Життя; Про Середники до Осягнення Цілі Монашого Життя, Про Справу Покликання й Виховання Молодих Монахів і Монахинь і Про Справу Апостольської Праці.

В п'ятницю пополудні знова зійшлись всі учасники Конгресу до арени почути висліди всіх сесій. Впр. о. Йос. Русо Ч.О. прочитав звіт і резолюції Конгресу. Кінцеве слово виголосив Його Еміненція Кардинал Валері та програму закінчено піснею "Величить Душа Моя Господа".

Слідувала відтак вечер'я в городі й в галерії біля славної Молитовниці св. Йосифа. Після вечері була спільна коронка й проповідь про покликання в фран. й англ. мові. Потім була процесія на галерію Молитовниці зо засвіченими свічками, де Його Ексц. Джованні Паніко, Апостольський Делегат Канади відправив читану Службу Божу.

Конгрес закінчено піснею Радуйся Царице і всі відійшли домів скріплені та заохочені до кращого монашого життя для слави Божої й для добра св. католицької Церкви.

Учасник.


**Увага!** **Новість!**

# Науки й Читання

**НА НЕДІЛІ И СВЯТА**
**з додатком реколекційних наук**

зібрав і видав
**о. Кирило Лотоцький**

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

**Ціна $3.00**

Замовляти:

**Bishop's Chancery,**
**214 Ave. M. So.,**
**Saskatoon, Sask., Canada**


## ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Ньюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

**Rev. Michael Schudlo CSsR.,**
**The Redeemer's Voice Editor,**
**661 High Street,**
**Newark, N.J., USA.**

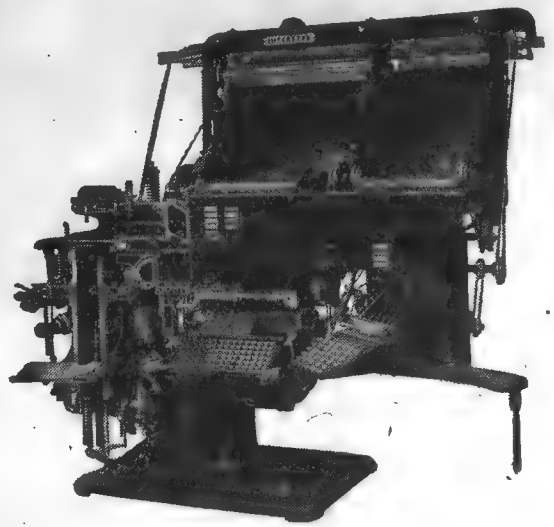

## ПРОЧИТАЙ І ЗАСТАНОВИСЯ:

Католицька преса, це вірний слуга Бога, що несе Його Слово, навіть там, де священик не має доступу. Священик голосить Боже слово раз, два в тижні, а добра преса **щодня.** Священик навчає лише в однім місці й то тільки тих, що прийдуть до Церкви, а добра часопись зайде всюди: до убогої та багатої хати, до склепів, стацій, поїздів, гостинниць, урядів і т.д. Одним словом всюди.

Проповідник, хочби не знати який мав сильний голос, то його можуть почути десятки, сотки, а найбільше кілька тисяч людей, і то лише ті, що прийдуть до церкви. А добра преса мандрує сотки, тисячі миль, перелітає гори, а навіть моря та доходить до найдальших закутин світу й всюди несе Христа, Його Євангелію, Його закон.

Ось задля того в Йорктоні, від многих літ існує друкарня Голосу Спасителя, що бажає помогти сповнити цю велику й важну задачу серед нашого українського народу. В тій то цілі минувшого місяця друкарня Голосу Спасителя затягнула довг та купила новий, модерний на 8 магазинів, mixer Intertype, щоб подвоїти працю друкованого слова. Поможіть нам її сплатити.

З нагоди весіль, похоронів, поминок, хрестин, ювілеїв, партій і т.д. згадайте про це добрим словом; зробіть збірку, заохотіть других. Будьте апостолами доброї преси.

Імена жертводавців будуть поміщені що місяця в Г. Спасителя.

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**



## ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Слідуючі добродії прислали ласкаві жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. За це належиться їм щире спасибі.

| | |
|---|---|
| Щербанюк Ед., Едмонтон | 1.00 |
| Купер Василь, Мілвил | 2.00 |
| Довбуш Мих., Ніпава | 1.00 |
| Рибник К., Честер | 1.00 |
| Бродовий К., Бонанза | 1.00 |
| Герун Теодор, Галач | .50 |
| Окон Никола, Грейт Нек | 1.00 |
| Ворощак Т., Клифтон | 3.00 |
| Панасюк Марія, Н. Вестмінстер | 1.00 |
| Таскі В. пані, Дітройт | 1.00 |
| Кушляк Марія, Філядельфія | 2.00 |
| Козяк Ів. Г., Едмонтон | 5.00 |
| Попик Ілія, Вест Бенд | 1.00 |
| Процишин Наталія, Клеймонт | 3.00 |
| Прийняття 25-ліття подружжя панства Н. Брик, Йорктон | 13.85 |
| Похорон В. Гордійчук, Арран | 7.00 |
| Цюра Ілько, Бруклин | 1.00 |

## НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ —

| | |
|---|---|
| Федусяк Ілія, Варрен | 1.00 |
| Будняк Анна, Мелеб | 1.00 |
| Козуб Стефан, Сиракюс | 1.00 |

## УВАГА УКРАЇНСЬКІ, КАТОЛИЦЬКІ ДІВЧАТА!

Преп. Сестри Василіянки видали цінну і цікаву книжечку, якої сильно бракувало між нашим народом. Ця книжечка о. Мих. Щудла ЧНІ., що має заголовок "Shall I be a Nun" "Чи буду монахинею (Сестрою)"?

В цій 45-сторінковій книжечці автор змальовує красу покликання черничого, подає рації, чому укр. катол. Дівчата повинні ставати монахинями чи Сестрами, виясняє познаки правдивого та фальшивого покликання, подає Батькам засоби, як можна плекати покликання до черничого стану в дітях.

Отож прохаємо так укр. катол. Дівчата, як і їх батьків, щоб щоскоріше замовили собі цю книжечку та уважно прочитали її.

Книжечку можна дістати в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
або:

Orphanage Printing House,
882 N. 7th St.,
Philadelphia 28, Pa., USA

## МОДЕЛ ФАРМ, САСК.

Дня 27 червня пополудні зійшлося до народного дому парафії Модел Фарм гарне число наших громадян, щоб відсвяткувати подвійне свято. Заряд і платники податку міської школи Вест Бенд пращали своїх учительок, Паню А. В. Брикса і Паню С. Бін, та висказали свою подяку за їх зусильні старання поміж дітьми сего округа, як рівнож за співпрацю в справах релігійних та національних. Пані Брикса працювала між нашими діточками через три роки; пані Бін два роки. Пані Брикса на дальше лишається в нашій громаді та буде працювати в сусідній школі.

Тому, що панство Біни відходять до Саскатуну, жіноче товариство при церкві Покрова Пресвятої Богородиці в злуці із шкільним зарядом справили їм маленьку несподіванку. Пан Н. Бін був агентом в "Юнайтед Грейн Гроверс", де купував наше збіжжя поверх шість років.

Святочним гостям вручено маленькі пам'ятки.

Пан І. П. Хруник, предсідник свята, сам висказав, як і рівнож покликав інших присутних, щоб виявити заслужену вдячність нашим учителькам за їх невтомну працю в нашій громаді, та попращати панство Біни й побажати їм всього найкращого на будуче.

Не забуваючи про нашу укр. катол. пресу пан І. Хруник покликав п. Н. Попика занятися збіркою; яка принесла $5.45. Це призначено на Голос Спасителя.

ЦІКАВА КНИЖКА, ІЛЮСТРОВАНА

# ПІСЛАНЦІ З ТАЄМНОГО СВІТУ

о. Др. М. СОПУЛЯКА

про українського стигматика
СТЕПАНА НАВРОЦЬКОГО
про якого нераз Ви читали на сторінках Голосу Спасителя.
ЦІНА 60ц.

Замовляйте в:
Rev. Dr. M. Sopulak, D.D.,
6240 Ada Blvd., Edmonton, Alta.

або в:
The Redeemer's Voice
Yorkton, Sask.

## 25-ліття ПОДРУЖЖЯ ПАНСТВА Н. і А. БРИК, ЙОРКТОН, САСК.

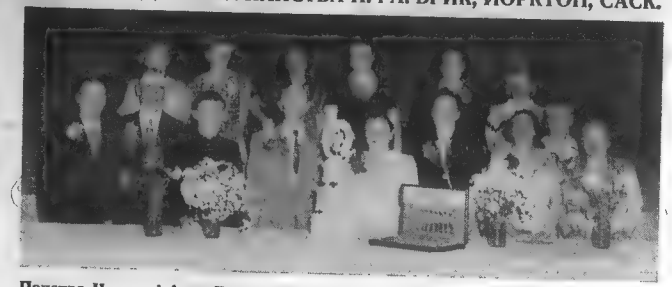

**Панство Никола і Анна Брик з частиною гостей при головному столі на прийнятті, що відбулося в укр. катол. парохіяльному домі в Йорктоні дня 1-го серпня 1954 з нагоди ювілею 25-ліття їхнього подружнього життя.**

Дня 1 серпня 1954 вечером, зібралося до парохіяльного дому около 400 парохіян і гостей, щоб відсвяткувати 25-ліття подружжя панства Николая й Анни Брик.

Згадані ювілята приїхали зі Західної України до Канади 1923 року. Побралися р. 1929 в Вінніпегу. В Йорктоні живуть від 1931 року. Тут купили склеп і через цілий час у ним працюють. В 1947 р. побудували вони великий і модерний склеп, який тепер належить до першорядних укр. склепів в Йорктоні.

Панство Брики є добрими парохіянами та великими укр. патріотами. Пан Н. Брик належить до рідких тепер жовнірів-старшин Укр. Гал. Армії. Належать до ріжних народних та релігійних товариств, де беруть передову участь. Між іншими Пан Никола Брик належить до БУК-а, де є фінансовим секретарем, а Пані Анна Брик до ЛУКЖ, де сповняє уряд фінансової секретарки й касієрки.

Вони офірували гарну поміч на розбудову церкви, а вечерами Пан Брик нераз помагає коло будови.

Предсідником вечерка-несподіванки був п. С. Яремович. Промовляли, гратулювали й желали їм всього найліпшого ріжні бесідники. При кінці вручили їм на милий спомин гарний дарунок: срібне столове начиння.

Про тій нагоді згадали за катол. пресу та зібрали на пресовий фонд Голосу Спасителя та на поміщення знимки й дописи $13.85.

Всім жертводавцям щире спасибі, а ювелятам желаємо здоровля, обильного Божого благословення та дочекатися ще золотого та діямантового ювілею.

Учасник.

### —ПОДЯКА—

Буде нашим обов'язком подякувати усім нашим приятелям за устроєння нам надзвичайної несподіванки, а це 25-ліття ювілею нашого подружжя.

Хоч це була літня пора, коли люди звичайно хати не тримаються, проте прийшло коло 400 гостей і всі гарно забавилися до пізня в ночі, як також і ювілей відбувся в гарному порядкові.

Щиро дякуємо Пр. о. С. Шавлеві за їх присутність та гарну промову. Молодому адвокатові п. Ю. Петришинові за дуже влучну та веселу промову. Також панам Угринові, Т. Курилюкові і Карапітові за їх щирі слова для нас. Дякуємо судді п. М. Стечишинові за писемне желання, також усім, котрі передали нам телєфонічно або письмом желання.

А вже ж найбільша подяка належиться паням, що поклали багато труду в улаштуванні ювілею; а це паням: Благута, Витрикуш, Верхомінка, Абрамець, Пахолко, Вонітова, Рурак. Складаємо їм прилюдну подяку, що подбали за весільний "кейк", а як пам'ятку купили нам срібне столове начиння.

Також слід згадати панночок Витрикуш, Стефанію і Марію за привітання гостей у дверях.

Щераз дякуємо усім дорогим гостям за так чисельну присутність у звеличенні нашого ювілею.

Хай Вас Господь Бог благословить за це.

Слава Ісусу Христу.

Микола й Анна Брик.



### ЙОРКТОНСЬКИЙ ВІДПУСТ

Цього року на йорктонському відпусті, що відбувся від 4-8 липня, прибуло около 4,500 паломників. На сам празник Рождества св. Івана Хрестителя погода була надзвичайно гарна. На Архиерейській Службі Божій, що її відправив Преосв. Кир Андрей, відбулося також свячення о. Мих. Баделя, ЧНІ. Святочну проповідь з нагоди свячення новоєрея виголосив Впр. о. Вол. Маланчук, ЧНІ., Протоігумен оо. Редемптористів йорктонської Віце-Провінції.

Після Архиерейської Служби Божої ново-висвячений о. Михайло уділив своє благословення своїм батькам, браттям, сестрам і всім, що приходили наперед та просили цього. Потім відбувся спільний обід в парохіяльному домі.

Пополудні в годині 4 відбулося урочисте водосвяття коло Людрської гроти Матері Божої, що знаходиться в городі отців. При тій нагоді Впр. о. Ів. Бала, ЧНІ. виголосив працальну проповідь і уділив всім учасникам благословення Найсвятішими Тайнами.

Всі паломники відійшли домів скріплені й заохочені до дальшого християнського життя.

### ЙОРКТОН, САСК.
### Посмертна згадка
### бл. п. Івана Гамрація

В неділю 18 липня помер в йорктонській лічниці бл. п. Іван Гамрацій в наслідок смуного випадку з кіньми.

Покійний родився 1922 року в околиці Вилловбрук, Саск. Тому що він був доброї вдачі, всі сусіди його дуже любили.

Він полишив у смутку свою дружину Маргарету, 4 малих дітей, батька Йосифа, 4 братів—Володимира, Василя, Дмитра, Петра, і 2 сестрі—Катерину й Вікторію.

Похорон відбувся в Йорктоні в середу 21 липня. Заупокійну Службу Божу й проповідь мав Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Тлінні останки померлого зложено на міським цвинтарі в Йорктоні.

Після погребу всі учасники були запрошені на спільну перекуску до парохіяльного дому. На заклик Пр. о. Малюги, ЧНІ., знайомі зложили $47.97, з того частина була призначена на католицьку пресу й частина на радіо-авдиції.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а бл. п. Іванові нехай буде вічна пам'ять!

### ЙОРКТОН, САСК.
### Посмертна згадка
### бл. п. Андрея Куляси

В неділю ранці, 18 липня відійшов від нас щирий і добрий приятель бл. п. Андрій Куляса в 68 році життя.

Покійний походив з села Хотінець, п. Ярослав. До Канади приїхав 1911 р. і замешкав в околиці Гудів, Саск. до 1947 року. На страші літа забрався був до Йорктону на відпочинок.

Полишив в смутку свою дружину Марію, 6 синів—Олексу, Івана, Миколу, Михайла, Семена, Петра й 2 дочки—Анну й Марію та 11 внуків.

Заупокійну Службу Божу відправив Пр. о. М. Дзюрман, ЧНІ, а працальне слово виголосив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. По похороні була спільна перекуска, де на заклик Пр. о. П. Малюги, ЧНІ. присутні зложили $40.30 на католицьку пресу й українські радіо-авдиції.

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Появилася друком нова книжка о. Мих. Шудла ЧНІ.: **'Божественна Літургія"** (Служба Божа). Ця книжка має 160 сторінок великого формату, але коштує тільки $1.50. Це дуже тано, бо бажаємо, щоб кожен українець і українка щонайскоріш набули її.

Ця книжка має старослов'янський текст і український переклад, пояснення цілої Служби Божої і всіх рубрик по новому служебникові, подає кліші важніших церемоній, виясює походження та значення всіх обрядів, догматичне та обрядове вияснення Евхаристийної Жертви тощо.

Отож негайно замовляйте цю цінну книжку, висилаючи $1.50. Це перша книжка в українській мові, що так практично пояснює цілу Службу Божу.

Замовлення висилайте до:

**The Redeemer's Voice**
**Yorkton, Sask., Canada**

або:

**Ukrainian Redemptorist Fathers**
**661 High St., Newark, N.J., USA**

## НОВІ МОЛИТОВНИКИ

**ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ — COME TO ME**—Молитовник для дітей та молоді в укр. і англ. мовах; стор. 128, папір добрий, окладинка м'ягка. Ціна 50с.

**ЗМІСТ:**—Щоденні молитви, Ранішні Молитви, Вечірні Молитви, Виїмки з Катехизму; Про Церкву, Поучення й Поради, Сповідь, Ратунок душі в небезпеці смерти; Св. Причастя; Молитви в часі Служби Божої; Служба Божа.— Holy Mass, Prayers for Mass, Morning Prayers, Evening Prayers, Prayers before confession, A short table of sins; Manner of making confession; Prayers before Holy Communion, Prayers after Holy Communion, Various Prayers, General Catechism, Church. — Тропарі й Кондаки денні, За всяке прошення; За усопших, Церковні Пісні, Коляди, Анг. Церковні пісні; Суплікація.

**ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ — CHILDREN'S FRIEND**—Молитовник для Дітей в укр. і англ. мовах, стор. 64 на добрім папері, окладинка м'ягка. Ціна 25с.

**ЗМІСТ:**— Молитви щоденні, Молитви Ранішні, Молитви Вечірні, Виїмки з Катехизму, Сповідь, Святе Причастя, Служба Божа, Morning Prayers, Evening Prayers, Manner of making confession, Holy Communion, Various Prayers, General Catechism.

**DOROHA DO NEBA—PATHWAY TO HEAVEN:** з одного боку писаний англ. азбукою (латинкою), а здругого англ. переклад, Сторін 128, величина 3½x4¾, добрий папір, обкладинка з твердого паперу. **Ціна 50ц.**

**Зміст:** Молитви щоденні, Служба Божа, Тропарі й Кондаки воскресні, Тропарі й Кондаки за всяке прошення, Тропарі й Кондаки за померших, виїмки в катехизму, Сповідь, Св. Причастя, Молебен до Серця Христового, Молебен до Матері Божої, Суплікація. (Все латинкою, з англ. перекладом).

**BOZHESTVENNA LITURHIA** (Sluzhba Bozha)— **DIVINE LITURGY** (Holy Mass): церковно-слов'янський текст Служби Божої писаний англ. азбукою (латинкою), з другого боку англ. переклад. **Ціна 15ц.**

При замовленні більшої скількости, даємо опуст.

Замовляйте в:

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**

## Слухайте Українських Радіопередач

**що СУБОТИ від год. 5.15—5.45 P.M.**
**ЧЕРЕЗ CJGX, ЙОРКТОН, 940**
**Завваги й жертви шліть до:**
**St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask.**

## ДУЖЕ ВАЖНЕ

**ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—**

**Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—**

**Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.**



# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 9. Йорктон, Саск. Вересень, 1954


## Цим Знаком Переможеш

ЗГІДНО з давнім переданням римський цісар Константин перед своєю рішаючою битвою проти свого суперника цісаря Максентія бачив у сні знак хреста на небі з написом: "Цим знаком переможеш". Константин, ще тоді поганин, дивувався, бо не розумів значення цього незвичайного сну. Але під впливом подібного сну наступної ночі велів зробити хресні знамена та під ними вирушив у бій. У битві 312 року перед мурами Риму, над Тибром біля Мільвійського мосту, військо цісаря Константина перемогло чисельно сильніші війська цісаря Максентія.

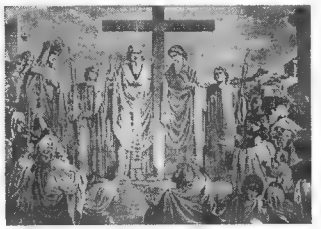

Битва при Мільвійському мості, що відбулась перед 1640 роками, мала переломове значення для Христової Церкви в римській імперії. Цісар Константин Медіолянським едиктом 313 року проголосив свободу християнської релігії, чим поклав кінець жахливим переслідуванням, що їх впродовж двох з половиною соток років переносили визнавці Христа. Тоді то було признано неділю загальносвятковим днем, було знесено кару смерти на хресті та заборонено поганські криваві змагання.

Сучасник Константина Великого, Єпископ Євзебій, так описує радість тодішніх християн з приводу появи Медіолянського едикту:

"Незвичайна картина розгорнулась перед нашими очима, що говорила про дійсність, якої всі так бажали та спрагнено вичікували. По містах відбувались урочистості посвячування нових храмів, єпископи збирались на наради, до міст напливали люди з далеких околиць, один нарід виявляв прихильність другому, бо всі збиралися разом в дусі згоди й єдности як члени Христового Тіла. Назверх проявлялася сила й влада Святого Духа, що просякав у всі члени Церкви, відчувалась у всіх однозгідність сердець і думок, та сама релігійна ревність, з усіх уст плили такі самі слова похвали для Божества, у найвищих духовників Церкви проявлялась назверх глибока набожність та страх Господній; глибоко возвеличувано святі Таїнства чи то співом псальмів і гимнів, чи то влаштовуючи релігійні свята, сповнені глибоким Божим духом; возвеличувано також муки Христа. Люди кожного віку й статі, мужчини й жінки, в радісному та піднесеному настрої молитвою та виявами подяки славили Бога. Настоятелі церков виголошували похвальні проповіді й кожен по своїй красноречивості заповідав святкові обходи".

Цісар Константин Великий, приписуючи свою перемогу над Максентієм не собі, а Богові, зарядив, щоб тріюмфальний лук, який римляни з вдячности поставили йому як освободителеві від тиранського ярма на Римському форумі,—прикрасити не скиптром, а хрестом та вмістити напис:

"Завдяки цьому спасенному знакові, символові правдивої віри, я звільнив місто від тирана й сенатові та народові привернув давню його славу".

Отож Возвидження—це піднесення. Ап. Павло декілька разів згадує хрест. Каже він: "Слово хрест тим, що гинуть (в нерозумі),—це дурощі, а для нас, що спасаємось,—сила Божа. (1 Кор. 1, 18). Мені ж нехай буде, щоб я не хвалився нічим, як тільки хрестом Господа нашого". (Еф. 6, 14).

Вперве хрест підніс високо цар Константин Великий у війні між ним і Максентієм. Константин розумів, що без вищої помочі не встоїться. Нараз з'явився на небі хрест і слова: "Тим знаком переможеш". Дальше приснився йому сам Христос і казав нести хрест перед військом. І Константин казав зробити гарний хрест, а на нім завісив дорогоцінне полотно гарно вишите, і вирушив на військо Максентія. Так хрест почали всі поважати.

326 р. прибула до Єрусалиму цариця Єлена, мати Константина, і їй вдалося віднайти хрест, на якім Христос був розп'ятий. Християни почали збиратися великим числом до Єрусалиму, щоб хрест побачити і поцілувати його, як велику святість, але всім тяжко було дотиснутися. Тоді приготовано величне свято; патріярх Макарій підносив хрест, звертаючись в усі сторони, щоб всі могли його добре бачити. Це був початок свята Воздвиження Хреста.

В 7-ім віці перський цар Хозрой зайняв Єрусалим і забрав святий хрест. Син Хозроя мусів помиритися з царем Гераклієм і хрест віддати.

Коли вже хрест був знову в Єрусалимі, цар Гераклій хотів винести його на своїх плечах до церкви Воскресення на Єлеонській горі, та якась сила зупиняла його. Тоді патріярх Захарій сказав: "Христос не ніс хреста в царській одежі, але в найвищій убогості". Цар це зрозумів і другого дня взяв убогу одіж і босий виніс хрест до церкви. Це було 629 р.

Все те треба пригадати, коли Піднесення Чесного Хреста святкуємо.

В цей день священик підносить в церкві хрест, звертаючись на чотири сторони світа, щоб пригадати давне і закликати вірних до щирої пошани цього найважнішого знаку християнської віри.

Шукаючи шляхів не тільки протидії проти большевиків, але, щоважніше, наступу на царство Сатани, Західній світ мусить щиро опертись на цій духовій силі, що нею є Христова ідея в її чистій формі. Щойно тоді ідея Хартії Чотирьох Свобід Людини зможе мати вигляди на правдиве здійснення. Щойно тоді зможуть бути на цілому світі вільні люди й вільні народи. Щойно тоді можна буде усунути протихристиянське, а тим самим і протилюдське, намагання ділити світ на пануючі й під'яремні народи.

Народи, що за залізною завісою стоять в затяжній боротьбі проти большевизму, а між ними в першій лінії український нарід, криваво змагаються за заіснування новітнього Медіолянського едикту. І в цьому їхньому кривавому змаганні Західній світ є зобов'язаний в ім'я великої Христової ідеї дати свою щиру всесторонню підтримку й то в однаковій мірі кожному поневоленому большевизмом народові.



Ми віримо, що недалекий той час, коли так, як за св. Константина Великого його мати св. Олена високо піднесла віднайдений хрест на Голготі, так і це знам'я Муки Христа Спасителя і Його Перемоги буде теж високо піднесене на цих широких просторах, що його заливає тепер большевизм.

# Всі Східні Католики Мають Дорожити Своїм Обрядом

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЦЕ особливіше видно зо ставлення Апостольської Столиці до української католицької Церкви. Он 7-го лютня 1624 року Папа Урбан VIII видав декрет через Конґреґацію Пропаганди, де каже: "Щоб зберегти мир і згоду поміж уніятами українцями (Русинами) і з інших дуже важних причин Папа Урбан VIII за згодою і порадою преподобних своїх братів кардиналів Конґреґації для поширення віри рішив, щоб на майбутнє не було вільно з'єдиненим Русинам, так світським, як духовним, так монахам, як і світським священикам, зосібна монахам Св. Василія з будь-якої, навіть найбільше наполегливої причини переходити на латинський обряд без спеціяльного позволення Апостольської Столиці. Тому й він (Папа) виразно приказав усім руським архиєпископам, єпископам і урядовцям, щоб на майбутнє не важилися давати подібного позволення (на перехід на латинський обряд) своїм підвладним, якої б гідности та стану вони не були, і приказав латинським архиепископам, єпископам і іншим прелатам, щоб вони не сміли приймати на латинський обряд згаданих Русинів під будьяким притекстом і навіть тоді, коли б вони мали позволення від своїх прелатів; це заборонено під карою неважности акту та інших кар, що його Святість і його Наслідники, Римські Архиереї будуть накладати на переступників".

Он документ Апостольської Столиці, яка відважно боронила нашу Церкву перед латинізацією та нарід перед польонізацією. Щоправда, поляки вчинили на соймі жахливу бучу і король ніколи не поважився затвердити цього декрету та надати йому силу державного закону. Папа був змушений трохи змінити його й обмежити до самих клириків.

Венедикт XIV видав буллю "Демандатам" 24 грудня 1743 для мелхітів, що опісля стануля правилом для всіх східніх католиків: "Забороняємо всім і поодиноким мелхітам, що належать до грецького обряду, переходити на майбутнє на латинський обряд.

Забороняємо всім місьонарям під загрозою понище вичислених кар поважуватися дорадживати комунебудь переходити з грецького на латинський обряд або позволяти на такий перехід, не порадившись уперед Апостольської Столиці". Ця булля була розтягнена на українців, бо Венедикт XIV, пишучи до київського митрополита, Атанасія Шептицького, каже: "Бажаємо, щоб ти згадав про неї" (Декрет "Інтер плюрес").

18 березня 1746 Конгрегація Поширення віри видала нову конституцію, де каже: "Його Святість (Папа) виразно забороняє всім латинським місьонарям якогонебудь Чина чи Згромадження, навіть Ісусовцям, під карами вираженими в цьому декреті, щоб ніхто не важився впроваджувати якунебудь новість".

Згаданий Папа писав до Львівського та перемиського єпископа: "Ми отримали вашого листа, в якому слушно скаржитеся на перехід (Русинів) українців з грецького на латинський обряд. Преподобні браття, вам добре відомо, як Наші Попередники гидилися цими переходами, і Ми гидимося ними, бо не бажаємо знищення, але збереження грецького обряду. В 1748 році Ми трактували справу заборони переходу українців, але нічого не зроблено через спротив польського короля декретам Урбана VIII-го, якими цей перехід був заказаний. Коли тільки буде справа знову трактована, так Ми порушимо кожен камінь, щоб такі переходи були заборонені та щоб декрет не був безсильний".

Цей же Папа писав 26 липня 1755 року: "Апостольська Столиця ...сильно бажає, щоб різні народи були збережені, а не знищені, щоб усі були католики, а не латинники".

Пропаганда видала таке рішення 8 березня 1757 року: "Нікому зо східніх народів не було, ані не є вільно без дозволу Апостольської Столиці переходити з власного на латинський обряд, ніяким місьонарям не було, ані є вільно без дозволу Апостольської Столиці позволяти східнім якоїнебудь національности на такий перехід".

12 березня 1757 року Пропаганда, наводячи енцикліку Венедикта XIV з 1755 "Алляти сунт", каже "про східніх християн всіх національностей без різниці, де вони проживають і до якого обряду належать: "Ті (східні), що прийняли латинський обряд, вони не перейшли на латинський обряд, але надалі залишаються в східнім своїм обряді і підлягають усім його законам. Це мають чинити під **карою смертельного гріха,** від якого їх не можна розгрішити, поки будуть уперті".

30 квітня 1862 року Пропаганда заборонила латинським священикам і місьонарям перетягати східніх на латинський обряд: "Латинські місьонарі не тільки не повинні відтягати східніх від церков свого обряду, але місьонарі повинні заохочувати їх ходити до власних церков, особливо на свята".

6 жовтня 1863 р. Папа Пій IX звелів Пропаганді одобрити "Конкордію" цебто угоду між українцями і поляками, де каже: "Кожен зобов'язаний триматися власного обряду. Свавільний перехід був часто заборонений так декретами виданими для місьонарів, як і східніх вірних. Ми й тепер знову строго забороняємо, проголошуючи неважним всякий перехід, якимнебудь чином він доконався б".



Проте слід зазначити, що перехід зо східнього на західній обряд був найстрогіше заборонений Папою Левом XIII, що бажав створити укр. патріярхат з Галичини і Закарпаття, але мадяри оперлися і грозили бунтом. Цей Папа під страшними карами заборонив латинникам перетягати східніх на латинський обряд. 30 листопада 1854 року Лев XIII видав конституцію: "Гідність східніх Церков" (Орієнталіюм дігнітас еклезіярум), де каже:

"Кожен латинський місьонар, чи він світський священик чи монах, що намовить якогось східнього християнина перейти на латинський обряд, крім заборони відправляти Літургію і адмініструвати інші тайни, що в неї попадає самочинно ("ipso факто"), він ще стягає на себе інші кари, про які говорить конституція "Демандатам"; він має бути позбавлений свого уряду та виключений із нього. Ми наказуємо, щоб відбитка цього розпорядку була поширена по латинських церквах, щоб так оце розпорядження могло мати свою силу".

Тон папської конституції недвозначно вказує, що перетягати східніх християн на латинський обряд це тяжкий гріх і провина, бо подібні кари канонічне право накладає тільки за великі злочини.

Коли ж наші прабатьки почали поселятися в Америці, так Конгрегація Пропаганди видала таке рішення 1 травня 1897 року: "Східні, що поселилися в Північній Америці не можуть переходити на латинський обряд".

По заснованні нашого першого єпископства в Канаді Пропаганда видала декрет 18 серпня 1913 року, де кажеться: "Латинські священики під карами, що їх зазначить Апостольська Столиця, не сміють спонукувати ніякого українця (русина) до переходу на латинський обряд".

Ця сама Конгрегація видала осібний декрет для українців, що проживають в Америці. Декрет вийшов 17 серпня 1914 року. Пропаганда забороняє американським українцям кидати рідний обряд і переходити на латинський.

Східня Конгрегація видала декрет 6 грудня 1928 року, де каже: "Нікому не вільно переходити на інший обряд".

Цей сам декрет "Кум Дата Фуеріт" із 1928 року, що забороняв українцям, які проживають в Америці, переходити на латинський обряд, був розтягнений 24 травня 1930 на українців Канади дослівно в тій самій формі, що забороняє українцям католикам переходити на латинський обряд. Коли ж хтось незаконно, цебто без позволення Апостольської Столиці перейшов на латинський обряд, так цей перехід неважний і він далі належить до свого східнього обряду.

21 грудня 1934 року Пій XI видав заклик до наших нез'єднених східніх братів, запевняючи їх, що Христова Церква не бажає відбирати східнім християнам їх обряду. "Ми бажаємо зберігати славну традицію Католицької Церкви, в якої правді різність обрядів сіяє дивним світлим гейби мелодійні голоси того самого концерту знімаються з землі до неба... Нехай знають ті наші Діти, що відійшли від батьківського дому, що вони зможуть зберігати непорушній блиск свого обряду, як вернуться до Нас".

23 листопада 1940 року Східня Конгрегація загострила справу

переходів українців на латинський обряд. До того часу Апостольські делегати різних країв мали право позволяти на перехід з одного обряду на другий. 23 листопада 1940 року це право віднято їм. Он рішення та декрет Св. Конгрегації: "Щоб краще зберігати дисципліну про приналежність кожного до власного обряду, Пій XII на авдієнції вділеній підписаному кардиналові референтові 23 листопада 1940 року застеріг позволення переходити з одного на другий обряд Святішій Столиці.

"Отож кінчиться право Апостольських Нунціїв і Делегатів дане їм декретом "Неміні ліцере" з 6-го грудня 1928 року (AAC, 1928, 416 стор.). Отак усе, що відноситься до переходу з одного обряду на другий, так справи клиру, як і звичайних вірних, належить до цієї (Східньої) Конгрегації". (Е. Кард. Тіссеран).

## День Подяки

"ДЕНЬ Подяки"—це американське свято, що його ледве чи можна порівняти з якимнебудь европейським святом. По формі своїй (особливо сьогодні, коли його матеріялістична форма майже повністю вбила духовий зміст, принаймні серед широких кол американського населення) він нагадує дещо наші "Обжинки", але по історичній своїй суті "День Подяки"—це наскрізь оригінальне свято нового світу і свято з наскрізь ідеальним, духовим підложжям.

У своєму історичному розвитку "День Подяки" мав різнородні забарвлення духового підложжя, хоч по своїй формі був днем подяки за Богом дані плоди для збереження нашого існування на землі. Та це тільки одна сторінка цього свята. Була (й є) ще друга й не помилимось, коли скажемо, що ця—тепер друга, а колись перша й основна—сторінка є під цю пору важніша й більш актуальна, як подяка за можливість фізичного існування. Не забуваймо, що ціле, дослівно, населення ЗДА сьогодні находиться в положенню цих мандрівників-переселенців, які на кораблику "Мейфловер" 1620 року прибули до тодішнього Нового Світу. Переселенці з 1620-го року шукали не тільки місця прожитку для себе й своїх родин, але—й це мабуть було найбільшою понукою переселення—й місця, де б могли свобідно молитися.

Чи ж не повторюється те саме з переселенцями з 1948-их років? Чи сучасна хвилина не загрожує нам усім тим самим, що колись, около 300 років тому, грозило 102 переселенцям на кораблі "Мейфловер"?



Та не тільки за те зобов'язує нас "День Подяки". Коли приглянемося минулому, побачимо, що в історичному розвитку "День Подяки" був днем молитви і днем благодарення. В проклямації президента Абрагама Линколна, в 1862 р., з приводу "Дня Подяки" читаємо заклик, щоб увесь нарід у цьому дні духово злучився з тими, які потерпіли підчас війни. В такій же проклямації з приводу "Дня Подяки" з 1863 р. Линколн проголошує: "Мусимо всі просити в цьому дні Бога, щоб Його ласка дозволила поладнати внутрішні роздори, спричинені довгою, кривавою і безцільною домашньою війною".

В "Дні Подяки" президент Медісон у 1812 р. закликає населення до подяки Богові за мир, який запанував на американській землі й велить молитися, щоб витривати й перемогти всі труднощі, а після затвердження конституції перший президент Вашінгтон звертається до свого народу у "Дні Подяки": "Дякуймо Богові за гідне великого народу становище, яке уможливило нам створення конституції, з'єдиненої влади й урегулювання внутрішніх взаємин. Молімся усі разом, щоб Всемогучий мав нас і надалі у Своїй опіці, щоб опікувався усіми народами й їхніми володарями, які виявили нам поміч і дружбу".

Останню проклямацію в "День Подяки" видав і президент Рузвелт, який теж просить Бога, щоб Він допоміг "в нашому рішенню й постанові охоронити наш спосіб життя перед наступом зла й невільництва, яке хоче нас поярмити. В цьому дні—пише през. Рузвелт—призадумаймося в наших домах або церквах над добротою Бога й, дякуючи Йому, молімся за швидке закінчення війни та за панування на землі свободи, братерства й справедливости по всі часи".

Як бачимо, в "Дні Подяки" дякується не тільки за земні плоди, не тільки за земне, матеріяльне, добро, але головно за найбільше добро духа, за можливість свобідного вияву людини до Бога й до людей. Таким чином "День Подяки" є під цю пору й "Днем Вдячности". Бо для населення ЗДА, яке не зазнало усіх страхіть минулої війни, що його люта доля не позбавила даху над головою і не веліла скитатись з місця на місце—день 22-го листопада повинен бути 'Днем вдячности". А для нових поселенців, день 22-го листопада повинен бути "Днем подяки" не тільки за те, що найшли країну, де можуть вільно молитися, свобідно культурно розвиватися, де страхіття минулого є давноминулим сном, але теж і тому, що Провидіння Боже дало їм можливість допомогти цьому народові, який, за Божою ласкою, єдиний із усіх народів світу зможе подолати большевизм і допоможе встановити на нашій українській землі, кажучи словами през. Рузвелта, "панування свободи, братерства й справедливости по всі часи".

ПЯТИЙ РОЗДІЛ

# На Дорозі до Священства

**(1723-1726)**

о. М. Щудло ЧНІ.

## 1. Невдалі намагання дон Йосипа

ХОЧ Альфонс ясно заявив батькові, що раз назавжди зриває зо світом і адвокатською кар'єрою, всетаки дон Йосип не хотів піддатися, ба й став уживати всіх можливих засобів, щоб відвести сина від повзятої постанови. Спочатку він попросту ігнорував сина гейби не було його вдома. При столі не промовляв до нього ні слова, споживаючи обід чи вечерю в мовчанці. Як вертався додому по праці, сердешно здоровив свою подругу та інші діти, а до Альфонса слова не промовляв. Вдома бував сумний і понурий. Сподівався, що Альфонс не витримає його гніву, прийде, покається, перепросить батька та заявить, що зрікається свого заміру бути священиком.

Альфонс не подавався. Зобачивши строгість і ігнорування безуспішне, дон Йосип прийшов до сина та почав плакати. Посеред сліз пригадав синові все, що він учинив для його кар'єри. Нагадав Альфонсові свою старість і поміч, що мав право дістати від сина на старі літа. Розповів йому про пляни, що вчинив для нього, як він був іще дитиною. Благав Альфонса не нівечити всіх його надій. Нарешті заклинав його зректися священства з любови, що син винен батькові. Благання та сльози батька сильно зворушили сина. Альфонс теж розплакався, але не піддався, бо не хотів подобатися батькові непослухом Божій волі.

Тоді батько удався до своїх приятелів, що добре знали Альфонса та втішалися його пошаною, і прохав їх намовити сина, щоб зрікся свого пляну, що його вважав за невторопний. Деякі далися намовити дон Йосипові та стали намовляти Альфонса, щоб покинув своє духовне покликання та вернувся до давнього адвокатського фаху. Абат Іван де Міро, настоятель венедиктинців, відраджував Альфонсові священство та заохочував трудитися для Божої слави в світі. Альфонс чемно, але й заразом рішуче відповів йому: 'Ні, отче Абате, Бог не хоче, щоб я був у світі, але щоб я вступив у ряди духовенства. Я мушу слухати Божого приказу і не зважати на бажання свого батька".

Дон Йосип врешті звернувся до свого свояка, єпископа Емілія Кавалієрі, що тоді прибув до Неаполю, і прохав його переконати Альфонса зректися мрії бути священиком. "Борони, Боже, щоб я таке чинив!"—відповів єпископ. "Я зрікся світу та первородства, щоб спасти свою душу. Чи ти хочеш, щоб я затратив її та погиб у товаристві Альфонса?" Єпископ Трої, що замолоду мусів змагатися з власним батьком за своє покликання до священства, не міг намовляти Альфонса зректися духовного стану, щоб подобатися дон Йосипові. Подібно висловилися про покликання Альфонса знавці його душі, отець Паґано, Петро, Ґіціо і Куттіка.



Дон Йосип мусів піддатися, бо не бачив жадного засобу, щоб приневолити сина зректися священства. Хоч погодився, проте поставив одну умовину: Альфонс може стати священиком, але не монахом. Він має бути світським священиком, а не ораторійцем. Отак батько сподівався, що його син священик стане колись єпископом подібно як це сталося з Еміліем Кавалієрі. По висвяченні на священика Альфонс мав проживати в домі батька зо своєю родиною, бо тодішній звичай позволяв на таке синам шляхетських родин.

За порадою духовного провідника Альфонс прийняв цю умовину та разом із батьком удався в половині жовтня 1723 року до неапільського архиєпископа, кардинала Франциска Пінятеллі, щоб прохати про прийняття до семінарії. Кардинал був заскочений несподіванкою. "Як? Це ти хочеш стати священиком?" промовив він. Дон Йосип сумно відповів: "Нажаль це правда. Він рішився на це!"

Богобійний кардинал зрозумів Божий дар для Церкви в покликанні славного адвоката до священства. Потішив засмученого батька, похвалив рішення Альфонса та негайно прийняв його до семінарії. 23-го жовтня Альфонс прийняв духовну рясу промінюючи її за адвокатську тогу. Альфонс вступив у ряди Христової міліції, щоб боротися за поширення Христового царства в світі людських душ. Мав він тоді 27 літ. Його адвокатське знання й досвід не підуть намарно. Вони принесуть багато добра Церкві та душам. Юридичне знання придалося йому в толкуванні законів та застосованні їх до поодиноких випадків і поведінки людей. Досвід же набутий у суді поможе йому наближатися до людських душ і розуміти їхні потреби.

Хоч і погодився з рішенням сина, дон Йосип не був приявний, як Альфонс принимав духовну рясу. Його серце сильно накипіло болем на вид "розвіяних мрій" про майбутність славного адвоката. Пригноблення батька тривало цілий рік. Він цілий рік не бачив сина в духовній рясі, уникаючи стрічі з ним, щоб не нагадувати собі минулих переживань. Ряса ж у тих часах була скромна навіть для тих, що походили з багацьких родів. Духовенство на приказ кардинала Пінятеллі носило довгу чорну рясу. Ясні панчохи, срібні ґузики та будьякі прикраси були строго заборонені священикам.

Нарешті дон Йосип зобачив на Альфонсі духовну рясу. Серце защеміло від болю на вид "знівечених плянів". Треба було довгих років, щоб дон Йосип привик бачити сина в клерикальнім одінні.

До прикростей, що семінарист Альфонс Ліґорій зазнавав від рідного батька, долучилися догани, критики та насмішки від давніх приятелів адвокатів і знайомих. Одні звали його мрійником, візіонарем, фантастом, другі твердили, що Альфонс вчинив це зо стиду за програний процес, інші попросту ворожили, що він зовсім зійшов або внедовзі зійде з розуму.

Духовний провідник і любляча мати, донна Анна, були єдиною потіхою молодого семінариста в цьому критичному часі. Донна

Анна заохочувала сина витривати в повзятій постанові й не зважати на критики, любляче поступала з ним і потішала посеред смутку й пригнобления.

Альфонс не був людиною, що знеохочувалася труднощами й насмішками. Він ішов сміло вперед до наміченої мети, покладаючи всі надії на Бога та свою небесну Покровительку Божу Матір. Його давні приятелі адвокати посміялися деякий час із клерика Альфонса та згодом забули його, поприсуючись риторикою, що процвітала тоді в Неаполі. Альфонс поступав вперед. Його відвага та сміліть почали з'єднювати йому пошану посеред давніх приятелів. Що більше? Деякі з тих, що відраджували йому духовний стан, стали подивляти та вихваляти його. Між ними був учений адвокат Муцію де Майо, що так промовив до Альфонса з ложа смерти: "Щасливий ти, Альфонсе, що виконав свій плян. Я ж навпаки знаходжуся близький до Божого трибуналу, де мусітиму здати рахунок із усіх присудів і звільнень. Нещасний я! За те, щасливий ти, що вибрав дорогу праведности". Інший адвокат, якого Альфонс нераз побивав у трибуналах, говорив жартом: "Альфонсе, нехай Бог пробачить тобі. Чому ти не затягнув три роки скоріше клерикальної ряси на себе? Так ти був би заощадив мені багато стиду, що я зазнав, як був побитий тобою в суді".

### 2. Нестримне змагання до священичого ідеалу: Студії.

Священство було для Альфонса таким великим ідеалом, що він присвятив всі свої сили та здібності, щоб належно приготовитися до нього. Його ревність перевищала колишній запал, з яким виконував донедавна адвокатський фах. Альфонс намагався розвинути своє розумове знання, набуваючи щонайбільше богословського та морального вишколу. Плекаючи свій розум і збагачуючи його знанням, Альфонс не занедбав своєї душі. Альфонс порішив здобути всі чесноти, якими повинна бути прикрашена душа Христового священика.

Тодішній неаполітанський клир не завжди мав потрібне образування, бо система студій богословських не була якслід зорганізована та систематично проводжена по семінаріях. Приписи Тридентійського Собору про богословські студії не були впроваджені до багатьох семінарій неаполітанського королівства.

Неаполітанський архиепископ мав свою власну семінарію. Одні семінаристи мешкали в семінарії, другі мешкали по своїх родинах, але ходили до семінарії на виклади. Альфонс записався до тих, що доходили на виклади, бо так бажав собі його батько. Сам же Альфонс теж не бажав мешкати в семінарії, бо віком був старший від інших. Крім цього, пробуваючи в родинним домі під проводом здібних приватних учителів йому було куди легше скоріше покінчити приписані богословські студії. Його дорослий вік, працьовитість і надприродний дух, з яким віддався богословським студіям, запевнили його настоятелів, що Альфонс потрапить покінчити приписані курси за три роки та декілька місяців. Альфонс був звільнений від курсів права, бо вже був пройшов їх як адвокат. Студіюючи право, він обзнайомився теж із багатьма питаннями морального богослов'я. Не брав він теж пасторального богослов'я, бо семінарійні приписи приказували студіювати його аж по рукоположенні. За те солідно студіював Св. Письмо та еврейську мову.



Надзвичайно здібний учень, Альфонс мав багато часу, щоб завчати те, що особливіше цікавило його. Брав він греку, латину, реторику та філософію. В часах Альфонса вчені не любили Аристотеля та схолястичної філософії, бо захоплювалися Картезієм і його "новою" філософією. Картезіянам противилися томісти та скотисти. Недалеко Неаполю побудовано нову семінарію. Кардинал Ініго Карачольо вложив у програму навчання оцей припис: "Святий Тома (Аквинський) має бути провідником (для семінаристів). Вони мають обов'язково слідувати його так у філософії, як і богослові".

Альфонс заприязнився зо славними тодішніми професорами, особливо з надзвичайно здібним дон Юлієм Миколою Торні, що став його головним учителем богословських наук. Навчання Торні підготовило Альфонса до написання майбутнього, прецінного твору **Моральне Богослов'я,** що вчинило Альфонса одним із найбільших моралістів Христової Церкви.

Альфонс любив книжки. Читанням творів різних авторів він доповняв побиране вдома богословське знання. Крім цього брав живу участь у публичних дискусіях і диспутах поміж томістами та картезіянами. Це обзнайомило його з обидвома системами.

### 3. Духовний вишкіл

Богословські студії були тільки частиною приготовання до священства. Альфонс працював над собою. Мав він свої чесноти, але й не бракувало йому теж блудів і недомагань. Він не був святим від уродження. Альфонсова святість це вислід діяння Божої ласки та його невпинних зусиль і боротьби зо своїми пристрастями. Альфонс був амбітний, нагальний і шляхетно-гордий. Вступаючи до духовного стану він постановив викоренити ці хиби. Не боявся боротьби з самим собою, бо без боротьби нема християнської досконалости.

Щоденно в часі розважання Альфонс продумував про чесноти Божественного Спасителя та старався наслідувати їх у щоденнім житті. Любов до Бога та до ближнього, покора, ревність за Божу славу та спасіння душ, замилування до самоти, страх перед найменшим гріхом це були чесноти, які намагався здобути молодий семінарист Лігорій.

Альфонс від дитинства любив Господню трапезу й церкву. Як семінарист він мав нагоду щоденно пробувати в церкві та розмовляти зо своїм утаєним у Пресвятій Евхаристії Спасителем. Альфонс цілими годинами пробував у церкві, до якої належав. Не тільки молився, але й прикрашував престоли та помагав у відправі священикам. Отак приглядався різним відправам і завчався, як відбувати їх. Щодня услуговував свому парохові при Божественній Літургії в церкві Св. Ангола, до якої призначили його як клерика. В неділю чи свята услуговував при Літургії як аколит. По відправах збирав діти і навчав їх катехизму. Часто на-

рід бачив молодого семінариста Альфонса на вулицях Неаполю із хрестом у руках посеред громади дітей. Лице його палало запалом, як оповідав дітворі побожні історії з життя Ісуса чи Святих і заохочував любити Бога всім серцем.

Часом подибували його давні приятелі та товариші адвокати. Дивлячись на Альфонса, сумно похитували головами та говорили, що він зійшов із розуму, тому що проміняв славну адвокатську кар'єру за пристування з дітворою. Альфонс не журився їх глумливими замітками. Зрікшись кар'єри в світі, він відрікся водночас і світової пихи. Слуга вже більше не ходив за ним, як це було звичаєм у шляхетських родинах. Зрікся повозу та коней. Не носив ніяких відзнак шляхетства. Його ряса була вбога. Намагався вподібнитися до вбогого Спасителя, щоб колись могти стати основником місьонарського Чина, якого головна ціль це наслідування Христа Спасителя.

### 4. Свячення

Альфонс дістав клерикальну рясу при кінці жовтня 1723 р. Одинадцять місяців пізніше прийняв постриження "тонзуру". 23 грудня 1724 року дістав чотири менші свячення. Десь у тому часі чи рік пізніше Альфонс публично перед нотаріусом зрікся прав свого первородства на користь молодшого брата Геркуля, зберігаючи для себе всього 300 дукатів.

Перші свячення скріпили в Альфонсі бажання поступати в досконалости. Він часто відбував чотиродневниці на честь Пресвятої Евхаристії по різних церквах Неаполю. Пресвята Евхаристія стала джерелом його побожности та любови. Разом із іншими молодими священиками Альфонс заснував побожне товариство, щоб взаїмно заохочуватися до осягнення досконалости та святости.

Члени уложили собі 12 правил, щоб плекати в собі духовне життя:

1. Приятелювати завжди з прикладними священиками та наслідувати їх поведінку.
2. Відвідувати Пресвяті Тайни особливо там, де вони бувають виставлені для почитання.
3. Щодня відбувати принаймні годину розважання, щоб могти жити ревно та скупчено.
4. Читати життя святих священиків, що подають засади досконалого життя та заохочують до наслідування їх чеснот.
5. Особливіше почитати Пресвяту Діву, Царицю та Матір Святої Церкви.
6. Дбати про власне добре ймення та про священичу гідність.
7. Чемно поступати з усіма, але треба уникати інтимности зо світськими людьми, особливо з жінками.
8. Слухати розпорядків настоятелів і вірно виповняти їх, бо така воля Господа.
9. Завжди носити священичу рясу та завжди бути скромним, уникаючи вдавання та гордости.
10. Бути миротворцем удома, прикладом в церкві, особливо в часі священичих чинностей.
11. Бодай раз на тиждень іти до сповіді й ще частіше до Св. Причастя.
12. Плекати негативну святість уникненням гріха та позитивну вправою в усіх чеснотах.



### 5. Підготовка до місіонарства

Ці постанови чи вказівки наявно виказують, як солідно Альфонс підготовлявся до священства. Крім праці над власною досконалістю, він заправлявся до місіонарського діла.

В Неаполі були товариства священиків, що займалися місіонарською працею. Кардинал Пінятеллі видав приказ в 1721 р., щоб кожен семінарист записався до одного з цих місійних товариств. Приналежність до них помагала молодим кандидатам до священства здобути місіонарську практику.

Альфонс вибрав Пропаганду, цебто Згромадження Апостольських місій. Це Згромадження мало проповідати місії по чужих краях, але практично його праці обмежувалися до неаполітанського королівства. Згромадження мало стільки праці в Італії, що не могло висилати місіонарів за границю.

27 жовтня 1724 Альфонс записався до цього Згромадження, а 13 листопада зачав свій новіціят, що тривав один рік. Альфонс вибрав це Згромадження, бо його серце рвалося до місій. Крім цього Згромадження Пропаганда мало опінію великої святости. Члени Згромадження плекали в собі та в своїх слухачах набожність до Пресвятої Евхаристії та до Божої Матері. Духовне життя Альфонса сильно розвинулося в цій евхаристійно-марійській атмосфері, в якій проживали члени Згромадження, заправляючись до практичного, місіонерського життя в майбутності. Альфонс скрупулятно зберігав приписи статутів Згромадження. Брав участь у наукових конференціях, побирав практичні інструкції, як проводити місії, проповідав перед зібраними товаришами, помагав другим у хворобі.

Крім цього Альфонс записався до "Білих Отців" у квітні 1726 році. Звалися вони "білими", бо носили білі плащі. Ціль цього побожного священичого товариства це помагати духовно бідним в'язням, потішати ці опущені та забуті людьми безсмертні душі. Відвідуючи в'язнів, Альфонс набрався багато досвіду. Це видно з його трактату, як поступати з в'язнями, що згодом написав для науки інших.

Час новіціяту скоро минав. Альфонс рвався до місіонерської праці. 4 червня 1725 трапилася йому нагода виявити свою ревність про спасіння душ. Хоч не був іще священиком, проте виблагав місіонарів, щоб узяли його на місію, що мали проповідати бідним рибалкам на острові Прочіда. Взяли його, щоб навчав катехизму. Старші, досвідчені місіонері були надзвичайно вдоволені працею та ревністю молодого катехиста Альфонса, бо звільнили його від 6 тижнів, яких бракувало, щоб покінчити приписаний рік новіціяту, і так допустили його до "обітів". Альфонс був надзвичайно задоволений цією ласкою, що спонукала його ще ревніше працювати над своїм духовним вишколом.

По закінченій пробі Альфонс часто бував на місійних працях. Всі подивляли його ревність і запал, з яким голосив Боже слово та катехизував дітвору, ба й навіть старших. По селах і містах неслася слава про ревного катехиста Ліґорого. Люди радо слухали його, бо його слова глибоко входили в людські душі. Одна старша жінка в часі беатифікаційного процесу Альфонса

отак говорила про його початкову місійну роботу: "Мущини дуже шанували його. Мій батько казав, що він (Альфонс) це людина, що сильно поступила в Божих речах".

Альфонс не гордився своїми успіхами. В часі одної місії в Казерті тамтешній єпископ, довідався, що Альфонс був між місіонарями. Це зацікавило побожного прелата, бо він знав про адвокатську славу молодого Лігорого. Єпископ прийшов до церкви та застав місіонарів на молитві; наблизившись до них, спитався, хто з них Альфонс Лігорій.

Альфонс покірно відповів: "Це я той бідний грішник, що йому Божа Мати виєднала ласку покликання".

Місіонерська діяльність не відривала його від головного завдання—богословських студій. Моральне богослов'я було головним предметом його студій, як наближався до священства. Альфонс спочатку схилявся до ригоризму як це чинили його учителі. Опісля Альфонс змінив свою думку, бо досвід на місіях виказав йому, що більше душ можна приєднати до Бога ласкавістю ніж строгістю.

### 6. Піддияконат, дияконат, священство

22 вересня 1727 р. Альфонс став піддияконом і врочисто потвердив свій обіт чистоти, що його склав Богові тому два роки. По піддиякониаті мав слідувати дияконат. Альфонс іще сильніше кинувся до студій і до місіонерської праці. Це була його підготовка до дальших свячень. 1 жовтня став дійсним членом Згромадження Апостольських Місій. Це поширило поле для його апостольської ревности. Місіонері щораз частіше брали його на місії та давали щораз більше нагоди працювати для Божої слави.

6-го квітня 1726 року Альфонс став дияконом. Архиєпископ Піняделлі дав позволення нововисвяченому дияконові проповідати в усіх церквах Неаполю. Альфонс виступив перший раз із проповідями в своїй парафіяльній церкві Св. Івана, виголошуючи чотири проповіді на честь Пресвятих Тайн. Всі проповіді були пильно підготовані, як це видно з рукопису. Стиль рукопису ясний і легкий, хід гадок захоплюючий, марійський дух віє з проповідей і любов до Спасителя в Пресвятій Евхаристії наскрізь просякає Альфонсів рукопис. Люди з подивом слухали переконливих слів молодого проповідника. Альфонс блискавично став улюбленим місіонарем-проповідником у честь Пресвятих Тайн.

В тім часі цебто 11 серпня помер єпископ Трої, Еміль Каваліері. Альфонс спокійно прийняв вістку про його смерть і любляче схилив голову перед Божою волею.

Наближався час рукоположення на священика. В половині трудня Альфонс пішов до манастиря ОО. Павлістів, де відбув 10 днів строгих реколекцій, щоб приготовити душу до гідного прийняття превеликої Тайни. Відбував же ці реколекції з подвоєною ревністю з вдячности для Божої Матері, що чудесно уздоровила його з тяжкої недуги.

Сумлінні студії, невпинна місіонерська праця і строге життя були поважно вичерпали Альфонсові сили. Він тяжко захворів.



Лікарі почали навіть сумніватися, чи він зможе взагалі видужати, тому й порадили подати йому маслосвяття й останні тайни. Альфонс прийняв їх, але смерти не сподівався. Він надіявся на свою Небесну Опікунку Марію, якій віддав свою шляхетську шпаду. Звелів принести собі її статую та став ревно благати рятунку. Пречиста Діва вислухала його благання. Стан здоров'я несподівано скоро поправився. Альфонс внедовзі вповні виздоровів, тому й міг приготовлятися до рукоположення.

21 грудня 1726 року велика неаполітанська катедра була виповнена цікавими глядачами. Альфонс прийняв рукоположення. Один із його товаришів зауважив надзвичайне скупчення в цілій постаті Альфонса. Він теж бачив, як сльоза покотилася по лиці Альфонса та впала на ілитон, як нововисвячений Альфонс відправляв Божественну Літургію. Плакав теж дон Йосип, батько Альфонса. Це ж не були сльози обурення, але підчинення Божій волі. За те мати Альфонса, донна Анна, сильно раділа та в серці дякувала Богові, що дав їй ласку стати матір'ю священика. Тепер ще більше була на нього горда ніж тоді, як він був славним адвокатом. В покликанні Альфонса бачила велику ласку й особливіше благословення неба для цілої родини Лігорих. Внедовзі зазнала ще й другої подібної потіхи. Брат Альфонса, дон Каєтан, теж покинув світ і став священиком. Донна Анна почувалася щаслива, що могла віддати Богові синів, яких Господь послав їй.

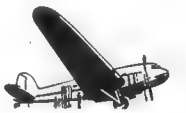

# Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТІ місця в Палестині, де народився, проживав і помер наш Божественний Спаситель, були завжди моєю мрією. Сама згадка та бажання зобачити їх сповняли радістю моє серце. Нажаль довгими роками це бажання видавалося нездійсниме. Проте завдяки Впр. Отцеві Архимандритові Чина Пресв. Ізбавителя та Впр. Отцеві Протоігуменові української віцепровінції ОО. Редемптористів в Канаді та Америці, отцеві Вол. Маланчукові, це бажання здійснилося в 1954 році.

Канонізація Пія X, великого приятеля української католицької Церкви в Україні, Канаді й Америці, стала нагодою для мене удатися до Риму, звідкіля я відїхав на Схід.

**Португалія.**

Діставши американський пашпорт, 18 травня 1954 я вибрався літаком із Нюйорку до Лісбони. Чотиромоторовий літак TWA

був заповнений пасажирами. Як тільки літак піднісся над Атлянтійський Океан із летовища в Бостоні, капітан Майле К. Лейполдт сердешно привітав усіх пасажирів і побажав щасливої подорожі. Ми вирушили з Бостону о 3.55 p.m. Літак летів 230 миль на годину в височині 17,000 стіп.

По привітанні пана капітана виступив другий урядовець, показав рятункову сорочку та пояснив, як треба вживати її в разі катастрофи. Хоч усмішка супроважала його вияснення, всетаки сама згадка про можливість катастрофи викликала в пасажирах прикре враження. По кількох хвилинах воно проминуло й усі дальше спокійно розмовляли, прощаючись із американським континентом на деякий час.

Разом зо мною було ще чотири латинські священики, що їхали на канонізацію Пія X до Риму. Більшість пасажирів були паломниками, що бажали відбути прощу до Риму, Фатіми та Люрду й зискати відпусти Марійського Року.

По декількох годинах лету подано вечерю і згодом пригашено світла, щоб пасажири могли підкріпитися кількагодинним сном. Щоправда не всім удалося заснути. Поденервування та зворушення неодному не дозволили заснути спокійним сном.

О год. 12.40 a.m. цебто трохи по півночі на американський, нюйоркський час літак прибув на Азори. Це маленький острівець, що належить до Португалії. Є тут один манастир і гарна церква Св. Мученици Лукії. Португальська поліція була не летовищі. Нічого нікого вона не питалася, ні не переглядала пашпортів. Азори мають 12,000 населення.

Літак затримався 45 мінут на острові, щоб провірити мотори і набрати газоліни на дальшу дорогу. Пасажири удалися до поблизької летунської станції. Одні проходжувалися, другі купували пам'ятки, інші підкріплялися гарячою кавою...

Хоч погода була гарна, проте нагло почав падати зливний дощ. По 15 мінутах небо випогодилося, і літак рушив у дальшу дорогу. Прибув до Лісбони о 5.08 a.m. на нюйорський час. Це була 10 год. перед полуднем у Лісбоні. Цілий лет з Бостону до Лісбони із 45-мінутовою затримкою на Азорах тривав тільки 13 годин і 13 мінут.

**Лісбона,** столиця Португалії, розложена на горбках і долинах, що сходять до моря. На летовищі була поліція та іміграційні урядовці. Вони дуже чемно поводилися з пасажирами. Їхня інспекція наших валізок була дуже поверховна, бо здебільша навіть не заглядали до них.

Із летовища я удався до церкви Святого Домініка, щоб відправити Божественну Літургію. Монсіньор Йосип Корреа дуже гарно прийняв мене. Як я збирався до Служби Божої одна жінка приступила, прохаючи відправити за неї Бож. Літургію, що я й вчинив на просьбу монс. Корреа. Цей монсіньор був в Америці з португальською маринаркою, тому й навчився плинно говорити по-англійськи. Я пробув у нього три дні.

По Службі Божій удався я до міста, щоб оглянути його. Лісбона має дві частини: давня визначається вузенькими вуличками та старовинними будівлями. Нова частина зовсім модерна подібна до наших американських міст.



Нарід у Лісбоні гарно виглядає, порядно зодягнений і добре відживлюваний. На вулицях не видно поспіху. Люди говорять півголосом, тому й не чути гамору на тратуарах. По місті їздять трамваї та двоповерхові автобуси.

Життя в Португалії доволі дороге, хоч куди краще ніж наприклад в Італії. Робітник не багато заробляє, але всетаки його платня вистачає на скромний прожиток для родини.

Речі щоденного вжитку досить дорого коштують. Американські автомобілі два рази більше коштують аніж в Америці, хоч робітник чотири рази менше заробляє в Португалії.

По ресторанах пожива дорога. Свіжих овочів ніде не бачив, бо португальські ще не доспілі, а довозу зза границі нема. До яринних потрав португальці додають багато оцту й оливи. При їді п'ють вино.

Релігійне життя—як заявив монсіньор Корреа—значно відновилося та скріпилося в Португалії від часів появи Пресвятої Богородиці в Фатімі. Проте Португалія не має католицьких шкіл. Закон дозволяє священикам відвідувати державні школи та навчати релігії по одній годині раз на тиждень у кожній клясі. Єпископи Португалії задумують будувати парафіяльні школи, щоб запевнити дітворі краще релігійне виховання. Побоюються теж, що уряд міг би перейти в руки скритих масонів і ліберальів, а це унеможливило б священикам навчати релігії по державних школах.

По обіді 10. V. в супроводі монс. Корреа та двох американських священиків відвідав старинний монастир Єронимітів. Там сьогодні нема монахів. Це парафіяльна церква. В ній є гробівці славних португальських державних мужів. Монастир має дві частині. Його колосальність вдаряє тих, що відвідують цю старовинну будівлю.

**Проща до Фатіми (20-V-1954**

American Export подбав про приватний автомобіль, щоб перевести нас до Фатіми. Я удався туди з двома американськими священиками. Фатіма віддалена яких 90 миль (150 км.) від Лісбони. Дістатися туди доволі тяжко, бо ніяка залізниця не йде до Фатіми. Перевіз автобусом теж нелегкий, бо автобус іде туди тільки тричі на тиждень. Треба наймати приватний автомобіль на цілий день, а це коштує $27.00.

Був чудовий день. Сонце жарко обсипувало землю своїми промінням. По дорозі шофер показав нам коркові дерева. Португалія це перша країна в світі у продукції корку. Коркове дерево грубезне і високе, подібне до дуба. Має грубу кору. З цеї кори роблять корок.

Краєвид між Лісбоною та Фатімою дуже мальовничий. Дорога завжди пнеться вгору поміж горбками та горбами. Кожен клаптик землі старанно управлений навіть на стрімких узбіччах горбків. Видно багато винної лози та оливних дерев. На узбіччах горбків пороблено штучні грядки та засіяно збіжжям.

Фатимська святиня стоїть на горі. Довкола неї скелисті горби, з яких вистають величезні каменюки.

Велична святиня ще не скінчена. Робота кипить біля неї, бо так епископ Лейри, як і португальський уряд бажають щоскоріше викінчити її. Святиня-базиліка побудована в Cova da Iria. Належить вона до епископа з Лейри. Будують її датками паломників. Це величезна базиліка. Численні сходи ведуть до неї. Перед базилікою простягається довжезна овальна площа вибита камінням. Довкруги площі стоять прерізні будівлі, захоронки, приюти, тощо.

Недалеко базиліки по лівій стороні площі стоїть маленька капличка на місці, де Пречиста Діва з'явилася трьом дітям-пастухам. Капличка була незайнята, тому я мав щастя відправити в ній Божественну Літургію, молячись за нашу безталанну Україну та переслідувану Церкву.

Над місцем, де стоїть капличка, сонце кружляло, як це була заповіла Богородиця. Біля каплички стоїть обгороджене дерево подібне до того деревця, над яким з'явилася Божа Мати, бо те деревце, що над ним стояла Богородиця, стято при будові каплички.

Всі священики, що приходять до Фатімської святині, можуть користуватися всіми властями, що їх мають у своїй діецезії.

Ми стрінули мало паломників у Фатімі. Назагал багато менше паломництв удається до Фатіми ніж до Люрду. Чому? Он причини: 1) Фатіма це недавня святиня, що не має ще за собою історії Люрду. 2) Доступ до Фатіми під кожним оглядом трудний. Португалія не має достатньої залізничої обслуги. Між Мадритом і Лісбоною є тільки один **експрес** раз на два дні. Доїзд із Лісбони до Фатіми теж трудний. 3) Накінець Португалія знаходиться на краю европейського континенту.

Вертаючись із Фатіми, ми оглянули славній колишній монастир у Batalha (Баталя). Сьогодні це національний монумент. Чудові різьби в мармурі і малюнки становлять його артистичну вартість. Тут є гріб незнаного португальського вояка з 1914-1918. Кожен турист подивляє надзвичайно артистичну каплицю. Почав її будувати король Мануїл I у 16-ім столітті. Смерть не дозволила йому закінчити почату будівлю, що й досіль залишилася нескінчена, бо бракує їй даху. Величезний монастир і церква належать до Португальського уряду. У бічній каплиці спочиває португальський король Don Juan I.

Ми відвідали теж старинний монастир і церкву в Alcobaca. Монахів нема там із часів загальної касати монастирів у часі нагінки на монаші Чини в 18-ім столітті. Монастир замітний своєю кухнею. Річка перепливає через неї. Отак монахи, не виходячи з кухні, ловили собі рибу для щоденного прожитку.

20-V, три американські военні кораблі причалили в пристані Лісбони. Американський адмірал відвідав португальського. 21-V адмірал португальської флоти зложив візиту американцям на кораблі. Один американський корабель мав 86 літаків. Американські вояки 19-ма сальвами попрощали португальського адмірала, як залишав корабель.

21-V я ще відвідував столицю Португалії, Лісбону, приглядаючись до життя португальців. По вулицях доволі багато американських авт, хоч вони тут двічі дорощі ніж в Америці, бо Португалія не має власної автомобілевої індустрії; треба імпортувати так автомобілі, як і бензину. Всетаки тут багато автомобілів. Дивно, як португальці можуть позволити собі на подібний люксус, коли платня пересічного робітника доволі низька. Звичайний робітник заробляє денно 40, 50 або щонайбільше 60 скудів, що рівняються $1.50, 2.00 або 2.50.



Португальський нарід гарно поводиться на вулицях. По церквах було багато людей, здебільша жінок, на травневих відправах. На Служби Божах священики роздають численні Святі Причастя.

21-V о 9-ій годині я відправив Божественну Літургію в церкві Св. Домініка. Монс. Корреа пояснив її народові користуючись моєю книжечкою "Ukrainian Catholics".

Я питав монс. Корреа, чи португальці не бажали б злучитися з Еспанією. Він відповів: "Ні! Португальці не люблять еспанців, бо еспанці горді!"

В Португалії тепер повна свобода та демократія. Комуністичної партії тут нема. Нарід свобідно належить до партії, що собі вибере.

В розмові з людьми можна було завважити заздрість до Америки. Один урядовець у залізниці сказав. "Ми бідні, ви багаті!"

Ввечері о 8.30 відїхав я поспішним потягом до Мадриту. Монс. Корреа відпровадив мене на залізничу станцію. Ми щиро розпрощалися немов два давні друзі.

Маленька Португалія зробила на мене гарне враження. Хоч небагата, проте це привітна країна для чужинців, що відвідують її.

Кількадцять літ тому один селянин відчув сильний біль язика. Пішов отже до одного славного лікаря, спеціяліста. Цей оглянув хворого і сказав повільно, надумуючись і немов не сміючи виявити своєї гадки: Це важна хвороба... і небезпечна... це рак... Він точить Вашого язика, мій бідний друже. Треба чим скоріше зоперувати, значить вирізати язика, а тоді може удасться мені вас урятувати. Якщо не пристанете на операцію, рак поширить вам по цілім лиці, ви страшно терпітимете, і...

—Пане докторе, відповів хворий,—дайте мені кілька годин для розваги й надуми.

По трьох годинах, ось він знову в лікаря.

—Якщо немає іншого рятунку й виходу, так зоперуйте мене, пане!

Заки лікар відтяв його язик, селянин промовив востанне: "Слава Богу за все. Слава Ісусу та Марії".

ВЕЛИЧАВО ВІДБУЛОСЯ

# ЮВІЛЕЙНЕ ТОРЖЕСТВО

## 25-ЛІТТЯ ЄПИСКОПСТВА ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АРХИЄПИСКОПА КИР ВАСИЛІЯ ЛАДИКИ ЧСВВ.

ДЕНЬ 14 липня 1954 р. був небуденним святом для всіх українців католиків. В цей день відзначили дуже врочисто 25-літній ювілей єпископства Високопреосвященного Архиепископа Кир Василія Володимира Ладики ЧСВВ в столичному місті Вінніпегу в Канаді. Ювілейні святкування були поділені на три головні частини: 1. Архиерейська Служба Божа, 2. Спільний Бенкет і 3. Ювілейна Академія.

На Архиерейську Служлу Божу до катедрального храму св. Володимира і Ольги зібралося понад 1000 вірних зі всіх сторін Канади, понад 80 священиків з Канади і ЗДА, 10 архиепископів і єпископів, 6 монсіньорів, протоігумени, ігумени, монахи і Сестри, українсько-католицького і римо-католицького обряду. Архиерейську Службу Божу відправляв Преосв. Кир Ніль Саварин, єпископ-ексарх Західної Канади з Едмонтону в асисті Всесв. о. пралата Др. В. Кушніра, Впр. отців протоігуменів: Когута, Маланчука, Шевчука і Ру. Діяконували оо. М. Климчак і Й. Каменецький, співав катедральний хор під управою п. Олі Каблак. На почесному троні сидів Архиепископ Ювілят Кир Василій Ладика.

Першу проповідь в англійській мові виголосив Архиепископ Ф. П. Покок з Вінніпегу. Він порівнав Кир Василія Ладику до Доброго Пастиря, який через 25 літ ревно трудився над спасенням душ віруючого українського народу в Канаді.

Другу проповідь в українській мові виголосив Преосв. Кир Амврозій Сенишин ЧСВВ., єпископ-помічник ВПреосв. Архиепископа Кир Константина Богачевського з Філядельфії. Цитат з літургічної пісні: "Тебе поєм, Тебе благодарим... Тобі молимся, Боже наш"—в глибококу змісті та прекрасній формі зааплікував Преосв. Кир Амврозій до ювілею епископства. "Сьогоднішній ювілей більше має значення ніж ювілей ґенерала чи вождя. Єпископ є дуже важний в Церкві, бо без епископа не було б священиків, а без священиків не було би св. Тайн. Ні один володар не має такої власти, що єпископ, бо влада єпископа сягає в царство безсмертних душ.



Ми чуємося щасливі, що хоча ми не маємо своєї держави й не має кому за нами вставитися, то найвищий Володар, Господь Бог, вставився за нами й дав нам церковну ієрархію, якої не має імігрція державних народів. Сьогодні українські владики з Рідних Земель не можуть зложити своїх побажань нашому Ювілятові, бо вони караються на Сибірі, тому молімся, щоби Господь їх звільнив, а наш Ювілят щоб дочекався ще тієї хвилі, щоб міг звідси, з Канади, висилати своїх місіонарів у вільну Україну—так закінчив своє палке слово Кир Амврозій Сенишин.

Кінцеве слово виголосив Впреосв. Архиепископ Василій Ладика. В катедрі настала глибока тишина. Тихим, зворушливим словом промовив Дорогий Ювілят: ..."Богу слава, що дав дожити мені цієї торжественної хвилини. Честь Матінці Божій за ту велику ласку. Тяжкі часи я пережив в Канаді й великі терпіння, але сила Божа і ласка спомагали мене. Коли сили мої опадали, то дух кріпився ласкою Божою. Я робив, що міг, але праця моя пішла би на марне, якби Бог не благословив мене. Мою жертву й працю, хай Бог прийме за Церкву нашу й Український нарід. Дякую Святішому Отцеві, Святій Конґрегації, Єпископам, священикам і всім вірним за поміч та співпрацю. Маю одну просьбу до вас отці й братя мої: моліться, щоб Церква наша в Канаді зростала та, щоб повстала наша люба Україна"—так закінчив своє слово Улюблений Ювілят.

Вірні шептали свої молитви за кріпке здоровля Доброго Архипастиря Василія, а хор заспівав грімке Многая Літа!

Опісля Всесв. о. пралат Др. В. Кушнір прочитав в латинській мові а пізніше в українському перекладі особистий Лист від Святішого Отця Папи Пія XII та від Еміненції Кардинала Тіссерана з Риму, що їх в перекладі тут поміщуємо:

### ЛИСТ ВІД СВ. ОТЦЯ:

Всечесному Братові
ВАСИЛІЄВІ ВОЛОДИМИРОВІ ЛАДИЦІ
Титутлярному Архиепископові Мартиропільському Апостольському
Ексархові Вінніпегу в Канаді для Українців Католиків
візантійського обряду
ПАПА ПІЙ XII

Всечесний Брате,
Привіт і Апостольське благословення.

Як з приємністю Ми довідались, в половині наступного місяця липня проминє, з Божою поміччю, 25 років від хвилини, коли Ти прийняв уряд єпископа. Ми не хотіли б пропустити так гарної нагоди, щоб черговий раз не висловити Нашої прихильности зглядом Тебе. Бо ж Ти, ще заки прийняв гідність єпископа, справував важливі уряди, зокрема, коли ще як молодий чернець Василіянського Чину, Ти сповняв обов'язки пароха та настоятеля свойого монастиря.

Наділений гідністю єпископа, Ти опісля ревно зайнявся душпастирською працею для добра всіх українців, що поселились на розлогих просторах Канади. По 20-ти роках Твоєї праці, число вірних та католицьких організацій зросло до таких розмірів, що силою нашої власти Ми поділили один до тепер Ексархат на чотири нові Ексархати. Тому, вже шість років назад, Ми наді-

лили Тебе, Всечесний Брате, гідністю Архиєпископа, а нині, оцим, складаємо Тобі щирі ґратуляції по причині Твойого так довгого і так діяльного уряду. Водночас гаряче просимо Бога, щоб хоронив Тебе й зберігав ще на довгі літа та наділяв Тебе своїми щедрими благодатями.

А щоб святкування цієї світлої події вийшло на більше добро вірних, уділяємо Тобі власть вділити в дні ювілею, по закінченні Архиєрейської Літургії,

**Катедрація Кир Василія 14. VII. 1929, Едмонтон.**

присутним вірним, в Нашому імені й силою Нашої власти благословення й повний відпуст, що його можна зискати згідно з приписами Церкви.

Вкінці, в запоруку помочі з неба та на знак окремої нашої любови, вділяємо Тобі, Всечесний Брате, Твоїм співбратам по чину, всьому духовенству й вірним, що поручені Твоїй опіці, Наше Апостольське благословення.

Дано в Римі, при св. Петрі, дня 9-го червня 1954 р., Нашого Понтифікату року 16-го.

ПАПА ПІЙ XII.

---

**ЛИСТ ВІД КАРДИНАЛА ТІССЕРАНА**

Рим, 24-го черв. 1954
Ч. Прот. 815-48.

Ваша Ексцеленціє,

Дуже радію, що можу переслати Вашому Преосвященству ґратуляційного листа, що його св. Отець ласкаво зволив написати Вашій Ексцеленції з приводу пригожої нагоди єпископського ювілею.

Водночас близько лучусь з почуваннями святої радости Вашої Ексцеленції



як теж з виразом живої потіхи Вашого Духовенства й вірних, що в цьому дні зберуться довкруги Вашої Ексцеленції, щоб виявити Вам вирази свойого прив'язання і вдячности.

Приємно мені теж предложити Вашій Ексцеленції мої власні вирази радости, як теж вирази радости Всесвітлішого Ассесора та всіх других офіціялів Священної Конґрегації, з побажанням ще довгого й успішного єпископського апостоляту.

Користаю з нагоди, щоб відновити вислови моєї глибокої пошани і заявляюсь ще раз Вашої Ексцеленції як люблячий брат

ЕВГЕНІЙ КАРДИНАЛ ТІССЕРАН,
Секретар
А. Кусса, Ассесор.

---

**Перша ґрупа священиків зі скитальщини 21. X. 1947 у Вінніпегу**

**о. Ю. Ґабрусевич, о. М. Климчак, о. М. Решетуха, Ексц. Кир Ніль Саварин, Архиєп. Кир Василій, о. Р. Закревський, о. С. Іжик.**

Другу частину ювілейних святкувань становив спільний бенкет в авдиторії катедри св. Володимира і Ольги. Хоча це був робітний день то на бенкет прибуло 400 осіб, переважно репрезентація від релігійних та світських організацій та установ. Архиєпископа-ювілята привітала китицею квітів учениця парафіяльної школи Зоряна Божик в імені всіх дрогобичан, тому, що Кир Василій є родом з Дрогобича. Господарем бенкету був Преосв. Кир Максим Германюк, який на початку прочитав цілу низку привітів писемних і телеґрам, що тут подамо тільки маленьку частину найважніших, як: Кардинал МекҐвіген з Торонто, Архиєп. Паніко, Апостольський Делеґат з Оттави, Архиєп. Константин Богачевський з Філядельфії, Архиєп. Дюк з Ванкувер, Архиєп. О'Ніл з Ріджайни, Архиєп. Леміє з Оттави, Архиєп. Рой з Квебеку, Архиєп. Скіннер з Нюфавндленд, Архиєп. Кир Іван Бучко з Риму, Архиєп. Берри з Галіфаксу та від 10 других римо-катол. єпископів з Канади, сотки священиків та парафій з Канади і ЗДА.

Від світських організацій: БУК, ЛУКЖ, УКЮ, Обнова, НТШ, УВАН, УНО, Бр. св. о. Миколая, Комітет Українок Канади, Ліґа Визволення України, Станиця Вояків УПА, Канад. Укр. Т-во Прихильників Визволення України, СҐД, Комітет Політв'язнів, СХС, Клюб Приятелів Укр. Книжки, Союз Укр. Студентів Канади, та

багато других організацій і установ місцевих і поза місцевих.

Першу головну промову в імені всіх українців Канади, виголосив Преосв. Кир Ніль Саварин ЧСВВ, екзарх Західної Канади, який був першим єпископом-помічником Архиєп. Кир Василія від 1943 до 1948 року у Вінніпегу. Преосв. Кир Ніль переповів життя та діяльність Архиєпископа-ювілята. Статистичними даними доказував великий ріст і розвій української католицької Церкви в Канаді. "Великою повагою втішається наш Ювілят в Апостольсь-

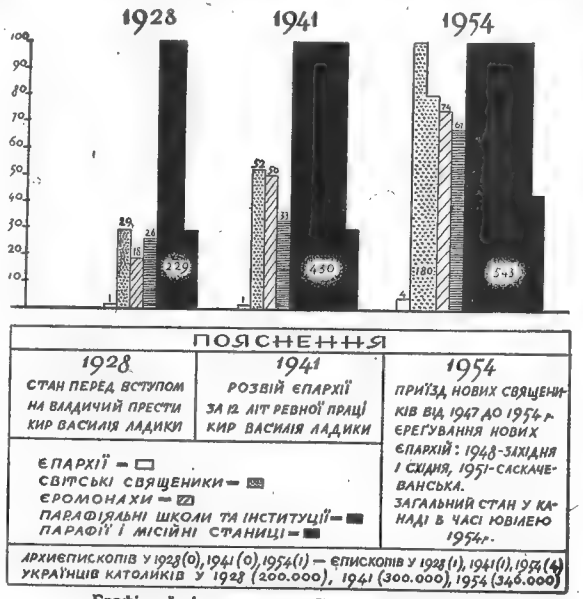


**Графічний ріст укр.-катол. Церкви 1928-1954**

кій Столиці—говорив далі Кир Ніль—доказом цього є вирази в різних письмах чито від Папи чи від Кардинала Тіссерана. Папа Римський зве Кир Василія "Патріярхом у ласці Божій для єпископів Канади", бо Кир Василій рукоположив п'ять єпископів. "Кир Василій є передсідником", є "знаменитим провідником" іт.п. Завдяки ревній праці Кир Василія Ладики наша Церква в Канаді стала наступаючою і здобуваючою"—закінчив своє слово Кир Ніль.

Другу промову в англійській мові виголосив Преосв. Кир Андрей Роборецький, екзарх Саскачевану, другий єпископ-помічник Кир Василія від 1948 до 1951 р. Він сказав, що "Кир Василій є добрий приятель і духовний батько для всіх"...

**Відвідини Кир Василія Ладики в Рідному Краю, 1937 р.**

Всесв. о. пралат Др. В. Кушнір говорив в імені духовенства і між іншим сказав... "Кир Василій для священиків був батьком і братом. За часів Кир Василія настала в Канаді моральна рівновага народу і стабільність".

В імені всіх вірних манітобського Ексархату промовляв Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ., теперішній третій з черги єпископ-помічник Кир Василія. Кир Максим підкреслив у своїому слові деякі важніші черти шляхетного характеру Архиєпископа Ювілята, а саме... "Він є Апостолом і місіонарем, якого всі вірні згадують теплим словом. Він не хотів піддатися хворобі і казав, що своєю молитвою і жертвою продовжує місійну працю. Третою його чертою була готовість принимати те, що Боже Провидіння йому давало". Преосв. Кир Максим в імені духовенства і вірних Манітоби вручив Архиєп. Василієві дар з нагоди ювілею.

Від імені василіянської американської провінції промовляв Впр. протоігумен о. М. Когут ЧСВВ з Ню Йорку, а від канадійської провінції промовляв Впр. о. В. Шевчук ЧСВВ з Едмонтону. Від ОО. Редемптористів промовляв Впр. о. протоігумен о. Др. В. Маланчук ЧНІ. з Йорктону. В імені Братства Українців Католиків, Ліги Українських Католицьких Жінок, Українського Католицького Юнацтва, Бр. св. о. Миколая, Обнови та всіх других світських організації та установ промовляв п. адв. Антін Яремович, голова Комітету Українців Канади (КУК). Він між іншим сказав... "Кир Василій дбав про виховання молоді, основував бурси і Інститути, дбав про Колегію св. Йосифа в Йорктоні. Давав великі жертви на Рідні Школи та Інвалідів в Рідному Краю. Він дав зго-

ду на оснування КУК, який причинився до того, що втихла ворожнеча та боротьба між українцями в Канаді..."

На закінчення промовив Дорогий Ювілят Кир Василій Ладика, що сказав... "Я дуже зворушений цим торжеством. Дякую Богу, що ще живу, бо лікарі в шпиталі мені говорили, що не має для мене рятунку, але я живу, бо мене вилікував Небесний Лікар. Я багато натерпівся через безнастанні подорожі.

Одного тільки року зробив понад 35,000 миль залізницею, а кілько було миль возом і пішки! Я дуже був щасливий, що живу і працюю серед українського народу, який був дуже добрий і побожний. Дякую, що так багато прибуло єпископів і священиків зі всіх найдальших сторін. Дякую, що від українців східної Канади з Торонта я дістав в дарунку телевізійний апарат. Дякую мойому помічникові Кир Максимові, який для мене є дуже добрий, як син..."

Промова Архиепископа ювілята була дуже зворушлива, бо в немічном'у тілі відчували всі бодрого духа, це справді "святець-патріярх".

Вечером о годині 8 в міській авдиторії відбулася Ювілейна Академія в честь Архиепископа. Збірний церковний хор під дирігентурою п. Юрія Ткача відспівав: О, Канада", "Велія слава", і "Услиши Господи". Це були співаки з хору катедрального, з церкви св. Покрови, св. Андрея, св. Миколая і св. Михаїла з Трансконі. Святочне слово дуже гарно і глибоко змістовне виголосив Преосв. Кир Ісидор Борецький, ексарх Східної Канади з Торонта. Достойний бесідник поділився зі слухачами своїми споминами, що зв'язані з особою Ювілята. "Кир Василій це великий і щирий український патріот і оборонець скитальців—говорив Преосв. Кир Ісидор. Архиепископ Василій посилав живностеві пакунки до Европи, афідавіти та спровадив до Канади сотки священиків".

Чоловічий хор "Сурма" під управою п. Юрія Ткача відспівав гарно: "Почаївську", "Страшний суд", "Гуляли" і "Закувала та сива зазуля". Хор був в національних костюмах. Оксана Башківна, учениця школи св. о. Миколая віддеклямувала Юрія Клена "Помолимося..." Опісля був виступ хору "СУМ"—чоловічого під керуванням п. Василя Кардаша, що відспівав: Марш Донських козаків, Марш Сіроманців і Гей Карпати.

Опісля маленька дівчинка Сяня Жила віддеклямувала вірш І. Савицької "Витай, витай Владико" та вручила Архиепископові-Ювілятові великий букет рож. Була це дуже зворушлива хвилина вияв любови цих найменших. Ці квіти були вручені під спів Многая Літа, хору СУМ. Піснею "Ми українські партизани" мішаний хор СУМ під керуванням п. В. Кардаша при фортеп'яновім супроводі пані Марти Кравців-Барабаш закінчував програму концерту. В імені Ювілята промовив Преосв. Кир Максим Германюк, який сказав: "Це був найкращий концерт, що ми його чули у Вінніпегу. Виступ трьох великих хорів церковного, дивізійників "Сурма" та Осередку Спілки Української Молоді під керуванням здібних дирігентів Василя Кардаша і Юрія Ткача в мальовничих національних костюмах приніс нам китицю квітів з Рідної України. Тим, що творять українську пісню ми повинні дати повну



піддержку. Гимнами "Ще не вмерла Україна" і "Боже щасти", закінчено програму Ювілейної Академії.

Сміло можемо сказати, що ювілейні святкування 25-ліття єпископства нашого Дорогого Архиепископа Кир Василія пройшли з повним успіхом.

о. С. Іжик, прес. референт.

**1. Чи українці католики можуть сповідатися та причащатися в латинськім обряді та навпаки?**

Католики можуть сповідатися та приймати Св. Причастя в якімнебудь католицькім обряді. Проте канонічне право бажає, щоб католики приймали великодне Св. Причастя та відбували великодню сповідь у своїм власнім обряді, якщо це можливе. Таксамо перше Св. Причастя треба приймати в своїм власнім обряді.

Канонічне право каже, що католики не тільки повинні приймати великодне Св. Причастя у власнім обряді, але навіть у своїй парафіяльній церкві, якщо це їм можливе. Те саме з великодньою сповіддю.

**2. Що значить вивід по хрещенні дитини? Чи латинники мають теж вивід?**

Вивід це особливіше благословення що жінка дістає від Церкви по народженні дитини. Звичай цей походить зо Старого Завіту, який зобов'язував кожну жінку очищуватися з законної нечистоти по народженні дитини. Латинська Церква теж має вивід для жінок, що привели на світ дитину. Значення його таке саме, як і в нас.

**3. В молитовниках подибуємо молитву Св. Ігнатія. Чи уложив її той Ігнатій, що його цар Михайло прогнав із патріяршого престола, щоб посадити свого ставленника Фотія?**

Ні, це не Св. Ігнатій, царгородський патріярх уложив цю молитву. Її уложив Св. Ігнатій Лойоля, основник Отців Ісусовців (1491-1556).

**4. Яку віру проповідав Св. Кирило та Методій поміж слов'янами: католицьку чи православну?**

Св. Кирило та Методій проповідали поміж слов'янами католицьку віру, як це видно з їх апеляцій до римських Папів. Коли ці апостоли слов'ян почали голосити Христову віру, німці накинулися на них і безмилосердно переслідували їх. Вони звернулися до Риму. Папа виправдав їх і поблагословив на дальшу працю, затверджуючи богослуження в старослов'янській мові.

Канадійські автокефали понижують працю Кирила та Методія посеред слов'ян тому, що ці святі апостоли признавали Папу Римського за Голову Христової Церкви та вдавалися до нього за обороною, як німці атакували та оскаржували їх. Німці хотіли златинщити слов'ян, щоб так легше згерманізувати їх. На перешкоді станули Св. Кирило та Методій, що користувалися папською опікою, тому й могли далі голосити Христову Євангелію поміж слов'янами, хоч як німцям це не подобалося.

Кожен знає, чому автокефальники вихваляють Фотія, царгородського патріярха. Свій свого хвалить. Патріярх Фотій збунтувався проти Папи та намагався заснувати грецьку авто-

кефалію. Наші канадійські автокефальники пішли слідами Фотія, збунтувалися проти Христових видимих Намісників, тому й не дивниця, що Фотій це їхній герой, бо вони пішли його слідами, наслідуючи його бунт проти єдиної Христової Церкви, поза якою нема спасіння для відступників, хібащо покаються та вернуться до Церкви, яку покинули ми проміняли за свою автокефалію.

# ДЖЕНТЕЛЬМЕН

Бр. Микола Якимишин ЧНІ.

КАРДИНАЛ Нюман у своїй книжці "Idea of a University", має один розділ під заголовком "Людина Всесвіту" і в ній він викладає свої погляди на різні кваліфікації, які становлять джентельмена. Он що він каже:

"... Це майже дефініція джентельмена сказати, що він ніколи не спричиняє другому болю.

"... Правдивий джентельмен... старанно уникає всього, що могло б спричинити якенебудь роздратування ума в тих, з якими він має контакт,—всякі зудари опіній і почувань, всяке здержування або підозріння або смутки або нехтування; його найбільшим старанням є, щоб кожного зробити свобідним і наче своїм домашнім.

"Його очі дивляться на всіх у товаристві; він є ніжний щодо стидливих, лагідний для почесних, милосердний для немічних; він все має на увазі з ким розмовляє; він стережеться всяких розмов, що не відповідають часові й обставинам і всяких тем, що можуть дразнити; в розмові він рідко коли вивищає себе, і ніколи не є тяжким в товаристві.

"Коли він робить комусь якесь добре діло, то він це маловажить і не думає, що це щось велике; йому радше здається, що він сам щось одержує.

"Він про себе ніколи не говорить хібащо примушений; ніколи себе не обороняє дразливими словами; він не слухає обмов і пльотків. є скрупулятний у приписувані мотивів тим що йому перешкаджають наче б на напасть; і виясняє все якнайліпше,—дивиться на всі речі з їх доброго боку.

"У своїх диспутах він ніколи не є підлий або пересічний, ніколи не користується нечесною перевагою над другим, ніколи не бере всякі браки характеру або роздратовуючі вислови за нагоду до спорів; він не натякає на зло, якого він не сміє отверто висказати.



В своїй далекозорій второпності він придержується принципу старовинного мудрця, що ми постійно повинні поводитися з нашим ворогом наче б він колись мав стати нашим приятелем...

"Якщо він виступає в якімнебудь спорі, його здисциплінований розум хоронить від хибної нечемности ліпших, хоч менш вибразованих людей, які, неначе тупі оружжя рвуть і розривають замість чисто втинати, які ясно не бачать, про що властиво аргументують, які марнують свої зусилля на дрібниці, мають мильні поняття про своїх противників і лишають питання більш замотаним ніж коли вони його вперше знайшли.

"Він може мати або не мати рації у своїому погляді, але його розум є занадто світлий, щоб бути несправедливим; він є настільки простодушний як міцний і настільки рахується зо словами як він є непохитний в своїх постановах".

Маючи постійно перед очима прикмети, які повинні знаходитися в джентельмені, ми добре зробили б, одначе, якщо були б і свідомі того, що найглибший наш мотив повинен завсіди бути: "Любов Бога й ближнього".

**Сміховинки**

На брутальному допиті слідчий НКВД, в якого було одне око скляне забажав покепкувати з політв'язня.

"Слухай ти, ворог народу,—каже слідчий,—я тебе можу зараз тут убити. Але я вирішив дарувати тобі життя, коли ти вгадаєш котре в мене око скляне?"

В'язень, не довго думаючи, указав точно на скляне око.

"Правда,—каже слідчий,—ти вгадав. Але скажи, як ти пізнав, котре око скляне?".

"Легко пізнати, каже політв'язень,—бо ваше скляне око глядить на мене так по-людяному". (Голос Канади).

Іринка: Тату, наша вчителька не знає, що таке кінь.

Батько: Це ж неможливе, донечко, та ж вона селянська дочка.

Іринка: Але так, тату. Я намалювала коня, а вона питалася мене, що б це мало бути.

Є три речі, що кожна жінка може з нічого зробити: капелюх, салату та сварку.

# СМІХОВИНКИ

Гість до кельнерки: Заклич мені вашого кухаря, бо я ще не бачив нічого такого твердого як цей його стейк.
Кельнерка: Але тепер побачите, як тільки закличу нашого кухаря!

---

Вартовий військовик: Хто тут іде?
Спізнений вояк: Диявол.
Вартовий: Іди, дияволе. Ти знаєш, куди маєш іти.

---

Лікар: Пані, ваш чоловік потребує повного спочинку.
Жінка: Пане докторе, але він не хоче мене слухати.
Лікар: Він добре зачав, пані моя, він дуже добре зачав свій відпочинок.

---

Приятель: Мені прикро, що я не був на партії в честь твоїх уродин.
Приятелька: Чому? Що сталося, що тебе не було?
Приятель: Я не годен дивитися на так багато свічок на торті.

---

Крамничник: Коли заплатите довг за поживу?
Довжник: Не зараз. Пізніше.
Крамничник: Якщо негайно не заплатите мені, то розповім про ваш довг всім іншим вірителям.

---

—Мій чоловік такий безпорадний, що я сама не знаю, як було б з ним, коли б я виїхала на тиждень.
—Мій так само. Коли пришиває собі гудзики, або латає шкарпетки, я мушу завжди затягнути йому нитку до голки.

---

Батько дуже гордий на свого сина:—Чи ти не завважуєш, що наш син дістав інтелігенцію від мене?
—Імовірно,—відповідає жінка,—бо я свою все ще зберегла.

---

—Яка найбільша держава на світі?
—Україна!
—Чому
—Бо кордини її за Карпатами, столиця в Москві, а населення в Сибірі.

---

Мільйонер умирає. Кличе синів і повчає їх, як їм у світі жити:
—Найважніше—це бути чесним і розумним!
—А що ти, тату, розумієш під цими словами?
—Чесним, значить не ламати ніколи свого слова, розумним, ніколи його не давати.

---


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1954


## Catholic Love of Cross Known in Early Church

THE CROSS is held in the highest reverence by Catholics, because it was the instrument of our Savior's Crucifixion.

It surmounts our churches and adorn our sanctuaries. We venerate it as the emblem of our salvation.

"Far be it from me," says St. Paul, "to glory save in the cross of Our Lord Jesus Christ" (Gal. vi, 14).

We do not, of course, attach any intrinsic virtue to the cross; this would be sinful and idolatrous. Our veneration is referred to Him who died upon it.

It is a very ancient and pious practice for the faithful to make on their person the Sign of the Cross, saying at the same time: "In the name of the Father and of the Son, and of the Holy Ghost."

Tertullian, who was born 160 A.D., says: "In all our actions, when we come in or go out, when we dress, when we wash, at our meals, before retiring to sleep... we form on our forehead the Sign of the Cross. These practices are not commanded by a formal law of Scripture; but tradition teaches them; custom confirms them; faith observes them" (*De Corona,* iii).

By the Sign of the Cross we make a profession of our faith in the trinity and the Incarnation, and perform a most salutary act of religion.

*Not Churches But Church, Christ Said*

Unity of government is not less essential to the Church of Christ than unity of doctrine. Our Divine Savior never speaks of His Churches, but of His *Church.* He does not say: "Upon this rock I will build my Churches," but "Upon this rock I wil build My Church" (Matt. XVI, 18), from which words we must conclude that it never was His intention to establish or to sanction various conflicting denominations, but one corporate body with all the members united under one visible Head; for, as the Church is a visible body, it must have a visible head.

*Another Christ*

We are invited to lead holy lives, not only because our Divine Founder Jesus Christ, was holy, but also because we bear His sweet and venerable name.

We are called *Christians.* That is a name we would not exchange

for all the high-sounding titles of prince or emperor.

We are justly proud of this appellation of *Christian;* but we are reminded that it has annexed to it a corresponding obligation.

It is not an idle name, but one full of solemn significance; for a Christian, as the very name implies,, is a follower or disciple of Christ—one who walks in the footsteps of his Master by observing His precepts; who reproduces in his own life the character and virtues of his Divine model. In a word, a Christian is another Christ.

It would therefore, be contradiction in terms, if a Christian had nothing in common with his Lord except the name. The disciple should imitate his Master; the soldier should imitate his Commander; and the members should be like the Head.

St. Helena was eighty years old when she discovered the True Cross of Christ in the year 326. Though of humble birth, she became the wife of Constansius,and her only son was Constantine the Great. Abandoned by her husband, who entered upon another marriage with the daughter of an emperor, she was held in the greatest reverence by her son, who summoned her to the imperial court and ordered that that all honor should be paid to her as the mother of the sovereign.

After the miraculous vision of the Cross in the sky, Constantine marched on to the great victory of the Milvian Bridge,after which he decreed that the Christian religion was to be tolerated throughout the Roman Empire. And it was his persuasion that turned his mother to the study of Christian doctrine. As the ancient historian Eusebius relates: "She became, under his influence, such a devout servant of God that one might believe her to have been from childhood a disciple of the Redeemer of mankind."

Tradition links her name with the building of churches in cities of the West and on the hallowed spots of Palestine. As a pious pilgrim, she traced the footsteps of Our Lord in his journeys between Galilee and Jerusalem, and then she built a temple in Bethlehem near the scene of the Nativity, and another on the Mount of the Ascension.

In the year 326, she ordered the destruction of the pagan buildings that profaned the site of the Sepulchre, and she learned by relevation that she would uncover the Savior's Cross. A chosen few among the Jews had preserved the memory of the place where the Cross had been buried, and had passed on the secret from generation to generation. Now one of them, named Judas, was moved to point out the exact place.

The work of excavation revealed three crosses. The sign which had been placed on Our Lord's Cross had been detached, so there was no means of identifying the True Cross.

Following an inspiration from on high, St. Macarius, the Bishop of the city, caused the three crosses to be carried, one after another, to the bedside of a worthy woman who was at the point of death. The touch of two of them was of no avail; but at the touch of the third she was immediately cured. St. Helena and Constantine erected a magnificent basilica over the Holy Sepulchre and the church was given the name of St. Constantinus.

---

A Texan struck oil and built a mansion and three swimming pools. One pool he keeps filled with cool water and another with warm water; the third he keeps empty. He explains: "A lot of my friends can't swim."

---

# THE RIGHTS OF PARENTS IN EDUCATION

By Most Rev. M. M. Johnson

OUR PERSONALITY is anchored in our natural rights and duties. If the State assumes for example, parental rights and duties, whether in a ruthless fashion or by default on the part of parents, it follows that the individual loses his rights and, secondly, that instead of the State existing for man deprived of his rights exists for the State. He becomes the slave of the State. He is a victim of Statism.

This is quite possible if first we forget the aim and purpose of our social institutions and, secondly, if in the evolution of society the State forgets its primary and proper function...

Sacred Scripture describes the origins of society in the simplest basic form when it states: "It is not good for a man to be alone." Society evolved to provide the individual with those goods he could not have alone, to aid him in the supreme business of his existence: his maximum personal perfection here below, his eternal salvation hereafter.

The very early parents found it beneficial to unite with other parents for mutual protection and for a better division of labor. One undertook to provide the food, a second to provide clothes, a third to provide law and order, a fourth to provide education. But it was all clearly understood that this distribution of labor and responsibilities was to assist the individual not only to enjoy his natural rights but also to help him fulfill or discharge his duties and obligations.

By natural rights we mean the rights proper to his very nature. These were the rights to own property, the right to marry, the right to procreate children, to feed these children, to clothe these children, and to train them mentally, morally and spiritually. Parents never lost sight of the fact that the whole child—not just the body—was their responsibility. The parent might wisely welcome help or assistance by way of delegating authority, but no parent worthy of the title of father or mother thought of abdicating, yielding or forfeiting thereby the right to, or responsibility for the child. Parents knew that, once you are deprived of a natural right, violence is being done to your peronality. If you are deprived of enough of them you lose your personality.

The function and purpose of government are to protect, to safeguard and to further the personal rights of individuals and the common good as shared by individuals.

The State therefore exists in tribute to the value of the human person. The priority of person to state in origin, in dignity, provides the great spiritual premise upon which our political and legal understanding of relationship between person and group is based. This spiritual premise affirms that the supreme value on this earth is the human person whom God made, whom Christ redeemed and whom the Holy Ghost sanctifies.

The affirmation of these simple truths is required at the moment because of the theoretical errors concerning the nature of the State and he relationship of the person to the State which have gained growth in our day.

It was in America, not in Russia, that a justice of the law declared

that man has no more cosmic significance than a baboon or a grain of sand; that there is too much fuss about the sanctity of human life; and that to the State man is a means to be sacrificed if necessary (Phases of American Culture, Sloan, 1941).

While no one believes this sort of thinking to be typical of Canadian thought, there are many who are gravely concerned over the tendency of government functionaries and political leaders to act, particularly in the sphere of education, as though they enjoyed absolute rights and authority, instead of delegated rights and authority, as though they had forgotten the primary aim and purpose of the social collectivity, as though they had forgotten the primary function of government.

This concern is deepened by the tranquil attitude of those whose rights and obligations are gradually being assumed by the Sate—by those who forget that if they have neither rights nor responsibilities, they are no longer free citizens of a states—they are slaves of the state.

This is what has happened and is happening in the field of education—not in a ruthless deprivation, not in a forceful, aggressive or even offensive way, but nonetheless in a most effective manner. As a consequence we are one step nearer statism.

The story of the transfer of rights in education has all the ingredients of a thrilling best-seller. It is full of temptations and treason. We hasten to add the temptations and treason T. S. Eliot had in mind when he wrote "the last great temptation is the greatest treason—to do the right thing for the wrong reason."

There were many things done but invariably all were done for the wrong reason.

The first thing was for the provinces of Canada to have written into the British North American Act that educational rights belonged to the provinces. But apparently the reason was not to have the right to protect and safeguard parental rights but for the provinces to have the right.

The second right thing was for the provinces to wage a continuous and sometimes spectacular defensive skirmish against federal encroachments. The reason was not to assure parents that their rights were being jealously protected but to focus — a better word would be rivet — attention on three words —Education, Rights, Province.

The third right thing was to do away with the little red school house and provide consolidated school districts; to locate centrally modern and well-equipped schools and to provide transportation. The reason once again though was not to acknowledge or respect parental rights but to concentrate and consolidate educational rights in the offices of those who claimed an absolute right rather than at best a delegated authority.

The fourth right thing—but I must confess I am personally very dubious about even qualifying in that category—was for the province or State to promote buildings that are architectual triumphs, each equipped with gymnasium, auditorium, in some cases a swimming pool, shower baths, cafetaria, and, of course, some class rooms. The reason was wrong because, whereas in the days of the little red school house, the school was offered for the best for "your" children, today the province offers these palatial structures as "nothing too grandoise" for "our" children.

No one will deny that our province-directed system of education has made excellent progress, physically and academically. We are



proud of our physical assets. Our comprehensive and high standard of education of our teacher qualifications. But we are deeply worried and concerned about the reason. We intensely fear these most laudatory deeds are not being done to acknowledge, respect and safeguard the sacred and natural rights and, even more important, the duties and responsibilities of parents.

Those who question these points will naturally ask for proof. Here it is: First, raise your voice in defence or on behalf of those parental rights in the matter of religious education, raise your voice in behalf of denominational or separate or private schools in some of our provinces, raise your voice on behalf or recognition or affiliation by the State university of church-financed university colleges and you'll be amazed at the haughty brush-off by the provincial authorities, by the well-organized attacks of the opposition shouting divisive tactics, enemies of our democratic institutions, enemies of our public schools.

Further proof and incontestable is this—search the Education Acts, statutes and regulations and you'll find in most not one word respecting or acknowledging the sacred and natural rights of parents. The body is left to the parents but the higher faculties have been requisitioned by the state.

The tragedy of all this is that opposed to us—somewhat in battle array—are two groups: those who have no sympathy or love for religion and those religionists who denominationally differ from us. And both of them tragically and completely miss the whole point of our case, and there is only one point or issue.

Both regard the case of Catholic schools or separate schools where applicable as a religious issue—Catholic versus Protestant. Of course it is nothing of the sort. Indeed it should be just the opposite. We are attacking neither Protestant, pagan or Jew. We are not attacking public schools. But we are defending, the rights of parents whether they be Catholic, Protestant, Jew or pagan.

If the cause which apparently we alone champion—the acknowledgment of the sacred and natural rights of parents to fulfill their duties in regard to the whole child as Creator and co-creator wish; if that be lost it will not be the Catholic parents alone who will suffer and lament, it will also be the fathers and mothers, Protestant, Jew and pagan. For what parent wishes his child to become a slave of the omnipotent State?

Lest it be thought that we indulge in mere rhetoric, consider Russia. We have been alerted to the evil of communism. We are very conscious of the efforts of communism to burrow into our body politic. We have had espionage trials. We have officials screened. But precisely what are we against? Of what are we afraid? We have been told officially and authoritatively that it is not the Russian people but doctrinaire Russia. It is the philosophy of communism which not only teaches but practices that the child is a child slave of the State; that the individual exists for the State; that a person has no natural rights at all; that there is no such sacred ideal as personality anchored in immutable and natural rights deriving from God.

If this be the source of our fear as Canadians and Christians, then should we permit religious antipathies, religious differences or sectarian prejudices to blind us to the dangers of state absolutism, of state monopoly in education? Neither should we let the most modern of buildings, the costliest equipment,

the many right things done beguile us into a gross neglect of parental duties from which stem the dearest most precious right a man or woman may have.

Let me emphasize that I do not believe it is the intention of the State to use the rights it has secured to indoctrinate our children. I do not even believe that the present State is fully aware of the evil involved in state absolutism and state monopoly. Yet as long as a minority group of the proportion of the Catholic group is denied the right to educate their children as they know to be their duty and as they are willing to pay, then the intentions of the State must be suspect.

When the Sate has monopoly rights in education the grave danger comes not from the harmless intentions of today but rather the evil intentions of the government of tomorrow. A radical government might be glad to use to its own advantage the power and authority wrested from the parents and now vested in the State.

What can we do? Well, this (the CWL) is a national organization and on the national level you can press for acceptance and implementation of the UN covenant on human rights in which the principle of parental rights in education is declared to be prior to any other right.

On the provincial level, strive to have incorporated into the education act what Great Britain, the mother of parliaments, wrote into her 1944 Education Act: "The minister and local education authorities shall have regard to the general principle that, so far as is compatible with the provision of efficient instruction and training and the avoidance of unreasonable public expenditure, pupils are to be educated in accordance with the wishes of the parents."

On the local level, urge parents to join Parent-Teacher Associations in order to be informed on educational procedure, methods and content and in order to inform other parents of the rights and liberties at stake.

At your meetings, have papers read or talks given on State Monopoly in Education. Know in which provinces only one university is permitted—the provincial university. Know which universities permit no denominational college to affiliate. Know, too, in which provinces the State university does not fear copetition and wherein there are denominational universities. Know in which provinces there are separate or denominational schools pursuing their ends in complete harmony and in an atmosphere of partnership with the public schools.

Finally, never forget that we have sacred and natural rights only because we have duties and responsibilities. It is because God imposed obligations on us that we have the right to discharge those obligations. There must be no effort to escape from that reality. Beyond reality there is only bondage.

It isn't the rooster's early rising that makes him unpopular; it's his continual talking about it.

# Ukrainian Catholic Church in Zakarpatia

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

*I. Carpatho - Ukraine's Back ground*

ABOUT six hundred Ukrainians lived in Zakarpatia. The historians do not agree on the time when the Ukrainians began to settle in Zakarpatia. Michael Hrushewsky asserts that our immigrants occupied it in the ninth century, while historian Stephen Tomashiwsky is of the opinion that the immigration took place in the thirteenth century. There are some who affirm that the Ukrainians occupied Zakarpatia in the fourteenth century when prince Theodor Koriatowych arrived to Hungary.

The Ukrainian element had lived in the Carpathian mountains since the Slavs occupied Eastern Europe. It was increased in numbers, when Leo, son of Daniel occupied Zacarpatia and incorporated it into the Galician kingdom.

It is quite probable that, at first, the Ukrainians of Zacarpatia belonged to the ecclesiastical jurisdiction of the bishop of Peremysl.

The local tradition sugests that the Ukrainian element arrived in Zacarpatia with Prince Theodore Koriatowych. The latter was a descendant of the Ukrainian-Lithuanian princely family. Koriatowych refused to pay taxes to the great Lithuanian Prince Olgerd, and thus was forced to pass under the dominion of the Hungarian King Louis. He received the Mukachiv region as a feud. He brought 40,000 Ukrainians to Zacarpatia.

Prince Koriatowych organized his feud. In 1360 he founded a monastery at Mukachiv which became the organizing center of our Church. The new feud of Zacarpatia or Pidcarpatia enjoyed great freedom. At Mukachiv resided a royal castellan or mediator between the king and the feudal princes. This system was the practice until the time of Maria Theresa. However, with the passing of time the local princes separated themselves from their Ukrainian subjects by becoming nobles.

In the 14th century, a great man, Stephen of Verbivtsi was born in Zacarpatia. He composed a juridical book, which had considerable influence upon the Hungarian legislature.

The Christian faith came to Zacarpatia in the thirteenth century in the Byzantine Rite. In the 15th cenury a bishopric was formed for the Zacarpathian Christians. In 1491 Bishop John became the first bishop of Mukachiv. The Mukachiv bishops were subject to the patriarcts of Constantinople. The Zacarpatia at first had few relations with Galicia, as the latter region was too weak to be able to exercise any influence over this part of our country. The continual inroads of the Tartars and Turks made it impossible. Thus gradually the ecclesiatical ties with Peremysl were severed and our entire religious life centered about Mukachiv.

The successors of John are not known to us until 1551 when Emperor Ferdinand assigned Bishop Volodyslav to the Mukachiv diocese. Since then, there have always been Byzantine Rite Bishops until the Soviet occupation of Transcarpathian Ukraine in 1944.

For the sake of self-defense, our forefathers constructed fortified

towns and walls to protect their settlements against barbaric incursions. At first the Ukrainian culture was on a much higher level than the Magyar, for the nomad Magyars were an entirely primitive Asiatic horde when they crossed the Carpathian mountains to settle present-day Hungary.

The Ukrainian element increased steadily throughout the centuries by a continuous affluence of its co-nationals from the Dnipro and Galicia regions. The migration of the Ukrainians to Transcarpathia was carried on quietly and without wars for they arrived in the midst of their own people.

The clergy was poorly educated. The local priests learned to read and write, and acquired the fundamentals of catechism and religious chant. The only school capable of impartinng a higher education to the priests was at the Mukachiv monastery, but it was also impoverished and therefore furnished few educated clergymen.

The Asiatic Magyar tribe, due to the influence of the Catholic faith, rose above the non-Magyar population of the country. Because of the Magyar influence, the cultural level rose among the Ukrainians, due to the mutual competition. Nevertheless, the higher and more comfortable level of life among the Magyars became an instrument in magyarizing the local Ukrainian nobility. There are many noble families which were Ukrainian in the old times.

The weak contact of Carpatho-Ukraine with neighboring Galicia became livelier when Galicia and Carpathian Rus became parts of the Austro-Hungarian monarchy. Then, Carpathian Ukraine played a definite role in the common religious and cultural life with Western Ukraine, generally known as Galicia, from which hundreds of thousands of people emigrated to America, Canada, Brazil and Argentina.

The history of the Carpatho-Ukrainians is the record of their hard struggle for daily bread against nature and adverse political and social conditions under the foreign rule of the nationalistic Magyars. For centuries they bore on their shoulders the hardships of serfdom and severe oppression of the feudal bureaucratic system of Hungaria without losing their national conscience, their name and character. The popular masses held firmly to their Byzantine Rite, which was a strong safeguard of their nationality. They have never lost the feeling of community of interests binding them to the neighboring Galicia beyond the Carpathian Mountains.

### *II Religious Union with the Holy See*

#### 1) *Bishop Tarasovych*

The chief religious centers of Carpatho — Ukraine were St. Michael's monastery near Marmorosh and that of St. Nicholas at Mukachiv. The oldest, the first and for a long time the only diocese for all the Carpatho-Ukrainians was the diocese of Mukachiv. It was constituted at the end of the 15th cetury. The Ukrainians from beyond the Carpathian Mountains were for long centuries dependent upon the Bishop of Peremysl. With the passing of time, two other bishoprics were formed and thus originated hte dioceses of Prioshiv and Haydudorog.

The Berest Union concluded by our Bishops in 1596 with Rome did not at first have any serious repercussion among the population of Transcarpathian Ukraine. As long as Galicia remained Orthodox, Carpatho-Ukraine followed its example. The attempts of the Peremysl bishop Krupetsky to spread the Union beyond the Carpathian Mountains among the Ukrainian or Ruthenian elemnt ended in failure. Conservative life of all the mountain peoples and the population of the cities resisted the efforts of Krupetsky. His labors, however, were not futile. He put the seeds of the Union in the lands of George Homonay. The desire for unity with the Catholic Church grew stronger with the passing of time.

Bishop Wasyl Tarasovych (1634-1648), educated in the Western Latin schools decided to win his clergy and people for Catholciism. He was elected Bishop by his priests, consecrated by the Bishop of Yassy and confirmed by Rakochy, prince of Semihorod.

Bishop Tarasovych began to propagate the idea of the Church Union under the leadership of the Vicar of Christ, the Pope of Rome. Prince Rakochy learned of his efforts on behalf of the Union in 1640 and ordered his castellan Balingh to throw the bishop into jail. Tarasovych was arrested during the celebration of the Liturgy, thrown into prison and all his properties confiscated. The unjust violence of Rakochy did not break Tarasovych's courage and resoluteness to labor for the Union among the Transcarpathian Ukrainians. The Austrian emperor Ferdinand III intervened on his behalf. Bishop Tarasovych was set free on the following conditions:

1) He must obey Prince Rakochy. 2) He will no longer export money to Poland. 3) He will not accept priests and seminarians from the Polish state.

The conditions imposed upon Tarasovych indicate clearly that he was in contact with the Ukrainian Catholic hierarchy. Perhaps it was the Uniate priests from Ukraine who helped Tarasovych to win his faithful to the Union.

Bishop Tarasovych was freed in 1642 and that same year he joined the Catholic Church by making the profession of the Catholic faith. The angry prince expelled him from Mukachiv. The expelled bishop was graciously received by the Austrian government and assigned a life-long pension. He passed away in 1648.

The Unionist movement spread rapidly among the local clergy in spite of the opposition from Prince Rakochy. In 1646, sixty-nine priests assembled in Uzhorod and accepted the Union.

#### 2) *Bishop Peter Parthenius Rotosinszky* (1648-1670)

Bishop Rotosinszky was elected by the clergy of his Church. In 1649 the new bishop went to the synod at Tyrnau where the Latin bishops were assembled. He made his profession of the Catholic faith before the Hungarian primate Liptai from whom he received full jurisdiction over those of Byzantine Rite in Carpatho-Rus. The widow of Prince Rakochy reacted brutally. She usurped the monastic properties of St. Nicholas at Mukachiv and sent 12 Calvinist preachers to spread the heresy of John Calvin (1509-1564) in order to stifle the unionist trend in its beginning. She routed Bishop Rotosinszky and substituted for him a certain Joannicius Zeikan, probably a Calvinist-minded clergyman.

In 1652 Bishop Rotosinszky called a synod of his clergy to Uzhorod. Six hundred priests responded to the call. The general trend was favorable to the Union of our Church with the Holy See. Four hundred of the six hundred priests declared their willingness to accept Catholicism on the following conditions: 1) Preservation of the Byzantine Rite. 2) Free election of the bishop by the local

clergy. 3) The Byzantine Rite clergy must enjoy equal rights, immunities and privileges with the Latin clergymen. Primate Liptai asked for recognition of Bishop Peter Rotosinszky who was consecrated by the Orthodox Bishop of Belgrad, Stephen Simonovicz [1] in order to please the clergy. The Marmorosh population held out a long time in Orthodoxy. It was only after the salutary reforms for the improvement of the position of the Uniate clergy had been permitted by the Austrian government that the Union succeeded in extending its influence and made real progress in the district of Marmorosh. [2]

The Holy See delayed its decision concerning the consecration of Peter. On June 8, 1655 Pope Innocent VII issued a Breve whereby he delegated the primate Liptai to confirm Rotosinszky in his episcopal dignity and absolve him from the irregularity contracted by the illegal consecration. He became the Uniate Bishop of the Mukachiv diocese subject to the primate of Hungary. The erection of the Mukachiv diocese, however, was recognized and ratified by the Holy See in 1771 during Maria Theresa's reign. The Uniate bishop was endowed with many rights and privileges by Emperor Leopold I and the Union began to make considerable progress. According to the decree of Leopold I in 1660, Peter Rotosinszky already had 400, i.e. one half of all the Byzantine Rite clergymen while the other half still upheld the Orthodox faith. The Orthodox bishop was Joannicius Zeikan who at first resided in Misticze and then at Mukachiv.

Before Peter's death in 1670, some 300 churches joined the Union. During Peter's last years, all Basilian monasteries, except that of Hrushiv, passed over to the Union. The Marmorosh district ultimately joined the Union in 1721. The Hungarian primate and Austrian emperor were favorably disposed towards the spreading of the Union among the Carpatho-Ukrainians.

The position of the Uniate Church was still precarious. Metropolitan Zhokovsky turned to Pope Innocent XI asking him to assign John Joseph de Camilis, procurator of the Ukrainian Church in Rome, to the bishopric of Mukachiv. Emperor Leopold I favored the election and Pope Innocent XI ratified it. John Joseph de Camilis, a Greek, became bishop of Mukachiv (1690-1706). He was a zealous pastor.

The Uniate clergy was generally unlearned. It was bound to perform certain servile duties like all the other serfs of the Magyar magnates. The nobles despised the unlearned Uniate priests and treated them like ordinary peasants. Theoretically, they were equal to the Latin Rite clergy, while, practically, they continued to be serfs.

Bishop John Joseph took to heart the education of the local Uniate clergy in oredr to make them zealous laborers for the Union. Often he held synods in various districts of his diocese which had already been made independent of the Latin bishop's control. He sent some seminarians to Tyrnau and others to Rome to complete their studies. Thus he secured many learned priests for his diocese. The seminarians of the Mukachiv diocese were also sent year by year to the Uniate college at Vienna after the partition of Poland.

In 1692 he sent a strong protest to Emperor Leopold I and to Cardinal Kolonicz against the serfdom

1) Julian Pelesz, Op. cit., p. 360.
2) D. Doroshenko, Op. cit., p. 529



of the Uniate clergy. On August 23, 1692 Emperor Leopold I published a diploma whereby the Uniate clergy was declared equal in rights to the Latin clergy and free from serfdom. [3]

The amelioration of the financial and cultural condition of the Uniate clergy brought many Orthodox priests and people to the Catholic Church.

Bishop John Joseph vindicated for the Uniate Church the monastery of St. Nicholas which had been usurped by the Rakochy family. The dissident Marmorosh district did not escape his solicitous attention. He started fervent missionary work among the residents of Marmorosh and Semihorod, Rakochy's state, passed under Austrian rule.

John Joseph de Camilis was succeeded by Joseph Hodermarszky. With the decree of September 22, 1707, Joseph I ratified his election. The Holy See declined to confirm him because he fought against the Rakochy rebels and caused much bloodshed in 1715, he resigned and retired to a convent.

It must be added that all the Mukachiv Uniate bishops, until the official erection of the Mukachiv diocese in 1771, were called "Apostolic vicars."

The Uniate priests elected Gennadius Bizanczy as succesor of Joseph Hodermarszky. He ruled the Mukachiv diocese from 1716-1738. In 1716 the Union won 60 Orthodox priests. The remaining 144 Orthodox priests, joined the Catholic Church in 1721. Thus the whole Transcarpathian Rus-Ukraine was reunited with the Catholic Church.

Gennadius Bizanczy was confirmed by Pope Clement XI and consecrated by Metropolitan of Kiev, Leo Kyshka.

3) Julian Pelesz, Op. cit., p. 362.

## CREATOR'S LAMPS ON THE HIGHWAY OF LIFE

God loves men He has created. He called them to share in His own happiness hereafter. Man travel toward eternity while they live and labor on earth.

The ten Comandments, given to Moses some 3,000 years ago and confirmed by Our Lord Jesus Christ, constitute the basis of Law and Order. Pius XII in his Christmas mesage of 1953 warned men that it is false to believe that a constant increase in productivity and in the standard of living would bring peace to the erring humanity.

Peace, if it is not be a "peace of fear" must rest on moral and spiritual values, and not on materialism, the Pope said.

The observance of God's laws lead us to heaven. A heathen philosopher, Cicero said, "Without laws the human race would be no better than wild beasts of prey, the stronger devouring the weaker."

If you wish to make Canada strong and immune to Communism, keep the laws of God and of our country. This is the true patriotism. It will also save you from the interior conflicts which torture the insubordinate and chaotic characters.

# MARY'S FEAST

AFTER so many promises, prophecies, and figures, the ineffable mystery of the Incarnation of the Word was to be accomplished God resolved to give to the world her in whom that great mystery was to be operated. It was in or about the four thousandth year from the Creation, that the most holy Virgin Mary was born.

She was the only daughter of Joachim, also named Heli, of the tribe of Juda and of the race of David. Her mother was Saint Anne of the same royal family of David and of the same tribe of Judah. These two spouses, the holiest and the most religious then on the earth, had lived together more than twenty years without any offspring. It is a pious and ancient tradition, that they, living in great seclusion, were separately warned by an angel that they were soon to have a daughter, who should be the glory of Israel and the consolation of her people.

Saint Anne brought forth, on the eighth of September, in the year of the world three thousand nine hundred and eighty five, a blessed daughter, the masterpiece of grace, the Blessed Virgin.—This Holy Child has been exempted, by special favor, from original sin, and endowed, from the very moment of her conception, with all the gifts of the Holy Ghost.

It was at Nazareth a town of Galilee, the abode of Saint Joachim and Anne, that the most Holy Virgin was born. The birth of Mary was without pomp, like that of Jesus Christ, which was to be, in the eyes of the world, obscure enough; it being the will of God in the eyes of the world, obscure that there should be a perfect conformity between the Mother and the Son.

It is not known whether it was by a special revelation that they gave her the mysterious name of Mary, which means, in Syriac, Lady, Mistress, Sovereign and in Hebrew, Star of the Sea, which guides in safety to the port. There is no doubt, say the holy fathers, that God himself gave to her this very rare name. However toward the beginning of our era, it became very common.

The Church following the pious tradition which relates that Blessed Virgin Mary was born on the eighth of September, has set aside that day to celebrate the Nativity of the Blessed Virgin Mary.

St. Alphonsus, a great doctor and Saint of the Church said: "A child of Mary is a child of Heaven." Let us try to be the faithful children of the Blessed Mother on this earth and afer this earthly life is over, may we be together with her.

---

# HOW TO TALK ABOUT RELIGION

By D. F. Miller

"I NEVER TALK about religion," is a not infrequently heard boast of Americans, both Catholic and non-Catholic. I once heard a Catholic businessman attribute his success in life to that very boast. He said: "I have always got along well with others and I have succeeded in business because I have invariably kept this rule: I have never talked about religion or politics with my friends and co-workers."

The idea that this is a good rule to follow, at least in regard to religion has taken deep roots in many people's minds. They consider it a measure that preserves peace, that promotes charity, that prevents expressions of bigotry and prejudice and hatred. The truth is that the observance of this rule can represent the greatest possible failure in the practice of charity or brotherly love.

The topic is complicated by many factors, however, and this will be an attempt to straighten out some of the confusion that has resulted from them. It will deal 1) with the false reasons for which people decide never to talk about religion; 2) with the kind of circumstances that do make talking about religion useless and even harmful; 3) with the reasons that should inspire all Catholics to talk about religion when opportunities present themselves; 4) with the rules that should be observed whenever anyone does talk about religion.

1.

A great many different arguments are advanced by those who are convinced that it is a good idea never to talk about religion with others. Some of them, understandingly, are based on practical considerations, or on experiences and observations that have led to the feeling that only trouble comes from entering into any conversations about religion. Other arguments sometimes are more dangerously erroneous because they are based on a completely false notion of what religion means.

Some put up their practical argument in this way: "Fanatics are always talking about religion. I don't want to be a fanatic. Therefore I never talk about religion." The trouble with this argument is that it proves too much, as any sophomore in logic could point out. There are fanatics on almost every subject that can be brought up in conversation — baseball, politics, raising children, clothes, food, automobiles, even the weather. If you should not talk about any topic that has produced fanatics, you would have to make it a rule never to talk about anything. Religious fanatics are therefore no argument against sensible conversation about religion.

Others bring up the practical argument that "religious discussions never get anywhere, and therefore should be avoided." If that argument had any real force, we can be sure that the Son of God would never have become man, would never have preached a sermon, and would never have commanded that His followers make the truths He revealed known to the whole world. Experience itself flatly contradicts the statement that religious conversation never helps anyone to discover the truth.

Far worse than these mistaken

practical arguments are those that are based on heretical or false notions of religious truth. The fact that these are favorite slogans of many Americans does not lessen their wrongness. One such is the idea that nobody can be certain about religious truth, and therefore nobody should argue about it. Another is the common opinion that all religions are equally good, and that therefore nobody should try to change anybody's mind about religion. A third is the proposition that religion is a purely private and personal matter and that therefore nobody should invade another's privacy by bringing up the subject of religion.

It is surprising, and saddening, to know that there are many Catholics who use these arguments in one way or another. We hope that every Catholic who recognizes some of his own past thinking or speaking in any of them will read on here and come to grips with the truth on this important topic.

2

While no thinking man or woman should accept the principle that religion should never be talked about at all with friends and companions, it must be recognized by all that there are times and places and circumstances in which it is not prudent or helpful in any sense to enter into conversation or discussion about religion. Such cases are exceptional; they can be quite clearly designated and described; they should not be taken as a solid argument for never talking about religion at all.

The first such occasion is that in which it is known by experience that there is no hope of having a friendly discussion on this topic; that rather it would only lead to blasphemy, or calumny, or ridicule of religious persons and things.

Sometimes a wife or husband in a mixed marriage will find that any mention of religion will only call forth a torrent of abuse against priests and sisters, or of blasphemy and profanity against God and sacred things, or of mockery and ridicule for those who believe in God. It is well known that such reactions to any mention of the topic of religion are usually no more than blustering efforts to smother an attraction for the truth, or to defend what the person knows to be indefensible. But so long as a person clings to the habit of thus attacking religion on the least provocation, it is prudent for others to say nohing at all about it. For the time being they must be content with prayer and good example as means of breaking down the person's unreasonable attitude. The same situation must sometimes be faced among one's companions at work in an office or shop.

There are other occasions in which to talk about religion would bring down upon one unnecessary suffering and even persecution. One member of a family which has a strong mistrust of and even hatred for things Catholic may secretly become a convert to the Catholic faith. He knows that no amount of talking to his family would accomplish anything, but, on the contrary, he would be subjected to great opposition and mistreatment if he did talk about religion. He has sufficient reason to remain silent; even, at times, to conceal his conversion from his family. The same might hold in the case that a person would surely lose a job on which his livelihood depends if he were to talk freely about religion. The fact that he could accomplish no good by such talk, and at the same time would suffer serious reprisals, makes it prudent for him to be silent till the circumstances change.

For some persons it is imprudent to enter into conversation about religion for the reason that they are not well enough instructed to speak intelligently, or that they simply find themselves incapable of expressing themselves clearly, on this topic. Either of these reasons for avoiding all religious conversation can usually be removed by more abundant and well-chosen reading or instruction. All that is said below about the positive reasons for not being afraid to talk about religion should be a spur to such reading and self-education.



3

Apart from the exceptional cases, it can be laid down as a principle that religion is one of the most fascinating, most important, and most fruitful subjects about which one may speak to others. We are speaking here especially for Catholics, who possess, or should possess, very clear and certain conviction in this matter, and who enjoy an enviable and unshakable security and comfort as a result of the practice of their religion. For them the subject of religion should not be one that they have to force into their conversation, or, as the saying goes, drag in by the hair. It should enter into their talk as naturally and easily as do food and drink and clothes and work and money.

It is a fascinating subject, and therefore one that should be hard to avoid, for the simple reason that everybody thinks about the truths that religion is concerned with, whether they admit it or not. Everybody gives some thought to life after death, even if only to come to the conclusion that there is no such thing. Everybody wonders at times if there is a God, what kind of being He is, wether He has anything to say to human beings. Everybody has some ideas about why there are so many different religious denominations in the world, about whether all of them are good and true or none of them; about the value and purpose of churches and religious institutions. And it is doubtful whether there is anybody in the world who does not have some opinion, true or false, pro or con, good or bad, about the Catholic religion. Fascination for these and similar topics manifests itself in the fact that a priest can scarcely travel any distance without meeting someone who of his own accord brings up some question pertaining to religion. In view of all this it is strange that there should be Catholics who feel that the whole topic of religion should be taboo.

But the fascination of the subject is enhanced for intelligent Catholics and all thinking people, by its supreme importance. No one hesitates to talk about what he considers important. A man looking for a job, or for a better job than he has brings up the subject spontaneously in conversation with others. Communists, who think that world revolutions and the smothering of all belief in God are important, are everlastingly talking about these things.

No topic can possess the urgency and importance, however, of the topic of religion for a convinced Catholic. It is a matter of heaven or hell for all human beings. It is concerned with the fate of individuals, not for a score or two of years or even for a lifetime, but for endless eternity. Its importance overflows into the present world, because it is an elementary truth that peace on earth, decent family life, material prosperity for all, depend on the carrying out of the precepts of religion which lead men to heaven. The question should be, therefore, not whether it is useful to talk about religion, but how it is possible to avoid talk about a subject that has such far-reaching implications.

In addition to all this there is

the fact that every true Christian must feel himself bound by he explicit command of Christ: Teach all nations. No Catholic may feel that this command was directed only to the apostles, and now falls upon heir successors. It was a command laid upon everyone to whom the gift and knowledge of the true faith would ever be granted, to be fulfilled by each according to his opportunities and abilities. Surely the least that this means for every genuine Catholic is that, in his social contacts with others, he speak of the wonderful things that this knowledge of Christ brought to him.

Moreover, the slightest reflection on the emptiness and futility and confusion in the lives of people who have no faith or who do not have the true faith provides an irresistible spur to the instinctive charity of the truly Christian heart. Anyone who has light while others grope in darkness wants to share the light. Anyone who has certainty of life's meaning and purpose cannot meet people who are groping for certainties without wanting to share his own. The zeal of converts in this matter, even though at times it needs tempering with prudence, should represent the normal thing for all true Catholics.

4.

There are certain rules that can be set down for the ordinary person's conversation about religion that will both help him to avoid certain faults and add to the effevtiveness of what he says on the minds of others. These are the rules:

1. *Know what you are talking about*

Great harm is done by Catholics who leap into conversations about religion without knowing the truth themselves. Classic examples are the Catholics who talk about indulgences as if they referred to release from a certain number of days or years in purgatory; or those who explain the immaculate conception of the mother of Christ as if it were the same as the virgin birth of Jesus.

No Catholic should here say: "I don't know enough about these things to talk about them; so I don't ever offer to talk about religion." There is no such thing as a good Catholic who does not want and strive to know enough about at least the essentials of his religion to talk intelligently and soundly about them.

This is where good reading, listening to sermons, asking questions of those who know, must enter into the life of a good Catholic. This can be set down as a principle: If you don't know enough about the essential truths of your religion to talk about them, you don't know enough to be saved." You have the duty of learning, therefore, both for yourself and for others. Good reading is the easiest and most effective way to acquire that learning.

2. *Wisely choose occasions for talking about religion.*

Don't thrust the topic on others in-opportunely. There is a time for talking about baseball, and a time for talking about the weather, and a time for talking about your job, and so with a number of other topics. If someone is engrosed in a discussion of sport, you will do no good by over-obviously trying to change the topic to religion.

Wait your oportunity and it will come. Those you talk with frequently are bound at times to ask questions touching on religion. They will need comfort that only religious truths can give. They will make statements that require kindly correction. They themselves will bring up the Pope, or Catholic schools, or the Catholic atitude toward marriage and divorce and birth-control.



These are your opportunities.

3. *Use your own personal experience in talking about religion.*

Persons who would not at first be interested in the general theology or practice of the Catholic Church, will be interested in how these things affect you as an individual whom they know. So, for example, when the subject of confesion comes up, speak about why you believe in it, what it has meant to you, how often you have gone in your life without ever experiencing the horrible things that many people are brought up to think of as flowing from the use of confession.

Especially when others need comfort in sorrow (as everybody does at times) put your comfort into the form of the wonderful solace that your religion brings to you. It is through what your religion means to you as a living human being that others can learn what it might mean to them.

4. *To support your own explanations of religious truths, use auxiliaries such as good articles in magazines, good treatises in books, and the instructions of experts in religious truth.*

It is natural that you will at times feel dissatisfied with your own spontaneous explanations of religious truths. It requires a certain genius to select the clearest language and best imagery to explain something to another on the spur of the moment in conversation.

It is absolutely necessary that you do your best in this regard because of the importance of the personal element. But when you have done your best, offer a pamphlet, or a good article in a magazine on the subject, or a chapter in a book, to read. Be on the look-out for magazines and books that you can refer to and pass on in such circumstances.

Above all, be ready, when the opportunity presents itself, to take a person who is interested to a priest for a full and detailed course of instructions in Catholic truth, or at least to an open course of lectures on what Catholics believe. Allay all unfounded fears by assuring such persons that they cannot possibly commit themselves, or be committed by anyone else, to becoming a Catholic until or unless they know all about Catholic truth and themselves choose to embrace it.

5. *Don't argue about religious truth; limit yourself to explaining what you believe, with charity and patience.*

By arguing we here mean trying to win an intellectual battle with a person; trying to prove that he is ignorant or stupid; trying to defend your own honor and wisdom. If you enter upon a discussion of religion with anybody, it should be with but one purpose in mind, to help that person or at least bystanders who are listening in. If it can be foreseen in certain circumstances that nobody will be helped by a discussion of religion, it is best to keep out of it.

Often people will throw out rather wild statements about religion just for the purpose of promoting a useless discussion. Don't rise to the bait. A good way to meet such statements is to ask questions of the person in a sincere and evident effort to understand what is in his mind. Don't start explaining what is in your mind till you know just what is in the other person's mind. A man in a Pullman smoker may throw off the statement: "I believe that all religions are equally good." Very probably he is just looking for an argument if he knows you are a Catholic. Instead of

giving him that, ask questions of him: "What do you mean? Would you want to include Mohammedanism, Buddhism, spiritism, etc. in that? What do you mean by religion?" Let him talk as long as he wishes, and what began as an untended argument may end as a wonderful opportunity for explanation.

Above all, don't lose your head. Even when people make calumnious statements about all priests and sisters, or quote the most base interpretations of your Catholic practices, let charity and patience be your guides. Remember that they accused even Our Lord of drunkenness and other crimes, and He was silent. You prove nothing to anybody and you help nobody by becoming angry, sarcastic or bitter.

6. *In every sincere discussion of religion with anybody, don't fail to recommend prayer.*

It is not the truth itself that is hard for many people to accept; it is the consequences of accepting the truth. Only God knows how many arguments against the true religion have been raised and shouted, not because evidence of the truth was lacking, but because of a person's fondness for birth-control, or an invalid marriage, or some other sin. Only God's grace can remove these obstacles to an acceptance of the truth, and only humble prayer will win that grace. Urge its use on all who will listen.

(from *The Liguorian*)

## SAINT MELANY

Saint Melania (Melany) (383-439) was daughter of a very rich and noble Roman family, Valerii. Since childhood Melany practiced the Christian virtues and dreamed of dedicating her life to Christ. Her parents asked her to marry a young man Pianus.

Two children were born to the young patrician couple, but they died in their childhood. Then Melany persuaded her husband to free all their slaves and to dispense their posessions to the poor. Whereupon they decided to embrace the monastic life. Later they movd to Africa with Saint Augustine and by the end of their life they moved to Palestine. Melania founded a convent and a convent on the mount of Olives in Jerusalem. Her young husband entered a monastery too.

Melany led a holy life in the monastery she had founded. God revealed to her the day of her death. She blessed all the Nuns, took leave from them and passed away.

## GOOD ADVICE

If you wish to be happy in your marriage, you must be always ready to sacrifice yourself for your marriage partner. There is no happiness without the mutual selfsacrifices of both partners.



## I'D LIKE TO KNOW...

Q. What is a vocation?

A. By VOCATION we mean a call from God to some particular state of life, in which the Lord wants to be served and honored by that particular person. It may be the married or the single life, bachelorhood or spinsterhood. It may be the priesthood or the religious life in some order or Congregation. Each state has its specific duties and obligations, requiring special and constant assistance from On High. Divine Grace awaits us in the sphere to which we are called by God.

Happiness in this present life and everlasting bliss in the life to come, depend in large measure, on finding and following that vocation, to which we are called by our loving Creator. God rules everything in the world. *Thou hast ordered all things in measure, and number, and weight.* (Wisdom, II, 21). All men have been redeemed and called to share the bliss of heaven, but not all have been destined to reach heaven by the same road. There are many ways to heaven. Everyone of us must take the way which, according to God's Providence, has been assigned to lead us to eternal salvation. *Let every man remain in the calling in which he was called,* says St. Paul. (I Cor. 7, 2 ). If a man follows the way of life to which he has been called by God, he may be sure that the good Lord shall provide him with all necessary graces and aids to save his soul. *Brethren,* exclaims St. Paul, *in the state in which he was when called, let everyone remain with God.* (Ibid. 24).

Q. Who introduced Christianity into Ukraine and when?

A. Saint Volodymyr, the prince of Ukraine, introduced the Christian faith into Ukraine in 988 by baptizing his people at Kiev.

Q. Was Ukraine baptized as Catholic or Orthodox (Schismatic)?

A. Ukraine was baptized as Catholic, because at that time the Orthodox (Schismatic) Church as such did not exist. It was started in 1054 by the Constantinopolitan patriarch, Michael Cerularius.

Q. Why do Catholics honor relics?

A. First of all the Church honors saints as the chosen friends of God. Like all men, when they were alive the saints were composed of body and soul. The soul of the saint now is in heaven, and the bodies of the saints at the resurrection will be glorious in immortality. The Church, then, joyfully anticipates the glory that God will give to those bodies. She pays homage to them — even to small fragments. She gives similar honor even to the things that were closely connected with the earthly life of those servants of God.

Secondly, God sometimes sees fit to make the relics of saints instruments of healing and other miracles. Catholics believe that it is solely the power of God that works such wonders and that relics of themselves have no such power. As St. Jerome said: "We do not worship, we do not adore, for fear that we should bow down to the creature rather than to the Creator; but we venerate the relics of martyrs in order the better to adore Him whose martyrs they are."

Q. Is it ever permissable for a non-Catholic to act as the best man or the maid of honor at a Catholic wedding ceremony?

A. Insofar as it would give the impression that there is no difference, essentially, between the Catholic Faith and the heretical belifes active participation of non-Catholics in Catholic services is forbidden. For this would soon lead to indifferantism.

For good reasons, however, and always with the expressed permission of the bishop, a non-Catholic may be a witness at a Catholic wedding. (There must be no occasion for scandal and the public must clearly understand that this is an exception rather than the rule).

Q. What is happiness?

Happiness is a state of going somewhere wholeheartedly without regret or reservation. Going somewhere, getting something done, working securely with body and mind toward some goal—these not only make for happiness but they are happiness.

Q. Does a bishop have to be a priest to become a bishop? How is a bishop chosen and what education or position is necessary?

A. 1) Yes, of coure. 2) He is chosen by the Holy Father upon recommendation of the hierarchy and his representative in the country. Candidates should be of mature age, but not too old, prudent, with more than common knowledge devoted to the Holy See and especially men of good morals and piety, etc.

Q. What is the Code that gives directives to the Holywood film producers?

A. The film Code is a short document based on the Ten Commandments. Like the Legion of Decency it was sponsored by the Catholics. In 1929 Father Lord and Martin Quigley, a prominent Catholic layman and publisher of film-trade journals, prepared an original draft and submitted it to Will H. Hays, the so-called "movie tsar". The Code helps writers, directors and producers to make moral decisions in producing the material to be filmed.

The Code lays down three general principles: 1. No picture shall be produced which will lower the moral standards of those who see it. Hence, the sympathy of the audience shall never be thrown to the side of crime, wrongdoing, evil or sin.

2. Correct standards of life, subject only to the requirements of drama and entertainment, shall be presented.

3. Law, natural or human, shall not be ridiculed, nor shall sympathy be created for its violation.

Most objections center on the Code's second section. This section deals with such matters as crime, sex, vulgarity, obscenity, profanity, costumes, dances, religion and national feelings. It decrees, "Methods of crime should not be explicitly presented... The sanctity of matrimony and home shall be upheld... In general, passions should be so treated that these scenes do not stimulate the lower and baser emotions... Ministers of religion in their character as ministers... should not be used as comic characters or as villians... The treatment of bedrooms must be governed by good taste and delicacy..."



Q. My girlfriend belongs to the Latin Rite. We decided to get married. My pastor refused me permission to get married in my girlfriend's Rite. My girlfriend wants me to marry her in court. What should I do?

Your pastor refused you such permission because he could not grant it. Nor can the bishop give permission to Ukrainian Catholic boys to get married in the Latin Rite Church. The Apostolic delegate is the only authority that can grant such permission if there is a sufficient reason for it. The whims of a girl are not sufficient reason for such dispensation.

The way you present your case, it seems that your girlfriend does not fear God. Otherwise she would not incite you to commit a mortal sin by trying a civil marriage which is not marriage at all in the eyes of God. Besides, if you did it, you would be excommunicated from the Church.

We advise you therefore to give up such a girlfriend because you can expect no good from her.

Q. If an Eastern Orthodox or heretic embraces the Catholic faith, in what Rite should he join the Catholic Church, in the Latin Rite or in the Eastern?

A. An Eastern Orthodox or heretic upon his conversion must join the Catholic Church in his native Eastern Rite, and not in the Latin. (Collectanea, N. 1458).

Q. Is it advisable for Catholics to read the Bible? Some say it isn't. Why?

A. It is not only advisable, but strongly recommended by the Church, that Catholics read the Bible. It is even urged they read a little of the Bible every day, because a special indulgence is granted to those who do so. The statement that Catholics are discouraged from reading the Bible is a part of the misinformation about Catholics that has been handed down for many years.

Q. Will you please answer the following questions about Freemasons?

a) Are they primarily Protestant or Jewish?

A. In its origin Freemasonry accepted all who had some belief in God, like Deists and Jews. There has been some influence exerted by certain individual Jews such as Martinez Paspuales, a Portuguese Jew who was one of the originators of the Illuminati. Their avowed object was to destroy religion and change ideas of property and marriage. Be that as it may, it would not be fair to identify Masonry with the Jewish people. The nebulous idea of God required by the Grand Lodge or the atheism accepted in members of the Grand Orient is completely different from the true concept of a personal God which is the mark of the true Jew who believes in his revealed religion.

b) Do they rule the lives of other Freemasons or other people?

A. Not particularly. It is a secret society which lays down a code of morality founded on the brotherhood of humanity alone.

c) Have they been once the most powerful organization in Europe and the United States?

A. In point of view of influence this society was and perhaps still is one of the most powerful in Europe. Latin Masonry particularly has made use of its members to

combat the Church in many countries In France, it was active in the French revolution, and instrumental in closing religious schools; in Europe it was the hatching ground of many revolutionary societies; most of he leaders in Bismark's war against the Church in Germany were masons.

d) Are the discrepencies between them and Catholics growing or ceasing?

A. As you may see from the above there can be no closing of the gap between the Church and this secret society. It has been condemned in no less than six Papal Bulls. Pope Leo admitted the fact that many American Masons are ignorant of the philosophy and religion underlying Masonry; they join for business or social reasons and for advancement and are not concerned with the ideology of the society which many of them would reject. But even in the United States, Masonry has at times voiced its opposition to the Catholic Church; as the American Freemason once said: "We have declared that there can be no true peace nor even truce between Freemasonry and the official Roman Church." So despite the fact that many well-intentioned and fine men may belong to the organization there is an inherent contradiction in terms between being a true Catholic and a member of this secret society. This is why a severe form of excommunication has been decreed against any Catholic who joins the society.

e) Are they organized in one or many organization?

A. There are various groups but there is a thread of unity which links the whole movement. The Grand Orient of France was officially repudiated by the Grand Lodge of England in 1878 and by the American Masons when the French Masons abolished the requirement of belief in God for initiation. Despite this breach, friendly relations are still maintained and some German and American Lodges again recognized the Grand Orient without breaking with the English or other American Lodges, so the schism is more apparent than real.

f) Are they co-operating with the Ku Klux Klan?

A. Before making such an assertion it would be necessary to have some evidence of such co-operation. If any such evidence exists, I have not seen it.

---

### YURI FEDKOVYCH

Yuri Fedkovych was born in 1834 in the Hutzal district of Ukraine in the Carpathian Mountains. He is our poet of Bukovina, that part of Ukraine that after the World War I was occupied by the Romanians. Fedkovych was called the World War I was occupied by the Romanians. Ukrainian translation of the dramatic works of Shakespeare. He wrote numerous poems and ballads.

---

Mrs. M. "Doctor, what should I do to keep my hands always clean and soft and beautiful?"

Doctor, "Nothing, Madam, nothing, just nothing."

---

## Only Supernatural Acts Can Gain Eternal Merit

IT IS a rule of the U.S. that only a citizen, either by birth or by naturalization, can vote. In the supernatural realm, God has laid down certain rules governing the conditions under which man may gain spiritual merit. One of these is that the act must be supernatural.

Man cannot of his natural powers perform a supernatural act. His nature limits all his human acts to the realm of the natural. The only way that he can perform a supernatural act is by the assistance of divine grace. This gift of God elevates man to the supernatural and enables his natural faculties to do supernatural acts. Grace, as it were, makes man a "supernaturalized" citizen of heaven and gives to him certain privileges of the eternal kingdom, namely, the power to perform supernatural acts that are pleasing in the sight of God and merit for man the reward that the Creator has promised.

St. Thomas puts it this way: "The act of a thing is not divinely ordered to anything that exceeds the proportion of the power that is the principle of the act. For Divine providence has ordained that nothing shall act beyond its power. But eternal life is a good that exceeds the proportion of created nature... And hence it is that no creature is a sufficient principle of an act that merits eternal life, unless some supernatural gift is superadded which is called grace."

How often in daily conversation is this expression used: "But it is the thought that counts." A mother may say it of a dandelion blossom that her small son picks and brings in to her. It is used to show that the intention is more important than the gift.

In the realm of the supernatural God looks in analogous manner on the works of man. In order that an action be meritorious it must be directed to God as its supernatural end. It must be a gift to God. As Canon Herve says: "We do not merit in our own order except in so far as we work for the glory of God; otherwise there would be no reason why recompense should be expected from God, nor could this by a right be demanded from Him. But our acts are done for the sake of God only in so far as they are referred to God as the supr eme supernatural end, or in so far as they are the means to this end."

This truth is proved from Scripture: "Therefore whether you eat or drink, or do anything else, do all for the glory of God'" (I Cor. III, 17), and gain "Whatever you do in word or in work, do all in the name of the Lord Jesus giving thanks to God the Father through Him" (Col. III, 17).

Scripture, accordingly, promises a reward only for works that are related to the supernatural end: "For whoever gives you a cup of water to drink in My name, because you are Christ's, amen I say to you he shall not lose his reward" (Mark IX, 40); and again: "Take heed not to practice your good before men, in order to be seen by them; otherwise you shall have no reward with your Father in heaven" (Matt. VI, 1).

"It is the intention," says St. Augustine, "that does the good work; it is faith that directs the intention. Pay not so much heed to what a man does as to what

end he aspires when he does it, in what direction he bends his contrivances."

St. Leo the Great, speaking of the works of mercy, sums up the truth succintly: "Because what does not proceed from the fountain of faith does not come to an eternal reward, the condition of heavenly works is different from that of the earthly. Wordly benevolence ends in those whom it helps; Christian devotion passes on to its Author."

## Experts outline 12 reasons why Junior misbehaves

By Marcia Winn

WHY DOES a child misbehave? To most of us it is the riddle of the moon. All we know is that he does. Sometimes we get so confused that we end up believing we are misbehaving and not he. Sometimes we are right.

Drs. Harry and Ruth Bakwin of the New York University-Bellevue Medical center list 12 reasons for misbehavior in a recent issue of the journal of Pediatrics. A child may misbehave, and create disciplinary problems, they say, when:

Parents expect implicit obedience.

Too many restrictions are placed on the child. ("Don't. Don't Don't. You can't do this. You can't do that.")

The parent makes unreasonable demands on a child, as in expecting a small child to keep a promise.

The parents demands are inconsistent and unpredictable. (What is right today is wrong tomorrow.)

You permit too much—and suddenly one day, discovering the charm has worn thin, shriek, "Stop!"

The parent lacks a sense of authority. (Nobody tells him anything.)

The household is unordered. (It has no rules or regulations, yet the child is expected to live in an orderly fashion.)

Authority is used too frequently or improperly. (Some children end up cowed. Others slow down their response by dawdling, "not hearing," misinterpreting, slyly misbehaving, or rebelling openly.)

The child wants attention. (Some are overprotected children who demand more attention than other children; others are neglected children who can't get attention except by misbehavior.)

He is uncertain of your love and misbehaves to test it.

He feels guilty, for one reason or another, and misbehaves in order to invite punishment.

The home, especially in crowded city apartments, is too small to permit the freedom of motion a young child needs and the out-of-doors is down too many flights or to far away for a burdened mother to take him. (Ordinarily a child can get rid of much pent-up feeling in physical play.)

When your child does misbehave, here are some so-called antidotes you should try to avoid: Saying you won't love him if he does it any more; comparing him with model child he knows; ridicule or sarcasm; belittling; prolonged discussions and reasoning; insistence on repentance (he won't repent) harping on it later; prolonged punishment; corporal punishment; bribes (the bribe gives him a choice and he shouldn't have a choice); depriving him of things which are really his right, such as food or companionship, threatening future punishment.

The purpose of discipline, the Bakwins stress, is not—as so many parents believe—to make a child obey. It is to make him conform to give him guidance, to teach him the place of order and authority in an ordered world, and to teach him self-control and obligation to others.

The often-heard cry of fury, "He can't get away with that with me!" should be the last reason on earth for punishment. As a matter of fact, the need for punishment arises only when discipline has broken down.

## Part of Fatima Message Overlooked?

ON AUGUST 15, 1950, Father Howard Rafferty, O. Carm., Provincial Director of the Carmelite Third Order, obtained an hour and a half interview with Lucy, now a Carmelite nun, Sister Mary of the Immaculate Heart. He summerized her answers:

"When I asked her if Our Lady of Mount Carmel had appeared at Fatima, she answered: 'Yes, certainly!' Then I asked her about the Scapular and the Message of Fatima: 'In many books written about Fatima the authors do not give the Scapular as a necessary part of the Message.'

"Lucy said immediately: 'Oh, they are wrong; Our Lady wants all to wear the Scapular.'

"Thinking that this was, perhaps, not too clear, I said: 'But Our Lady did not say anything when she appeared as Our Lady of Mount Carmel. Can we be sure she meant by her appearance dressed as Our Lady of Carmel and holding the Scapular that she wanted the Scapular as part of the Message?"

"Lucy answered: 'Yes,' and she added: 'Now the Holy Father has already told this to the world, saying that the Scapular is a sign of Consecration to the Immaculate Heart. Nobody can disagree now.'"

"To make the point even clearer I asked: 'In giving the conditions of the Fatima Message, is it correct to say that the Scapular is one of the conditions?' Lucy answered: 'Yes, certainly.'

"Then I asked: 'Is the wearing of the Scapular as important as the saying of the daily Rosary?' Lucy answered: 'Yes, the Rosary and the Scapular are inseparable.'"

In his letter commemorating the seventh centenary of the giving of the Scapular to St. Simon Stock on July 16, 1251, Pope Pius XII wrote:

"The Holy Scapular, which may be called the Habit or Garment of Mary, is a sign and a pledge of the protection of the Mother of God... May all see in this Keepsake of the Virgin a concise lesson in modesty and simplicity; above all may Scapular-wearers behold in this same Garment, which they wear day and night, the eloquently expressive sym-

bol of their prayers for the divine assistance; finally it may be to them a Sign of their Consecration to the Most Sacred Heart of the Immaculate Virgin, which (Consecration) in recent times we have so strongly recommended."—Feb. 11, 1950, Vinculum Ordinis Carmelitarum, 2. (March, 1950) 41 f.

## INTERESTED IN BOYS?

It is quite normal for the adult girls to be interested in the boys, and viceversa.

Girls, what kind of man do you like? Girls admire the masculine type of boys. The more boys they are, the better girls like them. No one likes the sissy-type boys. Boys should be boys, and girls should be girls. God made two sexes. And he made them straight.

It is the same with the boys. They like girlish girls. The more feminine a girl is, the more she appeals to the boys. Boys, being boys themselves, do not care for th girls who ar boyish and act boyishly. Boys like girls straight.

What does all this mean? It means that the boys should develop their qualities and potentialities according to their masculine nature and the girls according to their feminine nature. The two sexes properly educated complete each other and secure a wonderful harmony in the married state of life. Masculine girls have less prospect for a happy marriage partnership than simply feminine girls.

## LIPSTICK

Lipstick leaves its mark on everything it touches, and of course on anything or anyone that a girl kisses. A kiss may not leave its mark on a boy in lipstick only. Sometimes it leaves a worse mark on his soul. For that reason girls should be rather careful of their kisses. But they must absolutely avoid prolonged and passionate kissing which can hardly not provoke passion, concupiscence and thus lead the boy and the girl to a mortal sin.

## PURPOSES OF THE MARIAN YEAR

What does the Marian Year mean to you? It should mean much if you love the Blessed Virgin and are a good Catholic. We sum briefly the main purposes of the Marian Year:

1. An increase of true devotion to the great Mother of God.
2. Imitation of Mary in our daily life, thoughts, words, and deeds.
3. Justice and equity in the world through Mary.
4. Return of mankind to God through Mary, men's heavenly Mediatrix.
5. The reunion of the Eastern Orthodox with the Catholic Church.

The only reason many American families don't own an elephant is that they never have been offered an elephant for a dollar down and a dollar a week.


**Друкарня Голосу Спасителя**

ДРУКУЄ

Часописи · Памфлети · Книжки · Молитовники · Каталоги · Календарі · Летючки · Грамоти · Купони · Наголовні листи · Конверти · Обіжні листи · Весільні запрошення · Візитові тікети · Бізнесові форми · Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

**GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.**

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

Найновіше чудо техніки—це МАШИНА ДО ПИСАННЯ "Alpina"

Для духовенства значна знижка.

"ART"—81 Pinewood Ave. Toronto (10), Ont., Canada

Найточніші, найкращі і найдешевші ШВАЙЦАРСЬКІ ГОДИННИКИ є в

"ART" 81 Pinewood Ave. Toronto (10) Ont. Canada

Для духовенства значна знижка. Представники пожадані.

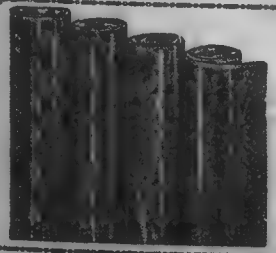

**MACKAY'S PAINT SHOP**

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
**The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada**

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення.) о. М. Щудло ЧНІ. | 1.50 |
| Віра | .10 |
| Двадцять п'ять-ліття нашої Дієцезії | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Календарі Голосу Спасителя 1937-54 | .35 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парохіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Молитвеник для Дітей | .35 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | |
| Не Дайся | .10 |
| Післанці з Таємного Світу (про стиґм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Священ. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Хрестна Дорога | .10 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Cook Book (Amicus Club) | .80 |
| Red Blót (on Communism), Rev. B. Osadec | .20 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Unity of Sacrifice | .25 |
| Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo | .50 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктові, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Спеціяльні Відпусти Ювілейного Року ---- 1
З Листів до Редакції ---- 3
Молитва-Вервиця ---- о. С. М. ЧНІ 15
Про Східній Обряд ---- о. М. Щудло ЧНІ. 19
25-ліття Священства Впр. о. Ігумена В. Краєвського ЧНІ. ---- 22
Початки Місіонарської Діяльности ---- о. М. Щудло ЧНІ. 25
Подорож до Святої Землі ---- о. М. Щудло ЧНІ. 32
Хотів би ти знати? ---- 35
Конгрес Східних Обрядів в Філядельфії ---- 36
Сміховинки ---- 38

Christ the King ---- 39
St. Ignatius of Antioch ---- George Sanderlin 41
The Rosary ---- 44
St. Clement and his Beads ---- R. J. Spitzer 46
Our Lady and Catholic Action ---- Rev. M. Dzurman CSsR. 48
The Transcarpathian Church ---- Rev. M. Schudlo CSsR. 51
Reunion between East and West ---- Rev. M. Schudlo CSsR. 57
National Eucharistic Marian Congress in Phhiladelphia ---- 64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1954

# Спеціяльні Відпусти Ювілейного Року

ЮВІЛЕЙНИЙ Марійський рік це знаменита нагода для католиків всього світу здобути багато спеціяльних відпустів. Ці відпусти є повні та частинні. Особливіші відпусти повинні заохотити всіх Дітей Марії користати та свято провести цей Марійський Рік.

Відпуст це не прощення гріхів, як дехто мильно думає. Сповідь прощає гріхи. Відпуст це прощення чи зменшення дочасних кар за гріхи, що вже прощені. По кожній сповіді лишаються кари, які треба усунути покутою. Церква надає відпусти, якими усуває ці кари або вповні, якщо це **повний** відпуст, або **частинно,** коли це частинний відпуст, от хоча б 300 днів.

Церква має право надавати відпусти вірним, бо вона адмініструє всі духовні скарби, що Христос, Божа Мати і Святі полишили їй.

**Які відпусти можна здобути для себе в часі цього року?** Он вони: Подає їх декрет Апостольської Пенітенціярії (AAC., 696-7, листопад 1953).

1. Повний відпуст на Різдво Богоматері, на Благовіщення, Стрідення і Успення. Крім звичайних умовин потрібних до зискання відпусту цебто сповіді, Св. Причастя та молитви за Папу, треба відвідати якусь церкву присвячену Богородиці та помолитися за Святішого Вітця.

Можна буде теж зискати повний відпуст під звичайними умовинами на 8 грудня 1954, коли закінчиться Ювілейний Рік. Треба теж відвідати якусь церкву присвячену Божій Матері.

2. Вірні можуть зискати повні відпусти під звичайними умовинами в ці дні:

а) Кожний раз, що беруть участь у паломництві до якоїсь святині присвяченої Марії, де особливіше почитають Богоматір.

б) Кожної суботи цілого року.

в) Кожний раз, що побожно беруть участь у якійсь богослужбі на честь Марії, от хоча б у молебні, акафисті, тощо. Якщо згадані особи не виповнили звичайних умовин потрібних до зискання повного відпусту, то вони всетаки можуть зискати частинний відпуст десятки років, але мусять зробити акт досконалого жалю за свої гріхи.

г) Згаданий декрет Пенітенціярії зазначує, що всі престоли є упривілейовані в часі ювілейного року. Іде тут тільки про престоли присвячені Божій Матері. Кожна Літургія, що на таких престолах відправляється за усопших, крім звичайних, запевняє душі користі повного відпусту.

Он превеликі духовні користі Ювілейного Марійського Року. Слід пильно використати їх, щоб скоротити дочасні кари за наші гріхи. Ми негодні вимкнутися від них. Треба покутувати за них

на землі, або по смерті в чистилищі. Краще воно та куди легше позбутися цих кар при помочі відпустів ніж каратися за них у чистилищі. Отож не пропустім жадної нагоди, щоб зискати повний відпуст.

Скріпіть у собі любов і набожність до Богоматері. Використаймо цей рік, щоб духовно обновитися в Христі за прикладом Марії.

Не забуваймо гаряче молитися до Богоматері в цім році за наших страждучих братів і сестер в Україні. Вони мученики Ісуса та Марії, страждають за Христову правду. Благаймо преласкаву Матір Неустанної Помочі, щоб вона пірвала їх кайдани в цім ювілейнім році та визволила з большевицького ярма свої улюблені, заплакані діти!

## ВАЖНЕ!

**Дорогі Читачі!**

**Погляньте на свою адресу, що є на ковертi. Там є назначено доки маєте заплачено за Голос Спасителя. Наколи залягаєте, то при найблищій нагоді заплатіть. Не накопичуйте залеглости. Не обтяжуйте себе і нас. Не чекайте на упімнення, бо це приводить до неприємностей та непотрібних коштів для нас. Пишіть і шліть на адресу: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada.**

**Адміністрація Голосу Спасителя.**


НОВА КНИЖКА

# Свята Марія Горетті

**о. М. ЩУДЛО ЧНІ.**

Життя 12-літної дівчини, замученої за чистоту 1902 р., а проголошеної святою 1950 р. Стор. 64, величини 6x9". Ілюстрована 16 знимками. Цікаво написана. Поучаюча й дуже корисна так для дітей і молоді, як і для старших.

**Зміст:** Предмова. 1. Небесна квітка; 2. Дитячі роки Мученицi; 3. Побожність Марійки; 4. Перше св. Причастя; 5. Чесноти Марійки; 6. Служба Божа; 7. Християнська дівиця; 8. Мученицяя та її кат; 9. Марійка змагається з напасником; 10. Мучеництво; 11. Болюче конання; 12. Смерть Мученицi; 13. Посмертній трiюмф (Мученицi); 14. Слава Мученицi; 15. Перенесення тлінних останків; 16. Розкаяний розбійник; 17. Прославлення; 18. Мученицяя—чудотворниця; 19. Духова постать Мученицi.

**Ціна 50ц.**

**THE REDEEMER'S VOICE**
**Yorkton, Sask., Canada**


# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ**

### КОНГРЕС МОНАШИХ ЧИНІВ КАНАДИ

В днях 26-30 липня ц.р. відбувся в Сен Лоран, коло Монтреалу, перший всеканадійський Конгрес Монаших Чинів під президією Ем. Кард. Валеріо Валері, префекта Свящ. Конгрегації Монаших Чинів. В конгресі взяло участь около 1600 делегатів на майже 60,000 членів мужеських і жіночих Законних Установ в Канаді. Канада є пропорційно до католицького населення найбагатший край в монаші покликання.

Організуванням того імпозантного конгресу зайнявся був створений минулого року на передконгресовому з'їзді Секретаріят з осідком в Отаві. Його предсідником був Впр. о. Йосиф Русо, Генеральний Прокуратор ОО. Облятів, а душею рухливий о. Андрей Гюе, облят і директор Католицького Центру при Отавському Університеті, враз з Пр. о. Едвардом Ф. Шерідан, єзуїтом, префектом Студій в Семінарії ОО. Єзуїтів в Торонто.

На поручення Свящ. Конгрегації взяли участь в конгресі також представники східних українських монаших Установ мужеських і жіночих Канади: Вищі Настоятелі, Префекти Студій і Магістри Новиків. Були на ньому протоігумени ОО. Василіян Впр. о. Вол. Шевчук, протоігумен ОО. Редемптористів Впр. о. Вол. Маланчук, Протоіг. СС. Служебниць Впр. С. Бернадета.

Конгрес був поділений на чотири секції, які відбували свої засідання осібно: мужеську і жіночу, англомовну і франкомовну. Перше і останнє пленарне засідання відбулися спільно. Конгрес тривав п'ять днів. Кожного дня було чотири реферати, потім дискусії осібних комісій перед-полуднем і по-полудні, а вкінці вечером спільні сесії кожної секції, що на них ранішні бесідники з'ясовували висліди дискусій на комісіях, оголошували резолюції і постуляти комісій та відповідали на деякі завваги і запити учасників. Обговорено і передискутовано такі важні проблеми законного життя в його пристосовуванні до сучасних потреб Церкви як ціль, істотні засоби законного життя: стримління до завершености, Обіти послуху, убогости, чистоти, примінені засоби законного життя: літургічна молитва, розважання, т. Покаяння, монаша карність; дбання про покликання і формованя законних осіб: як оцінювати покликання, як дбати про нові покликання; про особисті вимоги законної формації, про виховування молодих законних осіб; про апостолят: його душею є завершення любови, освячуюча вартість різних діл апостоляту, різнородність апостоляту, потреба координації і співпраці в ділах апостоляту, проблеми апостоляту. Секретаріят приготовив обширну програму в чотирьох виданнях для чотирьох секцій. Приготовляються також осібні видання, що в них будуть опубліковані в скороченні реферати, дискусії і резолюції. Ем. Кард. Валеріо Валері президував на першій і кінцевій сесіях пленарних, а потім кожного дня чергово на сесіях поодиноких секцій. Між гостями на першій і кінцевій сесіях були приявні церковні достойники, кардинали, єпископи і монсіньйори. Кардинали МекГівген з Торонта і Леже з Монтреалу виголосили на першій пленарній сесії знамениті бесіди про вагу монашого конгресу і про співпрацю між світським і монашим клером. Ем. Кард. Валеріо Валері в полум'яних словах отворив і закінчив конгрес французькою і англійською мовою. Закінчено конгрес величавою прощею до Ораторії св. Йосифа в Монтреалі при участі кардиналів Валеріо Валері, Леже і Апост. Делегата Впреосв. Івана Паніко, який серед моря світла відправив на дворі для учасників вечірню Службу Божу.

**Створення Конференції Вищих Настоятелів Монаших Чинів Канади**

По конгресі Монаших Чинів створено під президією Ем. Кард. Валеріо Валері Конференцію Вищих Настоятелів Монаших Чинів Канади. На ранішньому засіданні всіх Вищих Настоятелів і Настоятельок Законних Установ Канади передискутовано і поправлено проект Статутів Конференції. Ем. Кард. В. Валері уділив віртуальну апробату статутів. Ціллю такої конференції є піддержувати між монашими Чинами сердечне і діяльне братерство та запевнювати успішню співпрацю в осягненні їх подвійної цілі: християнське завершування членів і корисний апостолят (3. артикул Статутів).

До Екзекутиви Конференції вибрано по-полудні того самого дня такий склад персоналу: председник: о. Г. М. Паре, провінціял ОО. Домініканів, Монтреал; заступник председника: о. Г. Гуле, провінціял ОО. Єзуїтів, Монтреал; секретар: о. А. Саншагрен, провінціял ОО. Облятів, Монтреал; секретар: брат Роберт Марі, провінціял Братів Христ. Навчання та шість дорадників, а між ними о. Г. Іман, віцепровінціял ОО. Редемптористів, Едмонтон.—Екзекутива вибере собі постійний комітет з осідком в Отаві.—Членами Конференції є Вищі Настоятелі Чинів. До тої Конференції ввійшли також як члени, за дозволом Свящ. Східн. Конгрегації, Вищі Настоятелі східніх Чинів в Канаді: ОО. Василіянів, ОО. Редемптористів, СС. Служебниць. Мужеська і жіноча Секції членів Конференції відбувають свій з'їзд кожного року, а пленарний з'їзд що-три роки.

Про перебіг Монашого Конгресу і Конференції зреферував Укр. Відділові при СБС о. Вол. Маланчук і переслав на хвилях етеру свій привіт і заохоту братям і сестрам терплячим на рідних землях.

о. Вол. Маланчук ЧНІ.

## ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ МАРІЙСЬКИЙ КОНГРЕС

В Кап-ля-Маделен, коло Троа Рівєр, Квебек, відбувся величавий конгрес Марійський в днях 5-15 серпня цього року. Кожна канадійська провінція взяла масову участь в конгресі і проші до стіп Пречистої в храмі, що його обслуговують ОО. Обляти. День 12 серпня був призначений для Манітоби. Впреосв. Архиепископ Василій Ладика делегував від себе свого помічника-єпископа Кир Максима Германюка ЧНІ., який відспівав по-полудні при співслуженні Пр. оо. І. Перейми, пароха з Ошави і Вол. Маланчука ЧНІ., протоігумена з Йорктону Архиерейську Службу Божу. Брали участь у Службі Божій наші Преосв. єпископи: Кир Ніль з Едмонтону і Кир Андрей з Саскатуну. Асистували і діяконували наші Отці з Східнього Ексархату. Добре співав міш. хор з Монтреалу під управою п. В. Бринявського. Кількатисячному народові, який приглядався з увагою і набожністю нашій святій Літургії, пояснив по-французьки східній византійський обряд Пр. о. И. Корба ЧНІ., професор з Медовейл, Онт.

Кульмінаційною точкою цілого конгресу була коронація статуї Пречистої, довершена Ем. Кард. Валеріо Валері, Папським Легатом Конгресу, при участі кардиналів, єпископів, достойників церковних і світських і численного вірного народу. Конгресовий Комітет влаштував Марійську Виставу, яка в образах і символах представляла історію марійського культу в Канаді. В часі конгресу відбулися також марійські студійні дні. Належиться щира подяка ОО. Облятам з Кап-ля-Маделен і Зарядові Дух. Семінарії в Троа Рівєр за їх вміло і щиро зорганізовану гостинність для паломників і учасників Конгресу. Катол. французька і англійська преса помістила довгі статті зо світлинами також з участи нашої східньої Церкви в Конгресі та підкреслювала величність і популярність східньої Літургії.

о. Вол. Маланчук ЧНІ.

## СКІЛЬКИ МОНАХІВ І МОНАХИНЬ МАЄ КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА?

"Орієнтієрунг" швайцарський місячник в числі 1, 15 січня 1954 р. подав доволі точний рахунок і число монаших Чинів, Згромаджень і Інститутів, що працюють в католицькій Церкві. Подаємо їх число для наших Читачів.

ЧИНИ

Чин це монаша Громада, де члени складають врочисті обіти вбогости, послуху та чистоти. Таким Чином в укр. народі є Чин ОО. Василіян.

Пониша таблиця показує рік, в якому поданий Чин заложений, та число членів по професії 1952 року.

| | | | |
|---|---|---|---|
| Ісусовці | 1540 | ---- | 30,014 |
| Францискани | 1209 | ---- | 24,993 |
| Капуцини | 1525 | ---- | 14,185 |
| Венедиктинці | 529 | ---- | 10,500 |
| Домініканці | 1215 | ---- | 6,074 |
| Конвентуальні | 1209 | ---- | 3,650 |
| Августинці | 1256 | ---- | 3,565 |
| Кармелітани Босі | 1562 | ---- | 3,433 |
| Трапісти | 1098 | ---- | 3,420 |
| Кармеліти | 1226 | ---- | 2,134 |
| Піаристи | 1617 | ---- | 2,300 |
| Фатебенебрателі | 1537 | ---- | 2,065 |
| Цистерці | 1098 | ---- | ,1594 |
| Премонстренці | 1120 | ---- | 1,551 |
| Слуги Марії-Сервіти | 1233 | ---- | 1,511 |
| Камеліяни | 1582 | ---- | 1,050 |
| Монахи, всі разом | | ------ | 114,508 |

### Згромадження Монаші

Монаше Згромадження це монаші громади, що їх члени складають тільки дочасні обіти вбогости, чистоти та послуху.



| | | | |
|---|---|---|---|
| Салезіяни | 1841 | ---- | 16,910 |
| Редемптористи | 1732 | ---- | 7,580 |
| Обляти Преч. Діви | 1816 | ---- | 6,042 |
| Лязаристи | 1625 | ---- | 5,004 |
| Згромадж. Св. Духа | 1703 | ---- | 4,500 |
| Вербисти | 1875 | ---- | 4,261 |
| Пасіоністи | 1720 | ---- | 3,400 |
| Африкан. місіонарі | 1868 | ---- | 2,930 |
| Місіонарі Пр. Серця | 1854 | ---- | 2,916 |
| Кляристи | 1849 | ---- | 2,800 |
| Маріяністи | 1817 | ---- | 2,535 |
| Свящ. Пр. Іс. Серця | 1877 | ---- | 2,530 |
| Згром. Св. Хреста | 1837 | ---- | 2,198 |
| Маристи | 1822 | ---- | 1,848 |
| Сини Дон Оріона | 1903 | ---- | 1,766 |
| Асумпціоністи | 1845 | ---- | 1,680 |
| Клирики Св. Віятора | 1831 | ---- | 1,650 |
| Згром. Пр. Сердець | 1800 | ---- | 1,634 |
| Паллотини | 1835 | ---- | 1,612 |
| Згром. Пр. С. Марії | 1862 | ---- | 1,594 |
| Сальваторіяни | 1881 | ---- | 1,550 |
| Монфортійці | 1705 | ---- | 1,427 |
| Міс. Т-во для Афр. | 1856 | ---- | 1,396 |
| Згром. Пр. Тайн | 1856 | ---- | 1,250 |
| Всіх разом | | | 81,013 |

Решту інформацій про монаші Інститути та чисельні порівняння подамо в числі на грудень.

Редактор Голосу Спасителя

## ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ОЛЕНКИ ГЕРДАН

Дня 5-го вересня українське громадянство міста Нюарку мало нагоду приглянутися до мистецько проведеного і прегарно виконаного танку Оленки Гердан.

Танок це композиція ритмічних рухів і кроків, що їх артист здебільша виконує при музиці ніж при співі. Народні танці звичайно становлять одну із найстарших ділянок культури кожного народу. Старинні ізраїльтяни вшановували навіть Бога релігійними танками. Таке ще й досі буває в деяких містах Еспанії, де проводяться релігійні танки.

Оленка Гердан це українська представниця модерного танку. Від дитинства артистка любувалася в танках. Вона наскрізь пройнята своїм ідеалом—танком, бо по її власним словам: "Артист мусить вдумуватися, переживати і вишколювати себе самого, щоб міг опісля творити вартісні речі". Мистецька творчість неможлива, якщо мистець глибоко не простудіює та не вдумається в те, що бажає творити.

**Духовість мистця**

Саме виконання танку не є найважнішою справою в танку. Мистець це не манекин, але творець. Мистецтво вимагає духовости від артиста. Коли її нема, тоді мистець не мистець, а **наймит** мистецтва. Виконання танків артисткою О. Гердан виявило її духовість, проникнення справи та показало вдачу і характер артистки. Вона наскрізь проникнена мистецтвом, живе для нього, відчуває його. Це відчуття видно з її рухів, виразу обличчя та з цілої постави.

Оленка довго працювала та далі працює над собою, бо мистецтво мусить завжди поступати вперед. Воно нидіє, якщо затримається в ході. Творчий дух мистця збільшається, появляються нові композиції, якщо артист працює над собою та збільшує скарби свого духа.

Життєвий шлях таксамо має вплив на творчість мистця, бо він модифікує особистість мистця. Оленка мусіла глибоко сприймати перепетії свого життя так в Україні, як і на чужині. Це видно із виконання танку, де проявляється глибина її душі. Рухами артистка говорить і виявляє свої найінтимніші враження та почування. Вичувається при кожнім поруху, що артистка Оленка живе своїм мистецтвом танковим.

**Тематика артистки у мистецьких танках**

Добір тематики не менше важне ніж саме виконання танку. Оленка це здібна представниця модерного танкового напрямку; вона вглибилася в нього та попросту творить його.

Наводимо декілька тем її виступу:

**Дорога:** цей танок відтворює образки із Лемківщини. Дорога в'ється між горами. Рухи артистки віддають враження людини, що спинається, пріє, йдучи під гору.

**Колискова:** цей танок торкається материнства. Артистка рухами співає, віддаючи пісню: "Ой ходить сон коло вікон".

Дві мініятури без музики: "Радість і Римські фонтанни". "Римський фонтан" представляє враження переплигання води.

**Плач Ярославни:** артистка вичула та відтворила дух часу та повагу нашої княгині Ярославни, де посеред болю проявляється княжий маєстат засмученої дружини князя в неволі.

Звідкіля ж артистка бере свої сюжети? Оленка творить, але бере сюжети з фольклору та побуту, спираючись на народньому мистецтві.

Як взірець артистка виконала танок: "Шумка, думка, коломийка".

При виконанні танку Оленка мала оцих помічників: Лярисса Кукрицька

рецитувала напереміну з паном Вол. Лисняком: "Діялог з Оргій, Баляда Багрядного, Пляж-Остапа Вишні". Акомпанював Проф. Микола Полевський.

о. М. Щудло ЧНІ.

## "НАРОБИВ ТИ ЗЛА БАГАТО..."
### (Прощання Редактора Кудрика з "Вісником")

Всеч. Отець В. Кудрик, редактор "Вісника" в числі 16-ім свого часопису (15 серпня 1954) прощається зо своїми читачами. За власним свідченням був він редактором Вістника від 1941 р. до 1954 р. Сам він заявляє, що з "1-им вереснем 1954 р. видавання "Вістника" переходить вповні в руки Консисторії Укр. Прав. Церкви в Канаді".

Цікаво нам знати, чи сам Всеч. Отець Редактор зрікся чи може дехто примусив його попрощатися з редагуванням Вістника, журналу нагального, безперебірного в словах і висказах, журналу повного перекручувань, журналу, якого культурна людина, католицька чи православна, не може читати, не паленіючи зо стиду.

"Наробив ти зла багато"___ пригадуються слова Франка___ Не одного необережного читача о. В. К. збаламутив, оплюгавив величню постать Св. Йосафата, якого поважають навіть москалі, що не далися заслїпити фанатизмом, болотом обкидав нашу католицьку Церкву, накидався на митр. Шептицького, мецената укр. Церкви та культури, безскрупулятно плюгавив наших владик, що полишилися зо своїми отарами, не повтікали за границю, як це поробили деякі владики "патріоти", сдискредитував самих наших православних братів, що стидалися писанини отця Кудрика.

Читаючи прощання отця Кудрика, маємо враження, що було вже забагато навіть його наставникам тої писанини та наклепів на католицьку Церкву та братів українців католиків___ тому й може ці наставники порішили передати редакторство Вістника комусь іншому___

Не маємо заміру мішатися до справ отця В. Кудрика, проте сподіємося, що тепер у вільних від редакторства хвилинах він увійде в себе та може опам'ятається___ Може й навіть звернеться до Св. Йосафата, великого мученика за святу віру та українську католицьку Церкву й перепросить його за зневаги, що йому вчинив своїм їдовитим пашквілем___ Дай Боже, щоб Всеч. о. Василь Кудрик зобачив, скільки зла він наробив поміж українцями своєю писаниною___ Пізнання вчиненого зла могло б стати для нього початком опам'ятання___

Українець Греко-Католик.

## РАДІСНА ВІСТКА

Редакція Голосу Спасителя поділяється зо своїми Читачами радісною вісткою, що Св. Отець Папа Пій XII іменував 3. VII. 1954 Впр. о. Митрата **Малиновського,** Генерального Вікарія Апост. Візитатора в Лондоні, Англія, і Впр. о. проф. **Голинського**, Генерального Вікарія Апост. Візитатора в Мюнхені, Німеччина, своїми Домовими Прелатами.

Їм обом і Впр. о. М. **Ван де Мале** ЧНІ. Ген. Вікареві в Парижі, Франція, який одержав особливу похвалу від Апост. Престолу за свою ревну працю для душевного добра наших братів і сестер в Европі, виражаємо цею дорогою найкращі побажання,

## ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

**Брізбейн, 6 серпня 1954**

Преподобний і Дорогий
Отче Редакторе!

Вже майже півтора року минає, як я писав до Вас з Австралії, і здається, що по такій довгій мовчанці годиться мені "відгукнутися" з полудневої гемисфери, з країни під знаком "Полудневого Хреста". В нас саме тепер зима добігає свого кінця,—але яка тут зима? Хіба що сонце менше пражить, а ночі бувають холодневі або навіть досить зимні. Маю на увазі стейт Квінсленду, що лежить у тропічній полосі. В стейтах на полудне від Квінсленду зима вже трохи дошкульна, тому в зимі неодні їдуть на північ до Квінсленду на відпочинок. І навпаки, в гарячій літній порі деякі з Квінсленду їдуть на полудне, щоб прохолодитись,—але й там бувають нераз гарячі дні в літі.

Як минулого року, так і цього року я "рішився" відвідати наших людей в Північному Квінсленді, особливо в містах Тавнсвил і Кирнс (понад тисяча миль на північ від Брізбейну). Говорю "рішився", бо здоров'я не дуже мені дописувало цього року. Бо може Ви знаєте, що я мав два припадки минулого року: в Тавнсвил трохи потовк "старі" кості в ногах, а в Кирнс подібне з руками. По повороті до Брізбейн лікарі подали спосіб лікування, але одночасно виявили, що маю "артрайтіс" і "саятіку". Та по шести місяцях лікування, Богу дяка, мені трохи полегшало, і я відважився таки поїхати ще на північ,—та поїхав я вже не сам, але разом з палицею. А що палиця робить звичайно добру прислугу у всяких пригодах, так вона для мене була і є тепер великою поміччю.

Написав я листа до декого, щоб повідомили інших про свій приїзд. І наші люди зраділи, що матимуть своє богослуження. У відповідь на мої листи читаю в однім таке: "Повідомлення про Ваш приїзд, Отче, це просто Свято для нас. Як самі знаєте, що через кілька довгих років ми мали тут тільки одне наш Богослуження; це дуже мало,—тому дуже тішимося, що будемо мати знову нагоду бути на нашому Богослуженні". Такого листа з Кирнс написав п. Рудницький. Справді, минулого року я був у Кирнс, та тільки мав Богослуження одної неділі. Цього року віддав для Кирнс три неділі, подібно також для Тавнсвил. Мав отже можність відвідати майже всі родини.

Та передовсім люди мали можність відбути святу сповідь. Неодні чекали роками, щоб могли висповідатись перед своїм священиком, у своїй рідній мові,—бо в "австралійській" мові ще за трудно було це сповнити.

В Кирнс поблагословив також одно подружжя (він українець, вона німкиня), також охристив одну дитинку і двоє миропомазав.

З Брізбейн виїхав 3-го червня впрост до Кирнс—два дні і дві ночі їзди потягом. Замешкав у палаті. Єпископ Кирнсу Т. Кагил—колись зимовою порою переїзджав Канаду—дуже добре знає церковне канонічне право й інструкції Св. Апостольської Столиці про Східній Обряд. Службу Божу відправляв у соборі Св. Моніки, та вважаю, що набудуче ліпше буде мати Богослуження в церкві Св. Йосифа, куди майже всім нашим людям ближче.

Я мав з собою книжку про переслідування української Церкви в Україні, славну "Білу Книжку",—її прочитав єпископ. А адміністратор собору о. І. Муллинс говорив, що дасть відповідні конференції церковним товариствам на основі цеї книжки. Направду "Біла Книга" заговорила, як авторитетний документ—свідоцтво перед англьомовним світом про мучеництво Христової Церкви в Україні.

В Брізбейн, коло церкви завжди можна дістати якесь друковане слово.



В Кирнс і Тавнсвил "посуха" на нього. І при нагоді відвідин родин там питали мене неодні: "Чи не маєте молитовника або якоїсь української книжки?" Я мав зособою катехизм (в українській і англійській мовах) і також буквері. І забрали люди катехизм і буквері, і молитовники, які мав з собою. І цікаві нераз були історії з букварями. От заходжу до одної родини. Домашні діти бавляться з сусідськими. "Діти, маю букварякнижку, як навчитися читати й писати по-українськи",—говорю до дітей. Один хлопчина приступає найближче мене й каже: "Я куплю книжку. Я маю гроші!" Питаю його: "Звідки ж ти маєш гроші?"—"Звідки? Я часом і одного фунта наскладаю собі за місяць. Люди п'ють пиво й викидають пляшки, а я їх збираю, продаю і маю гроші. І тепер можу мати букваря!" І зараз таки розложилися всі на долівці й почали читати: о-о-о, а-а-а.— Заходжу до іншої родини. Жінка німкиня. Діти ще до школи не ходять. Беруть букваря. Говорить батько: "Діти тепер говорять з мамою понімецьки; коли підуть до школи, будуть говорити по-англійськи, а потім з букваря будуть навчатися по-українськи". І додає вже мама: "Добре знати багато мов"___ Та тут нагадується мені один припадок таки з Брізбейну. Маю в руках буквері. "Прошу один буквар для мене", говорить один молодий чоловік, якого я недавно тому повінчав з австралійкою. "На що ж Вам букваря? Та ж Ви вмієте читати й писати!"—"Це для моєї жінки", говорить, "вона цікава навчитися української мови"___

Та такі й подібні випадки не можна узагальнювати. Навпаки, можна сказати, що такі випадки трапляються рідко. Конкретно: Коли я маю тепер на моїм списку 203 родин на цілий Квінсленд, то третя частина їх поволі для нас пропадає. І коли говорю про українські родини, то маю на увазі, що батько є українець-католик, хоч жінки є іншої народности. та це так теоретично, бо фактично такі родини поволі пропадають для нас, передовсім через діти. Звичайно в таких родинах спільна родинна мова стає англійська.

Через подружжя з австралійками наші люди відходять від української спільноти та навіть від своєї Церкви. Найгірше з тими, що вінчаються поза Церквою. А до того, коли живуть далеко в розсіянні.

І не тільки в родинах мішаних подруж нема української мови, але та-

кож в родинах чисто українських їх діти або слабо говорять по-українськи, або й зовсім вже не знають рідної мови, хібащо трохи розуміють, коли батьки до них говорять. Та між собою діти говорять по-англійськи.

Коли згадую, що маю на моєму списку 203 українських родин, то багато з них я не знаю ще особисто й трудно їх відвідати. Цей список я зробив або відвідуючи людей, коли це можливо, або засягаючи інформації від інших про тих людей, що живуть десятки або сотні миль далеко від Брізбейн, бо і трудно мати їх докладну адресу.

Для лекшого перегляду цей мій список представляється тепер так: Кирнс: родин 19, дітей 35, самітніх 7; Тависвил: родин 8, дітей 19, самітніх 1. Брізбейн і поза Брізбейн у розсіянні: родин 176, дітей 285, самітніх 61. Разом отже 814 душ.

Та з цих 203 родин, одна третина —докладніше 59 родин—мішані подружжя: німкинь 25, австралійок 19, польок 13, голяндок 2.

Щоб зберегти ще хоч на якийсь час свідомість свого українського походження й заховати свій рідний обряд, добрі люди люблять ще гуртуватися коло церкви. І чеодні з них думають про те, щоб мати свою власну церкву в Брізбейн, свій власний будинок, де можна б довільно сповняти релігійні чинності згідно з нашим рідним обрядом. Заміри сміливі, хоч громада людей не велика! На недільні Богослуженні маю 50, 60, або трошки більше осіб. Та на Великдень цього року було яких 250 осіб (враховуючи дітей). Один, що приїхав на Богослужения здалека, сказав мені: "Дуже хотілося почути наше "Христос Воскрес", бо ще чув цю Воскресну пісню перед п'яти роками в Німеччині".

Тимчасом кінчаю.

З проханням про св. молитви, остаю щиро відданий в ІМЙАЙ.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

## ВОЛВЕРІН, САСК.
### Успішна св. Місія

Благословенним успіхом увінчалася одно-тижнева Місія у Волверін, Саск. Місія відбулася від неділі 27 червня до неділі 4 липня. Місією проводив Впр. о. Григорій Шишкович ЧНІ. Отець Місіонар як всюди й завсіди, проводить місією з такою сердечністю, апостольським запалом, що від разу всецїло хопить серця людей. Бо о. Місіонар проповідає—"А моє слово і моя проповідь не в переконуючих словах мудрости, а в явленню духа і сили, щоб ваша віра не була в людській мудрости, а в силі Божій" (Кор. І, II-45). Отець проповідає Христа розп'ятого.

Бути на його реколекціях, місіях, конференціях то велика духовна приємність, внутрішне задоволення і повна сатисфакція. Бо ж звісно попри так старанне підготовлення, глибоко обдумане слово проповіди, ще й самий денно живе тим духовним кормом. Тому й не дивно, що старші й молодші, молодь й дітвора з такою пильною увагою слухають, повинуються порядку місії, полишають всі свої домашні заняття, і цілий тиждень відбувають справдішній духовний пир, парохіяльне свято.

Перші дні св. Місії се покутнича дорога. Релігійне насвітлення так сильне, моральний вплив так переконуючий, що відразу можна запримітити сильне зворушення в людей. Їхній душевний стан так виразно поставлений, що довше позіставати так не можуть. Зворот до Бога, зворот до направи, покути, надолуження. Їхня ревність очевидна. Горячо моляться, вже раненько на Сл. Божій. Громадно горнуться до св. Сповіді. Щоденно приступають до св. Причастя.

Такий вже благословенний овоч св. Місії. Як на Волверін, невеликий округ, висповідалося 210 учасників, а 650 було до св. Причастя. А кромі того, 105 вписалося до Братства Матері Божої Неустанної Помочі. Це апостольство молитви, католицька Акція, права рука в парохії. Добровільна жертва, взаїмна любов, ревність, набожність. Що місяця приступати до св. Тайн. Горячо любити Евхаристійного Ісуса, щоденно складати чев'янучі вінці-вервиці в честь Матінки Божої—це що запевнює той радісний успіх св. Місії.

І вже заздалегідь Господь благословить людей своїх миром і достатком. Ми тут викінчили новісіньку, гарну церков. Це вже третя з ряду. Батьки піонери будували маленьку капличку, опісля більшу, а щойно їхні сини і внуки побудували величаву, простору церков. В церкві є вся утвар до відправи, вигідні лавки (42), новий дзвін вартости 990.00. Наші члени це молоді, здорові, свідомі родини. Взірцеві фармері добре загосподарені. Модерні рільничі машини, нові авта, троки, трактори.

Господь благословить наші молоді родини гарними, статочними діточками. То найважніший наш асет в цілому окрузі. Гарна свідома молодь наша майбутність. Світла будучність. Це далося пізнати на місії, на катехізації, де Преп. Сестри навчали майже 3 неділі та дали знаменитий концерт. Як ще гарно вміло та справно дівчатка і хлопці виступали, пописувалися рідним словом, піснею і музикою.

Нехай буде Господу Богу вічна похвала, честь і слава за Його благодать, ласку, щастя й добробут. Нехай Господь надгородить о. Місіонаря кріпким здоровлям, силою, тим самим натхненням Св. Духа, ще довго і щасливо провадити св. Місіями. Творити добро, духовну віднову, релігійну свідомість, народню потугу для нашої матері Церкви, українського народу.

о. П. Криворучка.



## МАРІЙСКИЙ КОНГРЕС У ПАРИЖІ

Українці католики Франції святкували тридневний Марійський Конгрес (23-25 липня) у Парижі. В Франції нема багато українців. Старі імігранти, що довгий час не мали сливе жадної духовної обслуги через брак священиків, здебільша збайдужніли до Церкви та релігії. Нових імігрантів небагато.

Всетаки яких чотириста учасників з'їхалися на конгрес, що відбувався під проводом Впр. о. Ван деМалє, ЧНІ., що є візитатором для українців у Франції.

Програма конгресу була зручно підготована. Доповіді, поїздки по Парижі, тощо. Конгрес почався врочистою Службою Божою в церкві Нотре Дам і закінчився академією на честь Божої Матері і висвітленням фільму "Спів Вернадети".

Подав о. М. Щудло ЧНІ.

## ЛІТНЯ ОСЕЛЯ ДЛЯ УКР. ДІТЕЙ У БЕЛЬГІЇ

Наша дітвора з Бельгії відбула свої вакації в літній оселі Інституту Пресвятого Серця, що його провадять бельгійські Сестри Вінкентки. Приїжджають сюди і діти наших імігрантів із Німеччини.

Дітвора має добрий нагляд і вишкіл. Преп. о. Кіт навчав укр. мови, пані Госейко вчила укр. народніх танків, п. Семенюк вчив співу. Пан Когут помагав Преп. о. Когутові навчати дітей мови.

Преп. Сестри радо приймають до себе укр. дітей, бо між ними є одна із Сестер, що працювала у Львові та Станиславові аж до осені 1952 року, поки большевики насильно не вигнали її з Західньої України. За цю прихильність до наших діточок належиться Преп. Сестрам щира подяка від українців.

## ПОЧАТОК ШКІЛЬНОГО РОКУ В НЮАРКУ 1954-55.

Дня 13 вересня почався новий шкільний рік у парафіяльній школі в Нюарку. Вранці о 9-ій год. Впр. о. Вол. Краєвський ЧНІ. відправив Бож. Літургію в шкільній каплиці і побагословив діточок.

Преп. Сестра Магдалина ЧСВВ. є директоркою школи Св. Івана Хрестителя. Преп. Сестра Евгенія веде садочок для дітей.

Преп. Сестри Василіянки довгі літа провадять парафіяльну школу в Нюарку. Всі подивляють їхній запал і ревність, з яким вони виховують наших дітей у любові до рідного народу та прив'язання до українського обряду.

Нехай Господь ласкаво благословить працю жертвенних Сестер.

Преп. о. Дмитро Ю. Лаптута ЧНІ. займається школою і щоденно відправляє Бож. Літургію для Преп. Сестер.

Шкільна каплиця стала від 1953 року новим центром богопочитання в східнім обряді в Нюарку. Щоденно є там одна читана Сл. Божа. В неділю є там дві Бож. Літургії: о 9-ій і 11-ій годині. Наші люди, що мешкають в Ірвінгтоні, Блумфілді, Мейпелвуді ходять туди на Службу Божу. Всі подивляють ревність і посвяту Преп. о. Дмитра Ю. Лаптути, що щонеділі захоплює парафіян своїми прегарними та добре обдуманими англійськими та українськими проповідями.

## ДЕВ'ЯТНИЦЯ НА ЧЕСТЬ УСПЕННЯ

Преп. о. Семен Іваночко проповідав дев'ятницю в церкві Св. Івана Хрестителя в Нюарку. Багато людей взяли участь у вечірніх відправах. Перед молебнем проповідник відмовляв спільно вервицю з народом. Всеч. о. Роман Музичка відправляв молебень.

Дев'ятниця до Успення Преч. Діви відновила в слухачах набожність до Пресвятої Богородиці та скріпила їх волю щораз більше любити і почитати Божу Матір, особливо щоденним відмовлюванням вервиці.

Учасник Дев'ятниці.

**Бл. П. Отець ІВАН КАЛУСЬКИЙ**

Несподівана смерть вирвала з-поміж рядів українсько-католицького духовенства ревного священика о. Івана Калуського, пароха Виннипегозис, Манітобського Ексархату. Сталося це в суботу над ранком дня 11. вересня 1954 р. в шпиталі в місті Давфині в приявності рідного батька, брата і сестри та священиків-приятелів Всеч. оо. Г. Теплого і Г. Овчарика, які заосмотрили його Найсв. Тайнами. Найблища родина прибула з Форт Вільям, Онт., щоб зробити синові несподіванку в п'ятдесяті роковини з дня його народження, одначе сталося інакше, радість перемінилася у великий сум. Причиною смерти була недуга серця, що на неї довший час терпів покійний. Бл. п. о. Іван Калуський походив родом з Чорткова, Західна Україна. Ще малим хлопцем в 1913 р. прибув зі своїми батьками до Канади і замешкав у Форт Вільям, Онт. Середню освіту покінчив в Колегії св. Йосифа в Йорктоні, а Духовну Семінарію покінчив в Едмонтоні. В 1931 р. одержав єрейські свячення з рук Преосв. Кир Василія Ладики в церкві св. о. Миколая у Вінніпегу. Зараз по висвяченню обслуговував околиці під Вінніпегом. Опісля перенесли його далеко на схід аж до Сидней, Нова Скошія, пізніше обслуговував в онтарійських містах: Кичинер, Ошава і Кенора. Опісля знова переходить до Манітоби в околиці Вайта, Комарно, а останньо від 1946 року у Виннипегозис. У всіх парафіях працював ревно і щиро для добра і спасення повірених собі душ та славу українського народу. Своєю тихою, скромною, а до цього дуже веселою вдачею позискав собі загальну любов між священиками та вірними. Доказом цього був величавий похорон в середу і четвер 15 і 16 вересня, на який прибуло около 800 людей, 50 священиків з Манітоби і Саскачевану та Преосв. Кир Максим Германюк.

Похоронні відправи почалися в середу о годині 7-ій. Цього вечера гарну проповідь про гідність священика виголосив Всеч. о. декан Роман Закревський, парох Вайти. В четвер 16 вересня о годині 9 рано Архиєрейську Службу Божу відправив Преосв. Кир Максим Германюк в асисті Всеч. оо. Й. Пуляка, декана з Вінніпегу, П. Криворучки зі Саскатуну, С. Шавля ЧНІ. з Йорктону, Ю. Слоти ЧСВВ. з Вінніпегу і о. проф. С. Тарнавецького, як капеляна. Похороном занимався Всеч. о. декан Григорій Овчарик зі Сифтону.

Всеч. о. канонік Антін Луговий, у своїй промові по св. Євангелію переповів в українській і англійській мові життєвий шлях бл. п. о. Івана Калуського, а при закінченні Служби Божої дуже зворушаючу проповідь виголосив Преосв. Кир Максим Германюк. Представляючи взнеслу працю священика серед народу, а покійного о. Івана зокрема, закликав вірних, щоб в останнє послухали найкращої проповіді з домовини бл. п. о. Івана Калуського. Це проповідь **мовчанки,** яка зворушує до глибин душі. На закінчення попрощав Преосв. Кир Максим покійника від священиків, родини та вірних парафіян. Тіло покійника відпроваджено до каравана, який відвіз до Форт Вільям, Онт., на цвинтар, де спочиває мама.

Спільний обід відбувся в парафіяльній залі. Тут належить дати повне признання парафіянам з Виннипегозис та Форк Ривер, що причинилися до похорону свого душпастиря. Всі священики знайшли у Виннипегозис гостинний нічліг та харч. В церкві зложили вірні товажну суму грошей на Служби Божі за душу бл. п. о. Івана. Признання належиться 12 священикам з другої єпархії, а це саскачеванської, що приїхали на похорон. Признання належиться двом щирим приятелям покійного о. Івана, а саме о. дек. Г. Теплому з Давфину та о. дек. Г. Овчарикові зі Сифтону за правдиву друж-братерську опіку в часі недуги о. І. Калуського та в часі його похоронів. Пам'ять про доброго і всіма улюбленого бл. п. о. Івана Калуського хай триває вічно!

о. С. І.



## ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо за ласкаві жертви, що їх надіслали слідуючі добродії:

| | |
|---|---|
| Іван Ротко, Коговс | 1.00 |
| Федь Слободзян, Кілалі | 1.00 |
| Петро Мичка, Торонто | .50 |
| Пані І. Короташ, Ансонія | 1.00 |
| Текля Кавара, Бруклин | 2.00 |
| З похорону Гр. Гаврилюка, Вадіна, Саск., збірка | 3.00 |
| С. Дяків, Ванкувер | 1.00 |
| Поминки бл. п. Ів. Грицева, Вегревил, Алта., збірка | 3.60 |
| Софія Перейма, Гудів | 1.00 |
| З весілля панства В. Панчук, Йорктон, збірка | 21.52 |
| З похорону бл. п. Марії Кривуляк, Бекенгем, збірка | 6.50 |
| З похорону бл. п. Николи Кривуляк, Бекенгем, збірка | 8.03 |
| Йосиф Прокопович, Вікторія | 2.00 |
| П-і М. Яремович, Редбері Парк | 1.00 |
| Ю. Іліяс, Словтсбург | 1.00 |
| Пані І. Карпа, Вінона | 1.00 |
| Іван Ткачук, Ніягара | .50 |

## НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

| | |
|---|---|
| Пані П. Сторошко, Нентікок | 1.00 |
| Вол. Пристай, Йорктон | 1.00 |

## ФЕСТИН У НЮАРКУ

Дня 1-го серпня відбувся в Нюарку пригарний фестин. Погода була чудова, тому й багато парафіян з'їхалося на фестин. Організацією фестину займалися: Преп. о. Семен Іваночко, новий сотрудник у Нюарку, пани Бирк і Бурда та інші. Пані з парафії приготовили голубці, пиріжки та всякі інші ласощі для учасників. Всі гарно забавилися і своїми датками допомогли зменшити довг за новозбудовану школу.

## ПАРКЕРВЮ, САСК.

У вівторок 20 липня 1954 переніс ся на тамтой світ ще несповна 16-літній син Александра і Катерини Галушків у Паркервю, Саск.

Покійний Семен згинув трагічно (купаючись) у хвилях ріки Ассінебойн біля Кемсек, Саск.

Ласкавий Господь у своїм Провидінні приготовив хлопчину до відходу у вічність, бо 10 днів передтим (11 липня на закінченні катехізації дітей у Паркервю) Семен прийняв св. Тайни Сповіді і св. Причастя.

Похорон відбувся дня 23 липня в Паркервю, Саск.

Прибита горем родина осьтими словами висловлює свій жаль за покійним. (Подаємо в скороченні-уривками задля браку місця на все).

Бо родичів твоїх
на школу не стати,
мусів ти самий
роботи шукати.
Але в тій роботі
смерть тя заскочила
у глибокій воді
тебе утопила...

---

Пішов, ти, наш сину—
Пішов спочивати—
А цілій родині
прийшлося ридати.

Плакав тато-мама,
плакали і люди
бо нашого Сема
вже з нами не буде.

Татові жаль дуже—
остав без помочі,
А нещасна мама
виплакала очі.

Виплакала очі
коло серця коле:
бо тя не зобачу
вже більше ніколи.

---

На що ся подивю—
всьо мі нагадує,
же нашего сина
на світі бракує...

Від твоєї смерти
ще днини не було,
щоби моє серце
веселійше било.

О, Боже, як тяжко
мамі ся зостати,
же прийшло ся скорше
сина поховали.

---

Був наш синок сильний
але не на довго,
смерть була сильніша
впхнула го до гробу.

А твій тато тоже
смуток в серцю носит,
і за твою душу
щодень Бога просит.

Десятого липня
в церкві сповідався,
а на 13 він з дому забрався.
На 20 липня прийшла вже
новина
же нема на світі
вже нашого сина.

Боже милосерний
прийми його душу,
а я аж до смерти
так терпіти мушу.

Спи, наш сину любий,
спи в вічнім спокою,
хай в Паркервю земля
буде ти легкою.

Великим жалем прибиті родичі і родина.

### ЙОРКТОН, САСК.

В неділю, 18 липня помер бл. п. Андрей Куляса в 68 році життя. Покійний походив з села Хотінець, п. Ярослав. До Канади приїхав 1911 р.

Бл. п. Андрей Куляса

і замешкав в околиці Гудів, Саск., до 1947 року, а звідки забрався до Йорктону. Полишив в смутку свою дружину Марію, 6 синів і дві дочки та 11 внуків.

Заупокійну Сл. Божу відправив Пр. о. М. Дзюрман ЧНІ., а пращальне слово виголосив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. По похороні була спільна перекуска, де на заклик Пр. о. П. Малюги ЧНІ. присутні зложили 40.30 на католицьку пресу й українські радіо-авдиції.

Вічна Йому Пам'ять!

### ВЕГРЕВИЛ, АЛТА.

**Поминки**

У 40 днів по смерти бл. п. Івана Грицева з Вегревил, Альберта, його жена Христина і діти задумали справити поминки.

У день Преєв. Тройці Впр. Отці Єронім Химій, Мирон Дацюк і Віктор Сорока, всі ЧСВВ., відправили соборну співану Службу Божу за покійного Івана. Отець Віктор виголосив проповідь. Відтак відправлено соборну панахиду.

По відправі син Микола Гриців і мама Христина запросили всіх з родини і знакомих до дому свого батька на поминальний обід, що його приготовили блищі з родини.

Отець парох Є. Химій провів молитву і всі засіли до смачного обіду. Опісля пан Дмитро Чапельський, голова парафії, зложив співчуття родині Грицевих і згадав про покійного Івана милими словами. Відтак покликав до слова о. Віктора, який сказав про заслуги померлого Івана так у парафії Нового Київа як і у Вегривілі. Накінець п. Семен Сисак сказав пару слів про катол. пресу і зібрано 7.15 на цю ціль. З цього уприділено 3.60 на Голос Спасителя, а 3.55 на Світло. Бо небіщик читав ці два журнали від початків їхнього існування.

Жертводавцям щира подяка, а покійному Іванові нехай канадійська земля буде легка.

### ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В понеділок 30 серпня почалась наука в парохіяльній школі. Шкільний рік почався читаною Службою Божою. До парохіяльної школи учащає 75 дітей.

* * *

Навчання в Академії почалось в середу 8 вересня. Цього року учащає 120 учениць.

* * *

Шкільний рік в Колегії св. Йосифа почався в понеділок 13 вересня. Всіх студентів є 140.

* * *

В понеділок 20 вересня Його Ексцеленція Кир Андрей відправив читану Службу Божу для студентів Академії й Колегії й виголосив проповідь. Відтак Преосв. відвідав обидва Інститути й дав коротку промову.

* * *

Праця коло нової церкви йде вперед. Вже мулярі мурують стіні. Якщо буде погода то за місяць і тів будова буде покрита. Щиро заохочуємо присилати свої жертви до:

St. Mary's Church, Yorkton, Sask.



### ДВІ СВІЖІ МОГИЛИ

**Бекенгем, Саск.**

Дня 1 травня ц.р. померла в шпиталі в Айтуні бл. п. Марія Кривуляк, проживши 76 років життя. Перед смертю прийняла послідні св. Тайни. Похорон відбувся дня 4 травня з церкви Преображення ГНІХ. в Бекенгем; богослужения похоронні відправляв Пр. о. Д. Библів ЧНІ. з Айтуни.

Покійна приїхала до Канади разом із мужем 1908 року з села Сколин, повіт Яворів. В Канаді поселилися в околиці Бекенгем, де прожила до

Бл. п. Марія і Никола Кривуляк

смерти, в перцій своїй хаті, пошитій. Покійну люди любили, і хоч прикрі були дороги, прийшли на похорон попрощати її, зложивши китицю жертв на Служби Божі. Полишилися в смутку старенький муж Николай; сини Іван, Стефан, Петро, Никола, Дмитро, Теодор, Олекса; доньки Марія (Івасенко), Анна (Чайковська), Розалія (Вовк), Єва (Родич); 47 внуків і 11 правнуків.

По похороні на гостині в хаті помершої, на заклик о. пароха, слідуючі присутні зложили свої жертви на добрі цілі: по 1.00: Ф. Козакевич, П. Кривуляк, З. Отченаш, Г. Козакевич, п. МекДоналд, М. Кінг, С. Чайковський, І. Кривуляк, С. Кривуляк, Й. Ковалик, С. Осценний, М. Піскер, Д. Кривуляк, М. Вовк, Н. Кривуляк, М. Вінгерак, Г. Кривуляк, С. Заставний, В. Івасенко, І. Керунський 50ц. З цеї збірки уділено на Сиротинець св. Анни в Айтуні 6.00, на українську католицьку радіопередачу в Йорктоні 7.00, і на пресфонд Голосу Спасителя 6.50.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійній бл. п. Марії—Вічная Пам'ять!

**Бл. п. Никола Кривуляк**

На повищій знимці бл. п. Николай і Марія Кривуляк за свого життя. Не на довго смерть розлучила їх. Не минуло ще чотири місяці від смерти жени, а вже відійшов до вічности і муж, бл. п. Николай; помер 20 серпня в шпиталі в Йорктоні по короткій недузі, проживши 76 лт. Похорон відбувся 31 серпня в Бекенгем, і тлінні останки зложено на церковнім цвитарі біля домовини подруги. Цим разом погода сприяла, і ще більше число парохіян і знайомих прийшло віддати помершому послідню прислугу, молитву та прекрасну китицю жертв на Служби Божі за упокій його душі. Полишилися глибоко опечалені діти й родина, бо недавно смерть забрала їм матір, цим разом і батька.

І по цім похороні присутні в хаті гості не забули про наші добрі цілі. Жертвували слідуючі:— И. Ковалик 2.00; по1 .00: П. Березний, С. Чайковський, Д. Дмитерко, І. Кривуляк, М. Кінг, П. Кривуляк, Н. Тодос, С. Сенковський, К. Родич, Д. Дорош, М. Вінгерак; Г. Кривуляк, С. Миколаїв, М. Вовк, В. Кабан; 70ц. І. Дмитерко. По 50ц.: Н. Кривуляк, С. Кобак, И. Марчук, О. Марчук, М. Вендз, І. Мільо, Т. Дмитерко, І. Кривуляк, Л. Петруха, Н. Дорош, М. Родич, І. І. Кривуляк, Т. Березний, О. Кривуляк, Д. Кривуляк, В. Родич, А. Бабійчук, С. Кривуляк; по 25ц.: Н. Спільчак, В. Ковалик, І. Осценний, Б. Марчук, незаписані жертви 33ц.—Цю збірку розділено на бажання жертводавців: на українську католицьку радіопередачу в Йорктоні 20.00, і на пресфонд Голосу Спасителя 8.03.

Сердечна подяка всім ласкавим жертводавцям за їхню щедрість, а Господь нехай нагородить бл. п. Николая—Вічним Царством!

Учасник.

### ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?—

* * *

ГАРАНТОВАНІ ПАЧКИ
НА УКРАЇНУ
ДО РОСІЇ, ПОЛЬЩІ, БІЛО-
РУСІ І Т. Д.
Пересилку і мито платимо
тут.
Пишіть за інформаціями до:
JANIQUE TRADING CO.
В. КАМЕНЬСЬКИЙ
835 QUEEN ST. W.
TORONTO, ONTARIO
Phone: EM. 4 - 4025.

**Увага!** **Новість!**

## Науки й Читання

**НА НЕДІЛІ И СВЯТА**
**з додатком реколекційних наук**

зібрав і видав
**о. Кирило Лотоцький**

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

**Ціна $3.00**

Замовляти:

**Bishop's Chancery,**
**214 Ave. M. So.,**
**Saskatoon, Sask., Canada**

**ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ**

## ПОЧТОВІ МАРКИ

Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.

Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.

**"STAMPS"**
**St. Mary's Seminary,**
**Meadowvale, Ont., Canada**

### ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Уж. Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

### УВАГА УКРАЇНСЬКІ, КАТОЛИЦЬКІ ДІВЧАТА!

Преп. Сестри Василіянки видали цінну і цікаву книжечку, якої сильно бракувало між нашим народом. Ця книжечка о. Мих. Шудла ЧНІ., що має заголовок "Shall I be a Nun" "Чи буду монахинею (Сестрою)"?

В цій 45-сторінковій книжечці автор змальовує красу покликання черничого, подає рації, чому укр. катол. Дівчата повинні ставати монахинями чи Сестрами, вияснює познаки правдивого та фальшивого покликання, подає Батькам засоби, як можна плекати покликання до черничого стану в дітях.

Отож прохаємо так укр. катол. Дівчата, як і їх батьків, щоб щоскоріше замовили собі цю книжечку та уважно прочитали її.

Книжечку можна дістати в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
або:
Orphanage Printing House,
832 N. 7th St.,
Philadelphia 28, Pa., USA


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1954


## МОЛИТВА—ВЕРВИЦЯ

**о. С. М. ЧНІ.**

**Пречиста Діва Марія каже до всіх своїх дітей:**

МОЯ дитино, я завжди любила молитву та знаходила в ній своє щастя і потіху посеред прикрощів життя. Ціле моє життя проплило в молитві, бо нею я намагалася прикрасити й оживити всі свої діла та зайняття. Молитва це серце віри та релігії.

Молилася на землі, але й у небі не перестаю молитися за свої діти, що проживають і борються в світі. Моя молитва була завжди уважна, бо мій розум і серце були звернені до Бога, як Я молилася.

Що таке молитва? Молитва це піднесення серця до Бога. Як ти молишся, так старайся забути про все інше. Думай про Бога і намагайся звернути до Нього всі свої здатності, от як розум, пам'ять, почування. Твій розум має продумувати про Бога, як ти молишся, твоя пам'ять повинна забути про все земське, як твої уста шепочуть слова молитви. Твоє серце має лучитися з Богом через люблячі почування, що їх треба звертати до Творця.

Пам'ятай, що це велика честь для тебе розмовляти з Богом і приставати з Ним у молитві, не зважаючи на те, чи ця молитва усна чи умова, чи ти молишся устами, чи розважаєш розумом про недосяжні Божі досконалості та тішишся ними.

Молися, дитино, устами та серцем. Нехай твій розум продумує про те, що говорять уста, бо молитва без духа ніцовартa. Коли ти молишся, так можеш користуватися вже уложеними та загально прийнятими молитвами, от як **Отче наш, Богородице Діво, Слава Отцю...**, або можеш свобідно розмовляти з Богом власними словами, виявляючи Йому свою любов, так як Я це чинила.

Гарно воно молитися самій, але куди краща твоя молитва, як молишся разом із другими, бо спільна молитва має більшу вартість і більше подобається Богові.

Дитино, пам'ятай, що нема нічого сильнішого в світі над щиру та витривалу молитву. Господь прирік вислухати щиру молитву Своїх сотворінь. Які щасливі були б підвладні, якщо б їх цар урочисто зобов'язався завжди висдухувати та задовольняти їхні прохання! Бог же не може нікого обманити, тому й кожна молитва, навіть молитва найбільшого грішника, має свою вартість перед Богом.

**Чому молитва така важна в християнськім житті?**

1) Моя дитино, молитва конечна тобі, якщо бажаєш проживати по-християнськи. Пам'ятай, що тільки дійсно християнське життя запровадить тебе до вічного щастя. Проживати по-християнськи не так дуже легко для впалої людини. Треба змагатися з пристрастями, треба боротися з дияволом, треба перемагати духа світа, що противиться духові Мого Сина. Хто подасть тобі силу перемогти всі ті труднощі? МОЛИТВА, постійна, ревна, любляча молитва.

2: Мусиш молитися, щоб заховувати Божі та церковні заповіді. Людська природа послаблена первородним гріхом не любить послуху та підчинятися всім Божим і церковним законам. Хто виповняє церковні та Божі закони, той є справжньою Моєю дитиною і вибранцем неба.

3) Треба тобі молитися, щоб освятити свою душу. Мої діти мають бути досконалі, як і Я досконала. Досконаліть полягає в тому, щоб вони стали подібні до мого Сина та до Мене. Я допоможу тобі відтворити образ Ісуса в твоїй душі, якщо будеш молитися та благати Мене.

4) Дитино, мусиш молитися, постійно молитися, якщо бажаєш спастися та запевнити собі вічне блаженство в небі. Хто молиться, той спасеться. Хто не молиться, тому тяжко буде спастися, бо не матиме потрібних сил, щоб перемогти себе, диявола та світові спокуси.

Молися, дитино, бо твоя сила в щирій, щоденній, ревній молитві. Якщо будеш молитися, так будеш моєю дитиною й Я запроваджу тебе до вічного щастя по смерті.

Молися **покірно,** так як Я молилася. Бог любить покірні душі, бо вони нагадують Йому мою покору. Він подає всякі ласки покірним, але відмовляє їх гордим і зарозумілим душам.

Молися з **великим довір'ям,** бо Господь любить і вислухає тебе, якщо проситимеш речей, що корисні для твоєї душі та Богові приносять славу. Коли благаєш якоїсь дочасної ласки, от як здоров'я, успіху в бизнесі, тощо... так додай по кожній молитві: "Господи, подай мені цю ласку, якщо вона корисна для моєї душі".

Молися **витривало.** Не знеохочуйся труднощами, що стрічаєш на молитві, не зважай на розтріпання, бо, коли вони недобровільні, так твоя молитва залишається добра, хоча б розстріпання докучали тобі; не знеохочуйся, як Господь не подає тобі негайно



ласки, що про неї молишся. Зобачиш, що твоя молитва буде вислухана в своїм часі. Не знеохочуйся ніколи, бо Я—твоя Мати, допомагаю та скріпляю твої молитви своїм заступництвом перед Божим троном.

**Важливість верцвиці**

Дитино, я люблю дуже ті душі, що побожно, постійно та щоденно відмовляють вервицю. Кожна вервиця, що відмовиш, це золотий вінець, що кладеш на скроні твоєї Небесної Матері. Вервиця це чудова молитва, що дуже подобається Мені та радує Моє материне Серце. Почитателі, що кожного дня відмовляють вервицю, це мої улюблені діти. Вони дорогі мойому Серцю. Я особливіше чуваю нам ними та помагаю їм.

Діти України почитали мене вервицею, відколи християнська віра просвітила цей чудовий край, що Ярослав Мудрий посвятив і віддав Мені в опіку, проголошуючи Мене Царицею України в 1037 році. Побожні монахи Печерської Лаври щоденно звеличували Мене вервицею. Завзяті козаки стискали вервицю до своїх грудей, як ішли в далекі походи визволяти братів-невільників. Старі вислуженці Запорожської Січі брали вервицю в руки та відходили в манастир доживати віку та молитись за Україну.

Вервиця це найкраща молитва, що можеш відмовити на мою честь,. Чудові молитви, **Отче наш, Богородице Діво** та **Слава Отцю**..., з яких складається вервиця, становлять її велич. Де ж кращі молитви ніж ті, що їх так часто повторюєш, відмовляючи вервицю?

Дитино кожний раз, що відмовляєш побожно Богородице Діво ти відновляєш в моїм Серці ту радість що Я відчула коли вперше ангол із неба привітав Мене, сповіщаючи Боже материнство. Молитва Отче наш це короткий зміст усіх молитов. Кращої молитви нема в світі, бо коли б була якась краща молитва, так Мій Син був би навчив її Своїх учнів. Кожний раз, що побожно вимовляєш **Слава Отцю**..., прославляєш Пресвяту Тройцю, джерело всякого добра та краси.

Моя Дитино, відмовляй щоденно вервицю. Коли ти маєш родину, так нехай усі члени твоєї родини спільно відмовляють її кожного дня. Я чуваю над душами та родинами, що кожного дня звеличують Мене побожним відмовлюванням вервиці.

У вервиці знайдеш силу проти спокус і зброю проти диявола. Сатана та його пекельні висланці тікають від душ, що, стискаючи вервицю, побожно відмовляють її. Небесний Отець обсипує ласками ці душі. Я чуваю над ними та запроваджу їх до неба. Отож, дитино, люби та відмовляй щоденно вервиццю!

**Марія рятує невинного лісного**

Михайло К. був лісничим в одного пана в Західній Україні. Побожний і добрий християнин виповняв сумлінно свої обов'язки та пильно стеріг ліса, щоб злодії не обкрадали його. Проте для вбогих і вдовиць Михайло був завжди ласкавий і примикав очі, як вони ходили лісом і збирали собі сухе гілля попід деревами.

Для злодіїв же був немилосерний і безпорадно гонив їх із ліса, за що й вони сердешно зненавиділи його та порішили пімститися.

Бідний лісничний Михайло! Злодії зійшлися на нараду та рішили підпалити ліс і потім оскаржити лісничного за злочин. Як рішили так і вчинили. Багато ліса згоріло і вина за це "впала на лісничного". Справа опинилася в суді. Злодії свідчили, що вони самі бачили, як лісничий підпалював ліс.

Нещастя, що спало на лісничного, сильно вдарило його побожну жінку Оксану та трьох малих діточок. Батькові грозила довга в'язниця за злочин, що він його не допустився! Оксана це знала і серце її сповнилося невимовним болем. Ніхто не міг допомогти їй. Справа була безнадійна.

Посеред цієї людської безнадійности Оксана звернулася до Пречистої Діви та стала благати в неї помочі й рятунку для мужа. Щовечора збирала малі діточки перед іконою Матері Божої Неустанної Помочі та разом із ними відмовляла вервицю. Хоч як справа мужа стояла критично в суді, Оксана не тратила надії. На передодні присуду вона ще ревніше відмовляла вервицю зо своїми малими діточками, заохочуючи їх благати помочі в Божої Матері для невинного батька.

Марія не покинула тих, що молилися до неї. Саме в той передодень, як Оксана та її діти відмовили вервицю за свого батька та мужа, нагло хтось застукав до дверей. Оксана здивувалася, бо це був пізній вечір. Відчинила двері і зобачила якусь старушку, що привітала її словами: "Слава Ісусу Христу!"

"Слава навіки!" відказала Оксама незнайомій на привіт. "Чого бажаєте, бабусю?" Бабуся подивилася на засмучену жінку лісничого та промовила: !'Пані, не лякайтеся! Вашому чоловікові ніщо не станеться. Я знаю, що він ліса не підпалив. Я завтра піду до суду та роскажу все".

',Що розкажете, бабусю?" спиталася вадована Оксана. „Те, що чува на власні вуха", відповіла бабуся. "Я раз збирала ріщя і проходила біля яру. В ярі сиділи знайомі мені люди, що про щось нараджувалися. Я пристанула та зачула, як вони нараджувалися підпалити ліс і потім все скинути на вашого мужа! Не бійтеся, пані! Все буде гаразд!" сказала бабуся й відійшла.

Оксана припала перед іконою Марії тя щиро подякувала за рятунок. На другий день удалася на розправу. Там зобачила знайому вже бабусю, що виправдала невинного лісничого. Муж і жінка, вернувшись додому, припали навколішки та щиро подякували Пречистій Діві за чудний рятунок.

Хто хоче дійти до совершенства, хай наповняє своє серце добротою й людяністю так, як лямпу наповняють оливою. Коли лямпа повна, вона розсіває світло довкруги, і куди б ти її й не повернув, все її вплив дасться відчути з усіх боків.—Св. Льойоля.

# Про Східній Обряд

## В ЯКОМУ ОБРЯДІ МАЮТЬ НАВЕРТАТИСЯ НАШІ НЕЗ'ЄДИНЕНІ БРАТТЯ ТА СХІДНІ ЄРЕТИКИ?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ДЕЯКІ лихо поінформовані пропагандисти не вагаються твердити, що Апостольська Столиця змагає златинізувати всіх незединених і єретиків східнього походження, як вони вертаються до правдивої Церкви. Така пропаганда не відповідає правді. Святіший Отець шанує і любить усіх Христових визнавців. Доволі прочитати листа, що Пій XII проголосив до народів Русі 7 липня 1952, де каже до всіх мешканців Советського Союзу, натякаючи виразно на страждання нашої Церкви під комуністичним гнетом: "Якщо оточуємо батьківською любов'ю всі народи, так особливіше любимо тих, що всетаки затримали християнське ім'я, хоч через історичні обставини вони здебільша відділені від Апостольської Столиці. Вони пробувають у таких обставинах, що не тільки їм дуже трудно почути Наш голос і обзнайомитися з наукою католицької правди, але підступно вони бувають змушувані відрікатися Бога та віри.

"Як тільки Ми обняли уряд Найвищого Архиєрея, так Наші гадки звернулися до Вас, цебто до того безмежного народу, що відомий в історії зо славних подвигів, з любови до батьківщини, пильности й ощадности і'з набожности до Бога та Діви Марії".

В своїй любові до нез'єдинених народів Русі Пій XII посвятив їх Пречистій Діві Марії, як це вже 1037 року був учинив з Руссю Ярослав Мудрий. Он слова Папи:

"Щоб Наші і ваші молитви та благання були легше вислухані і щоб показати Нашу до вас доброзичливість, так як декілька років тому Ми посвятили весь людський рід Непорочному Серцю Діви Богоматері, так тепер особливіше віддаємо та посвячуємо цьому Непорочному Серцю всі народи Руси, сильно надіючись, що Наші і ваші бажання правдивого мира, братньої згоди і передовсім свободи для Церкви скоро здійснятьея за посередництвом благального заступництва Марії Діви. . .

"Водночас благаємо цю ласкаву Матір, щоб вона берегла вас усіх у теперішньому горю і щоб вона виєднала від Свого Божого Сина те світло для вас, що походить із неба, щоб отримала вам ту силу і мужність, щоб ви при помочі Божої ласки могли побороти і перемогти всі блуди та безбожність".

Святіша Римська Столиця не тільки бажала зберегти при своїм рідним обряді українців католиків, але нераз видавала декрети що наші нез'єдинені браття не сміють переходити на латинський обряд, як навертаються до Католицької Церкви. Вони мають вертатися в своїм східнім обряді. Те саме правило стосується до тих, що мали нещастя колинебудь покинути нашу католицьку Церкву. Так вони, як їх діти, хоча б були хрещені в автокефаль-

них церквах, мають вертатися до нашої католицької Церкви в східнім обряді, як переходять до католицької Церкви.

Подаємо рішення Святішої Столиці. 20 листопада 1838 Святіша Конґрегація для Поширення Віри видала оцей декрет: "Якщо Східні еретики чи схизматики навертаються до Католицької Церкви, так вони можуть собі вибрати той східній (католицький) обряд, що їм подобається. Папа Григорій XVI потвердив це рішення та звелів докладно зберігати його". Коли десь проживають католики мішаного обряду, от нашого, мелхітського, маронітського, так східній нез'єдинений може собі свобідно вибрати один із цих католицьких обрядів, як переходить до Католицької Церкви, бо не вільно йому без позволення Святішої Столиці навертатися до Католицької Церкви, покидаючи східній обряд і переходячи на латинський.

Ця сама Пропаганда видала другий декрет 15 липня 1876 про цю саму справу: "Слід дивитися, в якому обряді проживали, заки відступили, чи в якому були хрещені східні, що визнають західні єресі, от як протестантизм. Тут не слід звертати увагу на приналежність обрядову, коли вони були хрещені в іншім обряді через конечність. Оттому не належить до латинського обряду той еретик чи нез'єдинений, що перейшов на якусь західню секту, бо визнавання єресі чи схизми не дає йому ніякого права. Він надалі полишається в східнім обряді, до якого належав передтим. Коли ж він (східній еретик, що визнавав західні єресі, або нез'єдинений) навертається до католицької Церкви, так він може вибрати собі той східній обряд, який йому подобається. "Католики східнього обряду. . ., що відпали від правдивої віри, не можуть переходити навіть на інший східній обряд, як навертаються, але мають полишитися в своїм первіснім обряді".

Ніякий латинський священик не може **важно** прийняти східнього нез'єдиненого християнина на латинський обряд, коли він бажає навернутися до Католицької Церкви. Без виразного позволення Святішої Столиці прийняття до Католицької Церкви в **латинськім обряді** неважне і так навернений східній християнин надалі залишається в своїм східнім обряді. Це дуже важна справа, на яку слід звернути бачну увагу в Америці та Канаді. Бувають випадки, що латинські священики через непоінформованість приймають на латинський обряд чи то відпалих українців католиків то відпалих українців католиків чи їхні діти. Такі прийняття неважні, коли згаданий латинський священик не мав позволення на письмі від Святішої Столиці. Он Декрет Пропаганди з 1 червня 1885 року, який досіль становить правило для східніх нез'єдинених і еретиків, що навертаються до католицької Церкви в тих місцях, де нема католицького священика східнього обряду: "Чи Апостольський місіонар може силою своїх звичайних властей поєднати з католицькою Церквою **уроджених схизматиків,** що проживають в його області?" Пропаганда відповіла: "Так але такий східній має бути прийнятий до Католицької Церкви в **східнім обряді.** Хто так приймає його до Католицької Церкви цебто латинський місіонар, так він сам або через Апостольського Вікарія чи Делегата повинен повідомити (східнього) єпископа, до якого належатимуть новонавернені".



Папа Лев XIII видав Конституцію "Орієнталіюм дігнітас Екклезіярум" 30 листопада 1894, де каже: "Хоча б Східні прийняли латинський обряд за позволенням апостольським, так вони можуть свобідно за позволенням Святішої Столиці вертатися до свого первісного обряду".

Цей великий Папа велить Східнім наверненим на латинський обряд вертатися до свого східнього обряду, як тільки матимуть обслугу свого власного священика "Якщо якась громада нез'єднених чи родина або особа з конечности перейшла на латинський обряд при наверненні до Католицької Церкви, так вони полишаються тільки до часу в латинськім обряді. Вони можуть колинебудь вернуться до свого первісного обряду. Якщо ж обставини змушують їх приймати обслугу від латинських священиків, бо нема східніх, так вони мусять вернутися до свого східнього обряду, яктільки матимуть східнього священика".

Наші душпастирі повинні бути яслід обзнайомлені з цими зарядженнями Апостольської Столиці та інформувати про них латинських парохів, коли якийсь православний чи відпалий східній католик бажає навернутися до Католицької Церкви. Він має вертатися в східнім обряді. Прийняття до латинського обряду без попереднього позволення на письмі від Східньої Конґрегації є ненажне. Такий навернений християнин чи християнка, хоча б зложили визнання віри в латинського пароха, надалі належать до східнього обряду та до юрисдикції місцевого східнього душпастиря.

Це саме правило стосується до тих східніх некатоликів, що при нагоді подружжя приймають католицьку віру в латинськім обряді, бо їх подруга латинка. Так муж навернений на латинський обряд без позволення Східньої Конґрегації, як і всі його діти, хоча б були хрещені в латинськім обряді, є католиками східнього обряду та пробувають під юриздикцією місцевого пароха східнього обряду. Наші ревні душпастирі повинні відвідати таких навернених східніх християн і вияснити їм рішення Святішої Столиці.

Один з найліпших способів витривати в Божій ласці—це добра воля; тобто треба хотіти витривати. Бог не вимагає від нас, щоби ми відразу творили для Нього надзвичайні, великі діла, або щоб у кількох днях осягнули найвищий верх святости. Тільки одного жадає Господь Бог від нас, а саме, щоб ми мали добру, щиру волю поступати на дорозі праведности.

# 25-ліття Священства Впр. о. Ігумена В. Краєвського ЧНІ.

ДЕНЬ 15 серпня ц.р. залишився пам'яткою в житті Високопреподобного о. Ігумена Володимира Краєвського ЧНІ., пароха Нюарку, Ню Джерзі. В цім дні припало 25-ліття, цебто срібний ювілей його священства і зв'язаної з тим ревної і щирої служби Богові, Церкві і народові.

Отець Ігумен В. Краєвський знаний не тільки парафіянам міста Нюарку й околиці, але й багатьом нашим громадам у ЗДА і Канаді, де він провадив впродовж кількадесятьох років місіонарську працю після прибуття на американський континент.

Для відзначення його 25-ліття священства хай буде вільно мені представити читачам Голосу Спасителя працю Достойного Ювіляра впродовж минулого часу.

**Виховно-навчальна праця в гімназії Отців Редемпдористів**

Впр. о. В. Краєвського ЧНІ. після скінчення богословських студій у Бельгії, висвятив Преосв. Діонісій Няраді в українській католицькій церкві Св. Хреста в Празі, Чехословаччина, в дні 15 серпня 1929 р. Ставши священиком Чину Отців Редемптористів, посвячує себе найперше виховній праці. В 1930 р. повертається до Збоїськ коло Львова і займає становище префекта і заступника директора в гімназії Отців Редемптористів. Крім того вчить латинської мови, історії і природничих предметів. Одночасно знаходить час на уряджування місій і реколекцій для молоді. Підчас шкільних вакацій помагає отцям душпастирям у різних парафіях. Цій навчальній, такій важній праці присвятив понад 6 років, виховуючи нові кадри кандидатів до монашого стану.

**Душпастирювання в Канаді і перші місії**

1936 року дістав від своїх Настоятелів нове призначення—виїхати на душпастирську і місійну працю до Канади. Влітку 1936 р. прибуває о. В. Краєвський до Канади і найперше працює як душпастир в Йорктонськім дистрикті, а саме в місцевостях Моделфарм, Вішарт, Красне, Голар і т.д. Попри душпастирську працю провадить місії в провінціях: Саскачеван, Манітоба і Онтеріо.

**Велика місійна діяльність 1937-49**

Вже в 1937 р. виїздить також на місії до ЗДА, спершу як поміч-



ник широковідомого місіонаря, о. Григорія Шишковича ЧНІ., від якого набуває місіонарську практику. В скорому часі, сам вибивається на самостійного і доброго місіонаря і проповідника, і вже від 1940 р. сам розвиває широку місіонарську працю у філядельфійському й питсбурзькому екзархатах. Місіонарську працю розвинув ювілят особливо в рр. 1937 до 1948, тобто до часу коли став парохом міста Нюарку, Н. Дж. Як місіонар був о. В. Краєвський дуже активний. Давав місії й реколекції на переміну—то в Канаді, то в ЗДА. За час майже 13-літньої безперервної місійної праці о. В. Краєвський дав всіх місій і реколекцій: 68 в Канаді, а 217 в ЗДА. Це безперечно дуже гарний вклад у загальну місійну працю Чину Отців Редемптористів на американському континенті.

Коли тепер ми, українці католики маємо так гарно зорганізоване наше церковне життя, з розвиненим гарно власним католицьким шкільництвом, то до цього не малою мірою причинилися наші місіонарі, між якими почесне місце припадає і о. В. Краєвському.

**Ревне душпастирювання в Нюарку**

В 1948 р. згідно з волею Отців Настоятелів знову переходить о. В. Краєвський до душпастирської праці, перебираючи парафію Св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

**Велика акція спровадження скитальців і поміч для них**

Якраз в той час Український Католицький Комітет розгорнув був широку акцію спроваджування скитальців з Европи. В тій акції о. В. Краєвський взяв дуже активну участь. Завдяки його дуже енергійним заходам і закликам парафія в Нюарку виставила понад 800 ашурансів. Коли зачали прибувати нові іміґранти з Европи, тоді о. В. Краєвський уділяв багатьом із них моральну і матеріяльну допомогу в перших днях її нового поселення.

**Заходи для будови школи**

З прибуттям нових парафіян вже існуюча парафіяльна школа не могла помістити в своїх скромних кімнатах всієї дітвори. Тоді за почином о. В. Краєвського зроджується ідея збудувати нову школу. Під кінець 1949 р. зорганізувався комітет будови школи, який очолив о. В. Краєвський, як його голова. Комітет повів широку акцію збирання фондів на будову школи і завдяки прихильній поставі цілої парафії в скорому часі зібрано відповідні фонди, щоб можна розпочати будову школи.

**Зусильне збирання пожертв**

При тому треба підкреслити, що сам о. Ігумен зібрав дуже поважну суму грошей на будову, відвідуючи парафіян міста Нюарку і поблизьких міст, що належать до парафії Св. Івана Хрестителя. У висліді цієї акції, якої душею був о. В. Краєвський, збудовано в гарній частині Нюарку, і то в скорому часі, простору школу з гарним улаштуванням шкільних кімнат—на загальну вартість приблизно $300.000. Викінчену школу віддано до вжитку української дітвори у вересні 1953 р. Тепер в нашій школі коло 300 дітей. Крім обов'язкових предметів в англійській мові, в школі навчають української мови, історії та географії України.

**Успішна душпастирська діяльність**

Впр. о. В. Краєвський як душпастир належно дбає про духові потреби парафіян і в тій цілі уряджує що року місії чи реколекції, які провадять запрошені Отці Редемптористи з Канади. Сам о. В. Краєвський вдержує сталий контакт з парафіянами, дуже часто їх відвідує, а особливо займається ними в часі їх недуги, несучи їм слова потіхи і розради. Також пильну увагу присвячує розвиткові католицьких товариств в парафії. Бере участь у щомісячних сходинах цих товариств, і виголошує відповідні доповіді на релігійно-виховні теми.

Крім того о. В. Краєвський виконує ще інші почесні обов'язки; він є членом Єпископської Консисторії у Філядельфії та одним з директорів Вакаційної Оселі у Стретфорді.

З нагоди срібного ювілею священства хай Всевишній Господь наділить щедро Достойного Ювілята своїми великими ласками і дозволить Йому діждатися золотого ювілею в міцнім здоров'ю та з новими гарними осягами праці для добра нашої Церкви і народу.

Є. Цибик.

**МОЛИТВА**
**ДО ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ**

О Богородице, Любове
і золота моя надіє,
і сонце днів моїх чудове,
і джерело життя, Маріє!
Коли до Тебе в мислях лину,
то серцем в мить радіти мушу,
росою щастя в ту хвилину
в мою спливає душу.
Всім ласки з рук Твоїх пливуть:
благослови мій земний путь!

Хто під Твоїм покровом стане,
перетриває всі негоди;
безодні, вири, океани
перепливе без шкоди.
Кого приймеш Ти в оборону,
той з всіх нещасть повстане,
вінець терпіння мов корону
носити-ме на скрані.
Всім ласки з рук Твоїх пливуть:
благослови мій земний путь!

Як в поли просяться покоси,
щоб їх пов'язано в снопи,—
так днесь Тебе слуга Твій просить:
Своїм рабом мене зроби!
Прийми від мене замість жертви
те серце, що Твоє давно,
бо серед світа стане мертве,
затубиться воно.
Всім ласки з рук Твоїх пливуть:
благослови мій земний путь!

Тільки руїна стоїть отвором для кожного. Але неодне серце подібне до такої руїни й пустки так, що перш-ліпший має вступ до нього. Обгороди отже серце своє й постав напис. "Вступ заборонений", то може щось з тебе ще буде.

ШОСТИЙ РОЗДІЛ

# Початки Місіонарської Діяльности

о. Мих. Щудло ЧНІ.

**1. Сповнена мрія**

АЛЬФОНС Ліґорій мріяв довгі роки про місіонарську діяльність, що становила ідеал його молодечих мрій. Нераз він продумував про слова Святих Отців, що не вагаються звати священика "другим (земським) Христом". Гідність священства, що перевищує гідність королів, царів, ба й навіть небесних Анголів, стала для Альфонса джерелом надхнення, пориву до праці та самопосвяти для безсмертніх душ, що за них Христос, відвічний Первосвященик, не вагався пролляти кров і скласти життя. Отриманий у дні рукоположення скарб Христового священства не полишився бездільний в душі Альфонса.

Альфонс мріяв про місіонарську діяльність, відколи рішився стати Христовим священиком. Вже перед своїм рукоположенням від нав'язав стосунки зо Згромадженням Апостольських Місій, що теж звалося "Неаполітанською Пропаґандою". Це Згромадження мало вже сімдесять літ. Його завданням було висилати місіонарів до паганських країв, щоб там ширити світло Христової Євангелії. Проте за 70 років його існування ні один місіонар не виїхав на заграничну працю, бо в неаполітанськім королівстві відчувався брак місіонарів.

Альфонс звернувся до цього Згромадження, бо бажав зазнайомитися із місіями, до яких рвалося його палке серце. Крім цього знав він, що в Згромадженні є багато ревних і святих місіонарів, від яких легко було багато навчитися та засягнути потрібні вказівки про духовне життя. Були й там деякі Отці, що помагали Альфонсові перемогти всі труднощі, що він стрічав на дорозі до священства. Все те спонукало його вписатися до цього Згромадження ще перед своїм рукоположенням. 13 листопада 1724 року Альфонс зачав свій новіціят у Згромадженні Апостольських Місій.

Водночас Альфонс старався стати членом священичого товариства "Білих Отців", щоб навчитися від них методи праці над найбільше опущеними душами. Білі Отці займалися в'язнями, що звичайно бувають усюди занедбані і погорджені. Тут Альфонс розвинув свою ревність, відвідуючи та потішаючи тих обездолених людей, що в в'язниці карялися за свої проступки та злочини.

Справжня місіонарська карієра почалася для Альфонса аж по його рукоположенні. П'ять невпинних літ Альфонс присвятив уповні місіонарській діяльності, проповідуючи в Неаполі чи в околиці столиці. Праця для душ було немало в тих часах, хоч не бракувало священиків у неаполітанськім королівстві. Неаполь, столиця королівства, мав тоді 500,000 населення разом із передмістями. На цім просторі було крім катедри 35 парафій,

які обслуговували 900 священиків. Крім цього ще 500 священиків працювали в неаполітанській діецезії. Отож сама тільки неаполітанська діецезія начисляла 1,400 священиків.

Крім цього були ще й численні, так мужеські, як жіночі монастирі в Неаполі: 100 мужеських і 42 жіночих. В Неаполі та в околиці було ще більше ніж двісті побожних товариств, що мали свої каплиці. Отож молодий, запалений місіонарською ревністю, неопресвитер Альфонс мав де розвивати свою діяльність. Побожний нарід, що визначався простодушністю в справах віри, радо слухав проповіді Альфонса, з яких віяв Божий дух, що зворушував людські серця. Слід зазначити, що неаполітанський нарід був назагал побожний.

Нажаль ця народня побожність і релігійність мала деякі слабі сторінки, на які церковна влада звернула увагу. Синод із 1726 року виразно нап'ятнував богохульство, що поширилося поміж простолюддям. Цей сам синод гостро нап'ятнував забобонність, чарівництво та ворожбитство, що послаблювали християнську віру народу, як теж і зганив зіпсуття, що стало ширитися в столиці королівства. Крім згаданих прогріхів релігійна байдужність теж почала ширитися поміж народом. Дехто навіть поважувався занедбувати великодню сповідь і Святе Причастя. Церковна влада наказала парохам публично по церквах оголошувати імена тих, що не відбули великодної сповіді. Якщо ж вони не поправляться та не виповнять великоднього обов'язку до Вознесення, то їх імена треба виставити на дверях церков, щоб усі знали, що вони вперті. Всетаки церковні погрози не помагали. Треба було змушувати грішників викляттями з Церкви. В часах початкової місіонерської діяльности Альфонса в Неаполі було 16 казусів-прогріхів покараних викляттям (екскомунікою).

### 2. Борець за Христа та Його Євангелію

Помітний занепад віри та моралі в значній частині населення неаполітанського королівства розпалив ревність молодого місіонаря. Альфонс почав боротбу на життя та смерть із пеклом і тими, що, забувши свої хресні обітниці служити Христові, далися звести духові світа та проживали в недбалості й занедбанні своїх християньких обов'язків.

Боже слово надхнене засадами Святої Євангелії стало зброєю в руках Альфонса. Проповідаючи здорову науку католицької Церкви, Альфонс руководився вказівками синоду з 1726 року: "Проповідники повинні уникати плиткі оповідання. Не слід голосити в проповідях непевних прикладів і чуд".

Альфонсова ревність не потребувала згаданих вказівок, бо він у проповідництві не йшов за тодішньою модою деяких провідників, що за всяку ціну намагалися подобатися слухачам, щоб з'єднати собі їхню симпатію та похвали. Альфонс проповідав Христа та Його засади, що ідуть у розріз із засадами світа. Він не силкувався подобатися слухачам, примикаючи очі на їхні блуди та гріхи. Його проповіді були навіяні духом Божим за прикладом Св. Павла, що кликав: "Хіба я стараюся догоджати людям? Якщо б я ще догоджував людям, я не був би слугою Христовим!" (Гал. 1, 10).



Саме ця неустрашима безкомпромісовість молодого проповідника поривала слухачів. Вони відчували, що Альфонс не голосить "себе самого", не намагається підхліблювати слухачам, щоб з'єднати собі людську похвалу, але голосить Христа та неразводнені засади Святої Євангелії. Нарід відчував, що Святий Дух говорить його устами, тому й Альфонсові проповіді робили велике враження навіть на лихих християн.

### 3. Нова метода проповідування

В тих давніх часах не бракувало проповідників, що любувалися в "ораторстві". Вони любили пописуватися високопарними висловами, блискучою мовою, вмілою реторикою та заплутаним стилем, бо думали, що така метода викличе в слухачах подив для їх здібностей і з'єднає їм славу "великих проповідників". Альфонс рішуче виступив проти цього проповідництва, що намагалося прославляти проповідників замість завчати нарід засад Христової Євангелії. В очах Альфонса подібні проповідники були ворогами Христа. Не лякався він навіть публично осудити їх як шкідників Божого слова, бо воно не могло дістатися до людських сердець і зворушити їх тому, що згадані проповідники заплутували його в такий тяжкий стиль, що звичайному слухачеві тяжко було слідувати хід думок проповідника.

Альфонс знав із досвіду та навчання Святих Отців, що Боже слово найлегше пробивається до душ у простій формі, в якій Апостоли зложили Святу Євангелію. Отож він вибрав для себе **популярну** методу проповідування, бо хотів, щоб навіть найбільше неосвічений слухач міг без трудности розуміти його. Це був своєрідний "революційний" метод на ті часи, коли високий стиль, покручені вислови, замотані сентенції були в моді поміж проповідниками. Альфонс не дбав про осуд зісвітоватілих проповідників. Христос став живчиком його духовного життя. Альфонс вірив і не крився зо своїм переконанням, що Боже слово треба голосити в простій формі так, щоб усі слухачі, вчені та невчені, могли легко розуміти його, інакше проповідь не принесе користі, бо не ввійде до серця слухача.

Альфонс здавав собі справу, що навіть поміж шляхтою мало було таких, що якслід визнавалися на філософії та богословії, щоб могти легко слідувати високопарного проповідника. Що більш? Знав він, що "вчені та штудерно уложені проповіді-виклади" годні викликати в учених слухачах подив для проповідника, але не в силі приневолити їх зненавидіти гріх і полюбити Бога, бо подібні проповідники не намагалися проповідати Христа, а себе самих. Очевидно, що їх проповідям бракувало Божого благословення, а без нього проповідник це "дзвінка мідь і гудячий бубон" (I Кор. 13, 1). Отож Альфонс проповідав простим стилем. Його виклади були ясні та переконливі, бо єдиною прикрасою їх була гаряча любов до Бога та нестримне бажання вирвати душі з гріха і провадити їх до спасіння.

Здавалося б, що подібна метода була б мала відвернути від Альфонса слухачів, що були привикли до іншого рода "проповідування". Навпаки! Популярний стиль став саме тайною його надзвичайних успіхів. Нарід втомлений тяжким, покрученим

стилем давніх проповідників став горнутися до Альфонса, з приємністю слухав його проповіді та радо приймав його навчання. Хоч молодий проповідник намагався притягнути до себе бідних і опущених, всетаки його метод почав стягати водночас і вищу верству громадянства: лікарів, адвокатів, урядовців, письменників і багатих купців. Своєю новою методою Альфонс здобував серця всіх слухачів без різниці на їхні соціяльні класи.

В чому ж треба шукати тайни його успіхів? Он відповідь. Раз Альфонс сходив із проповідальниці та подибав Дон Миколу Капассо, славного письменника сатирика. "О, дон Миколаю", промовив, жартуючи, Альфонс, "я бачу вас завжди на моїх проповідях. Чи часом не приготовляєте для мене якоїсь сатири?" Дон Микола усміхнувся та відказав: "Зовсім ні. Радо слухаю тебе, бо ти, відкинувши квітки і заплутані сентенції, проповідуєш розп'ятого Христа!"

Своїм популярним і для всіх класів доступним проповідуванням Альфонс потрапив зворушити серце навіть власного батька, що всетаки ще пам'ятав його невгнутість на батьківські благання, коли дон Йосип заклинав його синівською любов'ю не покидати його дому та не ставати священиком. Одна вислухана припадково проповідь сина потрапила привернути Альфонсові батьківську любов і подив. Альфонс проповідував місію в церкві Святого Духа в Неаполі, попри яку случайно проходив Дон Йосип. Зобачивши масу народу, що заповняла церкву, дон Йосип цікавости поступив до неї, щоб побачити, який це проповідник потрапив стягнути таку силу людей. На превелике здивування зобачив свого власного сина. Нарід захоплено слухав навіяну Божим духом проповідь Альфонса. Простенькі слова Альфонса ввійшли теж до серця дон Йосипа, проганяючи з нього обурення на сина. По проповіді дон Йосип удався до Альфонса, обняв його та промовив: "Мій сину, який я вдячний тобі! Ти допоміг мені пізнати Бога. Я благословляю та дякую тобі за те, що ти вибрав такий святий і Богові милий стан життя."

Була й ще друга причина успіхів Альфонса. Він розумів нарід, входив у його душу, перенимав його духовними та матеріяльними потребами і співчував йому. Він знав, що моральне зіпсуття в великій мірі було спричинене соціяльним положенням, в якому проживали його численні слухачі. Крайньо вбогі помешкання, невідповідні заробітки та матеріяльна скрута неодного вели на злу дорогу. Згадує про це о. Януарій Сарнеллі, товариш Альфонса: "Цей природно добрий і слухняний нарід допускається вибриків, бо виставлений на лихі нагоди. За те він горнеться й до добра, якщо належно представлене воно". До слів і проповідей Альфонс додавав приклад і помагав бідним де тільки міг. Така поведінка скріпляла в людях довір'я до нього та ще більше з'єднювала йому симпатію слухачів.

В першім році священства Альфонс відбув три місійні кампанії в товаристві Отців Апостольських Місій. Тут мав він нагоду багато дечого навчитися від таких славних місіонарів, як Франциск де Роза, Пилип Авета, Юлій Торні та Франциск Караффа. Зразу Альфонс не міг уповні розвинути свою ревність, бо не мав права сповідати на місіях. Але при кінці 1727 року відбув загальний



іспит з теоретичного та практичного богослов'я перед дієцезальними екзамінаторами та дістав право слухати сповіді в цілій неапільській архидієцезії.

Було теж немало праці для Альфонса в 1728 році, бо це був ювілейний рік для цілої Італії. Альфонс віддався всім серцем святим місіям, якими привертав душі до Бога, реформуючи їхне грішне чи оспале життя.

**4. Приятель простолюддя**

У вільному від місій часі Альфонс голосив Боже слово в численних церквах Неаполю. Мав багато праці в Неаполі, бо парохи, знаючи його гарячу любов до Пресвятих Тайн, часто запрошували його до своїх парафій голосити "Сорокогодинниці" в честь Пресвятої Евхаристії. Альфонс радо приймав подібні запрошення, бо вони давали йому знамениту нагоду защеплювати в народі почитання й любов до Пресвятих Тайн.

Хоч сам походив зо шляхетської родини, всетаки від самого початку Альфонс виявляв своє замилування до вбогих і опущених, бо в них добачував найбідніші члени Містичного Христового Тіла, що найбільше потребували помочі та потіхи. Це наближення до простолюддя ще більше скріпило його вплив на народні маси. Альфонс вірив, що моральне відродження народу має прийди із реформи простолюддя, бо воно становить переважну частину громадянства. Отець Таннoя, перший біограф Альфонса, пише про нього: "Він любувався в пробуванні поміж викидами громадянства такзваними **лядздзаронами** й іншими найнищими класами".

Ці лядздзарони були великою проблемою тодішнього Неаполю. Були це бездомні, бідні, бездільні люди, що нічого не мали і нічого не робили хіба лінюхували та крутилися по місті, проживаючи шматком хліба, що діставали як милостиню по монастирях. Тисячі таких лядздзаронів-вуличників вешталися по місті, обкрадаючи туристів чи населення. Бездільне, безцільне життя вело ці маси до розгнуздання й всяких проступків. Альфонс потрапив добачити шляхетність у душі цих викидків громадянства та рішив рятувати їх із морального занепаду. Альфонс почав від катехизації. Треба було багато такту, терпеливости та організаційного хисту, щоб притягнути ці рознуздані маси до себе. Альфонс потребував співпрацівників, щоб могти обслужити потреби бідних лядздзаронів і інші кляси бідної верстви народу, що проживав у Неаполі. Приклад і ревність Альфонса з'єднала йому декількох молодих священиків, що готові були помагати йому. Альфонс поділив своїх слухачів на різні групи. Кожна група мала питомі собі потреби. Альфонс і його товариші не забували про ці потреби, як займалися релігійною формацією даної групи. Головне зусилля було звернене на релігійний вишкіл групи. Відбувався він через катехизацію, читання, родинні дискусії та релігійні пісні. Проповідники груп вияснювали членам значення вервиці, Службу Божу, заохочували часто приступати до Святих Тайн, викладали важність сумлінного виконання щоденних станових обов'язків. Члени ставали правдивими християнами, не відчуваючи тягару християнського життя. Згодом Альфонс потвердив

**братства** для кожної групи. Братство дбало про духовні та дочасні потреби хворих Братчиків. Отак повстали славні вечірні каплиці, де вечорами сходилися Братчики на молитву та духовні вправи. Ці каплиці сильно вплинули на реформу життя наших класів населення та стали радістю неаполітанського архиепископа, каже отець Таннoя. Кожне братство мало свого світського проповідника та одного священика дорадника.

Всі проповіді та інструкції змагали до того, щоб підготовити слухачів відбути добру сповідь, прийняти гідне Св. Причастя та почати нове християнське життя. Альфонс любив особисто приготовляти слухачів до доброї сповіді, бо вірив, що добре відбута сповідь може стати початком доброго життя та витривалости в службі Богові аж до смерті. Нажаль у тих часах люди уникали тайну сповіді, бо сповідники назагал були **ригористами.** Надмірна строгість у сповідальниці це вплив янсенізму. Немало людей лякалися сповіді, бо сповідники були строгі, суворі та немилосердні. Альфонс і тут провів спасенну реформу. Сповідь в його очах була тайною милосердя та прощення, а не строгого картання бідних каянників. Альфонс визначався терпеливістю та приступністю. Він вислухував кожного, подавав поради, розсліджував причину лиха та піддавав спасенні засоби проти поновних упадків у гріх. При тім він рішуче вимагав, щоб каянник уживав тих засобів, що могли уздоровити його душу. Таннoя каже про Альфонса: "Він не забував у сповідальниці, що сповідник не тільки суддя, але й заразом **Батько.** Знав він, що не трудно воно сказати каянникові: "Іди собі геть. Не можу розгрішити тебе", не думаючи про те, що ця душа куплена дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа. Сам Альфонс говорив: "Трудно грішникові рішитися покинути гріх, якщо сповідник не поступає з ним з любов'ю".

Любов, второпність і ласкавість запевняли йому перемогу навіть над найбільшими грішниками. Іван Олівієрі, юнак потружений у гріхах, висповідався перед Альфонсом, закінчуючи свою сповідь цими словами. "Більше нічого не маю". Альфонс відповів із докором: "Не маєш нічого більше? Треба б тобі ще хіба турбана, щоб бути турком. Ти хотів би ще більше грішити? Що ж злого вчинив тобі Ісус Христос?" Ласкавий тон докору зворушив серце юнака. Він покинув гріх і став ревним християнином. Альфонс мав сотки подібних випадків. Душі масово горнулися до нього, бо знаходили в нім батька для всіх потреб.

### 5. В китайській колегії

Хоч Альфонс належав до Згромадження Апостольських Місій, всетаки на домагання батька проживав у рідній домі. Проте в домі батьків він не знаходив того скупчення, до якого рвалося його серце. В 1729 р. покинув батьківський дім і перейшов на стало до колегії китайської. Заложив її отець Матвій Ріпа, щоб виховувати апостолів для Китаю. Альфонс мріяв про заграничні місії поміж поганами, тому ця колегія притягала його до себе.

Альфонс якслід використав свій побут у колегії. Отець Фатігаті, настоятель колегії, каже про Альфонса: "Можу запевнити вас, що Альфонс в часі свого пробування з нами не стратив ні



хвилини часу. Він проповідав, сповідав, молився або студіював".

В 1730 році вирушив із іншими місіонарями голосити Боже слово, проходячи селами та містечками. Як Альфонс входив до містечка Марано, щоб почати місію, один із приявних, дивлячись на його вбогу одіж, закликав жартом: "Який бідний місіонар! Якщо його проповіді подібні до його одежі, то нічого доброго нам сподіватися від нього". Проте він скоро побачив свою помилку. Простота викладу, невтомна ревність, сила та надприродний дух, з якими Альфонс виголошував свої проповіді, переконали Маранського мешканця, що молодий, вбого зібраний місіонар це великий Божий слуга та славний проповідник.

### 6. Внутрішнє життя

Працюючи для спасіння душ, Альфонс не занедбував свого духовного поступу та праці над собою. Він дальше працював над своїм інтеленкуальним і моральним поступом, знаходячи завжди час на духовні вправи та студії. Клир Неаполю любувався в наукових дискусіях. Альфонс радо брав у них участь. Любив він особливіше академію дон Кира де Алтеріїс, що повстала в 1723 р. Її програма була дуже обширна: Св. Письмо, догматика, єресі, Собори, канони, дисципліна, церковна історія, тощо. Члени Академії викладали та передискутовували ці теми на своїх сходинах. До студій заохочував його приклад його товаришів із Китайської Колегії. Альфонс був переконаний, що священик-місіонар, провідник душ має добре знати моральне богослов'я, бо йнакше може сам попасти в блуд і запровадити багато душ на манівці.

Вишколюючи ум, Альфонс не занедбав свого серця, проводячи на молитві та розважаннях вільні від апостольської праці години. Розчитувався в творах Святих Отців, багато часу присвячував розважанню вічних правд, молився, постив, бичувався, намагався удосконалювати свій поривчий характер. Щоденно проводив дві години на розважанні. Не спішився при відправлюванні Божественної Літургії. Не жалував часу, щоб приготовитися до неї. По відправленні робив довге благодарення, вважаючи його найкращим часом дня та найдогіднішою порою, щоб отримати всі потрібні йому ласки від Божественного Спасителя. Мав він зазначений час на духовне читання, що його звав "практичною Євангелією, конечною для духовного поступу". Кожного дня відбував посіщення Пресвятих Тайн. Дуже часто декілька разів на день відвідував Ісуса в Пресвятих Тайнах. Ці відвідини нераз тривали доволі довго. Були це щирі розмови Альфонса із Евхаристійним Господом.

Щомісяця Альфонс із декількома товаришами виходив поза місто, щоб відбути кількадневні реколекції. В часі реколекцій панувала вдомі мовчанка. Всі проводили час реколекцій на розважанні, духовнім читанні та побожних розмовах. В часі їжі кожен робив маленьке умертвлення на честь Дитяти Ісуса, полишаючи частину своєї їжі для вбогих.

Альфонс змагав до досконалости всіма силами, тому всі умертвлення, пости на честь Преч. Діви в суботу, бичування, гіркі зела

не видавалися йому за трудними, щоб здобути святість і досконалість і так статися відповідним знаряддям у руках Божого Провидіння для спасіння душ.

Альфонс проходив період духовної формації. Господь не пощадив йому внутрішніх досвідів, духовної посухи і особливо скрупулів, щоб очистити його душу та підготовити до дальшого поступу на дорозі досконалости. В хвилинах душевної темряви, що залягала його душу, Альфонс удавався до Ісуса в Пресвятих Тайнах, заявляючи Йому, що волів радше умерти ніж зневажити Бога навіть легким гріхом або стратити надію на Боже милосердя. В часі пригноблення шукав теж потіхи в Преч. Діви, що її любив немов рідну матір. Часто удавався до свого духовного провідника за порадами. Це все допомогло йому позбутися скрупулів і успокоїти свого духа.

# Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

**Еспанія**

ВВЕЧЕРІ о 8.30 21-V поспішним потягом я вибрався до Мадриту, столиці Еспанії. Цей поспішний потяг між Мадритом і Лісбоною завжди переповнений, бо курсує тільки раз на два дні. Американські потяги, що мають тільки одну клясу, видаються куди вигідніші, чистіші та приємніші ніж цей поспішний потяг між Мадритом і Лісбоною. Крім цього в цих потягах нема ніде води, щоб погасити спрагу, хоч у літній порі спрага сильно відчувається.

Еспанія має гарні краєвиди. Земля всюди управлена та засіяна. Вранці потяг наближався до Мадриту. Ми стрічали селян, що босоніж часом із ослами, ішли в поле на роботу.

**Мадрид**

Мадрид, столиця славних еспанських володарів, Короля V, Филипа II-го та інших це величне місто, повне артистичних будівель.

В Мадриді помітний великий автомобільний рух, хоч рідко можна тут зобачити американські автомобілі. Майже всі таксівки можна б назвати старомодерними "тарадайками". Вони подібні до американських фордів із 1928 року.

Оттакою старенькою таксівкою я удався до Отців Редемптористів, що в Мадриді мають свій провінціональний дім. Впр. о. Ректор і інші Отці сердешно привітали путника.



**Ескоріял**

По обіді 22-V поїхав відвідати королівську палату "Ескоріял". Пилип II в 16-ім ст. почав будувати її. Його наслідники викінчили ту величню будівлю, що славна на весь світ.

В величній палаті повно артистичних малюнків, що представляють еспанські національні звичаї або події з історії Еспанії. В великій залі Пилипа II-го на стінах представлений бій еспанців із маврами.

В цій самій залі є ліжко, на якім помер Пилип II. Проживав він у старості у малій кімнатці, що дверми була відділена від церкви, в якій вислухував Службу Божу. Божественна Літургія була його розрадою в часі довгої недуги.

В підваллях палати є гробівці еспанських королів і королевих. Всі гробівці з дорогого мармуру. Стіни каплиць теж виложені мармуром і прикрашені золотими різьбами.

Є тут гарний саркофаг дон Хуана, що розгромив турецьку фльоту під Лепантом і раз назавжди зламав турецьку потугу на морю. На саркофазі гарна статуя Дон Хуана. Герой Лепанта зодягнений у панцир. У руці тримає витвінений меч.

В Ескоріялі є теж величня церква прикрашена велитенськими малюнками на стелі та стінах. Дев'ятнадцять сходів ведуть до святилища, що прикрашене численними малюнками. В святилищі є величезний золотий кивот, в якім переховуються Святі Тайни. В церкві по боках є дві золотом прикрашені проповідальниці і чотири колюмни об'єму 66 метрів.

Монахи Августинці радять церквою, бо тут мають свій величезний монастир. Всіх монахів є тут 150. Вони провадять семінарію Августинського Чина, колегію для світських і університет цивільного та канонічного права.

Цілий Ескоріял прикрашений золотом і еспанською штукою. Це вимовний свідок славної еспанської минувшини і гордість еспанців.

В Ескоріялі є тех старинна бібліотека з книгами розложеними за шклом. Старовинні книги поприкрашувані артистичними малюнками. "Хрещення Дітей" це найстарша книга в бібліотеці. Є тут теж манускрипти Св. Тереси з Авіля та її каламар. Книжки писані рукою перед винаходом друку. Проте виглядають немов були б друковані. В Ескоріялі я подибав багато американських туристів, що захоплювалися еспанською старовиною.

23-V я відправив Божественну Літургію в церкві Отців Редемптористів у Мадриді. Пр. о. Вільгельм Дорадо, користуючись моєю книжечкою "Ukrainian Catholics" вияснив людям значення нашої Літургії, згадав про страждання нашої Церкви під большевиками та заохотив приявних молитися за наших переслідуваних братів і сестер. Величезна церква Матері Божої Неустанної Помочі була набита народом.

Хор нашої студентської громади "Обнова" в Мадриді співав деякі винятки нашої Літургії, як я відправляв її.

По сніданні я удався в супроводі трьох студентів з "Обнови" до "Ель Прадо", найбільшого музею малюнків у світі. Цей музей не має нічого тільки колекції артистичних малюнків; це здебільша архитвори еспанських малярів.

"Ель Прадо" має три поверхи. На кожнім є галерії образів славних еспанських артистів: Ель Ґреко, Веляскез, Мурільо і Ґоя. Ґоя це еспанський футурист із 18 і 19-го століття. В музею подибуються теж архитвори Рубенса та декількох італійських малярів.

Студенти "Обнови" запросили мене до себе на обід. В їх гуртожитку я провів 2 години. Студенти дуже цікавляться життям українців в Америці.

Студентська громада "Обнова" проживає своїм українським життям у столиці Еспанії. Помагає їм еспанська католицька Акція й уряд. Еспанці дуже прихильно ставляться до українських студентів. Проте число учнів постійно зменшується, бо по закінченні студій майже кожний із них намагається виїхати за море із Еспанії.

Багато студентів поженилися з еспанками. "Еспанки—як твердили вони—мають крім фізичної краси багато інших цінних жіночих предмет: пошана та послух для мужа, любов до численної родини та замилування в хатній роботі, чемність і покірливість.

Назагал вони не цікавляться політикою та не мішаються до публичного життя. Це вияснюється тим, що загал дівчат в Еспанії не має змоги побирати вищих студій.

**Боротьба биків**

Вечером пішов я на боротьбу биків. О 6-ій годині пополудні почалася боротьба у величезнім амфітеатрі в Мадриді. Еспанці любуються в боротьбі биків. Це їх національна забава. Кожної неділі відбуваються подібні змагання. В надзвичайні свята еспанці організують спеціяльні ігрища, де матадори пописуються своєю вмілістю та зручністю.

Кожне місто маю амфітеатр і арену, де відбуваються ігрища з биками. Більші амфітеатри належать до уряду. Проте бувають теж і приватні. Ці амфітеатри з ігрищами запевняють урядові великий дохід, бо еспанці масово учащають до них.

Амфітеатр у Мадриді вміщає 22,000 людей. Всі місця були зайняті. Принаймні дві третини глядачів це були мущини.

Роля матадора цебто того, що змагається з биками, доволі небезпечна, бо поранення чи потовчення бувають часті. Он десь у половині травня один матадор помер у шпиталі від поранення биком. Заплата матадора за одну гру виносить 100,000 еспанських пезетів, що рівнялося б $2,631.00 в Америці.

**Хід ігрищ**

Змагання з биками почалося точно о 6-ій годині пополудні. Загриміли труби і виїхали на конях помічники матадорів, супроводжаючи по арені змагунів. Матадори мали спеціяльні капелюхи, та золочене тісне вбрання, щоб бик не міг легко зачепитися до нього.

Згодом їздці забираються з арени, на якій полишаються п'ять матадорів-змагунів із червоними плахтами та гострими шпадами. Підноситься брама підземелля і на арену вбігає бик. Зразу розглядається по арені, не знаючи, що робити. Тоді матадор наближається до бика та манить його до себе червоною плахтою. Як бик ударяє, матадор наставляє червону плахту. Бик ударяє в плахту та в розгоні минає матадора. Тоді матадор знову манить до себе бика. І знову бик вдаряє в пахту. Згодом приступає другий, третій, четвертій і п'ятий матадор. Кожен мучить бика червоною плахтою.



По десятьох мінутах видно в бикові помітне змучення. Тоді виїзджає помічник матадорів на коні. Боки коня покриті грубою корковою плахтою, бо роз'ярений бик немилосердно коле коня рогами. Їздець-матадор зодягнений у своєрідний панцир і обутий у залізні чоботи.

Матадор-їздець наближається до бика. Бик ударяє коня рогами. Матадор встромлює довгу піку в жию бикові та намагається відопхнути його від себе. Це вдалося йому і він відїхав із арени. Кров струєю потекла зо зараненої шиї бика.

Інші матадори прискакують до зараненого бика та встромлюють йому чотири прикрашені стріли. Вістря стріл мають зачіпки. Ввійшовши в шкуру бика, стріли держаться, хоч як бик вганяє по арені, змагаючись із матадорами.

**1. Я вичитала в Голосі Спасителя, що вивід жінки по народженні дитини має відбутися в церкві. Я раз відбула його без причини вдома, як моя дитина в небезпеці смерти тут прийняла хрещення.. Чи цей вивід важний?**

Цей удома відбутий вивід важний і нема потреби його повторяти в церкві. Церковне право подає загальну норму, що вивід слід відбувати в церкві, припускаючи, що дитина охрещена в церкві.

**2. Чому в часі Божественної Літургії священики згадують "всіх вас православних християн"? Хто ці православні християни: ми католики чи незалежні автокефали?**

Слово православний покривається значенням із католиком. Православний християнин це той, що приймає рішення сімох перших Соборів вселенської Церкви. Католик таксамо приймає їх. Отож обидва слова добрі, хоч перед поділом вселенської Церкви (1054 р.) на заході більше вживали слово "католик", а на сході слово "православний". Проте так латинники, як і православні греки ще й досіль по своїх літургійних книгах уживають обидвох висловів: католик і православний.

Після поділу Церкви на католицьку та православну, наші нез'єднені браття стали вживати слова "православний", щоб відрізнити себе від католиків-латинників.

Було б неправильно обминати це слово "православний" тільки тому, що його вживають наші нез'єднені браття. Це слово є в наших старинних літургійних книгах, тому ми його вживаємо в часі відправ.

**3. Я бачив, що в одній церкві люди приймали Св. Причастя стоячи. Чи це правильне?**

На сході був і ще й досіль є звичай, що вірні приймають Св. Причастя стоячи. Проте бувають випадки, що навіть поміж православними дехто приймає Св. Причастя навколішках. В часі подорожі Редактор був на православній Літургії в Царгороді. Там одна жінка прийняла Св. Причастя навколішках. Він спитався священика, чи це дозволене. Священик сказав, що Схід. Церква не є така невгнута, щоб накладати обов'язок приймати настоячи Св. Причастя. Люди можуть приймати його так, як їм диктує їхня побожність.

Можна приймати Святе Причастя так навколішках, як і настоячки, хоч у нас є звичай приймати його навколішках.

**4. Я був у шпиталі і там висповідався в латинського священика. Я добре не розумію по-англійськи. Латинський священик запевнив мене, що я настільки розумію по-англійськи, щоб висповідатися, що й я вчинив. Чи моя сповідь була важна?**

Якщо ви вчинили цю сповідь так, як могли, то сповідь була важна і добра. Бог не вимагає від нас чогось неможливого. Якщо ж пригадаєте собі, що забули чи не знали, як виявити якийсь тяжкий гріх, то треба при найближчій сповіді виявити його священикові, заявляючи, що забули чи не знали, як висловити цей гріх у англійській мові.

# ВЕЛИЧАВИЙ

## Евхаристійний, Марійський

# КОНГРЕС СХІДНИХ ОБРЯДІВ

## в Філядельфії, Па., ЗДА

**В П'ЯТНИЦЮ — 22 ЖОВТНЯ, 1954**

**В СУБОТУ — 23 ЖОВТНЯ 1954**

**В НЕДІЛЮ — 24 ЖОВТНЯ, 1954**

**Щоб подякувати Ісусові за добродійства і ласки, а Преч. Діві Марії за материнську опіку над нашим народом та випросити нашим братам якнайскорійше освободження з большевицького ярма.**

Візьмуть участь: Кардинали, Архиепископи, Єпископи та численне духовенство й вірні ріжних католицьких обрядів.



При 9-ох осібних престолах будуть **разом** відправляти (концелебрувати) Службу Божу в ріжних католицьких обрядах: українці, мелхіти, словаки, русини, мадяри, ромуни, москалі, халдейці, латиняни, мароніти і вірмени.

Це перший того роду Конгрес.

## Програма

**П'ЯТНИЦЯ: 22 ЖОВТНЯ, 1954:**

6 год. попол.: Молебен до Ісуса Христа в Катедрі Матері Божої Непорочно-Зачатої.
8 год. вечером: Архиєрейська Служба Божа в Катеді св. Петра й Павла.

**СУБОТА: 23 ЖОВТНЯ, 1954:**

5-6 год. рано: Сповіді в Катедрі Матері Божої Непор. Зач.
8 год. рано: Архиєрейська Служба Божа для молоді в Катедрі св. Петра й Павла.
10 год. рано: Спів-відправлення (концелебрація) Служб Божих в дев'ять ріжних обрядах **разом.**
3 год. попол.: Процесія до Катедри Св. Петра і Павла.
4. год. попол.: Торжественний архиєрейський Молебен до Матері Божої.
6-8 год. вечером: Читані Служби Божі в ріжних обрядах; сповіді, св. Причастя. Вистава в Конвеншон Гал.
8 год. вечером: Концерт в Конвеншон Гал.

**НЕДІЛЯ, 24 ЖОВТНЯ, 1954:**

12 год. о півночі: Понтифікальна Служба Божа в Катедрі Матері Божої Непорочно-Зачатої.
2-6 год. рано: Адорація Найсвятіших Тайн, Читані Служби Божі, Сповіді і св. Причастя.
10 год. рано: Концелебрація Архиєрейської Співаної Служби Божої в Конвеншон Гал.
2-6 год. попол.: Вистава в Конвеншон Гал.
6 год. вечором: Молебен до Матері Божої.

**Приїздіть громадно з Канади та Зл. Держав на цей Конґрес!**

# СМІХОВИНКИ

Маленька дівчина була в церкві, як молода пара брала шлюб. При кінці відправи дівчина закликала до матері: "Мамо, молода змінила свою гадку!"

Мати: Чому?

Дівчинка: Вона ввійшла до церкви з одним мущиною, а вийшла з другим.

---

Злосний чоловік при голенні: Що сталося моїй бритві? Вона зовсім не хоче голити!

Жінка: Не говори дурниць! Твоя борода не може бути твердша ніж диван!

---

—Як інтерес?

—Погано! Щодня доплачую.

—Гм... Чи не краще продати крамницю?

—Продати? А з чого буду жити?

---

На науці релігії питає священик: —Чому Адама і Еву викинули з раю?

—Певно не платити податку.

---

—Ви не вживаєте ніяких дезинфекційних засобів після голення?

—Це зайве! Я голю настільки близько біля шкіри, що кожну бацилю розтинаю надвоє!

---

Є люди аж такі мудрі, що їх нідочого не можна ужити.

---

Коли хочемо промовити комусь до серця, то забудьмо про його розум.

---

Є три роди брехні: брехня звичайна, слово чести і статистика.

---

Двоє шкотів зустрічається на пошті. —Приятелю, що ти тут робиш? Від правляєш листа?

—Ні, наповнюю моє вічне перо.

---

До американської зони Німеччини втікло два большевицькі командіри.

—Що хочете з нами робіть, тільки не відсилайте нас назад до Сталіна.

—О'кей!—кажуть американські вояки,—посадимо вас у тюрму й будете почуватися як у себе вдома.


# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1954


# CHRIST THE KING

IN PROMULGATING the Feast of Christ the King, Pope Pius XI declared:

The rebellion of individuals and of nations against the authority of Christ has produced deplorable effects—the seeds of discord sown far and wide; those bitter enmities and rivalries between nations, which hinder so much the cause of peace; that insatiable greed which is so often hidden under a pretense of public spirit and patriotism and gives rise to so many private quarrels; a blind and immoderate selfishness, making men seek nothing but their own comfort and advantage, and measure everything by these; no peace in the home, because men have forgotten or neglected their duty; the unity and stability of the family undermined—society, in a word, shaken to its foundations and on the road to ruin.

What the Holy Father wrote twenty-five years ago is true in a far greater sense today, not only in the whole world, but also in our country.

The religious life in our country was a hundred per cent better in 1925 than it is today, when we take country as a whole. There were then very few offensive motion pictures, filthy magazines, and far less juvenile crime. The divorce rate was much lower, and people had a greater sense of decency in every respect.

Christ reigns not merely when all the people theoretically accept His doctrine, but when they observe His moral law. Faith must demonstrate itself by religious and spiritual practices; it must manifest itself by its fruits in the lives of those who profess it.

Lip-service to Christ the King is not sufficient. The service should manifest itself not only in personal loyalty, but in a militant campaign against error and evil. It is not sufficient that the Hierarchy of any country recognize Christ as King, and in our country, Mary as Queen and Patroness, but that individuals also make the same acknowledge-

ment, and show that they are sincere by habitually honoring Christ and His Blessed Mother and by conforming their lives to theirs.

When Christ is not properly honored we have Good Friday all over again. He is summoned before civil tribunals, and after being forced to acknowledge that He is King, is sentenced to death for making the affirmation. Throughout much of the world today the officials of governments are saying with the people who clamored for Christ's death: "We shall have no king but Caesar," and that explains better than any other reason that could be adduced why there are such confusions in the world in this so-called "enlightened twentieth century."

Since you and I and everyone else was made to "know, love and serve God in this world," we cannot possibly be made happy by neglecting to do so.

It is in our power to induce representatives to the federal and provincial governments to recognize Christ as King in this nation, but we neglect to do so. It is certainly within our power to have Christ become the recognized ruler and authority in our own homes. That is the purpose of the Enthronement of the Sacred Heart, which is being fostered. That is the purpose of Family Prayer, especially the Family Rosary, during which we meditate on practically the entire life of Christ, and keep in closest contact with the chief teachings of our faith.

We pray that Christ's Kingdom may come, which means that it might be extended throughout the world, but what are you doing to bring even your next door neighbor under its domain and influence?

How often do you speak of Christ's claims to sovereignty in your many conversations with friends and neighbors?

It must never be forgotten that Christ referred to His Church in this world as His "Kingdom of Heaven." The purpose is clear. He meant to impress on us that the way to His Kingdom above is through His Kingdom down here. We have been enrolled in this Kingdom as citizens, and, therefore, must ever honor our king. We became citizens by being formally adopted into His Kingdom, at which time our souls were also clothed with supernatural beauty, made worthy of the supernatural glory which is that of the triumphant King in Heaven. By that act, to use St. Paul's words, God has "delivered us from the power of darkness, and has placed us in the Kingdom of the Son of His love."

This is the day to express your gratitude for this special blessing from Heaven, the day on which you should renew your loyalty to Christ as your King, and to resolve to serve Him.

We owe Christ reparation for this by becoming more devoted citizens in His Kingdom, more personally loyal.

---

# ST. IGNATIUS OF ANTIOCH

By George Sanderlin

WARM SUNLIGHT shone on the twany waters of the Orontes River. Th air was full of carnival shouts from the colonnaded streets of the city of Antioch.

A boat containing several Roman soldiers slid through the sparkling waters of the river, toward the north shore. Behind it, in the main part of the city the shouting populace celebrated the triumph of the Emperor Trajan and applauded the magnificent parade of chariots, captives in chains, lions and tigers, elephants and camels.

The boat shot straight to its mark. It landed close to one of the bridges with a beautiful overhanging garden of jasmine and violets. The soldiers' hobnailed boots struck like flint on the paved narrow street, and their knock at the door of a modest house was thunderous.

The door opened. A slender, white-haired man with firm mouth and gentle eyes stood there, shading his forehead against the glare.

"Are you Ignatius or Theophorus of Antioch?" the soldier asked.

"Yes."

"Are you a Christian?"

"I am."

"Then come with us." And the soldiers seized him roughly...

Thus St. Ignatius of Antioch began his famous journey.

Bishop of the small congregation of Christians in that dissolute, gleaming city, fourth among the great metropolises of the Empire. Ignatius had anticipated and prayed for this moment. When the Emperor Domitian, before Trajan had instituted a persecution, Ignatius had preached daily in church, encouraging the faithful, awaiting his turn. But that persecution had ended. Now, would he who had been a disciple of the beloved St. John, who had been appointed by St. Peter and St. Paul to be the shepherd of those in Antioch, the first to be called "Christians"—would he prove equal to his opportunity?

It is one thing to imagine, to desire, even to pray for martyrdom—and another thing to endure it, Ignatius reflected as the soldiers cuffed him into the boat.

They landed at a stone quay at the foot of one of the magnificent colonnaded streets. Recognizing the Christian Bishop, some evil men and women whom he had denounced came forward to abuse and spit upon him.

The soldiers dragged him stolidly along to the side entrance of a great castle. Ignatius realized that this must be the palace of the Emperor Trajan himself, and he prayed more fervently, tasting warm blood from the soldiers' buffets across his mouth.

Then he was standing in a large, gilded hall before the seated Emperor.

Trajan's head, with its iron-gray close-cropped hair and clear-cut features, rose above his rich scarlet-purple robe. He was tall, even sitting, and held himself erect, with a military bearing. There were traces of sensuality in the full mouth, but his eyes were intelligent and alert.

He frowned at the Christian Bishop, the irreligious and rebellious subject who would not patriotically acknowledge the deities of Rome. What higher duty could a man have than to the gods of the State?

"Who are you, wicked demon," Trajan demanded, "who do not fear to transgress my commands and persuade others to perish?"

"No one calls Theophorus a wicked demon," Ignatius replied, thinking of the literal meaning of his Greek name. "Theophorus is 'he who carries God in his breast.'"

"But do not we seem to you to bear the gods in our braests, the gods who give us power over enemies like you?" retorted the Emperor.

"You err in calling those gods who are no better than devils," Ignatius replied, and the Emperor's face darkened, "for there is only one God, who made heaven and earth, and one Jesus Christ, his only Son, into whose Kingdom I earnestly desire to be admitted."

"Dost thou carry about Christ within thee?" Trajan asked scornfully.

"I do."

Trajan's mouth was hard, his eyes cold. Treason could not be clearer. And he gave sentence:

"It is our will that Ignatius, who says that he carries the Crucified Man within himself, be bound and conducted to Rome, to be devoured there by wild beasts, for the entertainment of all the people."

This might seem the end, but it turned out to be only the beginning, for St. Ignatius. His face glowing, the Bishop gave thanks, and was led back to the ten soldiers whom, in his famous letters, he calls "ten leopards" because the more kindly he spoke to them and prayed for them, the worse they abused him.

So now began, the journey, the odyssey, of St. Ignatius of Antioch. He was taken immediately to Seleucia, a few miles from Antioch on the Mediterranean. There, beyond the great cliff which shields the harbor, the waves came rolling down a narrow sea-corridor between projecting mountains, and whirled his ship about. After this stormy passage, Ignatius was surprised to see his ship skirting close along the green, high-walled Asia Minor coast and turning into the first port that appeared.

Then he realized his ship was a coasting vessel, not one of the larger direct ships to Rome.

"I am to be made a spectacle before men!" St. Ignatius realized.

Indeed, that was the purpose of the Emperor. Neither slothful nor cowardly, like some of the recent rulers of Rome, Trajan was determined to extend the bounds of Roman power and also discipline his subjects at home, to secure their absolute loyalty. Ignatius had a reputation among these Eastern fanatics for piety. Well, let them see how the Emperor rewarded such piety toward a crucified criminal, such disloyalty to himself whom most of his subjects considered a god! They would be terrified, and would turn away from the Galilean superstition.

The prison ship anchored at the first port along the southern coast of Asia Minor. Ignatius appeared, in chains, bruised and sore from the handling of the "ten leopards." He was taken off the ship, led down into the streets where the carpet-dealers, the farmers, the weavers and metal-workers sat or stood behind their booths, and the sultry, languid air resounded with the bable of talk and bartering.

*Crown of Victory*

St. Ignatius's pale face was transfused with a burning joy, and people looked at him in wonder. Those who were Christians began to press forward, boldly, forgetful of everything except the presence of the holy Bishop who was to be martyred. They knelt for his blessing and struggled to kiss the iron links of his chains.



Fervently, anxiously and repeatedly, Ignatius pleaded with them not to pray for his escape, not to deprive him of the crown of martyrdom.

"Suffer me to be the food of wild beasts, whereby I may attain to God," Ignatius begged. "I am the wheat of God, and I am to be ground by the teeth of wild beasts that I may be found the pure bread of Christ."

From one city to another, from one town to another on the winding torturous voyage along the southern coast and up the ancient rock promontories opposite Greece, this was his prayer.

At Smyrna, aged St. Polycarp, soon to be martyred himself, felicitated Ignatius on his great destiny and knelt with others to kiss the chains.

The odyssey of Trajan's "traitor" was indeed having an effect—but not the one the Emperor had hoped for. Husbands and wives who had been separated and sold at slave auction because they were unfortunate enough to be citizens of a town which had displeased the Emperor, slaves chained to the oar or condemned to labor and slow poisoning in the Eastern dye factories, all the vast mass of misery on which the splendid colonnades of Antioch and Rome rested, all the dispossessed and the homeless, flocked out to see the prisoner whose charity flamed in his countenance, who looked beyond the wild beasts of the amphitheatre to a heavenly home which was their, too, for the asking.

And there was no scorning. There were gifts and deputies from all the cities of Asia Minor.

St. Ignatius was inspired to write his famous letters to the Churches, resounding with his love of Christ and the heroism which was a gift of grace.

"Remember in your prayers the Church of Syria," he wrote, thinking of the splendid, sinful city of Antioch, in which his flock dwelt as in a beleaguered garrison. "Remember in your prayers the Church of Syria, which now enjoys God for its shepherd instead of me. I am ashamed to be called of their number, for I am not worthy; but through mercy I have obtained that I shall be something if I enjoy God."

Letters to the Churches of Ephesus, Magnasia, Trallians, Rome, Philadelphia, Smyrna and one to Polycarp. Letters written in chains cramped in the rolling, ill-lit hold of a Roman ship. Seven golden letters of the faith of St. Ignatius.

So he came to Rome, the splendid city, as a prisoner might be conducted to Moscow today. Greeted again by fellow Christians, but hustled by back alleys to the vast amphitheatre and suddenly displayed on the freshly sanded acres, before the unthinking thousands, publicly branded a traitor to the State.

"I am the wheat of God, and I am to be ground by the teeth of wild beasts that I may be found the pure bread of Christ," wrote St. Ignatius. The Roman trumpets blared. The beasts bounded from their cages across the sand. The hoarse blood-roar of the mob resounded...

But that roar has died down the relentless centuries. The Empire, the State and the loyalty which were so dear to Trajan, are dust.

There are things which do not belong to Caesar, ancient or modern. On December 20, 107, all the power of organized society was arrayed against the helpless prisoner in the arena; but the power of God was with him.

That is why no one honors, today, the birth or death of Trajan; but the feast of St. Ignatius of Antioch, on December 20 in the Eastern Church and February 1 in the Western, is celebrated with perpetual rejoicing.

# THE ROSARY

*Its Origin*

THE ROSARY is a form of prayer in which fifteen decades, or tens, of "Bohorodytse Divo" are recited with the Lord's Prayer "Otche Nash" at the beginning of each decade. Each "Otche Nash" is preceded by a "Slava Otsu i Synu i Sviatomu Dukhu in nyni i prysno i vo viky vikov. Amin." While saying each decade a meditation is made on the great mysteries of our redemption. The meditation, however, can be made right after the "Slava Otsu" if you wish to concentrate your attention on the recital of the words you are saying.

Some Ukrainians do not like the Rosary and brand it as a Latin practice corrupting our Byzantine Rite. Their animosity against the Rosary is groundless. The Rosary has always existed in Ukraine, although in a different form. The dissident monks and nuns are still using it. It hangs down from their cinctures. In order to keep count of the prayers, knotted cords were used by the Eastern monks. With the passing of time the cords were substituted by the grains. The Rosary is mentioned by Taras Shevchenko in his Kobzar, the book he wrote. In fact he says that even the Cossacks, these courageous warriors, used the Rosary.

Our Blessed Lady encouraged the recital of the Rosary on several occasions, especially during the apparitions at Lourdes and particularly at Fatima where she urged the daily recitation of the Rosary. The Rosary is one of the most powerful means of salvation which should be dear to all Children of the Blessed Virgin Mary.

*Its Indulgences*

The Holy Church grants five years indulgence for the recitation of the Rosary; if said with others, 10 years. During the month of October 7 years each day.

There is also a plenary indulgence requiring Confession, Holy Communion and a Visit. It may be gained on the last Sunday of each month if said on any three days of the preceding week. A plenary indulgence can also be secured on the feast of the Holy Rosary and during the octave of this feast.

*The Way of saying the Rosary*

Cross yourself and say the Creed "Viruyu..." On the first bead say the "Otche Nash." On the three small beads say three "Bohorodytse Divo." Then recite "Slava Otsu..."

Then start the first decade of the Rosary by meditating on the first mystery for one minute or so. Say the "Otche Nash" and ten "Bohorodytse Divo". Then recite again the "Slava Otsu..."

Say the rest of the five decades, each time meditating on one of the mysteries. At the end recite the "Raduysia Tsarytse..."



*The Mysteries of the Rosary*

I *The joyful Mysteries.* These are used on *Mondays* and *Thursdays.*

1. The angel Gabriel tells Mary that she is to become the mother of the Son of God.
2. Mary visits her cousin Elizabeth.
3. Christ is born of the Blessed Virgin at a grotto in Bethlehem
4. The Blessed Virgin presents her little Son Jesus in the temple.
5. Mary and Joseph find Jesus among the doctors in the temple of Jerusalem after having spent three days looking for Him.

II *The sorowful Mysteries* are used on *Tuesdays* and *Fridays.*

1. Jesus is agonizing for us in the Garden of Gethsemani.
2. Jesus is seized by the Jews and scourged at the pillar with innumerous blows that tore His Holy Body into pieces.
3. The soldiers in mocking Christ as a king force a crown of thorns on His sacred Head.
4. Pilate frightened by the Jews condemns Jesus to death and makes Him carry His cross to Golgota.
5. Jesus is nailed to the cross and dies after three hours of excruciating pains in the presence of His sorrowful Mother Mary.

III *The glorious Mysteries* are meditated on on *Wednesday, Saturday* and *Sunday.*

1. Jesus rises from the dead on the third day. He is glorious and immortal.
2. After forty days of conversing with His Apostles Jesus acsends into heaven.
3. Jesus sends the Holy Ghost to His Apostles and the Blessed Virgin at Jerusalem.
4. After her death the Blessed Virgin Mary was taken by her Son with body and soul to heaven.
5. On her arrival in heaven the Blessed Virgin Mary was crowned Queen of heaven and earth.

The Blessed Virgin requested that the following prayer be said after each decade: "My Jesus, forgive us our sins. Save us from the fire of hell. Lead all souls to heaven especially those most in need of Thy mercy.

POOR PROPHET

In the eighteenth century the great French infidel, Voltaire, prophesied that within a hundred years from the time he wrote, the Bible would be an obsolete book and go entirely out of circulation. Today, the house in which he lived in Paris is a Bible depot, and with every tick of your watch a Bible rolls of the press.

# ST. CLEMENT AND HIS BEADS

R. J. SPITZER

THE Redemptorist Fathers can proudly single out three canonized saints who were Redemptorists. With two of them you are acquainted. You know of St. Alphonsus Maria de' Liguori the founder of the Redemptorist Fathers You have said his prayers to Our Lady.

You are no stranger, either, to the name of St. Gerard Majella. This humble Redemptorist lay brother, a contemporary of St. Alphonsus. Perhaps, if you are a mother, you have a special reason to be acquainted with him; you have witnessed his God-given power as the patron of mothers.

The name of the third Redemptorist saint may be entirely unfamiliar to you. He is St. Clement Hofbauer, who died on March 15, 1820 and was canonized in 1909. You may not know that he is acclaimed as the Apostle of Vienna and the Patron of that city. You may wonder what he did to deserve the honors of the altar.

In this short space, it would be impossible to give an adequate digest of the life of St. Clement. Suffice it to say that it was his influence, which was responsible for the fact that the Redemptorist Fathers are known throughout the world today.

If you read the life history of St. Clement, you will find that he spent a good many hours waiting, waiting, waiting. His business for the Redemptorist Fathers took him to Poland and to Austria, after he was ordained in Rome; and in his endeavor to obtain permission for the Redemptorists to preach in these countries, he had to visit consuls and prime ministers and kings. These worldly great and mighty thought they could discourage this simple priest and his campaign against their tyranny by keeping him waiting, waiting, waiting. Those who came to see a dignitary would be admitted before him, even if they had no appointment, even if they arrived hours later.

But any attempt to discourage the stubborn Clement Hofbauer was bound to be a failure, as long as he held to his strong devotion to Our Blessed Lady. His rosary beads were constantly in his hands, and the longer he would have to wait, the more opportunity he would have to pray. Many times each day the pictures of the mysteries of the rosary would flash through his mind while his lips repeated their endless homage of Hail Mary's.

One of the biographers of St. Clement notes that he averaged ten to a dozen complete fifteen-decade rosaries every day. His fingers must have been calloused from fingering his beads, and no doubt it was this fond love for Mary which had most to do with his holiness.

The saint used to say that, when he was called to the bedside of even the most hardened sinner who was dying, he could be sure of coaxing the man to conversion and a good confession if he had time to pray his rosary before the man died. There are instances in his life to prove that he spoke the truth about this great power of the rosary.

At present the patronal city of the saint, Vienna, despite its Catholic heritage, is in the grip of communism. If we could look beyond the borders of this life, we'd no doubt see the spirit of Clement Hofbauer, walking the streets of Vienna with rosary in hand, or kneeling at the feet of the Queen of the Rosary to plead for the land he loved.

Our strength, too, whether it be against sin or against communism, will come through the rosary. Like Clement Hofbauer, we can become saints throught it.

## GOSSIP

The dimension of gossiping—aside from the fact that it has been known to sink ships—are more tremendous than most of us realize. A gossiper once came to St. Philip Neri in Rome for advice on how to rid herself of backbiting. Although the holy man tried to impress her with the grievous mischief she did by slandering others, she hesitated to accept the fact that she did much harm by it. Finally, St. Philip told her:

"Do this for your penance. Go to the market and buy a fowl in its feathers and carry it through the streets. As you go along pluck out the feathers one by one and scatter them on the way. When you have done this, come back to me."

The woman, probably thinking to humor the man, did as she was told. Returning to St. Philip, she wondered what he possibly could say next. The saint promptly told her to go through the streets again and pick up all the feathers which she had thrown away.

"But, Father, that is impossible," she protested. "The wind will have carried them in all directions."

To this the saint replied:

"So it is with calumny. The persons who hear it go their separate ways and carry it far and wide, so that it is beyond recall."

---

Two Indians went into a restaurant for a dinner. While one was looking around, his companion took an entire spoonful of mustard into his mouth and began to weep. The other asked him: "What is the matter?" "I'm weeping over my father who died in a battle."

After a while the other Indian tried the same experiment without knowing what mustard was. The same result. The tears began to stream from his eyes. The first Indian asked him why he was shedding tears. "I weep," came the answer, "because you were not killed with your father."

---

Two housewives, while waiting their turn at the grocer's were overheard discussing the last depression.

"It came at such a bad time," said one, "Just when everybody was out of work."

---

# OUR LADY AND CATHOLIC ACTION

By Rev. M. Dzurman, C.Ss.R.

AN AWED silence fell over the throng that had gathered in St. Peter's for this history-making ceremony. The tall stately Pope Pius IX had just celebrated Mass at the great main altar. Now he was stepping forward to read his proclamation. Tears of joy glistened in his eyes. In a voice loud and clear but ringing with emotion, he read: "We declare affirm and define that the doctrine which states that the Blessed Virgin Mary was preserved and exempted from all stain of original sin from the first instant of her conception in view of the merits of Jesus Christ, the Savior of all mankind, is a doctrine revealed of God which, for this reason, all Christians are bound to believe firmly and with confidence..."

As he reached the end, his voice broke and tears ran unchecked down his cheeks.

Forty thousand voices sang the hymn "Te Deum Laudamus.". The dome of Michelangelo resounded with the triumphant notes. The bells of Rome's churches rang joyously. That night, Rome was ablaze with light.

So began a glorious new era—the Marian Age. Since 1830 Our Blessed Mother has appeared in Paris, La Salette, Pontmain, Knock, Lourdes, and finally Fatima. Now, the Divine Mother never appears on this earth unless she has some very good reason for doing so, unless she has something very important to tell us, her children.

To-day Mary is asking for our help. She wants us to take part

in a great crusade, which is to lead men from lives of sin and bring them back to her Son and thus Mary will crush the head of the serpent.

In his Apocalypse St. John paints the arresting picture of the Woman persecuted by a great red dragon, a picture that may well be taken to sybolize the events of our time. For we too, witness a struggle of apocalyptic dimensions and between the same protagonists. On the surface, of course, it is the great struggle between our Western civilization and a cruel Eastern tyranny denying all the values by which we live. In its spiritual essence, however, it is the age-old fight between the powers of darkness and light, the Dragon and the Woman. To St. John the Woman, of course, is the Church—the same Church



that is the first target of persecution today. At the same time she is also Our Lady.

Mary is organizing her legions to combat the hordes of evil. The modern popes have been her heralds in this mustering of troops.

St. Pius X said: "That which is needed most at the present time, is to have in each parish a group of laymen at the same time virtuous, well-instructed, determined, and really apostolic."

While still the Patriarch of Venice, the same Pontiff said: "we will wait in vain for society to re-Christianize itself simply by the prayers of the good. Prayer is absolutely necessary because in the ordinary economy of salvation God does not concede graces evcept to him who prays; but India and Japan would never have been convert ed by prayers alone of Xavier; the Apostles would never have conquered the world if they had not done the work of heroes and martyrs. It is necessary, therefore, to join prayer with action... *Catholic Action* marching to victory under the glorious blue and white of our Heavenly Queen.

The strong, clear summoning of the Catholic faithful to far greater effectiveness in bringing God's truth and grace to others was expressed by Pope Pius XI thus. "You know in what manner of times we live in, and what these times demand from the Catholic forces. On the one hand, we deplore a society growing ever more pagan, wherein the Catholic faith is growing faint in souls. In consequence, the Christian sense and the purity and integrity of morals, are also waning within them the other hand, we grieve because to a really alarming degree. On the clergy is quite insufficient to cope with the needs of our time... HENCE IT IS NECESSARY that ALL men BE APOSTLES. It is necessary that the Catholic laity do not stand idle, but be united with the ecclesiastical hierarhy and ready to obey its orders; that they do their share in the holy warfare, and that, by complete self-dedication, prayer and action, they cooperate for the reflowering of faith and Christian reformation of morals.

Yes, what the world most needs today is APOSTLES; apostles overflowing with love and zeal; and in this matter our ideal should be MARY QUEEN OF THE APOSTLES.

The Gospel for the Feast of the Visitation tells us how immediately after the Annunciation—immediately after the Divine Presence began to physically exist within her—Mary arose and went with haste into the hill country to visit her cousin Elizabeth. At the sound of Mary's voice, a wonderful thing happened to the child in the womb of Elizabeth. Not only did he leap, but he leapt in the sign of purification; he leapt in the sign of the reception of the state of grace, the presence of Christ. This is what the missionary work of our Blessed Mother consisted in at that moment. All her life she was a missionary, an apostle, but she began to be a missionary in the true sense of the word at the time when she brought Christ to John the Baptist. Because that is the essence of the work of all apostles—to bring Christ to others.

You notice that Our Blessed Lord did not go to St. John the Baptist of His own accord. He used no effort of His own in going to him, but depended completely on His Mother, the Apostle, to carry Him where He was needed.

We have here a beautiful example of what the modern lay apostle is doing. There are not one but mil-

lions of John the Baptists who are in need of Christ; but Christ does not go to them unless He is brought by an apostle. Christ depends completely upon the willingness of of others. That is His Divine order in this world, that He depends on others for the work He wants to do.

The effect of bringing Christ to the unborn St. John is a symbol of what still happens today, in this sinful world, when Christ is brought to those who need Him.

It is not easy to be an apostle. It requires great effort, great humility, great enthusiasm and earnestness. There are the gifts we should ask for. We should also ask for the grace to follow her example, so that any place, any time we perceive that Christ is needed, we will rise with haste and go.

It was not Mary who purified John, it was Christ. Mary only brought Him to the sphere of His work. Like Mary, we can only be the instruments, the carriers, as it were, of the Divine Christ, who will Himself do the work of sanctifying souls and the work of creating His existence, His life, in those to whom we bring Him. We must rejoice at the presence of Christ in us—rejoice at the privilege of carrying Christ to others, of sharing with others the immense joy of His intimate companionship. That is the work of the apostolate.

There is an old sixth century Byzantine painting of the Blessed Virgin that beautifully depicts the interior and exterior life of a true apostle; it represents the Heart of of Mary as the consummate ideal of the apostolate.

The figure of Our Blesed Lady is shown carying in Her Bosom the Incarnate Word surrounded by a circle of light. Like the Eternal Father, she ever keeps within herself the Word she has given to the world. As Rohault de Fleury said: "The Savior shines in the midst of her breast like the Eucharist with all the Veils torn away." Jesus lives in her. He is her Heart, her life-breath, her center, and her life; this is an image of the interior life.

But the Divine Child is there carrying out the work of His apostolate. His attitude, the scroll of His Gospel which He holds in His left hand, the gesture of His right hand, His expression, everything shows clearly that He is teaching. And the Blessed Virgin is united to His word. The expression on her face seems to tell us that she too would like to say something. Her wide-open eyes are looking for souls to whom she may communicate her Son; and that represents the active life.

Her hands outstretched like those of the "orantes", or praying women depicted on the walls of the Catacombs, or of the Priest offering the Holy Victim, tell us that it is above all by prayer and union to the Sacrifice of Christ that our interior life will have depth and apostolic fecundity.

May the Marian Year proclaimed by the Holy Father awaken in the hearts of the faithful the apostolic zeal of the early Church. So that in the words of the Mellifluous Doctor—St. Bernard: "We shall stand and fight to death if needs be for (the Church) our Mother and with lawful weapons, not with the sword and shield but with prayers and ACTION."

# The Transcarpathian Church from 1721--1952

By *Rev.* M. Schudlo, C.Ss.R.

1)*Preparation for an independent dishopric*

THE Union of the Carpathian Rus-Ukraine with the Holy See of Rome resulted in a rivival of religious, cultural and national life among our people living beyond the Carpathian Mountains. It led them ultimately to the national revival which coincided with that of Western Ukraine.

Prior to his elevation, Bishop Gennadius Bizanczy (1716-1733) was a parish priest at Gross-Kallo. At that time i.e. on August 1, 2 and 5, 1715 the miraculous icon of the Blessed Virgin in the village of Maria-Povch began to shed tears which no one was ever able to wipe out. Gennadius started the erection of a beautiful church which became the center of numerous pilgrimages throughout the centuries. [4]

At his earnest request, Emperor Charles VI confirmed again all the privileges granted to the Uniate clergy by Leopold I.

The progress was slow but sure. The Transcarpathian Uniate Church was gradually approaching the Uniate Church in Western Ukraine. Such bishops as Bizanczy, Manuel Olszawsky (1743-1767), John Brodach (1767-1772) and especially Andrew Bachynsky 1772-1809) were great organizers of the Mukachiv diocese. They took care of its material and spiritual welfare.

Bishop Manuel Olszawsky traveled throughout the entire diocese of Mukachiv with canonical visitations in order to come in contact with his clergy and local population.

When the trip throughout the dioceses had been completed, he sent an extensive report to Empress Maria Theresa. He described the sad condition of the Uniate clergy, its lack of learning, its poverty and oppression by the gentry. He depicted the ignorance in which the people were living. The magnates and landlords maltreated both the priests and their people. Many church building were deteriorating, while others were completely ruined. After having presented the general situation to the Empress, the zealous bishop requested that strong measures be taken to check the wantonness of the landlords, to assign a part of the state terrains for the maintenance of the Uniate clergy in order to free it from dependence upon the nobles, and to build up schools and churches at state expense.

The Austrian government accepted favorably all the wise suggestions of Manuel Olszawsky and they all became realities by the end of the 18th century.

He erected two institutes to promote studies among the local clergy, one at Mukachiv and one at Maria-Povch. His predecessors resided at the Mukachiv monastery. Therefore Bishop Manuel secured a residence for himself and his successors at Mukachiv.

As in the right bank Ukraine, so in Carpatho-Rus, the Muscovite agents were spreading hatred against the Union. A certain Rus-

4) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 1031-1032.

sian monk Sophronius tried to propagate the schism among the Uniates. The bishop went hurriedly to the endangered district and succeeded in re-establishing order.

Bishop Manuel attempted unsuccessfully to secure independence from the Latin bishops' jurisdiction for the Mukachiv diocese. His efforts were crowned with success under his successsor, John Bradach (1767-1772). He directed his efforts to freeing our diocese, priests and parishes from the subjection to the Latin diocese of Erlau. The Latin bishops of Erlau obstructed the jurisdiction of our bishops, pretended to visit our parishes, interfered with the nomination of pastors and the consecration of Uniate priests. Our clergy sent a delegation to Maria Theresa, entreating her to free the diocese from all Latin interventions. The gracious empress received the delegation, listened to its complaints and finally agreed to its petition. On April 30, 1766 she addressed a letter to Pope Clement XIII imploring him to establish an independent bishopric for the Catholics of the Byzantine Rite in Carpatho-Rus. Thus she gained the sympathy of the Ukrainian population and cut down all the pretexts of the dissidents to spread the schism as a bulwark against the latinization of our people.

In her letter, she indicated to the Holy Father that the Uniates have 119,000 members, 839 churches and 675 priests. She pointed out that the submission of the Uniates to the Latin hierarchy impairs the prestige of the Union and keeps the dissidents away. [5]

The Latin archbishop of Erlau, Charles Esterhazy, sent a vigorous protest, elaborated in 113 points, wherein he endeavored to prove that the erection of a canonical bishopric at Mukachiv would prove harmful to the cause of the Union. Archbishop Charles resisted the erection because of his personal advantages. The empress, however, did not forego her plan. After several years of negotiations between the Holy See and the Austrian government an agreement was reached. On October 13, 1771 Clement XIV erected canonically the Mukachiv bishopric freeing it from the Latin bishop's of Erlau dependence. The Pope wrote: "We adorn the said city (Mukachiv) with the episcopal title and honor forever. Its bishop enjoys all insignia and privileges in the same way and form as all other Uniate bishops of the Greek Rite. He possesses full episcopal jurisdiction over all Uniates of the said city of Mukachiv and other places and lands... We erect and institute this bishopric by the Apostolic authority." [6] The bishopric of Mukachiv passed under the inspection of the Hungarian primate like all other Latin bishoprics.

The Metropolitan of Halych, Silvester Sembratovych, tried in 1888 to unite the Mukachiv dioceses with the Ukrainian Catholic ecclesiastical province of Western Ukraine. His endeavors were fruitless because of the stiff opposition of the Hungarian hierarchy which was persistently opposed to losing the Transcarpathian Ukrainians whom it tried to magyarize at any cost.

2) *First independent bishop of Mukachiv diocese.*

In 1772 John Bradach passed away and was succeeded by Andrew Bachynsky (1772-1809). He was consecrated at Vienna in the presence of Empress Maria Theresa. Since the Mukachiv diocese had been

5) Julian Pelesz, Op. cit., p. 1035-1036.
6) Juris Pontificii, De Martinis, P. I. Vol. 4, pp. 176-177.



freed from the Latin bishop's control, the Uniate clergy was given the same rights as the Latin priests. This was a great help for the new bishop and a potent stimulus to further work.

Andrew Bachynsky was the most active bishop of the Mukachiv diocese. Experienced councellors were badly needed to rule the large diocese properly. The Mukachiv bishopric did not have any chapter. The seven archdeacons, supposedly were advisors of the bishop, were scattered throughout the entire diocese which naturally made any effective contact very difficult, if not impossible.

Bishop Bachynsky named seven archdeacons residing at Mukachiv in order to have their advice readily available. They formed his consistory. In 1774 Maria Theresa at the request of Bachynsky, instituted a chapter of canons to aid the zealous bishop. The former scattered archdeacons became separate vicars. The vicariate of Spish was transferred to Priashiv, and in 1816 it became a separate diocese.

Empress Maria Theresa gave Bishop Bachynsky the properties of the Tapolcha abbey which increased the income of the Mukachiv diocese After the abolition of the Jesuit Order in Austria, the Austrian government gave Bishop Bachynsky the Jesuit convent and Church of Uzhorod, which were converted to the Uniate cathedral and bishop's residence.

The diocese did not have a seminary in which the Uniate clergy could be educated. The Empress donated an ancient castle in which the diocesan seminary was to be accommodated. A great achievement for the Mukachiv diocese was the foundation of the seminary at Uzhorod.

Bishop Bachynsky took to heart the education of the clergy and people. He founded a library, ordered the publication of a catechism and of the Slavish Bible. In 1780 he was was named councellor of the imperial court. In 1789 he secured a seat for himself and his successors in the Austrian senate.

The indefatigable bishop introduced order and discipline everywhere. Due to his constant labors the boundaries of the single parishes and churches were established. State donations were granted to the priests, chapters and diaks (church singers). The erection of the Uniate seminary at Vienna, known as "Barbareum", was due in great part to Bishop Bachynsky. All the Uniate communities were assisted in building up or repairing their churches.

Bachynsky's zeal brought forth copius fruits. The clergy became learned and the people began to ascend to a higher degree of culture. By the end of the 18th century, the national consciousness of the Carpatho-Rusins surpassed that of their Brothers in neighboring Galicia.

A long vacancy followed the death of Bishop Bachynsky. In 1816 a new Uniate diocese was erected at Priashiv. Gregory Tarkowych became the first bishop of the new Priashiv diocese, while Alexius Pascy (1817-1831) took over the diocese of Mukachiv. Both bishops were worthy successors of Andrew Bachynsky. Bishop Alexius introduced the Ukrainian language in which theological courses were to be conducted at the diocesan seminary. He also founded an orphanage for boys.

Poscy was succeeded by Basil Popovych (1837-1864), who continued the work of Alexius.

He reactivated the orphanage for boys and erected another for girls.

3) *Renovation of* 1848

The Ukrainian Catholic Church of Zacarpathia found itself in a peculiar situation when the Hungarian revolution broke out in 1848 against the Austrian rulers. The clergy and people favored Austria, but the two Uniate bishops, Popovych of Mukachiv and Gregory Gaganetz, bishop of Priashiv (1843-1875) succeeded in preserving their neutrality in order to protect their flocks from reprisals by the rebel Magyar noblemen.

The local patriots, however, led by the energetic Adalph Dobrianšky, succeeded in organizing their countrymen. They obtained autonomy for the Carpathian Rus from the Austrian government which found faithful allies against the Magyars in the Ukrainian population. Unfortunately in the sixties the Magyars recovered their domination over Carpatho-Ukraine; and thus, all the gains of the revolution of 1848 were lost when Habsburg empire became Austro-Hungary in 1867 with great damage to the Ukrainian population. [7]

The chauvinistic Magyar rule was established in Carpatho-Ukraine. The Magyars began a long period of forcible Magyarization of our country and Church.

In 1856 the Magyar government snatched away 94 Uniate parishes and incorporated them into a newly erected Latin diocese of Szamos-Ujvaz. [8]

Bishop Basil Popovych died in 1864 and the episcopal see of Mukachiv was vacant for three years. Stephen Pankovych (1867-1872) became his successor. He dedicated his work to the financial improvement of the diocese for which he received the support from the Hungarian government. Pankovych was a Magyar sympathizer. He helped the Magyars a great deal to magyarize our people and Church. He recalled his seminarians from the Barboreum at Vienna in order to send them to the Magyar seminary at Budapest. This he did at the request of the Hungarian government. The new priests, trained in Budapest, were Magyar patriots because they received a Magyar education. They spoke the Magyar language in their families. [9]

He introduced the Magyar language into his consistory. He even wanted to adopt the Gregorian calendar, but without success because of the bitter opposition of the people.

Bishop Pankovych erected an episcopal vicariate with its own consistory and Magyar liturgical language for the Church services in Haidudorog. In 1912 the Haidudorog vicariate was transformed into a diocese in which the church services were conducted in Magyar although the diocese observed the Eastern Rite.

Bishop Pankovych enjoyed great esteem among the Hungarian ruling circles because of his participation in the magyarization of our people and Church. He was awarded St. Stephen's cross. The Magyar government was endeavoring to denationalize our Church and people and thus increase the Magyar population. The magyarization of our Church went so far that 99 percent of the Uniate priests used the Magyar language in their administration and daily life.

The Magyar spirit of the Transcarpathian clergy was brought to America when our people began to emigrate to this country. The Magyars were fanatical enemies of Ukraine, as were the Uniate priests of the Mukachiv and Priashiv dioceses who had been educated in the Magyar or in the Rusin magyarized seminaries, for instance at Mukachiv. The opposition of the Magyarized Uniate priests to their Ukrainian collegues led to the division of the Byzantine Rite diocese into two separate dishoprics in 1924: one for the Ukrainians with the episcopal see at Philadelphia, Pa., the other for the Rusins with the episcopal see at Pittsburgh, Pa.

7. D. Doroshenko, Op. cit., p. 584.
8) Julian Pelesz, Op. cit., p. 1045
9) Eduard Winter, Op. cit., p. 203. — N. Chubaty, Op. cit., p. 115.



The forced magyarization of our Church in Carpatho - Ukraine brought very deplorable results. It produced the Russophil movement among our people. Neglected economically, oppressed culturally, cut off from adjacent Galicia by the Hungarian government, Carpatho-Rus suffered a great cultural and religious decline. The patriotic circles, dissatisfied with the magyarizing mentality of the Uniate clergy, turned their eyes to the powerful Russian Tsars creating Russophil tendencies among the oppressed and impoverished popular masses. The Muscovité propagandists began to promote the schism in Carpatho-Rus. The people looked upon the Russian orthodoxy as the only defense of their Ruthenian spirit, traditions and customs of which the Magyars, aided by the Uniate priests, endeavored to strip them.

Many people fell away from the Uniate Church in Carpatho-Rus and embraced Russian orthodoxy, for the Magyar-minded Uniate priests became strangers to their own flocks. The Magyar police employed all possible means to hinder the schism. The downfall of the dual Austro-Hungarian monarchy in 1918 interrupted the forcible course of the magyarization. The schism began to spread among the unlearned popular masses with alarming success. In a few years 150 thousand people passed over to the Orthodox Chudch. The priests, for the most part, however, remained loyal to the Catholic Church.

4) *World War I of* 1914

World War I brought the downfall of the Austro-Hungarian state and put an end to the magyarization of Carpathian Rus. In 1918-1919 the leaders of the Carpathian Rus expressed a desire to join the main body of the independent Ukrainian state. After the downfall of free Ukraine the Carpathian Rus passed to the Cheko-Slovakian republic as an autonomous part. Not all Carpathian Rus, however, joined Czekoslovakia. The Greek Catholic diocese of Haidudorog remained under Magyar rule. Marmorosh-Syhitschyna was occupied by Rumania. The Priashiv diocese was "temporarily" attached to Slovakia.

Czekoslovakia was not anxious to give autonomy to Carpathian Rus and the country was ruled by the Chek officials. Between 1921-1939 this most backward Ukrainian territory became a country which began to progress in all spheres of political, cultural, national and religious life. The Basilian and Redemptorist Fathers moved among the seduced people to stop the schismatic movement and Russophil propaganda. The Ukrainian emigrants from Western and Eastern Ukraine, the libraries of Prosvita, the local patriotic leaders and press carried on the tremendous task of national education of Carpathian Rus. The neglected Rus began slowly to revive. The youth the students and people began to realize that they were not Russaks, Magyars or Russians, but that they were Ukrainians artificially cut off by their enemies from the mainland of Ukraine.

In 1938, Carpathian Rus, became a federated member of the Cheko-slovak republic. It had its own

government with Mongr. Ausgustine Voloshyn at its head. In 1939 Hungary, incited by Poland, attacked and occupied Carpatho-Ukraine. The Magyars routed Mgsr. Dionisius Niaradi, bishop of the Ukrainian Catholic diocese of Kryzivtsi in Yugoslavia, who had been named by Pope Pius XI, Apostolic administrator of Carpathian Ukriane. He died in 1940 during a visitation in his diocese in Yugoslavia.

Before the Magyars atacked Carpathian Ukraine, Mukachiv and Uzhorod had been annexed by Hungary through the Vienna arbitration. In 1945 Carpatho-Ukraine was attached to the so-called Ukrainian Soviet Socialist Republic.

Between the first and the second world wars, the Uniate Carpathian Church began to shake off its Magyar spirit and mentality although the old clergy, with few exceptions, remained Magyar-minded. In 1944 Pope Pius XII named Dr. Theodore Romzha as bishop of Carpathian Ukraine.

The Communist Russians set to work at once to promote the schism among the people in Carpathian Ukraine after having liquidated the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine. In 1946 Bishop Romzha was locked up in a local jail by the Soviet police because he refused to submit his diocese to the Muscovite patriarch Alexis. After two months of incarceration the Bishop was released. The Soviets initiated vigorous propaganda for the schism. Since Bishop Romzha was their major obstacle, the Soviets disposed of him through an "accidental" crash with a tank in 1947 when the Uniate prelate was riding to Velyki Luchky to draw back into the Catholic Church the local church with its parishioners.

Two years later the Soviets arrested the old bishop of Priashiv, Paul Goydych, OSBM. Both diocese of Mukachiv and Priashiv had been usurped by the emissaries of the Muscovite patriarch Alexis. The Ukrainian Catholics were persecuted and forced into the Russian Orthodoxy, which most of them hate and refuse to accept.

## THE ROSARY

Not on the flute or harp of many strings
  Shall all men praise the Master of all song.
Our life is brief, one saith, and art is long;
  And skilled must be the laurels of kings.
Silent, O lips that utter foolish things.
  Rest, awkward fingers striking all notes wrong.
How from your toil shall issue, white and strong,
  Music like that God's chosen poet sings?

There is one harp that any hand can play,
  And from its strings what harmonies arise!
There is one song that any mouth can say,
  A song that lingers when all singing dies.
When on their beads our Mothers' children pray,
  Immortal music charms the grateful skies.

—Joyce Kilmer

# Difficulties of Reunion Between West and East

By *Rev.* M. Schudlo, C.Ss.R.

ALL CATHOLIC and at least some Orthodox Church leaders are aware of the importance of the reunion of the Orthodox East with the Catholic West. The Popes are the most ardent promoters of such a reunion. The work is hard, but not impossible. What Satan with the help of some misled individuals has destroyed, Christ with the aid of well-trained men can rebuild for the greater glory of God and the welfare of His Church.

The hindrances to a general Union between the West and the East are really great, the walls of separation require much good will and noble efforts to be superated. But it is our hope that a strenuous labor on both, Catholic and Orthodox sides, will be crowned with success in the near future.

What are the walls that separate the Easter Orthodox Christian from the union with the Vicars of Christ on earth, the Popes of Rome? Here are some of the obstacles that must be removed before the Eastern Orthodox Brethren will unite with the See of Peter from which they have been separated for some nine hundred years.

1. *A false conception of the Union*

The Union of the East and West means the unity of faith and morals under the supreme leadership of the Pope as Vicar of Christ and successor of St. Peter to whom Our Lard said "Feed My sheep!" (John, 21, 17).

The unity of faith is not concerned with different Rites and peculiar customs or church legislation of each individual (national) Church which would unite with the Vicars of Christ. The Holy See has expressly declared time and again that all lawful and venerable customs of the individual Churches would be fully respected and preserved upon their reunion with the Holy See.

Pope Benedict XIV, the staunchest defender of the Eastern Rite and a zealous promoter of the union with the Holy See among our Separated Eastern Orthodox Brethren published a bull "Demandatam caelitus" on Dec. 24 1743 wherein the Holy Father says, "We have decided to make the following provision concerning the Rites and customs of the Greek Church: NO ONE, be he a patriarch, a bishop, is permitted to introduce any innovations into the Rites and customs of the Easter Church, which would impair their full and exact observation."

(De Martinis, Pars I, Vol. III, p. 125, Art. 3)

The Popes ordered that all changed or impaired Eastern customs and Rites must be restored to their former conditions. (Ibid., Art. 4, p. 126).

We must keep in mind that the Holy See does not intend to latinize the Eastern Rite upon their reunion with the Holy See. Benedict XIV expressly forbade Easterners to join the Latin Rite because it would compromise the cause of the Union in the eyes of their Eastern Orthodox co-nationals. He says; speaking of the Melchites, "Furthermore we expressly forbid the Melkite Catholics who belong to the Greek Rite to join the Latin Rite.

"Besides We forbid all Latin missionaries under penalties imposed by Us to include any Melkite to pass over to the Latin Rite, or to permit any one of them to join

it without the express permission secured from the Holy See." (Ibid., p. 128, Art. 15.

Some Latin misionaries were trying to latinize the Eastern Christians under the pretext that the latter lacked their own priests to take care of their spiritual needs. The Pope declares that such Christians do not become Latins when they receive the Sacraments from the Latin priests or missionaries. "If in case of necessity or because of the lack of their own parish priest the Eastern Rite Catholics receive baptism or other Sacraments from a Latin priest, they do not join thereby the Latin Rite. There is no doubt whatsoever, that they are bound to keep their Rite in which they were born." (Ibid., p. 128, Art. 18).

The Pope goes further, commanding the Latin missionaries not to corrupt the Eastern Rites while they are working among the Eastern Rite Christians. "We command expressly the missionaries of any order or Congregation, even to those of the Society of Jesus to take every possible care that all praiseworthy customs of the Eastern Church made by the Eastern Fathers and confirmed by the Apostolic See be scrupulously preserved and kept by the faithful of that nation. Let these missionaries beware of advising anything that would savor of contempt or would impair these Rites. If they (the missionaries) do otherwise, let it be known to them that besides giving account of their conduct to God, to Us and their own superiors—and We command these superiors to see to it that this decree be strictly obeserved—such missionaries by force of this letter are deprived of the active and passive voice *ipso facto*. Furthermore they lose the right of holding any office in their respective Order, Institute or Congregation. And this also *ipso facto*." (De Martinis, pp. 128-29, Art. 19).

The future reunion of the Orthodox East with the Catholic West must be conducted according to these patterns. Our Eastern Orthodox Brethren will have to accept a few articles of faith by which their Catholic Brethren differ from them, While all their rites, customs, church legislation must be preserved in their complete integrity.

The history of the Ukrainian Catholic Church gives evidence to our statement. On Dec. 23 1595 the Ukrainian Orthodox Church renewed the union of faith with the Holy See of Rome through its representatives bishop Cyril Terletsky and Ipatey Potey. Our metropolitan Micheal Rahoza and his bishops requested of the Pope to leave intangible everything in our Church except those things that would impair the Union.

On the same memorable day Pope Clement VIII published a special bull, *Magnus Dominus et laudabilis*," in which among other things he says, "To show them (the Ukrainians) our great love We grant, We permit and We ratify all the holy Rites and ceremonies instituted by the Greek Fathers and now used by the Ukrainian Bishops and clergy in their divine offices, in the Liturgy (Mass) and other Sacraments."

The Eastern Rite peoples are much attached to their rites, customs and traditions. They will refuse to unite with Rome if they know that the Union with the Catholic Church will deprive them of their rite and ecclesiastical traditions.

Besides, most of the Orthodox nations have their political independence and their own governments. These governments would interfere and render any union with Rome impossible, if it meant the extinction of their national customs and traditions. We should keep



in mind that the different Rites of the Eastern Churches are enriched by national traditions and customs proper to the nation in which they exist. It is a different story with the Latin Rite. Its uniformity is maintained in various nations throughout the world. The individual nations that belong to the Latin Rite did not enrich it so much as for instance the Ukrainians did with the Byzantine Rite transplanted into Ukraine. Being enriched by local customs and traditions the Rite constitutes a national asset which no nation would be ready to give up if this were the price of the reunion with the Holy See of Rome. We must note here that no one is willing to deprive himself that which is dear to him either national tradition or ecclesiastical inheritance.

Therefore the only successful way to the reunion of our Separated Orthodox Brethren with the Catholic Church is the preservation of all ecclesiastical traditions and customs by the Catholic Church and the acceptance of the Catholic faith on the part of the Orthodox of the East. Any other approach by Catholics to their Orthodox Brethren will only widen the breach between the Catholic West and the Orthodox East. Any tendency of latinizing the Orthodox by the Catholics of the Latin Rite will compromise the Union in the eyes of the Eastern Rite Christians and render impossible the reunion of our Separated Brethren in one fold and one Shepherd, the Pope of Rome.

The Catholic West may make some gains by latinizing the Orthodox who join the Catholic Church but the final results will be scanty, for the Orthodox East as a whole will stay away from such a Union.

This was the mistake that the Latins were repeating in trying to approach the Eastern Separated Christians. They were trying to latinize them in order to make them "better Catholics". The scanty results of their missionary activities must be attributed to this false method of the approach.

Such a mistake was committed by the German missionaries of the ninth cetury. When Sts. Cyril and Methodius, the apostles of the Slav nations began preaching the Gospel to the pagan Slavs, the German missionaries rose against them and denounced them in Rome as heretics. Fortunately the Pope, at that time Adrian II, admiring their apostolic zeal authorized to translate the Holy Scripture and the church books into the Slavonic language and to continue their activity among the slav nations, Bohemia, Slovakia and at least the Western Ukraine. The Pope conferred even episcopal dignity upon St. Methodius and sent him back to preach the Gospel among the Slav nations. (F. Mourret, Op. cit., p. 300).

The German bishops did not give up their struggle against St. Methodius. "The German imperial authority," says F. Mourret, "at the news of the success of the two missionaries (of Cyril and Methodius), took alarm. It feared that these Easterners would finally supplant the German clergy and that the Empire would thus find itself deprived of its best auxiliaries." (Ibid., p. 229. Thus we see that the aim of the missionaries was not to preach the Gospel of Christ to the pagan Slavs, but to fasten the German grip over them. The German bishops maltreated St. Methodius at their national council assembled in 870, they struck and slapped him in the face. In short, Methodius was thrown into a prison that was open to all the inclemencies of the weather and there, for two years, suffered horribly. (Letter of John VIII to Ermenrich Neues Archiv, V. 306).

In 878 St. Methodius again went

to Rome summoned by Pope John VIII where the Pope saw his innocence and took his defence. The Vicar of Christ declared that there was no objection to having the Divine Liturgy sung in Slavonic, since God is the author of that tongue as well as of any other. (Patr. Latina, 76, 906).

The same mistake has been committed time and again by the Polish Latin clergy and missionaries, especially those of the Society of Jesus. Before the Union of Berest Lytovsky of 1596 the Jesuits and the Polish clergy were trying—mostly with success—to convert and to latinize the Ukrainian noble youth and their families. After the Union of Berest Lytovsky in spite of the papal prohibitions the Poles continued to draw the Ukrainians united with the Holy See to the Latin Rite. This behavior contrary to the spirit of the Catholic Church has compromised the Union in the eyes of the Orthodox population of Lithuania, UKRAINE and White Russia.

The same mistake is being often committed by the Latin clergy of Canada, and U.S.A., and other countries where the Ukrainians and other Eastern Rite Catholics are living. Some clergy is trying to draw the Eastern Rite Catholics to their local churches under the pretext that "We all are Catholics". Such behavior of some Latin clergy is greatly compromising the Union in the eyes of the Orthodox living in Canada and other countries. Such facts are largely commented and publicized by the Orthodox publications as a warning to their Orthodox members to stay away from the Catholic Church if they want to preserve their Rites, customs and traditions. They represent the Union with Rome as an easy way to latinize the Eastern Rite Catholics and Orthodox.

The dissident writers point out at the thousands of the Ukrainian Catholic youth that has been drawn to the Latin Rite by some Latin clergy, they record the baptisms of our children by the Latin priests, and—although falsely—they accuse the Holy See of Rome that such things are done on an order from the Vatican.

These Latin clergymen who violate the Laws of the Catholic Church concerning the preservation of the Eastern Rite are great enemies of the Reunion of our Separated Brethren with the Holy See because they compromise it in the eyes of the Orthodox East.

Exactly the same mistake was committed by the Polish clergy and Polish missionaries in Poland after the World War I. These clergymen and missionaries were more Poles than Apostles of Christ. By their latinizing and polonizing efforts they hindered the reunion of some four million Orthodox Ukrainians who lived in Poland.

We produce some testimonies of the Orthodox clergymen and theologians to prove our statements, *S. Dukov*, an Orthodox missionary in Poland said at a Unionist convention in December 1926, "The (Orthodox) people do not even want to hear of the Union because of the present form in which it is being promoted." (Vostochny Obriad, by N. K. Nykolaev, p. 133).

*J. Urban*, a Polish Jesuit, said in 1933, "The Unionist work in Poland is directed to the (Orthodox) people, because the hierarchy remains deaf to all invitations for reunion. The greatest part of the Orthodox episcopate ignores the calls that come from the Popes... They (Orthodox) Bishops) participate in the Protestant congresses... When the Catholics come, the Orthodox hierarchs shun them like a moral sin." (N. K. Nykolaev, Op. cit., p. 135).

Why did the Ukrainian Orthodox



shun the Catholics and ignore the papal calls to reunion? Do they hate the Pope? Not necessarily. They fear to be latinized and to lose their own Rite which is so dear to their hearts. Their fears are at least partly justified by the latinizing tactics of some Latin clergy and missioners who are working for the Union among the Orthodox.

Another Orthodox theologian, *N. Berdiaev*, a fervent promoter of the reunion with the Holy See, says, that the Unionist methods employed by most of the Latin missionaries were inefficient, because they were mistaken. "The Union should not be achieved at any cost and by any means. The external forceful Union without any interior spiritual Union is worthless. A free and sincere respect without distrust and tricks is needed." (Nyva, N. 36, 262).

If the Unionist work is to be successful and lead to the Reunion of the Orthodox East with the Catholic West, it must be conducted by disinterested workers. Politics, latinizing efforts; material profits must be eliminated from the Unionistic field. The latinizing elements will produce disgust among the Orthodox for the Union and for the Holy Se of Rome. Any tendency to latizine Eastern Rite Christians is a heavy blow to the Union and an insuperable hindrance to Catholicism in Ukraine and other countries.

The Latin cregy, the Latin missionaries and the Latin clergymen that are in contact with the Eastern Rite Catholics or Orthodox must be aware that the latinization for material increase of the membership of the Latin Rite Church will bring very sad consequences to the future reunion. The Eastern Rite Catholics must have their own hierarchy and be subject to their own bishops. They should not be discouraged by the Latins to attend their own churches and to keep their Rite. Nay, they should be encouraged to do so.

The Eastern Rite Catholics should be treated by their Latin Brethren not as "second rate" Catholics, but as real Catholics, for they are such. The Catholic Church is neither German, Irish, nor English. It is strictly Catholic. If it became Irish, German or of any other nationality, it would stop being Christ's Church.

The Eastern Rite Catholics living in Canada are in the same way Canadians as the Catholics of the Latn Rite. They must preserve their Eastern Rite, keep their traditions just as the Latin Rite people do theirs.

At the present time there is no reason whatsoever for the Eastern Rite peoples of the Orthodox East to stay aloof from the Catholic Church. The reasons that led to the fatal rupture in 1054 ceased to exist long ago. The centuries-long rivalry between Rome and Constantinople is but a historical souvenir of what used to be, but will never come back to life. The mighty Byzantine empire with its Constantinopolitan patriarch will not rise again to life to play politics in Church.

The fact that the schism is 900 years old should not constitute an insurmountable obstacle to the Reunion of the East with the West. It is true that the estrangement between the West and the East, the lack of contact for long centuries, and mutual suspicion have produced a peculiar evolution in both, Catholic and Orthodox Churches. The lack of contact has fortified on both sides the positions that had been taken when the great schism occured. Numerous facts of the latinization of the Eastern Christians by the "zealous" Latin missionaries in various parts of the

world have provoked a stiff opposition and even aversion to the Union among some dissident peoples. All this is true, but it is also true that all these sad souvenirs can be erased from the memory of the Orthodox if the Catholics change their Unionist methods and show their Eastern Rite Separated Brethren that the UNION means a UNITY OF FAITH WITH THE HOLY SEE OF ROME, and not LATINIZATION or DENATIONALIZATION in favor of their Latin Rite neighbors.

Papal documents concerning the Eastern Rites should be shown to our separated brethren to convince them that the Holy See of Rome does not want the destruction of their Eastern Rites, but all that is wanted , is UNITY OF FAITH with a complete preservation of all peculiar Rites, customs and ecclesiastical traditions which constitute the national treasure of the people. document issued by Pope Leo XIII

We produce here the eloquent which should convince every Orthodox that the aim of the papal efforts concerning the reunion of the East with the West is not destruction of the Eastern Rites, but the UNITY OF FAITH under the leadership of the Vicar of Christ. "It is more than the duty of Our office," wrote Leo XIII, a great defender of the Orthodox East, "to watch strictly that no injury is done to the Eastern Rites by the imprudence of the ministers of the Gospel from the Western lands... Any Latin missionary, whether secular or regular, who by his advice or influence shall have persuaded an Eastern Rite Christian to embrace the Latin Rite, shall *ipso facto* incur the suspension *a divinis* (he will be forbidden to celebrate Mass and to administer the Sacraments, which is one of the gravest punishments that can be imposed upon the clergy for extremely serious offences) and all other penalties mentioned in the constitution "Demandatam coelitus." Besides he is deprived of his office. That this prescription may become known to all and remain firm, We order that its copy must be afixed in the Latin churches." (Colectanea, Vol. II, N. 1883). Such provision was taken by the great Leo on Nov. 30, 1894 in his Constitution "Orientem dignitas Ecclesiarum.

On May 1, 1897 the Sacred Congregation of the Propaganda issued the following decree, "The Eastern Rite Christians who live in North America are not permitted to pass over to the Latin Rite." (Collectanea, N. 1966).

On March 1, 1929 the Sacred Oriental Congregation issued a special decree, *"Cum Data fuerit"* es tablishing the relations between the Latins and Ukrainian Catholics living in the U.S.A. The decree confirmed by Pope Pius XI says ap ropos, "The faithful of the Greek-Ruthenian (Ukrainian) Rite are bound to attend and liberally to support their own churches, and to observe the prescriptions of their Rite." (AAS., 21-152).

On January 12, 1930 the same decree was extended to the Ukrainians living in Canada. (AAS, August, 1930).

The said decree forbids the Latin Rite clergy to latinize the Eastern Rite Catholics, "Priests o the Latin Rite are not allowed to induce any member of the Greek-Ruthenian (Ukrainian) Rite to transfer to the Latin." (Ibid., Chap. III, Art 30).

On December 21, 1934 Pope Pius XI made the folowing solemn declaration to the Orthodox East, "We wish to perpetuate the glorious tradition of the Catholic Church in which the various Rites shine with admirable light and like melodious tones of the same concert



rise up to heaven... Let it be known to Our Children who left their paternal House (the Catholic Church that on their return they will presrve intangible the splendor of their Rite." (AAS., Jan. 1935).

Wherefore the laborers for the future reunion between the Catholic West and the Orthodoox East must always bear in mind the golden watchword and prove its truthfulness by their behavior that the Orthodox people may clearly see that the missionaries' only ambition is to lead them to the unity of faith, and not to the Latin Rite: *Unita in essentialibus, libertas in non-essentialibus, et charitas in omnibus.* There must be a perfect unity of faith among all Catholics no matter to what race, rite or culture they belong. The Catholics of all Rites have the same faith, the same morals and the same seven Sacraments. They all owe allegi- Pope of Rome. If they did diffance to the Vicar of Christ, the fer in faith or denied obedience to the Holy Father, they would not be Catholics.

But this unity of faith does not exclude all variety from among Catholics. Catholics throughout the world may differ in their rites, customs, traditions and even in some church legislation. As long as these differences do not impair the unity of faith they are good and approved by the Church which does not want to introduce an artificial uniformity among her Children.

Charity, however, must unite all Catholics of the world. If there is no charity, there is no peace and concord among the members of the same Catholic Church to the great scandal of non-Catholics and heathens. It is impossible to keep this charity, if the laws concerning the different rites and their traditions are violated. The wronged people will resent any encroachment upon their Rite and legitimate customs. This, of course, will produce disharmony and confusion among the Catholics of diffeent Rites and with consequent discontentment. In laboring for the Reunion the Unionist workers must stress that all rites of the Catholic Church are perfectly equal in the eyes of the Holy See, and no rite can claim precedence over another Catholic Rite. This is the only way to reach an agreement with our Separated Brethren and promote a mutual understanding of the Reunion between the Catholic West and the Orthodox East.

### NEVER HEARD OF HIM

On the United States coin the motto, "In God We trust," appears. Yet, religion is not permited to be taught in our public schools, and as soo as someone suggests that something be done about it, up goes the cry, "No! No! There must be separation of Church and States!" Why, then, this motto? Is the United States, or is it not, a Christian or at least a God-fearing nation? The graduates from the public schools might well ask the question, "Who is this God we are supposed to trust?"

# NATIONAL EUCHARISTIC MARIAN CONGRESS OF THE ORIENTAL RITES

**FRIDAY, OCTOBER 22, 1954**

6:00 PM Devotion Service (Moleben) to Jesus Christ
Cathedral of the Immaculate Conception
8:00 PM Pontifical Divine Liturgy (Holy Mass)
Cathedral of SS. Peter and Paul

**SATURDAY, OCTOBER 23, 1954**

5:00-600 AM Confessions—Cathedral of the Imm. Conception
8:00 AM Pontifical Divine Liturgy (Low Mass) for Youth
Cathedral of SS. Peter and Paul

Dedication of Youth to Jesus and Mary

10:00 AM Concelebration of Divine Liturgies (Holy Mass)
Various Rites at Nine Altars — Convention Hall
3:00 PM Procession to Cathedral of SS. Peter and Paul Starting at Hallahan Catholic Girls High School; 19th Street; Vine Street; 18th Street.
4:00 PM Solemn Pontifical Devotion (Moleben) to Mother of God
Cahedral of SS. Peter and Paul
6:00-8:00 PM Low Masses—Various Rites Confessions and Communions—Convention Hall
Exhibition—Convention Hall—Main Corridor
8:00 PM Concert—Convention Hall

**SUDAY, OCTOBER 24, 1954**

12:00 Midnight Pontifical Divine Liturgy (Mass) Cathedral of the Immaculate Conception
2:00-6:00 AM Adoration to the Blessed Sacrament—Confessions and Communions—Low Masses—Cathedral of the Immaculate Conception
10:00 AM Concelebration Solemn Pontifical Divine Liturgy (Mass)
Convetion Hall

Dedication to Jesus and Mary

2:00-6:00 PM Exhibition—Convention Hall
6:00 PM Devotion Service (Moleben) of Thanksgiving
Convention Hall


**Друкарня Голосу Спасителя**

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

**GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.**
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

НАЙБІЛЬШИЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЗБІРНИК
**КОЛЯД і ЩЕДРІВОК**
ПІД НОТАМИ
Зібрав і видав Й. Когут

Старі вже і знані коляди доповнено новішими, народніми та патріотичними колядами, як рівнож щедрівками і різдвяними побажаннями. — Збережено по можності оригінальність текстів. Це, що було по церк.-слов'янськи так остало; а це що по українськи також незміненим остало.
Збірник має 288 сторін, 161 коляд і щедрівок. З того 116 є під нотами а решта покликується на інші мельодії. Розмір 4x6. ЦІНА— $2.00
Той сам збірник Коляд і Щедрівок Й. Когута, без нот, ціна ____ $1.00
Замовляйте на адресу:
THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

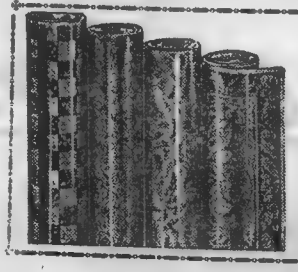

**MACKAY'S PAINT SHOP**
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton — Sask.

## ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

**The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada**

| | |
|---|---|
| Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату | .50 |
| Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський | 1.00 |
| Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий | .50 |
| Берестейська Унія, о. С. Семчук | .50 |
| Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх | 4.00 |
| Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ. | 1.50 |
| Віра | .10 |
| Дорога Спасення (Місія в Образках) | .50 |
| До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей | .10 |
| Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої | .15 |
| Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий | 1.00 |
| Золотий Ключ до Неба (16 молитов) | .15 |
| Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий | .50 |
| Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові | .50 |
| Канада, Мій Рідний Край | .15 |
| Канадійські Оповідання, о. П. Божик | .20 |
| Коляди | .25 |
| Коляди під нотами (162), Й. Когут | 2.00 |
| Коляди, без нот (162) Й. Когут | 1.00 |
| Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира | .50 |
| Книжка Парафіяльна, добродійних жертв | .10 |
| Мішане Подружжя, о. М. Пелех | .10 |
| Молитвеник для Дітей | .35 |
| Народний Катехизм | .20 |
| Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий | .35 |
| Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий | .25 |
| Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький) | 3.00 |
| Не Дайся | .10 |
| Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк | .60 |
| Пом'яник Усопших (книжочка) | .25 |
| Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді) | 3.00 |
| Про Сопружество | .10 |
| Пощо Сповідатися? | .10 |
| Проскомидія Літургіям | .50 |
| Робітникові Не Треба Релігії? | .10 |
| Редемптористи Східнього Обряду | .10 |
| Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук | .20 |
| Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ. | .50 |
| Смерть у Чарці | .10 |
| У Хуртовинах Юнацьких Літ | .10 |
| Церковні Пісні | .25 |
| Церковні Коляди | .25 |
| Хрестна Дорога | .10 |
| Якої Школи Ми Хочемо? | .10 |
| Як Сповідатися? | .10 |
| Redemptorists of the Eastern Rite | .05 |
| Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius | .20 |
| Shall I Be a Redemptorist? | .25 |
| St. Josaphat (Ukr. and English) | .50 |
| Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo | .50 |
| Ukrainian Redemptorists | .05 |
| ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата | 5.00 |
| ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік | 2.00 |

**ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ**
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

**THE REDEEMER'S VOICE**
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

| | | |
|---|---|---|
| Марія—Цариця Неба та Землі | о. М. Щудло ЧНІ. | 1 |
| На Зустріч Христові | о. М. Щудло ЧНІ. | 21 |
| Чому Сьогоднішній Світ Противиться Христ. Цареві: | о. М. Щ., ЧНІ. | 24 |
| Мої Спомини про ОО. Редемптористів у Львові | Яр. Левицький | 28 |
| Понад Хмари | Іванна Петрів | 33 |
| Подорож до Св. Землі | о. М. Щудло ЧНІ. | 36 |
| Альфонс—Вибранець Божого Провидіння | о. М. Щудло ЧНІ. | 39 |
| День Подяки | | 47 |
| Фотієва Схизма | о. М. Щудло ЧНІ. | 48 |
| Хотів Би Ти Знати? | | 53 |
| Святий Архистратиг Михаїл | Всеч. о. Н. Вояковський | 54 |
| Чого Потребує Модерна Людина? | | 57 |
| Christ Back in Christmas | Rev. M. Schudlo CSsR. | 59 |
| The Immaculate Conception | | 61 |
| Pope Pius Proclaims Feast of Mary's Queenship | | 62 |
| Ukrainian Christmas Eve | Rev. M. Schudlo CSsR. | 63 |
| I'd Like to Know | | 64 |
| Christmas | A Missionary Sister | 66 |
| November | Rev. M. Dzurman CSsR. | 67 |
| Thanksgiving Day | | 68 |
| Our Parish Priests | Messenger of Sacred Heart | 69 |
| Difficulties of Reunion Between East & West | Rev. M. Schudlo CSsR. | 73 |
| U.C.Y. Convention, Yorkton, Sask. | | 76 |
| Tears of the Madonna | | 78 |
| Divorced Girl's Problem | D. F. Miller | 79 |

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 11/12 Йорктон, Саск. Листопад-Грудень, 1954

## ПОВІДОМЛЕННЯ

Задля перенесення машин до **нової друкарні,**
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ за **листопад і грудень**
виходить разом в однім, побільшенім числі.

## Марія—Цариця Неба та Землі

**о. Мих. Щудло ЧНІ.**

ЗДАВЕН давна християни, вірні діти Богородиці, вірили, що їх Небесна Мати Марія, є Царицею неба і землі. По домах і церквах завжди лунає чудова молитва: **"Радуйся, Царице, Мати милосердя"!**

По довгих віках Св. Церква, а саме її Найвищий Пастир і видимий Намісник Христа, Папа Пій XII проголосив цілому світові, що день 31 травня стає святом Цариці Марії. Пій XII проголосив це свято осібною енцикліюю, установлено ж його врочисто 1. листопада цього року в величній базиліці Св. Петра в Римі.

Проголошення свята царства Марії відбулося на закінчення Марійського тижня в Римі. Сам Святіший Отець укоронував чудову старинну ікону, що зветься "Спасителькою народу".

Найвищий Римський Архиєрей заявив в енцикліці до католицького єпископату цілого світу, що кожен католик, де б він не проживав, повинен відновити свою посвяту Пречистій Діві, Цариці неба та землі.

Нове свято це гейби наслідок проголошення тілесного внебовзяття Пречистої Діви до неба, де вона царює поруч свого Сина Ісуса поміж анголами і Святими.

Христовий Намісник зо смутком згадує про страждальних християн поза залізною комуністичною заслоною, де вірні Христові визнавці, особливо українці, життя віддають за Христа та вірність католицькій Церкві.

Пій XII каже: "В деяких краях нарід терпить переслідування за християнську віру. Люди позбавлені свободи та людських прав. Покищо всі заходи і протести полишилися безуспішними".

Серце Найвищого Архиєрея щемить від болю, як він благально звертається до могутньої Цариці неба та землі: "Нехай могутня Цариця всесвіту ласкавими очима споглядне на тих своїх невинних діток. Нехай вона вчинить, щоб вони внедовзі відзискали належну їм свободу визнавати свою віру і так, служачи Євангелії, вони могли скріпити могутність і поступ народів своєю співпрацею та

чеснотами, якими вони блистять посеред жахливого гонення".

Папська енцикліка появилася в ватиканськім журналі "Оссерваторе Романо" за датою 11 жовтня 1954 р. Папська енцикліка кінчається благанням, щоб Пречиста Діва "по цьому вигнанні показала нам Ісуса, що буде нашою вічною радістю та щастям".

Водночас Папа Пій XII заявив, що установлене ним свято не нове, бо християни здавен давна вітали Пречисту Діву "Царицею". На підтвердження свого твердження Пій XII наводить багато цитат із різних Літургій, особливо східніх. При тім подав, на якому фундаменті спирається царська гідність Богородиці. Цей фундамент це Боже материнство. Вже Св. Іван Дамаскин твердив: "Вона дійсно стала Царицею всього сотвореного всесвіту, як сталася матірю Творця". Стала теж царицею відкупленого людства за свою співучасть у відкупленні людського роду.

Пій XII висловлює надію, що за посередництвом Марії "настане нова ера, в якій запанує мир і затріюмфує релігія".

Установлення свята Володарювання Марії це заохота для всіх почитателів Богородиці, щоб вони в усіх потребах звертались до Богородиці, бо вона Цариця Неба та землі, тому нема такої сили в всесвіті, що могла б їй опертися, нема злоби, що б Марія не година була перемогти, нема лиха, якому Марія не могла б зарадити... Вона бо Цариця людей і анголів... "Цариця станула праворуч Тебе (Христа), зодягнена в позолочені ризи, прибрана..."


## Гарні РІЗДВЯНІ КАРТКИ

**з желаннями в українській мові**

—Менші, одна 8ц.—12 за..... .80ц.
—більші, одна 10ц.—12 за..... 1.00
—великі, одна 25ц—дві за 25ц.—12 за .. 1.50
Карртки Різдвяні з желаннями в англійській мові 12 за 70ц.

Пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada**

## КОЛЯДИ

Зближається Різдво Христове, час чарівних наших коляд.
КОЛЯДИ (162), з нотами; стр. 288, И. Когут ..... $2.00
КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, И. Когут ..... $1.00
ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. оо. Редемптористів) .... .25
При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%.

Пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada**


# — З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

**ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ**

### ВІДПОВІДЬ НОВИМ РЕДАКТОРАМ "ВІСТНИКА"

Шановні Панове Редактори, (вибачте, що зву Вас "Панове", бо не знаю, чи Ви духовні особи чи ляїки), питаєтеся в своїм Вістнику з 1-го жовтня, "Якою ж енциклікою заборонено переміну терміна "грекокатолик" на "католик", старий стиль святкування на новий, будуються церкви в латинському стилі, усувається з церкви іконостаси, іт.д.?"

Панове, легко воно кидати закиди в сторону католицької Церкви, особливо як знаєте, що ніхто Вас за це не потягне до відповідальности. Редакція "Голосу Спасителя" не любить полеміки, але часом буває Вами чи Митр. Іляріоном змушена висвітлити правду чи подати факти, які Ви чи Митр. Іляріон перекручуєте чи промовчуєте, бо це Вам невигідно. Не робимо цього, щоб загострювати ворожнечу, бо це було б негідне християнина, але щоб висвітлити правду---

1) Хочете знати, хто заборонив переміну терміна "грекокатолик на "католик"?—Ніхто не заборонив і ніхто не наказав. Це роблять самі українці католики, щоб уникнути замішання, що назва **грекокатолик** зроджує в чужинцях. Рим не накладав цієї назви і Рим не каже змінати її. Назва "грекокатолик" була наложена австрійським урядом по прилученні Зах. України до Австрії. Австрія це вчинила, щоб показати, що наш обряд рівний двом іншим обрядам, що були тоді в Галичині: оттому прозвано їх так: **римокатолик**, **вірменокатолик** і **грекокатолик**.

Це вчинено тому, щоб галицькі поляки не казали, що латинський обряд ліпший і кращий, як це говорили вони за старої Польщі.

Слово "грекокатолик" у чужинцях викликує враження, що ми якісь "греки". Ось Вам причина, чому послідніми часами самі українці католики змінили назву "грекокатолик", хоч деякі навіть поміж нами ще цупко тримаються цієї назви немов їхня віра залежала б від неї.

2) Що ж до старого стилю, Панове, то не слід грати на цім конику, бо стиль не має нічого спільного з обрядом чи вірою. Недавно я вернувся з подорожі по Сході, задержуючись декілька днів у Греції. Панове, чи Вам відомо, що **православні греки** змінили свій старий стиль на новий у 1923 році і ця зміна не повернула їх у **католиків?** Вони надалі залишилися православними греками!!! Чи це нічого не каже Вам і подібним до Вас "оборонцям старого неточного календаря?" Чи наші православні браття, ба й Ви самі в щоденнім житті не тримаєтеся нового календаря, не перестаючи через це бути українцями?! Чому використовуєте незнання та простодушність нашої народної маси, щоб накидатися та обчернювати своїх братів українців католиків? Яка користь із цієї демагогії?

3) Що ж до будови церков "в лат. стилі та усування іконостасів", Панове Редактори Вістника, погляньте на свої власні церкви, чи всі вони побудовані по приписам церковного права? Бідні наші імігранти будували так як могли. За це належиться їм похвала, а не нагана, як це Ви робите.

Нам невідомі випадки, де б українці католики викидали іконостаси з церков. Коли ж такі випадки трапилися, то їх треба приписати не **Римові,** але таки невторопності та незнанню деяких наших провідників, за що ні наша Церква, ні загал вірних не відповідають. Ми самі ганимо їхню невторопність, заявляючи при тім, що Рим завжди намагався зберегти наші традиції, а не знищити їх, як це Ви хитро намагаєтеся переконати своїх читачів оцим підступним висловом про мою статтю "Східні католики мають дорожити своїм обрядом". Ваш же вислів такий: "Стаття складається з витягів енциклік, якими папи **нібито** забороняють українським уніятам міняти свій грекоукраїнський обряд на латинський". Панове, пощо цього **"нібито"?** Чи Ви хіба такі простодушні чи може злобні? Це **нібито** перекреслює всі Ваші попередні слова---

Панове, час на позитивну працю, а не на хаос і анархію, що завели Україну до руїни!

о. М. Щудло ЧНІ.

### НАУКИ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

Впр. о. Фединяк ЧСВВ зробив корисну роботу, перекладаючи з грецької мови **"Науки Святого Василія Ве-**

**ликого"**, основника Чина ОО. Василіян, що стільки натрудилися та досіль так жертвенно трудяться поміж українським народом.

Книжка має 272 сторінки. Папір добрий, друк виразний, мова перекладу коректна, легка та гарна. Читаючи ці науки великого Святого Східньої Церкви, відчувається дух часу, коли проживав Св. Василій. Люди були та завжди будуть людьми. Ну й їхні бльуди полишаються завжди такі самі: скупість, гнів, пияньство, гордість ___ Ці теми майстерно порушує Св. Василій. Це доказ, що його часи були подібні до наших. Отож не слід скаржитися на злі часи. Часи ніколи не є злими, але тільки люди можуть бути менше чи більше схильні до зла; кажемо **схильні до зла,** цебто раби зла та пристрастей, бо трудно подибати людину, що навмисно хоче бути злою. Це хіба прикмета сатани та проклятих анголів цебто дияволів.

Цю цінну книжку поручаємо нашим Читачам. Вона коштує всього $2.50. Прохаємо замовляти:

Rev. S. Fedyniak, OSBM.,
Box 281, Glen Cove, L.I., N.Y.

### ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

Оксфорд Парк

Високопреподобний
о. Протоігумене!

Дуже сердечно дякую за окружного листа з дня 4-го грудня.

Думаю, що там у Римі може дехто питати Вас про нашу австралійську місію, я написав був до Пр. о. Боського, щоб він від себе подав дещо. Я зі своєї сторони пишу дещо про неї, а також щоб дати відповідь на заторкнене Вами питання.

Про велику потребу, щоб ми мали тут в Австралії більше священиків нашого обряду, знає дуже добре Конгрегація для Східньої Церкви.

Та для Вашої орієнтації подаю деякі інформації:

**Стейт "Нью Савт Вейлс"**: ЧОТИРИ ТИСЯЧІ наших людей (подаю в приближенні це число, як також числа понижче в інших стейтах).

В СІДНЕЮ працює о. д-р Петро Дячишин. Є тут ТРИ тисячі наших людей, про що писав до мене сам о. Дячишин.—Там потрібно ще бодай одного священика. Коли я працював у Сіднею (1950 до квітня 1952), я представляв ту справу в компетентних кругах австралійської гієрархії і у звідомленнях писав також до Східньої Конгрегації а також до Високопреосвященного Архієпископа Бучка.

В НЮ КАСТЛ працює Пр. о. Боський.— Це дієцезія Майтланд. Щодругу неділю має він Богослуження в Ню Кастл (на Бродмедов), а деколи іде до Майтленд і до табору у Грета. Богу дякувати, що йому трохи полішилося з його здоров'ям, хоч все-таки він не стає на коліна.

**Стейт "Вікторія"**: ТРИ ТИСЯЧІ наших людей.

В МЕЛЬБОРН працює о. д-р Іван Прашко. Буде там ДВІ тисячі наших людей. Сам о. Прашко старався і старається, щоб був ще один священик у Мельборн.

**Стейт "Полуднева Австралія"**: ДВІ ТИСЯЧІ наших людей.

В АДЕЛАЙДЕ працює о. Дмитро Качмар. Буде там ПІВТОРИ тисячі наших людей.

**Стейт "Західна Австралія"**: ПІВТОРИ ТИСЯЧІ наших людей.

В ПЕРТ працює о. Юрій Сполітакевич.

**Стейт "Квінсленд"**: ОДНА ТИСЯЧА наших людей.

У БРІЗБЕЙН працюю від квітня 1952 р. Відвідав Північний Квінсленд (Тавнсвил, Кернс, Інггам, Іннісфайл) в 1952 і 1953 роках. На моєму списку маю досі 758 душ.

При нагоді, що говорю про себе, скажу, що моє здоров'я не дуже то світле. В листопаді мусів таки піддатися лікарським оглядинам. Артрайтіс і саятіка часом докучають мені на добре а натиснення у п'ятах не позволять довго стояти або довго ходити. Вправді "арч супюртс"—підкладки під стопи—помагають на стіль ки, що можу ходити **просто,** а не храмати.

Тут в Австралії конечно потрібно ще мати бодай ТРЬОХ наших священиків.

Федеральний Католицький Імміграційний Комітет (зложений з п'ятьох архієпископів і єпископів) робив і робить старання, щоб приїхали наші священики. Згодився прийняти ще ДВОХ наших священиків, про що мені говорив секретар комітету на моїм відїзднім із Сіднею до Брізбейн.

Та досі ті старання ще не увінчалися успіхом.

І Східня Конгрегація шукає різних способів, щоб зарадити духовним потребам наших поселенців і щоб збільшилося число священиків нашого обряду тут в Австралії.

І. В лютім (23. 2. 1953) писав я до о. Боського: "В часі канонічної візитації тут у Брізбейн, в грудні, була порушена справа австралійських Редемптористів нашого обряду, і видно



увінчалася успіхом___ Коли нема наших священиків, або як пише до мене о. Прашко, "нема охочих, щоб приїхали сюди", то австралійські Редемптористи нашого обряду можуть багато зробити для наших людей___" А писав я те у відповідь на його листа (з 15. 2. 1953), в якому він пише: "Отець Провінціял, за згодою "вія Меруляна", рішив тут, щоб двох Отців Редемптористів австралійців навчалися українського обряду, щоб формували молодих Редемптористів для нашого апостоляту___ Це рішення Провінціяла збільшило надзвичайно пошану співбратів до нашого українського обряду".

Десь у червні я навіть був піддав думку о. Провінціялові, чи не було б добре післати одного до Канади, до нашої Віце-Провінції, щоб він мав можність ліпше пізнати наш обряд і навчитися нашої мови.

Східня Конгрегація звернулася до нашої Генеральної Курії в Римі, чи наша йорктонська Віце-Провінція не могла б вислати ще декого сюди до Австралії?

Тепер наше положення тут змінилося на краще дуже й дуже багато. Леди проломані. Можна сказати, наш обряд дістав "право громадянства".

В часі Національного Австралійського Євхаристійного Конгресу в квітні 1953 була відправлена торжественна Служба Божа в катедрі в Сіднею, в нашім обряді, при участі священиків мельхітського й російського обряду, а президував вірменського обряду Патріярх Агаджініян і сказав проповідь заторкуючи східні обряди і згадуючи про переслідувану Церкву поза залізною заслоною.

А тепер наші австралійські Редемптористи навчаються нашого обряду... Це здається трохи парадоксальне: українці "австралізуються", а австралійці "українізуються"___

Я далі обстоюю мою давню думку: Було б добре, щоб дехто з нашої Віце-Провінції приїхав сюди.

А тому, що тут треба більше священиків, то чи не могли б приїхати також дехто з Василіян? Не знаю, чи хто згадував коли Високопреосвященному Архієпископові Бучкові про ОО. Василіян, так прошу ласкаво при нагоді згадати це.

Прошу о мементо у св. молитвах.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

### "КНИЖКИ І ЛЮДИ"

Укр. видавництво "Добра Книжка" видало 125-сторінкову книжку Олександра Моха, "Книжки і Люди". Це дуже цікава збірка оповідань на різні теми, що цікавлять модерну людину. Мова гарна, стиль легкий, гадка ясна, насвітлення тем католицьке.

Кожен українець повинен прочитати цю книжку, що покатолицьки насвітлює важливі проблеми сьогоднішніх часів.

Редактор Голосу Спасителя.

### З НОВИХ ВИДАНЬ

**О. Сацюк: СКРИПКА НА КАМЕНІ —п'єса на три дії. Театральна Бібліотека ч. 2. Видавництво Миколи Денисюка, Буенос-Айрес 1953 р.**

В модерному стилі, відкинувши по можності все реалістичне, автор відкриває перед глядачами противенство між матерією і духом, між низьким і високим, між матеріялізмом буднів і стремління до чистих висот.

**Ціна 50ц.**

**Лев Стаховський: З ВЕНЕСУЕЛЬСЬКОГО ЩОДЕННИКА. Видавництво Миколи Денисюка, 1953, ст. 86, ілюстрована. Двобарвна обкладинка В. Крюкова.**

Автор оповідає про свої враження і переживання у Венесуелі. Цікаво й барвисто описує автор цю екзотичну країну й наших поселенців, що там живуть і працюють.

**Ціна 70ц.**

Замовлення слати до:

Publisher Mykola Denysiuk
G.P.O. Box 1476,
New York 1, N.Y., USA.
або:
**The Redeemer's Voice,**
**Yorkton, Sask., Canada**

### МОНУМЕНТАЛЬНИЙ ТВІР

При кінці жовтня ц.р. появився монументальний твір: **"Українська Церква між Сходом і Заходом",** Др. Григора Лужницького. Видало його "Провидіння" з нагоди Марійського Року.

Книжка має 723 сторінки друку: 609 тексту. Решта це примітки та цитати з прерізних документів. Це перша велика історія української Церкви. Книжка видана на добрім папері і має повно цінних ілюстрацію, особливо світлини наших митрополитів від заключення Унії. Є теж світлини важніших церков і багато світлин прерізних ікон. Є теж численні фотознимки документів.

Прохаємо замовляти цю цінну книжку, що коштує тільки $15.00. Ця книжка повинна бути в кожній українській родині, щоб кожен українець і українка могли пізнатиі сторію рідної Церкви, полюбити її, триматися її та защеплювати любов до неї в серцях своїх дітей. Ця історія української Церкви допоможе українцям викрити наклепи ворогів і збити їх фальшиві оскарження.

Прохаємо негайно пересилати замовлення на адресу: "America", 817 N. Franklin St., Philadelphia 23, Pa., USA.—Спішіться, бо небагато примірників видруковано. Хто спізниться з замовленням, той нічого не дістане.

---

### "ОГЛЯНУВШИСЬ НАЗАД"

Ось нова книжка Олени Звичайної, "Оглянувшись назад", видана "Дніпровою Хвилею" в Мінхені, в Німеччині. Це збірка оповідань і новель, що здебільша змальовують сцени жахливого голоду в Україні, що його большевики штучно зорганізували, щоб винищити спротив, що його наші селяни ставили московській колективізації.

Деякі оповідання дуже цікаві, хоч більша частина оповідань і новель нудна, бо надто багато описів, повторення тих самих або подібних фактів, брак дії.— Це чинить оповідання трохи нудними, бо Авторка любується в описах, якими переривае хід своїх історій. Взагалі вступи до оповідань мають завеликі описи. Модерна людина не любується в описах, але хоче відразу приступати до дії, питаючись: Що? Як? Де? Коли? Чому?—

Редактор Голосу Спасителя.

---

### ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?


**Замовляйте**

# КАЛЕНДАР

## ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
## на 1955 рік

**Сторін 208; ЦІНА лише 75ц.**

**Численні статті, оповідання, історії й поучення будуть приємністю в кожній хаті, прикрасою кожної бібліотеки, корисні для Вас і Ваших дітей.**

**На окладинці є гарний, кольоровий образ Ісуса Доброго Пастиря.**

Замовляйте для себе та своїх дітей, свояків і приятелів на Різдвяний Дарунок.

Пишіть до:

**THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada**




### СВЯТОЧНІ ДНІ

Святочні дні!— О, скільки ж то любих спогадів нагадує мені це просте слово!— **Свята!**— Я так їх любила! Ти вміла так добре пояснити мені тайни, що скриваються в кожному з них! Так, ці дні на землі ставалися для мене небесними днями. Любила я передусім процесії з Найсвятішими Тайнами. Яка то радість розсівати квіти під Господні ноги! Я кидала їх досить високо й ніколи не була така щаслива, як тоді, коли бачила, що мої рожі дотикають посвяченої дарохранительниці.

Свята! Хоч великі свята були рідко, то кожний тиждень приводив одне, дуже дороге моєму серцю: **неділю.** Яка промениста днина! Це було свято Господа Бога, свято відпочинку. Спершу вся родина йшла на співану Службу Божу. Пригадую собі, що підчас проповіді—тому, що наша каплиця була далеко від проповідальниці—ми йшли і з трудом шукали місць у головній наві. Але Терені і її батькові всі радо помагали, зокрема мій вуйко тішився, коли бачив, як ми обидвоє приходили. Він звав мене своїм сонячним промінчиком й говорив, що бачити мого достойного батька в товаристві його донечки це був образ, що завжди його захоплював.

А я зовсім не турбувалася тим, що на мене дивляться і гляділа тільки, щоб уважно слухати проповідь. Тоді то вперше я зрозуміла проповідь про Христові Страсті й була нею глибоко зворушена. Мала я тоді п'ять з половиною років.

Коли була бесіда про св. Тересу, татусьо схилявся й говорив мені тихцем: "Слухай добре, моя королівно, говориться про твою святу опікунку". Я дійсно слухала уважливо, але признаюся, що я частіше гляділа на татуся, як на проповідника. Татусеве гарне обличчя стільки речей мені говорило! Деколи його очі наповнювалйся сльозами, що їх він даремне силкувався затримати. Слухаючи вічних правд, він неначе відривався зі землі; його душа немов перебувала в іншому світі. Але на ділі його чекала ще дуже далека мандрівка: мали ще уплисти довгі й болючі роки, поки гарне небо відкрилося перед його очима, а Спаситель Своєю Божою рукою обтер гіркі сльози Свого вірного слуги.

Вертаюся до моєї недільної днини. Це радісне свято, що так поспішно минало, мало також відтінок меланхолії: моє щастя було незмінне аж до вечірні. Але від вечірні почування смутку находило на мою душу; я думала про те, що на другий день треба наново зачинати життя, працювати, вивчати лекції й моє серце відчувало земне вигнання, і я здхала за небесним відпочинком, за неділею без заходу сонця у правдивій батьківщині!

---

**Примітка:** Це уривок з II гл. "Історії душі", що її написала Св. Тереня від Дитяти Ісус. В цій книжці Св. Тереня розказує про своє життя та свою "доріжку" дитинного довір'я та любови Небесного Вітця. Ця книжка вийде в наступному році в українському перекладі. Ціна $3.00. Книжка матиме понад 300 сторін друку й буде у твердій оправі. Від кількости надісланих замовлень і вплат буде залежати час появи книжки. Замовлення слати на адресу:

Rev. J. Prokopiw OSBM.,
Basilian Fathers,
9648—108 Ave.,
Edmonton, Alberta, Canada

За 50 років ця книжка діждалася трьох мільйонів накладу в 60 мовах. Наклад буде невеликий, тому спішіться із замовленнями!

---

### МАРІЙСЬКА АКАДЕМІЯ В НЮАРКУ
### "Поклін Марії"

Нюарська українська католицька громада гідно вшанувала Пречисту Богородицю, Матір "Руського Краю", пригарною святочною академією 10. X. 54. Академія була зорганізована заходами Марійської Дружини Пань, Апостольства Молитви та двох відділів Провидіння. Відбулалася вона в Укр. Централі. Велика заля була заповнена учасниками. Було й багато священиків із дооколишніх парафій.

Впр. о. В. Краєвський ЧНІ., відчинив академію короткою промовою, в в якій заявив: "Від Ярослава Мудрого, що в 1037 р. посвятив свій край (Україну) і свій нарід Пречистій Діві, український нарід став Марійським народом".

Програма академії складалася з наступних точок:

I. ЧАСТИНА

1. Відкриття—о. Ігумен В. Краєвський.

2. "Чрез поле широкеє"—чоловічий хор "Трембіта" під управою п. Городинського.

3. Реферат: Марія—Цариця миру—п. О. Кладко.

4. а) Вол. Барвінський: Ліричка пісня, б) Saint Saens: Toccata—фортеп'янове соло Д. Городинська-Кара-

нович.

5. М. Гайворонський: Дума

а) А. Рудницький: Кант до Почаївської Матері Божої

в) Gounod: Молитва—Сольоспів баритон М. Мінський.

6. Остап Грицай: Гимн до Богородиці—Деклямація п. Іванна Кононів.

—Перерва—

Фортепіяновий супровід: п. Дарія Гординська-Каранович.

II. ЧАСТИНА

7. а) М. Гайворонський: Молитва

б) Вол. Барвінський: Псалом Давида; в) G. Verdi: "Молитва Леонори" з опери: "La forza del destino"—Сольоспів сопран М. Кокольська-Кобрин.

8. а) E. Lalo: Andante; б) Tartini-Kreisler: Варіяції— Сольо скрипка Ярослав Мигасюк.

9. Леонтович: "Ой зійшла зоря"—Чоловічий хор "Трембіта" під управою п. Городинського.

10. Католицький гимн.

Сценічне оформлення: Ф. Луцишин.

В виконанні величної академії взяли мистці з Нюйорку, Ньюарку та Филядельфії. Виконання було мистецьке й якслід приготоване, може за винятком одної деклямації, що слабше вдалася. Присутні гості з подивом слідували за поодинокими точками, особливо пан Я. Мигасюк прикував увагу всіх мистецьким виконанням своєї програми на скрипці.

Теж Пані Д. Городинська-Каранович захопила глядачів своєю мистецькою грою на фортеп'яні.

Всім мистцям належиться щире признання за участь у цій величній академії. Щира подяка теж для організаторів Академії. Подяка теж усім учасникам.

Редактор "Голосу Спасителя".

---

## ВІСТІ ЗО СВІТУ

На днях отримано вістку, що Апостольський Престіл створив Ординаріят для католиків східного обряду в Франції.

Новим Ординарієм назначений Його Еміненція Кардинал Маврикій Фельтін, Архієпископ Парижа. Його обов'язком є організувати нові парафії східного обряду, де це можливо; виховувати східних питомців, зберігати рівність обрядів та церковну дисципліну.

—

### З'їзд Укр. Катол. Орган. Саск. Екзархату

В днях 9-10 жовтня відбувся в Саскатуні IV Єпархіяльний З'їзд Українців Католиків.

З'їзд відкрив п. інсп. П. Воробець в суботу пополудні. Потім Преосв. Кир Андрей Роборецький в своїй промові представив ціль та завдання оцього З'їзду. Відтак заряди та делегати поодиноких організацій: БУК, ЛУКЖ і УКЮ розійшлись по окремих залях на свої наради. Вечером була забава в готелі Бесборо, де відбулась також розігравка на авто. Це авто виграв Всеч. о. Александер Щеснюк, парох з Мус Джо, Саск.

В нед. рано Преосв. Кир Андрей Роборецький відправив Архієрейську Службу Божу в катедральній церкві в сослуженні монашого та світського духовенства, та виголосив проповідь. Співав місцевий хор під проводом п. Зарицького. По Сл. Б. відбувся спільний обід в залі під церквою.

В 3-ій год. пополудні відбулась головна сесія, що її відкрив знова п. інсп. П. Воробець. Насамперед прочитано річні звіти БУК, ЛУКЖ і УКЮ. Слідували відтак промови Пр. Брата Методія та Т. Барана. Потім прочитано резолюції З'їзду.

Вечером відбувся святочний концерт, на якому Преосв. Кир Андрей забрав кінцеве слово та закінчив З'їзд.

—

### Величава Релігійна Маніфестація у ЗДА

Заходом укр. катол. Екзархату ЗДА відбувся з незвичайним успіхом Евхаристійний-Марійський Конгрес у Філядельфії, 22-24 жовтня, 1954.

В цьому Конгресі взяло участь около 25 тисяч учасників. Між іншими Апостольський Делегат ЗДА, 3-ох кардиналів, 9 архієпископів, 17 єпископів, 10 монсіньорів, поверх 200 священиків, около 400 монахинь, 700 питомців різних семінарій, 16 хорів, різні церковні й світські організації.

Конгрес причинився до незвичайного релгійного підйому і лишив по собі дуже милий історичний спомин.

—

## ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

З нагоди Дня Подяки Пр. о. Ст. Гарванко, ЧНІ. відправив Благодарственну співану Службу Божу.

—

Наступні делегати були вибрані й брали участь в з'їзді в Саскатуні:

Від БУК-а були: п. Ю. Петришин, С. Яремович та В. Козакевич. Від ЛУКЖ (старший відділ): пані М. Верхомінка і М. Деренівська. (мол. від.): пані М. Попович і О. Осенний. Від УКЮ: п. Євген Черевик і панночка М. Куляса.



Крім того були ще інші учасники з міста й околиці Йорктону, що брали участь в нарадах.

—

Від 27-31 жовтня відбувались в церкві спеціяльні торжества в честь Христа-Царя. Останнього дня була співана Служба Божа передана до радія, а вечером був Молебен в честь Христа-Царя, і публична заява вірности Ісусу Христу.

— —

В нед. 31 жовтня відбулись місячні збори БУК і ЛУКЖ. На зборах Ліги Жінок взяла також участь пані Дереворіз з Віннипегу.

---

## ЙОРКТОН, САСК.

### Посмертна згадка бл. п. Євфрозини Черевик

В понеділок 20 вересня відчинились брами вічности для бл. п. Євфрозини Черевик, з роду Гриба. Покійна родилась 8 жовтня 1888 р. в селі Бурдяківцях, п. Борщів. Тайну подружжя прийняла з Олексом Черевиком в 1904 р. і разом примірно провели 50 років подружнього життя. Майже ціле своє життя перебули на фармі в околиці Дніпро, Саск., а останніх 26 місяців замешкали в Йорктоні.

Бл. п. Євфрозина Черевик

Молитва, жертва й праця, це були головні заняття покійної. Вона ніколи не опускала богослуження в церкві. На фармі було їй чотири милі до церкви, і все була одна з перших на відправі. Опісля, в Йорктоні що раня ходила на Службу Божу й принимала св. Тайни. Була ревна членкиня парафії і все щедро давала на церкву й добродійні цілі. Її дім був завжди гостинний. Зо всіми жила в згоді. Радо помагала сусідам і всім, що просили в неї помочі. Найкращий доказ її любови, був її величавий похорон на якому зійшлись всі знайомі з далека й близька, щоб віддати їй останню прислугу.

Бл. п. Євфрозина була дуже працьовита. Дуже примірно виховала своїх 7 дітей. Недомагання й слабости тілесні зносила все терпеливо. Ніхто не чув від неї якогось нарікання. Все була усміхнена. Тиждень перед смертю тяжко захорувала в церкві й того самого дня піддалась важкій операції. Тиждень потім вона закінчила своє праведне життя в шпиталі прийнявши останні св. Тайни.

Покійна полишила в смутку свого дорогого мужа Олексу, 4 сини: Івана в Йорктоні, Йосифа, Михайла й Петра на фармі коло Веретін, Саск., і 3 доньки: Анну (Гуска) в Норквей, Саск., Петрунелю (Гуменюк) в Тедмор, Саск., і Марію (Деренівську) в Райн, Саск., 33 внуків, 7 правнуків. Також оставила 3 сестрі і 1 брата за залізною куртиною.

Заупокійні богослуження відправляли три священики: ВПр. о. Ів. Бала, ЧНІ. з Йорктону, Пр. о. Гр. Новак, ЧНІ. з Роблин, Ман., і Всеч. о. Вол. Фляк з Норквей, Саск. Пращальну промову виголосив Впр. о. Ів. Бала, ЧНІ., в якій підкреслив заслуги покійної для церкви й народу.

На заклик ВПр. о. Ігумена Бали ЧНІ., переведено збірку на католицьку пресу й українську радіо-програму. Збіркою зайнялись п. Петро Стебніцький та п. Семко Гуменюк, з чого $16.50 призначено на Голос Спасителя. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а покійній Євфрозині нехай буде вічна пам'ять!

**Подяка:**

Оцим складаємо щиру подяку всім добродіям і приятелям, що своєю присутністю віддали останню прислугу нашій дорогій мамі й бабі. Зокрема дякуємо ОО. Редемптористам, що відвідували покійну в лікарні підчас її недуги й тим отцям, що відправили похорон. Дякуємо також тим, що зложили свої жертви на Служби Божі за упокій її душі. Рівнож склада-

емо подяку тим, що приготовили обід у парохіяльному домі. Нехай Вам Господь винагородить стократно!

Зо смутком: Олекса Черевик, діти, внуки й правнуки.

---

### ІНСІНГЕР СВ. О. НИКОЛАЯ, САСК.
**Похорон бл. п. Софії Цебульської**

У вівторок 19 жовтня 1954 в церкві св. о. Николая в Інсінгер відбувся похорон бл. п. Софії Цебульської. Померла вона в неділю 17 жовтня перед полуднем, проживши 89 літ. Покійна Софія, з дому Тимофій, походила з села Олківці над Дністром (борщівського повіту в Західній Україні). Приїхала вона разом зо своїм чоловіком Михайлом Цебульським ще 1898 року до Канади і відразу поселилися в околиці Інсінгер, Саск., півтора милі на півд-захід від теперішньої церкви св. о. Николая. Тут були вони добрими членами цеї ж церкви і гарно виховали своїх дітей. Покійна майже кожної відправи приступала до св. Тайн і часто давала на Сл. Божу. Чоловік її помер ще 3 січня 1932 року, а старушка відтак доживала свого віку при найстаршому синові Івані.

**Бл. п. Софія Цебульська**

Полишила вона в жалобі 4-ох синів: Івана і Василя в Інсінгер, Дмитра в Гамільтон, Онт., Миколу в Гріндрод, Б.К., та 5 доньок: Агафію (за Федорчуком в Петерфілд, Ман.), Магдалину в Йорктоні, Олену (за Куропатвою в Гілберт Плейнс, Ман.), Марію (за Галюком в Інсінгер) і Анну (за Преденчуком в Тафнел). Разом з дітьми покійна оставила 33 внуків і 33 правнуків.

Похоронні Богослуження відправив Пр. о. Ст. Гарванко ЧНІ. з Йорктону. Опісля відбувся гарний обід в хаті п-ва Цебульських, на якому присутні гості на спомин померший зложили $20.85 на українську катол. пресу, розділюючи по половині на Голос Спасителя в Йорктоні і Українські Вісті в Едмонтоні. По $1.00 жертвували: о. Гарванко, панове і пані: М. Галюк, Я. Галюк, Т. Костенюк, П. Кожівка, О. Куропатва, Ст. Куропатва, В. Преденчук, Я. і А. Федорчук (обоє по 1.00), І. Федорчук, І. Цебульський, О. Цебульський, К. Тимофій. По 50ц.: Т. Ботула, Н. Вовк (55ц.), К. Дорош, Т. Затварніцький, І. П. Медвідь, І. В. Остапович, В. Тимофій, Дж. Тимофій, А. Федорчук, Ст. Цебульський, К. Чирська. По 25—30ц.: А. Раїна, Тимофій, Цебульський, І. Юрків.

За це всім жертводавцям щира подяка і колись вічна нагорода в небі, а покійній вічний спомин і Царство Небесне!---

Гість.

---

### ФРЕНКЛИН, МАН.

В суботу 25-го вересня ц.р., много приятелів з околиць Мавнтен Ровд, Ніпава, Миннедоса та Френклин зібралися до дому панства П. Петринка у Френклин, щоб зробити їм приємну несподіванку з нагоди 35-літного ювілею їхнього подружнього життя.

Всі діти, крім одного сина Василя, були дома на цей вечерок. Син Михаїл був з Вінніпегу, Єлена з Принс Руперт, Б.К., Геня з Миннедоса, разом з Маргаретою, Іриною і Варварою, що ще мешкають при родичах.

Пан Михаїл Волоський, родина ближча, пані П. Петринко були господарями свята. Всеч. о. Л. Кусий та о. І. Шолдак—в своїх промовах гратулювали ювілятам з цеї нагоди та заявили що радо прибули на вечерок, бо панство П. Петринка є взірцева християнська родина в цій околиці. З тої нагоди знайомі купили їм гарні меблі до хати та не забули і католицьку пресу. Зі збірки призначено 3.00 на Голос Спасителя.

Присутний.

---

**Панство Володимир і Катерина Панчук**

### ЙОРКТОН, САСК.
**Весільні дзвони**
**Володимир Панчук і Катерина Лахманець**

В суботу, дня 4 вересня звінчалися **Володимир Панчук з Катериною Лахманець** в церкві М.Б.П.Н. в Йорктоні. Молодята (поблагословив) звінчав Пр. о. П. Малюга ЧНІ. при участі батьків, свояків та численних співпарохіян і гостей.

Панство Панчуки походять з Елфрос, Саск., де прожили многі літа, належали там до парохії, а пан Панчук часто помагав дякувати в церкві. Мали 7 дітей, а тепер наймолодший син одружився. Майже ціле своє життя дякував, бо 48 літ. Три роки мешкають в Йорктоні, де побудували собі гарний, модерний дім.

Панство Лахманець замешкують в Вайтсенд. Відзначаються своїм щиро релігійним і національним життям, та великою добре вихованою родиною.

Обоє молодята в Йорктоні належали до УКЮ та брали активну участь в праці.

В суботу, 4 вересня в парохіяльнім домі в Вайтсенд, Саск., відбулася гостина-бенкет справлений батьками молодої, Панством Лахманцем. Учасників було багато. Підчас гостини Пан І. Панчук, батько молодого, короткою промовою заохотив до офіри на добру ціль і зібрав $15.18. З того 10.00 призначено на українську радіо-передачу з Йорктону, а 5.00 на „Українські Вісті".

Жертвували: Ю. Шумей 1.25; По 1.00: В. Панчук, І. Сирота, І. Панчук, М. Раїна і І. Шумей. По 50ц.: М. Глют, М. Шумей, Д. Лахманець, В. Нюєдорф. Решта дрібні офіри.

Всім жертводавцям щире спасибі. В понеділок вечером панство Панчуки, знагоди весілля їх останнього сина справили бенкет, де взяли участь чотири священики: Впр. о. І. Бала, настоятель, Пр. о. С. І. Шавель, Пр. о. П. Малюга і Пр. о. С. Гарванко, батьки молодих, свояки, кревні та кілька сот гостей.

Предсідником бенкету був п. Василь Козакевич. Промовляли та желали п. МекДоналд, п. Семен Яремович, п. Чопей зі Спрінгсайд, Впр. о. І. Бала, парох і п. Іван Панчук, батько

молодого. Вкінці Молодий всім подякував за участь у бенкеті та желання.

При тій нагоді предсідатель п. Вас. Козакевич згадав про добру пресу, де поміститься допис і знимку молодят. На ту ціль п. Козак і п. Песяк зібрали $21.52.

Молодятам гратулюємо та желаємо здоровля, щастя, обильного Божого благословення й всього, що собі доброго бажають на многі літа.

Учасник.

---

### АЙТУНА, САСК.
**На прес-фонд з нагоди 40-річного подружжя панства М. і С. Ухачів**

В понеділок 19-го липня ц.р. панство М. і С. Ухачі обходили святочно своє 40-ліття подружжя. На згадану урочистість з'їхались зі всіх закутин Канади всі сини, доньки, зяті зо своїми дітьми, як також блища родина та добрі сусіди й приятелі. З Гемільтону прибули сини з жінками Н. і І.

**Панство М. і С. Ухач**

Ухач; з Мус Джов, Саск. зять С. Чекурлан з дружиною і маленьким сином Володимиром; дочка, а тепер Сестра Митрофанія зі Згромадження Сестер М.Б.Н.П. з Калгарів, як також поважна кількість других. Разом в числі до 30 осіб. З рана в місцевій укр. катол. церкві парох о. Бахталовський відправив за здоров'я панства М. і С. Ухачів Службу Божу, а по цім відбулося гостинне прийняття в домі панства Ухачів. Діти і всі присутні підчас приняття обмінювались між собою своїми щирими родинними гадками, а родичам бажали ще много а много років прожити. На приняттю також був парох о. С. Бахталовський ЧНІ. На згаданім принятті панства Ухачів не забуто за українську пресу. Один із зятів п. С. Чекурлан з Мус Джов, Саск., знаючи свій національний обов'язок, закликав до збірки на пресовий фонд. Зложили на ту ціль слідуючі особи:

По 2.00: С. Чекурлан, І. Сікорський. По 1.00: С. Черида, Г. Кривуляк, Д. Татарин, І. Сторожинський, Палущук, В. Половік, В. Ухач, І. Ухач, І. Ухач, Н. Качмар, І. Квозний, Глушка, А. Качмар, М. Питруха, Н. Ухач, М. П. Петруха, Н.Н. По 50ц.: Н. Худик, А. Герега. Разом зібрано $22.00 і розділено по половині на Укр. Вісти й Голос Спасителя.

Всім, що зложили дар на добру ціль нехай Господь винагородить сторицею, а панство Ухачі нехай проживуть ще багато років в здоровлю і добробуті на славу Божу, користь українського народу і втіху цілої рідні в Канаді.

Зять і гість з Мус Джо, Саск.,
С. Чекурлан.

---

### БЮКЕНЕН, САСК.
**З весільних дзвонів**

Дня 11-го вересня ц.р. багато гостей з Бюкенен і околиці приїхали, щоб звеличати рідку подію.

Панство Василь і Юлія Михайлюк, що є примірні родичі, сусіди і члени парохії Олеші, мали велику приємність благословити під вінець рівночасно двох своїх дочок, близнючок, котрі вийшли заміж за п. Данила Зазулю і Павла Стефанишиного. Оба замешкані в Вадіні.

Тайну подружжя довершили Всеч. Отці Николай Будз з Бюкенен і Петро Пасічник з Вадіни. Підчас весільної забави на заклик п. Петра Гадубяка і Дмитра Березовського зібрано на пресу $18.00. З того призначено $10.00 на Укр. Вісті, а $8.00 на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а молодятам дай Боже много літ прожити.

Присутній.

---

### БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
**Карнавал. 3. XI. 1954**

В середу, 3 листопада 1954 в міській залі в Джедбург відбувся гарно карнавал парохії Бівердейл. Предсідником був місцевий учитель Іван Затварніцький. Присутних було багато з ріжних сторін.

Королевою зістала Аделя Прибильська. Продала 5,436 тікетів: $543.00.

1. княгинею зістала: Айлін Бубель, продала 5,160 тікетів: $430.00.

2. княгенею зістала Орися Хруник, продала 1,080 тікетів: $90.00.

3. княгинею зістала Віра Гардибала, продала 471 тікетів: $39.25.

Виграли на тікетах слідуючі особи:

1. Фр. Смеречинський, Йорктон, Саск., ч. 4080: $25.00; 2. М. І. Коваль, Вілловбрук, Саск., ч. 10919: $20.00; 3. І. Магалець, Фенвуд, Саск., ч. 8681: $15.00; 4. О. Глова, Фенвуд, Саск., ч. 2069: $12.00 (ковдра); 5. І. Войцешко, Бівердейл, Саск., ч. 6546: $10.00; 6. М. Стадник, Йорктон, Саск., ч. 3138: $8.50 (електричний годинник); 7. І. К. Кривуляк, Айтуна, Саск., ч. 11110: $8.00 (начиння); 8. К. Лазурко, Вілловбрук, Саск., ч. 5112: $7.50; 9. К. Цюрко, Плейнвю, Саск., ч. 552: $6.00 (пошевки); 10. А. Федик, Джедбург, Саск., ч. 7811: $5.00; 11. Ан. Шінгера, Джедбург, Саск., ч. 8375 (три качки); 12. Н. Кошлай, Гудів, Саск., ч. 12025: $3.00.

Належиться щира подяка й гратуляції для королеви, всім принцесам та їх родичам як рівнож зарядам мущин і жінок з Бівердейл за співпрацю. Дохід призначений на укр. катол. церкву в Бівердейл.

---

### ЙОРКТОН, САСК.
**Вінчання Витрикуш-Галабуза**

Дня 10-го жовтня ц.р. Панство Витрикуш подружили свого сина Івана з панною Аделею Галабуза, наймолодшою дочкою Панства Галабузів. п. Ів. Витрикуш родився у Бівердейл, і там брав початкову школу. Вищу школу кінчив у Колегії св. Йосифа у Йорктоні. Через шість років належав до Укр. Катол. Юнацтва. Один рік був там головою. А п'ятий вже рік є інструктором кадетів при Колегії св. Йосифа. Тепер працює в компанії Ітона.

Панна Аделя Галабуза також покінчила виру школу і тепер працює як стенографка у великій компанії. Належала через сім років до УКЮ. Одного року була касієркою.

Пошлюбну подорож відбули до Вінніпегу. Родичі молодого, Панство Витрикуш є дуже гарна родина, що може стати прикладом для других. Виховали вони велику родину, і усім дітям стараються дати вищу школу, а також добре релігійне виховання. Найстарша їх дочка, Стефанія, покінчила вищу школу в Академії Серця Христового і працює у великій крамниці як стенографка.

Друга дочка, Марія, бере другий рік університету у Вінніпегу. Третя дочка покінчивши вищу школу, віддалася і мешкає у Вінніпегу.

На весілля прибуло велике число гостей. Це свідчить, що Панство Витрикуш має багато приятелів. Рівнож

**Панство Іван і Аделя Витрикуш**

Панства Галабузи дуже гарна родина, давши своїй дочці добре виховання.

Весілля відбулося в гарнім порядку. Старостою був Андрій Новак. Говорило кількох бесідників: Прел. о. П. Малюга ЧНІ., п. Никола Брик, п. Іван Бонцаль. Молодят обдарували грішми і дуже гарними дарунками.

При кінці п. Н. Брик заапелював до гостей, щоби зложили на пресовий фонд Голосу Спасителя і на клішу молодят. Зібрано $16.00 і за це належиться присутнім щира подяка, а молодятам желаємо здоровля, щастя та довгих і благих літ прожити.

Анна Брик, Йорктон.

---

### З ЙОРКТОНСЬКОГО ВІДПУСТУ

У нас в Йорктоні щороку відбуваються Відпусти. Отже заходить питання, як буде цього року, як така погода несприятлива. А тут на велике здивування всіх стала нараз прекрасна погода. Та навіть і комарі поховались, що їх тут без числа. Ну, думаємо, що це сталось? Але ми одного певні, що це заслуга наших ВПр. Отців, їхні молитви принесли нам таку чудову погоду. Тому і прибуло дуже багато людей з близька і далека, навіть із ЗДА. Прибули також наші ВПреосвященний, щоб висвятити ще

одного священика. Рівнож прибули ВПреп. о. Ігумен Бахталовський з Айтуни. Дуже приємно було їх стрічати. Не дуже давно вони давали нам місію у Йорктоні. Таких наук як вони давали, ніколи не можна забути. За це їм належиться велика честь від нашої парафії. Також було кілька священиків з околиць. За їх труд належиться їм подяка. І так відпуст відбувся в найкращім порядку. Сл. Божу відспівав гарно місцевий хор. Проповідь виголосив ВПреп. о. Протоігумен Маланчук. Проповідь була гарна, люди з увагою слухали, хоч сонце немилосерно кожного пекло. Майже усі вірні приступили до сповіди і до Св. Причастя. Потім слідувала збірка, що її перевели жінки на будову церкви. Щиру подяку складаємо хоч би за найменшу жертву. По відправах відбувся у парафіяльній галі спільний обід, на який прибуло сотки народу. Щоб усіх задоволити, то голова ЛУКЖ чимало труду понесла. Вона дійсно має такий хист, що уміє собі і в трудних справах дати раду. За цей великий труд належиться їй від людей признання. Так само належиться подяка нашим господиням, що так тяжко працювали наперед кілька днів, щоб обід випав якнайкраще. По обіді ВПр. о. Ігумен Іван Бала відправив Молебен до Матері Божої, і виголосив до вірних чудову науку. Між іншим сказав: Наш Божественний Спаситель обмивав ноги своєму ворогові Юді, який видав Його жидам на страшну смерть. У тих словах криється надзвичайна наука для нас... Люди з великим захопленням слухали науки, хоч були вже дуже помучені. І дійсно Син Божий не забув і за наші часи, щоб нам дати Іванів Золотоустих.

Потім відбулося водосвяття і благословення пам'яток, яких люди набули собі у Преп. Сестер. Коли відбувалось водосвяття, мене надзвичайно мило вразило одне явище. А то люди тримаючи свої пам'ятки, з такою увагою і любов'ю дивились на них гейби мали у своїх руках живого Ісуса або живу Матінку Божу. Це є дуже добрий знак, що люди мають живу віру. Отже як у нас буде усіх така жива віра, то Матінка Божа такий нарід ніколи не опустить, і жадна ворожа сила його не знищить. Тут треба згадати що найбільше труду в часі Відпусту понесли наші Отці, вони дуже багато поклали праці, а все для нас; навіть подбали за людські вигоди. Вони сідають враз з нами за столи, споживають ті самі страви, на підприняття, які б там не були, беруть участь, щоб бути завсіди з парохіянами. Вони свої обов'язки з такою точністю і ревністю сповняють, що це направду є подивугідне явище. А як ми сповняємо свої?

Віддаймо належну пошану Христовим апостолам, священикам. Тому я закликаю всіх людей, де б ми їх не стрічали, клонім свої голови перед ними. А коли приходять до залі, встаньмо зі своїх місць, склонивши голови. А добрий Ісус нас нагородить за це.

Анна Брик.

---

### АЙТУНА, САСК.
**Посмертна згадка**

Дня 12 вересня померла в айтунській лічниці бл. п., Марія Кархут, проживши 63 роки. Болюча недуга рака мучила її довгі місяці, та вона терпіла з підданням себе Божій волі—і мов чистилище покутувала на землі. Потіхою та осолодою в тяжких терпіннях для неї була молитва і св. Тайни, що їх часто приймала. Похоронні богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., та виголосив прощальне слово. Велике число вірних прийшло віддати помершій послідні прислугу та відпровадити її на вічний спочинок.

**Бл. п. Марія Кархут**

Покійна прибула до Канади 1905 року з села Кобильниці, п. Яворів, і замешкала в околиці Айтуни, на фармі. Прожила 44 роки подружого життя разом зо своїм мужем Гнатом. Крім мужа полишила в смутку синів: Дмитра, Івана й Николу; доньки: Катерину, Марію й Анну, та вісім внуків.

По похороні не забули гості про наш звичай і зложили жертви на добрі цілі. Збіркою зайнялись п. І. Паньо і М. Попик. Жертвували: А. Кархут 2.00; по 1.00: Н. Кархут, І. Паньо, М. Попик, пані Щебель, В. Михалко, Д. Кархут, М. Кінг, М. Шудь, П. Булич, І. Булич, о. Библів, М. Щебель, П. Булич, Н. Булич. По 50ц.: М. Калинчук, М. Булич; дрібні жертви 1.12. На радіопередачу уділено 10.00; на пресфонд Голосу Спасителя 8.12.

Всім жертводавцям щира подяка; бл. п. Марію нехай Господь прийме до вічного царства.

Присутний.

---



### БЕДФОРДВИЛ, САСК.
**Посмертна згадка**

В четвер перед північчю, 30-го вересня, відійшов до вічности найстарший піонер в околиці, бл. п. Стефан

**Бл. п. Стефан Смицнюк**

Смицнюк у 80-ому році життя. Перед смертю не довго хорував. В часі цеї недуги приняв послідні св. Тайни в лічниці в Айтуні. Похорон відбувся з місцевої парохіяльної церкви св. Николая 4 жовтня. Похоронні богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів ЧНІ. У прощальнім слові Отець вказав на наше приготування до смерти та підніс чесноти й заслуги помершого бл. п. Стефана при парохії.

Покійний походив із села Ямниці, п. Станіславів. До Канади прибув 1906 року. Рік перебував у Манітобі, опісля переселився в околицю Айтуни на Бедфордвил. Тут став членом основником церкви св. Николая. При церкві пережив всі дні свого життя. Був жертвенний і трудолюбивий. Трудився і працював при будові і нової церкви три роки тому—це вже третя церква в парохії—де сам побивав баню дошками. Цю його жертвенність і благородність Бог нагородив. Помер щасливо та пішов по свою нагороду вічну. Лишилися в смутку: син Семен; доньки Марія, Анна й Доня; 31 внуків, 3 правнуки, і брат Антоній.

На гостині по похороні присутні зложили свої жертви на добрі цілі. Зібрано $35.35. З того уділено на пресфонд Голосу Спасителя $8.00.

Всім жертводавцям щира подяка. Бл. п. Стефанові сотвори Господи—Вічную Пам'ять!

Учасник.

---

### ЛУЛУ АЙЛЕНД, Б.К.
**Бл. п. Марія Ярміш**

Дня 25-го вересня ц.р. упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Ярміш з дому Павлишин, проживши 79 років. Покійна Марія уродилася в селі Бучина, повіт Броди в Західній Україні. До Канади приїхала 1907 р. і поселилася зі своєю родиною в Босижур, Ман. 1922 р. переїхала до Британської Колюмбії і замешкала на Лулу Айленд, де й померла.

Покійна Марія була щирою, ревною і побожною християнкою-католичкою та доброю українкою. В її гостинному домі відправлялися перші Богослуження на Лулу Айленд і перебували священики. В її особі парохія стратила одну з найкращих парохіян. Її добре серце було все готове помогти потребуючим і помагала вона богато. Передплачувала вона також аж п'ять українських часописів і журналів.

Вістка про її смерть засмутила всіх, що її знали, бо вона була наче матірю всіх. Покійна полишила в смутку чотирьох синів, чотири дочки, 12 внуків і троє правнуків та двох рідних братів, Михайла й Теодора, які живуть у Гамильтоні, Онт., і були присутні на похороні.

Похорон відбувся 30-го вересня при участі великого числа людей. День перед похороном у вечорі місцевий парох о. В. Мартиник і Всеч. о. М. Білик відправили Парастас у місцевій церкві, а опісля пп. М. Михасен, В. Климко і О. Данилюк відчитали Псалтирю.

В день похорону заупокійну Сл. Божу і похоронні обряди відправили

Впр. о. В. Підскальний, СЧВВ., Всеч. Отці Т. Прийма, М. Білик і В. Мартиник.

По похороні відбувся поминальний обід в домі покійної. Підчас обіду п. Ф. Томіцький попросив присутніх до збірки на українську пресу, яка принесла $37.20, з чого на Голос Спасителя" призначено $7.00.

Жертводавцям щира подяка а покійній Марії хай буде вічна пам'ять!

В. М.

---

### МЕЛВИЛ, САСК.
### Упокоївся Піонер Околиці

В понеділок, дня 4-го жовтня 1954, упокоївся один з перших піонерів околиці Гудів в Саскачевані, Іван Горчинський, проживши 77 років. Походив з Устя Єпископського, повіт Борщів.

До Канади приїхав в році 1901 молодим хлопцем і працював як будівничий майстер. Одружився з Марією Клиц в році 1904 і поселився в околиці Гудів, 18 миль від Мелвил, де про-

**Бл. п. Іван Горчинський**

жив на фармах піонерські часи і зазнав чи мало прикрих початків в дикій незнаній тоді Канаді. Помимо тяжких початкових обставин, покійний, будучи сильний тілом і духом, уміло пристосувався до нового канадійського життя. В році 1948 замешкав у Мелвил, де і упокоївся.

Покійний оставив в смутку жену Марію, чотири дочки і два сини. Всі діти замужні і занимаються торговельним ремеслом, опріч наймолодшої дочки, котра покінчивши вищу школу, одружилася з доктором медицини.

Похорон відбувся у п'ятницю, 8-го жовтня при участі поверх сотні сусідів, які прийшли в послідне попрощатися з своїм добрим сусідом. Місцевий парох о. Глют ЧНІ. з о. Дзюрманом ЧНІ виголосили зворушаючу промову. Їх святі слова привели кожного до покаяння і сліз. Між іншим о. Глют сказав: "О Боже, дай нам якнайбільше таких примірних християн, таких батьків!"

Покійний був добрим парафіянином і згідливим, розумним сусідом.

На пом. обіді зложили $18.65: з того 10.00 на Інст. Шептицького в Саскатуні, і $8.65 на Голос Спасителя.

Нехай, тобі брате, канадійська земля буде легкою.

Сусід.

---

### ДНІПЕР, САСК.
### Поминальне Богослужения за бл. п. Євфрозину Черевик

В суботу 30 жовтня 1954 минуло 6 тижнів від смерти бл. п. Євфрозини Черевик. З тої нагоди в парохіяльній церкві в Дніпер, Саск., відправлено поминальне Богослужения за згадану особу. Співану Службу Божу, Парастас і проповідь мав Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. з Йорктону. Крім мужа та дітей взяло участь в богослуженню багато свояків, знакомих та співпарохіян.

По відправі запрошено всіх до парохіяльного дому на спільний обід. З тої нагоди зібрано на пресовий фонд Голосу Спасителя $29.20.

По 1.00 жертвували: о. Шавель ЧНІ. С. Лукаш, А. Киба, О. Черевик, П. Черевик, С. Гоменюк, С. Шурдій, пані С. Головатюк, М. Киба, Н. Маковський, І. Угрин, С. Головатюк, В. Дучишин, В. Головатюк, І. Головатюк, І. Лукаш, А. Пухайла, А. Малінський, О. Киба, П. Стебніцький, Ф. Віхніч.

По 50ц.: І. Гуска, В. Лукаш, П. Гуменюк, І. Панчук, Н. Деренівський, Д. Глюта, А. Тисовський, О. Куфта, М. Глют, М. Черевик, П. Головатюк. Решта дрібними жертвами.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Євфрозині нехай уділить якнайскорше вічне щастя в небі.

Учасник.

---

### ТОРОЛД, ОНТ.
### Посвячення Угольного Каменя Укр. Катол. Церкви Матері Божої

В неділю 31-го жовтня Їх Эксцеленція Кир Ізидор Борецький торжественно посвятив угольний камень ново-поставленої парохіяльної церкви.

Около 400 людей з'їхалося на це велике свято. Між присутними був мейор міста, околичний представник парляменту і найвищий урядник поліції.



При асисті Кир Ізидора були Всечесніші Отці: М. Мищишин з Ніягара Фалс, о. Павло Олійник з Веланд, о. Григорій Бойко з Гамільтону, о. Макормис з Торолд Савт, о. Я. Чиж з Сент Катеринс. Впр. о. Ігумен Григорій Шишкович ЧНІ. виголосив проповідь на архиерейській Сл. Божій, а о. Петро Серветник промовив до зібрання в англійській мові. Парохіяльний хор з Сент Катеринс під дерегентурою п. Н. Берекіта звеличав своїм співом ціле свято особливо св. Літургію.

Всеч. о. Н. Сірий, парох цьої молодої парафії, з великою посвятою працював при будові нової церкви та в зорганізованні і переведенні програми для посвячення угольного каменя.

По відправі відбувся бенкет, гарно приготований жіночим товариством. Головний промовець в англійській мові на бенкеті був мейор міста, п. Шенкс. Він уміло підчеркнув факт, що кожний горожанин має обов'язок бути вдячний Богу, що в Канаді ми тішимося свободою релігії і мови.

Всеч. о. Н. Сірому та молодій парохії желаємо щоб церкву могли вкоротці викінчити й дальше так гарно розвиватися.

---

### МАРІЙСЬКИЙ КОНГРЕС САСКАЧЕВАНУ
### 26. IX. 1954.

Понад 15,000 учасників взяло участь в Марійському Конгресі Саскачевану, який відбувся 26 вересня 1954 р. Погода дописала дуже корисно, хоч рано в неділю насувалася чорна сніжна хмара з півночі. В двох катедрах відспівано Архиерейські Служби Божі. В латинській катедрі Преосв. Ф. Й. Клейна, єпископа латинської саскатунської дієцезії і в катедрі св. Юрія, Кир Андрея Роборецького, українського саскачеванського Ексархату. Брали участь в торжествах Архиеп. з Реджайни О'Неіль, епископи Л. Блє з Принц Альберт, А. Декос, з Гравельбург, і С. Герткен, бенедикт. Абат-Ординарій з Мюнстер, Саск. Асистували Кир Андреєві о.о. Володимир Маланчук, ЧНІ., і Володимир Корба, ЧНІ. з Йорктону. Для доброї участи українців католиків в Конгресі багато зробили Всеч. о.о. І. Олійник, парох і Володимир Івашко, секретар єпископа з Саскатуну.

Пополудні відбулася на Виставовій Площі друга релігійна маніфестація на честь Непорочної Богоматері, при 15,000 участі вірних різних народностей Канади.

В другій годині Лицарі Колюмба процесійно відпровадили Єпископів і Достойників церковних на підвищення. На ньому епископи проказували вервицю по черзі і по десятці в мовах англійській, французькій, українській, і німецькій. З участи, яку брала наша українська група при проказуванні вервиці в рідній мові Кир Андреєм, можна було заключити, що та участь була масова. Потім о. Мартин Фолей, редемпторист з Лондону, Онтаріо, мав проповідь про набожність до Пречистої Богоматері. Вкінці єпископ Ф. Клайн, з Саскатуну проголосив молитву Марійського Року і відправив вечірню Службу Божу.

В сьомій годині вечером прибула маса учасників до Стадіюм Вистави: зворушливо відбулась Жива Вервиця, що в ній українці також виголосили одну десятку в рідній мові. Єпископ Клайн мав привіт для учасників торжества. Хори різних народностей відспівали по кілька Марійських пісень. Скомбінований хор український катедрального Храму в Саскатуні і парохії з Геффорд також гарно попысався. Кир Андрей виголосив привіт в українській і англійській мові. Мило вразив українців привіт посла пана Л. Мейнард'а з Едмонтону, який по промовах в англійській і французькій мові сказав кілька слів по-українськи до учасників торжества. Архиєпископ М. О'Неіл з Реджайна виголосив кінцевий привіт. Потому Академія Сіону представила на сцені живий зворушливий образ: представниці різних народів на світі в національних одягах віддали під опіку Божої Матері судьбу свого власного народу. Поміж ними був репрезентований також український нарід.

Без сумніву Марійський Конгрес Саскатуну полишиться на довгі роки в живій та вдячній пам'яті численних учасників.

о. Вол. Маланчук, ЧНІ.

---

### MISSION IN BRIDGEPORT, Pa.
### (Sept. 26—Oct. 3, 1954)

Our Parish had an eight day mission preached by Rev. M. Schudlo CSSR. The mission was well prepared by our beloved Pastor, Very Rev. B. Sheremeta. The mission was conducted in Ukrainian and English. There were two sermons in the morning and two in the evening, besides a catechetical instruction to children.

Our parishioners made three general Communions; one for our Church and people in the U.S.A., especially for the

increase of the priestly and religious vocations, another for the suffering souls in purgatory and the third one for our Church, our brothers and sisters suffering under the godless yoke of Red Moscow, as well as for our country, our government and our president.

The mission ended with a procession, a recital of the Rosary in the grotto, and papal benediction.

Parishioner.

### ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Почуваюся до морального обов'язку зложити на цім місці прилюдну глибоку подяку Найсв. Серцю Ісусовому, Прeч. Діві Марії і Св. Родині за вирятування мене із тяжкої недуги. Я пролежала майже рік тяжко хора. Здавалось, що ось-ось приходить мій кінець, але я щиро молилася і вірила в Божу поміч, тай Господь дозволив мені прийти до себе.

Марія Леськів, Нюарк.

ГАРАНТОВАНІ ПАЧКИ
НА УКРАЇНУ
ДО РОСІЇ, ПОЛЬЩІ, БІЛОРУСІ І Т. Д.
■
Пересилку і мито платимо тут.
■
Пишіть за інформаціями до:
JANIQUE TRADING CO.
П. КАМЕНСЬКИЙ
835 QUEEN ST. W.
TORONTO, ONTARIO
Phone: EM. 4 - 4025.

### ПАРКЕРВЮ, САСК.
**Подяка за вислухані молитви**

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії, Св. Отцеві Чудотворному Николаєві і всім Святим за виздоровлення по тяжкій моїй операції.

Також складаю від себе подяку Отцям Криворучці і В. Корбі, що приходили до мене з Найсв. Тайнсами, та Прп. Сестрам Служебницям, що мною заопікувалися і відвідували мене в шпиталі.

Євдокія Козакевич.

### ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Матері Божій Неустанної Помочі за великі ласки отримані у Марійськім Році, перше за виздоровлення мого синка з тяжкої недуги, врятування від смерти моєї матері, брата та сестри. Нехай прославлене буде ім'я Марії.

Марія Слота, Торонто.

### ПОДЯКА

Хочу прилюдно подякувати Господу Богу і Пречистій Діві за їх невпинну опіку надо мною. Слава Богу і Марії!

Евелина Федірко.

ЗБИРАЙТЕ ВЖИВАНІ
ПОЧТОВІ МАРКИ
Сердечно дякуємо всім, що до тепер пересилали нам свої почтові марки. Хай Господь і Його Небесна Ненька стократно винагородять Вас за Вашу жертву.
Просимо наших добродіїв як теж усіх інших про дальшу співпрацю.
"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

Найточніші, найкращі і найдешевші
ШВАЙЦАРСЬКІ ГОДИННИКИ
є в

"ART"
81 Pinewood Ave.
Toronto (10) Ont.
Canada
Для духовенства значна знижка.
Представники пожадані.

**З ювілею 25-ліття подружжя Панства Скігарів з Мелвил**

На світлині зліва до права: Гелена, Анна (донька ювілятів), Скаті МекІнтайр (зять), Марія Фамуляк (мати ювіл.), Катерина і Максим Скігар, (ювіляти), Пр. о. В. Глют ЧНІ. (парох), Люба і Данило (діти ювіл.), по заді п. Ст. Криворучка, господар ювілею.

### МЕЛВИЛ, САСК.
**25-ліття подружжя Панства Скігар**

День 15-го жовтня 1954, лишиться глибоко в пам'яті пана і пані Скігар, бо діти, родина, парохіяни і приятелі зробили їм велику несподіванку, щоб звеличати 25-літню річницю їхнього подружжя, та своєю присутністю доказати, що вони собі на те заслужили.

О год. 7-ій вечером відбувся молебень, на котрім Пр. о. В. Глют ЧНІ. поблагословив старих молодят, та побажав щастя на будуче. Відтак, всі прийшли до парохіяльної залі, де забавлялись гарно. Майстром церемоній був п. С. Криворучка. Він в своїй промові згадав про заслуги П-ва Скігарів в парохіяльнім життю, а відтак покликав о. Глюта, п. Рогальського і Антона Скігара, брата ювілята, щоб сказали кілька слів. По промовах, п-тво Скігар подякували присутним за несподіванку. Опісля слідувало численне "Многая літа" ювілятам. Тому що це була п'ятниця, танець зачали по 12-ій годині. Перед тим була вечера та передання дарунків.

Панство Максим і Анна Скігар є роджені канадійці, і з гр. католицької родини, і є членами нашої парохії. Багато доброї волі і праці вложили при будові нашої церкви. П. Скігар займає також довший час місце містопредсідника в парохії. Обоє є спокійного характеру, жичливі всім, та охочі помогти де кому треба. Через те здобули собі багато приятелів, що доказало велике число зібраних в галі, де було понад дві сотки людей.

П-тво Скігарі мають три дочки і одного сина Данилка.

На заклик п. В. Коносевича зібрано $45.00, з чого вділено на Укр. Вісті $10.00, на Голос Спасителя $10.00, і на українську Радіо-Програму $15.00

Всім жертводавцям щире спасибіг, а ювілятам желаємо дочекатися ще золотого й діямантового ювілею подружжя.

Присутній.

### ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщирійша подяка належиться слідуючим жертводавцям чи збірчикам на пресовий фонд Голосу Спасителя.

| | |
|---|---|
| 40-ліття подружжя п-ва М. Ухач, Айтуна | 11.00 |
| Похорон бл. п. М. Кархут, збірка, Айтуна | 8.15 |
| Панство Сафіян, Гемтремк | 10.00 |
| Пані Я. Скільник, Йорктон | .50 |
| Сплавник М., Нюарк | 1.00 |
| Похорон бл. п. Є. Черевик, збірка, Дніпро | 16.50 |
| Куча Павліна, Кліфтон | 2.00 |
| Прибега Марія, Клівленд | 1.00 |
| Похорон бл. п. І. Горчинського, збірка, Мелвил | 6.65 |
| Вінчання Ів. Витрикуш і А. Галабуза, збірка, Йорктон | 16.00 |
| Молодович Анна, Патерсон | 2.00 |
| 35-ліття подружжя Петринка, збірка, Френклин | 3.00 |
| Пані Марія Скрут, Нортом'нд | 4.00 |
| П-і Марія Терефенко, Шамокін | 1.00 |
| Славута К., Фішер Бренч | 2.00 |

### КОРИСНА ОРГАНІЗАЦІЯ
**Конвенція Союзу Українських Брацтв**

Конвенція відбулась в днях 5-6 вересня в парохіяльній залі при церкві Пресв. Евхаристії в Східнім Торонті. Конвенцію розпочато молитвою Царю Небесний.

Предсідником Конвенції був п. В. Бойко з Ошави, а секретарями п. Михайло Неведюк і п. Петро Годованський. Обидва з Торонта. В нарадах брали участь делегати і головні урядники в числі понад 30 осіб. Звідомлення головних урядів виказали, що хоч Союз Українських Брацтв за останніх два роки не зріс числом членів, однак маєток організації значно збільшився. Делегати дуже поважно застановлялись над розвитком С.У.Б. і однозгідно вирішили, щоби значно посилити працю в приєднюванню нових членів.

Союз Українських Брацтв є католицьке брацтво, запомогова Організація, що існує вже від 30 років. За цей час існування виплатила вже велику суму гроша, на запомогу хворим членам, та родинам по умерлих членах. Про Союз українських Брацтв вже нераз писалось на сторінках української католицької преси, взивалось громадянство, щоб по всіх парохіях творили відділи, цеї благородної організації, але крім кількох місцевостей в околиці Торонта, де вже існують відділи організації, доси ніхто не подбав, щоб в кожнім місці був відділ Союзу Українських Брацтв.

Місячна вкладка до Союзу виносить лише доляра, це сума, що кожний може на це стягнутись. На випадок слабости член побирає тижнево 10.00 запомоги, а в випадку смерти, родина члена отримує від 100.00 до 300.00 долярів посмертного. Дуже часто трапляється, що наші католики вписуються до мара знає яких організацій і навіть ворожих нашому народові і Церкві, а до організації, котра помагає так особисто як і всім змаганням Церкви, так тяжко є втягнути і станути членом. А такою організацією, котра сприяє всім змаганням Церкви, попирає своїми пожертвами збудувати релігійно національне життя є Союз Українських Брацтв, котрий вповні заслугує на загальну піддержку нашого католицького загалу.

Учасник Конвенції.

---

**ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?—**

### АЙТУНА, САСК.
**Свіжа могила**

В суботу, 6 листопада ц.р., заснув блаженним сном бл. п. **Михайло Пасічний,** проживши 64 роки. Довгі роки тяжка недуга мучила його так, що він цілковито знеможений був. Та він, веселої вдачі, терпеливо зносив свій хрест. Помер у лічниці прийнявши

**Бл. п. Михайло Пасічний**

послідні св. Тайни. Похоронні богослуження відслужив Пр. о. Д. Библів ЧНІ., та виголосив прощальну похоронну проповідь.

Покійний Михайло походив із села Луківці, п. Борщів. До Канади прибув 1911 року та замешкав 4 роки в Монтреалі, опісля переїхав на фарму в околиці Айтуна де прожив до своєї смерти. Полишилися в смутку: жена Пелагія; сини: Станіслав, Петро і Михайло; доньки: Стефанія, Анна й Катерина; сестри: Анна, Марія й Параскевія; і 13 внуків.

На гостині по похороні слідуючі добродії зложили свої жертви: по 2.00: пані П. Пасічна, пані М. Тимків, П. Пасічний; по 1.00: А. Тимків, М. Грицевич, М. Тимків, М. Шуль, П. Шуль, В. Тимків, о. Библів, І. Войтас, І. Лихач, пані К. Нелсон, М. Сава. З цеї збірки на пресфонд Голосу Спасителя призначено $10.00.

Жертводавцям сердечна подяка, а бл. п. Михаїлові сотвори Господи Вічную Пам'ять!

Присутний.

---


# ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

*Релігійний Місячник*

Рік 26, ч. 11/12 Йорктон, Саск. Листопад-Грудень, 1954


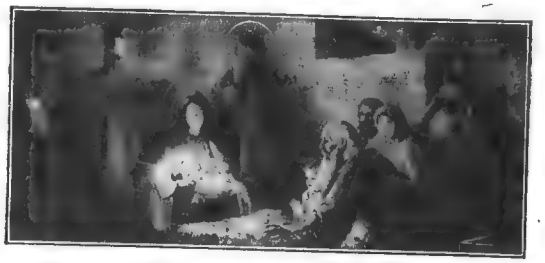

## Христос Родився!

**Редакція й Адміністрація "Голосу Спасителя" желає всім своїм Передплатникам, Читачам і Прихильникам**

**ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО**

**і**

**ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ**

**Хай Боже Дитятко й Його Пресвята Мати благословлять усіх щедрими ласками.**

## На Зустріч Христові

**о. М. Щудло ЧНІ.**

ПОСЕРЕД непевної дійсности сьогоднішніх часів стрічаємо з радістю народження Господа Ісуса з надією на краще майбутне. Христос це Цар світу і володар людських сердець. Він всемогутній Бог, що з любови до людей стався людиною, щоб пробувати посеред Своїх братів, просвічувати їх у житті та провадити до кращого, майбутнього життя.

Український нарід сьогодні в дні Христового Різдва відривае свої гадки від земських журб і клопотів і радісно вітає новонародженого Месію словами: "Рождество Твоє, Христе Боже наш, радость возвісти всей вселенній"...

По наших родинах і церквах лунають веселі колядки, нагадуючи людям щастя Анголів при яслах Месії.

Христове Народження відкриває перед людьми новий, досіль незнаний світ. Зникають сумніви в людських умах, бо з'явився Месія-Вчитель: "Я Дорога—Правда!" Хто йде за Христом, той не мучиться в пітьмі сумнівів і непевности, бо він має світло Святої Євангелії, що просвічує його мандрівку на цій долині сліз.

Христове Народження усунуло тривогу з людських сердець. Христос приніс мир світові. Він запевнив, що Небесний Отець перестав гніватися на грішне людство, що небо знову відчинеться для Адамових дітей і що Боже благословення зачне спливати на людей, що пробували в Божому гніві та були по словам Св. Апостола Павла "посудинами прокляття".

Не дивниця, що Христове Народження так потужньо промовляє до серця всіх тих, що повірили в Христа та прийняли Його Божественну науку.

Люди почувалися нещасливі перед приходом Спасителя, бо ставляли собі ідеали в житті, яких не годні були досягнути слабенькими людськими силами. Тепер же люди не самі в боротьбі за свої шляхетні ідеали. Христос, всемогутній Бог пробуває з ними і не опустить їх у змаганнях, поки не заведе їх до вічного щастя в небі. Кожен учень Христовий може сміло повторити слова Св. Апостола Павла: "Все можу в Тому, що скріпляє мене!"

Ця певність, що наш Бог, Христос Господь, пробуває з нами на землі, сповняє нас радістю. Українські родини виявляють цю радість, як засядуть до спільної вечері. Колядники додають нам нової відваги сподіватися кращого завтра, бо Христос мусить перемогти. Зло не може вічно тріюмфувати над добром. Сатана не може завжди бути переможцем у людських справах, бо Христос сильніший за ціле пекло. Коли ж часом Бог дозволяє, щоб лихо взяло верх над добром, так ця перемога хвилева. Вона покінчиться розгромом зла та впокоренням його ширителів.

Щоправда, бачимо сьогодні, що людська зухвалість переходить всякі границі. Безбожні большевики продумали нове богохульство. Скасували Христове Різдво та установили "свята Сталіна". Насилля й облуда запанували на великій частині земської кулі. Людська злоба кепкує собі з Божих і людських прав. Злочини, що кличуть до неба про пімсту, доконуються в Україні на очах всього світу...

Чи так довго буде? Ні! Зло покінчиться... На наші землі ще завітає радість Різдва Христового... Наша безталанна Батьківщина, Україна, визволиться з московської червоної кормиги... Наші каторжники-мученики, священики, єпископи та вірні повернуться з заслань... Радість Христова мов те духове сонечко засяє над краєм Св. Володимира й Ольги... Світло Христової Євангелії прожене пітьму комунізму та марксизму з наших рідних земель. Минеться "червоне лихоліття" і перейде в історію. Кров наших Героїв і Героїнь не піде намарно. Христос допоможе їм перемогти і знищити червону заразу в Україні... Великі діла доконуються кров'ю та муками найкращих синів нашого народу... Крізь труднощі шлях веде нас до перемоги в Христі і через Христа над сатаною та його чемпіонами.



Що нам чинити, щоб приспішити перемогу Христа та Його Правди на рідних землях?

Першзавсе треба пізнати Христа та Його засади... Пізнання Христа Человіколюбця допоможе нам пізнати себе та належно оцінити власні духові вартості...

Пізнання Христової Євангелії допоможе нам пізнати свого ближнього, шанувати його, любити його й бути вирозумілим для його поглядів...

Христова Правда допоможе українцям вийти із духового інфантилізму, що не бачить світа хіба крізь своє власне, маленьке віконце особистих поглядів і інтересів...

Христос навчить нас співпрацювати з нашими ближніми, хоча б вони мали відмінні політичні погляди, бо Батьківщина та бажання принести їй визволення навчить всіх українців разом співпрацювати для спільного добра народу та ставляти інтереси України понад добро партії.

Христос навчить нас шанувати погляди інших навіть тоді, коли ми не погоджуємося з ними і поборюємо їх...

Ця духова зрілість приспішить визволення України...

**ЛИСТОПАДОВИЙ ЗАПОВІТ**

Вона кинулась в обійми
Йому на прощання.
Батько глянув на нас тужно,
Й вийшов без вагання.
—Нене, де пішов наш тато?
—На хрестини, сину!
—Пішов, синочку, твій батько
В бій за Україну.
—Воля родиться у крові,
—Хреститься сльозами!
В мене серце стукотіло
Я горнувсь до мами.

—На тобі оцю хустину,
—Дитинонько мила,
—На ній кров'ю і сльозами
—Історія значила:
—"Перший ранок листопада
"На галицькій межі!
"Злопотів вкраїнський прапор
"на столичній вежі".

Батько мій вже не вернувся.
Десь у полі згинув.
Нині на його могилу
Тужним серцем лину.
Скільки це вже листопадів
Сумно проминає—
Твого, батьку, заповіту
Син не забуває.

Вийшов він тобі на стрічу
На криваві тани,
І в хустину цю вгорнув ще
Кров з своєї рани—
Виражала мати сина
На останні герці,
Новий завіт каргувала
Синові у серці:

—Не йди сам у бій, мій сину,
—Помолися Богу,
—Щоб в рішальних важких боях
—Він прийшов в підмогу.
—З Ним побідиш, мій ти сину,
—А як діждеш волі,
—Цю скровавлену хустину,
—Зложи на престолі.

До сьогодні ця хустина
Ще на грудях в мене,
Бо пішов я сам до бою
Моя рідна нене.
Помолися хоч ти тепер
Десь там на чужині,
Щоб новий день Листопада
Зійшов Україні.

Помолися хоч ти тепер
Край чужої хати,
Що б не прийшлось хустиночки
Внукам передати.
Помолися, моя Ненько,
Там в чужому полі,
Щоб міг її син покласти
На Божім престолі.

# Чому Сьогоднішній Світ Противиться Христові Цареві?

**о. Мих. Щудло ЧНІ.**

ВІДКНИНЕННЯ Христа та Його Євангелії стало для жидів джерелом незлічимих нещасть, розпорошення по всьому світі, погорди, якої зазнають поміж всіма народами, не вчисляючи духовних страт, що завдали собі убийством Боголюдини.

Чи сьогоднішнє людство бодай деяк не подобає на впертих, шовиністичних жидів, що ради земських своїх мрій відкинули Божого Сина та ударемнили Його намагання вчинити їх Божими Дітьми? Навіть поверховний погляд на історію різних народів наявно виказує велику схожість між поведінкою жидів, що вбили Христа, та бодай декотрих народів. Чи ж не бачимо, як світ противиться Христові, погорджує Його засадами, переслідує Його Церкву та гонить і вбиває Христових визнавців? Хіба ж у сьогоднішньому світі заїлі Христові вороги не кличуть за давніми юдеями: "Розіпни! Розіпни Його!"

Звідкіля походить спротив, що Христос подибує в світі? Чому людство вороже ставиться до Христа? Чи Він учинив комусь якесь лихо? Ні! Так чому люди не приймають Його?

Он деякі причини спротиву світа Христові та Його засадам:

В світі люди різно ставляться до Христа. Одні Його пристрасно люблять і ради Нього посвячують усе: дочасні добра, роскоші, свободу, ба й життя. Інші не цікавляться Ним і проживають немов Христа не було б на світі. Треті накінець ненавидять Його та всіма можливими засобами намагаються викоренити Його ймення та навчання із лиця землі, руководячись гаслом жидів: "Розіпни Його!"

Є три джезела спротиву Христові та Його Церкві в світі:

а) **незнання** це либонь найважніша причина спротиву людства Христові, бо й через незнання жиди відкинули Св. Євангелію та розп'яли Спасителя, як це твердить Св. Павло: "Ми говоримо про Божу Мудрість..., що ніхто з володарів цього віку не пізнав; бо якщо б були пізнали, то не були б розп'яли Господа слави (Христа). (І Кор. 2, 7-8). Сам Божественний Спаситель на хресті потвердив слова Св. Павла, як в годині Своєї болючої смерти намагався виправдати своїх ворогів і розпинателів: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!" (Лк. 23, 34).

Сьогоднішнє людство теж із незнання противиться Христові та Його науці, критикує її, бо вона ніби не йде в парі з духом часу. Немало змодернізованих мущин і жінок критикують Церкву Христову, бо вона надто консервативна, не хоче поступитися в справах віри, відмовляється розводнинити Христові засади про подружжя, розвід, перенинення народин, подружу вірність, чесність у приставанні з ближнім, у торгівлі, державних виборах, тощо. Гордий світ і його любителі задивлені в землю немов земля була б вічною батьківщиною людини, бунтуються проти всього надприродного та надземського. Не брак зухвальців, що відказуються вірити в те, чого їх слабенький розум не годен зрозуміти. Для не одного чи не одної Христовий хрест і християнська віра видаються згіршенням і нерозумними, негідними модерної людини видумками.



Якщо б вони призадумалися над призначенням людини на землі, якщо б вони вдумувалися в красу Христового закону та логічність навчання Христової Церкви, якщо б вони поважно прослідили правди Христового навчання, то не мали б трудности повірити в них і застосувати до них свою публичну і приватну поведінку.

Нажаль вони не хочуть завдати собі труду, щоб прослідити те, що Церква в імені Христа голосить світові, і тому нехтують Церквою та погорджують її навчанням. Св. Апостол Юда добре схарактеризував їх: "А ці зневажають, чого не знають" (Юд. 10). В зухвалому незнанні Божої правди вони переступають Божі і церковні закони. В незнанні вони повторюють наклепи Христових ворогів. В незнанні державні керівники повстають на Церкву і поборюють її під позором, що вона не дбає про матеріяльне та економічне положення людства, спрямовуючи зір людей на речі другого світу, або тому, що вона мішається до справ, що не належать до її компетенції.

Так як колись Христос, так сьогодні Його навчання та католицька Церква являються багатьом людям справжньою загадкою та предметом спротиву. Проте як незнання не врятувало від кари двох Іродів, Пилата та жидів, так воно і не врятує від заслуженої кари за невірство сьогоднішніх безвірків, що в "незнанні" противляться Христові та Його навчанню. Старий Ірод, що зо страху за владу хотів убити новонародженого Христа, помер у страшній недузі розжертий черв'яками. Ірод Антипа, що висміяв Христа зо своїми дворянами, стратив царство, пішов на вигнання до Галії та там марне загинув. Пилат, що не хотів стратити ласки римського кесаря і тому засудив Христа на смерть, хоч знав про Його невинність, ще того самого року стратив свій губернаторський уряд, пішов на вигнання до Галії, де в розпуці скочив зо скелі та поламав собі кості. Отак кінчать ті, що замикають очі на світло Христової Євангелії та відкидають навчання Його Церкви.

б) **Байдужість супроти Христа** це друга причина спротиву Його навчанні. Давній ізраїльський нарід є типом цієї загрозливої байдужности. Спаситель намагався всіма силами вивести Ізраїля з байдужности та лінивства, якими він відплачувався Богові за вічовічну любов. Ця ж байдужність була страшна. Бог довгими століттями приготовляв вибраний нарід на прихід Спасителя, пророки постійно підтримували в народі віру в визволення з неволі гріха. Нарід нетерпеливо ждав на прихід Месії. Коли ж цей Месія з'явився, більшість вибраного народу рівнодушно та холодно прийняла Його, а провідна верства, довідавшись про Його навчання відразу зненавиділи Його та порішила позбутися небажаного Месії. Царі зо Сходу спішаться вітати новонародженого Спасителя, а жиди попадають у переполох: "Як зачув це Ірод, занепокоївся він і з ним увесь Єрусалим" (Мат. 2, 3).

Христос вимагав, щоб жиди повірили Його посланництву та навчанню, бо це конечне до спасіння. Коли ж вони відмовилися, то Він благав, щоб бодай повірили чудам, які Він творив, щоб підтвердити Своє посланництво: "Хоч ви не ймете Мені віри, то повірте ділам, щоб пізнали й повірили, що Отець у Мені, і Я в Отці" (Ів. 10, 38).

Христос заповів Свою смерть і воскресіння, поширення Церкви та численні чуда, що апостоли творитимуть у Його іменні, але все намарно. Ізраїль залишився впертий і байдужий. Христові намагання тільки викликували ще більше лють у жидах: "Тоді знову вони шукали, щоб схопити Його" (Ів. 10, 30).

Огірчений байдужістю жидів Спаситель закликав, погрожуючи впертим слухачам Божими карами: "Горе тобі, Хоразине, горе тобі, Витсаїдо! Коли б то в Тирі і Сидоні були сталися ті чуда, що тут сталися, в вас, то давно б вони каялися в волосяниці та попелі. (Мат. 11, 21).

За цю байдужність опісля жиди мусіли дорого заплатити. В обложеному Римлянами Єрусалимі жидівські партії повстали на себе та вирізували одні дручих. Матері вбивали та з голоду їли власні діти. В дні зайняття міста римлянами гори трупів покрили вулиці, а кров убитих текла потоками.

Кара, що спала на байдужих до Христа жидів, є праобразом того, чого може сподіватися сьогоднішне людство від Божої справедливости за свою байдужність до Христа та спротив Його Церкві. Христові вороги намагаються все відхристиянізувати цебто прогнати Христа з родини, подружжя, шкіл, публичного життя, політики, торгівлі, законодавства... Світ тікає від Христа, пошукуючи свого щастя в землі... Будують економію, розвивають індустрії, організують війська сьогоднішні провідники людства, сподіваючись так запевнити своїм громадянам рай на землі. Вони забувають, що нарід без релігії та держава без християнських засад скоріше чи пізніше мусять занепасти. Світ занепокоєний соціяльними рухами, загрожений безбожницьким комунізмом, застрашений жахіттями атомових воєн не знайде ніде розв'язки своїх проблем тільки в Христі та навчанні Його Церкви. Тільки Христос може спасти пригноблене людство від грядучої руїни жахливих вибухів бомб... Чому воно так? "Бо нема під небом іншого імення, що ми ним могли б спастися" (Дії: 4, 12). Отож світ має ще вибір: продовжувати свою байдужність супроти Христа та нехтувати навчанням Його Церкви та при тім знайти свою дочасну і вічну руїну, або звернутися до Христа, піддатися під провід Його Церкви та спастися від жахливих воєн і від вічного прокляття.

в) **Третя причина спротиву Христові це злоба.**. Так як злобні фарисеї замикали очі, щоб не бачити Христової правди, або коли не могли не бачити її, то принаймні нехтували нею, щоб не здавати своїх позицій, і через те стягнути на себе страшні Божі кари, таксамо нічого іншого не можуть сподіватися ті, що зо злоби воюють з Христом і борються проти Його Церкви.

Представниками цієї злоби поміж ізраїльтянами були жидівські книжники та фарисеї, непонятно завзяті та смертельні вороги Спасителя. Бувши провідниками вибраного народу, вони мали в своїх руках Закон і толкували його так, як їм хотілося. Знали добре те, що Св. Письмо говорило про Месію, бо негайно відповіли на питання Ірода, де мав народитися Месія: "В Вифлеємі юдейськім!" (Мат. 2, 5). Всі обставини народження Спасителя, от як поява анголів пастирям, прихід царів зо сходу, поява звізди на небі, повинні були безсумнівно доказати їм, що Христос це обіцяний Месія, якому треба було покоритися, бо Він прийшов від Бога спасати людство від диявола та гріха.



Нажаль так не сталося. Як тільки Христос виступив і почав голосити Свою божеську науку, що не погоджувалася з навчанням книжників і фарисеїв, то вони відразу заявилися проти Нього та оголосили Йому безпощадну війну, бо Він намагався заложити духове царство для всього людства, а це не погоджувалося з поняттями, що фарисеї мали про майбутнє царство Месії. Оттому вони шаленно зненавиділи Його та Його навчання, прозиваючи Його згірдливо самар'янином і сатаною. Водночас вони вжили всіх хитрощів і засобів, щоб відвернути від Нього нарід, і наконець, щоб знищити Його. Слідили Його поступування, прислухувалися до Його розмов і проповідей, щоб на чімнебудь схопити й оскаржити Його перед найвищим ізраїльським судом. Ставляли Йому питання, чи можна платити данину римлянам, щоб по-змозі оскаржити Його перед римськими властями як бунтівника, хоч вони самі від серця ненавиділи римлян. Коли усі штучки не повелися їм, вони в своїй непогамованій злобі порішили вбити Його, бо хоч як намагалися дискредитувати перед народом, всетаки частина слухачів повірила в Нього та пішла вслід за Ним. Фарисеї говорили між собою: "Ви бачите, що нічого не вдієте. Ось (увесь) світ пішов за Ним" (Ів. 12, 19). Вони найняли фальшивих свідків, підкупили зрадника Юду й таким чином дійняли своєї цілі: поставили Христа на суд перед римським намісником Пилатом і змусили його загрозою царського гніву засудити Христа на смерть. Це було завершенням їхньої злоби проти Христа, на якого ізраїльський нарід ждав довгі століття.

Як же ж тут можна оправдати поступок фарисеїв і книжників, провідників вибраного народу? Можна виправдувати Ірода, що вбив невинні немовлята, бо він лякався стратити царство. Можна вибілити вчинок Пилата, бо він був поганином і боявся гніву грізного римського кесаря. Можна навіть якось звинювати простий нарід, що дався обманити та відвернути від Спасителя, бо проповідники обманили його. Як же ж можна б виправдати жидівських провідників? Нема виправдання, бо вони це вчинили з чистої злоби та ненависти до Спасителя.

Хоч який Сам Христос був милосердний для грішників і грішниць, проте злобних книжників і фарисеїв осуджував немилосердно, кличучи: "Горе вам, фарисеї і книжники!" За те й спала на них немилосердна Божа кара... Вони здебільша погинули нужденною смертю при облозі Єрусалиму.

Подібна кара спаде на всіх тих, що злобно противляться Христові та Його Церкві. Чи ж сьогодні нема таких, що йдуть слідами фарисеїв і книжників у ненависті до Христа? Чи ж сьогодні в різних сторонах світу масони, комуністи, пересадні націоналісти не переслідують Христа, не розпинають Його слуг, не го-

нять Церкви, тої представниці Христа в світі, що голосить людям Його науку, захищає добрі обичаї, картає лихих, піднімає з гріха упалих? Чи всякі наклепи проти Христової Церкви та її законів не є вислідом людської злоби? Як назвати тих, що покидають віру за гріш, за посаду, за заробіток? Все те це тільки виплив злоби та бунту проти Христа і Його Церкви. Коли ж вони руководяться злобою у поборюванні Христа за прикладом фарисеїв і книжників, то напевно стріне їх така сама доля, що стрінула Христових гонителів, злобних фарисеїв і книжників. Св. Павло описує їх життя та їхній кінець: "Бо немало хто, що про них я вам казав, а тепер говорю навіть з плачем, поводяться як вороги хреста Христового. Їх кінець—то загибель, шлунок—їх бог (Фил. 3, 18-19).

Треба берегтися всякого гріха добровільного, бо кожен гріх це спротив Христові та Його законові. Слід гамувати та вмертвляти пристрасті, бо пристрасті підготовляють упадок в гріх і ведуть необрежені душі до спротиву Христові та Його навчанню.

# Мої Спомини про ОО. Редемптористів у Львові

**Ярослав Левицький**

СЛИВЕ два місяці перед вибухом другої світової війни я перепровадив свою канцелярію у Львові на вул. Зибликевича, якраз напроти давнього Монастиря СС. Василіянок. Там була також маленька церковця, до якої з того часу я почав ходити щоденно на Службу Божу. Ця церковця належала колись також до СС. Василіянок. Довгі літа був у ній духовником мій вуйко, пок. о. Евген Гузар. Він правильно щоденно о 5-ій ранком служив там Службу Божу так для Сестер як і для організованих ним жінок домашньої прислуги. Так було приблизно до 1913 р. Тоді то Митрополит Андрей закупив для СС. Василіянок новий, величавий будинок при вул. Потоцького ч. 95 і там вони перенеслися разом з інститутом для дівчат та жіночою гімназією. Церковця при вул. Зибликевича стала пустою і тільки вряди-годи відправлялася в ній Служба Божа. Цілий той об'єкт був власністю фундації Народнього Дому у Львові, опанованої вповні т. зв. старорусинами цебто приклонниками Москви. В часі першої світової війни австрійське правительство установило комісарський заряд



Народнього Дому і передало його в руки українців. Та після розвалу Австрії і окупації Львова поляками привернено знову панування москвофілів в Народньому Домі. Хоч церква була і надалі мало-чинною, всетаки, як кожна наша церква, так і вона була сіллю в оці для польського окупанта. Якщо б не постанови заключеного в міжчасі Польщею з Апостольською Столицею конкордату, що передавав ціле церковне майно під заряд приналежних єпископів, то ця церква була б напевне швидше чи пізніше перейшла у ворожі нам руки. Доказом того, що в половині трийцятих років Народній Дім задумав продати цілий об'єкт, отже і церкву полякам. Та цьому спротивився рішуче Митрополит Андрей і закупив всі забудування та й примістив там ОО. Редемптористів. Це був вже третій з черги їхній монастирський будинок. Вони вже передтим мали великий монастир на передмістю Львова, в Збоїсках і в Голоску.

Ставши так власниками згаданої церкви ОО. Редемптористи на протязі кількох літ доконали правдивого чуда.

Церква лежала на початку т. зв. Стрийської дільниці, замешкалої богатими поляками та українською біднотою. Перші—це були польські капіталісти або представники польського наукового світу, другі—це кам'яничні сторожі або робітники у фабриках поблизької Персенківки. Територіяльно ця дільниця належала до Церкви Успення Преч. Діви Марії. Значне віддалення і брак священиків в цій церкві (парафію около 10,000 вірних обслуговало 3 священиків), приневолювали створити дочерну церкву, щоби заспокоїти духовні потреби мешканців Стрийської дільниці. До цього прекрасно надавалася церква при вул. Зибликевича та й ще з такими ревними Божими слугами, як ОО. Редемптористи.

Коли я згадав вгорі, що вони в короткому часі доконали чуда, то це зовсім не переборщення, ані не реторична фраза.

Пригадую собі, ще в часах аже по першій світовій війні, заки ще господарями в цій Церкві стали ОО. Редемптористи, правлено у ній раз в тижні в неділю о 11-ій год. Службу Божу для т. зв. "лімтяів", при співучасті пересічно 10 до 15 осіб. Тимчасом в червні 1939 р., коли я знову зачав ходити до цієї церкви, правлено там щоденно 5-6 Служб Божих при головному і побічних престолах, а в неділю і свята правильно 6, в тому одну співану. На кожній Службі Божій у будні, головно до 7 ранком, цебто перед початком праці, все було велике число вірних. Кожного дня вечером в 6-ій год. правлено Вечірню, в середи Молебен на Честь Матері Божої, а в п'яниці Богослуження на честь Найсв. Серця Христового.

В часі кожного богослуження стало сповідав вірних один священик, а в суботу пополудні сповідь відбувалася рівночасно в трьох, а то й чотирьох сповідальницях. Церква була дуже гарно прикрашена, чистенька, повна квітів, що їх приносили вірні. Правно церква ця була тільки монастирською каплицею, а права парафії і надалі задержала церква Успення.

Те велике діло, що його доконували ОО. Редемптористи, показалося вповні щойно після вибуху другої світової війни, а головно в часі окупації Львова большевицькими військами.

Вже підчас перших 22 днів німецько-польської війни, коли то Львів був під безупинними налетами і бомбардуванням німців, оо. Редемптористи не то не припинили своєї діяльности, але вели її далі так, якби війни зовсім не було. Коли в інших церквах, так наших як і латинських правилися тоді тільки по одній Службі Божій денно, то ОО. Редемптористи правили їх в давній кількості ранками як і також звичайні попопудневі Богослуження. Подібно і зайняття Львова большевицькими військами зовсім не припинило їх діяльності, не кажучи вже про те, що всі остались на місцях і ніхто з них не тікав на Захід. А яке це велике значення мало для вірних, це вже показалося в перших тижнях панування нового окупанта. Побожність—як це впрочім все буває в часах лихоліття—постійно зростала так, що коли за спокійних часів можна було говорити про багато учасників в поодиноких Богослуженнях, то тепер Церква була постійно переповнена.

Очевидно, що переповнення церкви не було спричинене тільки самим зростом побожности. Може б і не було такого переповнення, якщо б не та праця, яку вкладали у своє діло ОО. Редемптористи. Та праця—поза Богослуженнями—полягала головно в проповідництві та науках при сповіддях.

Коли читати вказівки, які давав Св. Альфонс монахам основаного ним Чина то треба зараз ствердити що тодішні ОО. Редемптористи у Львові переводили в життя ці вказівки їхнього Св. Основателя.

Кожна проповідь виголошена ними робила незатерте враження на слухачів а по її скінченні жалко було одного—що вона вже скінчилася! А проповідей цих було досить у тижні: На кожній Службі Божій в неділю в середи і п'ятниці на вечірніх Богослуженнях. До того долучувалися ще різні дев'ятниці (особливо торжественно відправлювана дев'ятниця до свята Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії' адорації Найсв. Тайн, вступні і великопісні реколекції, Святі Години перед першими п'ятницями місяця, приготування до доброї смерти в останню неділю місяця, і т.д. Як вірні були жадні Божого Слова—про це свідчить масова участь якраз в тих Богослуженнях, на яких проповідувано.

Боже Провидіння подбало й про те, що тоді в монастирі у Львові зібралася велика кількість прекрасних проповідників. На загальну кількість 8 священиків, п'ять з них дійсно можна зачислити до таких, що їхні проповіді і що до змісту і що до способу виголошення могли би служити взорами проповідництва. До них зачислито: о. Протоігумена і Настоятеля львівського монастиря, Де Вохта, та ОО. Ковалика, Зятика, Репетила і Дра Гнатишина. З останніх—Преосв. Николай Чарнецький занимається переважно викладами моральної теології на зорганізованих тоді Митрополитом Андреем теологічних курсах та брав живу участь у працях провінціонального Собору. А висвячені 2 серпня 1940 року нові ОО. Ломага і Лебяк—згідно зо звичаями ОО. Редемптористів—не проповідували ще, ані не сповідали.

З повищої "п'ятки" кожний вимагає осібного спомину та характеристики.



**Зачну від о. Протоігумена Де Вохта**

І це було без сумніву заряджения Провидіння Божого, що в таких тяжких часах настоятелем монастиря був о. Де Вохт. З походження бельгієць, перебував на Західній Україні менш більш від 1920 року, вивчив знаменито українську мову і почував себе вповні—якщо не українцем—то навіки пов'язаним з нашим народом. З природи невлічимий оптиміст, повний життя, жартівливий, веселий, притому безглядно строгий для себе, повний вибачення і вирозуміння для других. Прекрасний знаток моральної теології а заразом і життя, умів кількома словами усунути всякі сумніви тих, що у нього сповідалися, головно т. зв. скрупулянтів. Не було для нього випадків (казусів', що він не зумів би сейчас кількома простими словами розв'язати і то так, що промовляв до переконання навіть дуже інтелігентного каянника. Притому всі науки були подані у правдивому дусі Христової науки, лагідне, здавалося б, з великою любов'ю до каянника, в якому він все бачив тільки жертву небезпек туземного життя і слабої волі. В цьому напрямі були теж будовані все його проповіді. До кожної теми Св. Євангелії був у нього своєрідний підхід, що ясно ставив дану проблему перед очі слухачів, так ясно, що по вислуханні проповіді вони були глибоко переконанні про слушність погляду проповідника.

Не був він у правному значенні парохом, але все вважав всіх тих, що горнулися до повіреної йому церкви за своїх духовних дітей. Кожне переповнення церкви в часі Богослужень, збільшення числа причасників—це все проймало його несказаною радістю. Число причасників щоденно по кожній Службі Божій записуване до окремої книги, а при кінці кожнього місяця обчислювано пересічну денних св. Причастей. Треба було бачити лице о. Де Вохта, якою радістю воно сіяло, якщо та пересічна побільшалася. Це було з правила в місяці травні. В часі першої Служби Божої о три на шосту ранком, присвяченої звеличанню Преч. Діви Марії, приймали св. Причастя пересічно 120-150 осіб. Коли ж в слідуючому місяці пересічна зменшилася—то для о. Де Вохта це був одинокий доказ що ніхто не зуміє заохотити людей до св. Причастя так, як Пречиста Діва Марія.

Як він піймав своє відношення до своїх парохіяльних дітей, це може доказати слідуюча історія:

Літом 1940 року большевики, що тоді бажали здобути собі ласки так німців як і західніх аліянтів, проголосили, що всі громадяни Західніх держав, що знаходяться в стані війни з німцями, повинні виїхати з територій зайнятих большевицькими військами і вернутися до своїх країв. А що вже передтим переведено реєстрацію всіх не-польських громадян, це відносилося і до о. Де Вохта. Він—мимо свойого двадцять-літнього побуту в окупованій тоді поляками Західній Україні—задержав своє бельгійське громадянство. Треба було бачити його жах на саму вістку про це, що йому прийдеться залишити духовні діти. А до них зачисляв він так підчинених йому ОО. Редемптористів як і всіх вірних! Переконаний про правильність свойого становища, він прямо пішов до дотичного відділу НКВД, що займався вистав-

люванням пашпортів для чужих громадян, і заявив, що він не може оставити своїх вірних самих, без духовної опіки. І знову одно з чудес Божого Провидіння. Він одержує дозвіл остатися у Львові на три місяці! Потім ці дозволи йому заєдно продовжують. Та треба було бачити його поденервування за кожним разом, коли старався про продовження. Аби тільки йому не відмовили!

Вже цей один факт свідчить найкраще про велич того правдивого Христового Воїна!

Та ж треба подумати, що кожний, хто перебував в умовинах большевицького пекла, вважав за безмірне щастя можливість виїзду з того пекла до вільного світу! Таж це були часи, коли поодинокі люди, наражуючи своє життя, тікали через т. зв. зелену границю (нелегальне) на Захід, навіть і під німецьку окупацію, хоча і вона не була легкою. А у випадку о. Де Вохта сама большевицька влада прямо просила його виїхати! Знали вони добре засаду, що "поражу пастиря і стадо розбіжиться". А він цю пропозицію відкидає з причин для пересічної одиниці зовсім незрозумілих! Дійсно треба було величі духа, щоб на таке зважатися!

Ще одна цікава риса характеру тої великої людини!

За часів першої большевицької окупації Західньої України Церква загалом, а тим самим і церква ОО. Редемптористів находилася в дуже важкому матеріяльному положенні. В тому часі большевики не переслідували Церкви впрост, а тільки посередньо старалися унеможливити її діяльність. До цього мали служити між іншими дуже високі податки, накладані на церкви. Незаплачення цих податків грозило закриттям церкви. Очевидно, що зо звичайних доходів не було можності заплатити ці податки. Треба було відкликатися до вірних за спеціяльними датками. На зарядження одначе о. Де Вохта це звернення не мало характеру якогось натиску чи там пропаганди за окладанням цих пожертв. Це було прямо одно з повідомлень, що Церква повинна до того і того дня заплатити стільки і стільки державного податку. Поза тим—ні слова більше. Вірні одначе зрозуміли! Датки посипалися так щедро, що не тільки всі податки—на велике зачудування большевиків—були все точне плачені, але й сам монастир—як це в одній з наших розмов весною 1941 року очеркнув о. Де Вохт—за польських часів не стояв матеріяльно так добре, як тоді. Записуючи замовлені Служби Божі я сам часто бачив, що замовлення принимано на місяць наперед, мимо того, що від серпня 1940—по висвяченні обох нових Отців—щоденне пересічно 6 священиків служили Служби Божі. Інтенції правлено часто навіть в неділі і свята, бо ж це не була парафіяльна церква. Крім цього вірні допомагали Отцям всіми способами. Коли у Львові було брак цукру і треба було вистоювати годинами під крамницями для одержання малої тільки кількости, богато вірних часто приносило цукер до монастиря на потреби Отців.

Одним словом показана до переведення в життя о. Де Вохвом засада: „Шукайте передовсім Царства Божого, а проче вам додасться", показалася в тодішніх умовинах корисною. Не було безперестанних накликів до жертвенности, але вірні за працю уміли відвдячитися!

Додати треба, що ціла ця праця в большевицьких умовинах загалом, зокрема у львівських—була доказом великої відваги.

Пишу „львівських умовинах", бо частину монастиря вже зимою 1940 р. зайняв обезпеченевий відділ, що в большевицькому системі був теж одним із відділів НКВД. Поза Церквою—оставлено ОО. Редемптористам келії, розмовницю, кімнату на книгозбірню, рефектар, кухню і каплицю. Та вже сама присутність урядовців НКВД в будинку не була дуже милою: це ж означало безнастанну контролю! Одначе це не впливало ні на ОО. Редемптористів, ні на тих, що їх відвідували. о. Де Вохт стало жартував собі, що коли в огненній печі при Божій помочі можна було видержати, то тим більше буде можна посеред НКВД.

Очевидно, що, не зважаючи на всі прикмети о. Де Вохта, його праця була би куди тяжча, якщо б не його знамениті співпрацівники.

# Понад Хмарами

Іванна Петрів

БЕЛЬГІЙСЬКИЙ літак "Сабена" повзе по летовищі, фуркоче, бадьориться і знімається до лету. Сиджу в цій залізній потворі й мимоволі здригається серце. Кладу на собі знак хреста. Летимо над землею. Вдолі розкривається перед нами терен мов величезна географічна карта. Жалко тільки, що нема на ній витисаних назв міст, гір, рік, озер, низів. Орієнтуємось тільки приблизно. Внизу поза нами осталася Брюкселля зо своєю прекрасною панорамою. Летимо над західньою Фляндрією, понад Ghent, Brugge і біля Ostende, покидаємо береги Европи. Дивлюся уперто на країну, яка зникає мені сперед очей. Ще темніють обриси цієї країни, країни монастирів, церков і чорного золота, Бельгії. В цій країні провела я дев'ять літ, найтяжчих літ мойого життя та рівночасно найбільш взнеслих, найбільш цінних. Це було дев'ять літ моїх духових страждань і одночасно найбільшої злуки з Богом. Це була моя дев'ятниця.

На обрію ще синіє темніша риска. По хвилині вода зливається з небом і легка мряка синявим тендітним мереживом прислонює моїх минулих дев'ять літ. Мені здається, що там поза цією ніжною занавісою остала найкраща й найцінніша частина моєї душі.

Вдолі вода мерехтить, переливаючи свої хвилі. Виглядає мов зелено-синя поморщена скляна плита, а на ній граються проміння сонця з маленькими комашками-кораблями, що легко й справнжо ховзаються по водяній поверхні. Спровола насувається

мрячна синява, згодом вона гусне, біліє й ми не бачимо вже нічого. В кабіні нудно й нецікаво. В ухах відчуваємо легкий тріскіт, який звіщає нам зміну атмосферичного тиснення. Летимо вгору. Залишаємо під собою сіру одноманітну поверхню мряки. Над нами прекрасний блакит неба й червневе сонце. Дивлюся крізь віконце, хочу своїм зором пронизати наскрізь хмарну заслону й побачити землю. Земля цікавіша. Там життя, рух, різноманітність. Тут нудні одноманітні тихі, бездушні простори. Чи справді бездушні, А може тут знайшли вічний спокій душі наших предків?

Хмари розпливаються й немов спонукані силою мойого зору піднімаються вгору. А може це літак спустився вниз Я бачу землю. Лондон з панорамою своїх кольорових дахів, білих вулиць, площ і зелених парків. Так, це ми злітаємо вниз. Літак вже котиться по летунському майдані й стає.

Після контролі документів і одногодинного відпочинку сідаємо на канадійський літак "Trans-Canada". Перелітаємо здовж цілу Англію. Внизу все вкрите густою мрякою, над нами погідне небо. Приземлюємося на летовищі в Prestwick в Шотляндії. Знову контроля документів, полагодження формальностей і летимо дальше. Тепер відкривається перед нами найтяжча частина нашої дороги, цілий атлянтийський океан. Треба його перелетіти одним махом. Кладу на собі знак хреста, виймаю з торбинки мою невідступну вервицю і під шум моторів пливе в моїй думці одно ‚Богородице Діво" за одним.

—Молитеся?—питається мене мій сусід з лівої сторони.

—Молюся, дорога далека й небезпечна. Нехай Господь має нас у Своїй опіці,—відповіла я в французькій мові, бо англійської не знаю.

—Дорога не є така далека й зовсім не є небезпечна. Ви мабуть перший раз подорожуєте літаком,—сказав ломаною французькою мовою.

—Так, це перша моя подорож літаком і признаюся, що я неспокійна.

—Смішне, що вам поможе молитва, Шкода часу.—

В моїй думці умерто герчуються молитви, а в пальцях механічно пересуваються зернятка вервиці, не зважаючи на іронічний усміх мойого самовпевненого сусіда й поблажливі погляди модних панянок.

Пливемо в повітрі вже повної пів години, мабуть далеко відбилися від берегів Шотляндії. Залога літака, досі спокійна, зрівноважена й жартівлива, заметушилася. Здіймають з пулиць кабіни все, що тяжче, перебігають здовж літака то сюди, то туди. Щось сталося. Відчитуємо це з їхніх облич і з їхніх очей, однак нічого довідатися не можемо. Рухи нашого літака неспокійні, нерівномірні. Прив'язуємося сильно до фотелів. До тепер ми робили це тільки підчас приземлювання. Ми ж серед океану, під нами бездонна пропасть. Приземлення неможливе. Чого ж тоді кажуть нам заняти сильно пояси? Мій сусід розмовляє весело й безжурно з чорноокою сусідкою. Я дальше перегортаю дискретно зернятками вервиці. Сонце, що дотепер стояло перед нами, опинилося чомусь позаду нас. Нараз оточила нашу машину густа мряка. Літак то спадає вниз, то знову пливе рівно. Залогу огорнуло схвильованння, дарма, що вони його скривали перед нами. Мій сусід з лівої слідкує дискретно за їхніми рухами. Літак нагло знижується, його рухи ще більше нерівномірні. Сусід говорить щось тихцем до команданта залоги. По хвилині він звертається до мене:



—Ви не молитеся?—запитав. На його обличчі вже ні сліду іронічного усміху. Я доглянула на ньому крихітку неспокою, тривоги.

—Моліться!—докинув по хвилині.—Ми у великій небезпеці. Один мотор зіпсувся, а останні три працюють слабо. Моліться, щоби долетіти назад до Prestwick,—сказав мені тихцем, майже на вухо.

—Добре, буду молитися,—кажу спокійно.—З нами ж є маленькі діти. Шкода, щоб згинули. Ви моліться також, скріпіть мою молитву.

Літак ще раз нагло обнижується, перебиває грубу верству хмар і ми бачимо далеко на обрію зариси берегів Шотляндії.

—Боже, вже недалеко. Позволь нам долетіти туди. Змилуйся, не ради нас грішників, а ради цих невинних дітей,—молюся цілою силою моеї душі. Мій сусід сидить мовчки, поважно задуманий. Його чорноока сусідка, несвідома цього, що нас усіх життя завішене на волоску, переглядає якийсь роман, явно невдоволена з цього, що її сусід перестав нею цікавитися. А він потонув в думках. Може жалко молодого життя, а може. . . молиться.

Наш літак сопучи останками сил, досягнув летовища. Ми знову в Prestwick. Тільки тепер ми довідалися, в якій великій небезпеці ми були. Сідаю в ждальні у вигідному фотелю, з вдоволенням простую кості. Підходить мій сусід і, вибачаючись, займає місце біля мене.

—Дякую вам, пані, дякую з цілого серця,—каже по хвилині.

—Завіщо?—питаю здивована.

—За те, що я молився.

—В такому разі, я дякую вам. Ви врятували нам життя,—кажу просто й щиро.

Він поглянув на мене здивовано.

—Не дивуйтеся,—кажу, якщо Господь вислухав молитву, то тільки вашу.

—Мою?

—Так, вашу. Я молилася, бо молюся завжди. Це в мене виходить з привички. Ви молилися, бо в цьому безвихідному положенні ви шукали останної дошки рятунку в Бога, признаючи цим Його всемогучість. Ви признали Бога, в якого ви раньше мабуть не вірили. Чи пам'ятаєте притчу про блудного сина?

Мій сусід задумався і по хвилині сказав зворушений:

—Не буду вам розказувати про себе. Ви вже відгадали те, що найважніше. Скажу вам тільки ще раз: "Пані, дякую вам з цілого серця за цю одну хвилину моеї молитви понад хмарами. Такі хвилини вдруге не повторяються. Дякую!"

# Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

(Продовження)

Часом бик виривае матадорові червону плахту або шпаду. Тоді матадор ховається за дерев'яний паркан, що окружає арену висипану піском.

По 15-ох мінутах змагання з матадорами, що по черзі мучать його, бик був сильно змучений. Тоді прискочив один матадор і встромив гостру шпаду в шию бика. П'ять матадорів окружили втомленого бика. Один із матадорів своєю шпадою витягнув з шиї бика шпаду, що встромив перший матадор. Втомлений бик не витримав до кінця і повалився на землю. Тоді матадор одним зручним махом застромив йому свою шпаду межи роги та вбив його.

Затрубіли труби. Глядачі почали плескати звинному матадорові, що найбільше змагався з першим биком і вбив його.

На арену ввійшли помічники з трьома прикрашеними кіньми та виволікли вбитого бика з арени. Опісля вирівняли пісок і приготовили арену для дальшого ігрища. Ціла гра з першим биком тривала 20 мінут. Еспанці не викидають убитих биків. Їх продають на м'ясо.

Всіх биків, що матадори вбили на арені, було п'ять. Хід ігрища та церемонії боротьби повторюються в кожнім змагу за винятком—розуміється—несподіванок. Несподіванка ж у часі змагання матадорів бувають різні: смішні та трагічні, бо зранені бики не жартують із матадорами, як і матадори теж не жартують із биками.

Ось третій бик перевернув коня з їздцем матадором, що зранив його пікою. Прискочили піші матадори й відтягнули бика від коня та поваленого їздця.

Інший роз'ярений бик накинувся на дерев'яну обгороду та виламав декілька дощок. Помічники негайно направили обгороду.

Часом бик вирве матадорові плахту чи шпаду. Тоді матадор ховається за дерев'яну обгороду.

Четвертий бик не був добрий, бо недобачував. Нарід зауважив це і почав свистати на знак протесту. Менажери амфітеатру мусіли забрати недоброго бика та випустити іншого. Цей бик встромив рога в живіт матадора, що змагався з ним. Матадор повалився на землю. Кров струєю потекла з нього. Прискочили матадори і відтягнули бика від зараненого товариша. Помічники негайно винесли з арени зараненого матадора.

Здається, що трагічне поранення матадора не зробило ніякого поважного враження ні на його товаришів, ні на глядачів, бо ігрище продовжалося так гейби ніщо не сталося. Кров не робить враження на еспанців, бо привикли до неї на частих ігрищах матадорів із биками.

П'ятий бик повалив матадора на землю й почав рогами товкти його. Помічники відогнали бика та підняли з землі поваленого матадора. Поставлений на ноги матадор почав хитатися. Зразу бажав покинути арену, але потім відмовився. Хоч нарід протестував, щоб він далі не боровся, потовчений матадор всетаки змагався з биком, поки не вбив його. Глядачі радісно вітали його перемогу. Директор ігрища обняв його та подарував йому обидва вуха вбитого бика. Це найвище відзначення та признання для переможця.



Тримаючи в руках вуха бика переможець матадор обійшов арену посеред рясних оплесків і окликів глядачів. Деякі кидали йому хусточки, торебки чи капелюхи на привіт. Він піднімав їх із арени та віддавав власникам.

Шостого бика вивели на арену о 8-ій годині. Доглядач давав йому їсти, гласкав його по шиї, ба й навіть сів на нього. Бик ласкаво поводився з ним. Отак доглядач показав народові, що навіть диких биків можна освоїти й обезброїти добротою й ласкавістю, хоч для немилосердних матадорів бик має тільки смертоносні удари.

Потім цього послідного бика спокійно вивели з арени й так закінчилося ігрище.

### Толедо

24-V я удався потягом до Толеда, старинної столиці еспанських королів. Толедо лежить на горбі. До міста входиться кам'яною брамою, що її побудували римляни.

Майже всі вулиці дуже вузенькі та сильно покручені. Будували їх так навмисно, щоб було легко боронити місто в часі наступу ворога.

В Толедо є повно цінних, історичних пам'яток. Є там дім славного маляра Ель Греко. Є старинна жидівська синагога з 14 століття, що згодом була перемінена на церковцю. Є цікава церква королів Фердинанда й Ізабеллі. На зовнішніх мурах церкви поприкріплювано кайдани, в яких приведено сюди бранців мавріїських по здобутті музульманської твердині Гренати. В самій же церкві є багато артистичних образів і гейби запрестольний іконостас із чудових ікон.

Толедська катедра визначається старинністю, багатством і красою. Почали будувати її в 1225 р. і скінчили в 1593. При катедрі є височезна дзвінниця, з якої розкривається краєвид на цілу околицю. В дзвінниці є колосальний дзвін, що величиною дорівнює почаївському.

**Альказар** це своєрідний замок, що вславився в часі цивільної еспанської війни в 1936 р. Побудував його імператор Карло V. В часі вибуху цивільної війни в Альказарі була кадетська академія. Студенти-кадети станули по стороні національної армії Франка. Червоні большевицькі загони обложили замок із усіх сторін. В замку було 1,100 вояків і около 700 жінок і дітей. Оборонці по-геройськи держалися в замку під командою генерала Москардо. Червоні були захопили в полон Москардового сина за здачу твердитні. Генерал відкинув предложенна й червоні посіпаки вбили сина. 72 дні большевики бомбардували Альказар гарматами та бомбами з літаків, поки генерал Вареля не прийшов

із відсіччю й не увільнив геройських оборонців.

В замку є каплиця, де поховані відважні оборонці, що життя віддали в обороні свободи й незалежности своєї батьківщини.

Немилосердне бомбардування сильно знищило замок. Еспанський уряд відбудовує його, бо це пам'ятник для грядучих поколінь, як треба захищати свободу перед большевицькою тиранією.

**Загальний погляд на життя в Еспанії**

Священство та Церква в Еспанії втішаються повною свободою рухів. Парох дістає від держави пенсію в сумі 400 пезів місячно, цебто около $10.00.

Звичайний робітник заробляє денно 30 пезів цебто яких 75ц. Все те разом запевняє йому та його родині задовільний прожиток, хоч життєвий рівень еспанського робітника безмірно нищий ніж американського.

Приглядаючись до різних країн довелося мені ствердити, що життєвий рівень американського народу найвищий у світі, за що американці повинні бути вдячні Богові.

Еспанський нарід надзвичайно чемний і привітливий. В розговорах можна вичути пошану до Франка, що своєю рішучою поставою потрапив злямати бойкот, що його були підняли червоні москалі проти Еспанії.

Між еспанцями є багато монархістів. Але й вони теж подивляють Франка та хвалять його побожність, хоч не люблять його режиму. Кавдільйо Франко щодня приступає до Св. Причастя.

Еспанія потребує аграрних реформ і скасування лятифундій. Це піднесло б соціяльний рівень життя й національний добробут. Франко чомусь не спішиться з реформою, здається тому, що еспанські лідери, його помічники та дорадники є саме власниками цих лятифундій.

ПЕРРОА—полковник в світовій війні 1914-1918 років мав донечку, що мала на весні 1916 р. приступити до першого Св. Причастя.

На дві великий день батько написав листа до своєї доні і закінчив його ось такими словами:

"Молюся, моя доню, молися за нас до Ісуса тепер, коли ти всемогуча."

Молитва невинної дитини пробиває небо і доходить до Божого Серця. Господь не вспів відмовити проханню невинного серця.

---

СЬОМИЙ РОЗДІЛ

# Альфонс—Вибранець Божого Провидіння

**(1730—1732)**

ГОСПОДЬ сотворив світ і заповнив його рослинами, звірятами та розумними істотами-людьми. Як творець міг Він сам безпосередньо рядити сотвореним світом і його мешканцями. Проте він узяв Собі за помічників наших перших прабатьків Адама та Єву, поручаючи їм займатися землею: "Наповняйте землю і підневолюйте її, і пануйте над рибою морською і над небесним птаством і над всіми звірятами, що повзають по землі" (Бут. 1, 28).

Так як в матеріяльнім світі Бог послуговується поміччю людей, так і в духовнім світі Він при помочі Своїх вибранців провадить душі до вічного призначення. Одним із таких вибранців Божих був Св. Альфонс Лігорій, що мав стати пречудним знаряддям у руках Божого Провидіння, яке при його співпраці доконало подивугідних діл для добра Церкви та спасіння безсмертних душ.

Перші роки місіонарської діяльности (1726-1730) наявно доказали, що Альфонс був приготований до всякого роду апостолування, бо не щадив себе в праці для Божої слави. Його ревність не знала границь. Нажаль здоров'я його було доволі слабовите. Тяжка місіонарська діяльність і духовна боротьба, особливо скрупули, якими Христос очищував душу Свого Улюбленця, значно вичерпали Альфонсові сили.

Деякі священики, приятелі Альфонса, піддали йому думку удатися до Амальфі, щоб там відпочати та покріпити підірвані сили. Чудова амальфійська природа, прегарне побережжя, свіже повітря, гори покриті лісами знаменито надавалися для відпочинку. Альфонс радо прийняв приятельську пораду та з товаришами виїхав із Неаполю.

Подорож по морю до Амальфі, маєстатичний вид грізного Везувія, химерно артистичний залив Кастеллямаре, скелисте побережжя Амальфі захопили поетичну душу Альфонса, відсвіжуючи його підірвані сили.

**1. Пустельня в Скаля**

Альфонс прибув до Амальфі і разом із товаришами пішов зложити візиту тамтешньому єпископові, Преосв. Сфорці. Там стрінув їх Дон Матвій Кріскуолі та заохотив удатися до Скалі: "Чому б вам не удатися до пустельні Преч. Марії "на горі"? Пустельня має багато кімнат. Відпочиваючи, ви могли б навчати катехизм тамтешніх пастухів, що дуже духовно опущені".

Альфонс прийняв запросини і вибрався до Скалі. Дорога вела між горами, поки місіонарі не опинилися в Скалі. Скаля лежить 400 м. понад поземом моря. Околиця гориста. Гори подекуди

покриті лісами, подекуди нема нічого хіба голі скелі. За те повітря свіже і здорове. Спокій і тишина чудово надаються для відпочинку та скупчення.

Довкола сільця Скаля розтягалися поміж горами маленькі долинки та рівнини, де пастухи пасли вівці. Почувши, що місіонарі пробувають у пустельні, ці прості люди заворушилися, бо самі відчували брак духовної обслуги. Душі їх прагнули Бога та Його ласки, бо під вбогим виглядом крилися золоті серця простолюддя.

Місіонарі взялися до праці. Було це трудне завдання. Занедбані пастухи і селяни малощо знали про християнську віру. Треба було підготовити їх, навчити правд віри, заки можна було допустити до Святих Тайн. Альфонс не знеохотився: катехизація, вияснювання засад Св. Євангелії, заохота до доброго, християнського життя виповняли його дні. Простолюддя охоче та вдячно відповідало на його ревність і це сповнювало радістю його місіонарське серце.

Посеред праці для простолюддя в горах в душі Альфонса зродилася велика ІДЕЯ, що опісля сильно вплинула на його пізнішу працю та життя. Боже Провидіння покористувалося відпочинком у Скалі, щоб показати Своєму улюбленцеві Св. Альфонсові духовну нужду, в якій проживали ці бідні та занедбані гірняки. Щоправда були місіонарі, які радо йшли від міста до міста голосити Боже слово, але мало було таких, що згодилися б скитатися по горах і голосити його занедбаному простолюддю. Оттакі роздумування перетворювали душу Альфонса, приготовляючи його до майбутньої місії основника Чину, що мав саме займатися опущеними душами.

В початках червня 1731 Альфонс відвідав єпископа Скалі, Преосв. Ґерріеро що щиро подякував йому за працю поміж мешканцями гір, і запросив виголосити проповідь з нагоди поклону Пречистим Тайнам Тіла і Крови Г.Н.І.Х. Альфонс згодився. Отець Таннoя каже, що проповідь так сильно зворушила слухачів, що вони вибухли голосним плачем на вид невдячности, якою люди відплачуються Спасителеві за Його безмежну любов.

Монахині, що проживали в Скалі, почувши про славного місіонаря, запросили його, щоб виголосив їм одну конференцію, на що Альфонс радо згодився. Чув він нераз від о. Фалької про цей манастир, що опісля відограв таку важну ролю в його житті.

По місіях в горах Альфонс вертався до Неаполю в початках липня, бо надходив час осінніх місій. Вертаючись, задержався в самій Скалі і там проповідав дев'ятницю на честь Розп'ятого Спасителя в катедрі. Зобачивши його ревність і знання, місцевий єпископ запросив Альфонса, щоб дав курс реколекцій Сестрам монастиря Непорочного Зачаття та провірив справу об'явлень, що їх мала одна із Сестер, Марія Челеста Кростароза. Альфонс прийняв поручення, бо крім місцевого єпископа отець Тома Фалькоя, пізніший духовний провідник Альфонса, теж прохав його зайнятися справою об'явлень у Скалі.

Отак отець Фалькоя та Сестра Марія Кростароза з'являються в житті Альфонса. Їхня роля дуже важна в формованні Альфонсо-



вих планів про майбутність, тому бажаємо обзнайомити з ними наших читачів.

**2. Тома Фалькоя і Сестра Марія Челеста Кростароза.**

Отець Тома Фалькоя уродився 16 травня 1663 в Неаполі. Вже змалку бажав бути Христовим місіонарем. Ставши юнаком, записався до Згромадження Побожних Працівників, що тоді проживало свої золоті часи. Згромадження мало того року 19 новиків, що вишколювалися на місіонарів під проводом отця Саббатіні.

В Згромадженні отець Фалькоя скоро поступав на дорозі досконалости, вправляючись у різних християнських чеснотах, особливо в любові до Христа Спасителя та ближнього. Горів він бажанням скласти власне життя за спасіння душ і приготовлявся до великих діл для Божої слави. Бажав трудитися поміж жидами та поганами, щоб привести їх до правдивої віри. Покликаний настоятелями до Риму, Фалькоя працював як проповідник у церкві Преч. Діви "на горах". Ґенеральна капітула вибрала його на настоятеля Згромадження в 1713 р. Як настоятель він поширив працю своїх місіонарів на Еспанію. По трьох роках вибрано іншого настоятеля і отець Фалькоя віддався знову апостольським працям.

В 1719 р. духовна та цивільна влада зо Скалі попрохали двох місіонарів, Філянджієрі та Фалькою, зайнятися відновою монастиря для дівчат, на який священик Дон Лаврентій полишив свій легат. По впорядкованні помешкання 11 дівчат із Неаполю удалися до Скалі, щоб там відновити залишений манастир. 21 травня 1720 року відбулася офіційна інавгурація.

В 1722 отець Фалькоя став духовним провідником цього монастиря, що мав 12 Сестер-монахинь. Фалькоя був якслід обзнайомлений із духовним життям і засадами досконалости, до якої змагали Сестри монастиря Непорочного Зачаття в Скалі. Хоч він не пробував постійно в Скалі, проте знаменито вив'язався з повіреного собі уряду. Здебільша листовно полагоджував справи сумління повірених собі монахинь. Хоч тільки двічі на рік удавався особисто до Скалі, Сестри-монахині скоро поступали в досконалості під його вмілим проводом.

Того самого року як став духовним провідником Сестер у Скалі, Фалькоя проповідав реколекції Сестрам кармелітанкам у Маріліяно на острові Капрі. Там вперше познайомився з Сестрою Маріею Кростарозою, що того самого року вступила до манастиря зо своїми двома сестрами, Уршулею та Йоанною. Це були три сестри з Неаполю. В світі Марія звалася Юлією. Ім'я "Марія Челеста" прийняла вже в Скалі, як вступила до цього манастиря.

Сестра Марія Кростароза уродилася в Неаполі в 1696 р. Була вона ровесницею Св. Альфонса. Мала 28 літ, як вступила до новіціяту в Маріліяно. Марія мала запальну та сильну вдачу, що схилялася до контемпляції. Її палке серце рвалося до святости та до любови Бога, тому й вона вповні віддалася розважанню та вправі в чеснотах.

Духовні вправи, що проповідав отець Фалькоя, зробили на молоду монахиню сильне враження. Вона попрохала отця Фалькою стати її духовним провідником, на що й він згодився.

Нажаль монастир у Маріліяно не міг втриматися, бо Ізавеля Мастрілло, герцогиня околиці, надто докучала Сестрам. Єпископ розв'язав монастир і позволив Сестрам перейти до інших. На запрошення отця Фалької три Кростарози удалися до новозаснованого манастиря в Скалі. По відбутім новіціяті Марія склала монаші обіти.

Сестра Марія Кростароза будувала всіх Сестер ревністю та зберіганням монаших правил. Господь щораз більше опановував її палке серце, що беззастережно віддалося Божій любові та діянню ласки. Минуло півтора року монашого життя в Скалі для Марії, як Христос наділив її особливішим об'явленням в середу 25 квітня 1725 р. Це об'явлення заторкало оснування майбутнього Чину й окреслювало місію Марії в його початках. Ось як вона сама описує це об'явлення:

"По Святім Причасті Ісус показав мені перебіг Свого життя та дав зрозуміти, що бажав оснувати новий Чин, який мав пригадувати світові те, що Він учинив для людей... При тім Він подав мені світло про те, що мали включати правила Чину та приказав мені списати все в Його іменні".

В дальших об'явленнях Христос—по словах Марії Кростарози—означив точні характеристики нового Чина. Р'яса черниць-монахинь мала бути така: червона туніка і синій плащ. Черниці мали особливіше вправлятися в дев'ятьох чеснотах, в яких Христос визначався в часі Свого туземного життя. Це був плян поданий самим Спасителем про заснування Чина Редемптористок.

Об'явлення дане Сестрі Марії насторожило її духовного провідника, отця Фалькою. Обережність звеліла йому не приймати легкодушно цих об'явлень, що подавала молода монахиня. Може він побоювався самообману або підступу диявола, хоч у серці сам мріяв про оснування Чина, що особливіше наслідував би чесноти Спасителя. Фалькоя проте не спішився. Написав до Сестри Марії, звелів їй спалити написаний плян правил для нового Чина, назвав химерою її об'явлення та заборонив приступати до Св. Причастя через півтора місяця. На щастя лист прийшов до Скалі аж за 47 днів. Отак ні Сестра Марія не була позбавлена Св. Причастя, ані схема правил не пішла в вогонь, але дісталася до рук Фалької. Второпний провідник провірив їх і дав іншим богословам, щоб переглянули плян нового Чина. Богослови рішили, що об'явлення видавалися правдивими і годилися на оснування Чина. Проте монахині мали включити ці правила в правила котрогось із затверджених Церквою Чинів і добровільно прийняти їх замість візитських, яких досі придержувалися черниці в манастирі в Скалі.

За порадою Впр. Філянджієрі та Преосв. Фалькоя удався до монастиря в Скалі, щоб особисто провірити об'явлення Сестри М. Кростарози. При розслідах виявилося, що подібні об'явлення мали теж інші черниці. Всі ці об'явлення вказували, щодотепершнє візитське правило, по якому проживали черниці в Скалі, мало бути заступлене новим правилом, що Христос об'явив Сестрі Кростарозі, хоч монаша громада строго придержувалася візитського правила та проживала в ревній службі Господа.



Сам Христос переконав отця Фалькою, що правила подиктовані Сестрі Кростарозі походили від Нього, хоч спочатку об'явлення викликало було спротив поміж самими Сестрами. В манастирі проживала молода черниця, Марія Магдалина Пандольфі, що зійшла з зрозуму та грозила самогубством, бо хотіла скочити в криницю та втопитися. Її поведінка настрашила Сестер. Треба було в день і ночі чувати і стерегти її. Фалькоя поклав на її голову правила списані Кростарозою. Хвора відразу виздоровіла та відзискала уживання розуму.

Чудо переконало отця Фалькою. Він повірив, що Христос дійсно об'явив Свою волю Сестрі М. Кростарозі. В товаристві отця Філянджієрі удався до місцевого єпископа та попрохав позволення запровадити нові Правила на місце попередніх візитських. Єпископ погодився на зміну правил під умовою, що черниці добровільним голосуванням погодяться на них.

Отець Фалькоя удався до манастиря, виголосив черницям проповідь про наслідування чеснот Спасителя та заохотив добровільним голосуванням прийняти нове правило, не згадуючи про його божеське походження. Всі черниці, за винятком настоятельки Марії Йосипи, погодилися на нове правило.

Зранене самолюбство настоятельки не дало їй спокою. Фалькоя не міг завести нового правила, бо одна черниця-настоятелька, не погоджувалася на нього. Настоятелька заявила, що вона не знала нічого про зміну правила, тому бажала вперед особисто порадитися отця Філянджієрі. Хитра черниця так потрапила промовити до Впр. отця Філянждієрі, що він зовсім змінив свою гадку, як настоятелька хитро заявила, критикуючи об'явлення Кростарози: "Зміна спричинить духовну анемію та смерть манастира". Філянджієрі заявив, хо він ніколи не одобрював нового правила, ба й навіть удався до єпископа та намовив його до спротиву. Єпископ відкликав свою згоду на нове правило. Що більше! Філянджієрі заявив, що Фалькоя дався обманити "візіонерці". Коли ж черниці не погоджувалися з його поступком, Філянджієрі перестав матеріяльно помагати манастиреві та заборонив о. Фалькоя займатися духовними справами Сестер. Отець Фалькоя піддався його приказові, бо Філянджієрі був його настоятелем, хоч поступування настоятельки видавалося йому зовсім незрозумілим.

Тимчасом диявол не спочивав, викликуючи в Неаполі і Скалі страшний спротив проти нового правила. Філянджієрі нагально домагався від черниць, щоб вони забули про нове правило. Буря тривала три роки. В 1729 отець Філянджієрі помер на удар серця. В манастирі в Скалі покінчилося настоятельство Сестри Йосипи. Її місце зайняла Сестра Марія Ангела, прихильниця нового правила. Впр. о. Роберт де Чілліс став наслідником Філянджієрі. Де Чілліс був великим приятелем і поклонником отця Фалької. Отець Фалькоя, що три роки не мав нічого до діла з манастирем у Скалі, став знову займатися справою введення нового правила. В 1730 р. став він єпископом у Кастеллямаре та зобов'язався помагати черницям у Скалі.

При кінці червня 1730 р. Фалькоя удався до Риму, щоб прийняти єпископські свячення. В Римі по свяченнях, єпископ Фалькоя став займатися долею монастиря в Скалі. Тоді саме Альфонс мав проповідати реколекції згаданим черницям. Єп. Фалькоя знав Альфонса з "Китайської Колегії" та неабияк цінив його за непересічну солідність і побожність. Ще в Неаполі вони запізналися та стали приятелювати. Ця приязнь мала для Альфонса надзвичайне значення в пізніших працях над оснуванням Чина Пресв. Спасителя.

Згодом Альфонс вибрав собі Фалькою за духовного провідника, бо бачив, що в ньому знайде потрібну поміч і пораду в справах сумління та цінні вказівки в апостольському житті та праці, бо Фалькоя мав за собою довголітню місіонарську практику, був ревний у службі Богові та готовий помагати кожному, хто звертався до нього, хоч при тім був надто схильний накидати другим свою гадку. Перед Альфонсом стелилася майбутність повна хрестів, противнощів, перешкод... Це викликувало пригноблення та знеохоту. Духовний провід Фалької став для Альфонса дійсним Божим даром посеред невпинної боротьби та скрупулів.

### 3. Альфонс прослідкує справу нового Правила.

Заки Фалькоя відіхав до Риму, черниці зо Скалі прохали його відвідати їх. Фалькоя не міг сам туди удатися, тому попрохав Альфонса зайнятися справою, що черниці бажали обговорити з ним. Альфонс був неприхильно настроєний проти правила, бо наслухався дечого багато про об'явлення Кростарози в Неаполі. Те, що чув від Філянджієрі, зовсім не настроювало його прихильно до черниць і їхніх об'явлень.

В вересні 1730 р. Альфонс проповідав дев'ятницю на честь Пресв. Хреста в катедрі в Скалі. По цій дев'ятниці мав проповідати реколекції черницям. Єп. Гверріеро уповажнив його прослідити справу об'явлень Сестри Кростарози та нових Правил. Альфонс поладнав цю справу, поки зачав реколекції. Прослідивши цілу справу, Альфонс проголосив своє рішення зібраним черницям: "Я заявив черницям—пише він в автобіографії Сестри Челести Кростарози—що це Божа справа, а не обман, як це досіль вони думали. Я з усією ревністю намагався підготовити душі всіх прийняти таку велику Божу ласку та дав одну конференцію тим, що противилися, обтяжуючи їх сумління за те, що вони перепиняли Божу славу". Запалені ревністю слова проповідника переконали Сестер. Вони одноголосно погодилися прийняти нове правило.

Духовні ж вправи та глибокі науки Альфонса стали переломовою подією в житті манастиря. Альфонс звернув усю увагу в конференціях на головну точку, ядро нового правила: наслідування **честнот** Божественного Спасителя. Вістка про успіх реколекцій дійшла до еп. Фалької в Римі. 6 жовтня Фалькоя листовно подякував за це Альфонсові.

Альфонс здав звіт з усього єпископові Скалі, Преосв. Гверріево, прохаючи його, щоб впровадив нове правило до манастиря черниць. Єпископ дозволив Альфонсові вчинити все, що уважав



за потрібне, щоб збільшити Божу славу та запевнити зріст і духовний поступ манастиря. Альфонс проте не мав спромоги виконати дане йому поручення. Мусів вертатися до Неаполю, бо починався період осінніх місій. Невпинна апостольська діяльність не дозволяла йому займатися справами монастиря в Скалі. Крім цього тодішній духовний провідник Альфонса, о. Паґані, теж не одобрював його участи в справах манастиря. Альфонс із послуху о. Паґані мусів стримуватись від вмішування в життя черниць, хоч серцем бажав, щоб нове правило щоскоріше стало дороговказом Сестер.

Єпископ Фалькоя мусів сам зайнятися справою правила. За позволенням єпископа Скалі удався до манастиря, зібрав капітулу черниць, що одноголосно заявилися за зміною черничої ряси та правила. Було це 2-го травня 1731 р. 14 травня цього самого року черниці офіційно прийняли нову рясу та нове правило. Альфонса не було тоді в Скалі. Може отець Паґані не дозволив йому на це. Єп. Фалькоя повідомив його про все з Кастеллямаре 20 травня, пишучи листа: "Почався новий інститут в мирі та з великими користями для душ".

Прийняте черницями правило було опрацьоване еп. Фалькоєю тільки в загальних нарисах. Альфонс на запрошення Фалької обробив його в подробицях. 6 серпня 1731 р. Альфонс виголосив проповідь черницям у Скалі. Того дня новий інститут прийняв офіційний титул "Згромадження Пресвятого Спасителя". Тоді саме припадало свято Господнього Переображення. Черниці вперше наділи нову рясу: **червона туніка** представляє любов Спасителя до людського роду, бо ж черниці мали невпинно продумувати про цю любов.

Альфонс відограв рішальну ролю в основанні нового Чина, бо збив пересуди проти нього, переконав єпископа одобрити об'явлене правило та намовив черниць прийняти його. Слушно тому черниці уважають його за свого духовного Батька та покровителя. Його співпраця в оснуванні цього нового Чина дає йому право зватися основником Сестер Редемптористок, як це сьогодні вони звуться. Черниці віддячувалися йому за це щирими молитвами за його апостольські праці. Альфонс часто благав їх, щоб прохали для нього ласки в Ісуса та Марії, щоб міг завжди виповняти Божу волю. Альфонс часто переписувався з черницями, давав їм реколекції, вияснював нове правило, помагаючи так у духовних, як і в матеріяльних потребах новозаснованому манастиреві.

### 4. Місійна кампанія

На весні 1731 року страшний землетрус навістив Апулію, найбільш урожайну частину неаполітанського королівства. Землетрусна катастрофа завершилася руїною міста Фоджджа. Перестрашене населення, дивлячись на сотки померлих від землетрусу, звернулося до Пречистої Діви, потішительки засмучених. Марія ласкаво поглянула на болі своїх діточок і виявила їм чудесно своє співчуття.

В Фоджджі був дуже давній образ Богоматері. Звався він іко-

ною **сімох заслон,** бо був закритий сімома заслонами. В часі землетрусу та загального переляку обличчя Богоматері нараз чудесно ясніло з ікони. Це чудо почало стягати до Фодджі тисячі паломників.

Преосв. Іван Петро Факколлі, місцевий єпископ, постановив використати нещастя, щоб місіями обновити свою епархію. На його запрошення група місіонарів вибралася 1 грудня 1731 р. із Неаполю проповідати святі місії в обширній дієцезії простолюддю та реколекції ченцям і черницям. Місіонарі провели місії в Нардо, Поліняно і нарешті зайшли до Фодджі, в якій на кожнім кроці було видно робітників, що відбудовували знищене землетрусом місто. Боже благословення було очевидно там, куди пройшли ревні місіонарі. Таке було й у Фодджі. Нарід подивляв ревність і красномовність молодого місіонаря, Альфонса, не тільки за його здібності, але тому, що попередній епископ Фодджі був Емілій Кавалієрі, вуйко Альфонса.

Так нарід, як єрарх, Преосв. Факколлі захопилися проповідями Альфонса. Під напором шляхти епископ запросив Альфонса проповідати дев'ятницю на честь чудотворної ікони Матері Божої сімох Заслон в церкві Св. Івана. Альфонс згодився. Така сила народу приходила на його проповіді, що треба було перенести проповідальницю та поставити її біля ікони Богоматері, щоб усі могли бачити проповідника, що зворушливо проповідав про любов до Божої Матері. Одного вечора Альфонс говорив про опіку Марії над душами. Нараз перевав проповідь і захоплено поглянув на ікону Богородиці. Дивний промінь світла вийшов із ікони та освітив обличчя проповідника. Приявний нарід став кликати "Чудо! Чудо!" Альфонс закликав присутніх до покути за гріхи, бо Марія готова кожному помогти поєднатися з Богом. Нарід так масово удався до сповіді, що сповідники не могли дати собі ради, каже отець Танноя.

Сам Альфонс говорив про це чудо 45 літ пізніше, заявляючи, що декілька разів бачив обличчя Преч. Діви. Вона виглядала на 13- або 14-літню дівчину.

З Фодджі Альфонс удався на гору Гаргано, де колись був з'явився Архангол Михаїл. На горі стоїть готицька базиліка на честь вождя небесних духів. Удаючись туди, Альфонс переїжджав через Манфредонію. Єпископ, дон Марко А. Де Марко запросив його виголосити серію проповідей. Альфонс із жалем відмовився, бо не мав позволення на це від своїх настоятелів із Неаполю.

Гаряча молитва поплила з серця Альфонса в святині Св. Михаїла. Альфонс мав унедовзі почати новий Чин місіонарів. Треба було багато помочі від цього Архистратига, щоб переборювати всі диявольські затії проти Божого діла.

В часі великого Посту 1732 р. Альфонс проповідав духовні вправи для старших, хлопців і дівчат у приюті Св. Януарія. По Великодні був на місіях у Каяццо та острові Прочіда. В Каяццо Альфонс вперше звірився тамтешньому епископові, Константинові Віджіланте, що своїм заміром оснувати новий Чин Місіонарів. Єпископ потвердив його замір і навіть подбав про приміщення в своїй епархії. Це була "вілля деї скині".



Місія на острові Прочіда закінчилася великим успіхом. Альфонс заложив там братство витривалости під опікою Пречистої Діви. Закінчивши місійну кампанію, Альфонс вернувся до Неаполю. Звідсіля плянував вибратися до Скалі, щоб там започаткувати Чин місіонарів, які під прапором Пречистої Діви Марії мали змагатися за славу Божу та спасіння безсмертніх душ.

---

# День Подяки

ЩОРОКУ спеціяльно проклямацією проголошується святкування Дня Подяки, що має своє походження від триденного свята в 1621 році, коли пілігрими колонії Плимат в Новій Англії відзначили цим збір першого багатого врожаю в Новому Світі. Відтоді цей день за традицією святкується, як день єднання родини, особливо в Новій Англії, і відзначається урочистим обідом цілої родини.

Спочатку це було льокальне свято подяки Богу за щасливе закінчення року в кольоніях Нової Англії. День Подяки проголосив національним святом американським Континентальний Конґрес 1783 р., а також Конфедераційний Конгрес, сім років після підписання Декляраціі Незалежности; це збігалося також з закінченням громадянської війни, а це мало також своє значення в проголошенні свята.

Юрій Вашінґтон видав першу Президентську Проклямацію в жовтні 1789 року, щоб відзначити прийняття Конституції. Він оголосив вівторок 26-го листопада днем народної молитви та подяки, радячи людям нової республики об'єднатися "щиро дякуючи Богові за Його турботи та охорону людей цієї країни і за його допомогу їм стати Нацією; за Його ласку в справі провадження і щасливого закінчення останньої війни; за те, що з Його милістю ми мали змогу мирно жити й творити своє державне будівництво вільної та щасливої Держави . . .". Перший президент З'єдинених Держав, у перший рік свого урядування також радив американському народові просити Бога "дати кожному з них змогу виконувати належні йому обов'язки щиро й віддано".

Дальші президенти, за винятком Томи Джеферсона, також оголошували подібні Проклямації аж до 1815 року. Відтоді таких Проклямацій не видавалося, аж до обрання на президента Абрагама Линкольна. Підчас громадянської війни президент Линкольн визначив останній четвер листопада днем всенародної подяки, і відтоді ввесь американський нарід святкує цей день щороку. Але в 1941 році резолюцією Конґресу вирішено святкувати четвертий четвер листопада (а це іноді не збігається з останнім четвергом цього місяця).

Тепер це є офіційне свято в усіх стейтах, територіях і володіннях З'єдинених Держав.

---

# Фотієва Схизма

**(Відповідь Митр. Іляріонові)**

о. Мих. Щудло ЧНІ.

МАЛО кого історія Церкви Христової так противорічно представляє, як царгородського патріярха Фотія. Для бодай деяких східніх нез'єдонених, от хоча б для Митр. Іляріона, патріярх Фотій це герой Східньої Церкви, що рішуче поборював "уроєдний примат" Папства (Поділ єдиної... 182 ст.) це "людина, що врятувала ввесь Схід від папства і навіки затвердила йому церковна незалежність" (Тамсамо, 181 ст.).

Тимчасом сливе всі давніші західні історики, пишучи про часи Фотія, змальовували цього патріярха в дуже чорних красках, роблячи з нього героя східньої схизми, амбітника та бунтівника проти папства.

На щастя новітні католицькі дослідники подій IX-го століття, в якім патріярх Фотій був безперечно найбільшим ученим свого віку, як це й стверджує католицький історик Функ: Фотій був "надзвичайно вченим свого віку" (Іст. христ. Церк., 1911, 244 ст.), доказують незбитими аргументами, що патріярх Фотій не був таким великим ворогом Римських Папів, як досіль представляли його деякі давніші католицькі історики, подібно як це чинить сьогодні митр. Іляріон.

Митр. Іляріон не має стриму у виливанні їді, як обговорює часи двох царгородських патріярхів, Ігнатія та Фотія. Хоч спочатку митр. Іляріон признає Ігнатієві деякі чесноти (106 ст.), проте зараз закидає йому, що Ігнатій не знав, "що то є правдива церковна економія, і тому не був обережним та благорозумним... Ігнатій не мав освіти, не розумів її та не любив культурного руху, а той боявся його, а його партійні приклонники просто ненавиділи освіту" (107 ст.)..

Хто ж були ці прихильники Ігнатія, що так страшно ненавиділи освіту, хоч візантійська імперія в тих часах була на вершку свого культурного розвою? Сам Митр. Іляріон відповідає: "Його прихильники були монахи зилоти, крайні консервативні аскети, **обскуранти,** здібні на все" (107 ст.).

Митр. Іляріон не числиться зо словами. Вживає простацьких висловів негідних не тільки митрополита, духовної особи, але й звичайного мірянина. Подібні вислови, тон і стиль можна хіба подибати по большевицьких газетах. Большевикам ніхто не дивується, бо вони "большевики", але митр. Іляріонові треба дійсно дивуватися, бо ж він "смиренний і богобійний" ерарх автокефальної Церкви, що вважає себе **правдивою Христовою Церквою!**

Далі митр. Іляріон подає, не доказуючи, що "незадоволення патріярхом (Ігнатієм) було загальне" (108 ст.). Це мала бути причина, чому Ігнатія скинено й обрано патріярхом ученого Фотія.



Як дійсно представляється справа двох патріярхів, Ігнатія та Фотія? Чи так як представляє митр. Іляріон чи трохи інакше? Подивімся на найновіші відкриття деяких католицьких вчених, от хоча б Др. Франциска Дворніка та Генриха Муссет'а.

### 1. Перше прогнання патріярха Ігнатія

Святий Ігнатій був двічі патріярхом Царгородським від 847-858 і від 867-877 р. Ігнатій був сином Михайла Рангабе і Прокопії. В часі іконоборства він показався великим оборонцем святих ікон. Був монахом, ревнителем монаших правил і взірцем монашого життя, за що співбраття шанували його. Проте слід зазначити, що Ігнатій був строгий для себе, трохи неприхильно дивився на тодішню культуру, що була своєрідним відродженням поганства, під покришкою клясицизму.

Часи патріяршества Св. Ігнатія були надзвичайно тяжкі, бо в імперії було дві партії, що навзаєм поборювали себе: консерватисти та поступовці. Багато вищого духовенства та дворян здебільша були поступовцями. Монахи, хоч не всі, були строгими оборонцями старинних традицій, спертих на євангельських засадах. Поворот до клясичної старовини видавався сливе зрадою християнської культури тим, що держалися традицій. Святий Ігнатій належав до консерватистів, хоч він ніколи безпосередньо не мішався до спорів між консерватистами та поступовцями.

847 цариця Теодора,—здається без скликання собору—зазначила Ігнатія на патріярха. Кажемо—**здається,** бо не маємо доказів, що вона скликувала собор єпископів, щоб вибрати нового патріярха. Що більше, знаємо, що пізніше вороги атакували Ігнатія, закидали йому неканонічне обрання, бо відбулося воно без собору. Можливо, що цариця не хотіла роз'ярувати релігійної гризні, що напевно була б вибухла на соборі поміж двома партіями, бо кожна зних була б бажала мати патріярхом свого кандидата.

Слід проте зазначити, що всі єпископи, навіть поступовці, признали Ігнатія патріярхом, бо в дні його інтронізації був єп. Григорій Асбестас і його приятелі, головні приклонники прогресизму в Греції. Це й потверджує митр. Іляріон (106 ст.). Якщо ж всі єпископи признали Ігнатія, то він став законним патріярхом і головою візантійського патріярхату.

На нещастя Ігнатій вже при своїй інтронізації вчинив помилку, якою відразу зразив собі поступовців. В чім була його помилка? Ігнатій не хотів, щоб єп. Грисгорій Асбестас був на його інтронізації. Коли ж цей з'явився, то Ігнатій наказав йому вийти з церкви. Григорій кинув свічку на підлогу і вийшов із церкви. За ним вийшли теж інші єпископи, його сторонники та приятелі. Ігнатій учинив це тому, що Григорій мав бути суспендований попереднім патріярхом.

Поступок Ігнатія лихо започаткував його карієру, бо викликав багато критики. Пропала надія, що він стане посередником між консерватистами та поступовцями і запевнить мир царгородській Церкві. Поступовці відразу накинулися на нього як на сторонника консерватистів і це спричинило, що Ігнатій дійсно оперся на

консерватистах у своїм душпастирюванні.

Хоча б еп. Григорій був дійсно суспендований, проте він заапелював був до Папи, і Папа не осудив його. Отож суспенза була неважна, тому й Ігнатієві не треба було роздражнювати цієї прикрої справи. Знаємо із листа Миколая І до цісаря Михаїла ІІІ, що ні Лев, ні Венедикт не осудили Григорія: "Тому його суспенза була неважна", каже Миколай І, "бо Святіша Столиця не одобрила її" (M.G.H., Ep. VI, p. 500). Апеляція еп. Григорія до Римського Папи від суспензи своїм патріярхом виразно виказує, що греки признавали Папу найвищим суддею, бо йнакше як міг би Григорій апелювати до Папи... Ніхто не апелює від вищого до нищого чи від рівного до рівного, але від нищого до вищого. Апеляція еп. Григорія до Папи збиває тенденційне та неправдиве твердження митр. Іляріона: "Схід ніколи не визнавав папського примату!" (81 ст.).

До першої помилки Ігнатій додав другу, хоч правдоподібно самі поступовці змусили його до цього своєю ворожою поведінкою та пропагандою проти нього. Він скликав синод і осудив поступовців. Поступовці напевно вислали апель до Папи Миколая І, бо цей Папа вислав листа до Ігнатія—правдоподібно в 854 р.—в якім зганив царгородського патріярха за надуживання своєї влади, бо він поважився осудити своїх єпископів, не порадившись уперед Апостольської Столиці. Це новий доказ, що Схід признавав примат Папи та його право рішати спори у Східній Церкві. Знаємо, що еп. Захарія, сторонник Григорія був у Римі. Це правдоподібно на його прохання Папа Миколай І виступив в обороні Григорія та поступовців (Le Schisme de Photius, Histoire et Legende, par Francois Dvornik, Paris 1950, 59 ст.).

Противники Ігнатія заапелювали до Папи, послуговуючись канонами сардикійського синоду, що давав кожному право апелювати до Риму як до вищої інстанції. (Дворник, 67 ст.-. Поступок еп. Григорія та його сторонників, ворогів Ігнатія, виявляє наставлення греків до Папства, яке вони уважали за вищу інстанцію у спірних справах, отак признаючи юридичний примат Римського Архиєрея над грецькою Церквою.

Спротив деякої частини візантійського духовенства Ігнатієві можна вияснити тим, що від довшого часу греки мали вчених і світлих у науці патріярхів: Тараса, Никифора, Івана й інших. Св. Ігнатій був великим святцем, що й признає йому митр. Іляріон (107 ст.), але не був великим ученим, за що поступовці навіть публично висміювали його. (Дворник, 69 ст.). Фотій, як каже Анастасій, мав належати до тих, що сміялися з браку науки Ігнатія.

Теодора попирала консерватистів, а її син Михайло та його вуйко Барда скинули царицю Теодору та заслали її до монастиря. Новий уряд прохав Ігнатія постригти її в черниці, але він відмовився. Консервативна партія заворушилася, і поширила між народом вістку, що Барда проживав у незаконних стосунках зо своєю невісткою, хоч історія до сьогодні не потрапила цього потвердити. Ігнатій, напевно підмовленсий консерватистами, що бажали здискредитувати новий державний уряд в очах народу, відмовив Барді Св. Причастя на Йордан 867 р. Це було страшне для Барди, що представляв державну владу грецької імперії.



Новіші католицькі історики твердять, що Ігнатій загнався задалеко в своїй ревності, бо не мав певних доказів на згіршення Барди. (Дворник, 74 ст.). Це напевно консерватисти використали авторитет патріярха Ігнатія, щоб скомпромітувати своїх противників поступовців і їхнього покровителя, кесаря Барду. Ігнатій дався обманити, бо, проживши довгі літа на відлюдді в манастирі, не визнавався в політично-релігійних справах візантійської імперії.

Крім цього деякі консерватисти вчинили заговір, щоб повалити владу Михаїла ІІІ і Барди, роблячи атентат на Барду. Здається, що сама цариця Теодора була змішана в змові. Царська поліція в час відкрила заговір і змовників публично страчено.

Нарешті з'явився якийсь самозванець у Царгороді, що окликав себе сином цариці. Уряд зловив самозванця та засудив його на смерть. Ігнатій із ревности інтервенював у справі засудженого на смерть самозванця.

Всі ці причини—відмова постригти в черниці Теодору, відмова Св. Причастя Барді, оборона самозванця, з яким злучилися деякі сторонники Теодори—викликали підозріння в уряді, що Ігнатій стоїть у змові з бунтівниками та протиурядовими чинниками. На цій підставі уряд оскаржив Ігнатія в державній зраді, скинув його з патріяршенства без ніякого суду та заслав на вигнання до монастиря на острові Теребинт. (A History of the Eastern Roman Empire, by Bury, p. 188...).

Оці факти, що їх розслідили модерні історики, наявно виказують, що митр. Іляріон не знає історії, коли причину усунення Ігнатія отак оскреслює: "Скидаючи Ігнатія, освічений Барда хотів припинити те загальне (!) невдоволення, що було тоді в Церкві проти Ігнатія" (108 ст.). Треба признати, що була тоді між духовенством і сенаторами поважна опозиція проти патр. Ігнатія, але твердити, що вона була загальна, як це самовільно каже митр. Іляріон, не має ніякої підстави, бо патр. Ігнатій мав за собою велику частину, як це виходить хоча б із пізнішої опозиції, що патріярх Фотій стрінув посеред духовенства по засланні Ігнатія до монастиря в Теберинті. Уряд усунув Ігнатія за його явні симпатії до ворогів нового уряду, бо партія Ігнатія назагал попирала Теодору. Упадок Ігнатія слід приписати конфліктові між цивільною та духовною владою, а не "загальному невдоволенню", як це голословно чинить митр. Іляріон.

Зразу уряд намагався намовити Ігнатія, щоб він добровільно зрікся патріяршого уряду. Чинив це через єпископів, між якими були не тільки поступовці, але й багато таких, що досіль стояли за Ігнатієм і явно симпатизували з консерватистами. Це ясно виходить із листа Микити Пафлягонського (Г. Патр., 105, г. 505). Отож бодай значна частина вищого духовенства бачила, що політичне положення в Греції вимагало, щоб Ігнатій уступив із уряду. Під напором уряду та за намовою духовенства Ігнатій добровільно зрікся патріяршества, щоб не погіршувати прикрого положення, в якім находилася тоді візантійська Церква. Ігнатій запросив своїх вірних прихильників і виявив їм своє рішення. Між ними були 5 єпископів, між ними і Митрофан, єпископ Смирни, найзавзятіший сторонник Ігнатія.

Хоч Ігнатій зрікся під напором уряду, його зречення було канонічно важне, тому, що воно було одобрене членами вищого клеру, між яким були вірні друзі Ігнатія. Сам же Ігнатій попрохав їх прийняти його рішення, щоб не погіршувати положення та вибрати нового патріярха.

**2) Патріярх Фотій**

Царський уряд став розглядатися за кандидатом на патріярха, як Ігнатій зрікся свого уряду. Кандидат мав бути прихильний і лояльний урядові. Уряд бажав безцеремонно іменувати свого кандидата, але єпископи, особливо прихильники Ігнатія, спротивилися, бо вибір мав відбутися на синоді. Уряд уступив і синод зібрався. Вперед синодові Отці виправдали єп. Григорія Асбеста, що дотіль пробував у суспензі, накинений на нього патр. Ігнатієм. Це ясно із листа Папи Миколая I до царя Михайла III, де Папа виразно про цез гадує: "Кажете, що Ви і єрархи прийняли Григорія..." (M.G.H., Ep. VI, pp. 498-9).

Опісля синод перейшов до вибору нового патріярха. Дискусії були доволі бурхливі, бо обидві партії мали своїх кандидатів. Синод представив урядові три кандидати: одного ігнатіяна, одного поступовця та невтрального Фотія. Уряд мав затвердити одного зних, як це водилося в Греції. Цар і Барда бажали Фотія, бо він був державним секретарем, працював в державній канцелярії, тому був добре знаний урядові.

Фотій уродився десь около 820 р. з багатого та визначного роду. Був він непересічною людиною. Його знання поезії, реторики, філософії було надзвичайне. Микита, життєписець Ігнатія і ворог Фотія, твердить, що Фотій проводив цілі ночі на студіях. Опісля студіював і святі книги. По скінчених студіях учив в університеті, що його був відновив Барда.

Уряд затвердив Фотія на патріярха. Це потвердження подобалося всім єпископам виборцям за винятком пятьох найзавзятіших консерватистів, між якими вибивався Митрофан, хоч сам він зазначує, що й ця п'ятка нарешті признала Фотія за патріярха, як нововибраний Фотій запевнив, що шануватиме Ігнатія і не дозволить нікому виговорювати нічого проти нього. "Під цими умовинами", каже Митрофан, "ми прийняли Фотія" (Sacrosancta Concilia, Labbe, Vol. 8, c. 1385).

Чому ж Ігнатієва партія погодилася на вибір Фотія? Бо він був новою людиною, що явно не була заангажована в політиці поступовців, хоч він симпатизував із ними. Був водночас правовірним християнином, бо немало натерпівся від іконоборців за почитання ікон. Доводився теж родичем цариці Теодори, тому й ігнатіянці були вдоволені з його вибору. З другої сторони був родичем теж і Барди, що чинило його милим новому урядові.

Висвячення Фотія на патріярха відбулося дуже поспішно, бо в протязі 6-ох днів ляїк Фотій став патріярхом, головою візантійської Церкви. Подібні поспішні свячення були знані в випадку Павла III в 687 р., Тараса в 784 і Никифора в 806, бо всі вони були ляїками, як обрано їх на патріярхів. Надходило Різдво. Треба було патріярха для відправ у Св. Софії. Це була причина, чому так поспішно висвячено Фотія, що й згодом закидали йому його противники. Григорій Асбестас і два безсторонні єпископи були святителями Фотія. Прихильники Ігнатія були приявні на консекрації нового патріярха, признаючи тим, що він законно вибраний Пастир грецької Церкви. Отак видно, що так уряд, як і нововибраний патріярх бажали замирити Церкву та усунути незгоди і спори поміж народом і духовенством.

**1) Чи Бог призначує, хто з ким має женитися, чи самі люди вибирають собі чоловіка чи жінку?**

Бог дав людині розум і свобідну волю. Він не силує нікого до подружжя. Кожен може або оженитися, або здержатися від подружжя, вступаючи до монастиря або проживаючи самітньо в світі.

Бог теж не зазначує людям чоловіків чи жінок. Кожен сам вибирає собі товариша життя. Проте Бог помагає добрим людям вибрати собі доброго чи добру товаришку життя, щоб Його слуги могли щасливого проживати на землі, служити Богові та запевнити собі вічне спасіння.

**2) Мій чоловік дався звести автокефальними пропагандистами і покинув рідну, українсько-католицьку Церкву. Як же він помер, то священик не хотів поховати його на католицькім цвинтарі. Це мене дуже обурило, бо я люблю свою Церкву і працюю для неї.**

Ви неслушно обурилися на свого священика. Священик не може ховати відступників на католицькім цвинтарі, бо це заборонене церковними законами. Католицькі цвинтарі є тільки для католиків. Ваш священик не міг інакше поступити. Зрештою на що ховати на католицькому цвинтарі тих, що за життя не хотіли належати до католицької Церкви.

**3) Щодня ходжу на Службу Божу і по відправі відбуваю Хресну Дорогу, але не ходжу від стації до стації. Чи це добре?**

Це добре, бо кожне побожне діло має вартість у Божих очах і з'єднює вам заслугу.

Проте Ви не зискуєте відпусту, бо до зискання відпусту треба розважати про Христові Страсті перед кожною стацією, обходячи їх. До повного відпусту треба ще висповідатися і прийняти Св. Причастя.

**4) Св Йосип, обручник Пр. Діви Марії, є святий. Хто та коли канонізував його?**

Св. Йосип є одним із тих Святих, що від самого початку уважався за Святого. Під надхненням Святого Духа Християни уважали його за найбільшого Святого по Божій Матері, бо крім Богородиці ніхто так близько не жив із Ісусом, як Йосип.

Невідомо, коли почався публичний культ Св. Йосипа. Проте він дуже давній, бо вже в четвертім столітті Східня Церква мала його свято.

**5) Скільки літ мала Пречиста Діва, як Ісус забрав її до неба?**

Ніхто цього напевно не може Вам сказати. Проте є побожне передання в Східній Церкві, що Марія мала 72 роки, як померла. Це тільки передання. Ніхто не є зобов'язаний вірити в це немов у догму святої віри.

**6) Мій син хоче женитися з латинською дівчиною. Вона не хоче брати шлюбу в нашій церкві. Що він має робити?**

Нехай ваш син візьме її до вашого пароха, щоб виснив їй, що нове подружє право наказує, що подружжя поміж католиками різних обрядів має бути в церкві й обряді чоловіка.

Якщо ця дівчина не згодиться, то це знак, що вона не є добра католичка, бо не хоче слухати законів католицької Церкви. Коли ж вона вже тепер робить трудності вашому синові, то по шлюбі ще більше буде їх робити, як прийдеться хрестити діти, тощо.... Нехай же ваш син знайде собі українку! Чи мало добрих і гарних дівчат є по наших парафіях? Чому нашим хлопцям ходити за латинничками?

**7) Чи то правда, що в чистилищі душі померших очищуються вогнем?**

Хоч існування вогню в чистилищі не є догмою віри, проте учені богослови назагал припускають, що вогонь у чистилищі є одним із засобів очищення душ. Одне знаємо напевно: Чистилище це місце мук, де душі померлих у Божій ласці чинять покуту за прощені, але не відпокутувані гріхи. Знаємо теж, що розлука з Богом і тимчасове позбавлення оглядання Бога це найбільша мука в чистилищі. Ми можемо поменшувати муки душам у чистилищі постами, молитвою і Службами Божими.

# СВЯТИЙ АРХИСТРАТИГ МИХАЇЛ

**Всеч. о. Н. Вояковський**

"Хто як Бог"!, цей могутній клич пролунав перед віками в небесних просторах з уст Архистратига Михаїла. З книги об'явлення Св. Івана довідуємося, що і анголи також мали свою історію: Історію Божої проби і історію змагання між добром і злом в небесному царстві. Захоплений своєю величчю, Люципер забажав поставити собі престол вище престола Божої сили. Заіснувала в небесних просторах дивна ситуація. Частина небесних мешканців, за прикладом Люципера захиталася у своїй вірності своєму Творцеві і Богові. Тоді Архангол Михаїл громовим голосом закликав: "Хто як Бог!". Хто може рівнятися з Божою всемогучістю?... І повстала на небі велика війна. Св. Михаїл і його анголи воювали з Люципером і його приклонниками аж доки збунтованих анголів враз з їх вождем не поконали. І Люципера і його приклонників скинув Архистратиг Михаїл у пекельні прогасті. Про це говорить Св. Письмо ось так: "Бог не пощадив анголів, що згрішили, але зв'язаних пекельними оковами віддав на покарання до пекла" (II. Петро 11, 4). "Господь... і анголів, що не заховали своєї вищости, а опустили своє мешкання, зберіг на суд великого дня вічними оковами під мрякою" (Юда, 1, 6). Як сатана потягнув за собою часть анголів, до першої ворохобні проти Господа Бога, так Св. Архангол Михаїл зібрав коло себе



добрих анголів, вірних Господу Богові, на чолі яких доконав величньої і світлої побіди. Для того то і Церква називає Св. Михаїла Архистратигом, князем ангольських хорів, борцем за Боже царство.

1. В книзі Об'явлення описує Св: Іван Євангелист цю знамениту подію закінчуючи її, що сатану і його анголів скинено на землю. Тепер розуміємо, що означають ті слова: "Горе землі... Бо зійшов до вас диявол, маючи до вас великий гнів, знаючи, що має короткий час" (Об'явлення Св. Івана XII, 12). Тепер розуміємо історію покуси чоловіка, про яку говорить перша книга св. Письма, т. зв. Книга Битія. Сатана-гадина, наповнений завистю, старається всіми силами позбавити людину щастя, для якого сотворив Господь Бог людей на світі. Він безнастанно підступно працює, щоб довести людину до упадку. Це боротьба темряви проти світла, про яку так часто церковні письменники говорять у своїх творах. Сатана хоче бути беззастережним паном цього світу. Він не перебирає в засобах; найбільш вишуканими облудними способами старається він людство довести до упадку, до загибелі.—Але напроти райського дерева Божа премудрість поставила хрестне дерево. І сатана, що колись під райським деревом став побідником людства, хрестним деревом є побіджений. Вправді час діяльности сатани і його злих дужв триватиме аж до другого приходу Христа, однак людині Божа премудрість дала непобідиме оружжя в знамені Хреста. Боротьба за щасливу вічність триває і триватиме до кінця світа, а полем цеї боротьби є людське серце. В людському серці боряться сатана з добрим анголом. Але вислід обіди залежний від волі людини, бо тільки воля людини посуває, зглядно кермує стрілкою на вазі своєї вічности.

Св. Архистратиг Михаїл старається через своїх анголів наклонити людину, щоб вона зі страхом і трепетом старалася про своє спасення. Клич св. Архистратила Михаїла "Хто як Бог" має силу сонця, перед яким мусить уступити всяка темрява. Св. Архистратих Михаїл є непобідимим помічником у боротьбі проти зла. Тому треба нам у всіх небезпеках нашої душі кликати його помочі, помочі доброго Ангола-Сторожа, якого кожній людині дає Господь Бог як невидимого товариша життя, що стоїть під безпосереднім приказом Вождя небесних сил, св. Архангола Михаїла. Людина, що пам'ятає на поміч св. Анрхангола Михаїла, перейде через всі пропасти і темряви та небезпеки, що їх диявол готовить на загибіль людини і дійде аж до осягнення вічного щастя в небі.

2. Св. Архистратиг Михаїл від перших початків Божого царства на землі є покровителем св. Церкви. Пророк Даниїл оповідає, що коли в Вавилонській неволі молився за народ і благав Бога визволення для нього, ангол Перського царства спротивився цьому і просив Бога, залишити Ізраїля в Персії, бо поручений його опіці перські народи утримували через Ізраїля багато благодатей і для себе. Тоді явився Даниїлові Архангол Гавриїл і сказав: "Ось, Михаїл, один з перших князів прийшов мені в поміч... В цілім тім змаганні ніхто не був моїм помічником, тільки Михаїл, наш князь... По довгих досвідах встане Михаїл, великий князь, що вставляється за синами свойого народу... в той час буде твій

народ освободжений" (Даниїл XII, 1). Отже ж, св. Архистратиг Михаїл був покровителем-оборонцем Божого народу в Старому Завіті, і таким же самим є він і в Новому Завіті коли інші Архангели як Гавриїл, Рафаїл, сповняють у нутрі Церкви діло миру, просвічування, потіхи, очищення, Архистратиг Михаїл, як начальник небесного війська, є оборонцем Церкви в часах її зовнішніх небезпек і переслідувань. Для того Папа Лев XIII поручив всьому католицькому світові просити Михаїла про покров над цілою Церквою в боротьбі зсатаною. Для того треба нам уповати на поміч Архистратила Михаїла і його помочі взивати, особливо тоді, коли наші змагання для добра і слави св. Церкви є наражені на небезпеку.

3. Маючи на увазі цю велику силу і поміч Архистратига Михаїла, наш український нарід в часі овойого історичного існування, а вірніше в часі, відколи на Україні засяло світло Христової віри, у важких хвилинах, які переживала наша Батьківщина, завсіди звертався з просьбою о поміч саме до Архистратига Михаїла. Доказом цього є його ікони на дружинних прапорах українського народу. Доказом цього безмежного довіря в поміч Архистратига Михаїла є й прапор українських січових стрільців, які по сотках літ підняли чинний спротив проти завзятого ворога нашого народу і під цим прапором доконали геройств, про які слава триватиме до кінця цього світу. Доказом цього є факт, що коли у нашому народі роблено якиу небудь ідеальний почин для добра нашої нації, завсіди в душі тих, що цей почин підпринимали, являвся світляний образ Архистратига Михаїла.

А хіба ж і це не є доказом великого довіря нашого народу в поміч Архистратига Михаїла, коли після першої світової війни зібралися у Львові студенти високих шкіл, щоб оснувати католицьке студентське товариство академічної молоді "Обнова"? Хто ж з нас не знає, який маленький гурток був тих ініціяторів, та в яких невідрадних тодішніх обставинах університетських студій для нашої академічної молоді постановили оснувати серед українського студенства це надзвичайно потрібне товариство. І проминули літа... Але серед так невідрадних обставин для розвитку цього товариства, що ледви чи більші невідрадні обставини могли заіснувати. Бо хто ж із нас не пам'ятає цеї сумної хвилини, коли тисячам і тисячам наших родимців треба було розстатися з рідною землею і йти на скитальщину, щоб рятувати життя не з самолюбства, але з любови для рідної землі, щоб заховати його для праці, піднести колись з руїни це, що лютий ворог в руїну обернув. І ось серед тих, як я сказав, невідрадних обставин, акатемічне товариство "Обнова" наглядно розвивалося. Воно створило на скитальщині в Німеччині сеньорат, воно створило свої філії майже по всіх столичних містах західної Европи, воно створило федерацію усіх філій в одно товариство українських студентів-католиків "Обнова". В найважчих хвилинах студентства "Обнова" була в стані розігнати чорні хмари і засвітити сяйвом надії на краще майбутне. Чи, отже, св. Михаїл, якого "Обнова" вибрала собі за свойого покровителя, не дав наглядних доказів своєї помочі?

Церква віддає особливе почитання Архистратигові Михаїлові.



А почитаючи його, як начального вождя усіх небесних сил, треба і нам зробити відповідну постанову, якою ми вляємо свою вірність і любов до нього, як нашого покровителя, а через нього нашу вірність інаше глибоке почитання самому Господу Богові. Це можемо зробити, коли будемо старатися в свойому житті про чистоту і невинність нашої душі. Це можемо зробити через вірне виконування Божої волі, на сторожі якої стоїть саме св. Архистратиг Михаїл. Це можемо в кінці зробити через нашу пильність в молитві і через нашу набожну участь в богослуженнях. Виконуючи це, запевнюємо собі побідний вислід цеї великої боротьби, яку сатана розпочав ще в небі і провадить з кожною християнською душею, живучою в людському тілі на землі. Величні діла Архистратига Михаїла прославляють його як могутнього в боротьбі з пекельними силами, як великого заступника і покровителя християнських народів і св. Церкви. Стараймося отже, щоб його заступництво і для нас стало завдатком і запевненням вічного щастя в небі. Бо по цьому житті, після слів Євангелії Матея (XXII, 30) будуть і наші душі, як анголи Божі в небі.

---

## ЧОГО ПОТРЕБУЄ МОДЕРНА ЛЮДИНА?

МОДЕРНА людина має всього подостатком, а всетаки почувається чомусь нервова та нещаслиса. Чого властиво їй бракує?

Модерній людині треба більше думати, а менше говорити. Думання, розважання, повільне роздумливе читання вийшли з моди в наших часах. Слід завернути до минулого поважного читання, розважання, роздумування, що дає людині змогу пізнати себе саму та попрацювати над собою, бо яка користь прослідити всесвіт, а запустити та занедбати власну душу?

Треба більше працювати, а менше говорити. Модерна людина багато працює, але її праця махінальна, без роздуми, без піднесеня праці до засобу власного вдосконалення. Папа Лев XIII слушно підмітив: "Мертва матерія по фабриках удосконалюється, а душі робітників упідлюються". Праця має ушляхетнювати людину, а не повертати її в бездушну машину.

Більше забувати про себе та про власні користі, а більше пам'ятати про ближніх і громадянство. Люди не живуть для себе та своїх вигід і інтересів, але творять велику родину, державу, тому й повинні цікавитися добробутом цієї родини.

Модерна людина схильна до критики, удавання, лицеміря. Треба їй зреформувати себе, заступаючи щирістю, братолюбністю удавання та підхлібство. Добрий приклад це найкраща критика винних і заохота до добра та до поправи поведінки для тих, що провиняються.

Модерна людина повинна більше дивитися на приклад нечисленних великих людей, що вміли та вміють посвячуватися для

добра загалу ніж на слабодухів, що в усьому керуються власними інтересами та пальцем не кивнуть, коли нема грошевої надгороди.

Модерна людина почувається перемучена та вичерпана. Правда, відпочинку їй не бракує, але це не правдивий відпочинок. Це нерозумне розтріпання, що більше перетомлює ніж відсвіжує.

Розкричане радіо, френетичні баксування, шалені перегони автами нікого не відсвіжують, ані не успокоюють нервів...

Спокій духа це найкращий відпочинок для тіла...

Модерна людина повинна зрозуміти, що її вартість не в грошах і банкових книжках, але в виробленні характеру, в здобутті особистих, родинних, громадянських чеснот, що чинять її цінною одиницею, вартісним громадянином і побажаним членом родини.

Гроші минаються, доброта серця та шляхетність характеру полишаються назавжди та всюди з'єднують людям пошану, довір'я, любов, що зроджують задоволення з життя та наповняють радістю дні людського життя на землі.

## СМІХОВИНКИ

—Чи мали ви вже нагоду бачити кого із високопоставлених шішок, скажімо, когось з членів президії верховної ради СССР?

—Ні, якось не довелось.

—Гм... А бажали б бачити кого з них?

—Ще й як...!

—А кого?

—Вдову по Хрущові на похороні Маленкова.

Молода письменниця засипувала редактора одного поважного журналу своїми поезіями. Редактор мусів їх завертати, бо не були ні до складу, ні до ладу. Нарешті молода панночка написала чемненького листа, в якому спиталася редактора: "Що мені робити, щоб з'єднати собі вашу прихильність?"

По кількох днях ожидання дістала оцю коротку відповідь: "Не посилайте мені більше своїх геніяльних поезій!"

Суддя до двох підсудних обвинуваченних у бійці на вулиці:

Чому ви цієї справи не полагодили між собою?

Підсудні:—Ми саме полагоджували, але поліція перешкодила нам.

Батько: Скажи мені, синку, що ти робиш цілий день у школі?

Синок: Чекаю поки не випустять додому!

Рік після шлюбу.—Він: Як я пізнав тебе, почувався наче король.

Вона: А тепер?

Він: Тепер як міністер без портфелю.

# REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER—DECEMBER, 1954

## CHRIST BACK IN CHRISTMAS

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

CHRISTMAS is not far off. The birthday of our Divine Saviour is approaching, increasing the joy among the people. Preparation for Christmas entered the real rush of big business. Streets, stores and windows with their glamorous devices are advertising Christmas not as the BIRTHDAY of a God that became Man for men's sake, for the jews do not believe in Him after 2,000 years since He appeared on earth,— and it is the Jews who make most propaganda for a successful Christmas, for it is a wonderful period for making money.

The glimmering decorations and clever novelties are able to fascinate the young and the old folks. Every one gets enchanted. Most of our cities are becoming tired from buying and getting ready for Christmas.

Unfortunately the crowds are not getting ready for God's nativity, but for a big holiday. The clever merchants, the securists, the atheists took away from Christmas its meaning by commercializing and profaning it.

Christmas to many modern Christians means a good rest, a good time, a good party with intoxicating liquors and a menu long to be remembered. The Catholics throughout the United States and Canada started a vigorous propaganda of reaction against this pagan outlook on Christmas. PUT CHRIST BACK IN CHRISTMAS!—is their noble watchword

In Pittsburgh a group of women started to work in order to restitute the Christian character to religious feasts, especially to most important among them, to Christmas. Over 2,000 placards have been posted in buses and street cars which have an inscription: *"Solemnize Christmas with Christ. In every home there must be a crib under the Christmas tree!"* Innumerous parochial organizations are distributing leaflets instructing the readers how to make Christmas a big CMRISTIAN FEAST. Many storekeepers agreed to adorn the windows of their stores with Christian ornaments, replacing the dollar

sign with the Star of Bethlehem.

Some influential businessmen started a similar propaganda in Montreal. Under their inspiration and exhortation the people of Montreal and Canada have a crib in their homes during Christmas period, to send greetings through Christian cards, to remember the sick and the poor in the hospitals and old-aged homes. Assistance at Mass annd receiving Holy Communion is the center of Christmas celebrations.

The Catholic educational guilds in the U.S.A. have available Christmas tree decorations for homes and schools to help the children in preparing for a Christian Christmas as well as reminding the youngsters and the older people of the true and genuine meaning of Christmas which according to the teaching of the Church is mainly a spiritual event and not time for pagan merry-making in drunkenness and sins.

*How can we Christianize Christmas?*

Here are some means we achieve the noble aim of giving Christ back to Christmas and of securing God's blessings for our Church, people and individual families.

I—Remember that ADVENT is the time of preparation for the feast of Christmas. Preparation for Christ's coming means purification The present-day mankind is plunged in paganism, idolatry of the earthly goods and pleasures. Men became slaves of shameful passions and low instincts forgetting the very purpose of their earthly existence which is to know, love apd serve Christ in this life and to join Him hereafter in heaven.

On Christmas day Christ will come spiritually to our hearts. We must be taken by ridding our souls of sin and by making amends for past trespasses. "Do penance, for the Kingdom of God is at hand!"

Man must do penance by refraining from superfluous amusements, by curtailing movies, smoking, candies, chewing gum, etc. Man's interior must be regulated by docility to God's inspirations and fidelity to His law.

II—We must study Christ and His Gospel to know Him better. We cannot serve and love Him, unless we know Him. It was a splendid suggestion which Archbishop Amleto Cicognani made during the national Congress of Christian Doctrine: "The Catechism makes a lovely gift and should be given preferably on such occasions as Chrismas."

Christ is worth to study Him. Mark Twain, an atheist and unbeliever, said one day of his daughter Jean who was studying in a convent: "If they make a good, strong Catholic of her, I shan't be sorry. The Catholic religion is doubtless the most peace-giving and restful of all religions. If I had it, I would not trade it for anything on earth."

It will help the people better to know the purpose of their earthly and eternal destiny and to make their life better on earth and happier hereafter.

III—All the pious customs of our Christmas should be scrupulously observed in our Ukrainian homes. The "great supper" with twelve courses must be spiritualized, the beautiful carols should be sung in honor of the newly born King of Heaven. The UCY boys and girls should visit each Ukrainian family with caroling. This will strengthen our people together in their love for the Ukrainian Catholic Church.

IV—Confession and Holy Communion should be approached by every Ukrainian on Christmas day. All should receive Christ mystically into their hearts as the shepherds received Him into their arms on



that glorious night in Bethlehem.

Then a mysterious sense of peace and happiness will descend from heaven upon our families, parishes, diocese, people and the whole nation. Christ and His Blessed Mother Mary know how to repay those who solemnize the memorable event of Christ's Birth in Christian spirit.

These means when employed help to give Christmas back to Christ. They will keep us from getting confused by the rush of Christmas shopping. It is worth trying. Don't think so? If you agree on that with us, why don't you try it in your own environment to make it really Christ-like... on Christmas day?

## THE IMMACULATE CONCEPTION

THE Immaculate Conception of the Blessed Virgin does not consist in the fact that Mary came into this world in some extraordinary or abnormal way. No. Mary had a father and mother like the rest of ordinary mortals. The great difference between Mary and ourselves is that the Soul which God infused into Her Body, at the moment of Her Conception, was absolutely free from the slightest stain of sin. The soul which is given to us when we begin to live is tainted with Original Sin.

All of Mary's privileges are contained in this great Gift of Her Immaculate Conception. It is from this that all her other joys proceed. The joy which Mary experiences at being forever in Friendship with God, the joy which She feels at being the August Queen of Heaven and the Angels, the happiness that is Hers is obtaining a complete and everlasting victory over the devil, the honor She obtains in being the unique pride of our race, all spring from this prerogative of Her Immaculate Conception.

And this same Mary is your Mother too. And She shall be your Mother wherever you go, whatever you do. Till the moment of your death, She shall be your Mother, your Spotless Intercessor at the Throne of God. If you live well and die well, She shall be your Mother forever.

There is one thing, especially, we should ask Her for now. The Grace to prepare well for the Feast of Christmas. And She can build a Bethlehem of Grace in our hearts, and through Her Immaculate Conception, obtains for us a greater degree of that first gift of God to Herself—Sinlessness.

---

## Miraculous Conversion

A man and his wife were watching the televised Christmas Midnight Mass coming from Boston. The man was a Mason; his wife a fallen-away Catholic.

She explained the Mass as it went along. At last he turned for a moment from the screen when her voice broke a bit and saw tears streaming from her eyes. For forty years she had been away from her Lord.

"Does your religion still mean as much as that to you?" he asked.

She could only nod as she dried her eyes.

"Well, in that case we're going to get this marriage fixed right up". And her husband was as good as his promise.

---

# Pope Pius Proclaims Feast of Mary's Queenship

IN an encyclical letter to the Catholic Episcopacy Pope Pius XII established a new feast of the Queenship of Mary to be celebrated every May 31.

It is the Pope's intention that on this day the consecration of the human race to the Immaculate Heart of Mary be everywhere renewed.

The feast is regarded as a fitting sequel to the proclamation on Nov. 1 of the holy year 1950 of the dogma of the "assumption of the Blessed Virgin Mary into Heaven, where she is present in body and soul and reigns amidst the choirs of angels and saints".

The feast also was a climax of the Marian Year inaugurated by the Pope on last Christmas eve to celebrate the 100th anniversary of another dogmatic definition—that of the Immaculate Conception proclaimed by Pius IX on Dec. 8, 1854.

*Sorrows Over Persecuted*

The encyclical, which is almost entirely religious in character, gave the Pope an opportunity once again to express the sorrow he feels at the thought of the Christian communities in "the church of silence". By this term the Pope means the surviving nucleus of faithful Christians who continue their devotions underground in Communist countries.

"In some countries of earth", the Pope said, "there are people who are unjustly persecuted for professing their christian faith and are deprived of their divine and human rights to freedom; up till now reasonable demands and repeated protests have availed nothing to remove these evils.

"May the powerful Queen of Creation whose radiant glance banishes storms and tempests and brings back cloudless skies look upon these, her innocent and tormented children, with eyes of mercy; may the Virgin who is able to subdue violence beneath her foot grant also to them that they may soon enjoy their rightful freedom to practice their religion openly so that while serving the cause of the gospel they may also contribute to the strength and progress of the nations by their harmonious cooperation and practice of extraordinary virtues which are a glowing example in the midst of bitter trials".

The Latin text of the encyclical which was published by the Vatican newspaper L'Osservatore Romano together with Italian text runs to about 4,000 words. The encyclical is dated Oct. 11, 1954, the feast of the maternity of the Blessed Virgin Mary. It closes with the wish that the Blessed Virgin "may after this, our exile, show unto us Jesus who will be our everlasting joy and peace" and with an apostolic benediction imparted to the patriarchs, primates, archbishops, bishops and other ordinaries in peace and communion with the Apostolic See and their faithful.

*Termed Not An Innovation*

In the encyclical the Pope said that the new feast was not an innovation, since from the very first centuries of Christianity ecclesiastical writers had hailed the Virgin Mary as Queen. The Pope then cited texts of various liturgies, both oriental and Latin, whose prayers—the "Hail the Holy Queen", "Queen of Heaven, Rejoice, Alleluja", for example—are dearly loved by all the faithful.

The Pope then gave the reasons on which the Queenship of Mary rests: the divine maternity of which St. John Damascene said, "she truly became mistress of all creation when she became mother of the Creator" and her cooperation in her Son's work of redemption.

In conclusion the Pope expressed the hope that "a new era may dawn made joyful by Christian peace and the triumph of religion".

# UKRAINIAN CHRISTMAS EVE

SINCE the early days of Christianity the followers of Christ were joyously celebrating Christ's birth known as Christmas. In the second century it spread throughout the whole Church. By the middle of the fourth century it became an official feast, binding both the Western and the Eastern Church.

Numerous feasts which are celebrated in Ukraine have their specific customs, but doubtless Christmas surpasses all of them by the variety of its customs.

Christmas is the greatest feast of each family in Ukraine. It has its traditional ceremonial according to which it must be celebrated.

The most gorgeous event of the celebrations at home is the "holy Supper". The preparations for it begin in the morning, Dec. 24th. The "lady" of the house prepares twelve ritual meals which consist of non-meat foods, that is the fruits of the garden, orchard and fields. Meat and milk-foods are forbidden on that day, for Christmas eve is dedicated to fasting, prayer and strict abstinence.

The order in which the twelve ritual meals are served at table varies in different parts of Ukraine.

Servile work is eliminated on Christmas eve, because this day is a half-feast. The "lord" of the house sees to it that everything be observed according to the ancient customs. He brings hay and straw to the house when the night begins to set in.

The floor of the house or dining room is covered with straw and table with hay. This reminds the inhabitants that Christ was laid upon the hay in the manger. In the middle of the table an ornamental candle is lit, recalling the star of Bethlehem.

The traditional supper begins with a common prayer led by the head of the family. After the prayer he gives the prosphora to each participant with hearty wishes and greetings. The prosphora is a piece of bread with honey. He greets each member with a Christmas salutation: "Khrystos Razhdayetsia"—Christ is born, to which they reply, "Slavite Yeho"—Let us praise Him (Christ).

After the prosphoras the proper supper begins, which consists of the twelve ritual dishes, such as "kutia"

(boiled wheat with poppy and honey), borsch (special cabbage soup), holubtsi (cabbage rolls), pyrohy (boiled rolls filled with mashed potatoes, or cheese or cabbage), fish or herring, etc. The twelve items are served in honor of the twelve apostles of Christ.

A sheaf of rye is placed in the corner of the room as a symbol of the fertility of the Ukrainian soil, known as a granary of Europe.

During the supper the "koliady" or carols are sung in honor of Christ and His Mother Mary. Besides, groups of carollers come from house to house, singing the koliady and carrying six or eight pointed stars or little grottoes. Within the star or grotto a lit candle is placed. For carolling and their greetings the carollers are rewarded with money or foods.

After the supper and common prayers the members get ready for the church services in honor of the newly born Saviour.

---

## I'D LIKE TO KNOW...

**Q. My father was a Ukrainian Catholic and my mother belongs to the Latin Rite. My brothers and I were baptized in the local Polish church, because my mother was a Pole. When I went to high school the Sisters told us that all children of such marriages must be baptized in and follow the Rite of their father. Is this true?**

A. Yes, it is true, absolutely true. The Church law is quite plain on this subject: "If the father and mother are Catholics of different Rites, all children follow the Rite of their father", whether boys or girls. (Can. 756, 2)

Although you were baptized in the Rite of your mother, you still belong to the Rite of your father and must follow it no matter for how long a time you have been going to the church of your mother and following her Rite.

**Q. My sister got a divorce from her husband whom she married before a justice of the peace. Since she is a Catholic, I wonder whether she can get married again in church?**

Your sister's marriage was invalid from the very beginning, because the ecclesiastical law says that no Catholic can contract a valid marriage outside the Catholic Church. Your sister must contact her local pastor submitting to him her divorce papers which must be sent to the local Ordinary. The local bishop will issue an annulment, i.e., an official declaration that her marriage was always invalid. After such a declaration she may get married in church.

All Ukrainian Catholics living in the U.S. must be reminded that there is an excommunication in the exarchate of Philadelphia for all those who attempt marriage in court.



**Q. I would like to know whom does the Church deprive of ecclesiatical burial?**

A. The following classes of people are deprived of the privilege of ecclesiastical burial, unless they have before death given some signs of repentance:

1. notorious apostates from the Christian Faith, notorious adherents of an heretical or schismatical sect, or of the Masonic Order or other societies of the same kind;

2. persons excommunicated or interdicted by condemnatory or declaratory sentence;

3. persons guilty of deliberate suicide;

4. persons who died in a duel or from wounds received in it;

5. persons who have given orders for the cremation of their bodies;

6. other public and manifest sinners.

When any doubt arises in the foregoing cases, the Ordinary shall be consulted if time permits; if the case remains doubtful, ecclesiastical burial shall be granted, but scandal must be avoided. (Can. 1240)

**Q. It's nice to pray the Rosary evenings when it is broadcast over a radio station, but do the listeners gain any indulgences?**

A. They do, if they have fulfilled the conditions.
gain indulgences—which is what your question was driving at, I think.

The Apostolic Penitentiary (May 9, 1952) made a decision referring to this particular question. It stated that the faihful can gain indulgences through the Radio Rosary when they answer a leader who is present to them only by radio.

Please note the condition: the leader must be present as part of a "live" broadcast; he must be actually reciting the Rosary when we hear him.

When the broadcast is "canned," that is, an electrical transcription on wire or tape or some disc that is re-played—then the leader is not truly fulfilling the conditions for a group Rosary to gain indulgences for the participants.

**Q. With my husband dead could I be permitted to marry his brother?**

A. Yes, if you obtain a dispensation from the impediment of affinity.

**Q. What does the Proskomedia or the preparation to the Divine Liturgy recall to our mind?**

The Proskomediaor the Preparation recalls to our mind the birth of our Lord in the grotto of Bethlehem and his hidden life in Nazareth. Our Lord's hidden life lasted thirty years.

What is meant by the "predominant passion"?

A. The "predominant passion," as used by spiritual writers, means that tendency which most frequently lead a person to commit sin, grave or slight. Thus, one person may be more inclined to sins of anger, another is more grievously tempted by envy, or sloth, or gluttony, and so forth. While all of us have within us the roots of sin, or the Capital Sins, as result of the fall of our first parents, we may be more affected by one than another. The one which most affects an individual and causes him most frequently to sin is for that person his "predominant passion," against which he must strive by prayer and by the practice of the opposite virtue.

(boiled wheat with poppy and honey), borsch (special cabbage soup), holubtsi (cabbage rolls), pyrohy (boiled rolls filled with mashed potatoes, or cheese or cabbage), fish or herring, etc. The twelve items are served in honor of the twelve apostles of Christ.

A sheaf of rye is placed in the corner of the room as a symbol of the fertility of the Ukrainian soil, known as a granary of Europe.

During the supper the "koliady" or carols are sung in honor of Christ and His Mother Mary. Besides, groups of carollers come from house to house, singing the koliady and carrying six or eight pointed stars or little grottoes. Within the star or grotto a lit candle is placed. For carolling and their greetings the carollers are rewarded with money or foods.

After the supper and common prayers the members get ready for the church services in honor of the newly born Saviour.

## I'D LIKE TO KNOW...

Q. My father was a Ukrainian Catholic and my mother belongs to the Latin Rite. My brothers and I were baptized in the local Polish church, because my mother was a Pole. When I went to high school the Sisters told us that all children of such marriages must be baptized in and follow the Rite of their father. Is this true?

A. Yes, it is true, absolutely true. The Church law is quite plain on this subject: "If the father and mother are Catholics of different Rites, all children follow the Rite of their father", whether boys or girls. (Can. 756, 2)

Although you were baptized in the Rite of your mother, you still belong to the Rite of your father and must follow it no matter for how long a time you have been going to the church of your mother and following her Rite.

Q. My sister got a divorce from her husband whom she married before a justice of the peace. Since she is a Catholic, I wonder whether she can get married again in church?

Your sister's marriage was invalid from the very beginning, because the ecclesiastical law says that no Catholic can contract a valid marriage outside the Catholic Church. Your sister must contact her local pastor submitting to him her divorce papers which must be sent to the local Ordinary. The local bishop will issue an annulment, i.e., an official declaration that her marriage was always invalid. After such a declaration she may get married in church.

All Ukrainian Catholics living in the U.S. must be reminded that there is an excommunication in the exarchate of Philadelphia for all



those who attempt marriage in court.

Q. I would like to know whom does the Church deprive of ecclesiatical burial?

A. The following classes of people are deprived of the privilege of ecclesiastical burial, unless they have before death given some signs of repentance:

1. notorious apostates from the Christian Faith, notorious adherents of an heretical or schismatical sect, or of the Masonic Order or other societies of the same kind;

2. persons excommunicated or interdicted by condemnatory or declaratory sentence;

3. persons guilty of deliberate suicide;

4. persons who died in a duel or from wounds received in it;

5. persons who have given orders for the cremation of their bodies;

6. other public and manifest sinners.

When any doubt arises in the foregoing cases, the Ordinary shall be consulted if time permits; if the case remains doubtful, ecclesiastical burial shall be granted, but scandal must be avoided. (Can. 1240)

Q. It's nice to pray the Rosary evenings when it is broadcast over a radio station, but do the listeners gain any indulgences?

A. They do, if they have fulfilled the conditions.
gain indulgences—which is what your question was driving at, I think.

The Apostolic Penitentiary (May 9, 1952) made a decision referring to this particular question. It stated that the faihful can gain indulgences through the Radio Rosary when they answer a leader who is present to them only by radio.

Please note the condition: the leader must be present as part of a "live" broadcast; he must be actually reciting the Rosary when we hear him.

When the broadcast is "canned," that is, an electrical transcription on wire or tape or some disc that is re-played—then the leader is not truly fulfilling the conditions for a group Rosary to gain indulgences for the participants.

Q. With my husband dead could I be permitted to marry his brother?

A. Yes, if you obtain a dispensation from the impediment of affinity.

Q. What does the Proskomedia or the preparation to the Divine Liturgy recall to our mind?

The Proskomediaor the Preparation recalls to our mind the birth of our Lord in the grotto of Bethlehem and his hidden life in Nazareth. Our Lord's hidden life lasted thirty years.

What is meant by the "predominant passion"?

A. The "predominant passion," as used by spiritual writers, means that tendency which most frequently lead a person to commit sin, grave or slight. Thus, one person may be more inclined to sins of anger, another is more grievously tempted by envy, or sloth, or gluttony, and so forth. While all of us have within us the roots of sin, or the Capital Sins, as result of the fall of our first parents, we may be more affected by one than another. The one which most affects an individual and causes him most frequently to sin is for that person his "predominant passion," against which he must strive by prayer and by the practice of the opposite virtue.

# CHRISTMAS

A STAR, glowing more brightly every moment, shone down on a humble couple who wearily turned their steps to a cold cave just outside the crowded city of Bethlehem. To a passer-by nothing distinguished this couple from the countless other people on the road, except perhaps their poverty. Mary and Joseph were of the royal family of David, but the fates of their predecessors had been such that the holy pair had not been endowed with great riches but existed only through their own hard labor. Joseph's advice in any branch of carpentry might be valued but his judgment or counsel was never sought in the affairs of the state. He held no prominent post in the court of the king. Yet to the Heavenly Father these two people were the most important human beings in the world. God had chosen them for the Mother and Foster-Father of His own Divine Son, "Mary, full of grace." "Joseph was a just man."

An uninviting, cold stable, swaddling clothes, a manger for a crib, a man and woman and a Baby Boy —nothing unusual, except again the poverty. Ah! but listen, strains of heavenly music herald the birth of the King of Peace. A host of angels bring tidings of joy to the fearful shepherds, "For this day is born to you a Savior, Who is Christ the Lord... Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will." The wonderfully beautiful angels paid homage to the King of Kings by their adoring presence and heavenly chant. The great mystery of the Incarnation had come to pass.

All those who passed through the doors of the stable to adore the

King of Heaven and earth had the same passport—Faith. The poor humble shepherds, the rich humble magi, all believed that the helpless Babe in the loving arms of His Mother was God, the Creator and Ruler of the universe.

The first peaceful Christmas was the Feast Day of the Holy Family. Since then it has become the day when every family shares the joys of the holy season with its loved ones. To some Christmas will never again be the happy occasion of yesteryear. Christmas will bring with it the dreaded memories of the war, the terrible thoughts of separation from beloved husbands, fathers. brothers sisters and all this will bring a painful pang of loneliness into the heart, for which no adequate human words of comfort and consolation can be found. But prayer is the spiritual consoler that brings peace into the most troubled heart. Bishop F. J. Sheen very aptly states, "Prayer is man's strength and God's weakness."

Let us all make this Christmas a happy one by preparing for the coming of Christ by prayers, Masses and Holy Communions so that on His Birthday we shall not greet him empty handed.

A MISSIONARY SISTER

# NOVEMBER

Rev. M. Dzurman, CSsR.

HOLY MOTHER the Church has set aside certain months of the year for different devotions. For example, the month of March is set aside especially to honour St. Joseph; May, to pay homage to the Blessed Mother of God and the month that has just pased, October is reserved for the Holy Rosary. But here we are in November, surely the Church has not forgotten all about November. Indeed She has not. This month is set aside for the Holy Soulh in Purgatory.

During this month we can perhaps do more good than in all the others put togethr. Yes, the poor suffering souls of Purgatory are begging for our help. Now you may say, "How can I help them?" well, it is like this. Suppose we are playing hockey. Our team is attacking. We have sailed through the defence and already one of the wings has parked himself just outside the goal-crease, waiting for a pass. Now suppose you are the centre and have the puck, certainly you are going to try with all your might to feed the wing the pass for which he is waiting. Well, it is the same way with the souls in Purgatory. They are parked right at the goal's mouth that is the Gate of Heaven and all they need in order to get in is a pas from you. Through the Communion of Saints we can give them this pass. Yes, by offering our Prayers, Masses, and Holy Communions during this month (or any other time, for that matter), for the Souls in Purgatory we are giving them the pass for which the have so patiently been waiting.

Usually when we pray for someone who is dead, it is one of our relatives or friends; but how about those poor souls who have no one to pray for them? This month of November is put aside for just such souls—so, please, do not forget to pray for these forgotten, suffering friends.

Now, you may ask, as any good business man would enquire, "What do I get out of praying for the Souls in Purgatory?" My dear friend, you may be sure you will get rewarded a hundred-fold, for if, through your prayers even one soul gets to the Kingdom of Heaven that soul will certainly not forget you and will pray for you until he sees you entering the Golden Gates.

This is one way in which you can practically assure your salvation. What's stopping YOU???? Let's all of us go to town in the thriving business of helping souls to get to heaven and by so doing help ourselves to get by St. Peter's watchful eye.

# THANKSGIVING DAY

Thank you God for the earth so sweet,
Thank you for the food we eat.
Thank you for the birds that sing,
Thank you, God, for everything.

AS A YOUNG woman, Sarah Hale, a pioneer journalist, decided to do something to make future generations of Americans aware of the debt of gratitude they owe God for the many blessings He has showered on our country.

She felt that all Americans should unite on one day of the year to give formal thanks to God!

For more than 20 years, she fought, almost single-handed, to achieve that goal. Finally, President Lincoln, deeply moved by Sarah Hale's perseverance and by the merit of her cause, set apart the last Thursday of November, 1864, as a National Thanksgiving Day. Since then a Thanksgiving Day has been observed each year throughout the nation.

This is a stirring example of what one person can do to remind the millions of their dependence on Almighty God.

You, too, can do more than you think in the same way. A thought, a word, a prayer will start others of the way. God will bless your every effort.

"With me this is impossible, but with God all things are possible." (Matthew 19:26).

Thanksgiving is a day for simple thanks. A day for soul-searching, blessing-counting. Today the pace of living makes it easy to forget the fact that we are indeed richly blessed; but even so, if a group of settlers, a long time ago had not decided to set aside a day for giving thanks to God, someone, somewhere, would have.

Thanksgiving Day would have come about quite naturally. The men who molded our earliest American ideals were not cloistered. Rather they were hard-headed and tough men, who by words and deeds revealed a simple faith in a God, who personally cared for them and their nation, and had a great work for them to do.

It is for this heritage that we are particularly thankful. It has pulled us up many times out of ourman-made blackness, and will do so many times again. So on this Thanksgiving Day 1954, let us all take stock of our blessings our heritage... and as little children give thanks... simply and sincerely.

## PAID IN FULL

The proud mother walked into the EZEE Credit Furniture Company clutching a small monthly payment which she placed happily on the counter.

"Here," she told the clerk, "is the last installment on our baby carriage."

"And how is the baby?" asked the clerk.

"Fine," replied the mother. "He was drafted last week."

# OUR PARISH PRIESTS

OUR LORD is our Eternal High Priest, who offered Himself in sacrifice to his Heavenly Father to redeem the world. For this He became incarnate, lived here on earth, suffered and died. The burning desire of his Sacred Heart was and is the salvation of souls. That is why He willed to share his Priesthood with his Apostles and their successors, the bishops and priests of his Church. They take his place in extending to all men the benefits of the redemption. Their lives, as his, are completely dedicated to the salvation and sanctification of souls. This is the Catholic priesthood.

To enable them to carry out his plan more effectively, parishes were created. Their object is to make certain priests and their assistants responsible for the salvation of a definite body of people, to whom they are to give the utmost personal attention.

The priest to whom the parish is entrusted is called the pastor, a word that means shepherd. In the name of the Church and under the authority of the bishop, the pastor is truly a shepherd, to guard and guide and care for the souls within the boundaries of the parish. As soon as he is appointed, there is a very special relationship between him and his parishioners. For that little section of the Universal Church and of the diocese, he is the spiritual father of his people.

Gladly do the people give him this title, and all the respect and love for which it calls. His appointment is one of the most serious obligations of a bishop, and the latter is bound in conscience to choose one who is suited for such a responsibility. To assist the pastor in this sacred trust, other priests whom we call curates or assistants, are assigned to him by the bishop.

Almost everywhere in our country today, there is need to establish more new parishes, and also to assign more priests to many of the parishes already existing. There are not nearly enough priests for this, and we should pray frequently for a great increase of vocations to the priesthood. The Vicar of Christ reminds us of this need, even as Our Lord reminded his disciples when He said to them: "The harvest is plentiful enough, but the labourers are few; you must ask the Lord to whom the harvest belongs to send laborers out for the harvesting."

But we pray not only for an in-

crease in the number of parish priests, but also, and above all, for their holiness. To a great extent, the growth and strengh of the Church, the Mystical Body of Christ, depend on these parish priests. There is an old proverb: "As the priest is, so shall the people be." If the Jewish priests had been all they should have been the people would not have rejected Our Lord. At the time of the so-called Reformation, if all parish priests had been mindful of their sacred responsibilities and had been holy men, heresy would not have inflicted deep wounds in the Mystical Body of Christ . Hence, it is most important for the Church to have good and holy and zealous priests.

Doubtless, we do pray sometimes for our priests but it is important to recall how well they serve and how greatly they need our prayers and how our own obligations of gratitude should move us to intercede always for our pastors and their assistants.

*Working together*

They deserve our prayers because they sacrifice themselves for our benefit and devote their whole lives to labor for our salvation and eternal happiness. Holy Orders is unique among the Sacraments in this, that the grace of the other Sacraments is directed toward the needs of the recipients, whereas the grace of the priesthood is conferred on a man chiefly for the benefit of others than himself. He is ordained "for men in the things that appertain to God" (Hebrews v, 1).

Thus, at almost every stage of our life on earth, we find at our side our parish priests with power received from God, in the act of bestowing or increasing that grace which is the supernatural life of our soul. Not long after a child is born, the priest is there to baptize him, to bring him by a new birth to a more noble, a supernatural life, and to make him a child of God, a member of the Mystical Body of Christ, and an heir of heaven. As soon as we are old enough to recognize the Blessed Sacrament and understand a little of its meaning, the priest instructs us to receive, and gives us this living and life-giving Food to nourish the life of grace in our souls. If we fall, the priest raises us up again, cleanses our souls in the Sacrament of Penance and reconciles us with God.

The priest is the public and official intercessor of humanity before God. He has the commission and duty of offering to God in the name of the Church not only the sacrifice of the Mass but also "the sacrifice of praise" in public and official prayer, as he recites each day the Divine Office. When people are called by God to found a family and co-operate with Him in bringing human life into the world, the parish priest is there to bless the solemn promises they make in the Sacrament of Matrimony. And finally , when the Catholic nears the end of life's journey and needs strength and courage for that moment at the Judgment Seat of God, the parish priest anoints the sick or dying person with holy oils. After death, he accompanies the body to the grave with rites and prayers, and even beyond the threshold of eternity the priest still helps that soul by offering Masses for its release from purgatory.

We do not reflect often enough on this. Our parish priests are conscious that their God-given powers are for us, to help us live and die in his grace. Hence these priests willingly spend themselves in labor for our salvation and sanctification. In certain Religious Orders, the consecrated term used to designate a priest engaged in parish duty is the significant Latin word *"operarius,"* or workman. In the sanctuary and pulpit, in the confessional and sickroom, in the rectory office and the school, from early morning until late at night, he works unsparingly for his people, and often enough his night's rest is interrupted by urgent calls to attend the sick and the dying.



We see our parish priests at the altar Sunday mornings, and we may be only vaguely aware of the crowded week of work between. There are Catechism and First Communion classes, sodality meetings, convert instructions, the training of altar-boys, the Baptisms and weddings and funerals, the special cases of the poor to be helped, the homes of delinquents to be visited, advice to be given, evils to be corrected

There is also much administrative work, such as keeping parish records and account books and supervising the construction of new buildings and arranging for the constant repairs always needed in church and school.

*Pray for Us Sinners*

Certainly our parish priests deserve our prayers, and no one realizes more than they how much they need them. The great French preacher, Lacordaire, expressed the reason priests feel the need of prayer: "To live in the midst of the world without wishing its pleasures; to be a member of each family, yet belonging to none; to share all sufferings; to penetrate all secrets; to heal all wounds; to go from men to God and offer Him their prayers; to return from God to men and to bring pardon and hope; to have a heart of fire for charity and a heart of bronze for chastity; to teach and pardon, console and bless always—what a life! And it is yours, O priest of Jesus Christ." There is the sublime ideal of the priest, so lofty that worldly, cynical people call it impossible, yet many thousands of priests, by a miracle of grace, realize it, through their constant striving and through the prayers which people offer for them.

How good priests tremble when they hear someone occasionally say: "The priest is so holy he needs no one's prayers"! We must not forget that priests, men chosen from among men, are still creatures of flesh and blood. They are not miraculously withdrawn from the world and its temptations, and their own human appetites are not extinguished. In fact, by reason of their priestly work, they are necessarily exposed at times to unusual and very difficult spiritual trials. Priests must be holy to survive these. That is the reason why our Holy Father desires us to pray for holy priests.

Consider, too, the various duties of the priest, and see how necessary holiness is for their proper and perfect fulfillment. Our parish priests are our teachers, and they cannot fulfill this office in the fruitless, empty way of the Scribes and the Pharisees. Our Lord, while not rejecting their doctrine and counsel, still made it very clear how much their precepts without practice displeased his Sacred Heart.

Our parish priests are our confessors, and we expect them to be sinless when we come to them for Divine pardon and grace. Our Catholic people earnestly desire outstanding virtue in their priests, for they see in them almost part of the Sacraments themselves, and the Sacraments are utterly holy things. They expect the priest to be not only Christlike, but to be more Christlike than any other group of men.

Our parish priests are the mediators between God and their people, and this essential office of their priesthood demands great holiness. Pope Pius XI in his Encyclical on the Priesthood

wrote: "It is quite clear that so holy an office demands holiness in him who holds it." True success in the priesthood is in proportion to personal holiness. Nothing else can substitute for sanctity of life. Later in the same Encyclical, addressing himself to the priests, Pius XI wrote: "If your work is to be blessed by God and produce abundant fruit must be rooted in holiness of life. Sanctity is the chief and most important endowment of the Catholic priest. Without it, other gifts will not go far; with it, even supposing other gifts to be meager, the priest can work marvels."

Through the Apostleship of Prayer, we are striving for personal holiness, and our parish priests live in our midst with powers given to them by God to help us to sanctity and eternal life. Through the Apostleship of Prayer, we are made ever more conscious of our share of responsibility for the growth and strength of the Mystical Body and the salvation of other souls, and a holy priesthood is essential for this spread of his Kingdom on earth.

Our parish priests look to us for prayers that God may shield them from the dangers that surround them and keep far from them the terrible temptations of Satan. They need our prayers that they may daily grow in virtue and that their human imperfections may be consumed in the fire of Divine Love. We must pray that they may never lose their ardent desire for their own and our perfections in a world of materialism and sin. Pray fervently that their faith may be strong, their trust unwavering, their courage dauntless, their zeal undimnished by discouragements and disappointments and apparent failures in their pastoral work. Pray that Our Divine Lord, the Eternal High Priest, may ever keep our parish priests very close to his Sacred Heart.

(*The Messenger of the Sacred Heart*)

## THE MARIAN YEAR

It was certainly a splendid idea on the part of Pope Pius XII to proclaim this year a MARIAN year. The Pope called it Marian Year because we should dedicate it to Mary by honoring her more than before by praying to her more fervently and more frequently, by living with her our days and weeks and dedicating to her all our thoughts, words and deeds.

The Marian Year of 1954 is a public and solemn commemoration of the 100th anniversary of the proclamation of her Immaculate Conception. The Immaculate Conception does not mean that Mary was born in a different way than other children. No, she had a real father and a real mother. The Immaculate Conception means that "the Blessed Virgin Mary, at the first moment of her conception was, by a singular privilege of Almighty God, in virtue of the merits of Jesus Christ, preserved from all stain of original sin" and at the same time her beautiful soul has been adorned with sanctifying grace.

# Difficulties of Reunion between East & West

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

2. *Mutual prejudices*

A prejudice is a preconceived opinion or judgment or a leaning adverse to anything without just grounds or before sufficient investigation of the truth.

There are numerous prejudices against the reunion among the Western and Eastern Christians. An Orthodox theologian, Eugene Bachynsky, complains of the Catholic prejudices against the Orthodox Christians. Truthfully examining the whole problem it must also be said that there are many prejudices among our Orthodox Brethren against the Catholic Church.

The Orthodox of the East are afraid to join the Catholic Church because of the pretended aggressiveness of Catholicism. They accuse the Catholic Church of being indifferent toward the Eastern rites which of course is not true when we take the position of the Popes in this affair, although it has been true in some countries because of the nationalistic and latinizing tendencies of some Unionist workers, for instance in Poland, where such "missioners" were more Polish patriots than Christ's Apostles. The Catholic Church, however, is not responsible for these abuses of the Unionist idea of some imprudent or nationalistic Unionist workers. As we have seen, the various Popes condemned such behavior and forbade it under the penalty of very severe punishments.

Our Orthodox Brethren should also know how aggressive the Orthodoxy has been towards Catholicism in those countries in which the Orthodox religion was the state religion, for instance in Russia and Rumania. Did not the Russian Tsarist regime declare to 500,000 Ukrainians of Kholmchyna who wished to return to the Ukrainian Catholic Church in 1905, *"There is no place for the Eastern Rite Catholics in Russia"*.

We should not also forget how the "mother Church" of Constantinople treated her "daughter Churches" of Bulgaria and Ukraine, trying to use them as promoters of the Byzantine political interests in the said countries. Did not the patriarch of Constantinople annul the right of the Ukrainian Bishops to elect their own Metropolitan as it was the practice in the Eastern Church before the Schism of 1054? Were not all Metropolitans of Kiev Greeks, sent by the Patriarch, with the exception of Ilarion and Klym Smolatych elected by our bishops against the will of Constantinople?

There are also some prejudices on the Catholic part against the Orthodox. Some "Catholics" regard their Orthodox Brethren as if they were protestants. Such an outlook is entirely wrong. The Popes call them "Our Separated Brethren", avoiding even the word "dissident" which hurts the Eastern Christians. Our Orthodox Brethren of the East should not be compared to the Protestants, because they are not such. They are much closer to us than to the Protestants. They have real bishops, real priests, the sacraments, Confession, the Divine Liturgy (Mass), they have the same feasts we have, they have the same faith defined by the first seven universal ecumenical Councils which were

common to the Western Church, their Church legislation is much like the Catholic, etc. Ignorance alone can compare them with the Protestants who have little in common with the Catholic Church.

The Catholics, therefore, must rid themselves of the prejudices against their Orthodox Brethren, and the Orthodox must not accuse the Catholic Church and the Popes for some mistakes or lack of tact of "some Catholics" in dealing with the Orthodox people. Prejudices create mutual distrust, un-Christian polemics and accusations, which pro duce bitterness and disgust for any kind of understanding with the adversary. The Catholics and the Orthodox have so much that should unite them, while there is so little that divides them. The history of the Church of the first 10 centuries the seven oecumenical Councils, the Gospel, love for Jesus Christ, the seven Sacraments and devotion to the Blessed Virgin Mary should bring them to a mutual understanding,and consequently to the unity of faith under the same Shepherd, the Vicar of Christ on earth. Pope Pius XI said on Nov. 12, 1923 in his encyclical on the birth of St. Josaphat Kuntsevych, a Ukrainian martyr for the Eastern Rite Catholicism, "Their special devotion to the Mother of God separates them (the Orthodox) from the heretics and brings them to us." (ASS., Dec. 1923).

Bitter polemics will not lead to the unity of faith. The adversary that is attacked will reject the arguments proposed publicly to him, although they may be sound, because no one likes to be publicly convinced that his views or beliefs are wrong.

3. *The Lack of contact.*

It is a great misfortune that there are no regular means and established ways of contact between the Catholics and Orthodox. Where there is no contact between the understanding of the Unionist pro-Catholics and Orthodox, there is no blem, there cannot be any successful work for the reunion. The unity of faits cannot be achieved by the unilateral efforts of each side. Both sides, Catholic and Orthodox must get together periodically and discuss the problem, its difficulties and the means whereby such hindrances can be eliminated.

Metropolitan Andrew Sheptytsky a great Ukrainian promoter of reunion between the Ukrainian and Russian Orthodox was the first Ukrainian Metropolitan to imitate such regular meetings between the Catholics and Orthodox. He started the famous conventions at Velehrad in Bohemia in which the learned theologians from the East and the West were meeting annually to discuss the problem of the reunion between the Catholic Church and the Orthodox East. It must be noted here that the Eastern theologgians were mostly Slav.
not bring the actual reunion, but

The Velehrad conventions did they dispelled many inveterate prejudices on both sides. The East has approached the West, and viceversa. They prepared the ground on which the future workers of the reunion must stand in order to promote efficaciously the great work of the reunion of the Western and Eastern Churches under one common leadership, the visible Vicar of Christ, Pope of Rome,

These are, in our humble opinion the main obstacles to a large scale union of the Eastern Orthodox Christians with the Holy See of Rome. The lack of contact caused also different developments in both Churches. The Western Church became more centralized, especially after the proclamation of the dogmas of infallibility and primacy. The Eastern Church instead, being composed of various national Churches of different countries turned into more synodical organizations. These forms of the Church do not hinder the primacy of the Pope, because the papal primacy is in no way prejudicial to the jurisdiction of the bishops, who are successors of the apostles in accordance with the will of Christ, and true pastors of their respective flocks. The papal primacy confirms, protects and fortifies the bishops' jurisdiction. So the reunion with the Catholic Church will not deprive the Eastern Church of its idea of the "sobornost". Once the Pope is recognized as the supreme Pastor of the universal Church, the local differences in the organization and government of various Churches in the respective countries will remain intangible.

The above mentioned obstacles are the main reason of very scarce results obtained by the Unionist workers among the Orthodox Christians. Excepting Ukraine, the gains were very scanty. Ukraine was the only nation as a whole that joined the unity of faith with the Holy See of Rome, by the conclusion of the Union of Berest Lytovsky in 1596.

The Cossack wars, the lack of cooperation from the Latin Polish hierarchy, nay the bitter opposition of the Polish government and Polish bishops—almost all of them opposed the Union when they saw that the Union was not a bridge to the latinization and consequent polonization of the Ukrainian people—, the occupation of Ukraine by the Muscovites, the bitter persecution of the Ukrainian Catholic Church by Catherine II and its utterly cruel, nay bloody destruction by Nicholas I in 1839 and by Alexander II in 1875 greatly reduced the gains of the Union in Ukraine and limited it to the Ukrainian territory occupied by Austria. The Uion flourished in Western Ukraine until its complete destruction by the Communists after the World War II in 1945. The Ukrainian Catholic Church is now underground in Ukraine. The people remain steadfast in their allegiance to Rome.

It's called take-home pay because that's the only place you can afford to go with it.

---

Faults are thick where love is thin.

---

Son of the house: Why did you tell my mother what time I came home this morning?

Maid: I didn't. I just said I was too busy cookin' breakfast to look at the clock.

---

# U.C.Y. CONVENTION, YORKTON, SASK.

THE Ukrainian Catholic Youth of Yorkton can look with pride and satisfaction after holding their seventh successful carnival and convention on November 6 and 7. Continued spell of fine weather and generous co-operation of all youth members have proved a boon to this annual affair. Congratulations must go likewise to the successful contestants who aroused much interest in the club and attracted a large crowd to St. Mary's Parish Hall.

The purpose of this two-day project was to honor Our Lady, to help youth understand themselves better and their attitudes to their parents. It also aimed at parents to help them understand some of the youth problems and give them support by sound advise and good example.

St. Mary's Parish Hall was the setting for the colorful scene of coronation of the 1954 UCY carnival queen and princesses. The hall was suitably decorated for the occasion and selected music supplied by the Golden West Sunset Boys.

At 10:00 p.m. the final results of the contest were announced by Mr. A. M. Kindred, LL.B., who acted as Master of Ceremonies. After congratulating the contestants, Mr. Kindred called upon Mayor Langrill to say a few words. His worship, Mayor Langrill expressed his happiness and pleasure in being invited to the carnival and to have the honor of crowning the queen and princesses.

At 11:00 p.m. the royal procession commenced from the balcony towards the stage. Led by Miss Ann Warcomika, 1953 carnival queen, their highnesses marched gracefully to the rhythm played by the Sunset Boys and were welcomed with applause by the cheerful crowd. As they entered upon the stage, the Master of Ceremonies introduced each queen and princess in their respective order.

The carnival queen of 1954 was Miss Emily Pacholko. Her first attendant was princess Marie Koliasa and second attendant princess Elsie Burtoway. Miss Louise Moskowy was the third princess, and Miss Joyce Darechuk, who represented her sister Elsie, was fourth princess. His Worship, Mayor Langrill then congratulated the queen and her princesses for their success and performed the ceremony of coronation in his usual manner of grandeur. Reverend Father P. Maluga, CSsR., presented each contestant with an appropriate gift. Mr. Archie Zylyk, president, congratulated their highnesses for their success and on behalf of the U.C.Y. thanked each contestant for their remarkable work. Their highnesses also briefly thanked all their supporters and were offered the first dance after the coronation. The draw for the lucky winners was made towards the end of the evening.

The UCY Convention was held on the following day at the St. Mary's Parish Hall. It was convoked on the occasion of the Marian Year. After church services, the delegates, guests, and their friends were invited to a banquet at the Parish hall. At 3.00 p.m. Very Rev. Father John Bala, CSsR., opened the main session with a prayer. Mr. Clarence Derrow, chairman of the UCY carnival and convention delivered the welcome address. Greetings were heard from the Very Rev. Father John Bala, CSsR., Superior and Pastor of the St. Mary's Catholic Brotherhood, Mr. A. M. Kindred, LL.B., Diocesan President of the Ukrainian Catholic Brotherhood, Mr. Michael Stadnyk, Vice-Pres. of the local Ukrainian Catholic Brotherhood, Miss Jean Schudlyk, Diocesan President of the UCY Orzanigation, Mr. Wm. Kozakewich, local Grand Knight of the Knights of Columbus. The annual report of the local UCY Club was made by Mr. Eugene Cherewick.



The relationship of the Ukrainian Catholic Youth towards their Church and Country was the initiative talk delivered by Miss Jean Schudlyk of Saskatoon. She stressed upon the importance of Catholic education and loyalty to the ideals of democracy. The second talk entitled "Youth—A Nation's Heritage" was delivered by Mrs. Valerie Ratushniak. In her lecture she compared youth to spring season and explained the important role that parents play in the formation of sound Christian characters and strong nations.

"Metropolitan Andrew Sheptycky" was the theme of the third talk delivered by Mr. Andrew Novak. In his speech, Mr. Novak praised the religious work of the former Archbishop and Metropolitan of the Ukraine and showed what a terrific loss the Ukrainian Catholic Church endured through his sudden death.

The topic of the final speech was "The Marian Year", delivered by Rev. Father P. Maluga, CSsR. Commenting on the Marian Year, Father Maluga remarked that science and education have advanced tremendously in the last age. Only one thing has been regretfully overlooked—the soul and its salvation. Solicitous over worldly affairs and blinded by pride and concupiscence a great many people have lost the way to eternal happiness. Moral life has become impaired. People seek happiness where it cannot be found. Many do not know the purpose of life and spend their time lavishly. They live in a state of mortal sin and strive to satiate the desires of their soul with sensual things. The world has abolished God from the parliament, schools, homes etc. It wishes to do away with God entirely. This is where all the moral evil lies. The purpose of the Marian Year, said the Reverend Speaker, was to foster a deeper devotion to Mary and to restore the spirit of faith in God and mutual charity through her intercession. Experience shows where devotion to Mary flourishes, love for God increases".

Mr. Mervin Hrechka read the resolutions made at this convention and the closing remarks were made by Mr. Archie Zylyk, who thanked everyone for attending and joining in the UCY Convention. The session closed at 4:30 p.m. by singing of the National Anthems.

At 5:00 p.m. the UCY girls served lunch to all the guests and friends. After lunch interesting informal discussions were held between the Diocesan President and the local club members. In the evening a most enjoyable film was presented as a relaxation after a strenuous two-day program.

---

## COMMUNIST LOGIC

Americans who think that we can reason with Russia will admire the logic of a communist in China who recently proved to a missionary that the Pope is an American imperialist. First of all he assumed that Americans are necessarily imperialists. He then proceeded with this argument:

"America is designated by the letters U.S.; is that not so?" he asked.

"It is," replied the missionary.

"And doesn't the name of the Pope end in precisely those same letters—Pius?"

"It does," said the priest.

"Then the Pope is an American imperialist."

# TEARS OF THE MADONNA

OUR LADY wept on the mountain of La Salette. She said that she could not go on any longer, that she was forced to let fall the hand of her Son. "It is so strong and so heavy that I can not hold it back any longer. How long I have suffered for you!... You will do well to pray, to do good never will you be able to make recompense for the pain I have taken upon myself for you."

Can one, then, *weep, suffer,* and know *pain* in paradise, in beatitude?

It is easy to answer that these are just forms of expression common enough in Holy Scripture where it is said that God *repents, grows angry*... that God, looking upon the sins which brought about the flood, *was touched with sorrow even to the bottom of His heart.* But we must take care that we do not lessen the truth by our commentaries, that we do not change the language of God into figures of rhetoric or exaggeration. If Our Lady wept, if she spoke as she did, it was because, in the system of signs which men are able to understand, nothing else could better express the unutterable reality of what goes on in Heaven. Those expressions which imply some imperfections or real pain incompatible with beatitude do not err by excess but rather by defect. For everything that is in creation, inasmuch as it contains being and goodness, whether it be the rush of torrents, the lightness of a bird or the grandeur of the ocean, is in God in a virtual and supereminent manner: and if there is in tears anything good, anything beautiful, then that, too, purged of all pain and all imperfection, is in the same way, by essence, in God and in those who see God by participation.

The tears of the Queen of Heaven are still infinitely far short of letting us understand the nature of the sovereign horror God and His Mother have of sin, and their sovereign pity for the wretchedness of the sinner.

In addition to this consideration we have the apparitions, more and more numerous, since the time of St. Gertrude, in which our Savior shows Himself to favored souls quite filled with sadness, the wound in His heart bathed in blood. Do not these tell us, like the tears of Our Lady of La Salette, that one can speak of a *virtual sorrow* in Jesus and Mary? Virtual sorrow in them, real sorrow, all down the ages, in the Church of which Christ is the head and of which the Blessed Virgin is the neck. During His life on earth, the soul of Our Savior already rejoiced in the beatific vision. Nevertheless, by a miraculous restraint of the effects of this vision, Christ remained subject to suffering. At present He can no longer really suffer, because the secondary effects of the beatific visions are no longer held back. No more can His Mother any longer really suffer. But the causes which, in themselves and by as much as is in them, bring about suffering, have they ceased for them? Is not each lost soul a fragment torn from the flesh of Jesus? And are not all of us leprous as we are, children, yes, truly children, of the Immaculate? Even if the vision of God and the state of beatitude does prevent them from suffering anything, they have from the conduct of men *sufficient cause* for suffering an ocean of pain. The Heart of Jesus streaming with blood the eyes of Mary streaming with tears — that is how they would suffer were suffering still a part of their lives.

Finally, we must not forget that when they could suffer, Mary in her compasion really wept for each one of us and for each one of our sins, as Jesus in His Passion bled for each one of us and for each one of our sins.



# DIVORCED GIRL'S PROBLEM

By D. F. Miller

*Problem*: I don't know whether this question belongs in your column for the married or for the single, but it is very real to me. I am in my middle twenties and have been divorced by my husband. He left me after he became infatuated with another woman. But can you tell me this: why do even seemingly good Catholics continually try to make matches for me, or at least to start me going out with other men? Some of them even directly suggest that I ought to attempt another marriage and not live alone the rest of my life. Surely as Caholics they know that if I do this I shall place myself outside hte Church and have to give up receiving the sacraments. It is hard enough to be faithful without all these invitations and exhortations to do wrong.

*Solution*: There can be one explanation of this kind of conduct on the part of Catholics; it is a revelation of the degree to which secularism has infected even those who profess the true faith. Like so many outright pagans, they are carried away by their feelings, in theis case feelings of pity and compassion for a young woman who, they think, has a dreary, lonely life before her if she does not pick up another man.

It is very important that individuals like the one who writes to us here openly resist and reject the advice and invitations that are made to her by so-called Catholics. She should make them an occasion for prodding their own consciences to a realization of the true values in life. To one who suggests that she take up steady company-keeping she can say: "Do you want me to lose my soul? You may be willing to lose yours, but I'm not going to endanger mine." To one who invites her out to steady dates, she can say: "I'm a married woman, and that means I'm not permitted to keep company if I want to continue to receive the sacraments as a Catholic."

Divorce is not necessarily a disgrace for a girl who was abandoned and divorced by her husband for another woman. She may still receive the sacraments and act as a full-fledged Catholic. But it becomes a disgrace if it induces a Catholic girl to become promiscuous, or to argue that because her husband committed adultery, she has a right to commit it too, or to take up company-keeping as if she were free to marry. And it is the duty of every decent Catholic in the world to help such a one avoid new entanglements. Those who do otherwise are giving grave scandal, and will be punished severely by God.

## Christmas Greetings!

ON the day of the Nativity of Our Lord Jesus Christ, the heavenly Angels shared with the poor Shepherds the joyous tidings that the Messiah had come, that the Lord Christ had been born. Our Mother the Holy Catholic Church announces year after year the same glad tidings. On the occasion of the joyous news friends, acquaintances and leaders of nations offer holiday wishes. The Editor of "The Redeemer's Voice" likewise hastens to each Reader and Friend with Christmas wishes and prays with the world that true peace on earth come to men of good-will.

---

### CHARTER FOR CATHOLIC EDITORS

"The importance of the Catholic Press is not yet understood," St. Pius X once said. "Neither the faithful nor the clergy give it the attention they should. The old sometimes say that it is something new, and that in the past souls were saved without troubling oneself about newspapers. These short-sighted people do not consider that in the past the poison of the bad press was not spread everywhere, and that in consequence the antidote of a good press was not equally necessary.

"It is not a question of the past. We are not living in the past; we are living today. It is a fact that Christian people are corrupted, deceived and poisoned by impious newspapers... In vain will you build churches, preach missions, found schools; all your works, all your efforts will be destroyed if you cannot at the same time wield the defensive and offensive weapon of a press that is Catholic, loyal and sincere.

"To be a Catholic, to call oneself a Catholic, nay, to belong to Catholic organizations and associations, and at the same time to be indifferent to the interests of the Caholic press is a patent absurdity."

---

A man was walking down a dark alley one night, wrapped in his own thoughts, so he didn't hear the stealthy footsteps or notice the approach of a holdup man, until he felt he pressure of a gun in he middle of his back and heard a hoarse, low voice say threateningly:

"Your money or your life."

"Take my life," the victim replied promptly, "I need my money for my old age."

---


# Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

**THE REDEEMER'S VOICE**

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

**GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.**

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1485 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

НАЙБІЛЬШИЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЗБІРНИК

**КОЛЯД і ЩЕДРІВОК**

ПІД НОТАМИ

Зібрав і видав И. Когут

Старі вже і знані коляди доповнено новішими, народніми та патріотичними колядами, як рівнож щедрівками і різдвяними побажаннями. — Збережено по можності оригінальність текстів. Це, що було по церк.-слов'янськи так остало; а це що по українськи також незміненим остало.

Збірник має 288 сторін, 161 коляд і щедрівок. З того 116 є під нотами а решта покликується на інші мельодії. Розмір 4x6. ЦІНА ___ $2.00

Той сам збірник Коляд і Щедрівок И. Когута, без нот, ціна ____ $1.00

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

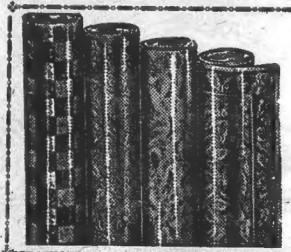

**MACKAY'S PAINT SHOP**

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

The old wish ...
the true wish ...
Merry Christmas
AND
Happy New Year
from
EATON'S